ஸ்ரீ
ராமஜயம்.

ஸ்ரீராமாயண வசனம்.

சப்தகாண்டங்களின் சுருக்கமும்
பீமகவிராயரியற்றிய

ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகமும்

திரிசிரபுரம்-வித்வான்
வி. கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் செய்த

மகாவிந்த வசனமும்

அடங்கியிருக்கின்றன.

இவை
புதுவை
நாராயணதாஸரவர்களால்
பெரும்பான்மை திருத்தியும் புதுக்கியும் விளக்கியும் தரப்பெற்று
லெத்தகிராப்படங்களுடன்

இதன் விலை ரூபா 1 4 0

பிரங்கிமாநகரம்.
வேம்புலிமுதலியாரவர்கள் குமாரர்
நமசிவாயமுதலியாரவர்களால்
தமது
சென்னை - சூளை;
நிரஞ்சனவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1914.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்

தோத்திரக் கவிகள்

உலகம்யாவையுந்தாமுளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலுநீக்கலுநீங்கலா
அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர்
தலைவரன்னவர்க்கேசரணாங்களே. (க)

சிற்குணத்தர்தெரிவருநன்னிலை
எற்குணத்தரினெண்ணியமூன்றனுள்
முற்குணத்தவரேமுதலோரவர்
நற்குணக்கடலாடுதனன்றரோ. (உ)

ஆதியந்தமரியெனயாவையும்
ஓதினாரலகில்லனவுள்ளன
வேதமென்பனமெய்ந்நெறிநன்மையன்
பாதமல்லதுபற்றிலர்பற்றிலார். (௩)

தருகைநீண்டதயரதன்றான்றரும்
இருகைவேழத்திராகவன்றன்கதை
திருணாவேலைதரைமிசைச்செப்பிடக்
குருகைநாதன்றுணைகழல்காப்பதே. (௪)

அஞ்சிலேயொன்றுபெற்றானஞ்சிலேயொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலேயொன்றாறாகவாரியர்க்காகவேகி
அஞ்சிலேயொன்றுபெற்றவணங்கைக்கண்டயலாரூரில்
அஞ்சிலேயொன்றைவைத்தானவனெம்மையளித்துக்காப்பான். (௫)

பொத்தகப்படிவமாலைக்குறிகைபொருள்சேர்ஞான
வித்தகந்தரித்தசெங்கைவிமலையையமலைதன்னை
மொய்த்தகொந்தளகபாரமுகின்முலைத்தவளமேனி
மைத்தகுகருங்கட்செவ்வாய்ப்பணங்கினைவணங்கல்செய்வாம். (௬)

நாடியபொருள்கைகூடுஞானமும்புகழுமுண்டாம்
வீடியல்வழியதாக்கும்வரியங்கமலைநோக்கும்
நீடியவரக்கர்சேனைநீறுபட்டழியவாகை
சூடியசிலையிராமன்றோள்வலிகூறுவோர்க்கே. (௭)

நன்மையுஞ்செல்வமுநாளுநல்கும
தின்மையும்பாவமுஞ்சிதைந்துதேயுமே
சென்மமுமரணமுமின்றித்தீரும
இம்மையேராமவென்றிரண்டெழுத்தினல். (அ)

வடகலைதென்கலைவடுகுகன்னட
இடமுளபாடையாதொன்றினும்
திடமுளரகுகுலத்திராமன்றன்கதை
அடைவுடன்கேட்பவரமரராவர். (கூ)

வென்றிசேரிலங்கையானைவென்றமாவீரமோத
நின்றராமாயணத்தினிகழ்ந்திடுகதைதன்னில்
ஒன்றினைப்படித்தோர்தாமுமுரைத்திடக்கேட்டோர்தாமும்
நன்றிதுவென்றோர்தாமும்நரகம்தெய்திடாரே. (க0)

இராகவன்கதையிலொருகவிதன்னிலேகபதத்தினையுரைப்போர்
பராவருமலரோனுலகினிலவனும்பன்முறைமுத்தவீற்றிருந்து
புராதனமறையுமண்டர்பொற்பதமும்பெற்றுநாளதனிலும்பொன்று
அராவணையமலனுலகெனும்பரமபதத்தினையணுகுவான்மேற. (கக)

இறுவரம்பினிராமவென்றோருயிர்
நிறுவரென்பதுநிச்சயமாதலான்
மறுவின்மாக்கதைகேட்பவர்வைகுந்தம்
பெறுவரென்பதுபேசவும்வேண்டுமோ. (கஉ)

அன்னதானமகிலநற்றானங்கள்
கன்னிதானங்கபிலையின்றானமே
சொன்னதானப்பலனெனச்சொல்லுவர்
மன்னிராமகதைமறவார்க்கரோ. (கங)

ஆதியரியோகமநாராயணர்திருக்கதையறிந்துதினம்பரவுவோர்
நீதியனுபோகநெறிநின்றுநெடுநாளதினிறந்துசகதண்டமுழுதுக்
காதிபர்களாயரசுசெய்துளநினைத்ததுகிடைத்தருள்பொறுத்துமுடிவில்
சோதிவடிவாயழிவில்முத்திபெறுவாரெனவுரைத்தசுருதித்தொகைகளே

இனையநற்காதைமுற்றுமெழுதினோர்வியந்தார்கற்றோர்
அனையதுதன்னைச்சொல்வோர்க்கரும்பொருள்கொடுத்துக்கேட்போர்
கனைகடற்புடவிமீதேகாவலர்க்கரசாய்வாழ்ந்து
வினையம்தறுத்துமேலாம்விண்ணவன்பதத்திற்சேர்வார். (கரு)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்

வசனச்சுருக்கம்.

பாலகாண்டம்.

நகரச்சிறப்பு

நெடியகடலாற்சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தின்கண் மிகவும் சிறப்புற்றோங்குங் கோசலநாடென்னும் அயோத்திமாநகரமானது பூமிதேவிக்குத்திருமுகமண்டலம்போலவும். திலதம்போலவும், கண்போலவும், திருமங்கல நாண்போலவும், மார்பிலசையாநின்ற முத்தாரம்போலவும், மகாலட்சுமி வாசமாயிருக்கும் பொற்றாமரைக் கமலம்போலவும், உலகங்களுக்கெல்லா மேலாகிய உலகம்போலவும், ஊழிகாலப்பிரளயத்திலுமழியாமல் நின்றுசகல சீவகோடிகளும் வந்துசேர்ந்து வாசஞ்செய்திருக்கிறதற்குமேலான ஒருவீடுபோலவும்பிரகாசித்துக்கொண்டு, மிகுந்த உயர்ச்சியும் விஸ்தீரணமும் பொருந்திய கோட்டையும், பாதாளமட்டும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற அகழியும், அனேகமாடமாளிகை கூடகோபுரங்களுடனே கோடிசூரியப்பிரகாசம்போலே விளங்கிக்கொண்டு பலபல விதங்களான பண்டங்களும் நிறைந்திருக்கிற கடைவீதிகளும் வீராதிவீரர் வீற்றிருக்கின்ற இராஜவீதிகளும், குபேரனுக்கு நிகரானசம்பத்துடைய வைசிய வீதிகளும், அநேக சாம்பிராச்சியங்களுண்டான சூத்திரவீதிகளும், கல்விச்சாலைமுதலிய பலசாலைகளும், ஆனைகள்கட்டியிருக்கிற கூடங்களும், குதிரைத்திரள்கள்கூடியிருக்கிற பந்திகளும், நாடகச்சாலைகளிவைமுதலான சம்பிரமசிங்காரங்கள் நிறைந்து நான்குவேதங்கள்போல நான்குவாயிலுண்டாகிப் பிரகாசித்திருக்கும் அந்ததேவேந்திரனுடைய அமராவதியும், குபேரனுடைய அளகாபுரியும் இந்த அயோ

த்திமா நகரத்துக்குச் சமானமாக மாட்டாதென்ருல் அப்பட்டினத்துக்கு நிகரான பட்டினம்வேறே எங்கேயிருக்கின்றது· மேலும், விண்ணளாவிய உப்பரிகைகடோறும் அநேகவர்ணமுள்ள கொடிகளும், பூரணக்கும்பங்களும், மகரதோரணங்களும் நிறைந்திருக்கும். வீடுகள்தோறும் மங்கள கீதங்களும், பேரிகை முதலான மேளவாத்தியங்களும், சின்னங்கள் பூரிகாகளமுதலான கருவிகளின் ஒலிமிகுத்திருக்கும்பராபரவஸ்துவானஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்தின்பொருட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தியாகவும், ஸ்ரீ இலக்குமிதேவியே சீதாபிராட்டியாகவும் திருவவதாரஞ் செய்தருளி, மகாலட்சுமியுடன் அனேககாலங் கூடியிருந்து இராச்சியபாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஸ்தலம் இஃதானுல் அதற்குச் சிங்காரமும் பெருமையும் மகிமையும் பிரமதேவனுலேயும் சொல்லக்கூடாத பிரதாபங்கொண்டிருக்கிற அப்பட்டணத்தினுடைய சிங்காரத்தை புத்தியீனமான அடியேன்என்னசொல்லப்போகிறேன்; சுவர்க்கமத்தியபாதாளமென்னும் மூன்று லோகத்திலேயும் நிகரில்லாத அழகையுடைய நகரமாகவிளங்கும் மேலும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் இருஷிகளும் நித்தியஸ்தானம் செய்துதத்துவக்கியானத்தைப் பெறக்கருதவும், இவ்வுலகத்தாருக்குப் பெருமையும் அருமையு நிறைந்த தாயைப்போலிரட்சிக்கும் தன்மையைச் சகலவளங்களுடனுதவி யிப்பாப விமோசன பவுத்திரமுடன் பிரகாசிக்குஞ் சரயுநதிவளைந்து கோசல தேசஞ் சூழ்ந்த அயோத்திமா நகரம்.

தசரதமகாராஜன் அரசியல்.

அந்த நகரத்தைச்சூரியன் முதல் பரம்பரையாய் ராச்சியபாரம் செய்துவந்த அரசருடைய வம்சத்தில் அயனெனுமிராசனுடைய புத்திரன்இராசாதிராசன் அவன் தன்செங்கோலினுடைய பிரதாபமும்ஈரேழுபதினுலுலகமும்சொல்லும்படியான கீர்த்தியுடையவன் தருமசொரூபன் உலகத்திலுண்டானஉயிர்களை தன்னுயிர்போல் பாதுகாக்கப்பட்டவன் புலியும் பசுவும் ஒருதுறையில் நீரருந்தவும்,சிங்கமும் யானையும் சிநேகித்துக் கூடிவிளையாடவும்,பூனையும் எலியும் ஒருமித்து உலா

தசரதரும் வசிஷ்டரும் யோசித்தல். புத்திரகாமேட்டியாகம். ஸ்ரீராமர் ஜனனம்.

வவும், மாதமும்மாரி பெய்யவும், முப்போகம் விளையவும் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமைகொண்டுமனு நீதி தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தப்பட்ட மகானுபாவன், தசரதமகாராஜாவென்னும் நாமதேயமுடையவன். தனது பத்தினிமார் மூவருடன் வாழ்ந்துகொண்டு உத்தமமாய் உலகத்தையாண்டு வருங்காலத்தில் வெற்றிமிகுந்த மன்னவனுக்குப்புத்திரனில்லாமையால் மெத்தவருத்தமுற்று குலகுருவாகிய வசிஷ்டரை நோக்கியது அவர் மலரடியைத்தொழுது நெடுநாளாய்ப் புவியாண்டேன் பிள்ளைகாணேன் இரவிகுலம் பழுதுபடலாச்சே என்றொருவனுடன் பேரற்றுப்போச்சேமலடனென்னும் வசையாச்சே புத்திரப்பேறுடையோர் என்னைப்பிள்ளைப் பேறற்றபாவி எனமொழிய இழிவாச்சே என்னால்மகனில்லையென்று சொல்லவும் புத்தென்னும் நரகத்துக்காளாகி, மோட்சமில்லையென்ற வாக்கியத்தை வெல்லவும் தவம்பெறாப் பாவியானேனே என்றுவருந்துகையில்,வசிஷ்டமகாமுனியானவர் கியானதிருஷ்டியினலாராய்ந்து பிரம உருத்திராதிமுதலிய தேவர்கள் இராக்கதர்கள் செய்யும் துன்பத்தைச் சகிக்கமுடியாமல் மகாவிஷ்ணுவினுடன் சொல்ல, அவர் அந்தராக்கதரைநாமே சங்கரிக்கிறோம் நீங்களஞ்சவேண்டாம் பூலோகத்தில் அயோத்தியாபுரியை ஆளும் தசரதமகாராசனுடைய பிள்ளையாக நாம்பிறப்போம் நீங்களெல்லோரும் வானரங்களாய்ப்பிறந்து அவ்விடம்வந்துசேருங்களென்று சொன்னதைத்தாமறிந்து சொல்லுகிறார்.

புத்திரகாமேட்டியாகம் செய்தல்

கேளும் சக்கிரவர்த்தியே இப்போது நீர்புத்திர காமேட்டியாகம் செய்யவேண்டுமென்று அவ்வியாகத்தைக்கலைக்கோட்டு மகாரிஷியினால் மேற்படி யாகஞ்செய்தால் புத்திரனைப்பெறலாமென்று சொல்லிய வசிஷ்டர் வாய்மொழிப்படி தசரதமகாராஜன் யாகத்தைச்செய்து பூரணாகுதிகொடுக்குங் காலையில் ஒருபூதம் பொற்கிண்ணத்தில் பாயசங்கொண்டு வரக்கண்டு அதைவாங்கி அந்தபாயசத்தைசரிபாகமாகப்பகிர்ந்து கோசலைக்குப் பாதிகொடுத்து,மற்றப்பாதியை இரண்டாக்கி கைகேசிக்கொன்றும் மிகுந்தபங்கையும் உதிர்ந்த சேஷத்தையும் சுமித்திரைக்குக்கொடுக்க அவர்கள் நமஸ்கரித்து வாங்கிப்புசித்துக் கர்ப்பவதிகளானார்கள்.

ஸ்ரீ ராமர் ஜனனம்

கௌசலை கர்ப்பத்தில் சித்திரை மாசத்தில் சுக்கிலபட்ச நவமிதிதியில் புநர்பூசநட்சத்திரத்தில் நான்கு கிரகங்கள் உச்சத்தில் நிற்க கற்கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமராகவும், கைகேசியினிடத்தில்பரதர், சுமுத்திரையினிடமாக இலட்சுமணர் சத்துருக்கருமாக சுபமுகூர்த்தத்தில் நான்கு வேதங்களைப்போற் பிறந்தபுத்திரரைக்கண்டு களித்து ஜாதகன்மமுதலிய சத்கருமங்களும் நடத்திச் சுக்கிலபட்ச சந்திரனைப்போல விர்த்தியடைந்து வளர்ந்து வரும்காலையில் வசிஷ்ட மகாமுனியால் சகலசாஸ்திரங்களும் சதுர்வேதங்களும் ரதாரூடங்களும் யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் முதலியவை கற்றுணர்ந்தும் சந்திசெய்தலும் கலகித்தலும்போர்க்குப்போதலும் போர்புரியும் காலத்திற் கெதிர்நோக்கலும் போதித்தலும் பலவான்களை யாசரித்தலும் முதலான சட்குணம்களும் விளங்கக்கண்டு தசரத மகாராஜன் பரமானந்த முற்றிருக்கு நாளையில் விஸ்வாமித்திரர் தாடகையினுல் வருத்தமடைந்து வந்து தசரதமகாராஜனைக்காண அவரெழுந்து நமஸ்கரிக்க கௌசிகர் இருகரத்தையும்குவித்து இரப்பவர்போல எனக்கொருவரம்கொடுக்க வேண்டும் அஃதென்னெனில் இறைவனே என்னுடைய யாகம் நிறைவேற வுன்னுடைய பிள்ளைகளில் நீலமேக சியாமளவர்ணனுகியஸ்ரீராமனை அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டார்.

அப்போது தசரதனுனவன் உடல்பதறி உயிரை யெமன் கேட்கும்போது ஒருவனடையுந் துன்பம்போல் அயர்ந்து பூமியில் விழுந்து திருவடிகளிற்றெழுது சுவாமி! அறியாத குழத்தையான ஸ்ரீராமனுக்குசண்டைசெய்யுந்திறமை போதாது தனுர்வேத முதலிய மந்திரங்களிலும் சிறிதே கற்றுணர்ந் திருக்கிருன். உமது திருவடிக்கடிமையான் இருக்கும்போது என் சிறுவனலாகத்தக்கதோ இராக்கதமாயையோ பெருஞ்சூது ஆதலின் நாயினேன் அவர்களையழித்து நாசப்படுத்தி உமது யாகத்தை நிறைவேற்றுவே னிப்போதென்று சொன்னுர் அதைக்கேட்டவிஸ்வாமித்திரர் மிகவும்கோபித்தெழுந்த தன்மையை சமீபத்தில் இருந்தவதிஷ்டரானவர் அறிந்து அரசனைத்தேற்றி உன்குமாரனுக்கு இதுநல்லகாலம்இவருடன் கூட்டியனுப்புவதே நலம். இதுசமயம்இம்முனிவரால்சகல நன்மைகளும் இராமனடையவிருக்கிருர், இணையற்ற கீர்த்தியு மும்க்குண்டாகப்போகிறதென்று சொல்லிய வார்த்தையைத்

தசகேட்டு கௌசிகரது பாதத்தைவணங்கி ஸ்ரீராமரையும் இலட்சுமணரையும் கையைப்பிடித்துக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுங்கடனென்று விடுத்தார்.

ஸ்ரீ ராமரையும் இலட்சுமணரையும்

கௌசிகர் அழைத்துக்கொண்டு போதல்.

விஸ்வாமித்திரர்மகிழ்ந்து தசரதமகாராஜனைப்புகழ்ந்து பிள்ளைகளிருவரையு மழைத்துக்கொண்டுபோய் இராட்சதமாயையும் அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமத்தையுஞ்சொல்லி மந்திரார்த்தங்களு முபதேசித்து இருபக்கத்திலுங்காவல்வைத்து தனது யாகத்தை நிறைவேற்ற எத்தனமுற்றிருந்தார்.

தாடகை வதை.

அந்தச்சமயத்தில் தாடகைவந்துமலைமரமுதலியவற்றை யெரிந்து யாகத்தை யழிக்க அப்போது இராமரானவர்பெண்ணென்று நினைத்து நிதானிக்க அதைக்கண்டகௌசிகர் தருமசாஸ்திரஞ்சொல்ல,இராமர்கேட்டு விண்ணின்றிழியுமேகம் போல் திண்ணென்று பூமியில்விழ கணைதொடுத்து தாடகையைக்கொன்றார் உடனே அவள்பிள்ளைகள் சுவாகுமாரீசனெனு மிருவருஞ்சேனையுடன் வந்துவளைத்துக்கொண்டுயுத்தஞ்செய்தார்கள் அவர்கள் பேரிலும் திவ்வியாஸ்திரங்களைத்தொடுத்து சுவாகுவையுங்கொன்று மாரீசனுடைய தலைக்குக்கணையைப்பிடித்தார் அஃதைமாரீசன்கண்டு மயங்கி கடலிலொளித்தான் உடனே விஸ்வாமித்திரர்யாகத்தை நிறைவேற்றிக்களிப்புற்றிருக்கையில் மிதிலையிலிருந்து சுப ஓலைவர அதை வாசித்தறிந்து இராமலக்ஷ்மணரிருவரையு மழைத்துக்கொண்டுபோகும் வழியில்.

அகலிகை சாபவிமோசனம்

கருங்கல்லாய்க்கிடந்த உருவின்பேரில் இராமருடையபாதத்தூள்பட்டமாத்திரத்தில் வடிவுடையபெண்ணுய்வரக்கண்டுஸ்ரீராமரானவர் இஃதென்னவென்று வினவ,விஸ்வாமித்திரர் சுருக்கமாகச்சொல்லுகிறார்.கேளுநம்ஸ்ரீராமா இவ்வகலிகை கௌதமர் மனைவி இவளை இந்திரன் சேர ஆயிரங்கண்ணுற்றான். இவள் கல்லாகுகவென்று சொல்லக் கேட்டு கருணைகூர்.

ந்து அகலிகையை யழைத்துக்கொண்டுபோய் கௌதமரிடத்தி லொப்புவித்தார்கள்.

மிதுலாபுரிப் பிரவேசம்.

பின்பு மிதிலாபுரிக்குச்சென்று சபாமண்டபத்தி லிருந்த வேந்தர்வேந்தர்கள் யாவரும் களிக்க ஸ்ரீராமருடைய குலமுறைகளெல்லாஞ்சொல்லி இவரதுகரத்தின்றிரத்தை தாடகை சுவாகுபேரிற்கண்டேன் இவர்கால்வண்ணம் கல்லாய்க்கிடந்த அகலிகையின்பேரிற்கண்டேன். இன்று உம்முடைய வில்லைக் காணவும் வந்தேனென்று விஸ்வாமித்திரர்சொன்னார். அந்தச்சொல்லைச் சகலருங்கேட்டு சந்தோஷ முற்றிருக்கச் சனக மகாராஜன் சொல்லுகிறான். அப்படியே நேரிடுமாகில் என்னுடைய தவப்பயன்தான் என்றுமகிழ்ந்து அறுபதினாயிரம் வில் வீரர்களால் வில்லையெடுப்பித்துக் கொண்டுவந்து சபையிற்சேர்க்கவும், ஸ்ரீராமன்முகத்தை விஸ்வாமித்திரர் நாடவும் அக்குறிப்பையறிந்து அப்போது ஸ்ரீராமரானவ் ரெழுந்திருந்து அறுபதினாயிரம் வீரர்களால் எடுப்பித்துக்கொண்டுவந்த அந்தவில்லை வெகுசுலபமாகவெடுத்து மளமளவென்று வளைத்து படீலென்று இரண்டுதுண்டாய் ஒடித்தெறிந்து விட்டனர். அந்த வில்லின் ஓசையானது அண்டகடாகத்தையு மதிரச்செய்தது.

சீதா கல்யாணம்

அக்கணமே மங்களஸ்திரீகள் சோபனம்பாடவும் பாங்கிமார்கள் சீதையம்மையிடத்தோடவும் சீதா பிராட்டியாருக்கும் ஸ்ரீராமருக்கும் கல்யாணங்கைகூடவும் தசரதன்முதல் தாய்மார்களும் வந்து கொண்டாடவும் சகலசனங்களும் பிராமணர்களும் புகழ்ந்துபாடவும் சகலவாத்தியங்கள் முழங்கவும் தம்பிமார்களியாவருக்கும் கலியாணச்சடங்கை நிறைவேற்றி விவாகம்செய்துக்கொண்டு சனகமகாராசனிடத்தில்விடைபெற்றுச் சதுரங்க சேனைகள் புடைசூழ அயோத்தியை நோக்கி சகல ஆடம்பரங்களுடன் மிதிலையினின்றும் புறப்பட்டார்கள்.

பரசுராம கர்வபங்கம்

இப்படிச் சகல சம்பிரமங்களுடன் பவனிவரும்போது வழியில் பரசுராமர்வந்து தடுத்ததைத்தசரத சக்கிரவர்த்தி

கண்டு நடுநடுங்கி நிற்க, வந்தவர் சிற்சில வார்த்தைகளை பேசும்பொழுது இராமர் பயப்படாமலெதிர் நின்று அவரை ஓட்டிவிட்டு அவருடைய வில்லை வருணனிடத்தில் ஒப்பித்து அயோத்தியாபுரிவந்து நமஸ்கரிக்க எல்லாருக்கும் விஸ்வாமித்திரர் ஆசீர்வதித்து தமதிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். சகலரும் அயோத்தியாபுரியில்மிகுந்த சந்தோஷத்துடனிருந்தார்கள்.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

அயோத்தியா காண்டம்

காப்பு.

வானின்றிழிந்துவரம்பிகந்தமாபூதத்தின்வைப்பெங்கும்
ஊனுமுயிருமுணர்வும்போலுள்ளும்புறத்துமுளனென்ப
கூனுஞ்சிறியகோத்தாயுங்கொடுமையிழைப்பக்கோற்றுறந்து
கானுங்கடலுங்கடந்திமையோரிடுக்கண்காத்தகழல்வேந்தை.

அயோத்திமாநகரத்தில் ஸ்ரீராம இலட்சுமண பரதசத்துருக்கர்களுடனும் தந்தை தாய்மார் முதலிய யாவருடனும்சுகமாகவாழ்ந்துக்கொண்டு வரும்போது மனவாளக் கோலமுடைய பரதனும் சத்துருக்கனும் பாட்டனாகிய கேகயனிடத்துக்குப் போயிருக்கப் பட்டணத்தில் இராமரும் இலட்சுமணமிருக்குநாளையில் ஒருநாள் தசரதச்சக்கிரவர்த்தியானவர் வசிஷ்டர் மந்திரிமார் முதலிய பெரியோர்களைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார், இதுவரையிலும் நான் சுமந்திருந்த இந்தபூமிபாரத்தை எனது ஜேஷ்டபுத்திரனாகிய இராமனிடத்தில் ஒப்பிவைத்து யான் நாட்டைத்துறந்து காட்டுக்குச்சென்று காய்கனிகளையருந்தி அரிய தவஞ்செய்யக் கருதுகிறேனென அதைக்கேட்ட பெரியோர்களெல்லாஞ் சந்தோஷித்து பிரமானந்தமுற்று நல்லகாரியமென்றார்கள். உடனே முகூர்த்தநாள் நேமித்து சகல சாமக்கிரியைகளையும் புண்ணிய தீர்த்தங்களுஞ் சேகரிக்கச்செய்து நாடு நகரக்களெல்லாம் அலங்கரிக்கும்படி பறையறைவித்துப் பட்டணமியாவும் புகழ்கொண்டாட மறுநாள்காலமே இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று பரவசங்கொண்டு அன்றிராத்திரி யாவரும் தங்கள் தங்களிடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

கூனி கைகேசியைக் கலைத்தல்

அரசனும் அரண்மனைக்குப் போயினான் சபையில் நடந்த சமாச்சாரமெல்லாங் கேட்டிருந்த மந்தாரையானவள் கேகயன் பாவையாகிய கைகேசியினிடத்திற்குச் சென்று அம்மா! ஏன் சும்மாவிருக்கிறாயென்று விம்மி உன் புருஷனாகிய தசரதமகாராஜன் கௌசலையின்பேச்சைக்கேட்டு அவளுடைய மனங்கோணாமல் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட நாளைக்கே நாள் நியமித்துக் கொண்டார்களாம். நீயேதுந் தெரியாமல் நித்திரை போகின்றாயே யென்றுசொல்ல அதைக் கைகேசி கேட்டு புளகமுற்று தன்கழுத்திலிருந்த முத்தாரத்தை கூனிக்கு வெகுமானமாகக்கொடுத்தாள். கூனியானவள் அதைவாங்காமல் கடுகடுத்துத் தடுத்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஆ! ஆ! இஃதென்ன? அனியாயம் இராமனுக்குப்பட்டமானாலுன்பிள்ளை பரதன் அவனுக்குஊழியனாகவும் நீ கோசலாதேவிக்குப் பணிப்பெண்ணாகவும் உன் மருமகள் சீதைக்கு வேலைசெய்யவும் உன்தகப்பன் இராமனுக்குப்பகுதிகட்டவும் உன்னுடைய மக்கள் வந்தால் கோசலையை நீவணங்கி அன்னவஸ்திர முதலியவைகள் வாங்கிக் கொடுக்கவும் தன்னைப் பணிவாரைத் தான்பணிந்தேத்தவும் உன்னை நம்பியிருந்த நானலைந்துவாடவும், ஏதொருசுதந்தரமு முனக்கில்லாமலே எல்லாம் மூத்தபெண்சாதி வசத்தி லொப்பிவைத்துப் பிண்டமுந்துண்டமுங் கண்டதன்றி வேறொன்று மில்லையென்று அரசன்உன்னை யடக்கிவிட்டானே அஃதை யறியாமல்ஐயையோ! நீ பிறந்தசீரும் உன்பேரும் உன்தந்தையினூரும் உன் இச்சையின்படி நீ யனுபவித்த செல்வமும் போய் கோசலைவிட்டுத்தாதிக்குத் தாதியாய்ப் போகக்காலம் நேரிட்டதே சூரியன் முன்சந்திரனும் சந்திரன்முன் உடுக்கள் நிற்பதுபோலுமொத்த பிள்ளையை ஸ்ரீ இராபிரானுக்கு நிகராய்ச் சொல்லத் தகாதே என, பரதனோ மெத்த அறியாதவன் கள்ளங்கபடு சூது வஞ்சகமொன்றும் தெரியாதவன். உன்னைப்போற்களங்கமற்றவன் அஃதெங்ஙனமெனில்கலியாணப்பிள்ளையும்பெண்ணும் வீட்டிற்குவந்து பெரியோரைப்பணிந்து அசிர்வசனம் பெறுவதற்கு முன்னமே கோசலையுரைத்த தலையணைமந்திரத்தை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு வஞ்சகநினைப்புடன் வழியிற்றானேபாட்டன் வீட்டிற்குப் போய்வாவென்று சூட்டினையுடைய இராஜன் அனுப்பிவிட்டுப் பட்டத்தை இந்த இராம

கூனிகைகேசியைக் கலைத்தல். கைகேசி ராமலட்சுமணனை வனத்திற்கனுப்பல். தசரதர் மூர்ச்சை.

தசரதர்க்குத் தர்மம்செய்தல். குகன் ஓடம்விடல். பாதுகைதந்தது.

னுக்குக்கட்ட நினைத்தான் இத்தகெட்ட நினைப்பைப் பார்த்தாயா இனி பேசுவதென்பது வார்த்தையா இன்னம் உன்னுடைய மனதுக்குத் தெரியவில்லையா எனக்கு மறுமொழி சொல்ல வாயில்லையா அழகிய சிங்காரவனத்தில் இராமனை வனிருக்கச் சுமித்திரையினுடைய பிள்ளையாகிய இலட்சுமணனுங் கூடியிருக்க உன்பிள்ளையானபரதன் அவர்கள் கால்பிடித்துக்கொண்டிருக்க நேரிட்ட காலத்தைக்குறித்து நானென்ன செய்வேனென்று மார்பிலடித்துக் கொண்டுவாய் விட்டழுதனள்.

இத்த வார்த்தையைக்கேட்ட கைகேசி மெத்தவும் வியாகூலமுற்று மதிமயங்கி நீ சொன்ன வசனங்களெல்லா முண்மையே நானென்னசெய்வேன் இதற்கோருபாயம் எனக்குச் சொல்லுவாயாகில் அத்தப்படி நடப்பேனென்று கைகேசி சொல்ல, அதைக்கேட்டு கூனிசொல்லுகின்றாள், அம்மா தசரதமகாராஜன் உனக்குப் பூர்வத்தில் இரண்டுவரங் கொடுத்திருக்கிறாரல்லவா அவைகளை மறந்தனைபோலும் அதற்குஇது நல்லசமயம் வாய்த்தது சொன்னசொற்படிபேசஅறியாதஅரசனிடத்தில் முன்கொடுத்தவர மிரண்டையுந் தரவேண்டுமென்று நீகேட்டு பரதன் நாடாளஒருவரமும், இராமன்பட்டம் நீக்கிக்காடாள ஒருவரமும் பெற்றுக்கொள்ளுவாயாகில்நமக்கெதிர் ஒருவருமில்லை. சகலசெல்வமும் நம்முடையவைகளே என்று மந்தாரை சொன்னாள். அவள் புத்தியைக்கைகேசிகேட்டு தலைமயிர்களெல்லாம் விரித்துக் கீழேபுரளவும், வஸ்திரஞ்சோரவும், பரிமளகந்த புட்பமெல்லாம் பக்கத்தில் சிதறியிருக்கவும் அலங்கோலமாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆங்கு அப்போது தசரதராசன் ஆசையுடன் வந்து உன்குமாரனுக்குப் யட்டாபிஷேகம் நாளையென்று சொல்லி பார்க்கும் போது மிருந்த விசனத்துடன் புலம்ப தேவியையெடுத்துமார்போடணைத்துஇந்த மனோதுக்கம் உனக்கு வந்தவிதம்யாது உற்றதுரைப்பாய்சிற்றிடை மயிலேயென்று வருந்திக்கேட்க, அப்போது கைகேசியானவள் சிற்சிலவசனங்களை வெடிப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் பேசியெத்தனைவித சமாதானஞ்சொன்னபோதிலும் கேளாமல் எனக்கு நீர் ஆதியில் கொடுத்திருக்கும்இரண்டு·வரங்களை இப்போதெனக்குத் தரவேண்டுமென்றுகேட்ட தனதுதேவியைநோக்கி தசரதன்சொல்லுகிறார். கேளும் பெண்ணே! அன்று சொல்லிய வாக்கியத்தை அழித்

துப் பேசமாட்டேன், அப்படியே தடையில்லாமல் தந்தேன் பெற்றுக்கொள்ளும் எழுந்திரும் முகத்தையலங்கரித்துக்கொண்டு உன்பிள்ளையாகிய இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்குவாருமென்று அழைந்தார். அதைக்கேட்டு கைகேசி நகைத்து நீர்கொடுத்த இரண்டு வரத்தில் ஒருவரம் பரதன் நாடாளவும், மற்றொருவரம் இராமன் காடாளவும்வேண்டுமென்று சொன்னாள் அந்த சொல்லானது இரும்புநாராசங்காய்ச்சிவிட்டதுபோல அரசனுடையகாதுகளில் நுழைந்துவேடன்கைப்பாணம்பட்டு வெருண்டு உருண்டு விழுந்த கிளைமான்போல அரசன் பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து மறுபடியுந்தேறி எழுந்து பெண்ணே! கைகேசி, எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை நீ தரவேண்டும் உன்மகன் பரதன் நாடாளட்டும் இராமன்மாத்திரம் வனத்திற் போகாமலிவ்விடத்திலிருக்கட்டு மென்றுஎத்தனைவிதத்திற் சொல்லியுங் கேளாமையால் முத்திரைமோதிரத்தைக்கழட்டி கைகேசிக்கு முன்னெறிந்து விட்டு அடா குழந்தாய், ராமா ராமா வென்று பூமியில் விழுந்து தன்னை மறந்தான் தசரத மகாராஜன்.

கைகேசியின் சொற்படி ஸ்ரீராமர்

சீதாலட்சுமணசமேதராய் வனமேகுதல்.

இவ்விடத்திலிப்படியிருக்க மறுநாட்காலமே சபாமண்டபத்தில் வசிஷ்டர் முதலிய மந்திரிமார்களும் மன்னவர்களும் வந்து நிறைந்து மங்களவாத்தியமுழங்க இராமனுக்குப்பட்டாபிஷேகமென்று யாவரும்உள்ளக்களிப்புடனிருக்குங்காலையில், அந்தப்புரத்தில் நடந்த சங்கதிகளியாவுமறிந்துகொண்டுராமன் மனமகிழ்ச்சியுடன் தசரதசக்கிரவர்த்தியினிடத்திற்கு வரும்போது அந்தப்புரவாசலில் நிற்கிற கைகேசியை நோக்கித்தீர்க்க தெண்டனிட்டார். அதைக்கண்ட தாயாகியகைகேசியார் இராமனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள். ஏராமா உன் தந்தை உன்னிடத்தில்சொல்ல மனம்வாராமல் சங்கடப்படுகின்றனர். ஆயினும் நான் சொல்லுகிறேன் கேள் நீ பதினான்குவருஷம் காட்டிற்றிரிந்து வரக்கடவை, உன் தம்பி பரதன் இந்நாட்டை யாளக்கடவனென் றுரைத்தாள் அந்த மொழியைக்கேட்டு மகிழ்ந்துஅம்மணி என்பாக்கியமே! பாக்கியமென்று அநேக முறைப்பணிந்து என்னரசன் சொல்லாமற்

போனாலும்தேவரீர் கட்டளையைத்தள்ளி நடக்கவென்றமோ தாயே நீர்சொல்லிய வாக்கியமே! வேதவாக்கியசிலாக்கியமன் றிவேறில்லை இதுவே பிரயாணமாய்ப் போய்வருகிறேனென் றவணங்கி அடிக்கடி மண்மீதில் வீழ்ந்து தாழ்ந்து எழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டுதந்தையிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப் போகாமல் தன் சொந்த கிருகத்திற்புருந்து ஆரகேயூரமணி மகுடகுண்டல முதலிய யாவுங்களைந்து சிற்றன்னையாலனுப் பப்பட்ட மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு காடேகாணியாட்சி யாகப் புறப்பட்டார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் புகழ் ந்து பாரிசாதமலர்களைப் பொழிந்து எங்கள் குறையை யக ற்றுமேந்தலே என்றுவாழ்த்தினர்கள். அக்காலையில் ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகக்கோலம் நீங்கி சடைமுடிமரவுரியுடன் வருந் தன்மையைக்கண்டு வசிஷ்டர் மன்னர்கள் முதலிய மற்ற யாவர்களும் வாடிக்கலங்கி யாதொன்றும்தோன்றமல் ஏங்கி யிருந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமரானவர் வசிஷ்டரை வண ங்கி தாயாகிய கோசலையைத் தொழுதார். அந்தம்மாளும் அழுதுவிடைதர நீக்கிச் சீதையினிடத்திற்கு வரக்கண்டு கல ங்கி கூடவரும்படி காட்டிய குறிப்பையுணர்ந் தழைத்துக் கொண்டு சுமித்திரையைக் கண்டிறைஞ்சி இவ்வார்த்தை களைச் சொல்லக்கேட்ட தம்பி இலட்சுமணன் கோபங்கொண் டதை மாற்றி அவனையுமழைத்துக்கொண்டு தாங்கள் மூவ ரும் (இராம லக்ஷ்மண ஜானகி) புறப்பட்டு அயோத்தியை விட்டு நீங்கும்போது உயிரிழந்த வுடல்போலும் யாவரும் துயரங்கொள்ள, அதைக்கண்ட கோதண்டராமரானவர் அவ ரவர்களுக்குத் தக்க சமாதானஞ்சொல்லி எல்லவர்களையும் நிறுத்திவிட்டு மூன்று யோசனை தூரஞ்சென்று கங்கையைக் கடந்து குகப்பெருமானுடைய உறவுகொண்டு அப்பால் சித் திர கூடம்போய்ச் சேர்ந்து, சிவனடியார் திருமாலடியார் பெரியோர்கள் வந்து ஆசிர்வதிக்கவும் அவர்களை இம்மூவர் களும் வணங்கி உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தசரதமகாராஜன் சுவர்க்கமடைதல்.

இந்தச்செய்திக ளெல்லாவற்றையும் ஆதியோடந்தமாக மந்திரியாகிய சுமந்திரன் சொல்ல தசரதமகாராஜன் கேட்டு ஆ ஆ மகனே ! மகனே யென்று ஆவியகன்றார். உடனே வசிஷ்டர் திருமுகமனுப்பக்கண்டு பரத சத்துருக்க ளிரண்டு பேரும் அயோத்தியா புரியில்வந்து அரண்மனையிற் புகுந்து

அரசனிறந்ததை யுணர்ந்து அண்ணன் அகன்றதுதெரிந்து தாய் முகம்பார்க்க வியறெறிந்து தந்தைக்குச் செய்யுங் கரும விதிகளையெல்லாம் புரிந்துகைகேசியை நோக்கி அடீ பாதகி இப்படி என்னைப் பழிக்காளாக்கி விட்டாயேயென்று கண்ணீர் சொரிந்து கோசலை தாயைப்பரிந்து ஜபதபங்க ளனேகம் புரிந்து இனிமேல் என்தமையனைப்பிரிந்து இகத்தில் இமைப்போதும் உயிர்வைத்திருக்கேனென்றிறைந்து என் அண்ணனைப்போகுதல் நானுங்காட்டுக்குச் செல்கின்றேனென்று விரைந்து தவவேடங்கொண்டுபரதன் புறப்பட்டான்.

பரதமகாராஜன் சத்துருக்கருடன்

ஸ்ரீராமரைக்காண எகுதல்.

தாய்மார் மூவரும் வசிஷ்டர் முதலிய மந்திரி பிரதானிகளும் ரதகஜதுரகபதாதிகளும் நகரத்திலுள்ள ஜனங்களியாவரும் கடல் நெருங்கி வருவதுபோல் கலந்து சென்றார்கள் பரதரானவர் கண்ணீராருகப் பெருகும் படியாய்க் கங்கைக் கரைபோய்ச்சேர்ந்து குகனைக்கண்டு சிலவார்த்தையாடி யோடத்திலேறிச்சென்று சித்திர கூடம்போய் இராமரைக்கண்டு தாயைக்கண்ட சேயைப்போலும், பசுவை நோக்கியகன்றைப் போலும் பரதன் கதறி முறையிட்டலறி தந்தையிறந்த சங்கதியைக்கூறி தாயாகிய சீதையம்மன் சரணங்களிற் பணிந்தான் அப்படிப்பணிந்த பரதனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து மாமனிறந்த வகையுணர்ந்து கண்ணீர் மாரிபோற் பொழிய இராமலட்சுமணரும்வெகுவாக விசனங்கொள்ளுங் காலையில் வசிஷ்டரு மற்றுமுள்ள மகாமுனிவர்களும் துயரம் நீங்க சில நீதிவசனஞ்சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்வித்து அவ்விடத்தில் நடக்கவேண்டிய கருமங்க ளெல்லாவற்றையும் முடித்து பரதனை நோக்கி இராமர் சொல்லுகிறார். தம்பி மாதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யும்படியாய் வனத்திற் பதினான்கு வருடங்கழிந்து பதினைந்தாவது வருடமுதலில் தசமி கூடிய சுபதினத் தன்று வருகிறேன். அதுவரையிலும் தாய்மார்கள் மனங்கோணாமல் நடந்து நீதிசெலுத்தி மந்திரிமார் சேனாதிபர் ஆசிரியர் யாவருமகிழத் துரைத்தனஞ் செய்யக் கடவை யென்று கட்டளையிட்டார். அதற்குப் பரதன் சீதாராமருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து தேவரீருடைய திருவடியுந் தாயாருடைய திருவடியுஞ் செல்லும் வனங்களிற் கல்

யும் புல்லும் நீக்கிக்கொண்டுவருகிறேன். அல்லும் பகலும் விழித்துக் காவலிருக்கிறேன். சொல்லும் ஏவற்றொழில்களைச் செய்துவருகிறேன் அண்ணாவென்றலறியழ, அதற்கு ஸ்ரீராமரானவர் பரதனையெடுத்தணைத்து தாய்தந்தையர் வாக்கியம் தப்பி நடப்பது நமக்கு யோக்கிய மல்லவே தம்பி யென்பொலொத்த பிள்ளைபிறந்து மாதாபிதாவை வையகத்தார் பழிக்கச்செய்து நன்கு புரிவதழகல்ல, நமது குலமுறைக்கடுத்ததல்ல, என்வார்த்தையை நீ தள்ளிநடப்பதுஇயற்கையுமல்ல, ஆகையால் பதினான்கு வருடமும் பதினாறுநாளாய் நினைத்து அரசுசெய்திருப்பையாகில் நானும் பதினான்கு வருடத்தையும் பதினான்கு நாழிகையாகக் கழித்து வருவேனென்று சொன்னார்.

அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு பரதன் முகம்வாடி இராமருடையபாதுகையைத் தேடிநாடி கண்ணிலொத்திக் கொண்டு இதையாகிலுங் கருணைபுரிந்தால் சிங்காதனத்திலேற்றி இறைவனை உம்மை பூசை புரிந்து எப்போதும் நடந்துவரும் அரசாட்சியைத் தப்பாம லொப்பிவைத்து நானிப்போதிருக்குங் கோலத்துடன் தேவரீர்வருமளவும் முப்போதுண்ணுமலிருப்பேன். தேவரீர்வருங்கால மெனக்குச்சொன்னபடி வாராதிருப்பீரேல் அக்கினியிலிறப்பே னென்று சொன்னார்.

அப்படிச்சொல்லிய தம்பிக்குப் பாதுகை மகுடஞ் சூட்டியனுப்ப விடைபெற்றுக்கொண்டு யாவரும் உயிர் நீங்கிய உடல்போலும் துன்பமுடன் திரும்பி அயோத்தியா புரிக்கு வந்தார்கள். பரதமகாராஜன் நந்திக்கிராமத்தில் சிங்காதனமேற்படுத்தி அதன்பேரில் பாதுகையையமைத்து நித்திய சமாசாரங்களும் சுமந்திரனு லுணர்ந்துக்கொண்டு சடைமுடி மரவுரியுடன் இராம மந்திரத்தைச்செபித்து சிந்தைதளராமல் தென்றிசையைநாடி இராமரை விட்டுப்பிரிந்த நாளெண்ணிக்கொண்டு பரத சத்துருக்க ரிருவரும் தங்கள் நாளைக் கழித்து அண்ணன்வரும் நாளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சுகமுடன் இனிது வீற்றிருந்தார்கள்.

அயோத்தியா காண்டம் முற்றிற்று.

மூன்றுவது

ஆரணிய காண்டம்.

காப்பு.

பேதியாதுநிமிர்பேதஉருவம்பிறழ்கலா
தோதியோதிஉணருந்தொறுமுணர்ச்சியுதவும்
வேதவேதியர்விரிஞ்சன்முதலோர்தெரிகலா
ஆதிதேவரவரெம்மறிவினுற்கறிவரோ.

ஸ்ரீராமரானவர் பரதசத்துருக்கர் முதலிய அனைவர்களுக்கும் விடைகொடுத்தபிறகு இவ்விட மிருந்தால் மறுபடியும் வருவார்களென்று நினைத்து ஸ்ரீராமர் முன்னும் சிதாதேவியார் நடுவிலும் இலட்சுமணர் பின்னுமாக நடந்து மகானுக்களை நமஸ்கரித்து அவர்கள் ஆசீர்வாதம்பெற்று யாளிசிங்க முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் வனங்களிற் சென்றூர்கள்.

விராதன் வதையுந்துதியும்.

அப்போது வடவாமுகாக்கினி குடியிருக்கும் கண்களும் சடைமுடியும் திடகாத்திர தேகமுடைய விராதனென்னுமிராக்கதன் வந்து திடுக்கிட்டுச் சிதாதேவியை யெடுத்துத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் போது லோகபிராட்டி துயரமுற்று கூச்சலிட் டலறக்கண்ட ஸ்ரீராமரும் இலட்சுமணரும் பயப்படாதேயென்றுறுதிகூறி திவ்வியாஸ்திரங்களைத் தொடுக்கவும் அதைக்கண்ட விராதன் பூமியிலிறங்கி இவர்களிருவர்களையும் சேர்த்தெடுக்கவும் தோளிலேறிக்கொண்டு வாளையுருவி யோங்கி வெட்டிய காலையில் இரண்டுபுஜமு மற்றுப் பூமியில் விழவும், ஸ்ரீராமரும் சீதையம்மனும் இளைய பெருமாளும் நிலத்திற்றிடங் கொண்டிருக்க, விராதனுனவன் தேவவிமானத்துடன் அனேக தோத்திரங்கள் புரிந்து பணிந்து சென்றுன். தேவர்கள் அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் புட்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் தண்டகாவனஞ் சேர்தல்.

அப்பால் மூவரும் நெடுந்தூரஞ்சென்று பிரபஞ்சத்தின் வாழ்க்கையை பொய்யென்றிகழ்ந்து மெய்யாகிய வஸ்துவை நாடிக் கொண்டிருக்கும் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அந்த மகரிஷி முதலிய மாதவத்தினர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்களாசீர்வசனமும் பெற்று தண்டகாவனத்

சூர்ப்பனகை பங்கம்.　　மாரீசன் வதை.　　சீதையை ராவணன் எடுத்தேகுதல்.

ஜடாயுத்தம்.　　ஜடாயு தகனம்.　　கபந்தன்வதை.

தில் இராக்கதரால் வருந்தும் உத்தமரிஷிகளுடைய துன்பம் நீங்க அபயஸ்தங்கொடுக்க அப்போது அவ்விடமிருந்த அகஸ்தியர் சொல்லுகிறார். நீங்கள் போகும்வழியில் உனது தகப்பனுருக்கு மிகுந்த இஷ்டனுகிய சடாயுவென்பவர் இருப்பார், அவரைக்கண்டால் உங்களுக்குத் தகுந்தவிடம் சொல்லுவாரென்றுரைக்கமூவரும் நடந்துசடாயுவைக்கண்டுவார்த்தையாடி அவ்விடத்திலிருந்த கோதாவிரிதீர்த்தந்தாண்டி பஞ்சவடிதீரத்தில் இலட்சுமணரால் கட்டப்பட்ட பர்ணசாலையில் சீதாசமேதராய் ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளியிருக்க இளைய பெருமாள் கந்தமூல பழவர்க்கங்கள் கொண்டு வந்தவைகளாற் சீதாபிராட்டியையும் ஸ்ரீராமரையும் உபசரித்துக்கொண்டு தலைவாயலில் காவல்வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

சூர்ப்பநகையை வின்னப்படுத்துதல்.

இப்படியிருக்க சூர்ப்பநகை யென்னும் அரக்கியானவள் திரிலோகசஞ்சாரியாகவும் கானகங்களிற்றிரிந்தும் முனிவர்கள் தவமுதலிய ஜெபங்களையழித்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள் ஸ்ரீராமமூர்த்தி சீதாசமேதராய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பஞ்சவடி தீர்த்திற்கு அவ்வரக்கிவந்து ஸ்ரீகோதண்டபாணியின் திவ்விய திருவுருவத்தைக்கண்டு தீராக்காமனேய் மேற்கொண்டு தியங்கி மயங்கி உயங்கி யிளைத்து களைத்து தளர்ந்து விழுந்து எழுந்து கொழுந்து விட்டெரியுங் கொடியகாமத்தால் வருந்திதனது இராக்கத ரூபத்தைமறைந்து அரம்பாஸ்திரீகளைப்போல வேடந்தரித்தலங்காரத்துடன் துலங்கநடந்து குலுங்க நகைத்து ஆரியகுல வீரியத்திலுதித்தவள் போல அபிநயித்து அவரை இணங்கி வணங்கி ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஐயனே யான் செய்த மாதவபலனுற்றேன். கைந்நிறைந்த பொன்னிலும் கண்ணிறைந்த கணவனே போதும் என்பதைப் பெற்றேன் என்று நானுமாய மோகினி நடத்தைகள் யாவற்றையும் பலவாறுகக் காணப்படுத்தினுள். இவைகளை யெல்லாம் மாருமற்கண்ட வீரகோதண்டபாணி அவளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றுர்.

ஓ பெண்பாவாய்! உன் எண்ணமெல்லாந் திண்ணமே? ஆனல் எனக்கோர் மனைவியிருக்கிறுள், தருமவிருத்தமாகக் கொண்டவளை விட்டுக் கண்டவளைச்சேரலாமோ? உலகப்பழிப்புக் குடன்படலாமோ! ஓர் உறையிலிரண்டுவாளோ? ஆகை

யால் அதோ இலட்சுமணனென்றிருக்கும் குமாரப்பருவமுள்ள பிள்ளைக்குத் தருமபத்தினி இவ்விடத்திலில்லை அவனிடம்போய்ச் சேருவையாகில் உனக்குத் தகுந்தபடி செய்யத் தக்கவன் என்று வழிகாட்டினார் பழவினையுடைய பாவியிளையவனிடத்தில் மேவி மோகத்துயரினைக்கூவி இருகரத்தையும் விரித்துத்தாவி பஞ்சபாணனால் அடிபட்டு என்னுவிபதைக்குதே தாலிகட்டிக்கொண்டு பணிவிடைக்கு தகுந்த என்மேற் பரிந்து உங்கள் பட்சத்தைவையும் என்று பற்பல விதத்தில்அவரைமயங்கப்பண்ணினாள்,இளையபெருமாளானவர் அதற்கு மனஞ்சலியாமல் திடசித்தராகி அவ்வரக்கிதன் அண்ணனிடத்திற்போய் பேசிவந்த வண்மையும் அவளது நடைநொடி பாவனைகளையுமுணர்ந்து இவள் அரக்கியேயல்லது வேறல்லவென்னுந் தன்மையையும் அறிந்து கொண்டு பெருங்கோபத்துடன் தன் அரையிலிருக்கும் வாளை உருவிக்கொண்டு அவள் தலையிலிருக்கும் சுருட்டைமயிரைப் பிடித்திழுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு மலைக்குகைபோலொத்த மூக்கையும், கறுத்தமணியினையுடைய தனத்தையும் அறுத்துவிட்டார். அப்போதவள் மனம்வெறுக்கவும், அண்டமும் நடுநடுங்க உறுக்கவும், அபயமபய மென்று காகுத்தனிடத்திலோடிவந்து அலறிவிழுந்து தேவரீரையறியாமல் இளையவனிப்படி செய்தான். ஆகிலும்பெரிதல்ல அடியேன் மீதில் ஏதோ தப்பிதமிருந்து தண்டித்தீர்கள், நான் சுதந்தரியாய் விட்டேன் என்னை அங்கீகரிக்கவேண்டும் சுவாமி! கரும்புக்குக் கணுவிருந்தாலுங் கசக்குமா வென்றுசொல்லி செந்நீர் பெருகியோட திடுதிடுவெனச் சேரவருவதை வேர்த்த முகத்தினையுடையவரான இராமர் கண்டு உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு அரக்கியைநோக்கி நீ ஓடிப்பிழை இவ்விடத்திலிருந்தால் இன்னம் பிழைவரு மென்று சொல்ல அதை அவள் கேட்டு சப்தமேகம்போல் இரைந்து தனிவனமெல்லாங் கரிந்து புகையவும், தாரை தாரையாய் உதிரம் பெருகவும்தம்பி அறுத்த மூக்குமுலை கொண்டையையும் கைக்கொண்டு கரனிடத்திற் சென்று கதறிப்பதறிக்கலங்கியழுதாள்.

கரதூஷணன் வதை,

அதைக்கண்ட கரனுடைய கண்களிரண்டுஞ் சிவந்து மெய்மறந்து பதினாலாயிரந் தேர்கூட்டமும் திரிசிரன் தூஷணன் மற்றுமுள்ள படைகளும் பயணப்படவும்,சூர்ப்பநகை

வழிகாட்ட நடந்து காட்டில்வந்திருக்கும் ஸ்ரீராமமூர்த்தி யைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமரானவர் தம்பியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். தம்பீ நீ ஜானகியைச் சற்றுநேரம் காத்திடு இந்தச் சேனைகளை இதோ! எமலோகம் ஏற்றித் தூற்றிவிட்டு வருகிறேன் என்று விஜயகோதண்டத்தையெடுத்துப் பிடித்து வளைத்து இழுத்து நாணிமாட்டி டங்காரஞ்செய்து ஓங்காரமிட்டு வந்த சேனைகளையும் திரிசிரன் தூஷணனையுங் கொன்றுவிட்டார். கரன் அதைக்கண்டு வாளைவிற்கொண்டு கையோ யாமற்போர்செய்ய ஸ்ரீராமரானவர் அவன் வில்லை முறித்து பல்லைக்கடித்து தலையைத்தறித்து ஒரு நிமிஷநேரத்தில் வனமெல்லாம் இரத்தமும் பிணமலைகளுமாகும்படிச் செய்து தம்பியிடத்தில் வில்லைக்கொடுத்து கைகால் சுத்திசெய்துக்கொண்டு சீதை இலட்சுமணர் ஸ்ரீராமர் மூவரும் மகிழ்ந்திருந்தார்கள். இவைகளைக்கண்ட சூர்ப்பணகை நடுநடுங்கிப் பயந்து இனி நின்றால் நமது தலையும்போம் இன்னொரு முலையும்போம் என்று இலங்கையில் ஓடி இரைந்துவாடி இராவணனை நாடி ஒப்பனைச்சொல்லிப்பாடி இந்திரசித்தே என்னருமை மருமகனே யென்று கூவி ஆவினைப்பிரிந்த கன்றுபோற்கதறி ஓவென்றலறினாள். அவளைப்பார்த்து இராவணன் பதறினான். கோபாக்கினிப்பொறிச் சிதறிப்பறக்க ஓங்கி அறைந்து அஷ்டநாகமஷ்டகெஜங்களும் அலைந்து அலைந்து உலைந்து பெருமூச்சுவிடவும் ஆங்காரமிட்டெழுந்து அதட்டி ஆரடி உன்னை அங்கவீனஞ் செய்தவன் அரனா அரியா அயனா மற்றறியாரோ! இவர்கள் மூவருங் கூடிச்செய்த வேலையோ! கரன்முதலிய நமது படைகள் அவ்விடத்தில் இல்லையோ! நான் பிழைத்த பிழைப்பு இன்று இப்படியாச்சே! என்கீர்த்தி முதலிய வலிமைகள் இன்று போச்சோ!ஓ! சூர்ப்பணகாசீக்கிரஞ்சொல்லு சொல்லென்று கேட்டான்.

இராவணனுடன் சூர்ப்பணகை முறையிடல்.

அதைக்கேட்டு சூர்ப்பணகை சொல்லுகிறாள். ஓ! அண்ணா! தேவர்கள் முதலிய திரிமூர்த்திகளுமல்ல அயோத்தியை யாளும் தசரதனுடைய பாலரான இராமன் இலட்சுமணனென்னும் இருவர் ஸ்ரீராமர் பெண்சாதி சீதை என்பவள் இவர்கள் மூவரும் இருடிவேடத்துடன் பஞ்சவடியிலிருக்கக்கண்டேன் கலைமகளும் மற்ற அரம்பா ஸ்திரீகள் முதல் யாவரும் அந்த

சிதையினுடைய அழகுக்கு நிகராகமாட்டார்கள். அந்தஅம் மாளே வருணித்துச்சொல்ல அயிரநாவுடைய ஆதிசேடனுக் கும் அசாத்தியமென்றால் அப்பேர்ப்பட்ட நாயகியினழகை ஒரு நாவுடையவளாகிய யானே பேசத்தகுந்தவள். திக்கெல் லாம் ஜெயங்கொண்ட செல்வப்பிராணனாகிய தேவரீருக்கு அவள் பட்ட புதேவியாகக்கிடைத்திருந்தால் அதுவே இல ட்சுமி கரமென எண்ணி எப்படியாகிலுங்கொண்டுவந்துஉம் மிடந்திற் சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று நினைத்து மெள்ள வசப்படுத்தப்போனேன் அவ்விடத்தில் காவலிருந்த இளைய வன் என்னைப்பிடித்து இப்படி அங்கவீனஞ்செய்து உன் தமையனிடத்தில் சொல்லிக்கொள்ளடியென்று அனுப்பினார் கள். நான் அழுதுமூக்கு முதலியவற்றையெடுத்துக்கொண்டு கரனிடத்திற்காட்டி முறையிட்டேன். அவன் கோபத்துடன் திரிசிரன் தூஷணன் முதலிய சேனைகளுடன்வந்து கொடிய யுத்தஞ்செய்தான். அந்த ராகவன் நொடியில் புழுதிபோல மடியச்செய்து கெடிவீரப்பிரதாபனாகவு மிருக்கின்றான். அவர் களிடத்திலிருக்கிற பெண்ணரசியை, பெண்கள் பெருமாளை பெண்கள் மாணிக்கத்தை, பேரெற்றிலகத்தை பெண்ணிற் பெருந்தகையை நீர் கண்ணாற்கண்டால் அண்ணா நான்அவ் விடத்திற்குப் போகத்தகும் தகாதென்று தேவரீருக்கு நன்றா ய்த் தெரியும், நான் இப்படி அங்கவீனமாய்ப் போனாலும் போகட்டும் அந்த அணங்கரசியானவள்உன்னிடத்திலிருக்க என் கண்ணாள் ஒருநாள்பார்ந்தாலும் போதும் அண்ணா நா னின்னமும் என்னசொல்லப் போகிறேனென்றாள்.

இராவணன் தண்டகாவனம் வருதல்

இப்படிச்சொல்லிய சூர்ப்பநகையின் வார்த்தையைஇரா வணன்கேட்டு அனலிற்காட்டிய மெழுகுபோலுருகி ஆசை மேலிட்டு ஐயோ! சூர்ப்பணகா நீசொல்லிய பெண்ணை நினை த்தால் என் னுடலுருகுது நல்லதாகட்டும் உன்னையிப்படிப்பங் கப்படுத்திய மனிதர்களை யிக்கணமே இவ்விடங் கொண்டு வ ருகிறேன் நீ இவ்விடத்திற்றானே யிருவென்று சொல்லி இ லங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டு கோகரணம் வந்தான். அவ்வி டத்தில் தாடகை சம்மாரகாலத்திலே ஸ்ரீராமருடைய பாணங் களுக்குத் தப்பி தபசு செய்கிறமாரீசன் பக்கலிற்போய் நின்

றன். அந்தமாரீசன் கண்டு திடுக்கென்றெழுந்து சாஷ்டாங் கதெண்டனிட்டு; இவ்வளவுதூரம் தயைசெய்ததை சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க இராவணன் சொல்லுகிறான் தசரத குமாரர்கள் இரண்டுபேரும் சீதாதேவியுங் காட்டிலிருக்கின் றார்களாம் நமது சூர்ப்பணகையைக் கொண்டை மூக்குமுத லியவைகளை யறுத்து கரதூஷணன் முதலிய பேர்களைக்கொ ன்று இறுமாப்படைந்து மிக்கிறார்களாம் அந்தச்சீதை பே ரழகுடையவா யிக்கின்றாளாம். அவளை நான் கைப்பற்றும் படியாய் அந்த ராமலட்சுமணனிருவரும் சீதையை விட்டுப் பிரிந்து போகும்படியாகிய தந்திரங்களை நீ செய்யவேண்டும் இது உன்னைவிட மற்றொருவரால் நடக்கமாட்டாது என் எண்ணமும் நிறைவேற மாட்டாது. எனக்கு இந்த உபகாரம் நீசெய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவே மாரீசன் நடுநடுங்கிச் சொல்லுகிறான். அவர்களுடைய திருஷ்டிக்கு நீ நிகரல்ல உன்பலத்தையும் உன்வரத்தையும் பெரிதாக வெண்ணியிருக் கிறாய் அவர்கள் பலத்துக்கு ஒருதிரணங்கூட சரிப்படமாட் டாய் இஃதல்லாமல் உன்னைச் செயித்த பலசாலிகளாகிய வீர ர்களை யெல்லாம் ஒவ்வொருகணையினுற் கொல்லத்தக்கவர்கள் வீராதிவீரர்கள் அவர்களை வஞ்சனை செய்வதென்பது நட வாது. ஒருவேளை வஞ்சனையினுற் பிரியச்செய்தாலும் உலக மாதாவாகிய வைதேகியை நீதொட்டு யெடுக்கமாட்டாய். எடு த்துப்போனாலும் உனக்குகந்த பொருளல்ல. நாய்க்கு முழுத் தேங்காய் அகப்பட்டால் என்னசெய்யும் "அக்கிரமம் யாரை யும் விடாது" என்னும் பழமொழியை நீ யுன்னிப்பார். என் வார்த்தையைத்தள்ளி உன் எண்ணப்படிசெய்யத் துணிவை யாகில் உன்புத்திராதிகளுடன் கோட்டையும் தனம் கனம் தம்பிமார்களுடன் நீயும் எல்லாரும் மடிந்துபோய் விடுவீர் கள் இதுமுடியாதகாரியம் நீமறந்து விடுமென்று மாரீசன் சொல்ல இராவணனுக்கு கோபம்பிறந்து கைலையங்கிரியைப் பேர்த்த தோளும், திக்கஜங்களை வென்றமார்பும் உடையஎன் னை அந்த அற்பமனிதர்களுக்கு ஈடல்லவென்று சொல்லப் போமா! ஐம்பதுலட்சம் வருஷம் கடந்தல்லவா! சகல தேவ தைகளையும் நான்செயித்தேனே யல்லாமல் என்னை ஒருவரும் வென்றவர்களில்லை அப்படியிருக்க, சொற்பமனிதர்களுக்கு இளைத்தவனாக வாய்புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோவெ ன்று சொல்லிவிட்டாய், இப்போது என்படைகளுடன் வந்

து யுத்தஞ்செய்து அந்த இரண்டு மனிதர்களையுங்கொன்று அந்தச்சீதையை நான்கைப்பற்றிக் கொள்ளத் திறமிருந்தும் நாள்செல்லுமென்று யோசித்தும் நீயானால் விரைவாய்முடித்துக் கொடுப்பையென்று உன்னிடத்திற்சொன்னால் எனக்குப்புத்தி சொல்லுகிறாயல்லவா நல்லது இப்போதும் நான் சொல்லிய வண்ணங்கேட்டு உனக்குத் தெரிந்தமாயைகளெல்லாஞ்செய்து அந்தப் பெண்ணை எனக்குக் கிடைக்கச்செய்யாவிட்டால் உன்னை யென்னைவாளுக்கு இரயாக்குவேன் இந்த மண்ணுலகத்தைவிட்டுப் போக்குவே னென்று சீறவும் அதைக்கேட்ட மாரீசன் சொல்லுகிறான்.

ஓ! இராவணாகேளும், உம்முடைய கையினா லிறந்தால் கொடிய நரகங்கிடைக்கும், தசரதி கைக்கணையா லிறந்தால் சுவர்க்கங்கிடைக்கும். ஆதலால் உன்கையால் இறப்பதைவிட எனக்கு அதுவேமேல், இதோ நான்போய் இறந்து இடம் பண்ணிவைக்கிறேன் சீக்கிரத்திற் குடும்பத்துடன் நீயும்வந்து சேரக்கடவை என்றுசொல்லி பொற்பிரகாசமாகிய மானுருக்கொண்டான். அதை இராவணன் கண்டு மகிழ்ந்தான் அப்போதே அந்தமானானது ஸ்ரீராமருடைய பர்ணசாலையினிடமேபோய் சீதாதேவியார் கண்ணுக்கெதிரில் எத்தேசங்களிலுங்கிடையாத சிங்கார நிறத்துடன் திரிந்து விளையாட, அதைச் சீதையம்மன் கண்டு அற்புதமடைந்து ஒருநாளும் நான் பார்த்தறியாத இந்த மானைப்பிடித்துக் கொடுமென்று மேல்விளையப்போகிற காரணங்கள் தெரியாமல் ஸ்ரீராமரைக் கேட்க, இரகுபதியானவர் தம்பியைப் பர்ணசாலைக்குக்காவலாக்கி வில்லும் அம்புங் கைக்கொண்டு விரைவுடன் மானைத் தொடர்ந்துபோகையில், தம்பியாகிய இளைய பெருமாள்சில நீதிகளையும், இராக்கதர் மாயைகளையுஞ் சொல்லித்தடுக்கவும், அதைக்கேளாமல் மானானது சமீபத்திலடுக்க அந்த சந்தோஷத்தின்பேரில் நெடுந்தூரம் போயும் கையில் அகப்படுந்தன்மைபோல இளைத்தும் படுத்தும் ஸ்ரீராமர் எட்டிப்பிடிக்க ஓடியும்; இப்படி ஒருயோசனைதூரங் கொண்டுபோகையில் ஸ்ரீராமருக்குக் கைகால்களெல்லாம் வருந்திமேலும் வெய்யலால் ஆயாசமடைந்தபோது இது உண்மையானமானல்ல தம்பிசொல்லியபடி மாயமானென்று எண்ணி வில்லிற்றொடுத்திருந்த பாணத்தை விட்டார் அந்த பாணம்பட்டு மாரீசனானவன் ஓலட்சுமணாவென்று கூவி இராட்சத ரூபத்துடன் பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

அதை ஸ்ரீராமர்கண்டு விசுவாமித்திரர் யாகத்தில் அடிப்பட்டு ஓடிப்போனமாரீசன் இவன் ஏதே! ஒருவஞ்சனை செய்யக்கருதிவந்தான் இவன்கூவிய ஓசையால் பர்ணசாலையில் ஒருவிந்தை உண்டாயிருக்குமென்றுகருதி அதிகவிரைவுடன் ஐயன் நடந்து வருமுன்னமே! சீதாபிராட்டியார் காதில்இலட்சுமணாவென்று கூவிய ஓசையைக்கேட்டு மைத்துனனை நோக்கி அரசராலே? ஏதோ! அபாயம்வந்து உம்மைக்கூப்பிட்ட ஓசைக்கேட்டும் போகாமலும் பாராமலுமிருக்கலாமாவென்றுசொல்ல, அதற்கு அலட்சுமணர் சொல்லுகிறார் அம்மா! தயேகேளும், அரக்கராலும் அரசராலும் ஆகாயவாசிகளாலும் மற்றெவர்களாலும் எங்கள் அண்ணனுக்கு அபாயம் ஒருக்காலும்வராது இது மாறுபாடாகிய வஞ்சகமாயையே யன்றி வேறல்ல, எங்களண்ணனுடைய கூக்குரலல்ல, இந்த பதினாலு உலகமழிந்தாலும் எங்களண்ணன் கலங்கத்தக்கவரல்லர், நீ மயங்கவேண்டாம். இதோ! 'வரப்போகிறார் என்று அனேகவிதத்திற் றேறுதறுதலை சொல்லியும் அதற்கு மனது ஒப்பாமல் சொல்லுகிறாள். "செத்தவனுடைமை இருந்தவனுக்கு அடைக்கலம்" என்னும் பழமொழிபோலும் 'மைத்துனனிறத்தால் நமக்கென்ன, கம்பளமெனக்காச்சு' என்பதுபோலும், மனம்பொறுத்து இருக்கின்றீரல்லவா வென்றுசொல்ல, இளையபெருமாளானவர் இரண்டு காதுகளையும்மூடி ஸ்ரீராமா ராமா வென்று தோத்திரம் செய்துகொண்டு தாயே! உந்தன் இஷ்டப்படி இதோ போய்வருகிறேன் நீபத்திரமாய்ப் பர்ணசாலையில் இருமென்றுசொல்லி பற்பலவிதமா யோசித்து ஏக்கங்கொண்டு நடந்தனர்.

இராவணன் சீதையை யெடுத்தேகுதல்.

இவ்விடத்தில் சீதாதேவியார் ஸ்ரீராமரைக்குறித்துஏங்கி பர்ணசாலையில் தனிமையாகவிருக்குங் காலத்தில் இது நல்லசமயமென்று இராவணன் விருத்தவேடம் பூண்டு பர்ணசாலையில் வரக்கண்டு ஜானகியம்மனானவள் எதிர்கொண்டோடி மகரிஷியென்று அர்க்கிய பாத்தியமளித்து ஆசனங்கொடுத்து உபசரிக்கவும், மாறுவேடத்தரக்கன் ஆசனத்திருந்து நீயார் இவ்விடத்தில் தனிமையாக விருக்கவேண்டிய காரணமென்ன வென்று கேட்க ஜானகியம்மன் சொல்லுகிறாள்

ஐயா அயோத்தியா புரியாளும் தசரதமகாராஜன் புத்திரர்களாகிய ஸ்ரீராமலட்சுமணர் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்ய பதினான்குவருடம் கானகம் வந்தார்கள். நான்கோதண்டபாணியின் தருமபத்தினி என்பெயர் சீதை நான் இவ்விடமிருக்கிறேன் அவர்கள் ஒரு மானைத்தொடர்ந்து போயிருக்கின்றார்கள் இதோ? வருவார்களென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஐயோ! உம்மைப்போலொத்த சவுந்தரியவதிக்கு இந்தக்காட்டில் பஞ்சைக்குடிசையி லிருக்கவும் அற்பமனிதர்களுக்கு ஸ்திரீயாகி யெவ்வனகாலத்தை வீணாய்ப்போக்கவும் உனக்கேன் இந்தத்தலைவிதி என்று இன்னுஞ் சிலகடுஞ்சொற்களைச் சொல்லக்கேட்டு இடிவிழுந்த அரவம்போலேங்கிஇந்தப்பாவி அரக்கனென்றுமதித்து சிலவசனங்களைப்புகலஅப்போது மாயரூபத்தைவிட்டு தன் சுயரூபத்துடனிற்க, சீதையம்மன்கண்டு தியக்கங்கொள்ள, இராவணனுவன் நிலத்துடன் சீதையம்மனைத்தூக்கித் தனது தேரில் வைத்து ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகும்போது சீதையம்மனவள் இரதத்தில் விழுந்துபுரண்டு ஓ! வென்றலறினாள்.

சடாயுயுத்தம்.

அந்த சத்தத்தைக்கேட்டு சடாயுவானவர் வந்து வளைத்து அனேகம் புத்திகளைச்சொல்லியும் அரக்கன் கேளாமல் தேரை நடத்த ஸ்ரீராமஜெயமென்று இறக்கையால் மோதி தேரைப்பொடியாக்கிப் போர்புரியும்போது இராவணனுக்கு கோபம்வந்து வாளினால் இறகினைவெட்டி பூமியிற்றள்ளி புஜத்தின்மேல் ஜானகியைத்தூக்கி ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போகையில் அம்மன் அழுது சடாயுவைக்கூவி சாமிவருமளவும் உயிருடனிருந்து என்செய்தியை யுரைக்கவென்று சொல்லித் துன்பமுற்றுப்போகையில் ஒருமலையினுச்சியினிற் சிலபேர் கூடியிருக்கக் கண்டு தன்னாபரணங்களைக்கழற்றி அழகியகச்சிற்சுருட்டி அவ்விடத்திற்போட்டு என்னாண்டவன்வந்தால் கொடுங்களென்று அயர்ந்து சோர்ந்திருக்க. இராவணன் இலங்காபுரிசேர்ந்து அசோகவனத்தில் அம்மனைவைத்து அரக்கியர்களைக் காவல்வைத்து என்வசப்படுத்துங்களென்று சொல்லி இராவணன் தன்னரண்மனைக்குட் புகுந்து சந்தோஷமுற்றிருந்தான்.

ஸ்ரீராமலட்சுமணர் சீதைபிரிவினுலிரங்கல்.

இப்பால் தமையனைத்தேடிக்கொண்டுபோன தம்பி தன கக்கெதிரில் வரும் ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களில் சாஷ்டாங்க மாக நமஸ்காரஞ்செய்ய தம்பி சீதையை ஒண்டியாய்விட்டு வந்தகாரணமென்ன வென்றுகேட்க அண்ணனுக்குநடந்த சேதிகளும், தாயார்கூறிய கடுமொழியும் அதனால் தான் வந் துவிட்டதையுஞ்சொல்ல ஸ்ரீராமர்கேட்டு அந்தோ சீதையை யிழந்தோமென்று இரண்டு வீரர்களும் விரைவாக ஓடிவந்து சீதையைப் பார்க்க அங்குகாணமையால் பெருமூச்சுவிட்டு வியாகூலமுற்று தம்பீ சீதையைப்பிரிந்தோம் என்று ஏங்கி பூமியிற்சாய்ந்து விசாரத்துடன் ஸ்ரீராமர் மூர்ச்சையாக இல ட்சுமணர் தமையனைத்தேற்றி தேவரீரேயிப்படி விசனப்பட லாமா அடியேனுக்கு விடைகொடுத்தால் எப்பேர்ப்பட்டவ னாக விருந்தபோதிலும் அவனையுமுடித்து எங்கள் தாயாரை யும் தேவரீரிடங்கொண்டு வந்து சேர்ப்பேனென்று தம்பி சொல்ல, அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஸ்ரீராமரானவர் பிர ளயகாலருத்திரனைப்போற் கண்கள்சிவந்து சினங்கொண்டு தேவர்களும் பார்த்திருந்தார்களல்லவா இந்த மூன்றுலோக த்தையும் மாண்டுவிழச் செய்கிறேன் தம்பீயென்று கோதண் டத்தைவளைத்து நாணேற்றினர். அப்போது இலட்சுமணர் சமீபித்து அண்ணை ஒருவன் செய்த பெரும்பழிக்கு உலகத் தைப்பாழாக்க நினைப்பது தரும மல்லவே, என் தாயை எடுத் துப்போன பாவியைக்கண்டு அவனுவியைக்கொண்டு தேவ ரீர்தேவியைப் பண்டுபோலிருக்கச் செய்வது எனதுவீரம் என்று தம்பிசொல்ல, அதை இரவிகுல புங்கவன்கேட்டுமன ந்தேறி ஊழின்படி நடக்குமல்லாமல் வேறில்லை யென்று சீதையைத்தேடி யிருவரும் போகையில் அவ்விடத்தில் ஓரி ரதம்வந்து திரும்பிப்போயிருக்கும் வழியைப்பற்றிச் சிலதூ ரம்போகையில் இறகு துணித்து கிடக்கப்பட்ட சடாயுவைக் கண்டுவினவ இன்னனெடுத்துப்போன னென்று பெயரைச் சொல்லினவுடனே சடாயுவுக்குப்பிராணன் போய்விட்டது. உடனே சிறியதந்தை யென்று புலம்பித்தகனஞ்செய்து கரு மக்கிரிகைகள் யாவற்றையுமுடித்து தென்திசையை நோக்கிச் சீதையைத்தேடி யிருவரும் வந்தார்கள்.

கவந்தன் வதை.

அப்படி வருகும் வழியில் கவந்தனென்னும் இராட்சத ன் ஒருயோசனை தூரங் கைகளை நீட்டி அதற்குள்ளகப்பட்ட

ஜந்துக்கள் எல்லாவற்றையுந் தனக்குணவாக வாயிற்றள்ளிக்கொண்டு அனேகநாளாய் பிழைத்திருக்கிறவன் அவன்கையில் அப்போது இராமலக்ஷ்மணரை அவன் தன்வயிற்றிற்றள்ளிக்கொள்ளக் கொண்டுவருவதை இவர்களிருவருங்கண்டு வாளையுருவிக்கொண்டு கவந்தனுடைய புயத்தைவெட்டித் தள்ளினவுடனே அவன் தேவவிமானத்திலேறி இவர்களை வந்தித்து பூர்வத்தில் நான் வித்தியாதரன் பிரமதேவர் சாபத்தினால் இந்ததேகம் பெற்று வெகுநாளாய் துன்பமுற்றேன் தேவரீர் கிருபா நோக்கத்தினாற் சாபந்தொலைந்து பரிசுத்தனானேன் நீங்கள்சுகமாக வாழக்கடவீர்களென்று வாழ்த்திவணங்கி, சீதாதேவியாரைத் திருடிக்கொண்டுபோனவன் இலங்கையிலிருக்கு இராவணன் அவன் அனேகவரங்களையும் அனேகங்கோடி ஆயுளும்பெற்றவன் ஆகையால் இன்னுஞ்சிலதூரம் தெற்குநோக்கிச் செல்வீர்களாகில் பம்பாநதியொன்றிருக்கிறது அவ்விடத்தில் கிஷ்கிந்தமென்றொரு நகரமிருக்கின்றது அந்தநகரத்தில் வாலிசுக்கிரீபரென்று இரண்டு சகோதரர்களிருக்கிறார்கள் அவர்களிலொருவருக்கொருவர் கொடியபகை நேரிட்டு சுக்கிரீபனென்பவன் குமுதமென்னப்பட்ட மலையிலிருக்கிறான் அவனுக்கு மந்திரிமார்கள் வாயுதேவனுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பிறந்த அனுமார் முதல் நால்வரிருக்கிறார்கள். அவ்விடம் நீங்கள்போனால் அவர்கள் உங்களுக்கு மிகுந்தநண்பராயேற்பட்டு எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரங்களுடனே சுக்கிரீபனும் படைத்துணையாகவந்து கடலைக் கடந்து இலங்கையை வளைத்து இராவணனைக்கொன்று வெற்றியைப்பெறுவதற்கு உதவியாவார்கள், தேவரீர் என்தாயாகிய சீதையைக்கொண்டு வரலாம் சுவாமீயென்று வணங்கி வித்தியாதர லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். அதைக்கேட்டு இராமலட்சுமண ரிருவரும் சவரி ஆசிர்மத்திற்குப்போய் அன்றையதினம் அவளுடைய உபசாரத்தைக்கொண்டு அமுதுண்டு சவரிக்கு முத்திகொடுத்து அதன்பின்பு தெற்குநோக்கி நடந்தார்கள்.

ஆரணிய காண்டம் முற்றிற்று.

ராமர் லக்ஷ்மணரை ஆஞ்சனேயர் கண்டது. வாலிசம்மாரம் சுக்ரீவருக்கு பட்டம்.

வானரர்கள் லங்கைக்குப் போதல. அநுமார் லங்கையைத் தாண்டுதல். சம்பாதி சம்பாஷணை.

நான்காவது

இஷ்கிந்தா காண்டம்.

காப்பு.

மூன்றுருவெனக்குணமும்மையாமுதற்
றோன்றுருவெவையுமிம்மூதலைச்சொல்லுதற்
கேன்றருவமைந்தவுமிடையினின்றவர்
சான்றருவுணர்வினுக்குணர்வதாயினர்.

பின்பு ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணரிருவரும் பம்பா நதிக்கரையில் வந்திறங்கி சீதாதேவியை நினைத்து விசாரப்படுங் காலையில் சுக்ரீவன் அவர்களைக்கண்டு திகில்கொண்டு அனுமாரை அனுப்பிவைக்க அவர் சூட்சுமரூபமாய்வந்து விருட்சத்தினிழலி லிருக்கும் இவர்களுடைய திருவுருவத்தைப் பார்க்கும்போது ஸ்ரீராமர் அனுமாரைக் கண்டு குண்டலதாரியாயிருக்கும் நீயாரென்று வினவ வாயுவுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும்பிறந்த அனுமானென்று அடியிணைவணங்கிநிற்கக்கண்டு ஸ்ரீராமர்தங்களுடையவரலாற்றைத் தெரிவித்தவுடனே அனுமார் தன்விஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து சுக்ரீபனையழைத்து வந்து சரணமடையச் செய்து இருவருக்கும் உறவுண்டாக்கி யாவரும் வணங்க ஸ்ரீராமரை அழைத்துக்கொண்டு தாங்களிருக்கும்மலையிற்போய் அலங்காரச்சாலையில் எழுந்தருளச்செய்து சுக்ரீவனானவன் தன்னுடைய தமையனுக்கும் தனக்கும் பெண்சாதியினால் நேரிட்ட பகையைச்சொன்னான். ஸ்ரீராமர் கேட்டு விசனமுற்று அந்த வாலியைக்கொன்று உனக்குகிஷ்கிந்தையைப் பட்டங்கட்டி வைக்கிறேனென்று அபயஸ்தங் கொடுக்க சுக்ரீவன் அதைப்பெற்று சுவாமி! அடியேனுக்கு ஒருசந்தேகம் வாலியைக்கொல்வது உண்மையாகில் அந்த வாலியானவன் வருஷத்திற் கொருதரம் ஏழுமரத்தை இழுத்துப் பார்த்துவிட்டு விடுகிறதும் துந்துபி யென்னும் ராட்சதன் எலும்பை நித்தியம் அசைத்து விடுகிறதுமாயிருக்கிறான். ஆகையால் அவன் வலிமைக்கு மேல் தேவரீருடைய வலிமையைக்காட்டினால் என்மனந்திடங் கொள்ளுமென்று சுக்ரீவன் சொல்ல அப்படியே நல்லதென்று ஸ்ரீராமரானவர் அந்த மராமரத்தினடிவாரத்திற்போய் நின்று மிகிக்கவே எழுகோணலாயிருந்த மரம் ஒரே ஒழுங்கில் வரக்கண்டு ஒரு பாணத்தால் ஏழுமரமும் உருவச்செய்து துந்துபியின் எலும்பைத்தன் கால்விரலால் ஊந்திவிட அதைக்கண்டு சுக்ரீவனும்

மற்றயாவர்களும் புகழ்ந்து வணங்கி இவராலே வாலியைக் கொல்லப்படுமென்று நிச்சயங்கொண்டு, சீதாதேவி கழற்றி யெறிந்துபோன ஆபரணமூட்டையை ஸ்ரீராமருக்கு எதிரில் கொண்டுவந்து வைத்தான்.

ஸ்ரீ ராமர் சீதையினுடைய
ஆபரணத்தைக் காணுதல்.

அதை ஸ்ரீராமர் பிரித்து நகைகளைப்பார்த்து இதுசீதை யினுடைய ஆபரணமென்றறிந்து விசனப்படும்போது சுக்ரீவன் எழுந்து திருவடிகளில் விழுந்து விசனப்படவேண்டாம் என்னிடத்தில் எழுபத்திரண்டுவெள்ளம் வானரப்படைகளிருக்கின்றன ஒருநொடிப் பொழுதினில் இலங்கையைக் கலங்கச்செய்து இராவணனைச்சாக அடித்துத் தாயாரையுங் கொண்டுவந்து தேவரீர் திருவடிகளில் ஒப்பிவைக்கிறேனென்று சுக்ரீவன் சொன்னான். அதை ஸ்ரீராமபிரான்கேட்டு மகிட்சி யடைந்துஇப்போது நடக்கவேண்டியகாரியமென்னவென்று கேட்க வாலியை சங்கரிப்பதே யென்று சுக்ரீவன் சொல்ல, நல்ல தென்று சுக்ரீவனை யழைத்துக்கொண்டு வாலியினிடத்திற்சென்று போர்புரியும்படி அழைத்துக் கொண்டு வரக்கடவையென்று அனுப்பி, தானும் தம்பி இலக்குமணரும்குற்றுச்செடிமறைவில்கோதண்ட பாணியாக நின்றார்கள்.

ஸ்ரீராமர் பாணத்தால் வாலிவல்லபங் கெடுதல்.

அக்காலத்தில் சுக்ரீவன் வாலியின் அரண்மனைக்குப் போய் யுத்தத்திற்கு வாவென்று கூவுவதை வாலிகேட்டு புஜத்தைத்தட்டிககொண்டு யுத்தத்திற்குப் பயணப்பட்டுத் தம்பியின் பேரில் முனைந்துகொண்டு எழுந்து பதுங்கி தாவிமேவி கூவி இடம் வலம் வலம் இடமாகச்சுழன்று கோடையிடி போற்குத்தி கரத்தினாற்பற்றி சுக்ரீவனையடித்து உயிரை மூழ்த்திவிடவேண்டுமென்று நாடினான். அவனுடைய மனதைக் கண்டு சுக்ரீவன் ஓடி ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளில் முடிசூடினான் அப்போது ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார், நீங்களிருவரும் ஒரேரூபமாக யிருப்பதால் நீயென்றும் அவனென்றும் வித்தியாசந் தெரியாமையால் மயங்கியிருந்து விட்டேன் இனி யிப்படியிரேன், இதோ இந்த மலர் மாலையை வேற்றுமை

தோன்ற நீகழுத்தில் போட்டுக்கொண்டு இன்றைய்தினம் வாலியையழைத்து சண்டை செய்வாயாகில் எப்படியும் அவனைமாட்டி விடுகிறேன் சந்தேகமில்லையென்று பூமாலையை மிடற்றிற்போட்டு அனுப்பினர். அதைப்பெற்று சுக்ரீவன் ஓடி அடாவாலி, சண்டைக்குவாடா வென்று கூவி அழைக்க அவனுக்குக் கோபம்பிறந்து யுத்தத்திற்கு வருஞ்சமயத்தில் தாரை யென்பவள் ஓடிவந்து புருஷனைத்தடுத்து நேற்றையதினம் உன்னால் அடிப்பட்டபச்சை உதிரம் காயாதிருக்க முன்னமே வந்து சண்டைக்கு அழைக்கிறதையோசிக்க வேண்டிய தென்றும், ஸ்ரீராமர் இராவணசம்மாரஞ் செய்யும் பொருட்டு சுக்ரீவனுக்கு அநுகூலமாக வந்திருப்பதையும், இன்னும் சிற்சில நியாயமொழிகளைச்சொல்ல, அதைக்கேட்டு வாலியானவன் சிலவசனங்களைப் புகன்று என்மயிரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த இராவணனை என்னைக்கொண்டு ஜெயித்துக்கொள்ளாமல் என்னாலடிப்பட்டு ஒதுங்கிக் கிடக்கும் அற்பனாகிய சுக்ரீவனைக்கொண்டு இவன் பகையை முடித்துக் கொள்ளப்பட்டவனா என்னைஜெயிப்பவன். மேலும் அந்த விராமனுக்கும் எனக்கும் எவ்விதபகையுமில்லை. அப்படியிருக்க அவர்களையும் இந்தச்சுக்ரீவனையும் முடித்துத் திரும்புவேன் நீபோவென்று அனுப்பி விட்டு, சுக்ரீவனிடம் சமர் செய்யும்போது தாசரதியானவர் தனதுகோதண்டத்தில் தரித்திருந்த பாணத்தை ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்துவிட்டு வாலியின் கண்ணிற்படாமல் மறைந்து இருக்குங்காலையில் அந்தப்பாணமானது வாலியின் மார்பில் நுழையும்போது காலினாலும் தன் வாலினாலும் பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தான். அதில் ஸ்ரீராமன் என்று எழுதியிருந்த முத்திரையைநோக்கி மூர்ச்சையாய் விழுந்துபோகவும் ஸ்ரீராமலட்சுமணர் வெளியில் வந்து வாலியினிடத்தில் நிற்க, அப்போது சுக்ரீவன், அங்கதன், அனுமார், தாரை முதலியபேர்கள் வாலியின்பேரில் விழுந்து ஓ வென்று அழும்போது வாலிமூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து ஸ்ரீராமருடைய திருமுகத்தை ஏறநோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

வாலி ஸ்ரீராமரை நிந்தித்தல்.

இஃதென்ன ஆச்சரியம் சூரியவமிசத்திற் பிறந்த இராஜனாகிய உனக்கு சீதை போய்விடவே உன்னுடைய பொறுமையும் சாந்தமும் புகழும் சீவகாருண்யமும் பேரறிவும் தருமம்

மும் நற்குணமும் கூடப்போய் விட்டாலும், "மேன்மக்கள் மேன்மக்களே" என்னும் அன்றோர் வாக்கியமும் உன்னுலழிந்ததே, மனுவிக்கியான முதலிய நீதிசாஸ்திரத்தை மறந்தையோ, பாவம்பழிக்கஞ்சாதென்று துறந்தையோ, உனதளவில் நான் ஒருகுற்றமும் செய்யாதிருக்க என்னகுற்றத்தைக்கண்டு இப்படிசெய்தாய், ஒரு இராக்கதன் உன்மனைவியை எடுத்துப்போயிருக்க மலையில் வாசமாயிருக்குங் குரங்கரசனைக்கொல்லும்படி வேதத்திற் கூறியிருக்கின்றதோ! உன் அப்பன் பாட்டன் போதித்ததா, சூரிய வமிசத்தில் நீபிள்ளையாகப்பிறந்து மிகுந்தபாவத்தையும் நிறைத்து வைத்தாயே, அப்பா ராமா! எனக்குப் பயந்துள்ளிருந்த பஞ்சையாகிய சுக்ரீவன் வார்த்தையைக்கேட்டு பாரியயோசனை செய்யாமலிக்காரியஞ்செய்தாய், உனது பத்தினியை யெடுத்துப்போன இராவணனை வெல்லவேண்டுமென்று ஒருவார்த்தை சொன்னுல் என்னுடைய வால்மயிர் அவனையும் அவனிலங்கையையும் கொண்டு வந்து வைக்குமே, சீதாபிராட்டியாரை என் தோள் கொண்டு வந்துன் திருவடியிற்சேர்க்குமே, அப்படியிருக்க என்னை வஞ்சித்து மறைவிலிருந்து கணைவிடும்படி உனக்கு எந்த ஆசான் சொல்லிக்கொடுத்தான், என்னவிதியைக்கொண்டு எய்தாய், வீரனேகாலத்திற்குத் தகுந்த புத்தி நேரிட்டதோ வென்று வெறுத்துக்கொள்ளும் வாலியைநோக்கி இளையபெருமாள் சொல்லுகின்றுர். தம்பி பெண்டு தான் பெற்ற பெண்ணென்று நினையாமல் அபகரித்த உன்னைக்கொல்லாமல் விட்டால் தரும விருத்தமென்றும் எதிரில் நின்று அடித்தால் நீசரணம்புகுவை என்றும் சுக்ரீவனுக்குக்கொடுத்தபட்டம் தப்பிப்போமென்றும் மறைந் திருக்கலானுே மென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு வாலிசொல்லுகிறுன். கானகத்திலிருக்குமிருகம், அதிலும் குரங்கு ஜாதி இவைகளுக்கு முறையுண்டோ நீங்கள் செய்ததருமத்தின் துறைகண்டோம் எதிரில் உங்களை நோக்கி சரணம்புகுந்தால் அனுக்கிரகஞ் செய்யக்கூடாதென்பது சூரியகுல நிறையோ! ஆனுலும் பரதமகாராஜன் தண்டிக்கவேண்டுமே யொழிய நீங்களார் சந்நியாசி உங்களுக்குப்பாணமேது வில்லேது அரசின் முறையைச்சார்ந்த சொல்லேது என்றுகேட்கும்போது ஸ்ரீராமர் தம்பியைக் கையமர்த்திவாலியைப் பார்த்துச் சிலவசனங்கூறுகிறுர். உனக்கும் எனக்கும் ஏதொருபகையுமில்லை நான்கேட்பார்பேச்சைக்கேட்டு மனைவியைப் பிரிந்திருந்த விசனத்தால் மற்றெருவனுக்கும் ப்படிதானே துன்பமிருக்குமென்று

பாணப் பிரயோகஞ் செய்துவிட்டேன் மிஞ்சிப்போன தென்ன! இப்பவும் நான் விட்டபாணத்தை வரவழைத்து உன்னையும் பிராணனுடன் பிழைக்கச்செய்கிறேன் உன்மனோபாவம் இப்போது தெரியவந்தது உன்தம்பியும் நீயும் சுகமாக வாழ்ந்திருங்களென்று சொல்ல வாலி சொல்லுகிறான்.

வாலி சுவர்க்க மடைதல்.

ஓ! சுவாமி! எங்கள் குலத்தில் காயம்படக்கூடாது, காயம்பட்டால் உயிருடனிருந்து வாழக்கூடாது, திரிமூர்த்தியாகிய தேவரீர் அவதரித்து அசுரர் குலம் வேரறுக்க வந்திருக்குங்கடவுள் உம்முடைய பாணத்தால் நானிறக்க எத்தனை நாள் தவஞ்செய்தால் எனக்குக்கிடைக்கும் இஃதன்றி தேவரீரைச்சிறிது இகழ்வாகப்பேசிவிட்டேன் அவைகளை யெல்லாம் பொறுத்துத் தேவரீருடைய திருவடி எனக்குக் கட்டளையிடவேண்டியது என்தம்பி சுக்ரீவன் அறியாதவன், என்பேரில் காட்டியகையை அவன் பேரில் காட்டாமல் கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாகப்பட்டங்கட்டி அங்கதனை இளவரசனாக்கி இரட்சிக்கவேண்டும் ஐயனேயென்று வாழ்த்தி சுக்ரீவனையும் அங்கதனையுமழைத்து ஸ்ரீராமமூர்த்திகையி லொப்பிவைத்து தன்பக்கத்திலிருந்து அழும் தாரையை நோக்கி, பெண்ணே! நான் அநேக ஜன்மங்களிற் செய்த தபோபலத்தினால் வைகுந்த வாசகனாகிய ஸ்ரீகோதண்ட பாணியின் திருவடிகளில் ஐக்கியமாகிறேன் நீயாதொன்றுக்கும் விசாரப்படவேண்டாம். எனக்கு மோட்சங்கொடுத்த தெய்வம் உன்னையிரட்சிக்கும் என்றுசொல்லி, அங்கதனையழைந்து அவன்கையில் தாரையை ஒப்பித்து சோனமேகம்போற் பொழியுங் கண்ணீரைத்துடைத்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியை நோக்கி தேவரீருடைய பாணத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுந்தங்கட்டளையிடவேண்டுந் தேவாதிதேவனே யென்று சிந்தையில் தியானஞ்செய்தான். அப்படியே ஸ்ரீராமரானவர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யவே தேவர்கள் பாரிசாத புஷ்பங்களை வாரியிறைக்க வாலிநற்கதியடைந்தான். உடனே வானரவீரர் சுக்ரீவன் அனுமார் அங்கதன் தாரைமுதலிய சகலரும் வாலிக்கு உத்தரக்கிரியைகள் யாவும் செய்துநிறைவேற்றி வந்து ஸ்ரீராமர் திருவடிகளிற் பணிந்தார்கள்.

சுக்ரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டுதல்.

ஸ்ரீராமர் தன் தம்பியை யழைத்து கிஷ்கிந்தைக்குப்போய் வாலிசொன்ன வண்ணம் சுக்ரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டி அங்கதனுக்கு இளவரசுபட்டமும் அளித்து தாரையினிஷ்டத்தின் வண்ணம் நடக்கும்படி திட்டமுஞ்செய்துவரக்கடவை யென்று ஆஞ்ஞாபிக்க இளையபெருமாள் அப்படியே சென்று சகலசம்பிரமத்துடன் பட்டங்கட்டிவைத்துவந்தார் எல்லோரும்வந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களில் வணங்கினார்கள். சுக்ரீவனும் வணங்கி சுவாமி! வானரப்படைகளை அழைக்கத் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டேன். வருவதுமழைக்காலம் ஆகையால் இதையொழித்து வெய்யிற்காலம் வருகிறவரைக்கும் தயை செய்யவேண்டுமென்று சரணம்புக அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி நீயுங்கிஷ்கிந்தைக்குப் போயிருக்கக்கடவதென்றார் நல்லதென்று நமஸ்கரித்துநடக்க ஸ்ரீராமலட்சுமணரும் பர்ணசாலை ஏற்படுத்திக்கொண்டு மலைச்சார்பிலிருந்து சீதையைக் குறித்து விசனமடைந்திருந்தார்கள். சூரியபகவானும் மகரராசியில்வந்து பிரவேசித்தான். சில நாட்சென்றவுடனே ஸ்ரீராமர் தம்பியை நோக்கி மழைக்காலம்கழிந்த பின்னர் வருகிறேனென்றுபோன சுக்ரீவன் இதுகாறும் வராமையால் அழைத்துவா வென்றனுப்பவும் இவரைக்கண்டவுடனே சுக்ரீவன் முதலியயாவரும் ஸ்ரீராமரிடம் ஓடோடியும் வந்து வணங்கி நான்கு திசைகளிலு மிருந்து வரும் வானரப்படைகளைச் சேகரித்தார்கள்.

சீதையம்மனைத்தேட

அனுமார் முதலியவைகளை யனுப்புதல்.

இஃதிப்படியிருக்க ஆஞ்சனேயர் சொல்லுகிறார். சுவாமீ சேனைகள் கூடுமுன்னுகை எனது தாயாரிருக்கும் இடத்தை முன்னந் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்றுசொல்ல ஸ்ரீராமரும் சுக்ரீவனும் யோசித்து கிழக்கு வடக்கு மேற்கு இம்மூன்று திசைகளிலுந்தேடி வானரங்களை அனுப்பிவைத்து, தெற்குத்திசைக்கு அனுமார் அங்கதன் சாம்புவத்தர்முதலிய வானர வீரர்கள் அனேகம்பேரை அனுப்பிவைத்தார்கள். மற்ற மூன்றுதிசைகளுக்கும் போனவானரங்கள் சீதையம்மனைத் தேடிக்காணுமல் ஒருமாதத்திற்குள் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து தாங்கள். போன திசைகளிற்காணோம் என்று தெரிவித்துவணை

ங்கிறின்ருர்கள். தெட்சணதிசையிற்போன அநுமார் முத லிய வீரர்கள் பற்பலவிடங்களிலுந் தேடிக்கொண்டு போகை யில் மிருந்த இருளுடனே ஒருபிலத்துவார்த்தைக்கண்டு அ திலே வழி தெரியாமல் கால்களில் தடவிக்கொண்டு போகை யில் அங்கு பிரகாசம்பொருந்திய ஒருபட்டணம் காணப்பட் டது, அதிற்புகுந்து தேடிப்பார்க்கையில் விரித்தசடையும், சரிந்தமிடையும் பிரிந்த உடையுமாக யோகஞ்செய்பவர்களைப் போலே அரைக்கண் பார்வையாய் கண்களை மூடிக்கொண்டு தபசிலிருக்கிற ஸ்வம்பிரபை யென்கிற தெய்வப் பெண்ணை அநுமார் முதலிய பேர்களும் சீதாதேவியார் இவள்தானே அல்லவோ வென்று அநுமானங்கொண்டு அவ்விடத்தில் நின்று ஸ்ரீராமமந்திரம் செபிக்க அதைக்கேட்ட வுடனே அந்த ஸ்வயம்பிரபைக்கு இந்திரன் இட்ட சாபம் நீங்கி அநுமாரால் பிலத்துவாரத்தைவிட்டு சகலரும் வெளியில் வந்து அநுமாரிடத்தில் விடைபெற்று தேவலோகம்போ ய்ச்சேர்ந்தாள். அதை யநுமார் முதலியயாவருங்கண்டு சந் தோஷித்து அவ்விடம் விட்டு வெளிப்பட்டு தெற்கு நோக் கிச்சென்று பட்டணங்கள் நாடுகள் நகர்கள் மலைகள்குகை கள் வனமுதலிய பலவிடங்களிலுந்தேடி தென்சமுத்திரக் கரைவந்து சேர்ந்து மாலியவந்தமென்னும் கிரிமுதலிய இடங்களிலுந் தேடிநாடிவந்த தாயார் அகப்படாமையால் நாமென்னசெய்யோம் ஸ்ரீராமரிடத்திற் சென்று அம்மனைக் காணோமென்று சொல்வதிலும் புண்ணியசாலியாகிய சடாயு வைப்போல ஸ்ரீராமகாரியத்தில் நாமும் பிராணனைவிட்டுவிட் டால் நற்கதியடையலாமென்று அநுமார் முதலியவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சம்பாதிவரலாறு.

அதைச் சடாயுதமையனாகிய சம்பாதிகேட்டு நீங்களார் இவ்விடம் வந்து விசனப்படுவானேன் சடாயுவின் வார்த் தை இவ்விடத்தில் வரவேண்டிய காரணமென்ன வென்று கேட்க, அநுமார் சொல்லுகிறார். அயோத்திமாநகரத்தை யாண்ட தசரதச் சக்கிரவர்த்தியினுடைய குமாரர் ஸ்ரீராமர் சீதாதேவி இலட்சுமணருடனும் பிதுர்வாக்கியத்தால் காட் டில் வந்திருக்கவும், ஒரிராக்கதன் வஞ்சித்து வைதேகியைக் கொண்டு போகவும், அதைக்கண்டு சடாயுவானவர் எதிர்த்து

தாயை மீட்கும்படி அமர்செய்யவும், அரக்கன் வாளினல் சிதைபட்டிறக்கவும், ஸ்ரீராமரும் இளையவருங்கண்டு உத்தரி மைகளை நடத்தவும், எங்கள் அரசனுகிய சுக்ரீவனும் ஸ்ரீராம ரும் நன்புபூண்டு ஜனகன்மாது இருக்கும் இடம்தேடிவர எங்களை அனுப்பவும், எவ்விடங்களிலுந் தேடிக்காணுமை யால் நாங்கள் விசனமுற்று இறக்கத்துணிந்துக் கொண் டோம் என்று சொன்னுர்கள். அதைச் சம்பாதிகேட்டு சடா யுவைக்குறித்து துன்பப்பட்டு நாங்கள் ஒருதாய் பிள்ளைகள் என்தம்பியாகிய சடாயு இராமகாரியத்திலிறந்ததே தனக்கு மோட்சமென்று மனமகிழ்ந்து ஐயா வைதேகியாரை திரு டிப்போனவன் இலங்கையி லிருக்கும் இராவணன் நேர் தெ ற்காகச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போனுல் அம்மனையும் அவ னூரையுங்காணலாம். பலசாலிகள் கடலைத்தாண்டவே ண்டு மென்று சொல்லி நீங்களெல்லோரும் ஸ்ரீராமமந்திரத் தைக் கூவிச்சொல்லுங்களென்று யோகத்திலிருந்தான். இவ ர்கள் இராமாவென்று கூவிய மந்திரம் இருகாதிலுங்கேட்க வே முன்னுளில் தீய்ந்த இறகுவளர்ந்து அனுமாரிடத்தில் விடைபெற்று ஆகாயத்திற் பறந்து போனுன். அப்போதொ ருவரை ஒருவர் பார்த்து யோசித்து சாம்புவந்தர் முதலிய பேரும் அனுமாரைத்துதித்து சுவாமியின் முத்திரை மோதி ரத்தைக்கொண்ட மகானுபாவா நீயே யன்றி வேரல்ல. ஆ கையால் இப்போது நீரேபோய் சந்தோஷசமாச்சாரங் கொ ண்டுவந்து எங்களை யிரட்சித்து கீர்த்திசம்பாதித்துக் கொள் ளுமென்று சொல்ல, அதை அனுமார்கேட்டு சந்தோஷங் கொண்டு மகேந்திர பர்வதத்தின்மேலேறி விஸ்வரூபமெடு த்து வாலைச்சுருட்டிக்கொண்டு அதன் சிகரத்திலே நின்றுர்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முற்றிற்று.

லங்கை தாண்டுதல. இலங்கணி வதை ஆஞ்சனேயர்மோதிரங்கொடுத்தல்

ஆஞ்சனேயர் அசோகவன மழித்தல். ஆஞ்சனேயர் மதுவனமழித்தல். ராமலட்சுமணர் தெற்குபோதல்.

ஐந்தாவது

சுந்தர காண்டம்

காப்பு.

அலங்கலிற் றோன்றும்பொய்ம்மை யரவெனப்பூதமைந்தும்
விலங்கியவிகாரப்பாட்டின் வேறுபாடுற்றவீக்கம்
கலங்குவதெவரைக்கண்டா லவரென்பர்கைவில்லேந்தி
இலங்கையிற்பொருதாரன்றே மறைகளுக்கிறுதியாவார்.

அனுமார் கடல்தாண்டுதல்.

இப்பால் கிரிசிகரத்தின்மீதுநின்ற அனுமாரானவர்தம்முடைய கண்ணுக்கு நேராய்ச் சமீபத்தில் தெய்வலோகம் பிரகாசிக்கக்கண்டு இதுதானோ விலங்கையென்று நினைத்து ஐயப்பட்டு உடனே இது உயரத்திலிருக்கிறபடியால் இலங்கையல்ல, தெய்வலோகத்தில் சீதாபிராட்டியா ரில்லையென்று தெரிந்துகொண்டு பார்வையைத் தாழ்த்திப் பார்க்கக்கூட கோபுர மாடமாளிகைகளுடன் இலங்கைதோன்ற அதைப்பார்த்து ஸ்ரீராமஜெயமென்று கந்தமாதனப்பந்துபோ லெழும்பி ஆகாய மார்க்கமாய்ப் போகும்போது மைநாக மென்னும் பருவதத்தைக்கண்டு அதனிடத்தன்பு கூர்ந்து அப்புறம் பாய்ந்துபோக, சரசை என்பவள் மறிக்க அவள் வாயிற்புகுந்து வெளிப்பட்டு கேசரிமார்க்கமாய் எழும்பி காயாக்கிராணியையும் சிதைத்து, ஆவலுடன் பாய்ந்து இலங்கைக்கு அருகிலிருக்கும் பவளமலையின்மேற் குதித்து இலங்கைக்கு காவலாயிருக்கும் இலங்கணியை வதைத்து ஜயங்கொண்டு இலங்கையிற் புகுந்து அந்நகரத்திலுள்ள மாடமாளிகை கூட கோபுரம் மண்டபமேடை சாலைசோலை ஆலயமுதல் இராவணனும் வண்டோதரியும் சேரும் அந்தப்புரம் சயனக்கிரகங்களியாவும் புகைபோகா விடத்திலும் நுழைந்துதேடி அசோகவனத்தில் புகுந்து அணில் போற்ருவி அம்மனிருக்கும் இடத்தில் மேவி அவ்விடத்தில் நடக்கும் விதத்தையும் இராவணனாகிய பாவியின் எண்ணத்தையும் அறியவேண்டி மறைந்திருந்தார். அப்படியிருக்க சீதா தேவியாரை இராவணன் எடுத்துவந்து அசோகவனத்தில் வைத்து இரண்டாயிரம் பேர் இராட்சத ஸ்திரீகளையும், விபீஷணன் பெண்ணாகிய திரிசடையையும் காவல்வைத்து பயங்காட்டி தனக்கு இணங்கும்படிச் செய்யகூறிப்போன வண்ணம் அரக்கி

யர் கும்புகூடிக்கொண்டு இராவணன் இஷ்டப்படி செய்தால் ஈரேழுபதினன்கு லோகமும் உமக்குப்பணிவிடை செய்யும்; அப்படி நடவாவிட்டால் எங்கள் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களினல் கொல்லுவோம், கசகச வென்று மெல்லுவோம், வெட்டித்தரிப்போம் என்று பலவித பயங்காட்டி மனதைக் கலக்க பிரயத்தினம் செய்யுந் தன்மையை திரிசடைதேற்றவும், இராமநாம மமிர்தமே சீவனமாகவும். வேறு அன்னம் தண்ணீர் காய்கனி அருந்தாமலும், நித்திரையில்லாமலும், இருந்த விடத்தை விட்டசையாமலும், எதற்கு அஞ்சாமலும், கண்களில் தாரை தாரையாய் நீர்பெருகவும், அரக்கியர் முகத்தையே ரெடுத்துப் பாராமலும் வடக்குபக்கம் முகம் வைத்து காலம் கழித்துவரும் தர்யாரை அனுமார்கண்டு இவரே லோகபிராட்டி யென்று நிச்சயங்கொண்டு இருக்கையில், சூரியன் அஸ்தமயமாகி சந்திரனுதய மாகினன்.

இராவணனை சீதையம்மன் நிந்தித்தல்.

அந்த வேளையில் இராவணனனவன் அனேகம் ஸ்திரீகள் புடைசூழ அரக்கர் நெருங்கிவர சகல ஆடம்பரந்துடன் அசோகவனத்தில் வந்து சீதாதேவியாரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுன் நான் பிரமனுடைய பேரனுக்குப்பிள்ளை, ஜாதியில் பிர்மகுலம். அனேகங்கோடி வேதங்களைச் சிக்கறுத்தவன். கயிலையைங்கிரியைப் பேர்த்தெடுத்தவன். அரைகோடி ஆயுள் பெற்றவன். இந்திரன் முதலிய யாவரும் பணியப்பெற்றதிண்ணியன். நூருயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றவன். தீவிரபராக்கிரமசாலிகளாகிய தம்பிமார்களையுடையவன் அளவிறந்த சேனைகளுக்கு இறையவன். சமுத்திர மத்தியில் நகரமுடையவன். தசக்ரீவனகிய நான் உன்னை விரும்பிவேறு ஸ்திரீகளையும் நினையாமல் விடுத்தும், உன்னையடுத்து வேண்டிக்கொண்டும் உன்மனம் இரும்பிலும் கொடியதாக விருக்கிறதே யென்று பலவிதமான பெருமைகளை எல்லாம் சொல்லி என்னள்வில் அன்புவைத்தால் எல்லாபாக்கியமும் உன்னுடையதே, கோடிபெண்களும் உனக்கு அடிமையே; என்பிராணனும் உனக்குத் தத்தமே, அந்தமானிடர் இந்த சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவர மாட்டார்கள். வந்தாலும் தப்பிப்பிழைக்க மாட்டார்கள். மும்மூர்த்திகளும் என்னை ஜெயிக்கமாட்டார்கள். உன்னைமீட்கமாட்டார்கள். ஆகையால் என்னிடத்தில்

கிருபா நோக்கம் வைத்து என்பிராணனை அடிமை கொள்ளு
மென்று சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டஞ் செய்து எழுந்து
கைகட்டி வாய்புதைத்து வணங்கி நின்றிருக்கும் இராவ
ணனை சீதையம்மனனவள் பாதகன்முகத்தை நோக்காமலே
இராம மந்திரத்தைசெபித்து தன் பிராணன்பேரில் ஆசை
வையாமல் ஒருதுரும்பைப்போல மதித்துச்சொல்லுகிறாள்
அடா இராவணத்துரும்பே, கைலையைப்பெயர்த்தெடுத்தும்
அரைகோடி ஆயுள்பெற்றும் இலட்சம் பிள்ளைகளைப்பெற்று
தம்பிமார்கள் உற்றும் ஆயிரம் வேதம் வருமென்றும் வித்தி
யாகர்வமும் கொண்டிருக்கிறநீ உன்னுடைய பத்துத்தலை
களும், இருபதுகைகளும் புத்திரமித்திரர்கள் அத்திராதிக
ளுடனும் நாளையே நாசமடையப் போகிறாய், பதிவிரதைக
ளுடைய வயிற்றெரிச்சல் உன்குலகோத்திரம் யாவற்றையும்
எரிக்கும். தேவர்கள்முதலிய தண்டகாரண்ணிய வாசிகளுக்கு
ஸ்ரீராமர் கொடுத்திருக்கும் அபயஸ்தம் உன்னைவிடுமோ உன்
பத்துதலைகளையும் இருபதுகைகளையும் பூமியில் உருளகாக்கை
கழு நரி நாய் பேய் பிடுங்கித்தின்னக்காலம் சமீபித்ததுவோ
அடா ராவணப்பதரே என்றுசொல்ல, இராவணன் கோபங்
கொண்டு வாளையுருவிவெட்ட கிட்டிவரவும் சமீபத்திலிருந்த
திரிசடைதடுக்கவும் சீதைபோனால் தன்னுயிர் போமென்று
நினைத்து இராவணன் இராட்சதஸ்திரீகளைநோக்கி இன்
னும் பயம் காட்டி வசியப்படுத்தும்படி சைகைசெய்து தன்
னரண்மனைக்குப்போய்விட்டான் அப்படியே அவ்வரக்கியர்
கள் கூடி சிலமொழிகளைக்கூறி அநீதியோடு நீ இராவண
னைத் தழுவி வாழ்ந்தால் சுகப்படுவை இல்லாவிட்டால்
வாளுக்கிரையாக்குவோமென்று பயமுறுத்த அவர்களை திரி
சடையானவள் கையமர்த்தி அப்பால் போகும்படி செய்து
சீதையைப்பார்த்துச் சிலவசனஞ் சொல்லுகின்றாள்.

திரிசடை சீதையம்மனைத் தேற்றுதல்.

அம்மா என்தகப்பனாகிய விபீஷணரால் ஸ்ரீராமருடைய
செய்திகளைசசொல்லக்கேட்டேன். அவை யென்ன வெனில்
மாயமானை துரத்திப்போனதும், இலக்குமணாவென்று அது
மடிந்ததும், அவ்வோசை நீகேட்டு இலட்சுமணரை நீயனுப்
பிவிட்டதும், இராவணன் மாறுவேடங்கொண்டு உன்னை
எடுத்துக்கொண்டுவந்ததும், ஸ்ரீராமலட்சுமணர் பரணசாலை

யில் தேடிவிசனப்பட்டு வரும்வழியில் சடாயுவைக்கண்டு தகனஞ்செய்து சுக்ரீவர் சிநேகங்கொண்டு அவர்பகைவனுகிய வாலியைக்கொன்று சுக்ரீவருக்குப் பட்டங்கட்டி மழைக்காலம் நீங்கி வானரப்படைகளைக்கூவி நான்குதிசையிலும் அனுப்பி தேவரீரைத் தேடுகிறதாய்க் கேள்விப்பட்டேன். எனக்கும் ஒரு சொற்பன மாயிற்று ஸ்ரீராமதூதன் இவ்விடத்தில்வந்து உமக்கு நல்ல சமாச்சாரம் சொல்லக்கேட்கப்போகிறீர். பள்ளம் உள்ள விடத்தில் தண்ணீர் நிற்கும் பதிவிரதைகளின்மேல் அந்நியர்பாசம் வைத்தால் நாசப்படுவார்கள் நீர்கிலேசிக்கவேண்டாம் அம்மாவென்று சிலதேறுதலான சொற்கள்மொழிய அவைகளைச் சீதையம்மன்கேட்டு பிராணனையொழிக்க நினைத்த எண்ணத்தைவிட்டு சந்தோஷமடைந்திருந்தாள்.

அனுமார் சீதையம்மனிடம்வந்து

திருவாழிகொடுத்தல்.

அனுமாரானவர் தேகபுளகாங்கிதங்கொண்டு அரக்கியரெல்லாம் அமர்ந்து நித்திரைபோகும்படி அபிமந்திரித்து தான்மெள்ள இறங்கிதாயாருக்கெதிரில்ஸ்ரீராமராமாவென்று துதித்து வந்து தீர்க்கதெண்டன் சமர்ப்பித்து வணங்கியெழுந்து அடக்கம் ஒடுக்கத்துடன் நிற்க, அதை சீதையம்மன்பார்த்து நீயாரப்பா, அரக்கர்மாயமோ, இராவணன் செய்யும் அனியாயமோ, அல்லது ஸ்ரீராமருடைய அன்பனே, அரிபரந்தாமனுடைய தூதனே, எனக்குத்தெரியச் சொல்லென்றுகேட்க, தாயாருடைய திடச்சித்தத்தை யனுமார்கண்டுகளித்து தெண்டனிட்டு தாயே, நான் ஸ்ரீராமருடையதூதன். என்பேர் அனுமார், நான்கு திக்குகளிலும் வானரச்சேனைகள் உம்மைத்தேடிப்பிடிக்கப்போய் இருக்கிறார்கள். நான் தட்சணதிசைக்குவந்தவன் என்றுசொல்லியதைக்கேட்டு, ஸ்ரீராமரும் இலட்சுமணரும் சுகமாயிருக்கிறார்களா, என்னைமறந்துபோனார்களோவென்றுவினவ. உம்முடையவார்த்தையைத்தள்ளாமல் மாயமான்பின் சென்று அதைக்கொன்று திரும்புகையில் தம்பியைக்கண்டு பர்ணசாலையில் உம்மைக்காணமல் வருத்தமுற்றுதேடி வருகையில் சடாயுவைக்கண்டு சங்கதிதெரிந்து அவருக் குரியகடனை முடித்துக் கதியடையச்செய்து கவந்தனுமாட்டி பம்பாநதியோரத்தில் வந்திருந்து எங்களரசன் சுக்ரீவன்வந்து சரணம்புக அப

யஸ்தங்கொடுத்து தேவரீர் எங்கள்வசம்போட்டு வந்த நகைகளைக்கண்டு விசனங்கொண்டு மறுநாள் வாலியைமாட்டி சுக்ரீவன்பயம் ஒட்டி அவருக்குக் கிஷ்கிந்தையைப் பட்ட நாட்டி அங்கதனை இளவரசாக்கிக்கூட்டி எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரப்படைகளைக் கூட்டச்செய்து மழைகாலங்கழித்து உம்மைத்தேட அனேக வானரப்படைகளை அனுப்பிவைத்து தெற்குத்திசைக்கு வெகு வானரச்சேனையுடன் நானும்வந்து அவ்விடத்தில் அவர்களை நிறுத்திவிட்டு நரன் மாத்திரம் இவ்விடம் புகுந்து இலங்கை முழுமையுந்தேடி இந்த அசோகவனத்தில் தாயாகிய உம்மைக்கண்டேன். காயாம்பூவை யொத்த திருமேனியையுடைய கருணையங்கடவுள் உம்மைக் காணும் வரையில் ஆவிவைத்திருப்பது அருமையாயிருக்கின்றாரம்மா வென்று அனுமார்சொல்ல, அதற்கு அம்மன்சொல்லுகிறாள். ஸ்ரீராமருடைய சமாச்சாரங்களெல்லாந் திரிசடை சொல்லக் கேள்வியுற்றேன். ஆனாலும் ஒரு பாவியானவன் தொட்டெடுத்துப்போனவள் தமக்குத் தேவியாக மாட்டாளென்று ஒருவேளை யிருந்தாலும் மோசஞ்செய்த பாவியை நாசஞ்செய்து வெற்றியைப்பெறுவது இராசதருமமென்று சொல்லக்கடவை, நானிருக்கும் சுகதுக்க முதலியயாவும் நீர் பார்த்தபடியே சொல்லுவாய், அப்பால்அவர் சித்தம் எப்படியோ நான் அறியேன் என்று கண்ணீர் பெருகச்சொல்லுந் தாயார் வசனத்தைக்கேட்டு, அம்மா உம்மை எப்போது காண்போமென்றும், இருக்கும் இடத்தை என்று கேட்போ மென்றும், ஒருநாள் ஒருயுகமாகக் கழித்து வருகின்றனர். இப்போது நான்போய்ச்சொன்ன மாத்திரத்தில் எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரப்படையுடன் வந்து எட்டு நாளையில் இந்த துட்டனையும் அவன் குடும்ப முதலிய யாவரையும் நாசஞ்செய்து தேவரீரைமீட்க நாங்கள் பார்க்கப் போகிறோம் தாயே, இந்த திருவாழியை அடையாளமாகக் கொடுத்தாரென்று காட்டவும், கரங்களை நீட்டி வாங்கிச் சிரசின்மீது வைத்து கண்களில் ஒத்தி மார்பிலணைத்து மகிழ்ந்து அனுமாரைப் புகழ்ந்துகுழந்தாய், அஞ்சனாதேவிக்கும் வாயுவுக்கும் புத்திரனாகிய மாருதியே நீ எப்போதும் சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவையென்று ஆசிர்வதித்து என்துயர் நீக்கிய தெய்வமேயென்று மனமகிழ்ந்து அனுமாரை நோக்கி

அனுமானே, ஸ்ரீராமருக்கு என்னுடைய சூடாமணியை அடையாளமாகக் கொடுவென்று கொடுத்து, இதுவரையிலும் ஒன்பது மாதமாயிற்று இன்று முதல் முப்பது நாளைக்குள்ளாக இவ்விடம் வந்து பாதகனாகிய இராவணனைமாய்த்து என்னை மீட்டுக்கொண்டு போகாமற்போனால் என்னுவியை வைத்திரேனென்று சொல்லுமையா அனுமானேஎன்று சொல்ல, அனுமாரானவர் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அம்மணீ நானே இந்தலங்கையை யழித்து உன்னை மிட்டுக்கொண்டு போவேன், அல்லது இலங்கையோடும்மையும்என்ருேள் மேலெடுத்து ஸ்ரீராமபிரான் முன்னேவைப்பேன், ஒரு தூதன்மீட்டான் என்கிற வசை பூமியுள்ளளவும் மாருது. ஆகையால் அதிக சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை இவ்விடமழைத்து வந்து பகையை முடித்து உமது சிறையை விடுத்து சந்தோஷம் பெறச்செய்கிறேன் உத்தாரந்தாரும் தாயே என்று வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு அசோகவனத்தை யழிக்கத்தொடங்கினர்.

அனுமார் அசோகவன மழித்தல்.

அப்போது அனேகங் கோடியரக்கரையும், சம்புமாலி முதலிய பஞ்சசேனாபதிகளையும், அட்சதன் முதலாகியவர்களையுங்கொன்று செயங்கூறிய காலத்தில் இந்திரசித்து வந்து எதிர்த்து பிர்மாஸ்திரத்தில் கட்டிக்கொண்டுபோய் இராவணன் சமுகத்தில் விடுக்க, அனுமாரானவர் வாலைச்சுருட்டி உயர்ந்த ஆசனமாகவமைத்து இருக்க,இராவணன் பார்த்து கோபித்து ஆரடா குரங்கே யென்றவன் ஒருமொழிகேட்க, ஸ்ரீராமருடைய தூதன் நானடா, அடா இராவணா என்று ஆயிரமடாப்பட்டங்கூற, இருபது கண்களும் சிவந்து வாளை யுருவி வெட்டவருங் காலையில் தூதரைக்கொல்ல லாகாதென்று விபீஷணன்விலக்க, வாலில் துணிசுற்றி தீக்கொளுத்தும்படி இராவணன் கட்டளையிட அப்படியே செய்தபோது அசோகவனத்தில் சீதையம்மன் இருந்தவிடம் தவிர மற்றவைகளும் இலங்கை பட்டணம் முழுதும் எரித்துக் கரியாக்க, இராவணன் முதலிய பேரும் அந்தரத்தில் ஒளிக்க, அரக்கர் அரக்கி யாவருமிருக்க யிடமில்லாமல் எவ்விடத்திலும்

அக்கினி மயமாகச்செய்து சீதையம்மனைக்கண்டு பணிந்து ஸ்ரீராமஜெயமென்று ஆகாயத்தில் எழும்பிப் பாய்ந்து மேனு தேவியின் பிள்ளையாகிய மைநாக பர்வதத்தின்மேல் குதித்து அங்கிருந்து கிளம்பி மகேந்திர பர்வதத்தின்மேல் குதித்தார்.

அனுமார் முதலியவர்கள்

மதுவனத்தை யழித்தது.

அனுமாரானவர் சூடாமணியைக் கைக்கொண்டு வருவதை அங்கிருந்த அங்கதன் சாம்புவந்தர் முதலிய பேர்களும் கண்டுஜெயம் ஜெயமென்று விண்டு அனுமாரை தழுவிக்கொண்டு சகல செய்தியும் கேட்டு மகிழ்ந்து மதுவனத்தில் வந்து நுழைந்து கொள்ளைகொண்டு தெற்கேபோன தூதரைக்காணேமே யென்று விசனப்பட்டுக் கொண்டுஇருக்கின்ற ஸ்ரீராமர் திருவடிகளுக்கு எதிரில் வரும்போது கண்டேன் சீதையைக்கண்டேன் ராகவா வென்று ஓடிவந்துவணங்கி சகல சமாச்சாரங்களையுஞ்சொல்லி சூடாமணியைக் கொடுக்க,ஸ்ரீராமர் வாங்கி அளவிறந்த சந்தோஷமடைந்து புளகிக்கவும், சுக்கிரீவன் முதலியபேர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடவும், அனுமாரை யாவரும் ஆலிங்கனம் செய்துக்கொள்ளவும், அரம்பாஸ்திரீகள் சுபசோபனங்கள் பாடவும் வீற்றிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் வானரச் சேனையுடன்

தெற்கு நோக்கி வருதல்.

அந்தச் சமயத்தில் நூறுகோடி வானரங்கள்புடைசூழ்ந்துவர நீலனென்னும் படைத்தலைவன் வந்து ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர் சுக்ரீவன், இவர்கள், பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினன், இரண்டு சதகோடி வானரரும் புடைசூழக் குமுதனென்னும் படைத்தலைவன் வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நின்றான். கனவயன், கனவயாக்கன், மயிந்தன், அமிந்தன், சேகரி இவர்கள் முதலிய படைத்தலைவர்

கள் அளவிறந்த வானரப்படைகளுடனே வந்து வணங்கி யிருந்தார்கள். இன்னம் வரப்பட்டசேனைகளையும் பதினெட்டு படைத்தலைவர்களையும் நோக்கி மகிழ்ந்து தென்முகமாகச் செல்லும்படி உத்தரவுசெய்து ஸ்ரீராமரும் இலட்சுமணரும் புறப்பட்டார்கள். இந்தச்சேனைகள் பத்துயோசனை அகலத்தில் பத்துநாள் இரவும் பகலும் நடத்துவதற்கு சமுத்திக்கரையைச் சேரவும். ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவனைநோக்கி: நீர்சொன்ன தொகைக்கு மேற்பட்டிருக்கும்போல் இருக்கின்றன சேனைகளென்று சொல்ல, சுக்ரீவன்கேட்டு ஆதியில்பிரமன் ஏற்படுத்திய தொகை அவ்வளவு இதன் மத்தியில் விர்த்தியாகிய தெல்லாம் கூடியிருக்கிற தல்லவாவென்று சொல்ல, ஸ்ரீராமர் கேட்டு மகிழ்ந்து தென்சமுத்திரத்தைக்கண்டு இதைத் தாண்டிப்போகும் உபாயம் எப்படி யென்று யோசித்திருந்தார்கள்.

சுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

ஆறாவது

உ யுத்தகாண்டம்.

காப்பு.

ஒன்றேயென்னினொன்றேயாம் பலவென்றுரைக்கிற்பலவேயாம்
அன்றேயென்னினன்றேயா மாமேயென்னினாமேயாம்
இன்றேயென்னினின்றேயா முளதென்றுரைக்கினுளதேயாம்
நன்றேநம்பிகுடிவாழ்க்கை நமக்கிங்கென்னோபிழைப்பம்மா.

ஸ்ரீராமரிடத்தில் விபீஷணன் சரணமடைதல்.

ஆஞ்சநேயரால் கொளுத்தப் பட்டு எரிந்து நீறாய்ப் போன இலங்கையை தெய்வதச்சனாகிய மயனென்பவனால் முன்போல் சிருஷ்டித்து மந்திராலோசனை சபையில் இராவணன் வீற்றிருந்து தனது தம்பிமார் முதலிய மந்திரிமார்களுடன் ஆலோசிக்க கும்பகர்ணனானவன் சில நீதிகளை அண்ணனுக்குச்சொல்ல, இந்திரசித்தனானவன் அதைமறுக்க, அடாபயலே! நாளைக்குத் தெரியுமென்று சீறிதன்னரண்மனைக்குப் போய்விட்டார். அக்காலத்தில் விபீஷணர் இராவணனுக்கு அநேக தரும நீதிகளைச் சொல்லி சீதாபிராட்டியாரைக் கொண்டுபோய் விட்டு ஸ்ரீராமரைவணங்கிக் கொண்டால் நமக்கு நலம், இல்லாவிட்டால் ஒரு குரங்கால் வந்த அவகேடு இப்படியிருக்க எழுபத்திரண்டு வெள்ளங் குரங்குகளும் வந்தால் இந்த இலங்கை என்னபாடு படுமோ! எப்படி முடியுமோ! வென்று சொல்ல, இராவணன் கேட்டு கோபங்கொண்டு நீபயத்தால் ஓடிப்பிழை போவென்று காலாலுதைத்து வாளையுருவி வெட்டவரவும், கிட்ட நின்ற விபீஷணர் தப்பித்துக்கொண்டு தாயாரிடம்வந்து உரைத்து நாலு பத்தினிமார்களுடன் ஆகாயவீதியாய்ப் புறப்பட்டு வந்து இராமமூர்த்தியின் பாதங்களில் சரணம் அடைய, இராமர் அவனுக்கு அபயஸ்தங் கொடுத்து இலங்காபுரி பட்டணம் உன்னுடைய தென்று அருள்புரிந்து சிரஞ்சீவியாக விருக்க வரங்கொடுத்து ஆதரித்தார். தேவர்கள் புட்பமாரிபொழிந்தார்கள். அப்பால் விபீஷணரானவர் இராவணனுடைய சம்பத்துமுதல் சேனைப்பெருக்கங்களையுங் கூறி அனுமார் இலங்கையில் வந்து அசோகவன முதலிய இராட்சதரை யழித்

ததும், இலங்கையைச் சுட்டெரித்ததும் ஆதியோடந்தமாகச்சொன்னார். அஃதை இராமர் கேட்டு மகிழ்ந்து அனுமாரைப்பார்த்து நீ சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவை என்று ஆசீர்வதித்தார்.

திருவணைக் கட்டுதல்.

அதன் பின்பு கடலைத்தாண்டும் பொருட்டு ஏழுநாள் தர்ப்பாசனத்திலிருந்து வருணனைப் பிரார்த்திக்க, அவ்வருணன் வராமையால் சினங்கொண்டு விஜய கோதண்டத்தை வளைத்து அக்கினியாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க, வருணனானவன் பொரிந்துகரிந்து அபயம் அபயமென ஓடிவந்து திருவடிகளில் வீழ்ந்துபுகழ்ந்து வருவதைக்கண்டு ஸ்ரீராமர் திருவணைக்கட்டுதற்கு எப்படிவகை யென்றுகேட்க யான்முதுகு கொடுக்கிறேன் என்று உடன்படவும், ஸ்ரீராமருக்குச் சந்தோஷம் வந்து வானரங்களை ஏவி மலைகளைப்பிடுங்கிவந்து போடும்படி சொன்னார் அப்படியேகோடி கோடி மலைகளைக் கொண்டுவந்து போடவும், நளன்வாங்கி அடுக்கி பத்துயோசனை அகலமும், நூறுயோசனை நிகளமுமாய்த் திருவணை ஏற்படுத்தி ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளில் நமஸ்கரித்து சொல்லக் கேட்டு இராமர் இலட்சுமண சுக்ரீவ அனுமனங்கதர் முதலாகியசகல சேனைசைனியங்களுடன் சேதுபந்தனத்திற் சென்று கடலைக்கடந்து இலங்கைக் கருகாமையிலிருக்கும் வேலைமலையின்மீது வந்துசேர, நளனானவன் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி கூடார முதலியவைகளும் ஏற்படுத்த அதில் இராமலட்சுமணர் முதலானவர்களு மிருந்தார்கள்.

இந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் தசக்ரீவன்கேட்டு சுகசாரணரையழைத்து நீங்கள்போய் உளவறிந்துவாருங்களென்றனுப்ப அவர்கள் வானரப்படைகளில் வந்து புகுந்தமாயத்தை விபீஷணர் கண்டு அவர்களைப்பிடித்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் முன்விட அவர்களிடத்தி லனேக நீதியைச்சொல்ல இராவணனுக்குத் தெரிவித்துப் பிழைக்கும் விதத்தைத் தேடிக்கொள்ளச்சொல்லும் என்று அனுப்ப, அவர்கள்போய் இராவணனிடத்தில் சொல்ல அதைக்கேட்டு கலகல வென்று நகைத்து நரித்திரள்கள் நாலுகோடி கூடிவந்தாலும் சிங்கத்தை அசக்கலாமோ இவர்களெல்லோரும் ஏககாலத்தில் என் கையால் மடியப்பிரமன் எழுதியிருந்தானுக்கும் என்று வீர

விபீஷணர் சரணமடைதல். சுக்ரீவன் இராவணன்முடியையெடுத்துவரல் முதல்நாள் யுத்தம்.

கும்பகர்ணன் யுத்தம். இந்திரசித்து யுத்தம். ஆஞ்சனேயர் சஞ்சீவிமலை கொண்டுவந்து

மேன்மைகளைப்பேச, அவைகளைக்கேட்டிருந்த பாட்டனாகிய மாலியவான் சொல்லுகிறான் கேளடா இராவணா, தூதர்கள் சொன்னால் ஏண்டாவாயைக் கிழித்துக் கொள்ளுகிறாய், நீ பிழைக்கிறது மெய்யானால் சீதையை விட்டுவிடு, இல்லையாகில் உயிரைவிட்டுவிடு, உண்டானவார்த்தை சொன்னேன் என்று சிலமொழிகளைச்சொல்ல, அவைகளைக்கேட்டு ஏழை மதியுடைய மாலியவானே விபீஷணனைப் போல் என்னை நினைத்தாயோ வாயைமூடடாவென்று பாட்டனை அவமதித்து, அநேக கன்னியர்கள் புடைசூழ உத்தரகோபுரத்தின் மீதேறி சுவேலமலை மீதிருக்கும். ஸ்ரீராமலட்சுமணர் சுக்ரீவன் முதலிய வானரப்படைகளை சாரணர்காட்ட இராவணன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்,

சுக்கிரீவன் இராவணனுடைய

கிரீடத்தை கொண்டு வருதல்.

அப்போது சூரிய குமாரனாகிய சுக்கிரீவனுக்கு வீராவேசம் வந்து கிளம்பி கோடையிடிபோல வடக்கு கோபுரத்தில் வேடிக்கை பார்த்துநின்ற இராவணன்மேற்பாய்ந்து இருவருங்கட்டிப்புரண்டுஅகழில் வீழ்ந்து எழுந்து கரகரவென்று சுழன்று கரங்கள் பிடித்து சுழற்றியெறிந்து இடசாரிவலசாரிகால் மாடு தலைமாடாகத்திரிந்து, இராவணன் தலையிலிருந்தகிரீடங்கள் பத்தையும் பரித்துக்கொண்டு முண்டம் போலாக்கி சுவேல மலையிற்குதித்து இராமருடைய பாதங்களில் வைத்து இராவணன் தலைகளைக்கொண்டு வந்தேன் கடவுளே யென்று வணங்கி நின்றான். இதைக்கண்டு யாவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். இராமர் சுக்ரீவனைநோக்கி விசனப்பட்டு இப்படி தனிமையிற் செல்லலாகாதென்று சில நீதிகளையும் அரசமார்க்கத்தையும் போதித்தருளினார்.

வானரச்சேனைகள் இலங்கையை வளைத்தல்.

இராவணன் பத்துகிரீடத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டு சுக்ரீவன் கைக்குத்தால் சரீரமுழுமையும் நொந்து இராமண்டபம் போயிருந்தான். இப்பால் இராமர் மறுநாள் இலங்கையின் வடக்குவாயலில் சுக்ரீவனையும்,மேற்குவாயலில் அனுமாரையும்; தெற்குவாயலில் அங்கதனையும், கிழக்குவாய

வில் நீலனையும், இப்படியாக வகுத்து ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி பதினேழுவெள்ளம் வானரப்படைகளையுங்கூட்டி இலங்கையைச்சுற்றி காவல் வைத்துத் தானும் தம்பி இலட்சுமணனும் விஜய கோதண்டத்தை ஏந்தி மற்ற வானரப் படைகளுடன் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக நின்றார்கள். இச் செய்தியை இராவணன்கேட்டு இலங்கைப்பட்டணம் நாலு வாசற்படியி னுள்ளும் இந்திரசித்து முதலாகியசிலவீரர்களை யேவிக்காவல் வைத்துத் தானும் யுத்தத்திற்குச் சித்தமாக விருந்தான்.

அங்கதன் தூதுபோகுதல்.

அப்போது ஸ்ரீராமர் அங்கதனையழைத்து இராவணனிடத்திற்சென்று சீதையைக் கொண்டுவந்து விட்டு சரணம் அடைகின்றையா அல்லது யுத்தத்திற்குவந்து மடிகின்றையா இரண்டிலொன்று இராசமுறைப்பிரகாரம் கேட்டுவாவென்றனுப்ப, நல்லதென்று நமஸ்கரித்துப்போய் இராவணனுக்கு எதிரில் நிற்கவும் நீயாரென்றவனும் கேட்க, நான் இராமசாமி தூதன், உன்னைவாலில்கட்டியாட்டிய வாலியின் குமாரன்,என்பேர் அங்கதன் என்பார்கள். நீவஞ்சித்து உலக மாதாவைத்திருடி வந்தையே பாவி அந்த அம்மனை கொண்டு வந்து விடுத்துச் சரணமடைந்தால் பிழைக்கு முன்னுவி இல்லாவிட்டால் இறப்பாய், உனக்கு நல்லகால மிருந்தால் என்னுடன் கூடவரலாம், பொல்லாத காலமிருந்தால் நிற்கலாம் "கெடுமதிகண்ணுக்குத் தோற்றுது, விநாசகாலே விபரீதபுத்தி" இவைகளை யெல்லாம் பரியாலோசித்து சரணமடையலாம், இல்லையாயின் யுத்தத்திற்கு வரலாம் எல்லாச் சேனையும் வந்து இலங்கையை வளைத்துக் கொண்டார்கள். என்னசொல்லுகிறுயென்று கேட்க வந்தேனென்ற அங்கதனைப்பார்த்து அரக்கைப்போற் கண்சிவந்து நெறநெற வென்று பல்லைக்கடித்து இராவணன் சொல்லுகிறுன். அடா அங்கதா, நீயோ சிறுபிள்ளை நான்கருதிக்கொண்டுவந்த சீதை திரும்பி வருவாளென்று கனவிலும் நினைக்க வேண்டாம். யுத்தத்திற்குவரச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனல் ஒருபாணத்தால் குரங்குகளையும் கறுத்தமனிதர்களையும் கொன்று விட்டால், அப்பாலிருக்கும் பாணத்திற்குயாரும் இரையில்லையேயென்ன இலச்சைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் மேலும் உன் தகப்பனுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய சிநேகிதமென்று

நீயதை யறிந்திருந்தும் உன் தகப்பனைக் கொல்லச்சொல்லிய சுக்ரீவனையும், அவன் பேச்சின்படி கொன்ற ராமனையும் பகையாளிகளாய்க் கருதி என்னிடத்திற்சேர்ந்து அவர்களைக் கொன்று பழிக்குப் பழிவாங்காமல் அவர்களுக்கு அடிமை போலிருப்பது ஞாயமா, இதுவீரமா, நிரமாய்யோசித்துப் பார் நீ என்ன தூரமா, எனக்கு நீ பிள்ளைமரியாதை உன்னைப்பார்க்கவே மெத்தவிசனம் நேரிட்டது. இப்போது சுக்ரீவனைக் கொன்று கிஷ்கித்தைப்பட்டம் உனக்குக் கட்டுகிறேன், நரனையுங்கொன்று சீதையை நான் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன் என்ற இராவணனை நோக்கி தனது தோள்களைத்தட்டி அண்டங் குலுங்க நகைத்து அதட்டி அடா இராவணா, நீயோ சிங்கக் குட்டிக்குப் பட்டங்கட்டுவது நீ கெட்டாய் போடா ஸ்ரீராம மூர்த்தியும் இலட்சுமணரும் ஒருகட்டாகவந்து வில்லைவளைத்து பாணம் பூட்டி உன் தலைக்கு வைத்திருக்கிறதைத் தப்பித்துக்கொள்ளடா பதரே என்றேசவும், இராவணனுக்குக் கோபம்வந்து எதிரில்நிற்கும் நாலாயிரம்யோர் இராக்கதரை நோக்கி இவனைக் கொல்லுங்களென்று சொல்ல, அவர்களும் வந்து நெருங்க, அதை அங்கதன் பார்த்து ஒவ்வொரு உதையும் இடியும் அடியும் அறையும்முறையாகக் கொடுத்து உதறி தரையில்வீழ்த்தி இராட்சதனைப் பார்த்து அடா துரோகி, தூதனைக் கொல்லச்சொல்லி மறையோன் கற்பித்ததா, இதோவந்தது வேதனையென்றுகூறி ஸ்ரீராமரிடத்தில்வந்து பணிந்து சீதையம்மனை விடுகிறதானால் தன்னுவியை முன்னமே கொடுக்கிறேனென்று சண்டைக்குக் கங்கணங்கட்டியிருக்கிறானென்றுசொல்ல, இளையபெருமாளுக்கும்அனுமாருக்கும் சந்தோஷமதிகரிக்க, ஆகாயவாசிகள் சுகப்பட்டோமென்றும் பூரிக்க, ஸ்ரீராமரும் இலட்சுமணரும் வில்லைவளைத்து குணத்தொனிசெய்து வானரப்படைகளைப்பார்த்து இலங்கை மதிலையும் கோட்டைக் கொத்தளங்களையும் பெயர்த்தெரியுங்களென்று கட்டளையிட்டருளினார்.

வானரச்சேனைகள்

இலங்கையை அதஞ்செய்தல்

அப்போது வானரப்படைகள் சுற்றும் மதிலைப்பெயர்த்து அகழியைத்தூர்த்து இலங்கைக்குப்பிரவேசித்தும்மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களை இடித்துப் பொடியாக்கி இராக்கதர் மூதவிய பேர்களை வதைத்துப் பதைக்கப்புதைத்து . ஆயுதங்

களினாலும் கரங்களினாலும் சிதைத்து காலினாலும் உதைத்து துறத்தியடிக்க இராக்கதசேனைகள் பாதாளம் நடுங்க மீதலங் குலுங்க பற்பல முகத்திலும் பரவி குரங்கினங்களைக் குப்பல் குப்பலாய்க்குவித்து ஓடவிடாமல் அடித்தும் வளைந்து கவிந்து வாட்ட அவர்கள் ஓட்டங்காட்ட ஸ்ரீராமர் திருவடியில் வந்து வீழவும் இதைக்கண்ட சுக்ரீவன் முதலிய வானரவீரர்களும் புறப்பட்டு ஓடிவந்த வானரப்படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டுபோய் இராட்சதர் இரதகஜதுரகபதாதிகள் இறந்து இரத்தவெள்ளங் கடலைப்பொருதவும் இப்படியாக இலங்கைப்பட்டினங் கிடுகிடுவென்று நடுங்குவதை சாரணர்கள் கண்டு ஓடி இராவணனுடனே சொன்னார்கள்.

இராவணன் மூதனாள் யுத்தம்.

அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு பத்துமுடியுந்திருத்தி இருபது தோளும் தினவுஎடுத்து ஆயுதந் தாங்கி ஆரகேயூரமணிமகுட குண்டலமணிந்து வீரகண்டை தரித்து இரதம் ஏறிவரவும், இந்திரசித்தனும் இருநூறு வெள்ளஞ் சேனைகளுடன்வரவும், கழுகுகாக்கை அடித்து திரியவும், உதிர்மாரி சொரியவும், இந்த அவசகுனத்தைக் கண்டு ஆறுக்கோபங்கொண்டு, ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர் சுக்ரீவன் அனுமார் அங்கதன் விபீஷ்ணன் சாம்புவந்தன் முதலிய எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரப்படைகளுடன் இவர்களும்வந்து எதிர்த்து இருதிறச்சேனைகளும் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்கையில் வானரவீரர்களெல்லாம் மலைகள் மரங்கள் இவைகளை ஓயாமாரிபோல வாரியிறைத்துச் சாயாமல் நிற்க, இராட்சதர்களெல்லாம் யானைகுதிரை இரதம் விமானம் புலி கரடி சிங்கம் யாளி கோவேறு கழுதை பேய்க்கணங்கள் கூளிகள் நாய்முகம் நரிமுகத்துடன் வில்வாள் வேல் சூலம் பாகுகந்தம் சக்கரம் பிண்டி பாலம் எறிமீட்டி வாங்கு குருந்தடி குண்டாந்தடி சுக்குமாந்தடி கிலுக்குத்தடி வளைத்தடி இன்னும் பற்பலஆயுதங்களைக்கொண்டு போர்புரியும்போது ஆயுதங்களினால் சிலைமர முதலியவைகளினால் மலைமரங்களினால் அஸ்திரசஸ்திர ஆயுதங்க ளொழியவும், அரக்கர் அனேகர் இறக்கவும், வானரங்கள் வெகுபேர் பறக்கவும், உதிரவெள்ளங்கள் எங்கெங்குஞ் சிதறவும் இவ்விதமாக சில

நேரம் யுத்தஞ்செய்து இருபடைகளும் இளைப்பாறி மறுபடியும் போர்செய்யத் தொடங்கினர்கள்.

ஆந்த இராவணன் வரும்போது இலட்சுமணர் வளைத்துக்கொண்டு பொருதினர். விருபாட்சன் சுக்ரீவனுடன் எதிர்த்தான். அங்கதன் அரக்கர் கூட்டத்தின் ஆண்புலி சீறியேறினன். விபீஷணன் பிரகஸ்தனுடன் யுத்தஞ்செய்தான். இவ்விதமாக ஒருவருக்கொருவர் தேர்ந்த யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில் இராவணன் வானரப்படைகளை வதைத்ததை அனுமார் பார்த்து ஆகாயத்திற்கிளம்பி இராவணனுக்கு நேர்குதித்து புஜத்தைத் தட்டி அடா இராவணா நாமிரண்டுபேரும் குத்துச்சண்டை செய்வோம் வாடாவென்று அழைத்து அவனுடைய மார்பில் ஓங்கி ஒருகுத்து விட்டார். அதோடே இராவணன் மூர்ச்சைபோய் மறுபடியுந் தெளிந்து அனுமாருடைய மார்பில் ஒருகுத்து விட்டான். அப்போது அனுமார் சற்றே அசைவறறு நின்ருர். இப்படி குத்துச்சண்டைசெய்த பிறகு அனுமார் இராட்சதசேனைகள் நிற்கத்தரியாமல் ஓட்டமெடுத்தன, இளைய பெருமாளுடன் யுத்தஞ்செய்த இந்திரசித்தனைவன் சாரதி குதிரைதேரும்போல் வில்லுமுதலாகிய பேரும்போய் மிகுந்த பயமும் விசனமும் மேலிட்டு பாதசாரியாகப் பட்டணம் போனன். விபீஷணனிடத்தில் யுத்தஞ்செய்த பிரகஸ்தனைவன் குடை கொடி குதிரைப் படைமுதல் தேருங்குமுங்கிப்போய வையகமாசையை மறுத்து எமலோகம் போய்ச்சேர்ந்தான், இராவணன் ஸ்ரீராமருடன் நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து தேர்கள் குதிரைகள் கூளி யாளி சாரதி கைவில்லும் பாணமும் கொடிபடை முதலிய யாவுமழிந்து இரத்த வெள்ளம்வழிந்து உள்ளமழிந்து இருநூறு வெள்ளஞ் சேனைகளும் பெருங்காற்றி லகப்பட்டபஞ்சுபோல் ஒழிந்து கெஞ்சிப்பறந்தார்கள். தன்தேரும் ராமபாணத்தால் துறந்துபோனதை இராவணன்கண்டு லச்சைகொண்டு நாணமுற்றுப் பத்துத்தலையும் நிலத்தைநோக்கி யிறங்கிநின்ற தசக்ரீவனைத் தாசரதிபார்த்து ஜானகியைக்கொண்டு வந்துவிட்டு சரணம் அடைகிறது, நன்மையா, அல்லது சண்டை செய்வதுநன்மையா,முதனுள்யுத்தத்தில் நீ இப்பேர்க்கொத்தகெதியடைந்தாய், இதை யோசித்துக்கொண்டு நாளைபோவானே

ன்றுசொல்ல, மறுவார்த்தையொன்றும் சொல்லாதவனுய்க் கால்நடையாகதன் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தான் தேவர்களெல்லாம் ஸ்ரீராமரை ஏத்தித்தொழுதுபோனுர்கள்.

கும்பகர்ணனை யெழுப்ப அவன்

இராவணனுக்குப் புத்தி சொல்லுதல்.

இப்பால் இராவணன் தன்பாட்டனுகிய மாலிப்வானுடன் தான்பட்ட அவஸ்தையெல்லாஞ் சொல்ல, அவன் இது சமயம் சீதையை விடென்று சொல்ல, மகோதரன் கேட்டு இராவணனுக்கு சிலதுர்ம்புத்திகளுரைக்க, இடிவிழுந்த மரம்போலெரிந்து இவ்வளவு வானரங்களையும், இரண்டு நரர்களையும் எடுத்துவிழுங்க ஏப்பமிடும்படியாகிய என்தம்பி கும்பகர்ணனை இப்போதே எழுப்பிவிடுங்களென்று சொல்ல, உடனே கதை ஈட்டி உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களா லெழுப்பவும் எழுந்திராமல் ஆட்டுமந்தைகளை மேலே செலுத்தி விதிவசத்தால் பாதிதூக்கத்தில் விழித்துக்கொண்டு என்னகாரியமென்றுகேட்க விளைந்த தன்மைகளை விபரமாகச்சொல்லக் கேட்டு மகம்மேரு இரண்டுகாலுங்கையும் முளைத்துவருவதைப்போல தமயனிடத்திற்குவந்துநிற்க, அவனை நோக்கி அடாதம்பீ, இராமன் இயட்சுமணன் இரண்டுபேர் நரர்கள் சுக்ரீவனைத்துணைகொண்டு வானரவெள்ளத்துடன் வந்து பிரகஸ்தன் முதலிய படைத்தலைவர்களையுங்கொன்று சேனைகளையும் வென்று செயங்கூறி நின்ருர்களாம். அவர்கள் முழுமையும் உன் குலத்திற்கிரையாகவும் அமரர் முதலியவர்களின் சந்தோஷமழியவும் வெற்றி பெற்று வரக்கடவை விண்ணவர்க் கெமனேயென்று இராவணன் சொல்ல, கும்பகர்ணன் கேட்டு அண்ணு மும்மூர்த்திகளும் ஒருமூர்த்தியாகியவதாரஞ் செய்த இராமன் அவருடன் பகைத்து பாரினிவாழ்வோர் அம்மனைக்கொண்டுபோய் இராம்பிரானுடைய அடிமலர்சேர்த்து விட்டபய மென்றிருந்தால் அருள்பெறலாமே, தம்பி வார்த்தையுந் தள்ளினை முன்னம் துஷ்டர்வார்த்தையை இஷ்டமாகக்கேட்டனை, அழியாத இலங்கைக்கு அழிவுதேடிக்கொண்டனையென்று சொல்லிய இளையவனைவெகுண்டு எனக்கு நீதிசொல்லவா எழுப்பினேன் விபீஷணனைப்போல் நீயும் போய்ச்சேரு போபோவெனக்கடிந்து புழுங்கினுன் கும்பகர்ணன் அந்தவேளையில் அண்ணன் அடிமலர்தொழுது அடியேன்மீது ஆயாசம்வேண்டாம் அண்ணுவென்று

நலத்தைத்தாங்கி ஆயிரம்பேய்ப்பூண்ட ரதத்திலேறி யுத்த கோலத்துடனே வெளிப்பட்டு இராட்சதப் படைகளுடன் சர்வசம்மாரகால உருத்திரனைப்போலயுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுவந்தான்.

கும்பகர்னன் யுத்தம்.

ஸ்ரீ ராமர்கண்டு மகிழ்ந்து இவனாரென்று விபீஷணனைக் கேட்ட என்தமயன் இராவணன்தம்பி கும்பகர்ணன் அண்ணனுக்கு அநேக புத்திகளைச் சொல்ல அவைகளைக் கேளாமல் கோபங்கொள்ள அவனாலிறப்பதைவிட தேவரீரால் மடிவது மோட்சமென்று கருதிவருகிறார் என்றுசொல்ல, ஸ்ரீராமர் கேட்டு நீபோய் அந்தப்பாவி அரக்கனால் அழியவேண்டாம் நம்மைமேவ் சுகப்படலாமென்று அழைத்துவாருமென்றனுப்ப, அப்படிபோன விபீஷணனைக் கும்பகர்ணன்கண்டு தம்பி ஏன்வந்தாய், ஐயோ நீ நல்லதவத்தையுடையவன், இம்மையில் தானே நன்மையைப் பெற்றாய், என்வினை எனக்கு உன் வினையுனக்கு ஸ்ரீராமரிடம் போய்ச் சேரென்ச் சொல்லி; வில்லைவளைத்து நெற நெற வென்று பல்லைக்கடித்து நாணியேற்றி கணைமாரி தூற்றி குரங்குபடைகளைகலங்க அடித்துகும்பல் கும்பலாகக் குவியச்செய்தான். இதுகாலையில் அனுமார் அங்கதன் நீலன் சாம்புவந்தன் முதலிய படைவீரர்களும் தொடை தட்டிக்கொண்டு மலைமரங்களையும் பிடுங்கி கும்பகர்ணன்மீதிலெறிந்து நான்கு திக்குகளிலும் வளைத்து நமனும் உயிரிழைத்து நடுங்கும்படிவீசி நானாவித வார்த்தைகளினால் பேசி போர்விளைத்தார்கள். சில வானரவீரர்க ளோடிவந்து பாரியபருவதங்களையும் வாரிக்கொண்டுவந்து அவன் மார்பில் எறிந்தும் கரங்களினாற் குத்தியும் கையிளைத்து இவன் காலகாலனோ ஊழிக்காலத்தில் உண்டாகும் ஆலகாலமோ வென்று வருந்தியிருந்தியிருந்தார்கள். இஃதை ஆஞ்சனேயர் கண்டு ஒருபெரியகிரியை அடிவேருடன் பிடுங்கிவந்து கும்பகர்ணன் உரத்திலும் சிரத்திலும்பட எறியவும், அண்டமுகடு அதிரவும், அந்தமலை பொடியாய் உதிரவும், அதை அனுமார்கண்டு இவனைவெல்ல நம்முடைய தாமல்ல ஸ்ரீராமருடைய கோதண்டம் இவனைக்கொல்ல காத்திருக்கிறதென்றுபடைத்தலைவர்களுடன் சொல்ல, இதைக்கேள்விப்பட்ட சுகரீவன்வாயுவைப்போலெழுந்து அவன் ரதத்தில் விழுந்து கொழுந்துவிட்டெரியும்கண்களுடன்சுக்ரீவன் அடித்துத்தள்

ள அந்தச் சுக்ரீவனைகும்பகர்ணன்பிடித்துதேரிற்கட்டி இலங்காபுரிக்குத்திரும்பவசந்தன்முதலிய நீலன்வந்துமீட்கவசந்தனைக்கசக்கித் திலதமிட்டுச்சங்கத்தொனிமுழக்கிநடக்கும்போதுவானரச்சேனைகள்கரங்களைநெறித்துகண்ணீரால்கையலம்பிக் கலங்கி நிற்க அதைக்கண்ட இளையபெருமாள் கரத்திலிருந்த உத்தண்ட வில்லைவளைத்து கும்பகர்ணன் அப்பாற் செல்லாமல் அசந்துநிற்க அனேக பாணங்களை அனுசந்தித்து அவனுடைய நெற்றியில் பத்துபாணம் ஊடுருவிப்போகும்படி தொடுக்க அதனால் அவன்மயங்கி மூர்ச்சையாய் படுக்க அந்தவேளையில் சுக்ரீவன் அவனுடைய மூக்கையுங் காதுகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களிற்பணிய அனுமார் யாவரும் பனிமலர்களைச்சொரிய கும்பகர்ணன் மூர்ச்சைதெளிந்து மூக்குங்காதுகளும் மூளியாயிருப்பதையறிந்து தங்கை மூக்குப்போலே என்னையுஞ்செய்தசமர்த்தர்களே ஒருமூளிக் கிரண்டு மூளிகளாய் இலங்கைக்கு எப்படிப்போவது உங்கள் கரத்தால் சாவேன் இதோவருகின்றது விஷயக்கணை என்று விடுத்து இலட்சுமணருடன் சண்டைகள் செய்து இரதமுதலிய சாரதியும் ஒழிந்துபோகவே பூமியிற்குதித்தான்.

அப்படிபூமியிற்குதித்த கும்பகர்னனுனவன் வானரச்சேனைகளைவாரியெறிந்து கரங்களால் எற்றி பாசங்களாற்கட்டி தரையில்தேய்ந்துபோர்க்களமெல்லாம் புருஷதீர்னுய் ஆருக்குமடங்காமல் உலாவும் போது வானர அரசனும் பதினெண்படைத்தலைவர்களும் விபீஷணரும் இளையபெருமாளும் ஸ்ரீராமரிடம்வந்து மன்நொந்து இந்தப்பாவியைக்கொல்லாமல் தேவரீர் வேடிக்கைப்பார்த்து விஷப்பரிக்ஷைசெய்கிறதுபோலிருக்கின்றது இன்னஞ்சற்றுநேரந்தில் எம்மையும் உம்மையுமுறித்து அம்மையையும் அபகரிப்பான் என்றுசொல்ல இதை ஸ்ரீராமர் கேட்டு கரத்திற்பிடித்தவில்லை குணத்தொனிபண்ணி யுத்தகளத்தில் எதிர்க்கவும், கும்பகர்ணன் பல்லைக்கடித்து அளவிறந்த அஸ்திரங்களை அபாரமாய்ச் சொரியவும், அவைகளைப்பொடி பொடியாய்த் தகர்க்கவும். இருவரும் நெடுநேரம் யுத்தம் புரிந்து கும்பகர்ணன் வில்லை ஸ்ரீராமர் அழித்தார். உடனே ஒரு தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டல்வண்ணன்மேல் வீச அது இரண்டாய்ப் போக ஒரு சூலாயுதத்தைப்போடவும் அதைத் தூளாகமாற்றவும் இரண்டு மலைகளைப் பிடுங்கி அரக்கன் எறிய

இரண்டுமலைகளைப் பிடுங்கி அரக்கன் எறியவும், இரண்டு கணைகளால் அவையும் பொடிபடவும், யுத்தகளமெல்லாம் உலாவி வானரங்களை வாரிப்பிடித்து வாயில்போட்டு கசகசவென்று மென்றுதின்னும் கரம்கால் வால்களைப் பற்றிக்கொன்றும் ஸ்ரீராமர்பேரில் குரங்குகளைப்பிடித்து கரகரவென்று சுழற்றியெறிந்தும் அமர்செய்யும் கும்பகர்ணனுடைய இரண்டு அஸ்திரத்தை ஸ்ரீராமர் அறுத்துவிட்டார், அப்போது இரண்டுகாலினுல் உதைத்தும் மிதித்தும் குதித்தும் சின்னபின்னமாக்கும்போது மறுபடியும் இரண்டு அஸ்திரத்தினுல் இரண்டுகாலையுந் தரித்தார். அக்காலையில் தேகங்குழவியாகவும், பூமி அம்மியாகவும், வானரப்படைகளை அறைத்து மானிடரையுங் கொல்வேனென்று நாக்கைநீட்டி யுத்தகளத்திற் கிடக்கிற ஒருபெரிய மலையைக்கெல்லியிழுத்து வாயிற்சேர்த்து நடமுடவென்று கடித்து சினக்குழலில் ஊன்வைத்தூதுந் தன்மைபோலூதி ஸ்ரீராமலட்சுமணர் முதல்யாவருக்கும் பட்டு மயங்கச்செய்தான் ஸ்ரீராமர் அவனுடைய வீரத்தைக் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து ஸ்ரீராமபாணத்தைவிட்டு அவன் தலையைக்கொய்த்து அவன்கேட்டுக் கொண்டவரத்தின்படியே கடலில்விழும்படி செய்துவிட்டனர்.

அதிகாயன் யுத்தம்.

இவ்விடத்தில் கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப்போனபிறகு இராவணனுனவன் மகோதரன்சொற்படி மாயஜனகனையுண்டாக்கி சீதையம்மன் முன்வந்து சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது சராணர்களோடிவந்து கும்பகர்ணன் இறந்தானென்றுரைக்க அதைக்கேட்டு இராவணன் புலம்பிக்கொண்டிருக்க, அப்போது அவன் பிள்ளைகளில் இந்திரசித்நுதவிர அதிகாயன் முதலிய யாவரும்வந்துவணங்கியுத்தத்திற்கு உத்தரவுபெற்று இரணக்களம்வந்து இலட்சுமணர் சுக்ரீவன் அனுமாருடன் போர்புரிந்து இராட்சத சேனைகள் மடிந்து இலட்சுமணர் பாணத்தால் அதிகாயன் இறந்ததை தூதர்சொல்ல இராவணன் கேட்டுமிகவும், மனவருத்தமடைந்து துக்கித்திருக்கும்போது, நானியமாலையென்பவள் புத்திரசோகத்தால் இராவணன் முன்வந்து தலைவிரித்து அழுதுசீதையம்மனை நீவிடாமல் உன்னைக்காமன் கொல்ல நீ என்மகனைக்கொன்ருயே என்று பலபலவிதமாய்ச்சொல்லிப் புலம்ப அதனுல் கடுஞ்சினமடைந்து இந்திர

சிந்தையமைத்து அப்பாமகனே நீயிருந்தும் உன்தம்பியையும் என்தம்பிமார்களையும் இழந்தேனென்று கண்ணீர்சொரியவிட்டான்.

இந்திரசித்துயுத்தம்.

அப்படிகலுழ்ந்த இராவணனைத்தேற்றி ஐயா அவ்விரண்டு மனிதரையும் பழிக்குப் பழிவாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன் என்று நாகபாசம் பிர்மாஸ்திரமுதல்சகல அஸ்திரங்களுமெடுத்து சேமத்தேரேரி அனேகஞ்சேனைகளுடனே யுத்தகளம்வந்து வில்லைவளைத்து குணத்தொனிசெய்து விண்ணவரொடுங்க வீரப்பிரதாபங்கூறி குரங்குசேனைகள் கொட்டமெல்லாமடங்க அனுமந்தன் அங்கதன் சுக்ரீவன் சாம்புவந்தன் நளன் நீலன் குமுதன் குமுதாக்கன் இவர்களெல்லோருஞ்சேர்ந்து யுத்தந்தொடங்க நீங்களெல்லாம் படுங்களென்று விஷங்களைப்போலச்சீறி வெகுவாய் வார்த்தைகளைக்கூறி நிராயுதருடன் யுத்தஞ்செய்வது நீதியல்லவென்று இலட்சுமணனென்னும் வில்லாளியுடன் சண்டைசெய்வேனென்று வரவும் இளையபெருமாள் வில்லில் நாணிபூட்டி இழுத்துடங்காரஞ்செய்யவும், இந்திரசித்தன் பாணங்களை வாசாமகோசரமாய்ச் சாடவும் வானரவீராள் தலையறுத்தாடவும் இளையபெருமாளுக்கோடி பாணங்களைப்போடவும், இப்படி இருவரும் யுத்தஞ்செய்யும்போது இந்திரசித்தன் தேரிலேரியிருக்க இளையவர் பூமியில் நிற்பது நன்றல்லவென்று அங்கதன் தோளிலேற்றிக்கொண்டு இரதத்துடன் சுழன்று இடசாரிவலசாரியாக அங்கதன்தாவவும், வாயுவேகமும் என் சநமதுரதவேகத்திலும் மிஞ்சவருகிறுனென்று இராவணி ஒருகெதையைச் சுழற்றி அங்கதன் மார்பிலெறிய இளையர் அதைவெட்டி முறிக்க மறுபடியும் ஒருவருக்கொருவர் ஓயாமல் கணைகளும் அஸ்திரங்களும் பற்பல ஆயுதங்களும் உற்பவம்போல எடுத்து விடுத்து சமர்செய்ய இலட்சுமணர் அனுமான்மீது ஆரோகணித்து அவனுடைய ஆயிரந்தேரையும் பொடிபொடிப்பா யுதிர்த்து நாற்பது வெள்ளஞ்சேனையையுங் கொல்ல அப்போது சூரியன்அஸ்தமானன். இந்திரசித்து ஒருவனல் நின்றுமாயையால் ஆகாயத்தில் ஒளித்துக்கொண்டு நாகபாசத்தைவிட அதனல் இலட்சுணர் முதல்யாவருங்கட்டுபட ஸ்ரீராமர் அறிந்து துக்கித்து நாரதரால்

பூர்வஞ்ஞானம் வந்து தமது வாகனமாகிய கருடபக்ஷியை நினைக்க கருடபகவானறிந்துவர அப்போதே நாகபாசத்தின் கட்டறுத்து யாவருமெழுந்து ஸ்ரீராமரைவணங்கி அதிகசந்தோஷத்துடன் கர்ச்சனை செய்தார்கள். கருடனும் வைகுந்தம்போய்ச் சேர்ந்தான். இவைகளை சாரணர்களோடிவந்து இராவணனுடன் சொன்னார்கள். அவன் இந்திரசித்துடன் சொல்லி நாளைபோய் ஒரு பிர்மாஸ்திரத்தால் அடித்துக்கொன்று போடுகிறேன். இன்றைக்கு நான்போகமாட்டேன் அப்பா என்றுசொன்னான். இதைக்கேட்டு நீலன்முதலியமகா இராட்சதவிராசனை யேவினன் அவர்கள் வந்துவானரவீரர்களுடனே போராடி யாவருமடிந்தார்கள்.

இந்திரசித்துவிட்ட பிர்மாஸ்திரத்தால்

இலட்சுமணர் முதல்சகலருமூர்ச்சையடைதல்.

இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் இந்திரசித்தன்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டுநான்போய் அந்த விரண்டுமனிதர் முதலியவானரசைனியங்களை யின்றைக்கேமுடித்து வருகிறேனென்று அறுபதுவெள்ளஞ் சேனையுடன் யுத்தகளம் வந்து வெற்றிபெற நற்போர்புரிந்து அனுமார் முதலியயாவரையும் ஜாடி வானரச்சேனைகளை நாடி இலட்சுமணரைக்கூடி சகல அஸ்திரங்களினல் மூடி இளையபெருமாள் பாணத்தால்வாடி ஆகாயத்தின்மேவி இலங்கையிற்றுவி இராவணனிடம்சென்று சிலபுந்திகளைச்சொல்ல அவன்உடனே அகம்பனையும் மகோதரனையும் அழைத்து சிலசேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குப் போவென்றனுப்ப அப்படியே அவர்கள் வந்து அனுமாருடன் பிரசண்டயுத்தம் செய்து அகம்பனிறந்தான்.

அனுமார்முதல் சகலரும் தனித்தனியாகப் போகச்செய்து இராக்காலமானதா லிளையவரிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள் அக்காலையில் மகோதரனனவன் தேவேந்திரனைப்போல் வந்துசமர்விளைத்தான் இதை இலட்சுமணர்பார்த்து திகைத்து மயங்கி யிருக்கையில் இந்திரசித்தன் வந்து ஒளித்திருந்து பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணி விட்டான். அதனல் ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர்முதல் சகலரும் கீழேவிழுந்து சோர்ந்து மூர்ச்சையாய் விட்டார்கள் இந்திரசித்தனும் இராவணனிடம் போய்ச்சகலருமாண்டுவிட்டார்களென்று சொன்

ஞன். அப்போது இராவணன் சிலதூதரையழைத்து ரணக்களத்திற்போய் அவ்விடத்திலிறந்து கிடக்கும் நம்முடைய சேனைகளில் ஒருவரையாகிலும் விடாமல் எடுத்துக்கடலிற் போட்டுவிட்டு அசோகவனத்திலிருக்கும் சீதையை அழைத்துக்கொண்டுபோய் படுகளத்தைக் காண்பித்து முன்போல் அசோகவனத்தில் சீதையைவிட்டு அதிசீக்கிரமாய் எனக்குத் தெரிவியுங்களென்று சொன்ஞன். அப்படியே அசோகவனத்திற்சென்று சீதையம்மனைத் திரிசடையுடன் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமர் லட்சுமணர் முதலியவர்கள் படுகளத்தில் விழுந்து கிடக்கிறதைக்காட்டவும் அம்மன் அழுதுவாடவும், திரிசடைதேற்றி எந்தந்தையிருக்குமளவும் சிந்தனையில்லையென்று போற்றிப்பழயபடி அசோகவனத்தில்விட இவைகளை இராவணன் கேட்டு சந்தோஷங்கொண்டு ஸ்திரீகளுடைய ஆடல்பாடல்களைக்கேட்டு மனக்களிப்புடனிருந்தான்.

அனுமார் சஞ்சீவிமலையைக் கொண்டுவந்து

சகலரையும் மூர்ச்சை தெளிவித்தல்.

அப்படியிருக்க விபீஷணர் அனுமார் சாம்புவந்தர்இம் மூவருக்கும் சிரஞ்சீவிபட்டமாகையால் விபீஷணர் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து கொள்ளிக்கட்டையைக் கையிற்ருங்கி அனுமாரைக்கண்டு மடித்தார் அப்போது அனுமாரும் தூங்கி விழித்தாற்போலக் கண்விழித்தார் பிறகுவிவ் விருவரும் வார்த்தையாடி சாம்புவந்தரிடம் போய் அவரைக் கண்டு யோசித்து ஐம்பது லட்சம் யோசனை தூரத்திலிருக்கும் விசல்யகருணி சந்தனகருணி சவ்வானகருணி சஞ்சீவிகருணிஇவைகளிருக்கும் மலையினிடமும் வழியும் அவரால்சொல்லக்கேட்டு அனுமார் பாய்ந்து அதற்குக்காவலிருக்கும் கந்தர்வருடன் அமர்புரிந்து அம்மலையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு யுத்தகளம்வந்து அவரவர்களுடையதேகங்களிற் காயங்களில்லாமற்செய்து மாண்டு கிடக்கிற யாவரையும் பிழைக்கச்செய்து அனுமாரானவர் மறுபடியும் சஞ்சீவிமலையை முன்னிருந்தவிடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்து பொழுதுவிடியுமுன் வந்துவிட்டார், அப்போது ஸ்ரீராமர் அதிக சந்தோஷத்துடனிருந்து அனுமாரைப் புகழ்ந்து வானரவீரர்களைப் பார்த்து இலங்கையை அதஞ்செய்யுங்களென்று கூறினர். அதுகேட்டு வானரசேனைகள் வளைத்து இலங்கையிலே நெருப்பிட்டார்ப் பரிக்கும் போதிராவணன் கண்டு மனங்கலங்கி இந்

நிகும்பலையாகம்

மயில்ராவணன் ராமலட்சுமணனை எடுத்தேகுதல்.

மூலபலயுத்தம்.

பட்டாபிஷேகம்.

பரத்துவாஜர் விருந்திடல்.

சீதையக்கினிப் பிரவேசம்

திரசித்தன் வெகுண்டு சிலசேனையுடன் வந்து அனுமாரு டைய மனதைவாட்டி ஜானகியை வாலால்சுருட்டி அயோத் திக்குப்போக்குகாட்டி ஆகாயமார்க்கமாய் நிரும்பலையாகஞ் செய்யப்போய் விட்டனன்.

நிரும்பலையாகத்தை யழித்தல்.

அப்பால் அனுமார் மிகுந்தவிசனமடைந்து ஸ்ரீராமரு டன் சொல்ல, அவரும்மெய்கலங்கி திக்பிரமைகொண்டு ஒன் றுந்தோன்றுமலிருக்க இளையபெருமாளும் அப்படியே தள ர்ந்து ஸ்ரீராமரைப் பார்த்துச் சிலகடுஞ்சொற்களை சொல்லி ஞர் அப்போது சுக்ரீவன்சொல்லுகிருன். சுவாமி நாமிங் கிருந்து வருத்தப்படுவதேதுக்கு இந்தலோக மூன்றையுமழி த்து சுற்றித்திரிந்து தமக்கு உதவிசெய்யாதிருந்த தேவர்களு டைய வமிசத்தையுங் கருவருத்து விடுகிறேனென்றி லங்கை யின்மேல் பாய்கிறதற்கு எத்தனித்தார். அப்போது ஆஞ்ச னேயர் இந்திரசித்து அயோதிக்குப் போனுனென்றுசொன் ஞர். அஃதை இராமர் கேட்டு முன்னிருந்த விசனத்தைவிட அதிகவிசனமடைய அதை அனுமார் அறிந்து சுவாமி தங் களையும் படைவீரர் முதலிய நமது சேனசைனியங்களையும் எனது தோளிலேற்றி அயோத்திற்போய் குதிக்கிறேன் அந் த இந்திரசித்தை தானே வதைக்கிறேனென்று சொல்லவிபீ ஷணர்கேட்டு இலங்கையில் நான்போய் சகலமுமறிந்துவரு கிறேனென்று ஒருவண்டாக ரூபமெடுத்து அசோகவனம் போய் அம்மனைக்கண்டு இந்திரசித்து செய்யும் நிரும்பலை யாகத்தையும் பார்த்து சுவாமிமுன்வந்து அம்மன் இருக்கிற தும் சொல்லி, மேலும் அதிசீக்கிரத்தில் அழித்து இந்திர சித்தையும் கொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னுர். இராமர்தம் பியை அழைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்து சகல தருமங்களும் யுத்தமுறைகளும் கூறிவிடுக்க, இளையவர் கோபங்கொண்டு நிரும்பலையாகத்திற்சென்று அனுமார் முதலிய பேர்களால் யாகத்தையழிப்பித்து அவன் தேகமுழுமையும் அஸ்திரத்தி னுல் அழுத்தி அதனுல் அக்கொடியன் வெளிக்கொண்டு தே ரேறி இலட்சுமணருக்கு பிராணத்தியாகஞ்செய்வது நிச்சய மென்றுதேறி இதோ பார் என்வீரத்திரம் பாணத்திறத்தி னுல் உன்னை அதஞ் செய்கிறேனென்று சீறி தூறி நூருயி ரம் கணைகளை வாரிமாரிபோற் பொழிந்தான் அவைகளுக்கு

பதிலஸ்திர மெடுத்து இலட்சுமணர் அடுத்து கடுகடுத்து அடா இந்திரசித்தே! உனக்கும் இராவணனுக்கும் விபீஷணனைவிடுத்துக் கருமஞ்செய்யத் தொடுத்நுவைக்கிறேன் பாரடா பாதியுத்தத்தில் ஒளியுந் திருடாவென்று சப்தமேகமும் தாரைவிடு சப்தம்போல பாணங்களைத் தூற்றவும், இந்திரசித்து வளைத்து இரதத்திலிருந்து அம்புகளை யேற்றவும் இலட்சுமணரும் அங்கதன் தோளிலேறிக்கொண்டு அரக்கன் விட்ட அஸ்திரங்களை அறுத்தெறிந்து அவன் உடம்பெங்கும் சல்லடைக் கண்களாய்த் தொளைக்கவும் இலட்சுமணர் விடுங் கணைகளினால் இராக்கதவீரர் ரதகஜதுரகங்கள் முதலிய சேனைகள் யாவும் ஒன்றொழியாமல் இளைக்கவும்இந்திரசித்தனுடைய கவசம் வீரபட்டம் கையில் தேர் குதிரை சாரதி முதலியவைகளழிய அஸ்திரங்களெல்லாம் பொடிப்பொடியாய்ப்படியில் விழக்கண்டு பயந்து ஆகாயத்தில் ஒளித்து இலங்கையிற்புகுந்து இராவணனைப்பணிந்து ஜானகியை விடுத்துச்சரணம் அடைவது நன்மை யில்லாவிட்டால் துன்மை, என்னுடைய மாய்கை வல்லமை பிர்மாஸ்திரம் நாகாஸ்திர முதலிய யாவும் சூரியனைக்கண்ட பனிபோலாய் விட்டன. குடத்திலிட்ட விளக்காயிற்று இனிமேல் என்னால் சண்டைசெய்ய முடியாது ஆவது ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லிய மகனைக்கொன்று தின்றுவிடத்தக்க கோபங்கொண்டு அண்டர்களை வென்று நீலகண்டனைக்கண்டு எண்டிசையுஞ் சென்று வென்று எமகண்டன் என்றுபேர்கொண்டிருக்கும் சண்டப்பிரசண்ட உத்தண்டனாகிய என்னிடத்தில் கோதண்டனைக்குறித்துப் புகழ்ந்து நீ இளைத்துச்சொல்லியதை நோக்குங்கால் நீ என்குமாரனல்லன், கெட்டாய் போவென்று வாளையுருவி வெட்டவந்தான் துஷ்டனாகிய இராவணன்.

இந்திரசித்தன் வதை.

அதைக்கண்ட இந்திரசித்தன்விசனமடைந்து இவனிடத்தி விறப்பதிலும் பட்டாபிராமனால் மடிவது பாக்கியமென்று நினைந்து சிறுசதங்கைகள்கட்டி சப்திக்குந்தேரேறி இலட்சுமணருக்கெதிரில் வந்து நின்று இறுகண்களிலும் சலம்பொழிந்து இந்திராஸ்திரம் சந்திராஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம் தேயுவாஸ்திரம் முதலியவைகளையிறைக்க, இளையபெருமாளுக்குக்கோபம் அதிகரித்து எத்தனைதரம் ஓடி ஒளித்து இவனும்வருவான் என்று அர்த்தசந்திர பாணத்தைத்தொடு

த்து அவன் விடுத்த அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையுமழித்து அழகு பொருந்திய கிரீடந்தரித்த அவனது சிரத்தையும் கரகரவென்றறுத்துத் தள்ளினர். வானரப்படைகளும் அநுமார் முதலிய யாவரும் சந்தோஷங்கொள்ள யங்கதன் இலட்சுமணரைச் சுமந்து கொண்டு இந்திரசித்தன் தலையையுங் கைக்கொண்டுபோய் சுவாமியின் அடியிணையில் வைத்துப் பணிந்து நின்று மகிழ்ச்சிகொள்ள அரம்பாஸ்திரீகள் கற்பக மலரை வாரியிறைத்து மங்களம் பாட இளையபெருமாளும் பெரிய பெருமாளைப் பணிந்துபோற்ற தம்பியை மார்புடன் தழுவி மகிழ்ந்து ஸ்ரீராமரானவர் சந்தோஷங்கொண்டிருந்தார்.

அக்கணமே சாரணரோடி வந்து இராவணனைக் கண்டு இறந்தான் இந்திரசித்து என்றுகூற ஆறுத்துயரங்கொண்டு மாருக்கண்ணீர் பொழிய தேருவிசனமுற்று சிங்காதனத்திலிருந்து பூமியில் திட்டென்று விழுந்து மூர்ச்சைபோய்த்தேறி யெழுந்து மகனே! மகனே! என்று கூவி ரணக்களமேவி இந்திர சித்தன் உடலைத்தாவி எடுத்துத் தனது அரண்மனையில் வந்து சேர்ந்தான். இதை வண்டோதரியறிந்து கடகடவென்று புரண்டு ஒப்பாரி சொல்லி யழ அதைக்கேட்ட இராவணன் சீதையைக் கொல்வேனென்று வாளைக்கையிலெடுத்து அசோகவனம் போகையில் மகோதரனவன் பெண்களைக் கொல்லுதல் பெரியபாவம் ஆகையாலந்த இரண்டு மனிதரைக் கொன்று உன் பகையை முடித்தால் கீர்த்தியென்று சொல்ல, அப்போதவன் கையிலிருந்தவாளை எறிந்து விட்டு அரண்மனைவந்து ஒன்றுந் தோன்ருமல் என்ன செய்வதென்று யோசித்திருக்கும்போது மகோதரன் சொல்லுகிருன்.

கேளும் பிரதாப இலங்கேஸ்வரா உனக்கேன் மனக்கவலை பாதாள விலங்கையிலிருக்கும் என் தம்பி மயிலிராவணனுடன் நீ ஒருவார்த்தை சொல்வேயேயானல் அந்த மனிதரிருவரையும் நொடிப்பொழுதில் அதஞ்செய்து விடுவான் அதன்பின்னர் நீ சீதையைக்கூடி வாழலாமென்றுரைக்க, அதைகேட்டு மெய்தானென்று மதித்து அப்போதே மயிலிராவணனை வரவழைத்தவனுடன் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்ல, அவன்கேட்டு இராமலட்சுமணனிருவரையும் நாளையிராத்திரி

பதினைந்து நாழிகைக்கு வந்து எடுத்துப்போய் சூரிய உதயத்துக்குள் பாதாளவிலங் கையிலிருக்கும் காளிகாதேவிக்குப் பலிகொடுக்கிறே னென்று உறுதி சொல்லி அரண்மனை வந்து சேர்ந்தான். இச்செய்தியை திரிசடையறிந்து வாயுபகவானால் விபீஷணருக்குத் தெரிவிக்க அவர் இராமர் முதலிய சகலருக்குந் தெரிவித்து இதற்கெப்படி யென்று யோசித்திருக்கும்போது சூரியன் அஸ்தமயமானான். அப்போதனுமார் தன் வாலினால் கோட்டைகட்டி யதற்குள் எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் சேனையும் இராமலட்சுமணரையும் இருக்கச் செய்து தான்மேலாக விருந்தார். அக்கோட்டைக்கு வழி எப்படி யென்றால்;—அனுமாருடைய வாயிற்புகுந்து செவியினிடமாகப்போக வேண்டும். மகா ஜாக்கிரதையுடன் அனுமாரிருக்கச் சுக்ரீவன் முதலியவர்களை நான்கு புறத்திலும்காவல் வைத்து விபீஷண்ரானவர் அக்கோட்டையைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

மயிலிராவணன்

இராமலக்ஷ்மணனை யெடுத்தேகுதல்.

இப்படி யிருக்க இராத்திரி பதினைந்து நாழிகை வேளையில் பாதாள விலங்கையிலிருக்கும் மயிலிராவணனானவன் விபீஷணரைப்போல் வந்து அனுமாரே பத்திரம், பதினைந்து நாழிகையாகிறது மயிலிராவணன் என்னைப்போல் ரூபமெடுத்து வருவான் அவன் மகா மாயா விநோதி வழிவிடப் போகிறீர் என்று சொல்லி அனுமாருடைய வாயிற் பிரவேசித்து செவியினிடமாகப் புகுந்து வாயினிடமாய் வெளியில் வந்து அனுமாரே பத்திரமாக இருமென்று சொல்லி கஸ்துவருகிறவன்போல பாதாள இலங்கையிற்போய் காளிகாதேவியினருகில் அப்பெட்டியை வைத்து தன் அரண்மனையிற் போனான். இப்பால் விபீஷணர் அக்கோட்டையைச் சுற்றி அனுமாரிடம் வந்து ஜாக்கிரதையாயிரும் உள்ளேபோக வழிவிடுமென்று சொல்ல, இப்போது வந்து போனீரே மறுபடியும் வந்த காரணமென்னவென்று அனுமார் கேட்க, இருவரும் ஆலோசித்து உட்சென்று பார்க்க இராமலட்சுமணரைக் காணமல் விசனப்பட்டு விபீஷணரால் பாதாள இலங்கைக்குவழிதெரிந்து சூரிய உதயத்துக்குள் இராமலட்சுமணனையிவ்விடம் கொண்டுவருகிறேனென்று சபதங்கூறி அனுமார்புறப்பட்டு சமுத்திரத்தின் மத்தியிலிருக்கும் தாமரைத் தண்டின்

வழியாய்ப்பாதாள இலங்கைக்குப்போய் மச்சயந்த அனுமா னுடன்போர்புரிந்து முதற்கோட்டைமுதல் ஏழுகோட்டைக ளேயும் அவ்விடமிருக்குமரக்கர்களேயும் அதனுஞ்செய்துஉத்தி யானவனத்திலழுதுக்கொண்டிருக்கும் தூரதண்டிகையுடன் சிலவார்த்தைகள்பேசிமர்மந்தெரிந்துகொண்டு நீலமேகனு டைய விலங்கைநீக்கி துலாயந்திரங்கடந்து இராட்சதாளே கொன்று மயிலிராவணனேக்கண்டமர்புரிந்தவனேக்கீழேதள் ளி அவன்மார்பிலொருகாலும், வித்தியாசல பருவத்தில் ஒ ருகாலுமாகவைத்து அவ்விடமிருக்கும் ஐந்து வண்டுகளே யும் பிடித்துத் தேய்த்து மயிலிராவணனேயுங் கொன்று நீல மேகனுக்குப் பட்டங்கட்டி காளிகாதேவியினிடம்வந்து அந் தப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு பாதாள இலங்கையை வி ட்டு தாமரைத்தண்டின் வழியாய் வெளிப்பட்டு சூரியவுதயத் திற் முன் விபீஷணர் முதலியவரிருக்கும் கூடாரம் சேர்ந்து அந்தப்பெட்டியை வைத்து அனுமாராணவர் வணங்கிநின் ருர் உடனே பெட்டியும் மாய்கையாய் போய் விட்டது அதன் பின் சூரியன் உதயமானுன். இராம லட்சுமணர் இருவரும் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து சகலமுந் தெரிந்த ஆஞ்சனேய ரைத் தழுவி மிகக்களிப்படைந்திருந்தார்கள் இந்தசசங்கதி களேச் சாரணர்களோடி மயிலிராவணனிறந்ததையும், இராம லட்சுமணர் மற்றுமுள்ள சகலரும் சுகமாக விருக்கிறதையும் சொல்ல இராவணன் கேட்டு சிந்தாக்கிராந்தனுய் மெய்ம்மறந் து பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை யடைத்திருக்கும் சமயத்தில் சாரணர்களால் மூலபலச் சேனேவருகிறதென்று இராவணன் கேட்டு எழுநதிருந்து கொலுவிருக்க. அப்போதுவந்த மூல பலத்தின் பெருமையைச் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து இராம னேக் கொல்லுங்கள், வானரப்படைகளே வெல்லுங்கள் என க்கு ஜயத்தைத் தாருங்கள் இலங்கையில் என் கொடியை நா ட்டுங்கள் என்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு விடை கொடுத்தனுப் பினுன்.

மூலபலச்சண்டை.

அப்போது ஆயிரம் வெள்ளம் சேனேகளுடன் வந்து மிகுந்த களிப்புடன் ஏழுசமுத்திரம் ஒன்ருய்த் திரண்டது போல வந்து நெருங்கி இராமர் தங்கியிருக்குமிடம் வரைக் கும் நிறைந்து யாரவன் மனிதன், ஆரவன் என்றண்டமிடி யக்கூவி அகில புவனங்களேயுந் தாவி நாய் நரிமுகம் பேய்

முகம் கழுகு கழுதைமுகம் கரடிமுகம் புலிமுகம் இப்படி பல முகங்களும் விகாரரூபங்களும் உடைத்தாய் விளக்கை விட்டிற் பூச்சிகள் வளைந்ததைப்போலும் பாம்பைத் தேரைகள் சூழ்ந்தன போலும் சூரியனைப் பனிமறைந்ததைப் போலும் வந்து வளைந்துக் கொண்டு சகலவித ஆயுதம் அஸ்திர சஸ்திரம் அம்பு கணை வில் வாள் கதை முதலியவற்றைக் கொண்டு மோதவும், வானரப்படைகள் காதவழி கடலைக் கடந்து ஓடவும், அனுமார் சாம்புவந்தவர் முதலியோரைத் தேற்றி அவர்கள் பயம் ஆற்றி திரும்பவும் பெருப்புறக்கடலை வுருஞ்சி குடித்து யேப்பமிட்டு வந்தெதிர்த்தசேனைகளை ஸ்ரீராமர் கண்டு விஜயகோதண்டத்தைக் கரத்திற் கொண்டு நாணி யேற்றி குணத்தொணிகாட்டி சரமாரிபொழிந்து நான்குதிசை சேனைகளையும் பம்பரம்போலாட்டி பூமி முழுமையும் இரத்த வெள்ளங்காட்டி புரண்டழியமாட்டி போக்கிய சேனைகள் போக மீதிமேலிட்டு வரும்படைகளை மோகனஸ்திரந் தொடுத்து எங்கும் இராமனாக நின்று நிலத்தோடு மடிந்து வெறுங்களமாக்க அப்போது பூதப்பிரேத பைசாசங்கள் தின்று கொழுத்துச் செயங் கொண்டாடின.

இராவணனுக்கும் இலட்சுமணருக்கும் யுத்தம்.

இஃதிப்படியிருக்க இராவணனெனவன் மூலபலச்சேனையை அனுப்பி விட்டு தேரிலேரி அனேகஞ் சேனைகளுடன் புறப்பட்டு இலட்சுமணருடன் வந்தெதிர்த்து பிரசண்ட யுத்தம் செய்கையில் விபீஷணர் வந்தெதிர்க்க இராவணன் வேலாயுதத்தை விடுக்க இளையவர் கண்டு விபீஷணரைத் தள்ளி விலக்க அந்த வேலானது இளையவர் மார்பில் தாக்க கீழ் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார் ராவணன் செலித்தோ மென்று இலங்கையிற் போயச்சேர்ந்தான. அப்போது அனுமார் முன்போல சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டுவந்து இளையவர் முதலிய சகலரையு மெழுப்பி ராமர் முன் சென்று சங்கதிகளைச் சொல்ல, ராமர் சந்தோஷங் கொண்டு சிரஞ்சீவியா யிருக்கக் கடவையென்று அனுமாரை ஆசீர்வதித்தார். விபீஷணரானவர் சுக்ரீவன் முதலியவர்களுக்குமூலபலப்படுகளத்தைக் காண்பித்து மனவுச்சாகத்துட னிருந்தார்கள். இவைகளை தூதர்கள் பார்த்து இராவணனுடன் சொல்ல அதைக்கேட்டு மெய்ம்மறந்திருக்க மாலியவானெனவன் இராமரைப் புகழ்

ந்து இராவணனுடைய் புண்ணில் கோலிட்டாற் போல சில வார்த்தைகள் சொல்ல, அதைக்கேட்டு தூதர்சொன்னதும் நீசொல்வதும் மெய்யென்று அறிய வேண்டுமென்று வடக்குக் கோபுரமேறிப் பார்த்து பிரம்மை கொண்டு கீழேயிறங்கி துடிதுடித்து நகைத்து கிரீடஞ்சூட்டி மாலைதரித்துகுண்டல மணிந்து அரைப்பட்டையைக் கட்டி ஆடைதரித்து வீரகண்டை வீக்கி விதவிதமாகிய ஆயுதம் யாவுமமைந்து சந்தன புட்பம் சவ்வாது மணிந்து யுத்தகோலத்தை யடைய அதைக்கண்டு வண்டோதரியானவள் சொல்லுகிறாள்.

இராவணனுக்கு வண்டோதரி புத்தி சொல்லுதல்.

கேளும் என்பிராண நாயகா! அந்த இராமலட்சுமணனை நீ ஒருக்காலும் செயிக்கப்போறதுமில்லை, அவர்கள் உன்னை விடப்போகிறது மில்லை ஆகையால் சீதையைக் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டால் நாம் சுகமாயிருக்கலாமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு இராவணன் சஞ்சலமடைந்து எனது தம்பி கும்பகர்ணனையும் இந்திரசித்து முதல் சகலரையுங் கொன்றார்கள், அவர்களைவிட என் பிராணன் பெரிதோ, இதோ நான்போய் அவர்களைக் கொன்று வருகிறேன், அப்படி யல்லாமல் அவர்கள் பாணத்தால் நான்மடிந்து போனால் நீசும்மாயிருக்க வேண்டாம் அந்த சீதையைவாளினால் வீசிப்போடு, நீயும் என்னுடன் கூட அக்கினிப் பிரவேசமாய் விடென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு சொல்லுகிறாள். மகா விஷ்ணுவானவர் மச்சக்கூர்ம வராக நரசிம்ம வாமன பரசுராமர் என்னும் ஆறு அவதாரமெடுத்து துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து ஏழாவது திரிலோக கண்டனாகிய உம்மைக் கொல்லும் பொருட்டு தசரதருக்கு இராமாவதாரமாகப் பிறந்து விசுவாமித்திருடைய யாகத்தை முடித்து மிதிலையில் சனகனுடைய வீட்டிலிருக்கும் காளகண்டனுடைய வில்லையொடித்து ஜானகியை மணம்புரிந்து பரசுராமனைப் பங்கப்படுத்தி பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டு சீதா லட்சுமணர் சமேதராய் தண்டகாரணியம் வந்து உனது தங்கையின் மூக்கு முதலியவைகளைக் கொய்து கரதூஷணர் மாரீசன் முதலிய இராக்கதரை வதைத்து கிஷ்கிந்தையில் வாலியைக் கொன்று சுக்ரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டி அனுமாரால் இலங்கையில் சீதையின் இருப்பிடத்தைத் தெரிந்து வானரச்

சேனையுடன் சமுத்திரமணைகட்டி இலங்கையை வளைத்து அ
ரக்கர் குலத்தை அதஞ்செய்து உன்னையு மடித்து இந்த இல
ங்கையை விபீஷணனுக்குப் பட்டந் தரிக்க நிச்சயித்திருக்கி
ருர்கள். எனக்கும் எனது தகப்பனுகிய மயனென்பவன் சா
கா வரமும் நோயில்லா வாழ்வும் கொடுத்திருக்கிருர். ஆகை
யால் சீதையம்மனை இராமரிடம் விட்டு நாம் தவம்செய்வோ
மே யானுல் நமக்கு முத்திகிடைக்கு மேன்று சொல்ல, அ
தைக்கேட்டு நான்கு திக்கும் விஜயஞ்செய்து ரிஷிகள் தேவர்
கள் முதலிய திரிமூர்த்திகளையுஞ் செயித்து இப்போது இர
ண்டு மனிதருக்குப் பயந்து மூச்சைப் பிடித்துத் தவஞ் செய்
தால் ரிஷிகள் தேவர்கள் முதலியவரும் நகையார்களா! அதை
விட போர்புரிந்து இராமபாணத்தாலிறந்தால் நன்மை, மே
லும் நான் ஒரு ரகசியஞ் சொல்லுகிறேன் அஃதென்ன வெ
னில், ஸ்ரீமந்நாராயணனே ராமனுகப் பிறந்தாரென்றும், மகா
லட்சுமியே சீதையாகப் பிறந்தாளென்றும், இந்தச் சீதையை
நானெடுத்து வர ராமர் பாணத்தால் நான் இறந்து சாயுச்சி
யமாக வைகுந்தபதவியை நான் அடைவேனென்றும் அறி
வேன். ஆகையால் நீ சூரியனில்லாத தாமரைப்போலவும்,
அமங்கல ஸ்திரீயாய் இருக்கக்கடவ தென்று சொல்ல, அ
தைக்கேட்டு மண்டோதரியானவள் தலைகுனிந்து நிற்க இ
ராவணனுனவன் அவ்விடம் விட்டு வெளியில் வந்து அந்
தரத்தேர்கள் அலங்கரித்துத்தர மகோதரன் முதல் அரக்கர்
சேனையாவும் நெருங்க குடை கொடி குஞ்சம் சாமரை முத
லிய விருதுகள் பறக்க, டமாரங் காகளம் பூரி கர்ணுசின்னம்
உடுக்கை பம்பை முதலிய வாத்திய முழங்க, பாதாளம்நடுங்க
மீதலம் ஒடுங்க, அண்டமளாவிய தேரிலேறி ராமனையின்றே
யழித்து சீதையைக் கொண்டு வாழ்ந்திருப்பே னென்று சம
ர்க்களம்புக எரிகொள்ளிக்கட்டை தேரின்மேல்விழ இரத்த
மழை பொழிய நாய் நரி ஊளையிட காரியமில்லை யென்று
கண்கள் சிவந்து வீரியமாக யுத்தகளம் போனுன், வீணைக்
கொடி விண்டலம் அளாவ காண்போரெல்லாங் காலனென்
ருேட ராமர் முதலிய வானரவீரர்கள் யாவருங் கண்டு மகி
ழ்ந்து கண்களிகூரக் கண்டனன். இவ்விதமாக இராவணன்
தேரின்மேலிருக்க சுவாமி பூமியில் நின்று யுத்தம் செய்வது
நன்றல்லவென்று அண்டர் நாயகன் கண்டு திருத்தேர்கொ
ண்டுவரும்படி மாதலியாரும் சாரதிக்குச் சொல்ல அதி வேக
மாக அவன் கொண்டுவந்த திருத்தேரின்மீது கோதண்ட

பாணியானவர் ஏறிக் கோதண்டம் தாங்கி படைத்தலைவர்களுடன் வானரச்சேனைகள் இருபக்கத்திலும்சூழ, இளையபெருமாளும் அங்கதன் தோளின்மீதேறி எங்கும் உலாவிய அரக்கர்சேனைகளை அழைத்துக்கொண்டுவர குரங்குப்படைகள் குலாவிமகிழ ஸ்ரீராமரும் மாதலியை எச்சரித்து மகோதரனெதிரில் வந்து வளைத்து யுத்தம்புரிய இராமபாணத்தால் அவனுடைய பெருவயிறு சரிந்து எமபுரஞ்சேர்ந்தான்.

ஸ்ரீ ராமருக்கும்

இராவணனுக்கும் கடைநாள் யுத்தம்.

அதன்பின்பு ஸ்ரீராமரும் இராவணனும் அதிககோபத்துடன் கண்கள்சிவந்து வில்லைவளைத்து குணத்தொனிகாட்டிசூயவன் திகிரிபோற் குறைவறச்சுழன்று இருவரும் பகையோயாமல் சரங்களையெய்தனர் இராவணன் ஏவியகணைகளையெல்லாம் சுழல்காற்றிலகப்பட்ட துரும்புபோலழிந்துபறக்க அரக்கர்சேனைகளெல்லாம் கார்வண்ணன் கணையால்கருதி இறக்கஅதைக் கண்டஇராவணன் மீசைகள்துடிக்க அளவிறந்த அஸ்திரங்களைப்பொழிந்தான். ஸ்ரீராமர் கலகலவென்று நகைத்து அநேகபாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்தார். இருதிரத்தவரும் ஆக்கிரமத்துடன் பராக்கிரமத்தைக்காட்டி யுத்தஞ்செய்யும்போது இராவணனைவன்மறைந்துபோய் இறந்தவர்பிழைக்குந் தன்மையைநாடி மாயமந்திரத்தைசெபிக்க விபீஷணனறிந்து ஸ்ரீராமருடன்சொல்லக்கேட்டு ஞானஸ்திரத்தைப்பிரயோகஞ்செய்யவும் நெருப்பில்விழுந்தபஞ்சுபோலமாயரூபங்கள் யாவுமடிந்து இராவணனுக்குகோபம் பிறந்து இராமருக்கெதிரில் வந்துமழுகொழு சக்கரம் முஷ்கரம் வேல்வாள்முதலிய திவ்வியாஸ்திரங்களையும்பலமாகிய ஆயுதங்களையும்வாரிவாரி ஆரியன்மீதிறைக்கவும்கோடிபாணங்களால் அவைகளைக்குறைக்கவும் இராவணன்தன்காலத்தைத்தானறிந்துகொண்டு ஒருவேலையெடுத்துசந்தித்து ஓ மனிதர்களே நீங்கள்மடிந்தீர்கள்ஐயோபாவம் இந்தவிடமா உங்களுக்கு விதித்திருந்ததென்று விடுத்தான். இந்தவேலானதுமகாமகிமையுடனேவருவதைநாதன்கண்டு க்ஞாவென்றுஒங்காரமிட்டார். அந்தசப்தத்தினல் அந்தவேலானது பொடிப்பொடியாய்ப்போய்விட்டது. இப்படியனேகநேரம் போராடி பிறகு ராமரானவர் இராவணனைநோக்கி அடா அர

க்கனே, இப்பவும் நானோரஸ்திரம் விடுகிறேனென்றுஒரு பிர்மாஸ்திரத்தையெடுத்து மந்திரவணக்கத்துடன் உந்திவிடவும், அந்தரத்தமரரியாவருமகிழ்ந்து இராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் அறுத்துத்தள்ள உடனே சிரங்கள்முளைக்கவும் அப்போது ராமர் விபீஷணர்முகத்தைப்பார்த்தவுடனே அமுதம் உண்டவனென்று விளம்பிராமரானவர் இராமனுடையநாபிஸ்தானம்நோக்கி பிர்மாஸ்திரத்தை அன்புடன் விடுக்க உகாந்த காலத்து உருத்திரனைப்போல்வந்துவிழுந்து அமுர்த கலசத்தைமாற்றி சிரங்களைச்சிதைத்து தேவர் கொண்டாட பாற்சமுத்திரம்போய்ப் படிந்து அம்புறுத்தூணியில் வந்தடங்கியிருந்தது.

இராவணனிறந்துபூமியில்விழவே ஆகாயவீதியில் அமரர்யாவரும் அரம்பாஸ்திரீகளும் வேதவேதியர்மிகுந்த தவத்தோர்கள்யாவரும் புகழ்ந்துமலர்மாரிபொழிந்து வாழ்த்தி மங்களலாலிகூறி அடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டுநாமிப்பொழுதுசுகப்பட்டோமென்று இந்திரன்புளகமுற்று ராமரைத்துதித்தான். அனுமார் முதலிய வானரவீரர்கள் யாவருங் களித்தார்கள், விபீஷணன் முகம் தளர்வுடனிருக்கக்கண்டு தானுடாவிட்டாலும் தன்சதையாடுமென்னும் பழமொழி யிகத்தினில் வழங்கும் ஆனதால் நீர்போய் அடக்கஞ்செய்து வாருமென்று வானரச்சேனையுடனனுப்பித் தானுந்தம்பியுஞ் சுக்ரீவனைப்பார்த்து விசனப்படவும் விபீஷணன் அண்ணனிடம்வந்துபார்த்து துன்பமுற இச்செய்தியை மண்டோதரிகேட்டு இராக்கதஸ்திரீகளுடன்யுத்தகளம்வந்து இராவணன்மேல் விழுந்தழுதுசோரவிபீஷணன் அண்ணனுக்குச்செய்யுஞ் சடங்குகளைச்செய்துவிட்டு அப்பாண்டரங்கன் அடியிணை தொழுதான்.

விபீஷணருக்குப் பட்டங்கட்டுதல்.

ராமர் இளையபெருமாளைப் பார்த்து, தம்பி அந்தவிபீஷணனுக்கு இலங்கையைப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யென, அப்படியேசென்று மிகுந்திருந்த அரக்கர்களையும் வைத்துக்கொண்டு சம்பிரமத்துடனே இலங்கையை விபீஷணருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவைக்க, அதைபெற்று மனமகிழ்ந்து ராமருடைய மலரடியில்வணங்கி ஆசிபெற்றிருந்தார்.

சீதையம்மன் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து சந்தேகம் அக்கினியில் மூழ்கி வருதல்.

அந்தவேளையில் விபீஷணர் அனுமார் அங்கதன்சாம்புவந்தர் முதலியபேரும் தாயாரிருக்கும் அசோகவனம் வந்து செயங்கூறி சுபசோபனம்பாடி தாயார் பாதங்களை தங்கள் முடியாகச் சூடி இராமருடைய செயத்தைப் புகழ்ந்து சுவாமியின் உத்தரவின்படி தரிசனத்திற் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கிச் சொல்ல, அந்தச் சொல்லை சீதாதேவியார் தேவாமிர்தம்போற் கேட்டு அவ்விடம் விட்டெழுந்து திரிசடையுடனே இராமர் பாதங்களில் தெண்டனிட்டுச் சமீபத்தில் நிற்க, அதைக்கண்டு தேவதேவன் சீதையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஒரு அரக்கன் தொட்டெடுத்துபோய் பத்துமாதஞ் சிறையில் வைக்கவும், பிராணனுடனிருந்து நம்மிடத்திற்கு நீ வரவும், நாமங்கிகரிக்கவும், உலகம் பழிக்கவும், என்னுடல் நடுங்கி இலச்சைப்படவும், இச்சைப்பட்டுயுத்தம் செய்து உன்னை மீட்கவந்த நாங்களல்ல, எங்களையா ஜடாயுவைக் கொன்றபழியை முடித்துக்கொள்ள வந்து வெற்றிகொண்டோமேயன்றி மறுவில்லாச் சூரியகுலத்திற்கு வடுவுதேடிக்கொள்ள வந்த நாங்களல்ல, ஆகையால் மாசற்றவளென்னும் வாகையைத் தெரிவித்தால் உன்னைஒப்புகொள்ளலாகுமென்று சொல்லிய இறைவன் மொழியைக் கேட்டு பக்கத்திலொருவருமொன்றுஞ் சொல்லாதிருப்பதைப் பார்த்து அம்மன் சொல்லுகிறாள். சுவாமீ! அரக்கன் வஞ்சித்தென்னையபகரித்தான் அவனும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடன் தேவரீருடைய பாணத்தாலிறந்த பிற்பாடு சரீரத்தை விட்டுவிடுவது தருமம் ஆதலால் இப்போதவனிறக்கக் கண்டேன் இனிமேல் நான்பிறந்த குலத்திற்குப் பெருமை யுண்டாகும்படியாய் அக்கினி பிரவேசமாகிறேனென்று நமஸ்கரித்துத் திரும்பி அங்கதன் அனுமார் சுக்ரீவன் விபீஷணன் இவர்களைப் பார்த்து அருள் புரிந்து இளயபெருமாளைநோக்கி என்வினை வசத்தாலும் மையிகழ்ந்து பேசினேன் அந்தக் குற்றத்தை மனதில் வைக்காமல் அக்கினிவிர்த்தி பண்ணிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அண்ணனுடைய மனதறிந்த தம்பியானவர் ஒரு நாழிப்பொழுதில் அக்கினியை வளர்க்கவும், வைதேகியார் அந்த அக்கினியைப் பிரதட்சணம் பண்ணி எனது வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் சகாயத்தினாலும் குற்றங்களுண்டாயிருக்குமாகில் என்சரீரத்தை கொளுத்தி சாம்பலாக்கக் கடவதென்று இரவிகுல புங்கவனை இ

ருதயத்தில் சிந்தனைசெய்து அன்னமானது செந்தாமரைத் தடாகத்தில் இறங்குந் தன்மைபோல அக்கினியிற்பாய அக்கினிதேவன் குளிர்ந்து தாயாரைக் கரத்திலேந்தி ஸ்ரீராமமூர்த்தியை வணங்கி சுவாமீ! உலகத்திலுள்ள யாவற்றையுஞ் சுடுகின்ற என்னை இந்தக்கற்பின் சுவாலை சுடுகின்றது என்று வைத்து வணங்க, மகாலட்சுமியைக் கண்டு இராமரும் இலட்சுமணரும் மனமகிழ்ந்து விசனப்பட்ட வானரவீரர் முதலியபேரும் புளகாங்கிதங் கொள்ள பிரமதேவன் முதலியதேவர்களும் இருடிகளும் ஸ்ரீராமரைக் கண்டு அவர்களுடைய வீரப்பிரதாபங்களை வாழ்த்திப் புகழ்ந்து தாயாருடைய எண்ணமும் பதிவிரதா பக்தியையும் தெரிவித்து தசரத தரிசனமுஞ்செய்துவைத்து அயோத்தியாபுரிக்குப்போய் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு சீதாலட்சுமண பரதசத்துருக்கர் அனுமசமேத ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியும் வாழக்கடவதென்று வாழ்த்தி உமக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேட்டால் தருகிறேமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார். என்னுடன்வந்த எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரப் படைகளும் பதினெட்டுப்படைத்தலைவர்களும் யாதொரு குறைவில்லாமலிருக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அப்படியே அருள் புரிந்து தங்கள் தங்கள் இடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாதலியும் திருத்தேரைக்கொண்டு போனான் இப்பாலிராமர் ஜானகியை நோக்கி ஆலிங்கனஞ்செய்துக் கொண்டு உன்னுடைய பதிவிரதா தருமம் யாவருக்குந் தெரியும்படிச் செய்ததே அல்லது வேறல்லவென்று சந்தோஷித்துத் தானும் படைவீரர்களும் அகமகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் முதலியவர்களும் இலங்கையைவிட்டு பரத்துவாசர் ஆசிர்மம் வருதல்.

இப்படி யிருக்க ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் விபீஷணரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். நாம் அயோத்தியைவிட்டு வனம் வரும்போது என்தம்பி பரதனுக்குப் பதினாலுவருஷங் கழித்து தசமியன்று வருகிறேனென்று சொல்லி நான் வந்தபடியால் நாம் சென்றவனைப் பார்க்கவேண்டியதென்று சொல்ல, உடனே விபீஷணர் புஷ்பகவிமானத்தைக் கொண்டு வந்து வைக்க அதில் யாவர்களுமேறிக்கொண்டு மந்திரத்தை ஜெபிக்க க்ஷணப்பொழுதிலிலங்கைப்பட்டண முழுமையுஞ் சுற்றிவர அப்போது ஸ்ரீராமர் சீதையம்மனுக்கு இலங்கையின் விநோதங்களைக் காண்பித்து திருவணையைத்தாண்டி கிஷ்கிந்

தைக்கு வந்து தாரைமுதலாகியவர்களை யழைத்துக்கொண்டு கம்பாநதி சடாயுவிறந்த இடம் அகஸ்தியர் ஆசிரமம் பஞ்சவடி தீரம் யாவற்றையும் காண்பித்து பரத்துவாசர் ஆசிரமத்திலிறங்கிப் போசனத்திற் ஒப்புக்கொண்டிருக்க, ஸ்ரீராமர் அனுமாரை யனுப்பி குகப்பெருமானையும் பரதசத்துருக்கர்களையுங் கண்டு என் வருதலையுஞ் சொல்லி வரக்கடவையென் றனுப்பினர்.

அனுமார் பரதமகாராஜனுக்கு ஸ்ரீராமர் வருதலை யுரைத்தல்

அப்போ தனுமாரானவர் ஸ்ரீராமஜெயமென் றந்தரத்திலெழும்பி கங்கைக்கரையில் வந்தோரிடத்தில் ஓடத்தைக் கவிழ்க்கப்போகிற குகப்பெருமானுக்கு இராமரிதோ பரத்துவாசர் ஆசிர்மத்தில் வந்தாரென்று சஞ்சீவி மருந்து உதயத்தைப்போல் குகப்பெருமானை நிலைநிறுத்தி விட்டு நந்திக் கிராமத்துக்கு வரும்போது கோசலை முதலிய தாய்மார்களும் பட்டினத்து சனங்களெல்லோரும் விசனப்பட அக்கினியை வளர்த்தி பரதமகாராசன் மூன்றுவது சுற்றில் விழப்போகுஞ் சமயத்தில் வந்தான் இராமரென்று வானத்திலிருந்து மழைபோற் குதித்து அக்கினியை யவித்து அருள்மொழி கொடுத்து இராமர் அயோத்தி நீங்கி ஆரணியஞ் சேர்ந்து சூர்ப்பணகையை மூக்கு முலையை யறுத்து, கரதூஷணரைக் காய்த்து, மாயமானைக் கொன்று, இராவணன் சீதையைக்கொண்டுபோனபின் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வாலியைக் கொன்று சுக்ரீவனுக்குப் பட்டந் தரித்து, வானரவெள்ளங்களுடன் கடலில் திருவணைக் கட்டி இலங்கையிற்சென்று இராவணன் முதல் யாவரையுங்கொன்று, சீதையம்மனுடன் பரத்துவாசருடைய ஆசிர்மத்தில்வந்திருக்கிறார். நான் இராமதூதன் என்பெயரனுமான் என்று விளம்பியெழுந்து கிளம்பி ஆசிர்மத்திற்குவந்து இராமருக் குரைத்து யாவருடனும் சம்பந்தியிலிருந்து இராமருடைய பரிகலம்வாங்கிப் புசித்து பின்பு இராமர் இருஷிகள் முதலியபேர்களை நோக்கி உங்களாசிர்வசனத்தினாலும் இந்த அனுமாருடைய பேருதவியாலும் இராவணசங்காரஞ் செய்தேனென புகழ்ந்து வாழ்த்தவெல்லவரு மகிழ்ந்து ஆசிர்வதித்தார்கள். அன்றவ்விடத்திலிருந்து மறுநாட்காலமே புட்பவிமானத்தி லேறிவருகையில் குகனையு மழைத்துக்கொண்டு அயோத்தியாபுரி பட்டணம் வந்து சனங்கள் குதூலிகக சேர்ந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகம்.

பரதன் சத்துருக்கன் மந்திரிமார்கள் பட்டினத்துச் சன
ங்கள் ஜனகன்முதலியபேர்களும் கோசலகேகய தேசாதிபர்க
ள்முதலிய சகலதேசத்தரசர்களும்வந்துநெருங்கிவணங்க, வ
திஷ்டாதிமுதலியமகா முனிவர்களுக்கும் தாய்மார்களுக்கும்
தானும் தம்பியுஞ் சீதையும்வணங்கிச் சகல செய்திகளையும்ச
ம்பிரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்து எல்லோருக்கும் விடுதி ய
மைத்தியாவருமிருக்க எழுபத்திரண்டுவெள்ளம் வானரச்சே
னைகளும்படைத்தலைவர்களும் நிறைத்திருக்கஎந்தலோகமும்
இந்தலோகத்திற்கு ஈடில்லையென்று எவர்களும்புகழ ஸ்ரீமந்
நாராயணனுடையகர்ப்பம்போல நலம்பெற இருக்க; வசிஷ
டர்முதலியமகாமுனிவரும் தாய்மார்முதலிய தம்பிமார்களும்
மந்திரிமார்களும் மணடலமுழுமையும் எண்டிசைப்பாலரும்
அண்டரும்யாவரும் தொண்டர்கள்பலரும் கண்டுகளிக்க வி
ண்முடி சூட்டஇன்றுநாள் நன்றெனக்கூறி வதிஷ்டர் தம்பி
யருடனே சடைமுடிகளைந்து அம்புவியாளஅணிமுடிதரிக்க
புண்ணியதீர்த்தம் புநிதமாய் மூழ்கி மண்ணில்வேதியர் வா
ழ்த்து அக்ஷதைகள் எண்ணிலாதளிக்க எவர்களுங் களிக்க
மந்திரி ஓமாக்கனி மூதலியன வளர்த்தி சுந்தரன் றன்னைத்
துலங்க அணிய சீதாசமேத ஸ்ரீராமரெழுந்து சிங்காதனத்
தில் ஜெயமுடனிருக்க எங்கோன் வதிஷடர் எடுத்தணி முடி
யை திங்கள் மும்மாரி சீர்பெற வழங்கவே வாழ்க, தேவரால
யந் தினந்தோறும் வாழ்க, சத்தியமாக மன்னுயிராவையும்
தன்னுயிர்போல் காத்திரட்சிக்கக் கடனெனக்கென்றே மங்கள
வோசை மழையென முழங்க, தருமந்தழைக்க, தானம் ஓங்க
வரிசையாய் அரசர்வாரியிறை கொடுக்க, மந்திரிமார்களும் ம
னுமுறைகூற, பகைவரின்றித் தொகையிலாச் செல்வம் நா
ளுக்குநாள் அபிவிர்த்தியாக பாளையோதியாம் பாவை சான
கியும் பரதசத்துருக்கர் இலட்சுமணருட னியாவருங் களிக்க
அயோத்தியை ஆண்டனன் காயாம்பு மேனியன் களங்காகி
தன் இரவிகுலத்துங்கன் ஸ்ரீராமன் என்று இச்சரித்திரத்தை
இயம்பினோர் கேட்டோர் நிச்சயமாகநினைத்துத் துதித்தோர்
எழுதினோர் ஒருவருக்கின்பமாய்ச் சொன்னோர்யாவருங் களி
த்து இம்மைப்பயனை யடைந்து இன்பத்துடன் வாழ்ந்து
மறுமையில் ஐயன்பதமடைந்து பேரின்பமடைவார்கள்.

உயுத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

குபேரன் சபை. ராவணன் கலியாணம். ராவணன் கயிலாயப்போகுதல்.

இந்திரன் கட்டுபடல். கார்த்திகை வீரார்ச்சுனனால் ராவணன் கட்டுபடல். வாலிவாலால் ராவணன்கட்டுபடல்.

ஏழாவது

உத்தரகாண்டம்.

காப்பு.

வெள்ளியங்கிரியையிதே வேரோடுமெடுத்தவீரக்
கள்ளன்புயநாலைந்துங் கனகமாமவுலிபத்தும்
துள்ளியம்புவிமேல்வீழ வொருகணை தொடுத்துவிட்ட
வள்ளலம்பயமேயன்ன மலரடிவணக்கஞ்செய்வாம்.

குபேரன் கதை.

பூலோகத்தில் சுவர்க்கலோகம்போல் விளங்கும் அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தில் தேவேந்திரன் சபையைப் பார்க்கிலும் அதிக சிங்காரம் பொருந்திய கொலுமண்டபத்தினடுவில் ஸ்ரீராமரானவர் ஸ்ரீமகாலட்சுமியாக சீதாதேவி சமேதராய் சிங்காசனத்தின் மேலி வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகளும் தேவேந்திரன் முதலான சகல தேவர்களும் வேதப்பிராமணர் முதலிய சகலரும் நிறைந்திருக்கவும், அங்க வங்க கலிங்க காஸ்மீர மகதகுகதமாளவசாளுவ மச்சர குச்சர கேகய கோசர காம்போஜவி தர்ப்பபாண்டிய பாஞ்சாலசிந்து சௌராஷ்டர கொங்கண நேபாளமராடகர்கஷடக முதலான தேசராஜாக்கள் வணங்கவும், பதினெட்டுவகை வாத்தியங்கள் முழங்க, இன்னம் அனேக சம்பிரமத்துடன் கொலுவாக விருக்குஞ் சமயத்தில், ஸ்ரீராமர் சமதக்கினி முதலான மகாயோகிகளைப் பார்த்து தேவரீருடைய ஆச்சிரமங்களும் யாகசாலை முதலானவைகளும் சுகமோவென்று கேட்டார். அப்படி கேட்ட இராமரைப் பார்த்து மகா சந்தோஷமடைந்து சொல்லத் தொடங்கினர்கள். கேட்பீர் ஏ! ராகவா சகலலோகங்களும் நசிக்கும்படியாய் மிகவு பத்திரவந்தன் துஷ்ணன் கும்பனி கும்பன் அகம்பன் மகோதரன் மகாபாரிசுவன் தும்பிராட்சதன் விருபாட்சதன் விருபாட்சனதிகாயன் பிரகஸ்தன் கும்பகர்ணன் முதலானவர்களும் சேனாதிபதிகளும் இராட்சத சேனையும் மூலபலமும் தசக்கிரிவனும் யுத்தகளத்திலே மடித்து வெற்றி பெற்று வாகைமாலை சூடிய கோதண்ட பாணியாகிய தேவரீரும் இந்திரனை சங்கரித்து வெற்றி பெற்ற இலட்சுமணரு மிருக்க உங்களுக்கொரு குறையுண்டாகுமோ! வென்று சொல்லி வாழ்த்தினர்கள். அவ்வண்ணஞ் சொல்

லிய ரிஷிகளை நோக்கி இராகவர் சொல்லுகிறார். தசக்கிரீவன் கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து முதலியவர்களுடைய உற்பத்தியும் அவர்கள் பெற்ற வரமும் இராட்சதர்களுடைய உற்பத்தி காரணமும் நன்றாய்த் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்க இருஷிகளெல்லாம் அகஸ்தியரைப் பார்த்து நீர் சொல்லுமென்று சொல்ல ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து அகஸ்திய முனிவர் சொல்லத் தோடங்கினார்.

கேளும் ரகுநந்தனா மகாவிஷ்ணுவினுடைய நாபிக் கமலத்திலே அவதரித்த சதுர்முகப் பிரமதேவர் புத்திரராகிய புலந்திய பிரமனானவர் திணபிந்து மகாரிஷியின் புத்திரியாகிய குணவதியை மணம்புரிந்து விச்சரவாவென்பவர் பாரத்துவாசர் புத்திரியாகிய தேவவள்ளியென்னும் கன்னிகையை விவாகஞ்செய்து வைச்சிரவணனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றார் அப்புத்திரன் பதினாறு வயதுற்குள் சகல கலைக்கியானங்களும் ஓதியுணர்ந்து தபோவனத்திற் சென்று பிரமதேவரை நோக்கித் தபசு செய்து திருப்பாலகருடன் தான் ஒருதிக்குப் பாலகனாகவும் நவநிதிக்கதிபதியாகவும் வரம்பெற்று நினைத்த இடங்களெங்கும் போய் மீண்டு வருவதற்கும் புஷ்பக விமானமும் பெற்று வைச்சிரவணாகிய குபேரன் பிதாவாகியவிச்சிரவாவினிடம் வந்து அவராலிலங்கை சேர்ந்து சகல தேவர்கள் தன்னை வணங்கும்படியாய் செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்ந்திருந்தான்.

அசுரர் உற்பத்தி வரலாறு

கேளும் ஸ்ரீராமரே பூர்வமொருகாலத்தில் பிரம தேவரானவர் பதினாலுலோகங்களையு முண்டாக்கிசகலசீவகோடிகளையும்படைத்து அதில் அறிவுள்ள பிராணிகளைப்பரார்த்துஇந்தலோகங்களையிரட்சிப்பீர் என்றுபொதுபடச்சொன்னார். அதில் சிலபிராணிகள் யக்ஷம்என்று சொன்னார்கள். சில பிராணிகள் யட்சரட்சமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லியபடியேயக்ஷயென்றவர் யட்சரர்களும் ரட்ச என்றவர் இராட்தர்களுமாகக் கடவீரென்ன அந்த ராட்சதரில் ஏது என்றும் பரகெதியென்றும் அண்ணன் தம்பிகளிருவரில் பரகெதியென்னப்பட்ட மூத்தவன் எனக்கொருவரும் நிகரில்லை யென்று சுமம்பாடுடையவனாக விருந்து யமனுடைய தங்கையாகிய பயை என்பவளை விவாகஞ்செய்து வித்தியுற் கேசனென்

னும் புத்திரனைப்பெற்றான். அப்புத்திரன் சாலகடங்கடை யென்னும் கந்தருவப்பெண்ணை மணம்புரிந்து தங்களுக்கிஷ்டமான விடங்களில் சுகமாகபோகம் அநுபவிக்க அவள் ஒரு குழந்தையைப்பெற்று பிறந்தவிடத்திலே எறிந்துவிட்டு தனகணவன் பின்னேதொடர்ந்துபோனாள். பரமசிவனும் பார்வதிதேவியாரும் உலாவிவரும்பொழுது பரமசிவன் அக்குழந்தையைப் பார்த்துக் கிருபைகூர்ந்து நிறைந்த ஆயுசும் யெளவனபருவமும் அழகும் பலமும்உண்டாகக் கடவதென்று அநுக்கிரகஞ்செய்தார். பார்வதிதேவியாரும் உன்வமிசத்தி லுண்டாகிய எல்லாருக்கும் உடனே பிள்ளையாகப்பிறக்கவும் அப்பிள்ளைக்கு பெற்றதாய்க்குள்ள பருவமுண்டாக வேணுமென்று அருளிச் செய்தாள். அப்படியவர்கள் கொடுத்த வரத்தினாலே சகல சம்பத்தும் பொருந்தி ஒரு பெரியநகரத்திலே தேவேந்திரனைப்போல சுதேச மென்னும் பெயர்வகித்து வீற்றிருந்து தெய்வத்திரை யென்னுங் கந்தருவப்பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்து அவள் வயிற்றில் மாலியவான் சுமாலியென்று மூவர்பிறந்து உலகத்தினுள்ள எல்லாப் பிராணிகளும் ஏங்கிப்பயந்து நடுங்கும்படிக்கு நாளுக்கு நாள் செழிப்பாய்வளர்ந்து மகமேருவுக்கு வட்பாரிசத்திலிருக்கும் தபோவனத்தைச்சார்ந்து அசுரர்முதலிய யாவரும் நடுக்கமுற, அப்போது பிரமதேவர் பிரசன்னமாகி தேவர்கள் அரசர்கள்முதலியயாவரும் செயிக்கப்படாத பலமும் குறைவில்லாத ஆயுளும் சகல அஸ்திரங்களும்கொடுக்க அந்தவரங்களை இம்மூவரும் பெற்றுதேவர்கள்முதலிய யாவரையும் இடுக்கண்செய்து விசுவகர்ம்மாவை யழைத்து தேவலோகத்திற்கு மதிகமானதாய் நாங்களிருக்க ஒருநகரமுண்டாக்க வேணுமென்று சொல்லி பூருவத்தில் ஆதிசேடனுக்கும் வாயுபகவானுல் மகாமேருசிகரங்களில் ஒன்றுமுறிபட்டு தெட்சணசமுத்திரத்தில் விழுந்திருந்த சிகரத்தின்மீதில் மாடமாளிகைகூடகோபுரங்கள் ஆஸ்தான மண்டபங்கள் புஷ்பதடாகங்கள் இனனுமனேக விசித்திரமாக நிருமித்து இலங்காபுரியென்று பெயரிட்டார் விசுவகர்மாவானவர்.

மாலியவான் வரலாறு.

அந்த இலங்காபுரிபட்டணத்தில் மாலியவான் சுமாலிமாலியென்னப்பட்டவர்கள் மூன்றுலோகத்திலுள்ளயாவர்களை

யும் தங்களுடைய ஆக்கினைப்பிரகாரம் ஏவல்கேட்டு நடக்கும்படிராஜரீகஞ் செயதுக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் கந்தருவகுலத்திற்பிறந்த தருமதை என்பவளுடைய புத்ரிகள் மூவரில் மூத்தவளாகிய சுந்தரியென்பவளை மாலியவானும் அவளுக்கிளைய கன்னியை மாலியும் விவாகஞ்செய்துக்கொண்டு மகாசந்தோஷமடைந்திருக்க மாலியனுக்கு வச்சிரமுஷ்டி விருபாட்சன் துன்முகன் பாபசித்தன் நியாயகோபன் மத்தன் உன்மத்தன் என்று ஏழுபேர்பிறந்தார்கள். சுமாலிக்கு கைகேசி பீநிசியென்று இரண்டு பெண்பிறந்தனர்கள். மாலிக்குகுருரயுத்தன் நீலன் நிலயன் சம்பாதி யென்று நான்குபேர் பிறந்தார்கள் இப்படியாகப் புத்திரர்களைப்பெற்று தனக்கொருவரும் நிகரில்லாமல் தேவேந்திரன்முதலிய சகலதேவர்களையுந் துன்பப்படுத்தி குரூரதண்டமான அதிகாரஞ்செய்து வருங்காலத்தில் மூன்றுலோகத்திலுள்ளஇருடிகள்தேவர்கள் சகலரும் பரமசிவனிடத்திற்சென்று வணங்கி மாலியவான் முதலான ராட்சதர்களால் தாங்கள்படுந் துன்பங்களைச்சொல்லி முறையிட்டார்கள் அப்போது பரமசிவன்பார்த்து அவர்களுக்குவரங்கொடுத்தது நாமாகையால் நாமேயழிப்பது தருமமல்ல ஆயினும்மகாவிஷ்ணுவினிடம் நீங்கள்போய்ச் சொன்னால் அந்தராட்சதர்களை சங்கரிப்பாரென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தார் அப்படியே போய் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு நமஸ்கரித்து சுவாமீ மாலியவான் சுமாலி மாலியென்னும் மூவரும் அவர்களுடையபுத்திரமித்திரவர்க்கங்களும் ராட்சதசேனைகளும் திரிலோகத்தையும் அதஞ்செய்து எங்களையும் அதிக வருத்தப் படுத்துகிறார்களென்று முறையமிட அதைக்கேட்டு நாமே அந்த துஷ்டராகிய ராட்சதர்களைச் சங்கரித்து ரட்சிக்கிறோமென்று சொல்ல, அவ்வனுக்கிரகம் பெற்றுத் தங்களிருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அப்படியிருக்க இவைகளையெல்லாம் உலகமெங்கும்சஞ்சரித்து சமாச்சாரங்களை விசாரிக்கும் சாரணர்கள்கேள்விப்பட்டு சீக்கிரமாக இலங்கைக்குப்போய் தங்களுடைய அசுரராசனுக்குச்சொல்ல அவ்வசனத்தைக்கேட்டு மிகவுங்கோபங்கொண்டு அந்த தேவர்களை இக்கணமே அதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று ரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளையுங் கூட்டி யுத்தகோலமாய்வர அதைக்கண்டு தேவர்கள் அஞ்சிதேவதூதனால் நாராயணமூர்த்தியானவர் பஞ்சாயுதபாணியாய்கௌஸ்

துவாபரணமுதலிய ஆபரணந்தரித்து கருடபகவான் தோளி லேறி யுந்தராட்சதசேனைகளிற்புகுந்து அனேகயுத்தங்கள் புரிந்து கண்டதுண்டங்கள் செய்து சக்கரத்தைவிட்டுமாலி யென்பவனுடைய சிரசைக்கண்டிக்க அதைமாலியவான்சு மாலி இருவரும் பார்த்துபயந்து இலங்கைக்குவோடிப்போய் மீச்சமிருந்த இராட்சதசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு பாதா ளலோகத்திற்குப்போய் மறைந்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படி அந்தப்பாதளலோகத்திலே அநேககாலம்துன் பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாளையில் ஒருநாள் சுமாலி மாலி யவான் இருவருங்கூடி நாமெத்தனைகாலம் இத்துன்பத்தி லிருப்போமென்றுலோசித்து மாலியவான் சொல்லுகிறுன் கேளாய் தம்பி நீ பெற்றகன்னிகளிருவரில்மூத்தப்பெண்ணானவள் இந்த மூன்றுலோகத்திற்கும் ராசாக்களாயிருக்கத்தக்க புத்திரர்க்குத்தாயாவதற்கும் பிரமதேவனுக்குச் சமான்மான ஒருபுருஷனுக்குஸ்திரீயாவதற்கும் காரணமாயுள்ள உத்தம லட்சணங்களைப்பொருந்தியிருக்கிருள் ஆனதால் இந்தப்பெ ண்ணினுலே நாமும்சுகப்படலாம் குலமும் விர்த்தியாகும் இ ப்படி செய்வா யென்றுதமயன் சொல்லியதை உண்மையாகக் கொண்டு அந்தயோசனைமுடியும் உபாயத்தைத்தேடினவனு கி தனது புத்திரியாகியவைதேகியையழைத்துக்கொண்டு பா தாளலோகத்தைவிட்டுபூலோகத்தில் சஞ்சரித்துவரும்பொழு து இலங்கைப்பட்டணத்தில் ராசரீகஞ்செய்துக்கொண்டிருக் கும் குபேரனுனவன் அனேகதேவர்களுடன் புஷ்பகவிமான த்தில் கயிலாயகிரிக்குப்போனுர் அதைக்கண்டு சுமாலியானவ ன் பொருமைப்பட்டு கேளாயம்மா நாங்கள்மூவரும் சகலசம் பத்துடன் ராசரீகஞ் செய்துக்கொண்டிருந்த எங்கள் காணி யாட்சியான இலங்கா பட்டணத்திலே இந்தக் குபேரனிருந் து ராசரீகம் பண்ணும்படியானகாலம்நேரிட்டதேயென்று சொல்லிப்பின்னுமிந்தக் குபேரனுக்குஇவ்வளவு செல்வமு ண்டானது இவன்பிதாவாகிய விச்சிரவாயென்பவருடைய ம கிமையல்லது வேறில்லை ஆனதால் நீயும்அந்தவிச்சிரவா வென்பவ ரிருக்குமிடத்திற்குப்போய் அவருன்னைகூடும்படி க்கு உபாயஞ்செய்து புத்திரரைப் பெறுவையேயானுல் அ ந்தப்புத்திரராலே நமக்கு பகைவராயுள்ள இந்தக்குபேரன் முதலான தேவர்களையும் வென்றும் நாமும் இலங்கா புரியில் வாழ்ந்திருக்கலாமென்றுசொல்ல, அப்படியே செய்கிறே

னென்று விச்சிரவாவென்பவர் சாயங்காலம் சந்தியாவந்தன ஞ்செய்யுஞ்சமயத்தில் அவருக்கெதிரில் கண்டோர்மயங்க அ திதியைப்போல அடுத்து கலசங்கள்போல் நெருங்கிய கொ ங்கைகளின்மேல் மூக உத்தரீயத்தை அடிக்கடி விலக்கி மூடி காட்டிமறைத்து புன்சிரிப்புடனே மயங்கி நின்றாள்.

விச்சிரவாவானவர் அவளைப்பார்த்து மோகங்கொண்டு நீயாரென்று கேட்க நான் அசுரேந்திரராகிய மாலியவான் றம்பிசுமாலியினுடைய புத்திரி, யென்பெயர் கைகேசி, நான் வந்த காரியம் தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு தெரிந்திருக்கு மெ ன்று மிருதுவாகச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு பின்னுமதிக கோபங்கொண்டுபெண்ணே! நீபுத்திரார்த்தமாகவந்தாய் வந் தவேளை சந்தியாவந்தனமானமாலைப்பொழுதாகையல் நம் மோடுகூடிப்பெறுகின்றபுத்திரர்கள் மிகவுந்துஷ்டர்களா யிரு ப்பார்களென்று சொல்லக்கைகேசியானவள் சுவாமி! உம்மை க்கூடிப்பெறுகிற புத்திரர்கள் துஷ்டர்களாகப் பிறக்கலாமோ வென்று உபசரித்துச் சொல்லியதைக் கேட்டு சந்தோஷப் பட்டு எல்லாருக்கும் இளையவனுகப் பிறக்கிறவன் சற்புத்திர னுக விருப்பானென்று சொல்லியப் பொழுதே அவளுடன் கூடியனுபவிக்குஞ் சமயத்தில் கருப்பமுண்டாகி பத்து தலை களும் இருபதுகைகளுமுடைய தசக்கிரீவன் பிறந்தான். பி ன்னுமப்படியே அனுபவிக்கும்பொழுது முன்போல் கருப்ப முண்டாகி இருண்ட நீலகிரிபோலச் சரீரமும் நெருப்புப் போலச் சிகையும் அர்த்த சந்திரனைப்போல வக்ரதந்தங்களை யுடைய கும்பகர்ணன் பிறந்தான். அதன் பின்பு பருத்தமூலை யும் முறம்போன்ற நகமும் அனேக அவலட்சணங்களுடன் பொல்லாத பாவியாகிய சூர்ப்பணகை பிறந்தாள் பின்னரும் மனமகிழ்ந்து கூடிப் புணர்ந்தார்கள். அப்போது மூவருக்கு மிளையவனுய் நல்லகுணமுடையவனுய் கீர்த்திவானுய் புலஸ் தியருடைய குலமுதலியவைகள் தழைத்தோங்கும்படியாய் வி ச்சிரவாவென்னப்பட்ட பிதாவைப்போல் சற்புத்திரனுன வி பீஷணன்பிறந்தான் அதன் பின்பு தசக்கிரீவன் கும்பகர்ணன் இருவரும் பிதாவினிடத்திலே சகலவேத சாஸ்திரங்களுங் கற்றுதனுர்வித்தை முதலிய யாவற்றிலும் வல்லவர்களாய் மதோன்மத்தராய் அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள தபோதனர்க ளெல்லாரையும் உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர், வி பீஷணனவன் பிதாவுக்கு மனமகிழும்படி பணிவிடை செ

ப்து அவரால் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனும்யோக்கியத்தோடு கூடியிருந்தனன். சூர்ப்பணகையானவள் அடங்காத காம விகாரத்தையுடையவளாய் இருடிகள் முதலிய யாவரையும் பற்றியிழுத்து நடுங்கும்படி வலியப்புணர்ந்து இன்பமனுப வித்துக்கொண்டு திரிந்தனள். இப்படி யிருக்குங் காலத்தில் இவர்களைப்பெற்ற கைகேசியானவள் தன் பிதாவாகிய சுமாலியென்பவன் குபேரனைக் கண்டு அவன் சம்பத்துக்கு பொருமை கொண்டு புஷ்பக விமானத்துக்கு ஆச்சரியப்பட்டுத் தனக்குப்போதித்த மனக்குறை தீரும்படிக்கு சமயம் பார்த்திருந்தவளாதலால் தன்னுடையபுத்திரராகிய தசக்ரீவன்முதன் மூவரையும்பார்த்து நீங்களொருசிறப்புமில்லாமல்இந்தவனத்தி லிப்படியிருக்க' உங்களுக்குத்தாயாதியாகியகுபேரனைவன் நவநிதிச்செல்வமும் எல்லாச்சிறப்புமுடையவனுகிபரமசிவனுக்குத் தோழனுமாகிய உங்கள்பாட்டன்மார் அரசுசெய்திருக்க, இலங்கைமானகரத்திலே தேவர்களெல்லோரும்தன்னை வணங்கும்படி ராஜர்கஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிறனல்லவா! இந்த அனியாயத்துக்கென்னசெய்தேனென்று துக்கப்பட்டு அதிககோப முண்டாகும்படி சொன்னள் அந்தவசனங்களையெல்லாம் மூவருங்காதிற்கேட்டு மனங்கொதித்து உதடுமடித்துப் பல்லைநெறநெறவென்றுகடித்து தாயே அந்தக்குபேரனுக்கு இத்தனைமேன்மைகள் உண்டாயிருப்பது அவன் செய்ததபோபலத்தினுலல்லவோ ஆகையால் நாங்களும் தவங்களைச் செய்து அவனிலுமேலான மேன்மைகளைப் படைத்து உன்மனக்குறை தீரும்படிச் செய்கிறோமென்று அப்பொழுதே தாயாரிடத்தில்விடைபெற்று அந்தமூவரும் நபோவனத்திற் சேர்ந்துதவஞ்செய்யத் தொடங்கினர்கள்.

அவர்களில் கும்பகர்ணனவன் பிரமதேவரைநோக்கி பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து ஆகாரம் நித்திரையில்லாமல் பதினுயிரம்வருடம் தபசுசெய்தான். விபீஷணனவன் ஊசியைநிறுத்திஅதன்மேல்ஒருகாற்பெருவிரலையூன்றி மற்றொரு காலைமடித்து இரண்டுகைகளையும் நீட்டிக்குவித்து ஐயாமுன் போல்ஐயாயிர்வருடம்மடிந்திருந்தகாலை நீட்டியூன்றியகாலை மடித்துஐயாயிரவருடமு ஆகபதினுயிரவருடந்தபசுசெய்தான் மூத்தோனுகிய தசக்ரீவனனவன் யாகசாலை நிருமித்து அக்கினியை மூட்டி வளர்த்தியந்த அக்கினியிலே ஆயிரம் வருடத்துக்கொரு சிரசாக ஒன்பதுனுயிரம் வருடத்தில் ஒன்பது சிர

சுகளை யறிந்து ஆகுதிகொடுத்து பதினாயிரம் வருடத்தில்பத்தாவது சிரசையும் ஆகுதிகொடுக்க வாளினாலறியும்பொழுது அந்தட்சணமே பிரமதேவர் பிரசன்னமாகி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகிறோமென்ன, தசக்கிரீவன் பிரமதேவரை நோக்கி மானிடரை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் தேவர்கள் இராக்கத யக்ஷகின்னரர்கள் முதலாயுள்ளவரும் என்னுடைய ஆக்கினைப் பிரகாரம் ஏவல்கேட்டு நடக்கும்படிக்கு எல்லாவல்லமையு மெனக்கு முண்டாகவேணுமென்று கேட்க, அப்படியே கொடுத்தோமென் றனுக்கிரகஞ் செய்து பின்பு விபீஷணருக்குப் பிரசன்னமாகி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயென்றுகூற, விபீஷணன்வணங்கி சுவாமி பாபகிர்த்தியங்க ளென்னால்செய்யப்படாம லிருக்கும்படியாகவும் தேவர்கள் முதலானயாவராலுஞ்செயிக்கப்படாத வெற்றிமேன்மைபொருந்தியிருக்கவும் வேண்டுமென்றுகேட்க, அப்படியே வரங்கொடுத்து பிரமதேவனானவர் விபீஷணன் வரங்கேட்ட விவேகத்தைப் பார்த்து நீ யெப்போதுஞ் சிரஞ்சீவியா யிருப்பாயென்று அனுக்கிரகஞ்செய்ய, கும்பகர்ணனுக்கும் அனுக்கிரகஞ்செய்ய, வரும்போது தேவர்கள் முதலிய சகலரும் நடுங்கி பிரமதேவரை நோக்கி சுவாமீ உமக்கு நாங்கள்செய்த அபராதமென்னஇளங்கன்றை கொடும்புலிக் கிரையாய்க்கொடுப்பதுபோல் கண்டகனாகிய கும்பகர்ணனுக்கு வரங்கொடுத்து அவனால் எங்களை யழியச் செய்வதிலும் சிருஷ்டித்த நீரே கொல்வது மிகவும் நல்லதென்று முறையிட்டு வேண்டினார்கள், அதை பிரமதேவர்கண்டு அந்தக் கும்பகர்ணனால் உங்களுக்கு ஒரு துன்பமுமுண்டாகாதபடிக்குச் செய்கிறோமென் றனுக்கிரகித்து தமது தேவியாகிய சரஸ்வதியைப் பார்த்து நாம் கும்பகர்ணனுக்கு வரங்கொடுக்கும் பொழுது நீ அவனுடைய வாக்கிலிருந்து அவன் கேட்கும் வரம் பலியாமற்போகும்படி மாறுபடுத்தச் சொல்லிவிப்பாயென்று கூறி, கும்பகர்ணனுக்குப் பிரசன்னராகி உனக்குவேண்டியவரமென்ன கேள் தருகிறோமென்று சொல்ல அதற்கு கும்பகர்ணன் நித்திய தத்துவந்தரல் வேண்டுமென்று கேட்கிற வசனத்தை அவனாலறிந்த சரஸ்வதியம்மன் மாறுபடுத்தி நித்திரைதத்துவந் தந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச் செய்தாள். அவ்வண்ணமே வரங்கொடுத்து சத்தியலோகத்திற்குப்போனார். அப்பொழுதே கும்பகர்ணனுக்கு அறிவுமயங்கி சோகநித்திரை தோன்ற அதுகண்டு இப்படி மாறுபாடு

செய்தவர்கள் தேவர்களே யல்லது வேறில்லை யென்று ஆ லோசித்தவனும் நமயனாகியதசகிரீவனிடத்திலும்தம்பியாகிய விபீஷணனிடத்திலும்புலம்பிப்பரிதாபப்பட அவனுக்கு பல வித வுபாயங்களைக்காட்டி தேறுதலடையும்படிச்சொல்லி அ வனுடன் வருமூவரும் பின்பு தாங்கள் வாசஞ்செய்திருந்த வனத்திற் சேர்ந்தார்கள்.

இராவணன் இலங்கையிற் சேருதல்.

இப்படியிருக்க தசரீவன் முதலான மூவரும் தவஞ்செய் துபிரமதேவனிடத்தில் வரம்பெற்றிருக்குற மேன்மைகளெல் லாந்தூதர் விசாரித்துவந்துபாதாளலோகத்தில்நெடுநாளா ய்துன்பப்பட்டுக்கொண் டொளித்திருக்கும்மாலிவான் சுமாலி முதலிய இராட்சதர்களுடன் சொல்ல அவர்கள்கேட்டு மகா சந்தோஷத்தையடைந்து அந்த மூவரிருக்கும் வனத்திற்கு வந்து அவர்களைக்கொண்டு உபசரித்து ஆதியோடந்தமாக தங்கள்சம்பந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிமனமகிழ்ந்திரு ந்தார்கள் அப்படியிருக்க சுமாலியானவன் தசக்ரீவனைப்பார் த்து ஐயனே மகாவிஷ்ணுவினாலே இன்றையவரைக்கும் நா ங்கள்படுந்துன்பங்களை அளவிட்டுச் சொல்லமுடியா அன்றி யும் குபேரனானவன் நம்முடைய இலங்காபட்டணத்தை யா ண்டுவருகின்றான். அந்தக் குபேரனையும் உன்னையும்பெற்ற பிதா ஒருவராகையாலும் அவனுனக்கு மூத்தவனாகையாலும் தானேயுடையவனென்றெண்ணி அந்த இலங்கா பட்டணத் தை உனக்குக் கொடுக்க மாட்டான் ஆகையால் எந்தவிதத்தி னாலும் நீயந்த இலங்கைப் பட்டினத்தை உன்னுடையதாகச் செய்துகொள்ளாதவரையில் நீ தவஞ்செய்து பெற்ற வரத் தினா லுண்டாகிய சவுரியங்க ளெல்லாம் அப்பிரயோசனமாய் விடும். நமக்குச் சத்துருக்களான தேவர்களும் இகழ்ச்சி செ ய்யும்படியான அபகீர்த்தி யுண்டாமென்று அனேக துர்ப் போதனைகளைச் சொல்ல அதைக்கேட்டு அப்பொழுதே பிரக ஸ்தனைப்பார்த்து நீ தூதாகப்போய் என்னுடைய அபிப்பிரா யத்தைச் சொல்லிவருவா யென்றனுப்ப அவனும் அவ்வில ங்கைப்பட்டணத்திலிருக்கும் குபேரனிடத்திற்சென்று உன் னுடைய தம்பியாகிய தசக்ரீவன் தன்னுடைய பாட்டன்மார் முதலானோர் நெடுங்காலமரசுசெய்த இந்தப்பட்டணத்துக்

குடையவனேயன்றி வேறொருவருண்டோ வென்றுடன்னு டைய சிநேகம் வேண்டியிருக்குமாகில் இப்பொழுதே இந்த விலங்கையைவிட்டு அப்புறத்தே போகவேண்டு மென்றுஞ் சொன்ன னென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு குபேரனுவன் கால தேச வர்த்தமானங்கள் மூன்றையும் ஆலோசித்து இந்தப்பட் டணம் தசக்ரீவனுடையதே அவன் மனதின்படியே செய்கி றேனென்று அப்பொழுதே தன்னுடைய பரிவாரங்களோடு புட்பகவிமானத்தின் மீதேறி இயமகிரிசேர்ந்து தபசுசெய்து அவ்விடத்திலேயே வாசமாயிருந்தான். அதன்பின்பு தசக் ரீவன்தன் பாட்டனுகிய மாலியவான் முதலானவர்களுடன் இலங்கைப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்து மந்திரிபுரோகிதர்முத லானவர்களினுல் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துக் கொண்டு மகுடா திபதியாய் சிங்காதனத்தின்மேவி இராசாதிகாரஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராவணன் மணம்புரிதல்

இப்படியிருக்குங்காலத்தில் தசக்ரீவனுனவன் பித்துச்சிங் கலனென்னும் இராட்சதனுக்குத் தனது தங்கையாகியசூர்ப்ப ணகையைவிவாகஞ்செய்துகொடுத்து அதன்பின்புதன்சேனை களுடன் வேட்டையாட வனத்திற் செல்லுகையில் மயனைக் கண்டு சிலவார்த்தைகளாடி அவன்குமாரத்தியான வண்டோ தரியை விவாகஞ்செய்து கொண்டு அந்தமயனுல் கொடுக்கப் பட்டவேலாயுதத்தைப்பெற்று வண்டோதரியுடன் தேரிலேறி சதுரங்கசேனைகள் புடைசூழ இலங்கையிற் பிரவேசித்திருந் தான். அதன்பின்பு கும்பகர்ணனுக்கு வச்சிரச்சுவாலை யென் பவளையும் விபீஷணனுக்கு கந்தருவப் பெண்ணுகிய சுரசை யென்பவளையும் விவாகஞ்செய்வித்து அவர்களும் மகிழ்ந்திரு க்க தானும் வண்டோதரியும் சுபபோகமனுபவித்துக் கொண் டிருக்கும் காலத்தில் வண்டோதரி கருப்பவதியாகி மேகநாத னென்னும் பிள்ளையைப்பெற்ருள் அதன்பின்பு அநேகபிள் ளைகளும் அட்சயகுமாரனும்பிறந்தார்கள். கும்பகர்ணனுக்கு கும்பன் நிகும்பன்என்று இரண்டுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இப்படியிருக்குங் காலத்தில் கும்பர்ணனுக்கு நித்திரைவந்து திருமண்டபத்திற் போய்படுத்து நெடுநாள் நித்திரைசெய் துக்கொண்டிருந்தனன்.

அளகாபுரியை யழித்தல்.

சுவர்ணம்போலவிளங்கும் இலங்கைபட்டணத்தில் தசக்ரீவனும் தம்பிமார் புத்திரமித்திரர் முதலான சம்பதினுலும், பிரமதேவர் கொடுத்தவரத்தின் செறுக்கினுலும், மதோன்மத்தராய் புண்ணியபாவத்தை இன்னதென்று சற்றேனும், எண்ணுமல் தேவர்கள் ரிஷிகள் எல்லோரையும் நிலைகெட்டோடத்துரத்தி தேவலோகத்தைக் கொள்ளைகொண்டு குரூரதண்டமான அதிகாரம்செய்து வருங்காலத்தில் அளகாபுரியிலிராநின்ற குபேரனுனவன் தசக்ரீவன்செய்கிற கொடுமைகளைக் கேட்டு ஒரு தூதனிடத்தில் சில நற்புத்திகளைச் சொல்லியனுப்பினுன், அந்த தூதன் தசக்ரீவனிடத்திற்சென்று குபேரன் சொல்லியனுப்பிய நற்புத்திகளைக்கூறினுன். அவனதைக்கேட்டு கண்கள் சிவந்து எவனே குபேரனும் பித்தனுகிய சித்தனுக்குத் தோழனும் அவன் தருமநியாயங்கள் சொல்லியனுப்பினுனென்று பயமில்லாமல் என் சபையில்வந்து சொல்லிய இவனுக்குவெகுமதி இதுதானென்று கைவாலினுலே தூதன் தலையை வெட்டினுன் பின்பு தன்னுடைய சேனுதிபதிகள் முதலானவர்களைப்பார்த்து எனக்குபயமூறுத்திச் சொல்லியனுப்பிய குபேரனுக்கெதிரில்நான்சென்று என்மனக்குறையை முடித்துப்பின்பு தவஞ்செய்து அதிகமேன்மையையும் பெறுவேனுதலால் நீங்கள் சேனைகளுடன் அளகாபுரிக்குப் புறப்படுங்களென்றுசொல்லி தானும் ரதமேறி சகல சைனியங்களுடன் அளகாபுரியை யடுத்துவளைத்துக்கொண்டான். அதுகண்டு பட்டணத்திலுள்ள காவலாளிகள் குபேரனிடத்திற்சொல்ல, அவன்கோபங்கொண்டு தனதுசேனைகளுடனே வந்து பிரபலமான யுத்தம்புரிந்து தசக்ரீவனல் அடிபட்டு குபேரன் மூர்ச்சித்தான். அப்பொழுது தசக்ரீவன் வெற்றிபெற்றவனுய் அளகாபுரியைக்கொள்ளையிட்டு குபேரனுடைய புட்பகவிமானத்தைப் பற்றி சகலசைனியங்களுடன் அதின் மேலேறி அவ்விடம் விட்டு ஈசான்யதிசையில் கைலாயகிரியை நாடிச்சென்ருன்.

இராவணன் கைலையைங்கிரியைப் பேர்க்கப் பிரயாசப் படல்.

மூன்றுலோகத்திலும் நிகரில்லாத ஐசுவரியம்சம்பத்தும் விசயபராக்கிரமம் சௌரியங்களும் பொருந்திய தசக்ரீவன் குபேரனைச்செயித்தோம் இனிமேல் நமக்கு எதிரிகளொருவரு

மில்லையென்கிற கெர்வத்தையடைந்தவனுகி புட்பகவிமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுமளவில் கைலாயகிரிக்குச் சமீபமாகவந்து தடைபட்டுநின்றது. அதுகண்டுதசக்ரீவன் இவ்விடத்தில் தடைபடவேண்டிய காரணமென்னவென்று ஆலோசிக்கும்போது நந்திகேசுரர் அவ்விடத்தேதோன்றி தசக்ரீவனைப்பார்த்து இந்தகைலாயகிரியின் எல்லைக்குட்பட எவரும் வாகனமேறி போகக்கூடாது ஆகையால் நீஉன்னுடைய வாகனத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு போமென்று சொல்ல, அவன் நந்திதேவரைப்பார்த்து ஓ! குரங்கே நீயாரடா சொல்லுகிறவனென்று சில நிந்தைமொழிகளைக்கூறினுன். அதுகேடு நந்திதேவருக்குக்கோபம் வந்து அடா நீ என்னைக்குரங்கேஎன்று நிந்தைசெய்ததால் உன்னுடைய பட்டணத்தையும் குரங்குகளே நாசமாக்குமென்று சாபங்கொடுத்துப் போயினர்.

அதையொரு பொருட்டாய் எண்ணுமல் பேயனென்னமோ! பிதற்றிப்போனுனென நினைத்து என்னுடைய விமானத்தைத்தடுத்த இந்தமலையை வேரோடேபிடுங்கி சின்னபின்னப்படுத்துவேனென்று கோபத்துடனே நிலத்திற்குதித்து பாலாளத்திற் புகுந்து தன்னுடைய இருபது கைகளாலும் அடியோடே பெயர்க்கும் பொழுதில் அந்தமலையானது சற்றேயசைய அப்போது சிவகணங்தள் யாவரும் நடுக்கமுற உமையாளும்பயத்தினுலே பரமசிவனைத்தழுவிக்கொண்டாள் அதைப்பார்த்துப் பரமசிவன் தம்முடைய திருவடியின் பெரியவிரல் நுனியையூன்றி சற்றே அமிழ்த்தினுர். அந்தப்பாரத்தினுல் கயிலைமலையானது கீழே அழுந்த தசக்ரீவன் சரீரமுழுதும் நெருங்குண்டுஇருபதுகண்களும் அதிர தோள்களுநெரிய சற்று மசையவொட்டாமல் கதறிக்கொண்டு கிடக்கின்றதை நாரதர் பார்த்து ஓ தசக்ரீவனே! பரமசிவனுல் வரப்பட்ட துன்பம் அந்த சிவனுலே தீர்க்கப்படுமல்லாமல் வேருவனுல் தீர்க்கப்படாத இப்பொழுது உன்னுடைய செயலுக்குத் தக்கதாக பரமசிவனை நோக்கித் தோத்திரம்பண்ணுவையாகில் இந்தத் துன்பம் நீங்கிப் பிழைப்பாயென்று சொல்லிப்போனுர். அவர் சொல்லியபடி மனவுறுதி கொண்டு நம்முடைய பத்துத்தலைகளி லொருதலையும், இருபது கைகளில் ஒருகையுமறுத்து யாழாகப் பண்ணிக்கொண்டு மிகவும் அன்புடனே சாமகானம்பாடினுன். அதை பரமசிவன்கேட்டு ச

தோஷப்பட்டு தசக்ரீவனை யழைத்து நீ இந்தப்பர்வதத்தின் கீழ் அகப்பட்டுக் கிடந்த காரணத்தினலே உனக்கு இன்று முதல் இராவணனென்னும் பெயருண்டாகக் கடவதென்று பெயர்கொடுத்து மூன்றரைகோடி ஆயுளும்ஒருவாளாயுதமுங் கொடுத்தார். அப்படி வரம்பெற்ற இராவணன் புட்பகவிமானத்தின் மேலேறிக்கொண்டு வரும்போது மகாவிஷ்ணுவானவர் பிரமசந்நியாசி வேடங்கொண்டு இராவணனுக்கெதிரில் வர அவன் கண்டு விமானத்தினின்றும் கீழே குதித்துவந்து வணங்கினன். அப்போது உன்னுடைய விர்த்தாந்தங்களைச் சொல்லென்று வினவ அவன் அவரைப்பார்த்து தன்னுடைய பெருமையும் குபேரனைச் செயித்ததும் கயிலாயகிரியைப் பேர்த்ததும் விவரமாகச் சொல்ல, அதைக்கேட்டு நீ யெத்தனைகால மிருந்தாலும் உலகத்திற்கு அபகாரமேயானதால் குறையாயிருக்கிற அரைகோடி ஆயுளும் பெற்ருயாஞல் எல்லா வுலகத்திலும் உன்னுடைய அதிகாரஞ் செல்லுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு சீக்கிரமாகக் கைலாயகிரிக்குப்போய் சிவகாருண்யனுய் விளங்கப்படா நின்ற பரமசிவனை நோக்கித் தோத்திரஞ்செய்து வணக்கத்துடனிற்க, பரமசிவன்பின்னும் நீ வந்தகாரணமென்று கேட்க, எனக்கு அரைகோடி ஆயுளும் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னன். பரமசிவன் கேட்டு இராவணா, நீ கேட்டபடியே உனக்கு அரைகோடி ஆயுளும் கொடுத்தோம் மேலும் நீ எந்த காலத்திலாவது அக்கிரமம் செய்வையேயாஞல் அக்காலத்தில் நாம்கொடுத்த வரமும் ஆயுளும் நம்மைச் சேருமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

வேதவதி வரலாறு.

தசக்ரீவனனவன் பரமசிவனிடத்தில் வாளாயுதமும் ஆயுளும் இராவணனென்னும் பெயரும் பெற்றவனாகித் தனது சேனைகளுடனே சகல தீவுகளிலுஞ் சஞ்சரிக்குமளவில் ஒரு நாள் இமயவனமென்னும் ஆரணியத்திற் சேர்ந்தான். அவ்வனத்தில் ஒரு கன்னிகையானவள் தபசு செய்துகொண்டிருந்தாள். அக்கனியை இராவணன் கண்டு மோகங்கொண்டு நீயாரென்று கேட்க அவள் சொல்லுகிருள். குசத்துவனென்று சொல்லப்பட்ட பிராமணனுடைய புத்திரி, அவரோதப்பட்ட வேதசொரூபத்தில் நான் பிறந்ததால் எனக்கு வேத

வதியென்று பெயர், எனது பிதாவை சம்புவென்னும் அசுரனவன் வதைசெய்து போனன். நான் மகாவிஷ்ணுவை நோக்கி தபசு செய்கிறேன். என்று சொல்ல, அதை இராவணன் கேட்டு தன்னுடைய குலமுறைமைகளும் பராக்கிரமும் வரங்களைப் பெற்றதும் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லி என்னை விவாகஞ்செய்துக் கொள்ளென்று விஷ்ணுவை தூஷித்து வலிமையாகக் கையைப்பிடிக்கப்போனன். அப்போது அவள்மிகவும் கோபங்கொண்டு உன்னுடைய குலமும் செல்வமும் நீயுங்கெடும்படிக்கு நானே பெண்ணகப்பிறப்பனென்றுசாபமிட்டு அக்கினியில் வீழ்ந்திறந்துபோய் ஜனகமகாராஜாவின்யாகபூமியிற்பிறந்து சீதையென்றுபெயர் வகித்து உமக்குப் பாரியாக வந்திருக்கிற இந்த சீதாலாட்சிமியென்று அகஸ்தியமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர் மகிழ்ந்து பின்னுமந்த இராவணனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லவேணு மென்று கேட்க அகஸ்தியபகவான் சொல்லத் தொடங்கினர்.

மறுத்துவராஜன் வரலாறு

கேளும் ஸ்ரீராமரே, இராவணனனவன் வேதவதியிட்ட சாபத்தைப் பெற்றவனாய் புட்பகவிமானத்திலேறி அப்புறம் போம்பொழுதில் இமயகிரிக்குச் சமீபமான ஒரு வனத்தில் மருத்துவ மகாராஜனனவன் சகலமானதேவர்கள் இருடிகள் கூட்டத்துடனே யாகஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிற கோஷ்டத்தைக்கேட்டு, இவ்வனத்தில் இப்படிப்பட்ட சத்தமேது இதையறியவேணுமென்று அவ்விடம்வந்தான். அவனைக்கண்டு தேவர்கள் இருடிகள் எல்லோரும் பயந்து இந்திரன் மயிலாகவும் எமன் காக்கையாகவும், வருணன் அன்னமாகவும் குபேரன் ஓந்தியாகவும், மற்றுமுள்ளவர் பற்பல ரூபங்களையெடுத்து ஒளித்தனர்கள். யாகசாலையில் மருத்துவராஜன் பிராணயாகஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தான். அவனை இராவணன்பார்த்து நீயுத்தத்திற்கு வருகின்றையா அல்லது தோற்றேனென்று சொல்லுகின்றையா என்னசொல்லுகிரு யென்ருன் அப்போது மருத்துவராஜன் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குமளவில் வதிஷ்டனுடன் யுத்தம்பண்ணி வெற்றிபெற்றால் தானே கிலாக்கியம் இல்லாவிட்டாலில்லையே லாபம் யாகம்முடியாமற்போனல் குலத்துக்கு நாசம் வருமே என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு முன்போலப்பிராணயாகம் நிஷ்டைசெய்துக்

கொண்டிருந்தான் அவனைப் பார்த்து இராவணன் இகழ்ந்துபேசினன். பின்புதேவர்கள் இருடிகளெல்லாரும் யாகசாலையைநோக்கி வரும்பொழுது இந்திரன் ஒருமயிலைப்பார்த்து உன்னைப்போல் உடலெல்லாம் கண்களாகக்கடவதென்று வரங்கொடுத்தான் எமன் ஒருகாக்கையைப்பார்த்து பிதுர்தேவதைகளுக்குப் பிரீதியுண்டாகும்படி மனிதருனக்குப் பலிகொடுக்கக் கடவரென்றும் சகலபிராணிகளிலும் அதிகமான ஆயுளுண்டாகக் கடவதென்றுவரங்கொடுத்தான் குபேரன் ஓர்ஓந்தியைப்பார்த்து பலபலநிறமான ரூபமெடுக்கவும் உடல் பச்சைநிறமாகவும் வரங்கொடுத்தான். அப்படி எல்லோரும் வந்துயாகத்தை நிறைவேற்றித் தங்களுடைய லோகத்தைச்சேர்ந்தார்கள். இராவணனும் தென்றிசை நோக்கிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டுவந்தானென்று சொல்லிப் பின்னும் ஸ்ரீராமருக்கு அகஸ்தியர் சொல்லுகின்றார்.

அரண்ணியன் வரலாறு.

கேளும் இராகவா, அந்த இராவணன் தென்றிசையை நோக்கிவரும்போது அங்குள்ளசகல இராஜாக்களையும் அழித்து இந்த அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தில் உம்முடைய குலத்திலே தபோமகிமையும் கீர்த்தியும் பலமும் பொருந்தியிருக்கும் அரண்ணியராஜனைப்பார்த்து நீ எனக்குத்தோற்றேனென்று சொல்லுகின்றையா அல்லது யுத்தம் பண்ணவருகின்றனையா எனத்திடீரென்று கேட்டான். அப்படியே யுத்தஞ்செய்வோமென்று இருதிரப்படைகளும் இவ்விருவரும் போர்புரியும்போது இராவணனவன் தண்டாயுதத்தினலே அரண்ணியராஜனையடித்து மூர்ச்சையடையச்செய்து நீஎனக்கு தோற்றதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று சிரித்து நிந்தையாக இகழ்ந்துபேசினன். அதைக்கேட்டு போர்க்களத்தில் முதுகுகொடுத்து ஓடினவ னல்லவோ உனக்குத்தோற்றவனப்படியோடாமல் மூர்ச்சையடைந்த வேளையில் என்னையிகழ்ந்து நிந்தித்தபடியினலே என்னுடைய குலத்திற்பிறக்கும் இராமருடைய பாணத்தினல் உன்னுடைய பத்துதலைகளு மறுபட்டு விழக்கடவதென்று மொழிந்து பொன்னுலகமுற்றனர். அந்தசாபத்தை எவ்வளவுமெண்ணமல் அவ்விடத்து நின்று நீங்கிவரும்போது எதிர்ப்பட்ட விராசாக்களையழித்த பெருமையினல் அகங்காரத்தையடைந்தவனுகவருமளவில் அந்த

இராவணனுக் கெதிராக நாரதமகாமுனிவர்வந்து இராவணனைப்பார்த்து உம்முடைய சௌரிய வீரபராக்கிரமங்களிலே கோடியிலொருபங்குக்கும் நிகரில்லாத மனிதரைக்கொன்று வெற்றிகொண்டதனால் என்ன புகழுண்டாகும் பின்னையெப்படியென்றால் கூற்றுவன் முதலானவர்களை வென்றால் அதனால் பெருமையுண்டாகுமென்று மித்திரபேதஞ்செய்து நாரதமுனிவர் போயினார். அந்த விராவணனும் அவ்விடமிருந்து ஆகாயமார்க்கமாக விமானத்தைச் செலுத்தி எமலோகத்தைத்தேடிப்போனானென்று சொல்லிய பின்னும் ஸ்ரீராமர்கேட்க அகத்திய முனிவர் சொல்லுவாராயினார்.

காலனை ஜெயித்தல்.

கேளும் தசரதநந்தனா நாரத முனிவர் இராவணனிடத்தில் வந்து எமனிடத்தில் பகையுண்டாகும்படி செய்து சீக்கிரமாக எமனைக்கண்டு இராவணன் பிரமதேவரிடத்திலும் சிவனிடத்திலும் பெற்ற வரத்தினால் குபேரனை ஜெயித்து பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களையுமழித்து வெற்றிகொண்டோம். தேவலோகத்தில் எமனை ஜெயித்தோமானால் மற்றதேவர்கள்தன்னைவணங்குவார்க ளென்றெண்ணி உம்மைத்தேடி வருகின்றானும் அதையுமக்குச் சொல்லவந்தோமென்று சொல்லிப்போனார். அந்தச்சமயத்தில் இராவணன் தனது பரிவாரசேனைகளுடனே எமலோகத்திற் பிரவேசித்து வரும்பொழுது புண்யாத்மாக்கள் சுவர்க்கலோகவாசிகளாய் சுவர்ணமயமான மண்டபங்களிலே வீற்றிருக்கப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து அப்புறம்போம்பொழுது மகாபாவிகள் கோரநரகங்களிலே நாவிலும் சரீரத்திலும் புழுக்கள்சொரிய நெடுங்காலமழுந்தி துன்பப்பட்டுக் கிடப்பதைப்பார்த்து நீங்களெல்லோரும்எமனுக்குப் பயப்படாமல் நரகத்தைவிட்டுக் கரையேறிப்போவீர்களென்று உத்தரவுசெய்தான். அவர்களுமதைவிட்டு நீங்கிப்போக அதுகண்டகாவலாளிகள் எதிர்த்துப்போர்புரிய இராவணன் அக்காவலாளிகளையழித்து அவ்விடத்தினின்று மேற்சென்றான். அதுகண்டு எமனானவன் அளவில்லாதசேனைகளுடன்எதிர்த்து ஏழுநாளோயாமல் யுத்தஞ்செய்துகடைசியில் இராவணனைக்கொல்லும்படி தனது கால்தண்டைக் கையிலெடுத்தான் அதை பிரமதேவர் கண்டு உலகழிந்துபோமென்றெண்ணி எமனுக்கெதிராகச் சென்று அவனோ தரும

ங்கெட்ட துஷ்டன். அன்றியும் பரமசிவனிடத்தில் அதிகவ ரங்களைப் பெற்றிருக்கிறான். ஆதலாலிவனை உம்முடைய தண் டமொன்றுஞ் செய்யமாட்டாது தண்டத்தைப் பிரயோகம்ப ண்ணி அபசயப்பட வேண்டாமென்று பிரமதேவர்சொல்ல. அதைக்கேட்டு தன்மையென்று நினைந்து கையிலே ஆயுத மெடாமல் நின்றான், அதைக்கண்டு இராவணன் எமன்தோ ற்றுப் போனானென்று வெற்றிபேசிக்கொண்டு அப்புறஞ்செ ன்றான்.

வருணனை வென்றது.

அந்த இராவணன் எமலோகத்தில் தருமராசனைச் செயி த்து வெற்றிகொண்டவனாய் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிபா தாளத்திற்கேகி நாகரையெல்லாம் வென்றுவசப்படுத்திக்கொ ண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு மணிமதியென்று சொல்லும் பட் டணத்துக்குள் போகும்பொழுது அதில் வரப்பிரசாதம்பெற் றுகாலகேயர் நிவாதகவசர்முதலிய இராட்சதர்கண்டு நீயார் நில்லென்று தடுத்து ஒருவருக்கொருவர் யுத்தம்பண்ணி இர ண்டு மாதம்போர்செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியி ருக்க அவர்களிடத்திற்கு பிரமதேவர்வந்து நீங்கள் இருவ ரும் வரம்பெற்ற பராக்கிரமசாலிகள் ஆகையாலொருவருக் கொருவர் உறவுகொண்டிருக்கும்படி சமாதானப் படுத்தினார். அதன்பிற்பாடு இராவணனானவன் வருணனைச் செயிக்கவே ண்டுமென்றெண்ணிவருணலோகத்தை நாடிச்செல்லும்போ து இராவணனானவன் தனக்கு மைத்துனனாகிய வித்துச்சி ஹ்வனை காலகேயர்களால் கொல்லும்படி செய்து பின்புவரு ணலோகத்திற்குப் போம்போது காமதேனுவர அதற்கு உப காரஞ்செய்தனுப்பிவிட்டு வருணனுடைய நூறுபிள்ளைகளு டனெதிர்த்து பிரசண்டயுத்தஞ் செய்து முதுகு கொடுத்தோ டும்படி யடித்து அதிக வருத்தத்தையடைந்து வருணலோக த்தை விட்டிலங்கையை நாடிபுறப்பட்டான். அப்படிவரும் போது க்ந்தருவகன்னிகளும் பிராமணக் கன்னிகளுமாகவி ளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களெல்லாரையும் பிடி த்து புஷ்பகவிமானத்தி லேற்றிக்கொண்டுவர அவர்களைக்கா க்கும் பொருட்டு வந்தவர்களையுங் கொன்று மிகவுஞ் சந்தோ ஷமாக இலங்காபட்டணம் வந்துசேர்ந்து அக்கன்னிய ர்க ளைச் சிறை செய்தனன்.

ஜனஸ்தானமேற்படுத்தியது.

அக்கன்னியர்களெல்லாம் புலம்பி இப்பாவிக்குப் பெண் மூலமாகவே முடிவுவருக வெனச்சபித்தனர். அந்த இராவணன் இச்சாபத்தைமறியாமல் அந்தப்புரத்தி நுழைகையில் சூர்ப்பணகை வயிற்றிலுமார்பிலு மறைந்துகொண்டுகோ்வெனக்கதறி அடபாவீ, என்னைக்கைம் பெண்ணாக்கினையே இதோ உன்காலின்கீழ் உயிரைவிடுகிறே னெனப்புலம்ப, அவனவளையெடுத்து என் செல்வத்தங்காய், இது தெய்வச்செயலால் நேர்ந்ததற்கு யாரென்னசெய்யலாம் விசனப்படாதேயென்று தண்டகாரணியத்தில் ஜனஸ்தானமென வொருபட்டணமுண்டாக்கி கரதூஷணர்முதலிய சேனைகளைக்கூட்டி என்சகோதரியே, இதோ எனக்குச் சகாயமாய்க் கரன்முதலிய சேனைகளை நியமித்திருக்கின்றேன் அவர்களுடன் நீபோய்விரும்பியபடி செய்துக்கொண்டிருவென்று அனுப்பினான். அது கேட்டு வெரும்படையோடு கரனையுங்கூட்டிக்கொண்டு ஜனஸ்தானஞ்சேர்ந்து வனவாசிகளை இம்சைசெய்துக்கொண்டு உல்லாசமாயிருந்தனன்.

இராவணனானவன் அளகாபுரி தெய்வலோகம் யமலோகம் வருணலோகம் என்று சொல்லப்பட்டலோகங்களிற்போய்இலங்கைக்கு முன்னமே இராவணன் குமாரனாகியமேகநாதனானவன் நிகும்பலையென்று சொல்லப்பட்ட வனத்திற்போய்சுக்கிரபகவான் முன்னிலையாய் பரமசிவனைக்குறித்து ஆறு யாகஞ்செய்து நிறைவேற்றி ஏழாவது யாகஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது இராவணன்வந்து குமாரனைக்கண்டு பரமசிவனிடத்திலே பெற்றவரங்களைக்கேட்டு சந்தோஷத்துடன்யாகத்தை நிறைவேற்றி குமாரனையழைத்துக்கொண் டிலங்காபுரி வந்து சேர்ந்தான் சிலநாள் சென்ற பின்பு ஒருநாள் இராவணன் காமவிகாரமேற்பட்டு முன்கொண்டுவந்து வைத்த கன்னியர்களை அழைத்துவரச் சொல்லியதை விபீஷணரறிந்து இராவணனிடத்திற்போய் சில நீதிகளைச்சொல்லி சாந்தப்படுத்த இன்னமொரு குறைவான செய்திசொல்லக் கேளுமண்ணா என்னவென்றால் நீர் பட்டணத்தைவிட்டுப் போனபிற்பாடு மேகநாதன் யாகஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தான் கும்பகர்ணனானவன் நித்திரையிலிருந்தான். நானஜலத்திலே தபசுசெய்திருந்தேன் அந்தச்சமயத்தில் மதுவென்னப்பட்ட அசுரன் வந்து சேனைகளை யழிந்து நமது சிறியதாயாராகிய கும்பநகியை வலிதிற்பற்றிக்கொண்டுதன்பட்டணம் போனானென்று சொல்ல அவன்கேட்டு மனங்கொதித்து அவ

ளையிப்பொழுதே வதைக்கிறேனென கும்பகர்ணன் முதலிய சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு மதுவென்னப்பட்டவன் நித்திரையிலிருந்தான். அவன் பாரியாளாகிய கும்பீநசியானவள் இராவணனுடைய காலில்விழுந்து அழுதாள் அவனும் சிறியதாயையெடுத்து உபசரிக்க அவள் மங்கிலியப்பிச்சைகொடுவென்று சிலநீதிகளைச்சொல்ல, இராவணன் மனங்கசிந்து உன்னுடைய அபீஷ்டம் எனக்குச் சம்மதமே இனியொரு விகற்பமுமில்லையென்று மதுவென்பவனுடன் மனமகிழ்ந்து விருந்துண்டு அன்றையதினம் அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்தான்.

இராவணன் அரம்பை

நளகூபனிவர்களாற்சபிக்கப்பட்டது.

இராவணனனவன் மறுநாளுதயத்திலே மதுவென்பவன்தன்னுடைய சேனையுடனே வரும்படியாகப் புறப்பட்டுதேவலோகத்தை நாடிப்போக நடுவழியில் ஓர்வனத்தைக்கண்டு அதில் சகலசேனையோடு இறங்கித் தானொருவனாகப் புறப்பட்டு அந்தவனத்திலுள்ள சிங்காரங்களைப்பார்த்து வரும்போது அழகெல்லாந்திரண்டு ஒருவடிவமாகவிளங்கும் யதிரூபசௌந்தரியத்தையுடைய அரம்பையானவள் நளகூபரனிடம் நாடிச்சென்றனள். அவளைக்கண்டு மோகங்கொண்டு பலாத்காரமாய்மேல் விழுந்து புணர்ந்து சுகம் அனுபவித்தான் அவள் மனங்கொதித்து அடா பாவியே நீயென்னுடையபதிவிரதா தருமத்தையழித்துப்போகிறாய் எந்த காலத்திலாவது பதிவிரதைகளாயிருக்கிற ஸ்திரீகளைத் தீண்டுவாயானால் அவர்கள் சாபத்தினாலே இப்போதென் வயிறெரிகிறதுபோல நீயெரிந்துபோவாயென்று சாபங்கொடுத்து அவனைத்தப்பிக்கடந்து தனது நாயகனாகிய நளகூபரனிடத்திற்சென்று நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்ல அவர்கேட்டு பாவியான இராவணன் எக்காலத்திலாவது ஒருவருடைய ஸ்திரீயைத் தீண்டுவானால் அவனுடைய பத்துத்தலைகளும் ஏழு பிளவாக வெடிக்கக்கடவதென்று சாபங்கொடுத்தான், இராவணனென்பவன் அன்றிராத்திரி முழுதும் காமவிகாரத்தால் துன்பமுற்றிருந்தான்.

இந்திரன் கட்டுண்டல்.

இந்தப்பிரகாரம் அந்தவனத்திலே இராத்திரி முழுதும் மோகவிகாரத்தினால் நித்திரையின்றி துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற விராவணன் மறுநா ளுதயகாலத்திலே சிந்தைதெளிந்து சகலசேனைகளுடன் சுவர்க்கலோகத்தை நாடிப்போகும் பொழுதில் அந்தச்சேதியை தேவேந்திரனறிந்து பயந்துவைகுண்டத்துக்குப்போய் விஷ்ணுவைக்கண்டு சுவாமீ இராவணனானவன் வரத்தின் பலத்தினால் பூலோகத்தைப்பாழாக்கி எங்களையுந்துன்பப்படுத்த தேவலோகத்தைநாடி சேனைகளுடன் வருகிறான் நாங்களென்னசெய்வோமென்று முறையிடமகாவிஷ்ணுகேட்டு நாமே அந்த இராவணன் முதலானவர்களைச்சங்கரித்து உங்களையிரட்சிக்கிறோ மென்று உத்தரவு கொடுத்தனுப்ப, தேவேந்திரன் தம்முடைய அமராவதிபட்டணத்திற்கு வருவதற்கு முன்னமே இராவணனுடையசேனைகள் சுவர்க்கலோகமெங்கும் பரவி ஆரவாரித்திருக்கிற சப்தங்கேட்டு தேவர்களெல்லோருங்கூடி ராட்சதாளுடைய துன்பத்தினால் உள்ள நாளளவும் உபத்திரவப்படுவமோ ஆனாலுமித்துடனே தேவர்களாவது அசிரர்களாவது செயிப்பதுஅல்லது இறப்பதென்று இரண்டிலொன்றையின்றைக்கே யறியவேண்டுமென்று எல்லோரு மொருமித்து வடவாமுகாக்கினிபோலக்கலந்து கொடியயுத்தம் செய்கையில் அந்த யுத்தத்தைப்பார்க்க பிரமதேவர் அவ்விடம் வந்தனர் அவர்மகிழும்படி தேவர்களெல்லோரும் அட்டகாசம் பண்ணி அஸ்திரங்களை பிரயோகித்து ராட்சதசேனைகளைக்கண்ட துண்டமாக்கும்போது சுமாலியானவர் பானுகோபன் முதலிய சேனாபதிகளுடன் நெருங்கி சூலம்வேல் முதலிய ஆயுதங்களினால் தேவர்களைச் சின்னபின்னப்படுத்த அதைச்சாவித்திர னென்னும் தேவசேனாபதியானவன் கண்டு மிக்ககோபங்கொண்டு சுமாலியைத்தடுத்து அனேக பாணங்களினால் அவனுடையவில்தேர் முதலியவைகளை அதஞ்செய்து உடனே ஒருதண்டாயுதத்தையெடுத்து சுழற்றியெறிய அந்தந்தண்டாயுதமான துசுமாலியினுடைய சிரசை நசுக்கிக்கொன்றது. அதை மேகநாதன்கண்டு தேவசேனையைமடக்கி தும்சஞ் செய்யும்போது தேவேந்திரன் குமாரனாகிய சயிந்தவனானவ னெதிர்த்துக் கொண்டு மேகநாதனிவனோ அவனோ வென்று சந்தேகிக்கும்படி கொடுமையாகிய யுத்தம் செய்கையில் சயந்தன் சில பாணங்களில் மேகநாதனுடைய சாரதி தலையை யறுத்துத்தள்ளினன். சாரதிபோனதைக்கண்டு அனேகபாணங்களினாலே சயந்தனுடை

யமார்புமுழுதும் பாணத்தால் நிறைத்தான். அதனால் சயந்த
ன் மூர்ச்சையடைந்தான் அதுகண்டு அவன் பாட்டனாகியபு
லோமன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய சயந்தன் மூர்ச்சையடைந்
தசங்கதி தேவேந்திரன் கேட்டு மிகக்கோபங்கொண்டு மாத
லியை யிரதங்கொண்டு வரச்சொல்லி யுத்தசன்னுத்தனாய் சக
லசம்பிரமத்துடனே தேரேறி யுத்தகளத்திற் பிரவேசிக்கமே
கநாதன் கண்டு எதிர்த்து ஆகாயமெங்கும் பாணமயமாக நி
றையும்படி சரவருஷம் பொழிந்து தேவர்களுடைய கண்ணி
லும்மனதிலும் தானாகவே காணும்படிக்கு வாயினாற் சொல்லி
முடியாத கொடிய யுத்தஞ்செய்யும் அளவில் கும்பகர்ணனென
வன் கண்கள் சிவந்து அண்டம்வெடிப்பட பூமிநடுங்க அதி
சீக்கிரமாகச்சென்று போர்க்களத்திற்புகுந்து தண்டாயுதத்தி
னாலே அடித்து தேவர்களை நொறுக்கி மோதிசிதைத்துக்கொ
ன்று இப்படி பலவிதமான யுத்தஞ்செய்தான் அதுகண்டு தே
வர்கள் அஸ்திரங்களினாற் சாடினார்கள், அப்போதிராவணன்
பிரளயகால ருத்திரனைப்போலக் கோபங்கொண்டு அதிவேக
மாகத் தேரைமுடுக்கி வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு நெருப்
புமழை பெய்தாற்போல் பாணங்களை வருஷித்து சின்னபின்
னமாய் வதைக்கும்போது தேவேந்திரன் பார்த்து மிகவுங்
கோபங்கொண்டு சரமாரியாய் அஸ்திரங்களைப் பொழியும்
போது இராவணன் சாரதியை யெச்சரித்து எதிரே நின்ற
சேனையைப்பேதித்து உள்ளேபோகும் பொழுது அதைக்க
ண்டதேவேந்திரன் பிந்திப்போனான் அப்பொழுது இராவ
ணனென்பவன் நூறுயோசனை தூரம் விஸ்தாரம் நிறைந்த தே
வசேனையினுள்ளே தேரைமுடுக்கித் திரும்பிபாணங்களினாலே
மடிக்கும்போது தேவேந்திரனென்பவன் அநேக சேனைகளைக்கூ
ட்டிக்கொண்டு பலம்பொருந்திய ஐராவதத்தின் மேலேறிக்
கொண்டுவந்து இராட்சதசேனைகளைக் கண்டதுண்டமாக்கும்
பொழுது மேகநாதன்கண்டு இவனையுத்தஞ்செய்து வெல்ல
க்கூடாது வஞ்சனையினாலே வெல்லவேண்டுமென்றுகருதிஉல
கமெங்கும் யுகாந்தகாலத்திருள் மூடும்படிமாயைசெய்து மய
க்கினனப்போது தேவேந்திரன் முதல் சகலரும் சிந்தைகலங்
கி மயங்கி நின்றார்கள். அதுகண்டு மேகநாதன்பாசத்தினாலே
தேவேந்திரனைக்கட்டி இராவணனுக்கு எதிர்கொண்டுபோய்
நிறுத்தி இந்த தேவேந்திரன் என்கையிலகப்பட்டான் இனி
மேல் நமக்கொருபகையுமில்லையென்று சொல்ல அதுகேட்டு

ராவணன் மிகச்சந்தோஷமாகி மகனைத்தழுவி உபசரித்துத் தானும் மேகநாதனுங் கட்டுப்பட்ட இந்திரனும் கும்பகர்ண னும் சகலசைனியங்களும் சுவர்க்கலோகம்விட்டு இலங்கை ப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்து தேவேந்திரனைச் சிறையில்வை த்து மிகவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்திருத்தான். அப்படியி ருக்க தேவர்களெல்லோரும் பிரமதேவனிடஞ்சென்று முறை யிட்டார்கள் அதுகேட்டு தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண் டிலங்காபுரிக்குவந் திராவணனைக்கண்டு ஆசீர்வாதஞ்செய்து ராவணனைப்பார்த்து கேளும் தசக்ரீவனே உமக்குச்சமானமா னவர் திரிலோகங்களிலுமில்லை உம்முடைய புத்திரனானவன் திரிலோகாதிபதியாகிய இந்திரனைசெயித்து சிறையில்வைத் தான் இக்காரணத்தினாலே மேகநாதனுக்கு இன்றுமுதல் இ ந்திரசித்தென்று பெயர் விளங்கக்கடவதென்று சொல்லிஇந் திரனை சிறைவிட்டனுப்பும்படி தயைசெய்ய வேணுமென்று ர். அதற்கு இராவணன் சுவாமீ! தேவரீர் கட்டளையை யாங் கள் மறுப்பதில்லை ஆயினும் நித்தியதத்துவத்தை எனக்குக் கொடுத்தீரேயாகில் நீர்சொல்லியபடி நான்விடுவேனென்றான் அதை பிரமதேவர்கேட்டு ஈஸ்வரனைத்தவிர மற்றெவருக்கும் நித்தியதத்துவங்கிடையாது நம்மாலே கொடுக்கப்படாத வர த்தைக்கேட்கிறது தருமமல்லவென்று சொன்னார். அப்போ து இந்திரசித்தனானவன் பிரமதேவரைப்பார்த்து நான் இனி மேற்செய்யும் யாகத்திலுண்டாகும் பலன் இரதத்தின்மீதேறி யுத்தகளம்புகுவேனாகில் செயம்பெறும்படியாக வரங்கொடுமெ ன்றுகேட்க. அப்படியே அந்தயாகம் இடையூறின்றி முடியு மானால் நீசத்துருக்களை செயிக்கக்கடவதென்று அனுக்கிரக ஞ்செய்தார் இந்திரசித்தனானவன் மிகவுஞ்சந்தோஷத்தைய டைந்து சிறையிலிருக்கும் இந்திரனை வரவழைத்து பிரமதே வருக்கெதிரில் விட்டான். அப்போது பிரமதேவர் இந்திர னைநோக்கி கேளாய் தேவராசனே முன்பு கௌதமர் கொடுத் தசாபத்தினாலே இப்படிப்பட்ட துன்பம் நேரிட்டது ஆன தால் விசனப்படவேண்டா மென்று தேவேந்திரனுக்குச்சொ ல்லி இராவணனிடத்தில் உத்தரவுபெற்று தேவர்களுடன்தே வேந்திரனை சுவர்க்கலோகத்திலே போயிருக்கும்படி யனுப்பி அந்தப்பிரமதேவர் தம்முடைய சத்திய லோகத்திற்குப்போ யினார்.

கார்த்த வீரியார்ச்சுனனுல்
இராவணன் கட்டுண்டல்.

இந்தப்பிரகாரம் அகஸ்திய மகாமுனிவர் ராவணனுடைய திக்குவிஜயங்களெல்லாம் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர்மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டு அகஸ்தியரைப்பார்த்து அந்த ராவணனலே அனேக ராசாக்கள் அழிந்துபோனரென்றும் இந்திரன் கட்டுப்பட்டானென்றும் சொன்னீரே இந்த உலகத்திலே ராவணனுக்கு மேலானவரொருவருமில்லையோ அவன் ஒருவராலே அபஜயப்பட்டதில்லையோவென்று கேட்க, அகஸ்தியர் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து சொல்லுகிருர் கேளும் ராகவா இந்த உலகமெல்லாம் தனது ஆக்கினைப்பிரகாரம் நடக்கும்படி அரசு செலுத்தியகார்த்த வீரியார்ச்சுனனிடத்திலும் வாலியினிடத்திலும் இராவணன் கட்டுப்பட்டானென்று சொல்ல, பின்னும் அதிசயத்தை யடைந்தவராய் ராவணன் கட்டுப்பட்ட விதங்களை விரித்து சொல்லுமென்றுகேட்க அகஸ்திய பகவான் சொல்லுகிருர். கேளும் ரகுநந்தன முன்னமொரு காலம் ஆயிரந் தோள்களுடைய கார்த்த வீரியார்ச்சுனனென்னப்பட்டவன் உலகத்தில் யாவரையும் வெற்றிகொண்டு லங்காபட்டணத்தைச்சார்ந்து ராவணனென்பவனை யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லுங்களென்று சொல்லி ராவணனுடைய மந்திரிகள் கேட்டு நதிதீரத்துக்குப்போயிருக்கிருரென்று சொல்ல அதுகேட்டு ராவணனைதேடிக்கொண்டு வரும்வழியில் விந்தை பருவதத்தைக்கண்டு அவ்விடத்திலிருந்தான் அவனுக்குமுன்போன ராவணனும் அந்தப்பருவதத்தின் பக்கத்திற் செல்லும் நருமதையைக்கண்டு தீர்த்தமாடி மணலாலே சிவலிங்கம் வகுத்து பூசைசெய்திருக்குமளவில் அந்த நதிக்குமேலாக நெடுந்தூரத்தில் கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் அனேகஸ்திரிகளுடன் ஜலக்கிரீடைசெய்ய தன்னுடைய கைகளினல் அந்த நதியை யணையாகக்கட்ட அதனல் ஜலம்பெருக அந்த ஜலமானது தேங்கி புரண்டுகரைகளையுடைத்து ஓடுகின்ற வெள்ளமானது ராவணன் பூசையை யழித்துப்போக அதுகண்டு வெகுண்டு சுகசாரணரையழைத்து வெள்ளம் வரவேண்டிய காரணமென்ன அறிந்து வாருங்களென்றனுப்ப அவர்கள் ஆக்கினைப்படிபோய் கண்டுவந்து ராவணனைநோக்கி கார்த்தவீரியனல் வந்தவெள்ளமென்று சொல்லக்கேட்டு கடுங்கோபங்கொண்டு மந்திரிமார்களுடன் அதிவேகமாய்ச் சென்றுயுத்தத்திற்கழைத்தவனுடைய மந்திரிமார்கள் முதலிய சேனைகளை

தும்சப்படுத்தும்போது இதைக்கார்த்த வீரியன்கேட்டு கடுங்கோபங்கொண்டு எதிர்த்து இராவணனுடைய சகல சேனைகளையும் சின்னாபின்னப்படுத்தி ராவணனுடனெதிர்த்துப்போர்புரியும்போது ராவணனானவன் ஒருகதையெடுத்துதன் பலமுழுதுங் கொண்டு கார்த்த வீரியன் மார்பிலடித்தான். அதற்குள்வ்வளவும் சலியாமல் நகைத்து அடா ராவணா என்பலத்தைப்பாரென்று கதையினால் ஓரடியடித்தான் அந்தஅடிபொறுக்காமல் இடிவிழுந்த நாகம்போல் செயலழிந்து நின்றான். அதைக் கார்த்தவீரியன் கண்டு ராவணனைத் தோளோடுதோள் சேர்த்திறுக்கிக்கட்டி நடத்திக்கொண்டுபோகும் பொழுது பின்னுமெதிர்ந்த மகோதரன் முதலிய சேனைகளைத்துரத்தியடித்து தன்னுடைய பட்டணம்போய் ராவணனைச் சிறையில் வைத்து சந்தோஷத்தையடைந்திருந்தான். இச்செய்தியை விபீஷணன்கேட்டு விசனமடைந்து தன்பாட்டனாராகிய புலஸ்தியரிடத்திற் சென்று சகலமுந் தெரிவிக்க அவர் உடனே புறப்பட்டு கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் பட்டணம் வந்து அரசனைஆசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறார். இராவணன் நெடுங்காலம்தபசுசெய்து பெற்றபலத்தினால் இந்திரனைச் செயித்ததனாலிறுமாப்புற்று உம்மிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான். உமக்கு னிகரானவர் ஒருவருண்டோ ஆகையால் ராவணன்மேல்வைத்த கோபத்தைத் நீக்கிசிறைவிடும்படி தயைசெய்யவேணுமென்று சொல்ல புலஸ்தியரும் பிரமலோகம்போனார் இராவணன் லங்காபுரி பட்டணஞ் சேர்ந்தான்.

வாலியின் வாலில் இராவணன் கட்டுண்டல்.

இந்தப்பிரகாரம் அகஸ்தியர்சொல்ல இராமர்கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு வாலியினிடத்திலுங் கட்டுப்பட்டதை சொல்லவேணுமென்றுகேட்க அகஸ்தியர் சொல்லுகிறார் கேளும் சீதாலட்சுமி நாயகா அந்தராவணன் கார்த்தவீரியனிடத்தில் முன்புதான் பட்டபாட்டை எல்லாமறந்து அகங்காரத்தையடைந்து சகலசேனைகளுடன் புறப்பட்டு உலகத்திலெதிர்ப்பட்ட யாவரையும் நாசமாக்கிக்கொண்டு கிஷ்கிந்தா பட்டணத்துக்குப்போய் வாலியென்னப்பட்டவன் எவன் அவனெங்கேபோயிருக்கிறானென்று கேட்டான். அதற்குவாலியினுடையமனைவியான தாரையானவள் இராவணனைப்பார்த்து நீவாலியைத்தேடுகிற காரியமென்னவென்று கேட்டாள். நான்வாலியுடன் யுத்தம் பண்ணவந்தேனென்றான் அதற்கவள்கேளா

ய்இராவணா நீவாலியுடன் யுத்தஞ்செய்ய வலியுடையவனோ முன்பு உன்னைப்போல அறிவில்லாமல் வந்து யுத்தம் பண்ணியிறந்துபோன துந்துமி முதலானவர்களுடைய எலும்பு குவித்துகிடக்கிற இந்த மலையைப்பார்த்ததில்லையோ ஆகையால் நீபோர் செய்ய நினைப்பாயாகில் உன்னுடைய எலும்பு இம்மலையிற் குப்பையாய்ச்சேருகிறது நிச்சயந்தான். அப்படியல்லவென்றால் வாலியானவர் தென்சமுத்திரத்திவுக்குப்போயிருக்கிறார் அவ்விடத்திற்குப்போனால் காண்பாயென்றுசொன்னாள். அப்படியே இராவணன் தன்னுடைய மந்திரிமார்கள்முதலானவருடனே அவ்விடத்தில் நின்று நீங்கிப்புறப்பட்டு தெற்கு சமுத்திரத்திவு சேர்ந்தான். அப்பொழுது அங்கேமுன்னம் ஒருகாலம் முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களும் ஒருபக்கமும் தானொருபக்கமாக நின்று திருப்பாற்கடலைக்கடந்து தேவர்களுக்கு அமிர்தங்கொடுத்த பராக்கிரமம் பொருந்திய வாலியானவன் சிவபூசைமுகத்திலே கண்மூடிக்கொண்டுதேவத்தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற வாலியைக்கண்டுளளிதிற்பிடித்துக் கொள்ளலாமெனக் கருதியடியோசைப்படாது மெதுவாக நடந்துவர இதைக்கீழ்க் கண்ணாற்கண்ட வாலியானவன் கண்டுங் காணாதவன்போலிருந்தான் அந்தச்சமயத்தில் இராவணன் வாலிக்குப்பின்னேவந்து ஒரேபாய்ச்சலாகப்பாய்ந்து இருபதுகைகளினாலும் கட்டிப்பிடித்தான், அப்படிப் பிடித்தவிராவணனை வாலியானவன் ஒருகையினாலே பற்றிகக்கத்துக்குள் இடுக்கி நெருக்கி தன்னுடைய வால்நுனியிலேஒருமணியாகக் கட்டிவிட்டு சிவபூசை குறைவில்லாமற்செய்து அந்தவாலியானவன் ஒரேபாய்ச்சலாக முப்பத்து மூவாயிரம் யோசனை தூரங்கடந்து மேற்கடற்றிவுக்குப்போய் அவ்விடத்தில் சிவபூசைமுடித்து அங்கிருக்கும் வடக்குக்கடல்முதல் கிழக்குக் கடல்வரைக்கும் பாய்ந்து அங்கங்கு சிவார்ச்சனைசெய்து பின்னுமொரு பாய்ச்சலாகப்பாய்ந்து கிஷ்கிந்தா பட்டணம் வந்துசேர்ந்தான் அப்போது அவன் பாரியாளாகிய தாரையானவள் வாலியைப்பார்த்து உம்முடைய வாலிலேகட்டுப்பட்டு சரீரமுழுவதும் நொறுக்கி மிகவுந் துன்பத்துடனே பயந்துகிடக்கும் இவன் எவனென்றுகேட்டாள் அதற்கு அவளைப்பார்த்து இன்றைக்கு பத்துத்தலைப்பூச்சி யகப்பட்டது இதை நீபார்க்கும்படி கொண்டுவந்தேனென்று சொல்ல, அவள் உமது வல்லமைக்கு இவனொருலட்சியமோ

ஆனதால் தயவுசெய்து விடவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டாள். அப்படியே செய்கிறேனென்று கட்டவிழ்த்து விட்டு இராவணனைப்பார்த்து யுத்தம்பண்ண இச்சையுண்டானால் இப்போதே செய்யென்று சொல்ல இராவணன் வாலியைப் பார்த்து நான் உம்முடன் யுத்தம் பண்ணத்தக்கவனல்லன் நீர்என்னைவேறுபாடாக நினையாமல் சிநேகிதனாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று தாழ்ந்துசொல்ல, அப்படியே சம்மதித்து தன்னுடைய கிருகத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் போசனஞ்செய்வித்து நீஎனக்கு முதன்மையானதோழன் என்று சொல்லி யனுப்புவிக்க இராவணனும் வாலியினிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய இலங்காபட்டணம்வந்து சேர்ந்திருந்தான்.

அனுமார் வரலாறு.

இந்தப் பிரகாரம் வாலியினுடைய பலபராக்கிரமமுதலான்மேன்மைகளையும் இராவணனுடைய உற்பத்தி முதற்கொண்டு வாலியினுடைய வாலிலே கட்டுப்பட்டதுவரைக்குமுள்ளசரித்திரங்களையெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு ஸ்ரீராமர்மிகவுஞ் சந்தோஷத்தை யடைந்தவராய் அகஸ்திய பகவானைநோக்கிமுன்புதான் வனவாசஞ்செய்து வரும்போது சுக்ரீவனுக்கும்எனக்கும் சிநேகஞ்செய்வித்து பெரிதான சமுத்திரத்தைத் தாண்டியும், அப்பொழுது எதிர்ப்பட்ட சாயாக்கிரகணியுடையகுடலைப்பிடுங்கி அவளைவதைத்தும், அசோகவனத்தை அழித்தும், சம்புமாலிமுதலானவர்களைச் சிதைத்தும் இலங்காபுரிபட்டணத்தைக் கொளுத்தியும், சீதையினுடைய பிராணனையிரட்சித்தும், பின்பு எனது இடத்திற்குவந்து என்னுடைய சோகத்தைதீர்த்தும், சமுத்திரத்திலேசுலபமாக அணைகட்டிவித்தும், பிரம்மாஸ்திரத்தினாலே கட்டுப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் பொழுதில் வடக்கே வெகுதூரத்திலிருந்து சஞ்சீவிமலையைப் பேர்த்தெடுத்துவந்து சகலரையுமிரட்சித்தும் இன்னம் அனேகவித காரியங்களாலே எனக்குபகாரஞ் செய்தவனுய் தான் நினைத்தபடிக்கு ரூபங்கொள்ளத்தக்க சித்திவல்லமை முதலாயுள்ள சிலாக்கிய குணமெல்லாம் பெற்று விளங்கும் இந்த அனுமானுடைய உற்பத்தியும் சரித்திரமும் விபரமாகச் சொல்லவேணுமென்று கேட்க அகஸ்தியபகவான்சொல்லுகிறார்.

கேளும் தசரதநந்சனு, முன்னமொருகாலம் வாயு பகவானிடத்திலிருந்த ருத்திர வீரியத்தினல் அஞ்சனுதேவி கர்ப்பத்தில் சாமளவர்ணம் இரத்தினகுண்டலம் தவள எக்கியோமவீசம் நீண்டகைகள் அகண்டமார்புகளுடன் அனுமான் பிறந்தவுடனே மாதாவைவணங்கி எனக்குமிகவும் பசியாயிருக்கிறது இந்தப்பசிதீரத்தக்க பதார்த்தங்களென்ன வென்றுகேட்க, அதற்கவள் வனங்களில் சிவந்து பழுத்திருக்கும் மதுரமாகிய பழங்களென்றுசொல்லிச் தன்மகனுடைய பசியாற்றவேண்டி கனிகள் கொண்டுவர வனத்துக்குப்போனுள். தாய்வருவதற்கு முன்னமே அனுமாருக்கு கொடுமையான பசியுண்டாகி பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறசமையத்தில் உதையகாலத்திற் சூரியனுதித்தான். அந்தசூரியவிம்பத்தைக் கண்டு தனக்குச்சொல்லிய சிவந்த கனி வகைகளில் இஃதுமொருகனிதானென்று நினைத்து சூரியன்மேற் பாய்ந்தான், அதைதேவர்கள் கண்டுநமது சத்துருக்களாகிய விராட்சதர்கள் இந்த அனுமானல் என்ன துன்பத்தையடைவார்களோவென்று ஆச்சிரியத்தை யடைந்தார்கள், பிதாவாகிய வாயு பகவான்கண்டு சூரியகிரணங்கள் குளிர்ந்திருக்கக்கடவதென்று வரங் கொடுத்தபடிக்குப் பாய்ந்து கவ்விக் கொண்டிருக்கும் அனுமானுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டுபயந்து தேவேந்திரனிடத்திற்போய் சுவாமீ சந்திர சூரியமண்டலங்களைப் பற்றவெனக்கு முள்ளம் வரங்கொடுத்திருக்க இப்பொழுது வேறொருவன் பற்றும்படிநேரிட்ட காரணமென்ன நான்செய் தகுற்றமென்னமோவென்றுமுறையிட்டான் அதுகேட்டுதேவேந்திரன் கோபத்துடனே ஐராவதமேறிக்கொண்டதிவேகமாய் நீசூரியனைப்பிடியென்று ராகுவையேவினுன். அதையனுமான்கண்டு இராகுவின்மேலேபாய அவன் நடுங்கி உளறிக்கொண்டோடி தேவேந்திரன்காலடியில்விழுந்து புலம்பினுன். அதுகண்டு தேவேந்திரன் மிகக்கோபத்துடனே ஐராவதயானையைபிரசண்டவேகமாக நடத்தியனுமார்மீதில் சீறிவரும்பொழுது ஐராவத யானைமுகத்தில் சிவப்பாய் விளங்கும்சிந்தூரப்பொட்டு வட்டத்தை யிதுவுமொரு கனிதானேவென்றெண்ணி யனுமார் வெள்ளையானையின் மேற்பாய்ந்தனன், தேவேந்திரன் கண்டு தன்னுடைய வச்சிராயுதத்தினுலே அடித்தான், அந்த அடியினுலே அனுமார் மூர்ச்சையடைந்துபூமியில்விழுந்தான் அதைவாயுபகவான் கண்டுகோ

பித்து லோகமெங்கும் வாயுசஞ்சாரமில்லாமற்செய்துதனது புத்திரனாகிய அனுமாரையெடுத்துக்கொண்டு இமயகிரியைச் சேர்ந்து ஒருகுகையில்பிரவேசித்திருந்தான் அப்பொழுதுஉலகமெங்கும் வாயுவியக்கமில்லாதபடியினால் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களாயுள்ள சகலபிராணிகளும்வயிறுவீங்கி துன்பப்படுகிறசமயத்தில் தேவர் முதலானவர்கள் போய்பிரமதேவரிடத்திற் சொல்ல, அவர் வாயுபகவானிருக்குமிடம் வந்துதேறுதலைச்சொல்லி மூர்ச்சித்துக்கிடக்கும் அனுமாரையெழுப்பிதம்முடன் வந்ததேவர்களைநோக்கி இந்த அனுமாருக்கு வரங்கொடுப்பீரென்றருள்செய்ய, அப்படியே இந்திரர்முதல் அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் தங்கள் தங்களுடைய ஆயுதங்களினால் மரணமடையாதிருக்கவும், விசுவகர்மாஎந்தஆயுதத்தினாலும் சாவில்லாமல் வரங்களைக் கொடுக்க அதன்பின்பு பிரமதேவர் தம்முடைய பிரமதண்டத்தினாலே நாசப்படாமலிருக்கக்கடவதென்று சிரஞ்சீவியாகவிருக்கவும் வரங்களைக்கொடுத்து பிரமாஸ்திரபயநிவாரண மந்திரோபதேசஞ்செய்து வாயுபகவானை நோக்கி உன் புத்திரன் இராவணனுடைய லங்காபட்டணத்தையெரித்தழித்து இராட்சசர்குலத்தைவேரறுத்து ராமனையனுசரித்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே பிரமபதத்தையடையக்கடவதென்றுஅனுக்கிரகித்து தங்கள் தங்கள் லோகத்தைச்சேர்ந்தார்கள்.

கேட்டீரோ இப்படி சமஸ்ததேவர்களிடத்திலும்பெற்ற வரத்தினுடைய மகிமையினாலே இவ்வனுமான்சற்றுச்செருக்குற்று தனக்கு நிகரொருவருமில்லையென்று அகங்காரகர்வத்தையடைந்தவனாய் மதோன்மத்தனாய் மகா ரிஷிகளுடைய ஆச்சிரமங்களிற்புகுந்து யாகபாத்திரங்களை யுடைத்தன்முதலானபலவிதவிகாதஞ்செய்து திரியுங்காலத்தில் ஒருநாள்முனிவர்களெல்லோரும் அனுமார்செய்கிற துஷ்ட செய்கைகளைச்சகிக்கமுடியாமல் மிகவுங்கோபங் கொண்டு எல்லோருமொருவாக்காகத்தன்னுடைய பராக்கிரமந்தனக்குத் தெரியாமற் போகக்கடவதென்று சபித்தார்கள் அந்த சாபத்தினாலே அனுமார் தன்னுடைய அகங்காரமும் கோபமுமடங்கி சாபத்தையடைந்தவனாகி நாமிந்த மகா ரிஷிகளுக்கு அபசாரத்தைச்செய்தவனானேனென்று, வெட்கத்தை யடைந்தவனாகிய தன்பின்பு மதங்கமா முனிவருடைய ஆசிர்மத்தையடைந்து அவ்விடத்திலிருக்கும் சுக்ரீவனைப்பிராண சிநேகிதனாக தோழமைகொண்டு மதங்கமாமுனிவரைக்கண்டு வணங்கி அனு

மதிபெற்று வேதவேதாங்கமுதலான சகலசாஸ்திரங்களுமோ தியுணர்ந்தபின்பு இவன் அருக்கன் மாட்டுச்சென்று எல்லா வியாகரணங்களையும் அவற்றின் விருத்தி பாடிய முதலானவு ரைகளையும் நவவ்யாகரணமும் போதிக்கவேணு மென்றுகே ட்க, அதற்கவர் நாமேவியிருக்கும் இந்தரதமானது ஒருசுவா சகாலத்திற்கு இருபத்தோராயிரத்தறு நூறுயோசனை தூரம் வேகமாகச்சதாகாலமும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதால் ஓரி டத்திலிருந்து பாடஞ்சொலவதற்கு சாவகாசமில்லையே இப் படியிருக்குமென்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்வதற்கு வல்லமையு ண்டாகில் ஓதுவிக்கிறேனென்று சொல்ல அதற்கனுமன சூரி யபகவானைப்பார்த்து தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலேஇ ந்தவித்தையைக்கற்றுக்கொள்வதற்கு எனக்கு வல்லமையுண டாயிருக்குமெனறு சொல்லியுடன்பட்டுக் குருவினிடத்திலஎ திர்முகமாகவே பாடங்கேட்பதுபோலசூரியனுக்கெதிர்முகமாகவே அந்தரவேகத்துக்குப்பின்னிடாமல ஆகாசமார்க்கத்திற்பாய் ந்தபடியால் ஆறுதனத்திலே அந்தநவ வியாகரணமுழுதும் கற்றுக்கொண்டான் அன்றியும் தயாளம் சாநதம் சத்தியம ஞானம் நிகருவகணம் பிரயத்தனம் செய்த காரியங்களை விகா தபடாதபடி முடிக்கும் வல்லமை நம்பினேர்களைப் பாதுகாக் கும் மனேதிடமுதலான இவைகளிற் இவனுக்குச் சமானமா னவர்களொருவருமில்லை இவனாலே தேவர்களெல்லாம்சவுக் கியத்தையடைவார்கள், இவனுமளவில்லாதமேன்மை பொ ருந்திய இந்த அனுமானனவன் உம்மு டையதிருவடிப்பணி விடையை விரும்பியும்மைவிட்டு நீங்கா திருப்பானுகில் உம் முடைய குணத்துக்கும் கீர்த்திக்கும் சமானமுண்டோ வென் று இப்படியனுமானுடைய சரித்திரங்களெல்லாம் ஸ்ரீராமரு க்குத்தெரியசசொன்னர்.

வாலிசுக்ரீவர் உற்பத்திவரலாறு.

அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவும் களிப்படைந்துவாலி சுக் ரீவருடைய உற்பததியும், தேவேந்திரன் சூரியன் அவர்களு க்குபிதாவானகாரணமுத்தெரியசொல்லவேண்டுமென்றுகே ட்க, குருமுனிசொல்லுகிறர். கேளும் ஸ்ரீராமச்சந்திரா, பூரு வமொருகாலம் நான்தவஞ்செய்யுமிடததிற்குநாரதர்வந்தார் அவரைவாலி சுக்ரீவர் எநதஸ்திரீயினிடய பிறந்தார்களென்

று நான்கேட்க, அவர்சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன் கேளு மென்னசொல்லுகிறார். மகாமேருவின் மத்தியசிரகத்தில் பிரமதேவரானவர்யோகநிட்டையிலிருக்கும்போதவருடையநேத்திரங்களிலிருந்து ஜலந்துளிவர அதைதமதுகரத்திலேந்தி நோக்கும்போது மகாசூரத்தன்மையுடைய ருட்சவிருஜனென்னும் புருஷவானரம்பிறந்தது அதைப்பார்த்து சந்தோஷமடைந்து நீஇந்தபருவதத்தின் வனங்களில்சஞ்சரித்துகனிவர்க்கமுதலியவைகளைபுசித்திருமென்று ஆக்யாபித்தார் அதேபிரகாரம் அந்தவனங்களிலுள்ள புட்பங்களையெடுத்துவந்துபிதாவாகிய பிரமதேவரைப்பூசித்து கனிவர்க்கமுதலியபுசித்து அவ்வனத்தில் சஞ்சரித்திருக்கும்போது ஒருநாள்வடக்குநோக்கும்போது அவ்விடத்தில் மகாசிறப்போடுங் கூடிய ஒருபொய்கையைக்கண்டு அதிலிறங்கி ஸ்நானபான முதலிய நேமநிஷ்ட்டைகளை முடித்துக்கரையேறி யக்குளத்தைப்பார்க்கும்போது அக்குளத்தில்தன்னுடைய சாயை தோன்ற அச்சாயை வேறொரு குரங்கென்று நினைத்து வானர புத்தியில அதைப்பிடிக்கக்கருதி தடாகத்திற் குதித்துத்தடவி காணுமல் படி யேறிநின்றவுடனே அத்தடாகத்தின் மகிமையினாலேஆண்ரூபம்போய் பெண்ரூபமாகி யவ்வனத்தில்சஞ்சரிக்கும்போது பிரமதேவரிடம் வந்திருந்துபோகும் தேவேந்திரனுடைய வீரியமானது வெளிப்பட்டு அந்தஸ்திரீயினுடைய சிரசில் விழுந்து வாலினிடதிற்க வாலியுற்பத்தியானன் அப்போதே சூரியனுடைய வீரியமானது ஸ்கலிதமாகி அவளுடையகண்டத்தில் விழுந்து கண்டத்தினிடமாகநிற்க சுக்ரீவன் பிறந்தான். இதைதேவேந்திரன்கண்டு மகிழ்ந்து வாலிகழுத்திற் போட்டு தன் தேவலோகத்தில் சேர்ந்தான். சூரியன் மகிழ்ந்து கண்டத்தினிடமாகநிற்கப்பிறந்தமையால் சுக்ரீவனென்றும் பெயர்கொடுத்தனுப்ப மச்சசி விருத்தயடையக் கடவதென்றுசொல்லி யஸ்தமானத்திற்குப் போய்விட்டான் இப்படியிருக்க மறுநாட்காலமே அவளுடைய ஸ்திரீரூபம் நீங்கி முன்போலப் புருஷரூபம்வந்தவுடன் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து தனது குமாரர்களிருவரையு மழைத்துக்கொண்டு பிரமதேவரிடம்வந்து நமஸ்கரித்து வணங்கி நடந்தசங்கதிகளைச் சொல்லி பிரமதேவர் தன் குமாரனையும் பேரப்பிள்ளைகளிருவரையுங் கண்டு மகிழ்ந்து நீ வானரப்புத்தியினாலே செ

ய்த காரியம் ஆகிலும் பெரிதல்ல நீ இந்த குழந்தைகளே யழைத்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தா பட்டணத்திற்குப்போய் வானரர்களுக்கு அரசனாக வாலிக்குப் பட்டங்கட்டி சுக்ரீவனை யிளவரசனாக்கி நீங்கள் சுகித்திருங்களென்று சொல்ல அவ்வுத்தாவைப்பெற்று ருட்சவிருஜனென்னும் வானரன் சொல்லுகிறான். சுவாமி! அத்தடாகத்தில் முழுகினவுடன் ஸ்திரீயாகவேண்டிய் காரணமும் மறுநாள் பழையபடி புருஷனாக வேண்டி காரணமும் தெரியச் சொல்ல வேண்டுமென்றுகேட்க பிரமதேவர் சொல்லுகிறார். முன்னமொருகாலயபார்வதிதேவியார்தனது தோழிகளுடன் அக்குளத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது இராட்சதாள் ஸ்திரீரூபங் கொண்டு அவர்களும அக்குளத்தில் வந்து விளையாடுவதைப் பார்த்து பார்வதிதேவியார் அறிந்து இன்றுமுதல் இக்குளத்தில் எவர்கள் வந்து முழுகினாலும் ஸ்திரீயாகப் போகக்கடவதென்று சாபமிட்டுப்போயினார். அபபடி யிருக்க நான் ஒருநாள் பார்வதி தேவியாரை அச்சாபத்தை நிவர்த்தி செய்யும்படி கேட்டேன் ஆனால் ஒருநாள் மாத்திரம் ஸ்திரீரூபமாகி மறுநாள் முன்போல ஆண்ரூபமாகக் கடவதென்று வரங்கொடுத்தார். அதனால் நீமுழுகினவுடனே பெண்ரூபமாயும்மறுநாள் எப்போதும் போல ஆண்ரூபமாயினையென்று பிரமதேவர் சொல்லி மூவரையும் கிஷ்கிந்தைக்கு அனுப்பிவைத்தார். அப்படியேகிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வானரஅரசனாக வாலிக்குப் பட்டந்தரித்து சுக்ரீவனை இளவரசாகவும் இராச்சிய பாரஞ் செயதுவந்தார்கள். அதன்பிறகு நடந்தசங்கதிகளெல்லாம் தங்களுக்குந்தெரிந்ததே யொழிய வேறில்லையென்று அகஸ்தியர் சொல்ல ராமர்கேட்டு அடங்காமகிழ்ச்சி கொண்டிருக்க இப்பொழுதெவ்விடத்திலுள்ள எங்களுக்கு நித்தியநியமகாரியங் களனேகமிருந்தாலும் சாதாகாலமும் உம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதற்குமனங்கொள்ளவில்லையென்று சொல்ல, அதுகேட்டு ராமா உங்களுடைய தபோமகிமையினாலல்லவோ எங்களுடைய ராஜரீகமும் லோகபரிபாலன முண்டாயிற்று. ஆனதால் நீங்கள் நாடோறும் சகல நியசங்களினின்றும் தவறாமல் நித்திய நித்தியநியமமான சத்கருமானுஷ்டானங்கள் வழுவாமல் நடத்திவருவதே உங்களுடைய பாரமுங்களுடைய வாச்சிரமங்களுக்கு ஒழுந்தருளலாமென்று உபசரித்துவணங்கிபின்சென்றனுப்பிவைக்க அகஸ்தியபகவான் முதலானமகாரிஷிகளெல்லாரும் ஆனந்தசந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் ஸ்ரீராமனுக்கு அனேக

மான ஆசிர்வாதஞ்செய்து வாழ்த்தித் தங்களுடைய ஆசிரம த்தைச்சேர்ந்திருந்தார். அதன்பிற்பாடு ராமபிரான் தன்மாமனாகிய ஜனகமகாராஜாவைப்பார்த்து ஐயா நீங்கள் இங்குவந்து நாட்சென்றபடியால் நகரத்திற்கு செல்ல விருப்பமாயிருக்கலாம். எல்லாம் உங்கள் அனுக்கிரகம் என்று அருமையாயுள்ள வஸ்திராபரண முதலானவைகளுங்கொடுத்து உபசரித்தனுப்பிவிட்டு சகலவித அரசர்களுக்கும் பூஷணாதிகள்கொடுத்து அவரவர்களுக்குத்தக்க மரியாதைசெய்துவிடைதந்து அளவில்லாத பிராமணர்களுக்கனேகங்கோடி திரவியதானங் கொடுத்து சுக்ரீவனுக்கு இரத்தினமாலையும், அங்கதனுக்கு வைடூரியமாலையும், அனுமாருக்குமுத்துமாலையும்; விபீஷணனுக்குத் தன்னுடைய தேவபூஜையாகிய மூலதனமும், சயிந்தன் துவிதன்சம்புவந்தன் சுஷேஷணனன்ரிஷபன் முதலான வானரவீரர்களுக்கு விதம் விதமாயுள்ளவஸ்திரபூஷணங்களும் கொடுத்தனுப்பிவிக்க சுக்ரீவன்முதலானவெல்லோர்களும் மகாசந்தோஷத்துடனே தாங்கள் வாசஞ்செய்யுமிடங்களிற்போய்ச் சேர்ந்திருந்தாகள். பிறகுமுப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் வாழ்த்த அயோத்திமாநகரில் பரதசத்துருக்க லட்சுமண சீதாசமேதராயராம மூர்த்தியானவர் சகலவைபவத்துடன் அரசுசெலுத்தி வந்தார்.

அப்படிவானரவீரர்முதலிய சகலருக்கும்விடைகொடுத்தனுப்பிஉலகத்திலுள்ளவெல்லோருஞ்சந்தோஷத்தையடைந்து வாழ்ந்திருக்கும்படி மநுநீவதவருமற் செங்கோல்செலுத்தி யிராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டுவருமநாளில் சில காலஞ்சென்றபின்பு ஒரு நாள் மிகுந்த விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்டு நநதவனத்திலு மேற்பட்டதா இராநின்ற பிருந்தாவனத்திற்சென்று மனையாட்டியாகிய சீதாதேவியுடன் ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி யானவர் வேடிக்கையான பலகதைகளைப் பேசிக் கொஞ்சிக்குலாவிக் கொணடிருந்து கடைசியில் என்னுயிர்க்குயிரான காதலியாகிய சனகன்பெற்ற இரத்தினமே நீ வயிறு வாய்ந்திருப்பது எனக்குச் சர்வக்களிப்பைத் தருகின்றது. இப்போது உனக்கு என்னவேண்டுவது யாதுவிரும்புகின்றனை உண்மையாகஎனக்குச்சொல்லென்று ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் மிகுந்தமனக்களிப்புடன்கேட்கஅதையந்தஜானகிபிராட்டியார்கேட்டு அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து புன்னகையுடன்

ஸ்ரீராமரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிருள். சுவாமிதயதாட்சண்ய தயிரியசவுரியாதி சகல கல்யாணகுண பூர்ணரான கர்த்தாவாகியதேவரீரைப் பெற்றிருக்கிற அடியாளுக்கு விருயபத்தக்க தேதுமில்லை ஆயினுஞ்சுவாமியே இங்ஙனம் நியமிப்பதனுல் ஒன்றுவேண்டுகிறேன் அஃதென்னவெனில் இன்னமொருதரம் கங்கைக்கரையிலுள்ள முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களிற் சென்று அவர்கள் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் செய்துக்கொண்டு அவ்விடத்தி னழகைப்பார்த்து அனுபவிக்கவேண்டு மென்னும்விருப்ப மிருக்கிறதென்று சீதாதேவியார் விண்ணப்பஞ் செய்தாள். அதற்கு அந்த இராஜசிகாமணியான ராமமூர்த்தியானவர் அபபடியே ஆகட்டுமென றருளிச்செய்து பிறகு சபாமண்டபத்தில் தம்பிமார்களுடன் அரசாட்சி செய்துக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த உத்தரகாண்டத்தில் இராவணன் கும்பகர்ணன் விபீஷணன் இந்திரசித்து முதலாகிய அசுரர்களுடை உற்பத்தியும், அவர்கள் தவஞ்செய்து பெற்றவரங்களையும், இராவணனுடைய திக்குவிஜயமும், அனுமாருடையவுற்பத்தியும் வாலி சுக்ரீவர்களுடைய உற்பத்திமுதலானவைகளையுஞ் சொன்னோம், இனிமேல்சீதையம்மன்வனமேகுதலும், குசலவர்களுற்பத்தியும், ராமர் அஸ்வமேதயாகஞ் செயய குதிரையை விடுத்தலும், ஆங்காங்கு எதிர்த்தராசர்கள் முதலியவர்களை வெல்லுதலும், குசலவாளுடைய யுத்தமும், அஸ்வமேதயாகமும், மகாவித்தமும், இவைமுதலானவைகளை இனி கூறப் புகுவாம்.

ஸ்ரீமத்கம்பராமாயண வசனச்சுருக்கம்.

உத்தரகாண்டத்துடன் எழுகாண்டமும்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயண

வசனச்சுருக்க அட்டவணை.

கம்பராமாயண வசனச்சுருக்கத்தின்
அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம்.

உத்தரகாண்டத்தின் கதையின் வரலாறு,

என்பது ஸ்ரீமத் ராமாயண காவியமாகிய விராவணசம்மாரமுடிந்தவுடனே இராமரானவர் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யும்படியாய் நினைத்து வசிஷ்டர் திருவாக்கின்படி அஸ்வத்தை மந்திராபூசிகளினுற் பூசைபுரிந்து திக்குவிஜயஞ் செய்யும்படியாய் குதிரையின் பின்னால் சத்துருக்க மகாராசனையுஞ் சதுர்வித சேனைகளையுங்கூட்டி யனுப்பினர்.

அப்போது அந்த அஸ்வமானது காடுகள் மேடுகள் வனங்கள் வனந்தரங்கள் ஊர்கள் இவைகளையெல்லாங் கடந்து வரும்வழிகளில் குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டிய இராசாக்களை யெல்லாஞ் சத்துருக்கமகாராசன் தனது அஸ்திரங்களினுற் சின்னப்பட அடித்து புறமுதுகுகாட்டி யோடும்படி செய்து வீராவேசத்துடன் வரும்போது அஸ்வமானது வால்மீக மகாரிஷி ஆசிர்மத்திலிருக்கும் ஜானகியம்மன் இளைய குமாரனுகிய லவனுனவன் அந்த அஸ்வத்தைப் பிடித்துக்கட்டி குதிரையின் பின்னேவந்த இராட்சதரையுங்கொன்றுசிங்கத்தைப்போல கற்சித்து நின்றுன். அதைக்கண்ட சத்துருக்கமகாராசன் லவனேடெதிர்த்து வெகுநேரம் போராடி அவனைமூர்ச்சையாக்கி கைப்பிடியாகப்பிடித்து தனது தேறிற்கட்டினுன்.

அதனைக்கண்ட அவ்வனத்துப்பெண்கள் சீதையினிடத்திற்கு ஓடிவந்து அம்மா உன்னிளையகுமாரன் யாகத்திற்கு விட்ட குதிரைய்யப் பிடித்துக்கட்டி குதிரையின் பின்னேவந்த சேனைகளையெல்லாங்கொன்றுன். அந்தச்சேனைகளுக்கு எசமானுகவந்த சத்துருக்கன் லவனைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகிறுன் அம்மணியென்றுர்கள். அதைக்கேட்ட ஜானகியம்மனடித்துமோதி பூமியில்விழுந்து ஐயோ! மகனே லவகுமாரா

வென்று புலம்புகிற சத்தத்தை குசலன்கேட்டு ஓடிவந்துஏன அழுகிறாயம்மாவென்றுகேட்க, அப்பா மகனே ஆரோ ஒருராசன் உன்தம்பியைப்பிடித்துக் கொண்டுபோகிறானும் நீபோய் அவனை செயித்து தம்பியைமீட்டுக்கொண்டு வருவாய்மகனே என்று இராமருடைய பிரச்சண்ட கோதண்டமும் அஸ்திரங்களுங் கொடுத்தனுப்ப குசலனப்படியே சென்று சேனைகளையெல்லாங்கொன்று சூரசேனனையும் வீரசேனனையும்மூர்ச்சையடையச்செய்து பின்பு சந்தனமகாராசன் சாத்மீகராசனைக் கொன்று சத்துருக்க மகாராசனோடெதிர்த்து அவரையும் பரதரையும் தோல்வியடைச்செய்து லவனைக் கட்டவிழ்த்துவிட லவனும் வில்லை வளைத்து யெதிர்த்தான். அதுகண்ட அனுமார் அங்கதன் மட்சயந்தனுமான் முதலிய யாவருங் குசலனைக்கண்டு அக்கினியைக்கண்ட சரகுபோலும் அழகிய கருடனைக்கண்ட அரவங்கள் போலுமாகி அல்லோல கல்லோலப்பட்டு அஸ்திர சஸ்திரங்கள் முரிபட்டு அரக்கருடன் வானரர்களுங் குசலவர்களிருவரிடத்தில் வில்லா லடிப்பட்டு வெட்கங்கெட்டு விடாய்பட்டு விருதுகெட்டு வித்தைகெட்டு வெற்றியடையாமல் புத்திகெட்டு தடுமாறி இராமருடைய திருவடியைக்கோரி அவரிடஞ்சென்று அருகாமையில் நின்று இச்செய்தியைக் கூறினார்கள்.

அதனைக்கேட்ட இராமர் கோபமீறி தேரேறி சாரதியைத்தூறி கண்கள் சிவப்பேறி சித்தமிகநொந்து யுத்தகளம்வந்து மாண்டவர்களைப்பார்த்து மற்றவர்களைச்சேர்த்து நல்லதென்று மனதிலெண்ணி வில்லைக்குணத்தொனிபண்ணிஅட்டகாசஞ்செய்து குசலவர்களைப்பார்த்து அவர்களோடெதிர்த்துஅவர்கள் தீரத்தைக்கண்டு மதித்து புத்திரரென்ற வாஞ்சையினுற் பொய்ப்போரினைக்கொண்டு போராடி இராமர் பரதர் சத்துருக்கர் மீளாமல் மாளவே குசலவர்களும் அவர்களுடைய ஆபரணம் முடிவிருதுக் கொடியுமெடுத்துக்கொண்டுஅனுமார் ஜாம்புவந்தர் அஸ்வமேதக்குதிரையுடனுந்தங்களிருப்பிடமாகிய வால்மீகர் வனம் வந்தார்கள். இதனை ஜானகியம்மன் கண்டு தந்தைகளைக்கொன்று வந்தார்களென்று பயங்கரங்கொண்டு வால்மீகருக்குக்கூற வால்மீகர் வாயுபகவானுல் கமண்டலத்திலிருந்த அமிர்தத்தினுல் ஸ்ரீராமர் லட்சும

ணர் பரதர் சத்துருக்கர் முதலிய யாவரையுமெழுப்பினர். அக் காலையில் தேவர்கள் புஷ்பமாரிவரிஷித்தார்கள் சகலரிஷிகளும் புடைசூழ முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடன் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் சூழவும், பரமேஸ்வரர் பார்வதியுடன்வருகவும்அன்னவாகனத்தின்மீதுபிரமதேவனைவர்மேவவுஞ் சிவசுப்பிரமணியர் வள்ளியம்மன் தெய்வானையுடன் புள்ளிமயிலின்மீது வந்து உலாவவும் வெள்ளையானையின் மீதில் இந்திரராசன்வந்து பொருந்தவும், கண்ணுவர் ஜமதக்கினி கலைக்கோட்டு மகாரிஷி வசிஷ்டர் கௌசிகர் துருவாசர் முதலான தபோதனர்கள் வந்துபோற்றவும் ஸ்ரீராமலட்சுமணர் பரதசத்துருக்கர்களுடன் அவ்வனத்திற் கொலுவிருந்தார், அத்தருணத்தில் வால்மீகமகாரிஷியும் நாரதரும் இராமரைப்பார்த்து ஓ ராமமூர்த்தியே நீர் உம்முடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளை சுகமாக அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தியாபுரிக்குப் போமென்றுகூற இராமர் மௌனமாயிருந்தார். பின்னும்வால்மீகர் ஜானகியம்மன் தனது ஆசிரமம் வந்தது முதல் பிள்ளைகளுற்பத்தியானது வரையில விரிவாகச் சொல்லியும்வேறுமொழி கூறாமலிருந்தார்.

அதனைக்கண்டுணர்ந்த ஜானகியம்மனுனவள்முன்போல் மறுபடியும் அக்கினியைவளர்த்தி அதில் இருபிள்ளைகளோடுகுதித்து மாசுமறுவில்லாமல் தேஜசுபொருந்திய இருபிள்ளைகளோடு நீந்திவிளையாடி வெளியில் வந்ததைக்கண்டதேவர்கள் முதலியயாவரும் ஆனந்தங்கொண்டு சிலர்வாழ்த்தவும்மலர் தூற்றவுமிருக்கையில் இராமபிரானுனவர் தேவர்களிடத்திலு முனிவர்களிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டுசீதாபிராட்டியுடன் இலட்சுமணர் பரதர் சத்துருக்கர் லவன் குசலரோடு தேரேறியாவரும் புடைசூழ சேனைகள் தாழ அஸ்வமேதக்குதிரையுடன் அயோத்தியாபுரி பட்டணஞ்சென்றுவசிஷ்டர் திருவாக்கின்படி அஸ்வமேதயாகத்தை நிறைவேற்றி தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து அனேகதான தருமங்களைச்செய்து பின்பு சிலநாள் பொறுத்து அயோத்தியாபுரியை குசலவர்களுக்கு பட்டங்கட்டுவித்து தம்பிமார்களாகிய லட்சுமணர் பரதர் சத்துருக்கர் மூன்றுபேர்களுடனும் ஸ்ரீராமரானவர் வைகுந்தஞ் சேர்ந்ததாக நாரதர் வால்மீகருக்கு அ

றிக்கைசெய்ய வால்மீகர் குசலவர்களுக்கு ஸ்தானபான நேமநிஷ்டைகள் செய்துக்கொள்ளச் சொல்லியபின்பு அஸ்வமேத யாகமண்டபத்தில் தெர்ப்பாசனத்தின்பேரி லுட்காரவைத்துக்கொண்டு ஒருவர்பேரில் சுவாசம் விடாமலும் வாயில் தாம்பூலம் போடாமலும் அட்டங்கால் போடாமலும் பக்திவிசுவாசத்துடனே இராமாயணம் ஆதிமுதல் ஸ்ரீராமர்வைகுந்தம் போனவரையில் மேற்படி குசலவர்களுக்கு அருளிச்செய்த இக்கதையைப் படித்தவர்களும் ஸ்ரீராமருடைய கிருபாகடாட்சத்தினல் சகலபாக்கியங்களும் சம்பத்தும் அஷ்டஅயிஸ்வரியமுந் தீர்க்காயுளும் புத்திரசந்தானமும் மேன்மேலும் பெருகவுண்டாகி மிகவாழ்வார்கள் சரதம்.

கதையின் வரலாறு முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம்.

உத்தரகாண்டம்.

காப்பு.

கலிவிருத்தம்.

கையிலாழி யெடுத்தருள் கண்ணனை
மையுலாம்விழி மங்கையர் பாகனை
உய்யவர் துறைதயஞ்செய்த பானுவை
வையமுண்ட செவ்வாயனை வாழ்த்துவாம்:

எண்ணுண்டவராய் விளங்கப்பட்ட வால்மீகர் சொல்லிய ராமாயணத்தில் பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம்,உயுத்தகாண்டம், உத்தரகாண்டமென்று விளங்கும் ஏழுகாண்டத்திலிப்போது சொல்லப்பட்ட உத்தரகாண்டத்தினுடைய கதாப்பிரசங்கம் வால்மீகர் சுலோகப்படி பீமகவிராயரானவர் தமிழிலே அர்த்தசாரம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறார், இராமாவென்றால் பாவம்போம் ராமா வென்றால் ஜென்மசாபல்யமாகும் ராமா வென்றால் ஆபத்து நீங்கும். இப்படி சொல்லப்பட்ட உத்தரராமாயணப் பிரசங்கத்தில் சொற்பிழை பொருட்குற்றங்க ளிருந்தாலும் வித்துவ சிரோமணிகளா யிருக்கப்பட்ட பெரியோர்களங்கீகரிக்கக் கடவதென்று விநாயகர் பூசை செய்து உத்தரராமாயணத்தில் குசலவர்களுடைய கதாப்பிரசங்கங்களை திருவாய் மலருகின்றார் எப்படியெனில்.

ஸ்ரீராமர் அரசிருத்தல்.

ஸ்ரீராமச்சந்திர சுவாமியானவர் இராவண சம்ஹாரஞ் செய்து சீதாபிராட்டியுடன் பட்டாபிஷேகராயிருக்கையில் சத

கண்ட ராவணனென்றுஞ் சகஸ்திரகண்ட ராவணனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு ராக்கதர்கள் பன்னீராயிரம்வெள்ளஞ்சேனைகளுடனேவந்து யுத்தஞ்செய்து ரணக்களத்தில் மடிந்தபிறகு சீதாதேவியுடன் அயோத்தியில்வந்து ராச்சியபாரஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கும் நாளையில் ஒருநாட்காலமே எழுந்து காலைக்கடன்களை தீர்த்துக்கொண்டு போசனமருந்தி ஆடையாபரணங்களணிந்து கிரீடம்பூண்டு கையில் கோதண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆசாரவாசலிலேவந்தார். அப்போது ஆயிரங்கன்னிமார்கள் வந்து ஆலாத்தியேந்த தம்பிமார் புடைசூழ பொற்பிரம்புக்காரர் பராக்கு எச்சரிக்கைகூற டமாரபேரிகை வாத்தியங்கள் முழங்கும்படியாய் சபாமண்டபம் வருகிறபோது படைத்தலைவர் சேனுபதிகளும் எதிரே வந்து பணிந்து நிற்க சகலமானபேரையும் ஆசீர்வதித்து சபாமண்டபத்தி லுட்கார்ந்தார் அங்கு பரதர் லட்சுமணர்சத்துருக்கர் ஒவ்வொருபடி தாழ்ந்துட்கார்ந்தார்கள் கட்டியக்காரர் கட்டியங்கூற கவிவாணர் புகழமேனகை அரம்பை ஊர்வசி திலோர்த்தமைக்குச்சரியானமாதர்கள் நடனம்புரிய, ஊர்க்கணக்கப்பிள்ளைகள் கணக்கைஒப்புவிக்க ஊர்காக்குந்தலையாரிகள் அயோத்தியில் நடக்கப்பட்ட சமாச்சாரங்களை அன்றைக்கன்றுடம் வந்துசொல்ல, ஊர் பெரிதனக்காரர் தினந்தினங் காணிக்கைகப்பத்துடனே எதிர்கொண்டுவந்துஸ்ரீராமமூர்த்தியைவணங்க நால்வகைச்சேனைகளுடனும் நிறைந்து கொலுவாயிருக்கையில் இராசாக்களுஞ் சேனுபதிகளும் தளவாய்களுஞ் சினேகிதர்களும் ஊரிலுள்ள பெரியோர்களும் வந்துவணங்க ஸ்ரீராமரானவர் அவரவர்களை ஆசீர்வதித்து உட்காரும்படியாய் உத்தரவுகொடுக்க யாவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

இப்படியாக ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் நிறைந்தகொலுவாய்வெகு ஆடம்பரங்களுடனே தேவேந்திரன் கொலுவைப் போலசகல தேசத்தரசர்களுங்வணங்க அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி உத்தரவு அளித்துக்கொண்டு ராஜநீதி முறைதவருமல் ராஜரீகம் பண்ணுங்காலையில் திங்கள்மும்மாரிபெய்ய யாதொன்றுங் குறைவில்லாமல் சம்பா கார் கேழ்வரகுமுதலிய நவதானியங்களும் விளையும் அதில் ஒன்பதுபங்கு குடிகளுக்குவாரங்கொடுத்து ஒருபங்கு தானதருமங்கள் செய்துகொண்டுசெபதபஓமம் விரதம் புரிந்து தேவர்களும் ரிஷிகளும்வாழ்த்தஒருவரும் நிகரில்லாமல் அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தை அரசா

ட்சிசெய்து வருகிறநாளில் ஒருநாள் சூரியனஸ்தமித்தவுடனே சகலருக்கும் விடைகொடுத்து ஸ்ரீராமர் லட்சுமணர் பரத சத்துருக்கருடனேசபாமண்டபம்விட்டு அரண்மனைசென்று மாலை ஜெபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு போஜனமருந்திபள்ளியறைபோய் சயனித்துக் கொண்டார்கள் சகல வுயிர்ப்பிராணிகளும் அரவமடங்கினபிற்பாடு ஊர்க்காவற்காரரும் தலையாரிகளும் இராத்திரி பதினைந்து நாழிகைக்குமேல் தடிதழுக்கையெடுத்துக்கொண்டு ஏழுசுற்றுக் கோட்டையுஞ் சுற்றி பட்டணத்திற்குள் நுழைந்து பிரமக்ஷத்திரிவைசிய சூத்திரரென்கிற நான்குசாதி வீதிகளுங் கஸ்துசுத்தி வருகிறபோது அந்த வீதிகள் சுபசந்தோஷ மங்களகரமாக ஆனந்தவைபோகத்துட னிருக்கிறதுகண்டு வீதிதோறுந்தப்பாமல் அங்கங்குசென்று வீடுகள்தோறும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது ஒருவீட்டில் ஒரு வண்ணான் தன் பெண்சாதியையடித்தான். அப்பெண்சாதியானவள் பிணங்கி அண்டைவீட்டிற்போயிருந்தாள் மாமிநாத்தினரும்போய் அழைத்தார்கள் அதற்கந்தவண்ணான் மனையாள் சொல்லுகிறாள் நீங்களென்னை அழைக்கிறீர்கள் நான் வருகிறேன் மறுபடியும் என்னையடிப்பான் நானல்லவோபடவேண்டும் எனக்காக நீங்கள் தொந்தரவுபடவேண்டாம் என்புருஷன்வந்தழைத்தால் தான்வருவேனென்றாள். அதுகேட்டு அவர்களும் உண்மைதானென்று வந்துவிட்டார்கள்.

அப்போது அந்த வண்ணானவன் தன்றொழிலையெல்லாஞ்செய்து வீட்டிற்குவந்துபோசனஞ்செய்து தாம்பூலமருந்தி வாசலிற்பாயைப்போட்டுபடுத்துக்கொண்டான். அத்தருணத்திலவன்தாயார் அவனைப்பார்த்து அடாதம்பி உண் பெண்சாதி சண்டைபோட்டு மூன்றுநாளாய் அயல்வீட்டில்போயிருக்கின்றாளே அவளைக் சமாதானப்படுத்தி நாளைகாலமே அழைத்துவாவென்றாள். அதுகேட்ட வண்ணான் கண்சிவந்து அதிககோபங்கொண்டெழுந்து தாயாரைப்பார்த்து அடியம்மா பயித்தியம்பிடித்தவளே மூன்றுநாளாய் நமதுவீட்டைவிட்டு அண்டைவீட்டுக்கு போயிருக்கிற பெண்சாதியை நானென்ன கூப்பிடுவேனோ அந்தராமன் பெண்சாதியான சீதையை ராவணனிடத்தில் பத்துமாதம்வைத்துவிட்டு குரங்குசேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு ராவணனுடனே சண்டைபண்ணி ராவணனைக்கொன்று சீதையையழைத்துவந்து சிம்மாசனத்

ின்பேரில் உட்காரவைத்து பட்டமுந்தரித்து பட்டாபிஷேக ராய் ராசரீகம்பண்ணுகிறன் மூன்றுநாள் அப்புறம் போயிரு ந்தவளை யழைத்து வீட்டில்வைத்துக் கொள்வேனேயானல் என்சாதிக்கினம் வந்துவிடும். நமதினத்தார் நகைக்க மாட்டா ர்களா! என்குலம் அந்தராமன் குலத்தைப்போலல்லவிடுவிட் டுப்போனவளை இனிநானழைக்கிறதில்லையென்றன். அதற்கு வண்ணன் தாயாரானவள் மறுவார்த்தை சொல்லாமல்மௌ னமா யிருந்துவிட்டாள்.

இவைகளையெல்லாம் பதுங்கியிருந்து நன்றய்க் கேட்ட தலையாரிக ளிதற்கென்னசெய்வோம் இராமருடனே எப்படி வாய்திறந்து சொல்லுவோம் சொன்ன லென்னமாய் முடியு மோ சொல்லாவிட்டாலும் ராமத்துரோகம்விடாது அவனை வெட்டித் தானெறிந்து போடுவோமானல் ராமத்துரோகம் விடாதே லட்சுமணர் கேட்டாரேயானல் ஒரேபாணத்தினலெ ய்து போடுவாரே பரதர் சத்துருக்கர் கேட்பாரேயானல் வா ளுக் கிரையாக்கிவிடுவாரே மகாபதிவிரதா சிரோமணியாகிய சீதை கேட்பாளேயானல் சாம்பலாக எரிந்துபோகசாபங்கொ டுப்பாளே நாம் ராமருடைய அரசில் பொய்சொல்லப்போகா தே என்னவென்று தான்மனம்வந்து இராமருடனேபோய் கூசாமற் சொல்லுவோம் சொன்னநாவு மழிந்து போமே லோகமாதாவான சீதா லட்சுமிபேரிலே குற்றஞ்சொல்லத் தகுமோ லோகத்தையெல்லாம் யீன்றெடுத்த மாதாவாச்சுதே ரசகனுன்வண்ணன் புத்தியில்லாமற் சொன்னசொல்லை நாம் எப்படி சொல்லுவோம் என்னசெய்வோம் ராமராமாவென்று தலைமேற் கையைவைத்து கன்றிழந்த பசுபோற் கதறிக்கொ ண்டு வருகிறபோது பொழுதுவிடிய ஐந்துநாழிகையில் ராம ரெழுந்திருந்து காலப்பிரவிர்த்தி தீர்க்க வெளியிலேவந்தார் அதுகண்டு தலையாரிகளும் நமஸ்கரித்து நின்றர்கள் ராம மூர்த்திதிடுக்கிட்டு மனதுகலங்கி அழுதுக்கொண்டுவந்த காரி யமென்ன மலைகலங்கினலும் உங்கள்மனது கலங்காதே யார் தான் உங்களையடித்தவர்கள் அசுரரோ எவர்களானலுஞ்சரி எமலோகமேத்தி விடுகிறேன் சீக்கிரஞ் சொல்லுங்களென்று ராமமூர்த்தியானவர் வினவ.

அதுகேட்டு தலையாரிகள் சொல்லுகிறர்கள் ஐயாரகுநந் தன நீங்கள் சொல்லப் பயப்படுகிறேமென்றர்கள். அதற்கு ராமமூர்த்தியானவர் வாருந் தலையாரிகளே மழை காற்றுஇடி நெருப்புஎன்கின்ற இந்நான்குக்கும் பயப்படுவீர்களே யல்லா

மல் மற்றப்படி அசுரர் தேவர் எமன் இவர்களுக்கு என்கைப் பாணமிருக்கச்சே நீங்கள் பயப்பட்டுவந்த காரணமென்னபய ப்படாமல் மனதைத்தைரியப்படுத்திக்கொண்டுசஞ்சலமில்லா மற் சொல்லுங்களென்ருர் அப்போதுதலையாரிகள் மனதைத் தயிரியப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீராமரைக்கொண்டாடி அவரைப் பார்த்து ஐயா ஜனார்த்தனு தங்களுத் தாரப்படிக்குத் தினந் தோறும்பட்டணத்தில் நகர்சோதனை பார்த்துக்கொண்டுவரு வோம் உத்தமமானவிசேஷமாயிருக்கும் சிலமொழிகளை நாள் தோறும் அறிக்கையிட்டுப் போவோம். இன்றிராத்திரி பதி னைந்துநாழிகைக்குமேல் அயோத்தியாபுரி பட்டணத்திலுள் ளவீதிகள் வீடுகள் தோறும் பார்த்துக்கொண்டு கடைசியில் வண்ணுரவீதிவருகிறபோது புருஷனுடனேசண்டைபண்ணி அண்டைவீட்டில் மூன்று நாளாய்ப்போயிருக்கிருள் நாளை காலமே அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துவா வென்று மாதாவானவள்சொல்ல அதுகேட்டு பிள்ளையான வண்ணுன் அம்மாபயித்தியம் பிடித்தவளே அந்தராமன் பெண்சாதியை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் பத்து மாதம் வரையில் வைத்திருந்தான். அதையறிந்து ராமன் குரங்குசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்தராவணனையும்ராட்சதர்களையுங் கொன்று சீதையை யழைத்துக்கொண்டுவந்து பட்டாபிஷே கமுந் தரித்து சிங்காதனத்தில் வைத்துக்கொண்டு ராசரீகம் பண்ணுகிருன் அப்படி என்வாசற்படிவிட்டு அயல்வீடேறி மூன்றுநாளாக போயிருப்பவளை நானழைத்துக்கொண்டுவீட் டில் வைத்துக் கொள்வேனேயானல் என்குலத்தார் என்வீட் டில் கைநனைக்கமாட்டார்கள். அந்தராமன் குலத்தைப்போல என்குல மென்றெண்ணுதே அப்படியல்ல வென்றழைத்தா லும் நம்முடைய குலத்தார் நம்மையேசுவார்கள் அந்தராம னைப்போல் என்னையுமெண்ணுதே போபோ பயித்தியக்காரி யென்று வண்ணுன்சொல்ல வாய்வராமல் சும்மாயிருந்துவிட் டாள். அதுசமாச்சாரந் தங்களுக்குச் சொல்லாமற் போனு மேயானல் எங்களுக்கு ராமத்துரோக மல்லவோவென்று தலை யாரிகள் கூறினர்கள்.

அதுகேட்டுராமமூர்த்தி தலையையசைத்துக்குஞ்சிரிப்புக் கொண்டு தலையாரிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருர். தலையாரிக ளே இதனுல் அவன்மீது குற்றமென்னயிருக்கிறது "உலைவா யைமூடினுலும்ஊர்வாயைமூடப்போமோ" வென் அ...

த்தலையாரிகளை யனுப்பிவிட்டுத்தான் காலப் பிரவர்த்திக்குப் போய் காலலம்பிக்கொண்டு தந்தசுத்திபண்ணி அனுஷ்டானங்களைமுடித்து அரண்மனையில்வந்து போசனமருந்திகற்பூர தாம்பூலமெடுத்துக்கொண்டு லோகமாதாவான சீதையம்மனுடனே முகங்கோணமல் சரசசல்லாபமாய்ப் பேசிவிளையாடிக் கொண்டுசற்றுநேரமிருந்து ஆடையாபரணந்தரித்து கிரீடம் பூண்டு அம்புருப்பொதி முதுகிற்றரித்து கையிற்கோதண்டத்தைப்பிடித்து ஆயிரங்கன்னிமார்புடைசூழ, வெற்றிசங்குகுறிக் சன்னமுதரத்தினகுடைகவிய, க்ஷாமரம் மயில்விசிறிபோட வேசியர்கள் நடனம்புரிய, கட்டியங்கூற, புலவர்கள் புகழ மத்தளம் புள்ளாங்குழல் ருத்திரவீணை சங்கீத மேளவாத்தியங்கள்முழங்க, ராமரானவர் அரண்மனையைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டார்.

அப்போது லட்சுமணரும் பரதர் சத்துருக்கரும் ஆடையாபரணம்பூண்டு கிரீடமணிந்து அம்புருப்பொதியுஞ் சாத்தி தனுசை கையிலே பிடித்துக்கொண்டு ராமரைவந்து நமஸ்கரிக்க ராமமூர்த்தியும் அவர்களையெடுத்து ஆசீர்வாதஞ்செய்தார். பிறகுமந்திரிமார்கள் சேனுதிபதிகள் தனவான்கள்படைத்தலைவர்கள் எதிர்கொண்டு சேவிச்சகலருக்கும் ஆசீர்வாதம் புரிந்து சபாமண்டபம்வந்து முப்பத்திரண்டு சிங்கங்கள் தாங்கப்பட்ட இந்திரசிம்மாதனத்தில் ராமரானவர் வீற்றிருந்தார் பரதலட்சுமணர் சத்துருக்கரும் ஒவ்வொருபடிதாழ உட்கார்ந்தார்கள். சேனுதிபதியான சூரசேனனும் படைத்தலைவர் சேனுதிபதிகள் நால்வகைச் சேனைத்திரளும்வந்து ராமரைச் சேவித்து அவராசீர்வாதம்பெற்று உட்கார்ந்தார்கள். இப்படி நிறைந்த கொலுவாக சுவர்க்கராசனைப்போல ர்ராமர் தம்பிமார்களுடனேமந்திராலோசனைகளும் இராஜநீதி திட்டங்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சூரியனஸ்தமித்ததைக்கண்டு ராமமூர்த்தியானவர் மந்திரிபிரதானி நால்வகைச்சேனை பரிவாரங்களுக்கும் விடைகொடுத்து சபாமண்டபம்விட்டு தம்பிமார்களுடன் கூடப்புறப்பட்டுமுப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களுமுழங்க அரண்மனைவந்து சந்தியானுஷ்டானம் முடித்துக் கொண்டு போசனமருந்தி சீதையம்மனுடனே சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து ஒருவருக்குந் தெரியாமல் கருப்புக்கம்பளி யொன்றைப் போத்துக்கொண்டு கரத்தில் ஒரு கோலைப் பிடித்து வண்ணர வீதியாக வருகிறபோது அப்பெண்ணுக்

ரூத் தாய்தகப்பனர் பத்துவண்ணரைக்கூட்டி புருஷனையழை
த்துக் கேட்கிறபோது தலையாரிகள் கூறியபடியே சொன்னன்
ராமமூர்த்தியும் ஒன்று மறியாதவரைப்போல் கேட்டுக்கொண்
டிருந்தார். அப்போ தந்தவண்ணனும் ஒரே பிடிவாதமாய்
அயல்வீடுபோன பெண்சாதி வேண்டாமென்று தீர்ப்புச் செ
ய்துவிட்டான்.

அதுகேட்டு ராமபிரான்மூக்கின்மீது விரலைவைத்துஇந்
தரசகனன வண்ணனுக்கு நாம் ஈடாகாமற் போய்விட்டோ
மென்று மனம்வெட்கித் தன்னரண்மனை வந்து வேஷத்தை
மாற்றிக் கிரீடந்தரித்து புஜகீர்த்தியணிந்து ஆடையாபரண
ந்தரித்துக் கையிற் கோதண்டத்தைப்பிடித்து ஒண்டியாய்ப்
புறப்பட்டு கொலுமண்டபம் வருகையில் அப்போதந்த கொ
லுமண்டப மெப்படியிருந்ததென்றால் தங்கத்தைச்சேறுசெய்
துநவரத்தினத்தாலே கற்களழுத்திபவளத்தினற் புதுக்கிவை
த்து பத்தரைமாற்றுத் தங்கத்தினற் கால்கள்நிறுத்தி தங்கப்
பாளத்தினற் பலகைசேர்த்து அந்தப்பலகையில் நவரத்தின
த்தாற் சித்திரங்களெழுதி அந்தமண்டபங்களில் நிலைக் கண்
ணடிகள் கட்டி நவரத்தின ராந்தல்கள்வைத்து அந்தநவரத்
தின ராந்தல் விளக்கேற்றி ரத்தினத்தோரணங்கள்கட்டி மண்
டபத்தினுள்ளே பாவுகள் பரப்பி மூத்துநவ ரத்தினத்தாலே
கோலங்களிட்டு ரத்தினக்கம்பளிகள் விஸ்தாரமாய்ப் பரப்பி
அதன்மீது ரத்தினசிம்மாசன மமைத்திருக்கின்றது. அந்த
சிம்மாசனத்தில் வந்துட்கார்ந்து ஆரடா சேவகனே யென்
றார் அப்போது பதினாயிரஞ் சேவகரோடிவந்து சுவாமியை
நமஸ்கரித்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்றார்கள். அது
கண்டு ராமமூர்த்தி சேவகர் யாவரையு மனுப்பி விட்டு ஒருசே
வகனையழைத்து பரதலட்சுமணர்சத்துருக்கரும் இந்தமூன்று
பேரையு மூன்தமையன் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்ன
ரென்று சலுதியிற்போய் அழைத்துவாவென்றார் அப்படியே
அந்தச்சேவகன் வாயுவேக மனோவேகமாயோடி பரதர் லட்
சுமணர் சத்துருக்கரை நமஸ்கரித்து சொல்லுகிறான் ஓ சுவா
மிகளே! உங்களை ராமமூர்த்தியானவர் அதிசீக்கிர மழைத்துக்
கொண்டுவரச்சொன்னர். பின்னையொரு சமாச்சாரமுமறியே
னென்றான் சேவகனனவன்.

அதுகேட்டு தம்பிமார்மூவரும் வஸ்திரந்தரிக்கநேரமில்
லாமல்கோதண்டத்தைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு ஓட்டமு ந
டையுமாகவந்து சுவாமியை நமஸ்கரிக்க, ராமர் தம்பிமார்க

ளுக்கு ஆசீர்வதித்து தம்பிமாரைப்பார்த்து வாருந் தம்பிமார்களே, நம்முடையவம்மிசத்திலில்லாத நடத்தை நடந்தபடியினுலே சிரமும் நமக்கு அபகீர்த்தியும் வந்து சேர்ந்தது அதென்னவெனில், இராவணன்சீதையைப்பத்துமாதமசோகவனத்தில் வைத்துநாம்போய அவனைச்சங்கரித்து சீதையையழைத்துவந்து பட்டாபிஷேகமாய்ப் பட்டணத்தில் வைத்துக் கொண்டபடியினுலே அபகீர்த்திவந்தது. அவளை அவ்விடத்திற்றனே விட்டுவந்தோமானுல் நமக்கு அபகீர்த்திவரமாட்டாது. காரணம் யாதென்றுல், இப்போது நகர்சோதனைக்குப் போயிருந்தேன் அவ்விடத்தில் என்னசமாசார மெனில்புருஷனும் பெண்சாதியும் சண்டைபண்ணி பெண்சாதியானவள் அயல்வீடு போயிருந்தாள். அவள் புருஷனுக்குத் தாயானவள் பிள்ளையைப்பார்த்து அடா, தம்பி; உன்பெண்சாதி பிணங்கிக்கொண்டு அண்டைவீட்டில் மூன்றுநாளாய்ப் போயிருக்கின்றுளே அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு வாவென்றுசொன்னுள். அதுகேட்டு பிள்ளையானவன் அடியம்மாபோபோ பயித்தியம்பிடித்தவளே அந்தராமன் பெண்சாதியை ராவணன் கையில்பத்துமாத மொப்பித்துப் போட்டு அதற்குபிற்பாடு குரங்கு சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு ராவணனைக்கொன்று சீதையை யழைத்துவந்து பட்டமுந்தரித்து ராச்சியமுமாளுகிருன். அந்தராமன் குலத்தைப் போல என்குலத்தை எண்ணுதே என்வாசற்படிவிட்டு மூன்று நாள் அயல்வீட்டிற்போ யேறினவளை நான்போ யழைத்தேனேயானுல் என்குலத்தாரெல்லோரு மென்னை யேசுவார்கள். அப்படி அயல்வீடுபோனபெண்சாதி எனக்கு அக்கரையில்லையென்று தீர்ப்புக்கொடுத்துவிட்டான் ரசகனுனவண்ணுனவன், ஆனபடியினுலே சீதையை இப்போதுதானேகொண்டு போய் வனத்தில் விட்டுவந்தால் உத்தமமாய் காணுகிறதென்றுர் ராமமூர்த்தியானவர். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தம்பிமார் மூவருமிடிவிழுந்து சாய்ந்த மரம்போல் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் நின்று விட்டார்கள். அத்தருணத்தில ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்பியாகிய லட்சுமணனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருர், இலட்சுமணு, இட்சணமே காலதாமஞ் செய்யாமல் சீதையை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு காடாந்த காரமான புலி சிங்கம் யாளிகள் கண்ட பேரண்டம் முதலான துஷடமிருகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட வனத்திற்கொண்டுபோய் விட்டுவா

வென்று திருவுளம்பற்ற லட்சுமணர்கர்திலே நாராசத்தைக் காச்சி விட்டதைப்போல பிரமைகொண்டு வாருமண்ணு, முன்னுலே ராவணசம்மார முடித்தபிற்பாடு என்னம்மணியாகிய ஜானகிபேரில் சந்தேகமாய்ச்சொல்ல, அப்போது அக்கினியைவளர்த்தி முழுகிவருகையில் அக்கினியில் நம்முடையதகப்பனுராகிய தசரதர்வந்து பழுதில்லையென்று சொல்லியிருக்க இப்பேர் வண்ணுன் சொன்னதினு லாகவேண்டியதென்ன, மற்றபேர் சொல்லியும் ஆகவேண்டியதென்ன, நீர்பூத்த நெருப்புக்குகலக்கமுண்டோவென்று கூறி, லட்சுமணரானவர் பின்வாங்கினுர்.

அதனைக்கேட்டஸ்ரீராமர்பரதனைப்பார்த்து,வாராய்தம்பிபரதா நீயாகிலும் ஜானகியைரதத்திலேற்றிக் கொண்டுபோய்வனத்தில்விட்டுவாவென்று சொல்லுகையில்பரதர் ஸ்ரீராமமூர்த்தியை நோக்கிகேளிர் அண்ணுவே, தங்களுக்குத்தெரியாதயோசனை அடியேன் என்னசொல்லப்போகிறேன் அந்த ஜானகியம்மன் அக்கினிக் கொழுந்தென்று யாவருக்குந் தெரியவரும் தேவரீருக்குந் தெரியவரும் ஆனபடியினுலேயே உலகமாதாவாகிய லட்சுமியம்மன் பேரில்பழுது சொல்லப்போமோ வென்று பரதர் பின்னிடைந்தார் பிறகு ஸ்ரீராமமூர்த்தி சத்துருக்கரைப்பார்த்து, வாராய்தம்பிசத்துருக்கா நீயாகிலும்சீதையை ரதத்திலேற்றிக் கொண்டுபோய் யானைதோண்டான் நரிகள் வாழப்பட்ட ஆரணியத்தில்விட்டு வாவென்றுகூறச் சத்துருக்கர் மனதுவெருவாய்நொந்து ஆயாசப்பட்டு சர்வலோகரட்சகராகிய சுவாமியே சகலமுந்தெரிந்து நிறைந்த மனதையுடைய உமக்குரசகனுனவண்ணுன் பகர்ந்தவார்த்தையைப்பெரிதாகயெண்ணி, நீர் நமதுதந்தைமொழிக்கும் அதிகமான குருவாகிய வதிஷ்டரைப்பார்க்கிலும் வண்ணுன் சொல்லைச்சிலாக்கியமாக நினைத்து சீதையம்மனை வனத்துக்கனுப்புதல் தகுமோவென்று சத்துருக்கரானவர் கூறிச் சற்றிடைந்தார்.

அப்போதுஸ்ரீராமமூர்த்தி ஆயாசமாய்வெருதுயரத்துடனே தம்பிமாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுர். தம்பிலட்சுமணு, பரதசத்துருக்காஉங்களை,நான்சகோதரரென்றும்எனக்குவந்த ஆபத்தைதீர்ப்பீர்களென்றும், நினைத்தேன் அதுமாரிபங்காளியண்ணன்தம்பியைப்போல் பார்த்துக்கொண்டு என்வார்த்தையைத்தள்ளிப்போட்டீர்கள் இனிஇப்பிராணனைவைத்துக் கொண்டுஉங்கள்முகத்தில் முழிப்பதைபார்க்கிலும் இறப்பதே

நலமென்று மந்திரவாளையுருவி கையிற்பிடித்துக்கொண்டுதம் பிமார்களே, நீங்களினிஎன்முகத்தின்பின்பு நிற்கவேண்டாம் அப்பாற்போய் விடுங்களென்று மந்திரவாளைக் கழுத்தின்பேரில் வைத்தார்.

அதைக்கண்டபரதர் லட்சுமணர் சத்துருக்கர் ஓ்ஓ மோசம்வந்ததென்று ஓடிவந்து கழுத்தின்மீதுவைத்த மந்திரவாளைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொண்டு லட்சுமணரானவர் சொல்லுகிறார்· சுவாமி கொண்டபெண்சாதிக்காக உயிரைமாய்த்தால் தேவர்களும் நகைக்கமாட்டார்களா! நமது வமிசத்தில் அடாத குற்றத்தைச் சீதையம்மன்பேரிற்சொல்லி வனத்திற்கனுப்பிவிடலாமா! அப்படியே தேவரீருடைய மனத்திற்குகந்தபடி கொண்டுபோய் விடுத்து வருகிறேனென்று ராமமூர்த்தி பாதத்தில் லட்சுமணர் விழுந்து நமஸ்கரிக்க, சுவாமியானவர் கோபந்தணிந்து மந்திரவாளை உயிற்போட்டுவிட்டார் பரதர் சத்துருக்கரும் நமஸ்கரித்து நின்றார்கள் அக்காலையில் சுவாமியானவர் லட்சுமணரைப் பார்த்து, வாருந்தம்பி லட்சுமணா, முன்னுள்சீதையானவள் வனம்பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தாள் ஆனபடியினாலே சீதையை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டுபோய் ஆரண்யத்தில் விட்டுவாவென்றார் இலட்சுமணர் சுவாமியைப்பணிந்து கொலுவைவிட்டுபுறப்பட்டார் எப்படியென்றால், ஐயோதெய்வமே இப்பாதகத்திற்கு ஆளாகினேன் ஸ்ரீராமசுவாமியுடன் நான்பிறந்ததோஷம் என்னைப்பற்றிக்கொண்டது ஜானகியை அழைத்தால் அவளென்ன சாபமிடுவாளோ அண்ணா பரதா தம்பி சத்துருக்கா நீங்கள் நல்லபூசாபலம் பண்ணினீர்கள் முன்னாலே மாரீசனானவன் மானாகவரவும் ஜானகியம்மன்கண்டு அதைப்பிடித்துதரச்சொல்லி என்தமயனைக்கேடடுக்கொண்டதும், அவர்என்னைசீதையண்டையில் காவல்வைத்து மான்பின்போகவும், அந்தமான் அகப்படாமல் போகவே ராமபாணத்தினால் அதைக்கொல்லவும், மானாகவிருந்தமாரீசன் இலட்சுமணாவென்று கூச்சலிட்டிறந்துபோகவும், அந்தசத்தம் ஜானகியம்மன் கேட்டு, இலட்சுமணா உன்தமையனுக்கென்னமோ ஆபத்துவந்தாற்போல காண்கிறது ஆனபடியினாலே லட்சுமணாவென்று கூப்பிட்டார் ஓமென்று ஜானகியம்மன்சொல்ல, என்னசொன்னாலுங்கேளாமலிருக்க, பின்னுமந்த ஜானகியம்மனவள் கூறியது

தமையனிறந்தால் தமையன் பெண்சாதி தம்பிக்குரியவளென்று காத்துக்கொண்டிருக்கின்றாற்போல் காணுகின்றது அன்றியும் பரதன் உன்னுடனே சொல்லியனுப்பி யிருந்தார் அதையுங் கவனிக்காமற் போனபடியால் இனிநான் உனக்குச் சொந்தமல்லவோவென்று ஜானகிசொல்லவும் அப்பாவமான விசேஷத்தை என்காதில் கேழ்க்கவும், ஜானகியம்மனைவிட்டு என்தமைய னண்டைக்குப்போகவும், தமையனுனவர் என்மீது தூரிக்கொண்டு ஜானகியம்மனிருந்த பர்ணகசாலையைவந்துபார்க்கும்போது இராவணன் ஜானகியை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்தில் வைக்கவும், அதனுலே இராவணன் கும்பகர்ணன் இந்திரஜித்துடனே போராடி அவன் கையம்பினுல் சரீரத்தில் உயிர்ச்சதை யுண்டோ இல்லையோவென்று அடிபட்டுநொந்து, அவனையுங்கொன்று அவனுற்பட்டகாயம் இன்னமும் ஆருமலிருக்க, இப்போது சீதையம்மனை வனத்துக்கு வாருமம்மாவென்றழைத்தால் என்னசொல்லுவாளோ ராமபத்திரா ராமச்சந்திரா என்னசெய்வேன் உமது கண்களுக்கு நேராக நான்தானே அகப்பட்டுக்கொண்டேன். என்னைப்போல் இன்னம் இரண்டு தம்பிமார்களிருக்கவில்லையோ, அரி அரி நான் முன்செய்த தீவினையோ, இப்போது உம்முடனே கூடப்பிறந்த தோஷமோ, எவர்களும் படையாததமையனை நான்படைத்தபாவமோ, யிவ்வினைக்கென்செய்வேன் தெய்வமேயென்று புலம்பிக்கொண்டு சீதையம்மனிருக்கும் அரண்மனைவந்து ஏழுகட்டுவாசற்படியுங் கடந்து எட்டாவதுகட்டில் நுழைந்துபோகிறபோது சீதையம்மனைவள் எப்படியிருக்கிறுளென்றால் பொன் னுஞ்சலிலே பஞ்சணை மெத்தையின்பேரில் பள்ளிகொண்டிருக்க, லக்ஷங்கன்னியர்கள் தாலாட்ட, நவரத்தின குத்துவிளக்குகளெரிய, நிர்த்தனமாதர் நடனம்புரிய, சங்கீதவாத்தியம்முழங்க, சர்வஆடம்பரத்துடனிருக்கையில், இலட்சுமணர்சரேலென் றுவந்துவிட்டார். அரண்மனைவாசற்படி காக்கப்பட்ட பெண்கள்கண்டு ஓடிவந்து ஜானகியம்மனைச்சேவித்து அம்மணீ, இளைய பெருமாளாகிய லட்சுமணர் வருகிறுரென்று சொல்லவே ஜானகியம்மனெழுந்து ஆடல்பாடல்களை நிறுத்தி உஞ்சலைவிட்டிறங்கி நின்றுள்.

அப்போது லட்சுமணர் சீதையம்மன் பாதாரவிந்தத்தில் தன்னுடையகிரீடப்படியும்படியாக தீர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பித்தார். எப்படிக்கொத்ததென்றுல், பிர்மதேவர் தேவேந்திரன்

௧௩-அ ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம்.

முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள் ஏகாதசருத்திராள் சித்தர் கின்னரர்கிம்புருடர் கருடகாந்தருவர் சித்தவித்தியாதரர் அஷ்டதிக்குப்பாலகர் அஷ்டவயிரவர்கள் வணங்கப்பட்டதும் சகலபுவனங்களையும் கெர்ப்பத்தில் வைத்திருக்கப்படாநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய மார்பிலே உரைகின்றதுமான திருவடிகளில் நமஸ்கரித்தலட்சுமணரை யெடுத்து ஆசீர்வதித்து, சீதையம்மனவள் சொல்லுகிருள் வாராய் தம்பி லட்சுமண இந்நேரத்தில் என்னகாரியமாய்வந்தீர் சொல்லுமென்றுகேட்க, லட்சுமணர் தன்னுடைய துயரமெல்லாம் அடக்கி திடப்படுத்திக்கொண்டு சொல்லுகின்றூர்.

என்னம்மணியான சீதாகேளும், நீ முன்னுலே சுவாமியுடன் வனம்பார்க்க வேண்டுமென்றுசொல்லி யிருந்தயாம் அதுவிஷயத்திற்காக சுவாமியானவர் இப்போது செலவுகொடுத்தார், வசந்தருதுகாலமாயிருக்கின்றது போய்வருவோம் வாருமம்மாவென்று இலட்சுமணரழைக்க, ஜானகியம்மன் தனக்கு ஆபத்துவருவது தெரியாமல் மனதில் மகாசந்தோஷமாகி தம்பி லட்சுமண. நான் ஒருநாள் சுவாமியுடன் வனம்பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தது மெய்தான். அந்தசொல் இப்போதுசுவாமிக்கு கவனம்வந்தது. நான்செய்த பாக்கியமென்றெழுந்து, எங்கள் மாமியாரிடத்தில் செலவுவாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன், சீக்கிரத்தில் ரதத்தை சிங்காரித்து வாருந்தம்பியென்று சீதையம்மன் சொல்லி, லட்சங்கன்னியர்கள்புடைசூழ, முத்துபல்லக்கிலேறி மாமியார்களிடஞ்சென்று பல்லக்கை விட்டிழிந்து தண்டை சிலம்பு பாதச்சுருள் கொலுசுகள் சப்திக்க, அரண்மனைக் குட்புகுந்து கௌசலை கைகேசி சுமித்திரை மூன்றுமாமிமாருக்கும் பூசைகள்செய்து நமஸ்கரித்தாள்.

அப்படி வணங்கிய ஜானகியம்மனை வாரியெடுத்து வாழ்த்தி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு ஒரு பொற்பீடங்கொடுத்து உட்காரச்சொல்லி, அம்மூன்று மாமிமார்களுஞ் சொல்லுகிருர். அடியம்மா சீதா இந்நேரத்தில் என்னகாரியமாக வந்தாய், அப்படிப்பட்ட அவசர முண்டாகில் ஒருதாதியுடன் சொல்லியனுப்பப்போகாதோ, அவ்வளவு அந்தரங்க விசேஷமுண்டானுல் சொல்லுமம்மாவென்றுகேட்க, ஜானகியம்மன்சொல்லுகிருள் அம்மா நான் வனம்பார்க்க வேண்டுமென்று சுவாமியுடனே சொல்லியிருந்தேன், இப்போது சுவாமி

க்கு சித்தமிரங்கிச் செலவுகொடுத்தார் நான்போய்வனம்பார்த்து வருகிறேனம்மாவென, மாமியார் நீதான் எவ்வாறுபோவாய் இப்போது காடுவனந்தான் பார்க்கப்போமோ, ஆறுமாதபிண்டம் கெற்பத்தில் நிற்கச்சே, ஆறுகள் கடக்கப்போகுமா, வாசற்படி தாண்டி வெளியில் போகப்போமோ சரீரம் அதிராதோ ரதத்திலேறினால் கெற்பங்கலங்காதோ நீபோகிறது யெங்கள்மனங் கலக்கமாகக் காணுகிறது நீபோகவேண்டாம் கெற்பமதிர்ந்து சரீரம்நோகும் எங்கள் வார்த்தையைத் தடுக்காதே உன்னரண்மனே போயிருமம்மா வென்று கௌசலையம்மன்சொல்ல, அதுகேட்டு சீதையம்மன் மூன்றுமாமிமாரையும் பார்த்து, அம்மாயெனக்கு வனம்பார்க்கபிரமையாயிருக்கின்றது, சுவாமிவார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை யுரைத்தால்ராமத்துரோகம் வந்துசேரும். அவருக்குச்சித்தமிரங்கி தம்பியாகிய லட்சுமணரையுங் கூட்டியனுப்பினர். அவரும்ஆசாரவாசலில்வந்திருக்கிறார் நானிங்கேஉங்களுத்தரவு கேட்கவந்துவிட்டேன் அதிசீக்கிரம் நீங்களும் மனக்களித்து விடைகொடுங்களென்று ஜானகியம்மன் மூன்று மாமிமாரையும் வணங்கினாள். அதற்கு கைகேசி சுமித்திரையும் சொல்லுகிறார்கள். அம்மா சீதா ஸ்ரீராமர் வனம்போகச்சொன்னாரென்றும், இலட்சுமணர் காத்திருக்கிறாரென்று, மனங்கூசாமல் சந்தோஷமாக எங்களைச்செலவு கேட்கவந்தாய் அல்லவா, நீகெற்பசிகாமணியாயிருக்கையில் இந்தராத்திரி காலங்களில் இரதமேறி நடந்தால் உன்சரீரம் அதிருவதன்றி கெற்பவாதையுண்டாகும் அப்படியல்லவென்று ஸ்ரீராமன்வார்த்தை தள்ளாமற்போனாலும் வனங்களில் சஞ்சரிக்கப்பட்ட கரடி புலி சிங்கங்களைக்கண்டால் உனக்குப் பயத்தினாலே பிண்டமூங் கலங்கும். நீ வனம் பார்க்கப் போவது எங்கள்மனதிற்குச் சம்மதமில்லை, நாங்கள் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை உன்கருத்திற்குத் தெரியவராதென்றுசொல்ல, அதுகேட்டு லட்சுமியான சீதாதேவி திடுக்கிட்டுக் கைகேசி சுமித்திராதேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். என் மாமிமாரேகேளுங்கள் சொன்னதெல்லாமெய்தான். இப்போது நான் காடுவனம் பார்க்கத் தகாதுதான். அந்த ரகுநந்தனருடைய திருவாக்குக் கெதிர்வாக்குச் சொல்வேனேயானால் நரகம்வந்து சம்பவிக்கும் அப்படி அடியாளுக்கு வராதபடி மனமிரங்கி செலவுதரவேண்டுமம்மாவென்று மூன்று மாமியாரையும் பார்த்து நயந்துசொல்ல, அந்

ற்குள் கௌசலை கைகேசி சுபத்திரை மூவரும் ஜானகியை நோக்கி அம்மா சீதா நீ காடுவனம்பார்க்கப் போகவேண்டா மென்று கூறவில்லை. கெர்ப்பவதி யானபடியால் இவ்வளவு தூரம்சொன்னேம். உன்மனத்திற்கு ஆயாசம்வேண்டாம் இராமன்மொழியைத் தள்ளாமல் ஆரணியத்தில் நீ நாள்படனில்லாமல் சலுதியில்வந்து சேரென்று மூன்று மாமிகளும் உத்தரவுகொடுக்கவே ஜானகியம்மன் மூவரிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு முத்துப்பல்லக்கிலேறி ஊர்மளாதேவி சுருதகீர்த்தி மாண்டவி இம்மூன்று தங்கையர் அரண்மனைக்குப் போய் அவர்களிடத்திலும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வருகையில் லட்சுமணரானவர் அச்சுக்கு எண்ணெயிட்டு மச்சுக்கு வர்ணந்தீர்த்து குத்துக்கால் கொடுங்கை குடைகொடிச்சீலைகளிட்டு சிங்கம்யாளிகளைக்கட்டி டால்துவசம்பறக்கத்தக்கநான்கு குதிரைகளைப்பூட்டி மகாவேடிக்கையுடனே ரதத்தைச் சிங்காரிக்க ஒருகையிற் சவுக்கை யேந்தினர்.

சீதா பிராட்டியார் தேர் ஏறுதல்.

சீதையம்மனும் பல்லக்கைவிட்டிறங்கி அரண்மனைக்குள் நுழைந்து ஆடையாபரணங்க ளணிந்து தாம்பூலந்தரித்து தனக்குவேண்டிய இஷ்டமான பண்டங்களையுந் தாதிகளால் எடுப்பித்துக்கொண்டு இலக்ஷங்கன்னிமார்கள் புடைசூழ மத்தளம் ருத்திரவீணை சங்கீதவாத்தியங்கள் தாம்தாமென்று முழங்க ரதத்தின்மீது வந்தேறினள் உலகமாதாவாய் விளங்கப்பட்ட சீதையம்மனனவள்.

இலட்சுமணரும் சீதாபிராட்டியும்

தேர்ஏறி வனம்போகுதல்,

அதையறிந்து இலட்சுமணரும் அளவற்ற துயரத்துடனேசவுக்கினலசடாலென்று குதிரையின்மீது தட்டிவிட்டார் அந்தச்சத்தங் கேட்டமாத்திரத்தில் குதிரைகளானது வாயுவேகமனேவேகமாய் நடக்கும்போது அச்சுகுலுங்க மச்சு அசைய டால்துவசம்பறக்கக் கருடக்கொடிசாய்ந்தாட ரதத்திற் கட்டிய மணிகளெல்லாம் கணகணவென்று ஓசைப்பட பூமியானது கிடுகிடென்ன மகா சிங்காரத்துடனே ரதமானது போகையில் அதைக்கண்டு தேவர்களெல்லாந் துயரமானர்கள் ரதம் நடக்கிற அதிர்ச்சியினலே அயோத்தியாபுரி வீதியி

லட்சுமணர்சீதையும் சகுனம்பார்த்தல் சீதையம்மன் வால்மீகர் ஆசிரமஞ் சேர்ந்தது. சீதையம்மன் புத்திரனைப்பெற்றது.

ஆஞ்சனேயர் ராஜர்களுக்கு அறிவித்தல். ராஜர்கள் அயோத்தியைச்சேர்ந்தது. குதிரையைவிட்டது

விருக்கப்பட்ட பிராமணஸ்திரீகளுஞ் சூத்திரஸ்திரீகளும்புருஷர்களுமெழுந்து கதவைத்திறந்து வீதியில்வந்து வேடிக்கை பார்ப்பவரும், அந்தரங்கமேறிபார்ப்பவரும், மேடைமெத்தைகளேறி பார்ப்பவரும் இன்னம் அந்தரதம் போகிறது எப்படியிருக்கிறதென்றால் அயோத்தியில்வாழப்பட்ட இராஜலட்சுமி அந்தகரைவிட்டுப் பிரியமாட்டாமல் தானும் சீதையம்மனுடன்கூட வனஞ்சென்று பார்க்கப்போகிறவளைப்போலவும் சகலமானவர்கள் கண்களுக்குங் காணப்பட அப்போது ஜானகியம்மனானவள் மனக்கலக்கமில்லாமல் மகாசந்தோஷமாய் பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரனென்று சொல்லப்பட்ட நாலுவீதியுங்கடந்து கோட்டைவாசற்படிக்குள் நுழைந்து ஏழுவாசற்படியும்விட்டு மெத்தையைத்தாண்டி வருகிறபோது ரதமானது குலுங்க அச்சுஆணி கழண்டு முறிந்தது லட்சுமணரும் சீதையம்மனும் திட்டென்று பூமியில் குவாய் குதித்து விட்டார்கள்.

அப்படி குதித்தமாத்திரத்தில் ரதமானதுபுரண்டுகீழேவிழுந்துபோய்விட்டது அதைப்பார்க்கத்தேவர்கள் மனஸ்தாபமடைந்தார்கள் இலட்சுமணரும் விசனமடைந்து ஆஹா இந்தரதமானது அச்சுமுறிந்து ஆணிகழண்டு பூமியில் விழக்காரணமென்ன இதென்னகாலக்கேடோ இந்த அயோத்திநகருக்கென்ன அனர்த்தமோ தெரியவராதென்று மனதிலெண்ணிசிந்தாக்கிராந்தனாகச் சீதையம்மனை ரதத்தண்டை நிறுத்திவிட்டுதாம் அயோத்திக்குள் நுழைந்து ரதசாலையிற்போய் வேறொருஅச்செடுத்துவந்து ரதத்திற்பூட்டி ஆணிபிகத்து நான்கு குதிரைகளையும் அந்த ரதத்திற்கட்டி ஏறம்மாவென்ன அதுகேட்டுஜானகியம்மன் சொல்லுகிறாள். தம்பிலட்சுமணா ஒருகாலத்திலும் அழிவில்லாத ரதம் இன்றையதினம் அச்சியானது முறிந்து பூமியில் விழக்காரணமென்ன நான் வனம் பார்க்கப்போகையில் இப்படிப்பட்ட அவசகுனங்கள் எனக்குநேரிட்டதுஎன்மாமிமார்களாகிய கவுசலைகைகேசி சுமித்திரை யிவர்கள் உறியவசனம் முன்னுக்கு வந்தது ஆனபடியினாலே அயோத்திக்குரதத்தைத் திருப்புமென்று ஜானகியானவள் சொல்ல அதுகேட்டு லட்சுமணர் சொல்லுகிறார், வாருமம்மாசீதா எப்போதும் ரதத்தின்பேரிலேறினால் விப்பிரர் பூசைசெய்கிற துண்டு அதை நான் மறந்தபடியினாலே

ரதத்திற்கு அழிவு நேரிட்டது இப்போது சூரியன் அஸ்தமித்து இரண்டரை ஜாமமாயிற்றுஇதோ விநாயகர் பூசைசெய்தேன் ரதத்தின்மீது யேறுமம்மாவெனவே சீதையம்மன் தயிரியமாய் வந்தேறினுள். அத்தறுவாயில் அதிவேகமாய் லட்சுமணரானவர் இரதத்தை நடத்தவே அந்தரதமானது அயோத்தியாபுரிகோட்டையை ஐந்து நாழிகைவழிதூரம் வரையில் வந்துவிட்டது.

சீதாபிராட்டி வழியில் சகுனங்காணல்.

அப்போது சீதையம்மன் நிலவிலேகுளிர்ந்தநேரத்தில் இலட்சுமணருடனே வெகுசந்தோஷவார்த்தையாடி இராமரைத்துதித்துக்கொண்டு மனச்சஞ்சலமில்லாமல் போகும்போது ஒருநாயும் நரியும் லட்சுமணருடையரதத்திற்குமுன்வந்துநாய்அழ நரி ஊளையிடக்கண்ட லட்சுமணரானவர் இதென்ன நமது ரதத்தின்முன்னே நாயும் நரியும் அழவேண்டியதென்னவென்று சிந்தித்து நாள்படகலகம் வருமென்றறிந்தும் அறியாதவரைப்போல்ரதத்தை அதிக வேகமாய் நடத்தினுர். சீதையம்மனுனவள் தம்பிலட்சுமணு நமது ரதத்தின் முன்பாகநாயும் நரியும் வந்து அழுகிறதைப்பார்க்கவில்லையோ ரதத்தை நிருத்தும்என்ருள். லட்சுமணரானவர் வாராயம்மா சீதா இப்படிக்கெல்லாம் துயரப்படவேண்டாம் இப்போது நாமிருப்பதற்கும் அயோத்தியாபுரிக்குங் காதவழிக்குமேலாச்சுது இதுநமதுஊரைச்சார்ந்தகாடாகையால் சகுனம்பார்க்கவேண்டியதில்லைகவலைப்படாமல் வாருமம்மாவென்று ரதத்தை மெள்ள நடத்துகிறபோது அம்மன்மெய்தானென்று லட்சுமணருடன் சந்தோஷமாய்ப்பேசிக்கொண்டு போகுந்தருணத்தில் ஒருஇருண்டதோப்பானது தோன்றியது அத்தோப்பில்ஒரு ஆந்தையானதுசீறல் சீறினதுலடசுமணர் இதென்ன விபரீதமானவார்த்தை சொல்லுகின்றது என்னமாய்முடியுமோ ஏதாய்விளையுமோ ஐயோசீதைதானிறந்து போவாளோ தெரியவராதென்றுசித்தம்நொந்து மெத்தவருத்தம்வந்துகர்த்தனேகமலக்கண்ணனே அரிஅரியென்று எரியும்நெருப்பில் விழுந்த மெழுகுபோலாகிரதத்தைச்செலுத்துகையில் ஜானகியானவள் தம்பிலட்சுமணு ஆந்தை சீறினது கேழ்க்கவில்லையோ நில்லென்ருள். அதற்குலடசுமணர் அம்மணி நீயேன்

சகுனம் பார்க்குறாய்காட்டான படியினாலே கண்டபட்சிகளெல்லாம் காகூவென்று கூச்சலிடும் இதெல்லாம் தெரிந்தவர்கள் பாராட்டுவார்களோ கலக்கமுறாமல் வாருமம்மா வென்று ரதத்தைநடத்தவே அதுவுமெய்தானென்று சீதையம்மனும் வருத்தமுந்தீர்ந்து நடக்குங்காலத்தில் ரதமானது அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தைவிட்டுஊர்நாடு கடந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்டது அப்படிவருகிறபோதுகாடுசெடி மலைபர்வதங்களெல்லாம் கிடுகிடென்று அதிரும்படியாய் வருகையில் அக்காட்டில் ஓர்வேடுவச்சி ஒற்றைக்குரலிட்டு அழுதுக்கொண்டு ரதத்திற்கெதிரே வருகிறதைக்கண்ட லட்சுமணரானவர் மெத்தவுந்திகிலடைந்து சிறசற்றபட்சிபோலுந்தியில் விழுந்த புழுப்போலும் தியங்கி மயங்கி ஐயனே! வைகுந்தத்தில்வாழும்மெய்யனே! சங்குசக்கரக்கையனே! நிகரில்லாத்துய்யனே! இந்த சீதையம்மனாலே அயோத்தியாபுரிக்கு என்ன அனர்த்தமுண்டாகிறதோ தெரியவில்லையென்று சித்தத்திலெண்ணி செடியடர்ந்த காட்டைநண்ணி ரதத்தை வேகமாய் நடத்தினார்.

அப்போதுசீதையம்மனானவள் அரவின்வாயகப்பட்ட தேரையைப்போலும் ஆலையிலிட்ட கரும்புபோலும் நைந்து சிந்தைநொந்து சொல்லுகிறாள். தம்பிலட்சுமணா பார்த்தையோ ஒருவேடுவச்சியானவள் தலைமீதுகையைவைத்து ஒற்றைக்குரலிட்டு அழுதுக்கொண்டுவந்தாளே அவளையுங் கண்ணுற்காண வில்லையோ! இந்தச் சகுணங்களாகாதென்பது மனதிற்றோண வில்லையோ ஆ! ஆ! அரி அரி நான் வனம்பார்க்கவந்ததும் போதும் போதும் "மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம் "என்ற ஔவையார் மொழிக்கிணங்க, மாமிமார்கள் வார்த்தையைத்தடுத்துவந்ததற்கு வழியிற்காணுஞ்சகுனமே சாட்சியாகத் தோன்றுகிறதே ஆகையால் ரதத்தை அயோத்திக்குத் திருப்புமென்றாள் அதுகேட்டுலட்சுமணர் பயந்து வாருமம்மா தாயே துக்கமுள்ளபேர்கள் அழாமலிருப்பார்களா துதிமிகுந்தவர்கள் தொழாமலிருப்பார்களா நாம் இதுகளெல்லாம்பார்க்கவேண்டியதில்லை ராமர் செலவுகொடுத்த சகுணமேபெரிது அந்தசகுணத்திற்கு முன்பு இந்தச்சகுனமெல்லாம்பெரிதல்ல, நீ சஞ்சலப்படாமல் வாருமம்மா வென்று சொன்னார். அதுகேட்டு ஜானகியம்மன் மனந்தேறி சந்தோஷவார்த்தைகளுடன் அதிகவேகமாய் ரதத்தைநடத்திக்கொண்டு பாலைவனம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அந்தப்பாலைவனத்திற்கும், அயோத்தியாபுரிபட்டணத்திற்கும். நூறுகாதமாகியும். பொழுதுவிடிகிறதற்கு ஜாமபரியந்தமிருக்கிறது, அப்போது ரதமானது ஆறுகள், மடுவுகள், குட்டைகள் கடந்து, அப்பால் வனத்தினடுவேபோகும்போது நான்குகுதிரைகளுக்கும், கால்கள் ஓய்ந்து ஓடமாட்டாமல் திகைத்துநின்றுவிட்டது. அதுகண்டு நான்கு குதிரைகளையும் அதட்டினர். அந்தக்குதிரைகளானது; சீதையம்மனுனவள் நான்வனம் பார்க்கபோகிறது குதிரைகளுக்கு மனமில்லை,ஒதுங்கி நிற்கவேண்டியகாரணமென்ன, குதிரைகளைச் சிக்குவாங்கி ரதத்தை அயோத்திக்குத் திரும்புமென்ருள். வாராயம்மா சீதா காடுவிழுதுகொடிபள்ளமானதாலும் இராகுகாலமானபடியினுலும், குதிரைகள் வேசாரிக்கொடிவிழுதில் கால்கள் சிக்குப்பட்டு, நடக்கமாட்டாமல் திகைத்துவிட்டன. அதனுலாகவேண்டிய சகுனமென்ன. இதோ சிக்கு வாங்கி ரதத்தைநடத்துகிறேன். விசனப்படாமல் வாருமம்மாவென்று சிக்குப்பட்ட குதிரைகளைத்தடவிதட்டிக் கொடுத்து, ரதத்திலேறி அந்தப்பாலைவனத்தையுங் கடந்து, அப்பாற்செல்லுகையில், காடுசெடியில்லாமல் ஏகவெளியாய் ஓர் மைதானந்தோன்ற அம்மைதானத்தில் ரதமானது அதிக வேகமாய் வருகையில், ஒருசர்ப்பமானது இரதத்திற்குறுக்கேயோடிற்று. ஓடவே இலட்சுமணர்கண்டு, ஐயோஇந்தச் சீதையம்மனுலே நமக்கு என்னசாபம்வந்து நேரிடுமோ, எத்தனை யென்றுதான் சொல்லுவோம். எவ்வளவுதான் மனந்தாளுவோ மென்று சிந்தைவாடி ஒன்றுஞ்சொலலாமல் ரதத்தை விரைவாய்நடத்தவே அப்பால் சீதையானவள் தம்பி லட்சுமணு, பாம்பு குறுக்காகப்பாய்ந்துதே நீபார்க்கவில்லையோ! என்ன பாபமோ எவரிட்டசாபமோ தெரியாது.

நான் வனம்பார்க்கவேண்டுமென்று சுவாமியுடன் கூறியதும்போதும், அவரின்றைக்குச்செலவுகொடுத்ததும் போதும் ரதத்தைதிருப்புமெனவே வாராய் தாயே நாமிருவரும் ரதத்திலேறிநடக்கிற அதிர்ச்சினுலே பூமியிலுள்ள சீவராசிகள் வெளிப்பட்டுவருகின்றது. இதொருசகுணமோ இச்சகுனங்களையோசிக்கவேண்டியதில்லையென்று! சந்தோஷ வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு ரதத்தை நடத்துகையில், பொழுது நிலந்தெளிந்து வருவதைக்கண்ட சீதையம்மனு

னவள் மனந்தேறி விசனமாறி ஸ்ரீராமநாமத்தைக்கோறி, ரதம்போகிற வேகத்தை இலட்சுமணருடனே சொல்லிக்கொண்டுசெல்லுகையில், அந்தவேளையிலே ஒரு ஆலமரமானது சொள்ளைவிழுந்து டோங்காயிருந்தது, அந்தடோங்கிருலிந்துஒருகோட்டானானது, வெளிப்பட்டுக் கூச்சலிடவே லட்சுமணர்கண்டு, மிகவுந் திகிற்பட்டு, ரதத்தைநடத்துகையில், சீதையம்மனனவள் தம்பிலட்சுமணா, கோட்டான் கூவினதைக்கேழ்க்க வில்லையோ! இரதம் போகும வேகத்தில் உன்னுடைய காதுகேளாமற்போச்சுதோ, நான்வனம்பார்க்கவந்த பிரமைஎனக்குப் போதும் போதும் கோட்டான் சகுனம் பொல்லாதது. இத்தனைசகுனத்திலும் கோட்டான்சகுனம்நான் சோதித்திருக்கிறேன். இந்தசகுனம்கண்டு அடியெடுத்துவைக்கப்போகாது தம்பிலட்சுமணா சுவாமிக்குத்தானென்னமோ பரதருக்குத்தானென்னமோ வலதுபுஜமுந்துடிக்கின்றது, முன்னாலே இராவணன் என்னைப் பர்ணசாலையோடேதூக்கி, இரதத்தில்வைத்துக்கொண்டு போகிறபோது, கண்ட சகுணமெல்லாம் இப்போதுகண்டேன் ஆனபடியினாலே என் வார்த்தையைத்தள்ளாமல் இரதத்தைத்திருப்புமென்று ஜானகியம்மன்சொல்லவே இலட்சுமணரானவர் கேட்டு, வாராயம்மா சீதா ஆருக்கு ஆபத்துவந்தாலும், என் தமயன்தம்பிமாருக்கு யாதொரு துன்பமுந் துயரமும்வரமாட்டாது. நீ முன்பும் இப்படிதான் மானைப்பிடித்துக்கொடுக்கச்சொல்லி, என் தமயனை மானின்பின்னாலனுப்பிவிட்டு, என்னையுந் தூஷணித்து, துரத்திவிட்டாய் என்வார்த்தையைக்கேளாமலு மிருந்தாய், உன்னாலேநாங்கள் வெகுவாகக்கஷ்டமடைந்தோம். இன்னம் அந்தப்புண்ணானது ஆரவில்லை, அதெல்லாம் உனக்குத்தெரிந்தும் இப்போது நான் சொல்லிவருகிறதும் உனக்குத் தெரியவரும் அப்படிஎன்தம்பிமார் தமயனுக்கு இக்கட்டு வருவது ஒருக்காலுமில்லை. அல்லது அவர்களுக்குயேதாகிலும் சங்கடம்நேரிடுமாகில் இந்த உலகந்தானேது. அந்த உம்பருலகந்தானேது நீயறியாயோ! அப்படிக்கிருக்க, அந்தச் சகுனமெல்லாம் என்தமயன் தம்பிகளை ஒன்றும் செய்யமாட்டாது நான் சொல்வதை நம்புமம்மணி உனக்கு ஆர்தானீடு தேவேந்திராதி தேவர்கள்தானீடோ! உலகந்தானீடோ! சர்வசம்மாரம் பண்ணப்பட்ட சங்கரன்றானீடோ! சர்வலோகத்தையுஞ்சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சதுர்முகன்றானீடோ! சமஸ்தமும் ஒருகுட்சியில்வைத்த ஸ்ரீமந்நாராயணர்தானீடோ! எவர்கள்தான் உனக்குச் சமானமென்று

பயப்படுகிறாய். இவ்வுலகத்தை கவிழ்க்கவேண்டுமென்றாலும் கவிழ்ப்பாய், காக்கவேண்டியதானாலுங் காப்பாய், அப்படிப்பட்ட லட்சுமியான உனக்கு இச்சகுனமெல்லாம் என்னத்திற்கு, இந்த லோகநடத்தையைவிட்டுவிடு என்னைப் பயப்படுத்தாதேவிசனமின்றி, வாராயம்மாவென்று, லட்சுமணர்சொல்ல, அம்மொழியை சீதையம்மன்கேட்டவுடனே, அம்மனுக்குப் பூர்வக்கியானம்பிறந்து, இனிநடக்கப்போகிறதெல்லாந்தெரிந்து சந்தோஷமானாள். அதற்குள் அப்பூர்வக்கியானம் மாறிவிட்டது அப்போது அம்மனுக்குக் கினவுகண்டது போலாயிற்று.

அப்போது சீதையம்மன் இலட்சுமணரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். தம்பிலட்சுமணா இப்போது நீ சொல்லிவருந்தருணத்தில் நாளொருசொற்பனங்கண்டேன். அதனை யுன்னுடன் கூறும்படியாய் வாயெடுத்தேன், உடனேமறந்துவிட்டேன் இனி ரதத்தை நடத்தென்றாள், அப்படியே லட்சுமணர் இரதத்தை நடத்துகையில் பொழுதுவிடிந்தது. பட்சிகள்யாவுங் காகூவென்று கூச்சலிட்டு வெளியேபுறப்பட்டதுகள். அக்காலையில் இலட்சுமணரும் ஓயாமல் இரதத்தை அதிகவேகமாய் காடுசெடி மேடுபள்ளங்களொன்றும் தோன்றாமல் நடத்தவே அந்தரதத்திற் கட்டியமணிகள் கலகலவென்று அடிபட கும்பகலசங்கள் குத்துக்கால்கள்குலுங்க இரதத்திற்குள்ளே சீதையம்ம னுட்கார்ந்திருக்கிற நவரத்தின உஞ்சல்களசைய அந்தஉஞ்சலில் அம்மனனவள் சாய்ந்தாடுகிறபோது, சரீரம்புளகிதமாய், மகாசந்தோஷ வார்த்தையோடு இலட்சுமணருடனே நடக்கிறபோது சுக்கலாதேவிகுமாரனான சூரியபகவானும், நம்முடையவமிசத்திற்பிறந்த மகாலட்சுமியான சீதையம்மனனவள் வனம் பார்க்கப்போகிறவளை நாமும்போய்ப்பார்க்கவேணுமென்றுபுறப்பட்டவரைப்போல, ஒற்றைஉருளை பூண்டரதத்தின்பேரிலேறி அருணன் சாரத்தியம்பண்ண, இமயகிரி பருவதத்தில் உதயமானான். அப்போது அந்தவெட்டார வெளியில் ஒரு தோப்பானது தோன்றிற்று அவ்விடத்தில் இரதத்தை லட்சுமணர் நிறுத்தினார் சீதையம்மனும் நவரத்தினஉஞ்சலைவிட்டு ஆடைகுலுங்க ஆபரணமசைய, பாதச்சிலம்பு தண்டைச்சுருள்கொஞ்ச, மார்பிலணிந்த மாணிக்கமாலை முத்துமாலை மோகனமாலைகள் சோதிப்பிரகாசமாயசைய, கரத்திலிட்ட அஸ்தகடகமின்ன, இர

ண்டு காதிலும், இரண்டுசூரியனைப்பிடித்து வைத்ததுபோல, கம்மல் ஜிமிக்கைகள் ஒளிவீச, இரத்தினமூக்குத்திமின்ன, முப்பத்திரண்டு சூரியனைப்பிடித்து ஒருபளிங்குமா மண்டபத்திலடைத்து பலகணியைதிறந்தால் எவ்வளவு சோதிவிளங்குமோ! அவ்வளவுபிரகாசத்துடனே எழுந்து இரதத்தைவிட்டிழிந்து அத்தடாகத்தில் தந்தசுத்திசெய்து அபரஞ்சிப்பட்டுடுத்தி நேமநிஷ்டை முடித்துக்கொண்டுவந்து பலகார கச்சாயவர்க்கங்களை இலட்சுமணரும் தானுமருந்தி தாகசாந்தி செய்து, கையலம்பி, மரத்தடியில் வந்து, கற்பூரதாம்பூலம் நுகர்ந்து, சந்தோஷ வார்த்தைகளாடி, சற்றுநேரம் இளைப்பாறினர்கள், அத்தருணத்தில் சூரியபகவானனவர் தன்னுடைய முப்பத்திரண்டு கிரணங்களையும் பரப்பி, உஷணத்தையடக்கிக்கொண்டு, லட்சுமி தரிசனத்தைப் பார்க்கவந்தவரைப்போல, ஒரு மார்பொழுது வந்துவிட்டாரக்காலையில், இலட்சுமணரானவர் அம்மா ! தாய் வெய்யிலேறுகின்றது, முன்னேபோவோம் வாவென்றெழுந்து, நான்கு குதிரைகளையும் அவிழ்த்து இரதத்தில் கட்டி கரத்திற்சவுக்கைப்பிடித்து ரதமேறி முன்தட்டி லுட்கார்ந்தார்.

சீதையம்மனும் இரதமேறி நவரத்தின உஞ்சலில்வந்துட்கார்ந்தாள் உடனே லட்சுமணர் குதிரைகளைச் சவுக்கினுற்றூண்டினமாத்திரத்தில் வாய்வேகத்திலும் மனோவேகமாய் நடக்கையில் அம்மனனவள் தாங்களிருந்தவிடத்தை எட்டிப்பார்த்தாள், கண்ணிற் கெட்டின தூரம் இரதமானது வருகையில், வலியனை ஒருகருங்குருவி ரதத்திற்குமுன் வலமாகப் போகக்கண்டு, இலட்சுமணரைநோக்கி, ஓதம்பி வலியனிப்போது வலமாச்சுது சுவாமிக்குத்தா னென்றுமில்லாவிட்டாலும் கௌசலை கைகேசி சுமித்திரையிவர்களுக்கு இயாதோ! எதுதிதோ! தெரியாதென்று மனவாட்டமாய்ச் சொல்லுகையில், இலட்சுமணர் அம்மணீ முன்னே சொன்னேனே லோகநடத்தையை விட்டுவிடென்று இன்னமுஞ் சகுனமாவென்ன, அம்மனனவள் மௌனமாயிருந்தாள். இலட்சுமணரும் எண்ணதும் எண்ணி, இருதயங்குண்ணி, சுவாமியினுடைய திருநாமத்தை தியானம்பண்ணி ரதத்தை மகாவேகமாகச் செலுத்துகையில், ஒருவிச்சுளியானது வலத்திலிருந்து இடதுபக்கம் பாய்ந்தது. அதையும்பார்த்து விசாரமிட்டு மிகவும் துயரப்பட்டு செல்லுகையில், கருடன் ஒன்று இடது

பக்கமிருந்து வலதுபக்கமாகச் சென்றது. செல்லவே லட்சுமணரானவர் ஐயோ! இந்தசீதையம்மனுக்கு என்னகாலகதி வந்ததுவோவென்று துயரத்திலாழ்ந்து, துரிதமாய் இரதத்தைத் தூண்டுகையில், சீதையம்மனுனவள் அக்கருடன்போனதைக்கண்டு கண்களில் நீர்பெருகி, உள்ளமுருகி, ஒகோ! நம்முடைய அயோத்திக்கு என்னதுன்பமோ அல்லது சுவாமிக்குத்தான் யாதோவென்று வாதையுற்று வேதனையடைந்துபோகையில், ஒற்றைப்பார்ப்பான் எதிராகவந்தான். அவனைக்கண்டு, இலட்சுமணர் லவணசமுத்திர தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, எழுந்திருந்தால் எவ்வாறு கண்கள் சிவப்பேருமோ அவ்வாறு கண்களானது செம்மானம்போற் சிவக்க, காதிரண்டிலும் புகைகளெழும்ப, பிராமணன் திடுக்கிடும்படியாய்க் கண்ணையுருட்டிப் பார்த்தார். அதுகண்டு சீதையம்மன் அவருடைய கோபந்தணியும்படியாய்ச் சொல்லுகிருள், தம்பிலட்சுமணு அவனே ஏழைப்பிராமணன் புத்தியில்லாதவன், வேதசாஸ்திர விசாரணை செய்யாதவன்,ஆனபடியினுலே அவன் போகட்டுமென்றுசொல்ல,ஆடியநாகம் அமர்ந்ததுபோலச் சினந்தணிந்து,லட்சுமணரானவர் இரதத்தைவிடுகையில்,அவ்விடத்தில் ஒரு காட்டுப்பூனையானதுரதத்திற்கு இடதுபுரமாய் குறுக்கேவருகிறதைக்கண்ட இருவரும் எல்லாச்சகுனத்திற்கும்,பூனைச்சகுனம் பொல்லாதென்றுபெரியோர் சொல்லுவார்களே,ஐயோவென்று அழுது ஆண்டவனைத்தொழுது, அகம்வேர்த்து முகம் வேர்த்து வாராய் தம்பிலட்சுமணு,பூனைக்குறுக்கிட்டது, நீபார்க்கவில்லையோவென்ருர் அதுகேட்டு லட்சுமணர் சொல்லுகிருர் இது காடாயிருப்பதினுல் இதுகள்குறுக்கு நெடுக்குமோடும் இவைகளைப்பாராதே யென்று தைரியஞ்சொல்லி,இலட்சுமணர் பின்னும் வேகமாய் இரதத்தைவிட்டார்.

அத்தருணத்தில் புள்ளிமான் ஒன்று துள்ளி எதிராக வருவதைக்கண்ட அம்மனுனவள்தம்பிலட்சுமணு புள்ளிமான் எதிராகவருவதைக்கண்டாயோவென்ருள். அம்மணி எத்தனைவிதத்திற் சொன்னுலும், நீர் அடிக்கடி தொந்தரவுசெய்கிறீர். இதுகளெல்லாம் சகுனமல்ல, சும்மாவாருமம்மா வென்று லட்சுமணர்கூற, அம்மனுனவள் முன்னும் இப்படிதான் லட்சுமணர் வார்த்தையைக்கேளாமல், வெகு அவஸ்தைபட்டோம் ஆனபடியினுலே இலட்சுமணர் மனதிற்கு ஆயாசம்வருவது போற்காணுகிறதென்று வாயைமூடிக்கொண்டு சு

ம்மா யிருந்து விட்டாள். பின்னும் இலட்சுமணரானவர்இர
தத்தை நடத்துங்காலையில் ஒரு செம்போத்தானது இடபாரி
சமிருந்து, குறுக்கேபாய்ந்தது. அதுகண்டு, இலட்சுமணர்
யோசிக்கிறார். இதைக்கண்டும், அப்பால்போகலாமோஐயோ
சீதையம்மன் நம்மை என்னபாடுபடுத்துவாளோ என்னசா
பம் நேரிடுமோ என்னசெய்வேன் ராமாவென்று தியானம்ப
ண்ணிக்கொண்டு தேரைநடத்துகையில் சரஸ்வதியாறு குறு
க்கே நின்றுவிட்டது அதுகண்டு லட்சுமணர் இரதத்தைவி
ட்டு பூமியிறகுதித்தார் சீதையம்மனுங்கீழேயிறங்கினாள். அந்
த சரஸ்வதியாற்றின் பெருக்கமானது சமுத்திரம்போற் கோ
வென்ற சத்தமாய் அலைமோத நுரைகள்தளும்ப நீச்சுநிலை
கொள்ளாமல்ஆழமாயிருக்கிற சீதையம்மன் கண்டுகலங்கிநி
ற்கையில்லட்சுமணர் ஓடக்காரனைக்காணாமல் ஓடமாத்திரமி
ருக்கக்கண்டு ரதத்தையெடுத்து அவ்வோடத்தில் வைத்துமு
ன்பாகத்தோன்றி சீதையம்மனுக்குக்கை கொடுத்து ஓடத்தி
லேற்றி லோகமாதாவான சீதையம்மனை நவரத்தினஉஞ்சலி
லுட்காரவைத்து தன்கையில் ஓடந்தள்ளுகிற கோலை யெடுத்
து பூமியிலூன்றி ஓடந்தள்ளினார்.

அவ்வாறென்றால் பல்லாயிரங்கோடி அண்டத்தையுங்
கெர்ப்பத்தில்வைத்துரட்சிக்கப்படா நின்ற ஸ்ரீமந்நாராயண
ராய்விளங்கா நின்றபகவானுக்குப்படுக்கையான அந்த ஆதி
சேடன் இலட்சுமணராயவதரித்து லட்சுமியான ஜானகியம்
மனுக்கு ஓடந்தள்ளவே அம்மாறுனவள் நல்லவசனத்தினால்
அவர் மனதைசந்தோஷப்படுத்தி தம்பிலட்சுமணாமுன்னாலே
சுவாமியும் நாமும் அயோத்தியைவிட்டு தண்டகாரணியவன
ம் போகிறபோது குகன்விடுத்தவோடமும் நீவிடப்பட்ட ஓ
டத்துக்குமுன்சாரியாகாதென்பதைக்கேட்டுலட்சுமணர்மிகவு
ஞ் சந்தோஷமாய் ஓடத்தைவிட்டிழிந்து ஜானகியம்மனை இ
ரண்டுகையினாலும் ஏந்திக்கொண்டுவந்து பூமியில்விடவே சீ
தையம்மனும் அந்த ஆற்று மணலிலுட்கார்ந்து சற்று நே
ரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்து பின்பு லட்சுமணர் ஓடத்தி
லேறி ரதத்தையெடுத்துவந்து பூமியில் நிறுத்தினார்.

அந்த சரஸ்வதியாற்றுக்கும் அயோத்திமா நகருக்கும்
நூற்றைம்பதுகாதவழிதூரமாம் அப்போது எவ்வளவு நா
ழிகையாச்சுதென்றால் ஒன்பதுநாழிகையாச்சுது அந்தச்சம
யத்தில்லட்சுமணர் குதிரைகளைப்பூட்டி யதில் சீதையம்மனை
யேற்றி ரதத்தைநடத்தவே ரதமானது மகாவேகத்துடன் வ
ருகிறபோது அங்கொருவனம் தோன்றியது அவ்வனமேப

படிப்பட்டதென்றால் ஈனுண்ழயாத கராடவி அப்பேர்ப்பட்ட வனத்திற் காட்டானைகரடிபுலிசிங்கம் யாளிகண்டபேரண்டம் சக்கிரவாளபட்சிகள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட இடத்தில் ரதத்தைக்கொண்டுவந்து நிறுத்தினார். நிறுத்தவே ஜானகியம்மன்பார்த்து தம்பிலட்சுமணா, இந்த அகாதமானகாட்டில்இரத்தை ஏன் நிறுத்திவிட்டாய் இன்னம் தேரைநடத்தென்று சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட லட்சுமணர் மனதுபொங்கி கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப்பெருக அழுதுகருவி விம்மி விம்மிக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார்.

வாராயம்மாசீதாஸ்ரீராமர் சொன்னவசனத்தை மனந்துணிந்து நான் எவ்வாறு கூறுவேன் என்றுமுகம்கோணி அகம்நாணிதுயரத்துடனே நிற்கின்ற லட்சுமணரைப் பார்த்து சீதையம்மன்மனதுகலங்கி தம்பி லட்சுமணா நீயேன் விசனப்படுகிறாய் உமதுதுக்கத்தையடக்கி மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளென்றுமிகவும் தேறுதல்செய்யத் திடங்கொண்டு லட்சுமணரானவர் கேளாயம்மணி என்தமயனான ஸ்ரீராமர்இந்த இருண்டவனத்திலே உன்னைக்கொண்டுபோய் விட்டுவரும்படியாய்க் கட்டளையிட்டார்நானும் அவர்சொல்லைக்கடவாமல் இந்தவனத்திற்கொண்டுவந்து விட்டேன் அதேனென்றால் என்தமையனான இராமபத்திரஸ்வாமி நேற்றிராத்திரி நகர்சோதனைக்குப்போயிருந்தார். அவ்விடத்தில் ஒருவண்ணானவன் பெண்சாதியுடனே சண்டைத் திட்டியடித்தானும் அதற்கவள்பிணங்கி மூன்றுநாளாய்அயல்வீட்டிற்போயிருந்தாள் அதற்கு அந்தவண்ணான்தாயானவள் அவனைப்பார்த்து அடா தம்பி உன்பெண்சாதி பிணங்கிமூன்று நாளாய் அயல்வீட்டிற்போயிருக்கிறாளே நீபோய் சமாதானம் பண்ணி அவளை அழைத்துக் கொண்டு வாவென்று தாயார்சொல்ல, அதற்கந்தரசகனானவண்ணான் சொல்லுகிறான் தாயேஇராமன் பெண்சாதியை இராவண னெடுத்துக்கொண்டுபோய் பத்துமாதம்வைத்திருக்கவும் அதன்பிறகு குரங்கு சேனைகளை இராமன்கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்தராட்சதனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டுவந்து பட்டணமும் ஆளுகிறான், அவன்குலம்போல என்குலமென்றுபாராதே என்வாசற் படிவிட்டு மூன்றுநாளாய் அயல்வீடுபோயிருக்கிற பெண்சாதியை அழைத்து வந்தேனேயானால் என்குலத்திற்குஈனம் வருமெ

ன்று தள்ளிப்போட்டான் ஆனபடியினாலே என் தமையனை
வர் பாதசத்துருக்கரையும் என்னையுமழைத்து இந்தசமாசா
ரத்தைச்சொல்லி என்னைவனத்தில் விட்டுவரச்சொன்னார். நா
ங்கள்மறுக்கவும் எங்கள்வார்த்தையையுங்கேளாமல் வாளையுருவி
தன்பிராணனை விட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றுகழுத்தின்மீது
வைத்துக்கொண்டார். அதுகண்டு நாங்கள்பயந்து சுவாமிக்
குநமஸ்கரித்து உன்னை அழைத்துக்கொண்டுபோய் வனத்தி
ல்விட்டுவருகிறோமென்றபிற்பாடுசுவாமிக்குச்சித்தமிறங்கிவா
ளையுறையிற்போட்டுஎன்னையழைத்து, முன்னாலேநம்முடனே
சீதைசொன்னபடி வனம்பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லியிரு
ந்தாள். அந்த அடையாளஞ்சொல்லி ஜானகியை ரதத்திலே
ற்றிக்கொண்டுபோய், ஆரணியத்தில் ஒருக்ஷணப்பொழுதிலே
விட்டு வாருந்தம்பியென்று சொன்னார். அவ்வாறேநானும் அ
வர்சொல்லைத்தள்ளாமல் அழைத்துக்கொண்டு வனத்துக்கு
வந்தேனம்மாவென்றார். அம்மொழியைக்கேட்ட சீதையம்ம
ணனவள் மனதுகலங்கிபாயற்றமரக்கலம்போலும் வேடன்வ
லையிற்பட்ட மான்போலும் நிலைகலங்கி ஐயோ. தம்பிலட்சும
ணாஎன்னை இந்த ஆரணியத்தில் வஞ்சனைசெய்து ஒண்டியா
ய்விட்டுப்போகவோவந்தீர் நான்செய்த பாவமிதுவோ ராம
மூர்த்தியேயென்று அடியற்றவிருட்சம்போல் ஆவென்று வா
யைத்திறந்து அலறியழுது மூர்ச்சையாய் விட்டாள்.

அதுகண்டு லட்சுமணரும் சீதையினுடைய அகோரத்
தைப் பார்க்கமாட்டாமல் கோடுகோவென்று அழுது கட
கடவென்று பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையானார். இவர்களிருவ
வரும் அப்படியழுத ஓசையை அவ்வனத்திலுள்ள பட்சிகள்
மிருகஜாதிகளெல்லாங்கேட்டு இன்று நமக்கு நல்லயிறையக
ப்பட்டதென்று வெளியிற்புறப்பட்டு மூர்ச்சையா யிருக்கின்ற
லட்சுமணர் முகத்தையும் லட்சுமியாகிய ஜானகியம்மன் முக
த்தையும் ஏறப்பார்த்து விராடரூபமாயிருக்கப் பட்டவர்களெ
ன்று தெரிந்துகொண்டு அப்புறம் நின்றுவிட்டது. இதற்கு
ள் சீதையம்மனனவள் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்திருந்துலட்
சுமணரை பார்க்கையில் அவர்மூர்ச்சையடைந்திருக்க அவர்
குணத்திற்கு மெச்சிதன்னுடைய திருக்கரத்தினால் அவருடை
யமுகத்தைத்தடவிக் கொடுத்தாள் அமிர்தம்பொழியப்பட்ட
அஸ்தமானது லட்சுமணரிற்பேரிற்படவே மூர்ச்சைதெளிந்

தெழுந்திருந்து சீதையம்மனுக்கு நமஸ்கரித்து வாராயம்மா சீதா நீயிந்தவனத்தில் தானே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருப்பாயேயானால் நான் சுவாமிக்கு மனது திருப்தியாகும்படி பிரியவசனங்களைச்சொல்லி மறுபடியும் வந்து உன்னையழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் போகிறேன் சஞ்சலப்படாமலிருமம்மா வென்று லட்சுமணர் சொல்ல சீதையம்மனவள் கிளியைப்போல வாயைத்திறந் தெழுந்திருந்து ராமரைத்தொழுது தம்பி லட்சுமணா நான் கெர்ப்பசிகாமணியாயிருக்கிற யிந்தவேளையில் ரசகனுனவண்ணான் பேரிற் குற்றஞ்சுமத்தி ராமர் என்னைவஞ்சனையினால் இப்பேர்ப்பட்ட ஆரண்யமானகானகத்தில் விட்டுவரச் சொன்னாரல்லவோ தம்பி லட்சுமணா நான்பழுது சொல்லவில்லை என்னுடைய கெர்ப்பத்தைப்பாரென்று காண்பித்தாள் அதைக்கண்ட லட்சுமணர் ராமா இந்தப்பாவமான சொல்லைக் கேழ்க்கமாட்டேனென்று கண்ணையுங்காதையுமூடிக்கொண்டார். அதுகண்டு அம்மானவள் லட்சுமணருடைய புத்திக்குமெச்சிஉள்ளம்பொங்கவும் மேலுக்குதுக்கமாய் இந்தக்காட்டிலே கரடி புலி சிங்கம் காட்டானை யாளிகண்டபேரண்டம் அதிகமாயிருக்கின்றதே என்னைப்பக்ஷித்துப்போடுமே அயோத்தியாபுரிபட்டணத்திற்கு அருகாமையாய் விட்டுப்போமென்றுமிகவும் இரக்கத்துடன் கேட்கையில் லட்சுமணர்சொல்லுகிறார்.

வராயம்மா சீதா நீ இனிதுயரப்படுவதினால் ஆகவேண்டியகாரணமென்ன எனக்குச் செலவுகொடுத்தால் அயோத்தியாபுரிக்குப்போய் வருகிறனென்றுகூற சீதையம்ம னவள் தம்பி என்னைரதத்திலேற்றிக்கொண்டுபோய் மனிதசஞ்சாரஞ் செய்யப்பட்ட ஊர்கிராமத்தில் விட்டுப்போவீரானால் நான்பிழைப்பேன் இல்லாவிட்டால் இப்போதே உமது முகத்தின் முன்பாக என்ஜீவனைமாய்த்துக் கொள்ளுகிறேன் பாருமென்று அழுதுசொல்லவே அவற்கு லட்சுமணர்என்னம்மணியான சீதாகேளும் ராமர் சொன்னபடியே உன்னையிந்த வனத்தில்விடாமல் மனிதர்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட விடத்திலே விடுவேனேயானல் உனக்கும் இராமத்துரோகமல்லவோ அது வீண்போகாது நகரம்வந்து சித்திக்குமாகையால் நான்போய்சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன் எனக்குச்செலவுகொடுத்தனுப்புமம்மாவென்று சொல்லுகையில் அம்மானவள் அழுதுபுலம்பிரதத்தைவிட்டுக்கீழிரங்கிலட்சுமணா உன் தமை

யனுக்கு என்பேரிற் சந்தேகந் தோன்றினல் அவ்விடத்திற்றானே வாளினலே ஒரேவெட்டாக என்னைவெட்டிப்போடுகிறதுதானே நான்மோட்ச மடைவேனே அதைவிட்டு இப்படி என்னை சூதுபண்ணி வண்ணான்மீது வழிகாட்டி என்பேரிற் குற்றஞ்சுமத்தி நான்கெர்ப்பவதி யென்று பாராமல் துஷ்டமிருகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்ட இருண்டகாட்டில் என்னைவிட்டு வரச்சொன்னரல்லவோ அவரே நன்ருக வாழட்டும்என்மாமிமார் மூன்றுபேருக்கும் உன் தமையனுக்கும் ஆயிரம் நமஸ்காரம்பண்ணினேனென்று விண்ணப்பஞ்சொல்லும் என்தங்கைமார்மூவருக்கும் என்னசிர்வாதஞ் சொல்லவும், என் மைத்துனன்மார் பரதசத்துருக்கருக்கும உனக்கும் ஆசீர்வாதஞ் செய்தேன். தம்பீ லட்சுமணு இதோ நீபோனவுடனே கரடி புலி சிங்கம் காட்டானை இதுகளேதாவது என்னைப் பட்சித்துவிடும். இனி நான் உங்கள் முகம்பார்க்கப்போகிறதில்லை யென்று சிறகறுந்த பட்சியைப் போலவும் சீதாலட்சுமியானவள் அழுது ஐயோ தெய்வமே! அனதியாகினேன் திக்கற்ற பாவியானேன் ராமருடைய கிருபையிப்படியிருந்ததே யென்று மனமுருகி கண்ணீரானது தாரை தாரையாகப் பெருகத் தம்பி லட்சுமணரே நீர் போய் வாருமென்று சொல்லி பூமியில விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தாள்.

அதை லட்சுமணர் பார்த்து அயோத்திக்குப் போக மனது வாராமல் அழுதுக்கொண்டுஅசைவற்றசித்திரம்போல நிற்கையில் சீதையம்மனவள் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்துட்கார்ந்து நான் பூமியிற் பெண்ணகப் பிறந்து உன் தமையனுக்குமாலையிட்டநாள் முதற்கொண்டு காடு வனமே சஞ்சரித்தனே யல்லாமல் ஒருநாளாகிலுஞ் சுகத்தை யனுபவித்தவளல்ல என் விதிப்பயனிப்படி யிருக்க அந்த ராமர்தானென்ன செய்வார் நீதான் என்ன செய்வீர் அந்த ரசகனன வண்ணான்தானென்ன பண்ணுவான் என்தலையெழுத்தைத்தள்ள என்னுற்றரமோ சகல சராசரங்களேயும் உயிர்ப் பிராணிகளேயும், உண்டு பண்ணின பிரமதேவனைத் தான் விட்டு விட்டதோ யாரையும் விடாது இப்பவோ இன்னஞ் சற்று நாழிகையோ வென்றிருக்கிறது என் னுடைய காயமானது ஆனபடியினல் நீர்போய் என்னைப் பற்றி ராமரது திருப்பாதத்தில் ஒரு விண்ணப்பம் பண்ணவேண்டியது அதென்னென்றால் என்பேரை நினைத்து எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைத்துப்போடச் சொல்லும் போய்வாரு மென்று சஞ்சல வார்த்தை

யாகச் சொன்னதைக் கேட்ட லட்சுமணரானவர் சொல்லுகிருர். வாராயம்மா நீ இப்படிக்கெல்லாம் விசனப்படலாமோ கரடி புலி சிங்கம் காட்டானை உன்னை என்னசெய்யும் நெருப்பில் ஈ மொய்க்குமோ அப்படி யிருக்க உன்னருகில் யாதாவது நெருங்குமோ இந்த வனத்திற்றுனே ராமஸ்மரணைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பாயேயானுல் ஒரு காலத்திலும்உனக்குத் துன்பம் வர மாட்டாது இந்த லோகநடத்தையும்விட்டு அடியேனுக்கு சந்தோஷமாய் செலவு கொடுத்தால் நான் அயோத்திக்குச் சென்று சுவாமிக்கு தெரியப்படுத்தி உன்னை யழைத்துக் கொண்டு போகிறேனென்று சீதையம்மனிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு லட்சுமணரானவர் தேரேறி ரதத்தை அயோத்தியாபுரிக்குத் திருப்பி சரஸ்வதி யாற்றருகில் வந்து ரதத்தை ஓடத்திலேற்றி தானும் யேறி ஓடத்தைத்தள்ளிக்கொண்டுபோய் அக்கரைவிட்டு ரதத்தை யெடுத்து பூமியில் நிறுத்தினுர் அப்போது என்னநேரவேளையாயிற் றென்றுல் சூரியனுதயமாய் பதினெட்டுநாழிகை நேரமாச்சுதாம் அந்தச் சமையத்தில் லட்சுமணரானவர் என்ன யோசனை செய்கிருரென்றுல் நான் சீதையம்மனிடத்தில் யிருக்கும்போதே கரடி புலி சிங்கம் காட்டானைகள் செடி மறைவிற் காத்துக்கொண்டிருந்ததே இன்னேரம் ஜானகியம்மனைக் கொன்றனவோ பசித்ரத் தின்றனவோ என்னமோ வென்று லட்சுமணர் சரஸ்வதி யாற்றிலிரங்கி ஸ்நானஞ்செய்து ரதமேறி அயோத்தியாபுரிக்கு நடந்தார்.

இப்பாற் சீதையம்மன் கண்ணுக்கெட்டின தூரம்பார்த்து ரதமறையவே கோவென்ற சத்தத்துடனே அழுது புலம்பி பூமியின்மீது மோதி விழுந்து அலறி யெழுந்திருந்து என்னைக் கைவிட்டாயே இனி யென்முன் கிட்டாயோ தம்பி லட்சுமணு வென்று கூவி மூர்ச்சை யடைந்தாள். அந்தருணத்தில் அவ்வனத்திலிருக்கபபட்ட பட்சிகள் கரடி புலிசிங்கம் காட்டானைகள் வந்து காவலிருக்கையில் சற்று நேரத்திற்குள் மூர்ச்சை தெளிந்து அம்மனெழுந்திருந்து பார்க்கையில் அவைகளெல்லாம் அப்புறம் விலங்கிப் போயின. அது கண்டு ஜானகியம்மனுனவள் எப்படி துக்கபபடுகிருளென்றுல், ஐயோ லட்சுமணு! என்னை இப்படி அநியாயமாய் ஆரணியமான வனத்திலே விட்டு மோசம் பண்ணலாமா, நான் உலகத்திலே யாரும் படைக்காத அழகை படைத்தேனே, ராமா ராமா உம்மை என்ன வஞ்சனை செய்திருந்தாலும் இப்படி யிருண்ட காட்டிலே விட்டுக் கொல்லலாமோ நான் கெர்

ப்பவதியா யிருப்பது தெரிந்தும் மோசஞ்சூது வஞ்சனை பண்ணி மனிதர் சஞ்சரியாத காட்டிலே விட்டு காட்டானைபுலி கரடி சிங்கங்கள் இவைகள் கையிற்காட்டிக் கொடுக்கலாமோ வென்று புலம்புகிறதைக்கண்டு பட்சிகளொருபுறமும் விலங்குகளொருபுறமுமிருந்தழவும் இந்த மண்டல முழுதும் அந்த விண்டலமுழுதும் துக்கமுறவும் பூமிதேவி ஆகாயவாணி முதல் யாவரும் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வால்மீகரிஷி வருதல்.

விருத்தம்.

திருவுரைகமண்டலந்தெண் டெண்பவைகாத்திற்கொண்டு
பருமணிருத்திராட்சம் பன்னகசெங்குந்துன்ன
அருந்தவமுனிவரென்சே அறையும்வால்மீகர்தானும
கருணையாம்சிதைபக்கல் கடுகியேவருகுவாரே.

அந்தச்சமயத்தில் வால்மீக ரிஷியானவர் பாதத்தில் பாதக்குறடு துன்னவும் காவிவேஷடியிடையிற்றரித்து சடாமண்டலதாரியாய் அரிகோவிந்தா நமோ நாராயணவென்று ஸ்ரீமந்நாராயணரைத்துதிசெய்துக்கொண்டு வருகையில் ஜானகியம்மனவள் தம்பிலட்சுமண உன்தமையனான ஸ்ரீராமர் சொற்படியே கொண்டுவந்து இருளோங்கிய வனத்தில் விட்டுபோகலாமோ நான்கண்ட அவசகுணமெல்லாம் எனக்கேபலித்தது ஐயோ ஸ்ரீராமா என்னைவஞ்சனை பண்ணலாகுமா நான் என்னசெய்தேன் எனக்குபயமாயிருக்கிறதே ஓய் ரகுநந்தன ராமா ராமா வென்று அழுகிற ஓசையை வால்மீகர் கேட்டு ஏதடா இந்த அத்வானகாட்டிலே ராமா வென்கிற சத்தங் கேட்கிறதென்று கிட்டவந்து பார்த்தார் பார்க்கையில் அந்த அம்மனுடைய தேஜசு எப்படியிருந்ததென்றால் வைகுந்தத்தில் வாசமா யிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய திருமார்பிலுரைகின்ற மகாலட்சுமியைப்போல விருக்கின்றதென்று வால்மீகர் கியான திருஷ்டியினல் அறிந்து அந்தமகாலட்சுமிதானென்று மனதிலெண்ணி சந்தோஷமாக துதிபண்ணி இன்றைக்கு எனது தவமீடேறிற்று என்று ஆநந்தசாகரத்திலமுழுகினவரைப்போல் ஓ அம்மா நீயார் மனிதர்சஞ்சரியாத இடத்தில்வந்து இப்படிப்பட்ட துக்கமும் துயரத்துடன் பிரலாபித்து அ

ழவேண்டிய காரணமென்ன உன்னைப்பார்த்தால் இராசஸ்திரீயைப்போற் காணுகின்றதே உன்வரலாற்றை சொல்லம்மாவென்றுகேட்க ஜானகியம்மனெழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சொல்லுகிறுள். ஐயோ அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தையாளப்பட்ட தசரத மகாராசாவினுடைய குமாரர் ஸ்ரீராமபுத்திரருடைய தேவி என்பேர் ஜானகி யென்றுள் அதற்கு வால்மீகரானவர் வாராயம்மா ஜானகிராமருடைய பட்டபு தேவியாயிருந்தும் அயோத்தியைவிட்டு இந்தவனத்தில் வந்து அழவேண்டியது யாதுகாரண மென்றுகேட்டார்.

ஜானகி தனவளப்பங்களை

வால்மீகரிடத்திற் கூறல்.

விருத்தம்.

துட்டனிராவணனென்னைச்சிறையில்வைத்த
  தோஷத்தாலவன்குலத்தைசுட்டிலங்கை
பட்டணத்தைவிபீஷணர்க்குநல்கினுலும்
  பரிவுடன்றீயினிற்குளித்துபலரும்போற்ற
திட்டமுடனயோத்திவந்துவாழுநாளிற்
  றேயத்திலேலளிதஞ்செய்கிறுர்களென்றே
தொட்டமுடிராமரென்னைவனத்தில்விட்டார்
  சுவாமியுனைகண்டேனென்றுபாவின்டேனே.

வாருமையா தபோதிதியே தசரதமகா ராஜாவுக்குப் பிள்ளையில்லாமல் கலைக்கோட்டு மகாரிஷியினுல் யாகம் வளர்ப்பித்து பிண்டப் பிரசாதங்களினுலே ஸ்ரீராமர் லட்சுமணர் பிரத சத்துருக்கர் என்னும் நான்குபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அக்காலையில் விசுவாமித்திரர் வந்து ஸ்ரீராம லட்சுமணரையழைத்துக் கொண்டுபோய் தாடகை சுயாகுவைக் கொன்று யாகத்தை முடித்து அகலிகை மோட்சங்கொடுத்து ஜனக மகாராசாவைத்திருந்த வில்லையொடித்து என்னையும் விவாகஞ்செய்து பரசுராமன் கர்வத்தையடக்கி அயோத்தியில் வந்து பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யும்பொருட்டு ஸ்ரீராம லட்சுமணரும் நானும் பதினுன்கு வருஷம் வனத்திலே வாசஞ்செய்யப் புகுந்து கங்கைக்கரை தாண்டி குகனுடைய ஆசிரமத்திற் சிலநாளிருந்து அவரிடத்திற் சலவுபெற்றுக் கொண்டு நந்திக்கிராமம் வந்து சேர்ந்தோம்.

அக்காலத்தில் தசரதர் இறந்துபோனுரென்று பரதசத்துருக்கர்வந்துசொல்ல சுவாமியும்லட்சுமணரும் நானுங்கேட்டு துயரப்பட்டு பரதருக்குச் சுவாமி திருவடியைக் கொடுத்துப்பரதசத்துருக்கரைய னுப்பிவிட்டு அத்திரி மகாமுனி யாசிரமத்திற் சிலநாளிருந்து அவ்விடத்திலுஞ் செலவுபெற்றுக்கொண்டுபரத்துவாசர் ஆசிரமஞ்சேர்ந்து சிலநாளங்கிருந்து அவரிடத்திலும் விடைபெற்று மஞ்சவடி தீர்த்தத்தில்சடாயு பர்ணசாலேயில் வந்துசேர்ந்தோம் அப்போது லங்கையையாளப்பட்ட ராவணனிடதங்கையான சூர்ப்பநகை வந்து ஸ்ரீராம லட்சுமணுரைத்தேடி தோத்திரம் பண்ணினுள் இலட்சுமணர் அந்த சூர்ப்பநகையை மூன்ருக்கினேயுஞ் செய்து துரத்தி விட்டார், சூர்ப்பநகையானவள் இலங்கைக்குப்போய் அவள்தமையனுன ராவணனேக்கண்டு அவனிடத்தில் தான்பட்ட அவஸ்தைகளேச்சொல்லிபங்கம் பண்ணினதையுங்காட்டி மாரீசனே மானுகரூபங்கொண்டனுப்ப, அம்மானேக்கண்டு நான் ஸ்ரீராமரை பிடித்துக்கொடுக்கச் சொன்னேன் அவரும் என் சொற்பிரகாரம் மான்பின்செல்ல அது அகப்படாமல் ஓடுவதைப் பார்த்து ராமபாணத்தால் கொன்று போட்டார், மானுகயிருந்தமாரீசன் உயிர் விடும்போது லட்சுமணுவென்று சத்தமிட்டிறந்தான் அந்தச்சத்தம் நான்கேட்டுஎன் மைத்துனனுன லட்சுமணரைப்பார்த்துதூரிக்கொண்டுதமையனிடத்திற்கு அவரையனுப்பிவிட்டேன் அந்தச் சமயத்தில் ராவணன்வந்து நானிருந்தபர்ணக சாலேயோடு பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோம்போது நானழுகிறசத்தம் ஜடாயுபகவான்கேட்டு ஓடிவந்து குறுக்கேபாய்ந்து ராவணனேமறுத்தெதிர்த்து அவனுடைய வாளாயுதத்தினலே சிறகானதகப்பட்டு உயிரைவிட்டார்.

அப்பால் ராவணனுனவன் ரதத்தைநடத்தி லவணசமுத்திரத்தின் மத்தியிலிருக்கின்ற லங்காபுரிபட்டணத்திற் கொண்டு போய்நிறுத்திப் பர்ணகசாலேயோடெடுத்து பூமியிலிரக்கித் திரிசடையைகாவலாகவைத்து என்னேபத்திரமாய் பார்த்துக்கொள்ளச்சொல்லி தான்ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு கோட்டைக்குள் நுழைந்துவிட்டான் அதன்பின்பு சுவாமியும் லட்சுமணரும் என்னேவந்து பார்த்துக்காணுமல் தேடிக்கொண்டுவரும்போது அசுமுகியைக்கொன்று விராதனுக்கு மோட்சத்தைத்தந்து கவந்தனேமாய்த்து சவரிக்கு மோட்சமளித்து அனுமாரைக்கண்டுசுக்ரீவனே ஆதரனேசெய்து வாலிக்

குமோட்சங் கொடுத்து சுக்கிரீவனுக்குப்பட்டங்கட்டி அனு மாரால் நானிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்துஎழுபத்திரண்டு வெள்ளம்வானரசேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு நளனாலே ச முத்திர மடைந்து ராவணன் கும்பகர்ணன் இந்திர சித்து அதிகாயன் கும்ப நிகும்பன் இவர்களைக்கொன்று இரண்டா யிரம்வெள்ளம் ராட்சதர்களையும் நாசப்படுத்தி விபீஷணர்க்கு ப்பட்டங்கட்டி என்னையும் சிறை மீட்டி நானும் அக்கினியில் மூழ்கி அயோத்தியாபுரிபட்டணம் வந்துபட்டாபிஷேகந் த ரித்து பட்டமும் ஆளுகிறநாளில் ராவணனுக்கு உபபலமாய் வந்த கதகண்டராவணனையும் சகஸ்திரகண்ட ராவணனையும் அவர்கள்சேனை சமுத்திரமான பதினாயிரம் வெள்ளம் ராட்சத ர்களையும்கொன்று மகாமாயன் சலவசந்தன் இரண்டுபேருக் கும் பட்டந்தரிந்து அயோத்திக்குவந்து நிகரில்லாதபட்டமு ம் ஆண்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்படி யிருக்கையில் அயோத்தியில் வசிக்கும் ஒருர சகனை வண்ணான்பேரில் போக்குக்காட்டி என்மீது குற்றஞ் செலுத்தி கெர்ப்பவதி யென்றும் பாராமல் தம்பியாகிய லட் சுமணரை விட்டு என்னையிந்த அத்துவான காட்டிலே விட்டு வரச்சொன்னாரென்று இப்போது என்மைத்துனரா ன லட்சுமணர் என்னை காட்டிலே விட்டு விட்டுப் போகிறார் நானென்ன செய்வேன் ஐயாவே ஐயாவென்று ஜானகி யம் மன் சொல்ல வால்மீக ரிஷியானவர் கேட்டுமிகவும் வருத்த மடைந்து சொல்லுகிறார் வாருமம்மா சீதாய் நானிந்த வனத்தி லிருக்கப்பட்ட வால்மீகரிஷி என்னுடைய வன மிதுதான் நீ பயப்படாமல் நம்முமுடைய ஆசிர்மத்தில் வந்திரு எத்தனை கால மிருந்தாலும் என் புத்திரியைப் போலே ஒரேசிராய்ப்பார்க்கிறேன் உன்வயிற்றிற் பிறக்கிற பி ள்ளைக்கும் புத்திவித்தைகற்பித்துவருகிறேன் வாருமம்மாவெ ன்றழைத்தார், ஐயா நான்கெர்ப்பவதியாச்சுதே போது கால மாயிற்றே எனக்கும் பெண்திக்கில்லையே நானெப்படி வருவே னென்று ஜானகியம்மன் கூறவால் மீகர் சொல்லுகிறார் கே ளாயம்மா அப்படி உனக்கும் போதுகாலம் வரும்போது நா ன்தெய்வப்பெண்களை யழைப்பிக்கிறேன் மேலும் பெற்றபெ ண்ணைப் பார்க்கிலும் என்மனங்கதிகமாய் பாவித்து பாது காப்பேன் ஒன்றுக்கும் சஞ்சலப்படவேண்டாம் வாரும ம்மா வென்று மகாபிரிய வசனத்தோடு வால்மீக ரிஷி யழைக்குந் தருணத்தில் ஜானகியம்ம னெழுந்து ஐயா

நீரே எனக்குத் தாயுந் தகப்பன் குரு தெய்வமல்லாமல்வேறி ல்லேயென்று சொல்லி ஆடைதுலுங்க ஆபரணங்களசைய ஒட்டியாணமின்ன ரத்தின மூக்குத்தி துலங்க முத்துமாலே மோகனமாலே மார்பிலசைய வால்மீகர் பின்னுல் நடக்கும்நட த்தையைப்பார்த்து அந்தவனத்திலுள்ள அன்னங்கள்மயில் கள் பலபட்சிகளும் வெட்கி வேடிக்கைப்பார்த்துக் கொண்டி ருந்தநாகள் அதன்பின்னும் அவ்வனமான தெப்படியிருந்த தென்றுல் ஆச்சா அகில் சந்தனம் தேக்கு புன்னேவன்னி கா ட்டு வாழைபலாவென்கிறவிருட்சங்கள் உலகமாதாவானமகா லட்சுமியென்றுகூறப்பட்ட ஜானகியம்மன் வருகிருளென்று பூவும்பிஞ்சுகளும் காய்த்தும் பூத்தும் பழுத்தும் இருபக்கங் களிலு நின்று சேவிப்பது போலக் காணப்பட்டது மேலும் மல்லிகை முல்லே சம்பங்கி மரு மருக்கொழுந்து ஆம்பல் செ வ்வாம்பல் முதலிய இன்னம்பலவித புஷ்பச்செடிகளும் சர் வலோக தயாபரியாகிய ஜானகியம்மன் வருகிருளென்றுமலர் முகமலர்ந்து மொக்குகள் மலர்த்து குளிர்ச்சியாயின் காற்று டன் வாசனே பரிமளித்திருந்தன இவ்வாருக அவ்வனத்தின் விநோதங்களேப்பார்த்து மகாகளிப்புடன் ஜானகியம்மன் வா ல்மீகர் ஆசிர்மம்வந்துசேர்ந்தாள் அப்போது சூரியன்உதய மாகி இருபத்தைந்து நாழிகையாயிற்று.

சீதையம்மன் வால்மீக ராசிர்மஞ் சேர்தல்.

விருத்தம்.

நம்மிட ஆசிர்மத்தில் கங்கைமாரனேகருண்டு
செம்மையாயேவற்செய்வார் சீருடனிருப்பாயம்மா
இம்மையில்வேண பாக்கிய மிட்சண மழைப்பிப்பேனுன்
நன்மையாசிர்மத்திற்கு நலமுடன்போவோம்வாராய்.

இப்படி ஜானகியம்மன்வால்மீகருடைய ஆசிர்மம்வந்து சேர்ந்தபோது அம்மனுக்கு காதுவிடாய்ப்பட்டுமுகமெல்லா முத்து முத்தாய் குருவேர்வைகள் பரவ அதனே வால்மீகர் கண்டு காமதேனுவையழைத்து ஓ காமதேனுவே, சீதா லட் சுமி நினேத்தபோது வந்துதனக்கு இஷ்டமான பதார்த்தத் தைக்கொடுவென்று உத்தரவுகொடுக்க அவ்வாறே காமதே னுவும் அம்மனிடத்தில் வந்துநிற்க அம்மனெழுந்துகைக்கா லலம்பி ஜெபதபங்களேமுடித்துக்கொண்டு வந்துட்கார்ந்தாள்

காமதேனானது தலைவாழையிலைவிரித்து பஞ்சகச்சாயத்துடனே அமுதுபரிமாற சந்தோஷமாய்ப்புசித்து தாகசாந்திசெய்து கைகாலலம்பி ஆசிர்மத்தில் வந்துட்கார்ந்து காமதேனுவால கந்தம் கஸ்தூரி பரிமளாதிகளுமணிந்து கற்பூரதாம்பூலமருந்தி வால்மீகருடனே ராமருடைய பிரதாபங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சீதாபிராட்டியானவள் வால்மீகருடைய ஆசிர்மம் வந்திருக்கிறாளென்று கேள்விப்பட்டு ரிஷிகளும் தபோதனர்களும்வந்து அம்மனுடைய தெரிசனையைக்கண்டு தபம் நிறைவேற்றித் தங்கள் தங்கள் ஆசிர்மம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள் அப்போது சூரியனும் அஸ்தமயமானார் சந்திரனுந் தனது முப்பத்திரண்டு கிரணங்களுடனே விளங்கினார் அக்காலையில் வால்மீகரெழுந்து நேமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு பர்ணகசாலையில்வந்து சீதை யம்மன்மனவிசனந்தீரத்தக்க கதைகளைச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

லட்சுமணர் சுவாமிக்குச் சீதைசேதி கூறல்.

விருத்தம்.

என்னென்றுசொல்வேனண்ணா என்மனம்பதைக்குதிப்போ
அன்னையாம்சீதையாரை அடவியில்விட்டபோது
தன்விதிதன்னைநொந்து சாமிக்கோர்சரணமென்று
என்னையேபோகுமென்று ஏங்கியேபுலம்பிகின்றார்.

ஜானகியம்மனானவள் அவ்விடத்தி லிப்படியிருக்கையில் லட்சுமணரானவர் சீதையம்மனை நினைத்து கண்களில் நீர் சொரிய மகாதுயரத்துடனே அழுதுக்கெரண்டு அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தினுள் நுழைக்கிறபோது அப்பட்டணம் எப்படியிருந்ததென்றால், பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்று கூறப்பட்ட நான்கு ஜாதிவீதிகளும் பாழடைந்து லட்சுமிகரம் நீங்கிச் சந்தடியில்லாமலிருப்பதைக்கண்டு, துயரங்கொண்டு, அரண்மனைவாசற்படியில் ரதத்தைவிட்டிழிந்து, ஆசாரவாசற்கு வந்து ராமரைக்கண்டு நமஸ்கரித்து நீர்சொன்னபடியே ஜானகியம்மனைக்கொண்டுபோய் வனத்தில் விடுவித்துவந்தேன் இந்நேரமிருகங்கள் வாயிற்போட்டுக்கொண்டதோ யென்னமோ தெரியவராது, தேவரீர்கையில்எள்ளும் நீரும் இரைத்துபோடச்சொன்னாள் இதுவுமல்லாமல் உமக்கு ஆயிரநமஸ்காரஞ்சொல்லச் சொன்னாளென்று சொல்லிப்பிறகு தாய்மார்களிடத்திலும் வந்துசொல்லி தன்னரண்மனையைப் புகுந்திருந்தார்.

ஸ்ரீராமர் சீதையின் பிரிவை
நினைத்துவிசனப்படல்.

அதுகேட்டு ராமமூர்த்தி சீதையைநினைத்து சீதாவென்றுதுயரமுற்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொள்ளுகிறார், ஜனகராசனுடைய திருக்கண்ணே! என் அன்புநிறைந்த என் காதலியாகிய பெண்ணே! அந்தரசகனை வண்ணான் சொல்லிய வார்த்தையினால் உன்னை யடவியில் விட்டேனே அவ்விடத்தில் கரடி புலி சிங்கம் காட்டானை பக்ஷித்துப்போட்டதோ என்னமோ தெரியாதே இனியாதுசெய்வேனென்று அழுது புலம்பி மூர்ச்சையடைந்து சற்றுநேரம் பொறுத்தெழுந்தும் மறுபடியும் சீதா சீதாவென்று மனமானது அனலிட்ட மெழுகுபோலுருகி ஐயனாகிய ராமர் அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டார். பின்பு கௌசலைகைகேசி ஊர்மளாதேவி சுகோதை மாண்டவி முதலான சகலருங்கேட்டுக் கோவென் றொருவர்க்கொருவர் கூடிக்கொண்டழுகிறசத்தம் பரதர் சத்துருக்க மகாராசர்கேட்டு துச்கசாகரத்தி லழுந்தினவரைப்போல, துயரம் பெருகி வாயைத்திறந்து கதறி மனம்பதறி அழுதார்கள். அந்த அழுகுரலோசையை அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தி லிருக்கப்பட்ட பந்துவர்க்கங்கள் மந்திரிப் பிரதானிகள் இன்னம் ஊரிலுள்ள சகலருங்கேட்டு நீங்காத துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாய்விசனமடைந்திருந்தார்கள். அதையறிந்து ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி அடங்காததுக்கத்தினால் சீதா சீதாவென்று விகாரமேலிட்டு தனக்குத்தானே தேரி அந்தப்புறஞ்சென்று ஸ்நானம்பண்ணி நேமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு அரண்மனை வந்து பரதரையழைத்து செங்கோல் முத்திரையுங் கையில்கொடுத்து நீ இமுறைதவறாமல் பட்டணத்தை யாளுமென்று திட்டப்படுத்திதான் சீதைபோன நாள்முதற்கொண்டு விசனமேலிட்டு ஆயாசத்தினா லிருந்துவிட்டார்.

பரதசத்துருக்கரும் பட்டணத்தில் வந்து நடக்கப்பட்ட அதிசயங்களை அன்றைக்கன்றுடம் சமாச்சாரஞ் சொல்ல மந்திரிபிரதானிகளும் பெரியோர்களும் ஊரிலுள்ள பேர்களும் வந்து கண்டு கொண்டு போவார்கள் இலட்சுமணர் மாத்திரந் தமையன் முகத்தில் முழிக்கப்போகாதென்று தன்னரண்மனையி லிருந்துவிட்டார். ஸ்ரீராமமூர்த்தியும் லட்சுமணர் என்னமா யிருக்கிறாரென்று கேளாமல் சீதைபிரிந்த வருத்தத்தினால்

மறந்துவிட்டார் அக்காலையிற் கௌசலை கைகேசி சுமித்திரை மூன்று தாய்மாரும் ஸ்ரீராமரிடம்சென்று ஸ்ரீராமமூர்த்தியெதிர்க்கண்டு நமஸ்கரித்துநின்றனர் அந்த மூன்றுதாய்மார்களும் ஆசீர்வாதங்கூறி அப்பனே எங்கள் குமாரத்தினமே உன்தேவியான சீதாக்கினி யென்னகுற்றம் பண்ணினளென்று அம்மாதினை கரடிபுலி சிங்கம்காட்டானைவாழும் காட்டிற்கனுப்பி விட்டாய் கெர்ப்பவதி என்றும்பாராமல் அம்மிருகங்களுக்கோ இரையாக்கி விட்டாய் அவள் செய்தகுற்றத்தைதெரியச்சொல்லென்று அம்மூவரும்கேட்க ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார். வாருமம்மா தாய்மார்களே நான் ஜானகியை விவாகம்பண்ணின நாள்முதற்கொண்டு அவளூருக்கு இடமானேன் அதேனென்றால் ஒரு வண்ணனுக் கிருந்த புத்திகூட எனக்கில்லாமற்போயிற்று ஆனபடியினாலே வனத்திற்கனுப்பிவிட்டேனென்றார் அதற்குகௌசலை கைகேசி சுமித்திரை என்னு மூன்று தாய்மார்களுஞ் சொல்லுகிறார்கள் என்னையனே ஸ்ரீராமபத்திரா அந்த சீதாதேவியைக்குறித்து உங்களையர்வந்து பழுதில்லையென்று பகர்ந்து சீதை அக்கினியிற் குதித்தெழுந்துவர அக்கினிதேவன் குற்றமில்லை என்னவும் பிரமருத்திரேந்திராதி தேவரிஷிகள் முனிவர்கள்வந்துகூறியும் உனக்குநம்பிக்கையில்லாமற் போச்சுதே மேலும்நமது குலகுருவாகியவதிஷ்டர்வந்து பழுதில்லையென்று சொல்லியிருக்க இப்போது வண்ணன் என்னதான் சொன்னான் விபரமாய்ச்சொல்லென்றுகேட்க ஸ்ரீராமர்சொல்லுகிறார் ஒருநாள் நகர்சோதனைபோயிருந்தேன், அவ்விடத்தில்வண்ணனொருவன் பெண்சாதியுடன் சண்டைசெய்ய அன்னாள்முதல் மூன்றுநாளாய் அயல்வீடுபோயிருந்தாள் அத்தருவாயில் அவன் தாய் வந்து அப்பா உன்பெண்சாதி மூன்றுநாளாய் அயல்வீடுபோயிருக்கிறாளே அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வாவென்றுசொல்ல அதுகேட்டு வண்ணன் சொல்லியதாவது ராமன் பெண்சாதியை ராவணனெடுத்துக்கொண்டுபோய் பத்துமாதம் வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிற்பாடு ஸ்ரீராமன் குரங்கு சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் ராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுவந்து பட்டாபிஷேகத்தில்வைத்து பட்டமுந்தரித்து ராச்சியமாளுகிறான். அதுபோல என்வீட்டைவிட்டு மூன்றுநாள் அயல்வீடுபோயிருப்பவளை அழைத்துவந்து வீட்டில் வைத்தேனேயானால் என்குலத்தார் என்வீட்டிற் கைநனைக்க மாட்டார்கள் அந்த

ராமன் குலத்தைப்போல என்குலத்தைப்பாராதே என் வீட்டைவிட் டயல்வீடுபோயிருப்பவளை நானழைக்கமாட்டேனென்று தீர்ப்புகொடுத்தான் அந்தயீனகுலத்திலுதித்தவண்ணான் பழிக்கப்பேரெடுத்தேன் ஆனபடியினாலே ஜானகியைகெர்ப்பவதியென்றும்பாராமல் வனத்திற்கனுப்பிவிட்டேனென்றார், அதுகேட்டு தாய்மார்மூவரும் பதிலுத்தரவுசொல்ல வாய்வராமல் சற்றுநேரம் சும்மாயிருந்து பின்பு சொல்லுகிறார், ஐயோமகனே! இந்த அயோத்திமாநகருக்கு என்ன அனர்த்தகாலம் வருகிறதோ தெரியாது அதனால் மகாலட்சுமியான சீதையம்மன் பிரிந்து வனத்திற்குப்போய்விட்டதும் அன்றுமுதல் தம்பிலட்சுமணன் உன்னைவிட்டுப்பிரிந்ததுவும் நீகொலுமண்டபத்திற்குப்போகாமல் நின்றுவிட்டதும் என்னகாரணமோ லட்சுமியான சீதைவனம்போகவே அயோத்திமாநகரிலிருக்கப்பட்ட கொலுமண்டபமும் ஆசாரமண்டபமும் சபாமண்டபமும் அரண்மனைவீடுகளும் மேடை மெத்தைகளும் நான்குவர்னச்சாதிகளும் பாழடைந்து லட்சுமிகரமில்லாமல் திங்கள்மும்மாரி பொழியப்பட்ட மழையுமட்டிட்டு விளைவுகளுமில்லாமல்குடிகள்மனம்நொந்திருக்கிறார்கள். மேலும் உங்கள் முன்னோராகிய பகீரதன், அரிச்சந்திரன், லோகிதன் இரணியன், இவர்களெல்லோரும் பட்டபுஸ்திரீவார்த்தைக்குப் பதில்வார்த்தைசொல்லாமல் சத்தியந்தவறாமல் சக்கரத்தினுடைய ஆக்கினைப்பிரகாரம் அதிபக்திசிரேஷ்டராய் புருஷன்சொல்லைப் பெண்சாதிதள்ளாமலும் பயபக்திபூஷணமாக ராஜநீதி முறைமை தவராமல் குடிகள்மனம்நோகாமல்திங்கள் மும்மாரிபொழிய அமோகமாய்விளையக் குடிகளுஞ் சாப்பிட்டு சுபேட்சையாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

மேலும் புலியும்எருதும் ஒருதுரையில் தண்ணீர்குடிக்கும் ஆனையும்சிங்கமும் ஒன்றாய்கூடியிருக்கும் கிரியும்சர்ப்பமும் சேர்ந்துவிளையாடும் இவ்வாறு சக்கரத்தினுடைய ஆக்கினைப்படியாகநடக்கும் அஷ்டலட்சுமிகளும் இந்த அயோத்தியில் வாசம்பண்ணுவார்கள், இப்போது அயோத்தியாபுரி பட்டணத்து லட்சுமியான சீதையம்மன் வனம்போனபடியினாலே இன்னம்என்ன அனர்த்தம் வந்துவிளையுமோ தெரியவராதென்று மனஞ்சலித்து கண்ணீருதிர்த்து அழுதுக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அப்போது ராமர் தாய்மார் சொன்ன விசேஷமெல்லாங்கேட்டு சீதையை வனத்திற் கனுப்பிவிட்ட

துயரம் ஒருபக்கமும் லட்சுமணர் தன்னிடத்திற்கு வாராமலிருக்கிற துக்கம் ஒருபக்கமும் தாய்மார் மூவர்கள் சலித்துக்கொண்டு போனசங்கடம் ஒருபுறமும் பட்டணமும் பரதவிக்கிற வேதனை யொருபக்கமும் இப்படிபலவாருய் சஞ்சலத்திலாழ்ந்திருக்கையில் ஜனங்களுக்கு சௌக்கியமும் மூகத்தெளிவுமான லட்சுமிகரம் போய்விட்டது மண்மாரி பொழிந்தது மேடைமெத்தை கோபுரம்மண்டபம் அரண்மனை ஆஸ்தானங்கள் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் காற்றுமழைகளாலடிப்பட்டுக்குன்றியது மனிதருடன் மனிதர் மோதிக்கொள்ளவும் யானைக்கொட்டாய்இடிநததன மாடுகன்றுகுதிரைகள் மிதமில்லாமல் விபரீதகாலம்போலயிறந்துவிடவே அவைகளை நாய் நரி கழுகுகூளிகள் பிடிங்கித்தின்று பசியாரின இப்படி அயோத்தியாபுரி பட்டணமெங்கும் அழுகிறசத்தம் பரதர்கேள்விப்பட்டு சத்துருக்கருடனேசொல்லி இதென்னவிபரீதம்பிரந்தது நம்முடைய தமையன் நமக்குசெங்கோல்முத்திரைகொடுத்தநாள் முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் மழைகளில்லாமல் குடிகள்நொந்து மண்மாரி பொழிந்து பெருங்காற்றடித்து மேடை மெத்தைகளிடிந்து ஆனைகுதிரை பரிவாரங்கள்மாண்டு பிணநாற்றங்களெழும்ப வீதிகளும் பாழடைந்து போயிற்று.

நானென்னகுறைசெய்தேன் இதுஆரிட்டசாபம் என்ராச்சியத்துக்கு அழிவுவந்ததுபோற் காண்கிறது யாரைஅநீதஞ்செய்தேன் எவரை வதைத்தேன் நானென்னபாவம்பண்ணினேன் தம்பிலட்சுமணருங் கொலுமண்டபம் வருகிறதில்லை நமதுதமயனிடத்திற்கும் போகிறதில்லை நம்மிருவரையுங் காட்டிக்கொடுத்துச் சாமியும் அரண்மனைவிட்டு வெளியில் புறப்படுகிறதில்லை யென்று பரதர் விசனப்பட்டழுகையில் சத்துருக்கர் சொல்லுகிறுர். வாரும் அண்ணுவே நமது தமயன் தேவி மகாலட்சுமியான ஜானகியம்மன் அயோத்தியைவிட்டு என்றைக்கு வனம்போனுளோ அன்றே அஷ்டலட்சுமிகளுங் கூடநடந்தார்கள். அந்தலட்சுமி மாது சீதைமனம்நொந்து என்னசாபமிட்டாளோ அந்தசாப மிப்படி விளைந்தது முன்னுலே அந்தராவணன் ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆயிரத்தெட்டண்டம் (உஉச)புவனம் ஈரேழுபதினுலுலோகம் சத்தசாகரத்திற்கு ராசனுகித் தேவேந்திரனைப்பிடித்து விலங்கிற்போட்டு முகாரிஷிகள் தவத்தை ஈடேறவொட்டாமலும் சாம்பசிவன் கேட்டவரங்கொடுக்கவும் விஷ்ணு மனவர்த்தி செலவு நடத்தவும்

பிரமதேவர் பஞ்சாங்கஞ்சொல்லவும் ரிஷிகள் தேவர்கள்மகூ ம்பிடித்துவத்து போடவும் வருணன்சாணந்தெளிக்கவும் மூ த்தம்பெருக்கவும் சூரியன் லங்கையைப்பாராமல் பத்துயோச னை தூரம் விலங்கிப்போகவும் சந்திரன் குளிர்ச்சியாய் லங்கை க்குள் வந்துகாயவும் ஒருவருந் தனக்கெதிரில்லாமல் யாவரு ம் வணங்கும்படியாய்வாழ்ந்த ராவணன் ஜானகியம்மனைப்பர் ணசாலையோடே யெடுத்துக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்தி ல்வைக்கவும் அப்போது அவளழுத கண்ணீரினால் இலங்கா புரிபட்டணம் ஏழுநாள் தீப்பற்றி யெறியவும் இராவணன், கும்பகர்ணன், இந்திரசித்து, அதிகாயன், கும்பநிகும்பன், இவர்களுக்குண்டாகிய பத்து வர்க்கங்களும் குமாரவர்க்கங்க ளும் சினேகிதவர்க்கங்களும் ஆனைகுதிரை சேனைபரிவாரங்க ளும் அடியோடே போனார்கள், அப்படியிருக்க இப்போது சீதாலட்சுமி வனம்போகவே அவளழுகிறகண்ணீர் விருதா வாகப்போகாமல் மண்மாரிபொழிந்து மண் காற்றடித்து ஆ னைகுதிரை பரிவாரங்களு மாண்டது இன்னம் என்னமாய் முடியுமோ யாதாய்வந்துவிளையுமோ அண்ணுவே யென்றான் சத்துருக்கனனவன் அதுகேட்டு பரதாழ்வார் மிகவும் ஆயா சமடைந்து என்னசெய்வேன் ஸ்ரீராமா ராமாவென்றுராமஸ் துதிபண்ணி மனதைத்தடப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில் சத் துருக்கர் பரதருடைய வுத்திரவினால் களஞ்சியத்தைத்திறந்து ஊரிலுள்ள குடிகளுக்கும் ஏழைபரதேசிகளுக்கும் தானியங்க ளை அவாரியாய் வாரிக்கொடுத்து பட்டணங் காபராயில்லாம ல் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண் டிருந்ததை ஸ்ரீராமமூர்த்தி யும் கேட்டு மகாவிசாரசித்தராய் சீதையைப்பிரிந்த துயரத்தி னால் ஒன்றுஞ் சொல்லாம லிருந்துவிட்டார் லட்சுமணரும் இதுகளெல்லாஞ் சீதாதேவியின் மகத்துவமென்று மனதி லெண்ணிக்கொண்டு துக்கசாகரத்தி லாழ்ந்திருந்தார். அது கண்டு மந்திரியான சுமந்திரரும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியண்டையில் வந்து நமஸ்கரித்து தசரதருக்கு பாட்டனாராகிய சக்கிரவர்த் திகளுடைய பிரதாபங்களைச் சொல்லிக்கொண் டிருந்தார்.

அயோத்தியாபுரிபட்டணம் இவ்வாறாகயிருக்கையில் வா ல்மீகமகாரிஷி ஆசிரமத்தில் சீதையம்மன் யாதொரு குறைவு மில்லாமல் காமதேனுவால் தனக்குச் சகலவைபவமும் நடக்

கசுஅ ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம்.

கச் சுகித்திருக்கையில் வால்மீகரானவர் தடாகத்திற்குச்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து நேமநிஷ்டைகள் முடித்துக்கொண்டு ஏழுதர்ப்பைப் புல்லேக்கிள்ளி பூமியில்வைத்து மந்திர ஆவாகனஞ்செய்து ஏழுபெண்களை நியமித்தார். அந்தயேழுமாதர்களும் தட்சணமெழுந்து வால்மீகரடிபாதத்திற்பணிந்துநிற்க அவர்களுக்குவால்மீகர் ஆசீர்வாதஞ்செய்துசொல்லுகிறார் ஓவனத்துப்பெண்களே! நீங்கள் நமது ஆசிரமத்திலிருக்கும் மகாலட்சுமியாகிய சீதையம்மனுக்கு ஊழியஞ் செய்துக்கொண்டு இடைவிடாமல் காத்துக்கொண்டிருங்களென்று அனுப்பவே அம்மாதர்களெழுவருந் தட்சணம் அம்மனண்டையில்வணங்கி கைகூப்பி நின்றார்கள். அவர்களை ஜானகியம்மன் பார்த்து நீங்கள் யாரென்றுகேட்க, அப்பெண்டுகள் அம்மா நாங்கள் வால்மீகர் நிஷ்டையில் உற்பவித்தவர்கள் அவர் எங்களை உனக்கு ஊழியஞ் செய்யும்படியாய் அனுப்பிவைத்தார். எங்கள்பேர் வனத்துப்பெண்கள் திரேகமே உனது பணிவிடைசெய்ய உற்பத்தியாகையால் யாதுத்தடையில்லாமல் எங்கள்பணிவிடையை ஏற்றுக்கொண்டால் அதனால் எங்களுக்கு கீர்த்தியுண்டாம் நற்பேரடைவோமென்று சந்துஷடியோடு கூறிய அவ்வெழுவர்களால் சகல ஊழியங்களுஞ்செய்யப்பெற்றஜானகியம்மன் வால்மீகரையழைத்து எனக்குப்பள்ளிகொள்ள நவரத்தினஊஞ்சல் நியமித்து தரச்சொல்லிகேட்க வால்மீகர் அவ்வாறே நவரத்தினஊஞ்சல் நியமித்துக் கொடுத்தா ரவ்வுஞ்சலில்சீதையம்மனனவள் சயனித்துக்கொள்ள வனத்துப்பெண்கள் ஏழுவரும் உஞ்சலாட்டுவது எப்படியிருந்ததென்றால், அயோத்தியாபுரியில் இலட்சம் கன்னியர்கள் நவரத்தினமான ஊஞ்சலில் திண்டு தலையணிபோட்டுசாய்ந்து பள்ளிகொள்ளத் தாதியர்கள் தாலாட்ட மத்தளம் ருத்திர வீணைமுழங்கக் கட்டியக்காரர் கட்டியங்கூற, நிரத்தனம்புரிய இப்படிசகல ஆடம்பரங்களுட னிருக்கிறதுபோலு மிருந்தன. அதுவுமன்றி வண்டுகள்கீதம்பாடவும் அன்னங்கள் குயில்கள்மயில்கள் நாட்டியம்பண்ணவும் ரிஷிகள் தபோதனர்கள் வந்துவணங்கவும் நினைத்தபோது காமதேனுவந்துபரியாற்றவும் சீதையம்மனுந் தன்னுடைய விசனமெல்லாந்தீர்ந்து அயோத்தியிலிருந்த சுகத்திலும் பதின்மடங் கதிகமாய்ச்சுகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சீதையம்மன் புத்திரனைப் பெற்றது.

விருத்தம்.

செந்திருவாஞ்சீதை சுறவனைப்பயின்றளென்று
துந்துமிவாத்தியங்கள் துலங்கவெக்காளமூத
விந்திரன்மற்றுந்தேவ ரிஷிகளும்பார்த்திருக்க
வந்துவால்மீகர்தானும் வந்தவர்வேணதெல்லாம்.

இப்படியிருக்கிற நாளையில் சீதையம்மனுக்குப் போது காலம் வந்தது கெற்பவேதனைபடுகையில் ஆகாசவாணி பூமி தேவி சப்தகன்னிகளும் ரிஷிஸ்மாதர்களும் ஜானகி யம்மனுக்கு கைகொடுத்தாதரிக்க பத்துமாதமுஞ் சென்று பூசநட்சத்திரம் கடகலக்கினத்தில் ஒரு புத்திரனைப் பெற்ருள், அப்புத்திரனெப்படி விளங்கினனென்ருல் நீலமேகரூபமும் அகண்டமார்பும் நீண்டகரமும் ஆலிலைபோல் வயிறும் இளவாழைத் தண்டுபோல் துடையும் அமர்ந்தபாதமும் ஸ்ரீராமருக்கு நிகராய்வார்ப்படம் வார்த்த சிலையைப்போலிருப்பதன்றியும் இந்தப்பிள்ளையைப் பார்த்தால் ஸ்ரீராமரைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை அது கண்டு சீதையம்மன் மகா சந்தோஷமாகி தன் மனதிலுள்ள விசனமெல்லாம் நீங்கிப் பிள்ளையைப் பார்த்து மனதிலடங்காத ஆனந்த சந்தோஷமாயிருந்தாள்.

அப்போது வால்மீகர் சகலருக்கும் கற்பூர தாம்பூலங் கொடுத்தனுப்பி பிள்ளைபிறந்த லக்கினம் நட்சத்திரம் வாரங்களும் பார்த்து சந்தோஷமாகி பத்துவயதிற்குமேல் இப்பிள்ளைக்கு சிவன் விஷ்ணு பிர்மா தேவேந்திரன்தேவர்கள் ராட்சதாள் யாவரும் நிகரில்லை யென்று ஜாதகமெழுதி சீதையம்மனுக்கு வாசித்து காண்பிக்க அம்மனுங் காதுகுளிரக் கேட்டு வால்மீகரைப்பார்த்து சொல்லுகிருள், ஐயா! வால்மீகரே! பிள்ளையின் சாமர்த்தியஞ் சொன்னீரே யல்லாமல் பிள்ளைக்கு வயது எவ்வளவென்றும் விவாகம் எத்தனை வயதிலாகுமென்றும் பட்டாபிஷேகம் எவ்வளவு பிராயத்தில் நடக்குமென்றும் பிள்ளையானவன் தாய் தகப்பனுக்கு எப்போ கருமஞ் செய்வானென்றுஞ் சொல்லாமற்போனீரே அதுகளை நன்ருய் தெரியும்படி சொல்லவேண்டுமென்று ஜானகியம்மன் கேட்டருளினுள் அப்போது வால்மீகர் சொல்லுகிருர் வாரும்மா சீதா நமக்குறிய நாள் முப்பதுங் கூடினல் தேவர்களுக்கு ஒருநாள் இந்தநாள் முப்பதுஞ் சேர்ந்தால் ஒருமாதம் இப்படிப்பட்ட மாதம் பன்னிரண்டானல் தேவர்களுக்கு ஒ

ருவருஷம் இப்படிப்பட்ட வருஷம் எண்பதில் உன் பிள்ளை க்கு வயது சரியாப்போகும் இப்பேர்ப்பட்ட வருஷம் பத்தொன்பதானால் உமக்கு கருமஞ் செய்வான் முப்பதானால் அரசாட்சி செய்வானென்றார் அதுகேட்டு ஜானகியம்மன் அளவில்லாத சந்தோஷமடைந்து சீரம் பூரித்து பிள்ளையை சீராட்டி வளர்த்து வருங்காலையில் வால்மீகரானவர் சீதை யம்மனைப் பார்த்து பிள்ளை பிறந்து மூன்று நாளாச்சுது இவனுக்கு என்னபேரிடுவோம் சொல்லென்று கேழ்க்க ஜானகியம்மன் கூறுகின்றாள், வாருமையா வால்மீகரே இந்தப்பிள்ளைக்கு இருபதாம் பாட்டனாராகிய குசலவமகாராஜரென்று விளங்கினார். அவருடைய நாமதேயத்தை சாற்றுமென்று கூறவே அவருஞ் சம்மதித்து இன்றையதினம்பன்னிரண்டு நாழிகைக்குமேல் நாள் நன்றாயிருக்கின்றது, அந்தச் சுப முகூர்த்தத்தில் நாமகரணம் வைக்கவேண்டும் ஆகையால் வனத்துப் பெண்களை யழைப்பித்து ஓமத்துக்கு வேண்டிய சந்தன புஷ்பம் சமுத்துமுதல் தருவித்துக்கொள்ளென்று திட்டஞ் செய்ய அவ்வாரே வனத்துப் பெண்களை சாமக்கிரிகைகள் கொண்டுவரும்படி யனுப்பிவிட்டு ஜானகியம்மன் தன் பிள்ளையை வால்மீகர் பக்கத்தில் வளர்த்தி அவரைப்பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லித் தடாகத்திற் சென்றாள், அப்போது வால்மீகரும் ஜெபத்திலிருந்து விட்டார் அந்தச் சமயத்தில் பிள்ளைக்குப் பசியெடுத்து காகூவென்றழவே அந்தச்சத்தஞ் சீதையம்மன் கேட்டு ஓடிவந்து பார்க்கையில் வால்மீகர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செபத்திலிருப்பதைக் கண்டு அழுகிற பிள்ளையை யெடுத்து இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு தடாகத்திற்குப் போய்விட்டாள்.

சற்றுநேரம் கடந்து வால்மீகர் ஜெபத்தை விட்டு கண்ணைத் திறந்து பார்க்கையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளையைக் காணாமையால் கரடி புலி சிங்கம் யெடுத்து வாயிற்போட்டுக் கொண்டதோ என்னமோ யிதற்கென்ன செய்வோம் சீதையம்மன் தன் பிள்ளை யெங்கே யென்றுகேட்டால் நாமென்ன சொல்லுவோம் அம்மன் பிள்ளை மீதில் அபேட்சையாயிருக்கிறபடியினாலே நம்மை ரிஷியென்று பாராமல் சபித்துப் போடுவாளென்று சீக்கிரமாய் ஒரு தர்ப்பை புல்லைக்கிள்ளி பூமியில் வைத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து சீதா லட்சுமியின் பிள்ளைபோ லுருவுண்டாக்கி உயிர்கொடுத்து சிருஷ்டித்து வைத்தார் சீதையம்மனும் ஸ்நானம்பண்ணி பிள்ளையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்து ஜலந்திரட்டி ஒரு கையிலெ

டுத்துக்கொண்டு பர்ணகசாலைக்கு வந்து இடுப்பிலிருக்கிறபிள்ளையை தொட்டிலில் வளர்த்தி ஜலத்தை பூமியிலிறக்கி ஆசிரமம் வருகையில்வால்மீகர்சிருஷ்டித்த பிள்ளையானதுகாகூவென்று அழும்போது அண்டையில்வந்துபார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு,ஐயோ ! வால்மீகரே ! இதேதுஎன்பிள்ளையைப்போலிருக்கிறதேசொல்லுமென்று ஜானகியம்மன்கேட்க வால்மீகரானவர் அம்மா அதுவும் உன்பிள்ளைதான் எடுத்து வளர்த்துக்கொள் ளென்றுகூறவேசிதையம்மன் சந்தோஷமா யெடுத்துமார்போடணைத்து முத்தமிட்டு கொஞ்சிக் குலாவிக் கொண்டிருக்கையில் வனத்துப்பெண்கள் ஓமத்துக்குவேண்டிய சாமகிரியைகளனைத்துங்கொண்டுவந்தார்கள்.

அப்போது வால்மீகரான வர்பன்னிரண்டுநாழிகைக்கு மேல் ஓமம்வளர்த்திவிநாயகர்பூசை செய்துநவக்கிரகப்பிரீதி பண்ணி மூத்தபிள்ளைக்கு குசலனென்றும் இளையபிள்ளைக்கு லவனென்றும் நாமகரணமிட்டு இரண்டுபிள்ளைகளையு மெடுத்து ஆசிர்வாதஞ்செய்துசிதையம்மன்கையிற்கொடுத்தார் அம்மனவள் இரண்டுபிள்ளைகளையும் வாங்கி முத்தமிட்டுத் தன்னுடைய பர்ணகசாலையிற்கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்துக் கொண்டு வருகையில் மதலைச்சொற்களை மாதாவான சிதையம்மன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அப்பிள்ளைகளுடனே தானுங் கொஞ்சிக்குலாவி இனி இல்லாத ஆபரணங்களை பூட்டி அழகானது ஜொலிக்கும்படியாய் விழிக்குமை தீட்டிவாஞ்சையாக வசனித்து வருகிறநாளில் பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதாகிக் கல்விக்கு பருவகாலமென்று வால்மீகர் அவ்விரண்டு பிள்ளைகளையும அழைத்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் ஆடையாபரணங்கள் அலங்கரித்து விநாயக ஸ்துதி செய்து ஹரி ஓம் நமோநாராயணு வென்கிற திவ்விய அக்ஷரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவ்வாறே பிள்ளைகளும் வாசித்து வர ஆறும் வயதில் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் பதி னெண் புராணம் சகலகணக்கு காரியங்களுங் கற்று யேழாம்வயதில் சிலம்பங்கற்று எட்டாம் பிராயத்தில் தனுர்வேத சாஸ்திரங்களெல்லாங் கற்பித்துக் கொடுத்து ஒன்பதாம் பிராயத்தில் கரவேக சரவேகமும் பார்த்து இவர்களுக்குப் பிர்மாதிகள் முதல் யாரும் ஈடல்லவென்று அழைத்து வந்து சிதையம்மனிடத்தில் தனுர்வேத பரிட்சைகளுங் காண்பித்தார். சிதையம்

மனும் பார்த்து ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர் பரதர்சத்துருக்கரும் குசலவர்க்கு நிகரில்லையென்று மனமகிழ்ந்து பிள்ளைகளுக்கு தானறிந்த வித்தைகளுங் கற்பித்துக் கொடுத்தார் பிள்ளைகளுந் தாஷ்டீகமாய் வளர்ந்து ஸ்ரீராமர் லட்சுமணரைப்போல இணை பிரியாமல் வால்மீகர் வனத்திற் காமதேனுவாற் சகல வுபசரணையும் பெற்றுக் கொண்டு அயோத்தியிலும் எண்மடங்கு அதிகமாய் அந்த வனத்தில் திங்கள் மும்மாரி சொரிய காடு செடிகள் தழைத்து செழிக்கும்படியாய் ஜானகியம்மனும் குசலன் லவனென்னும் பிள்ளைகளிருவரும் சுகமா யிருந்தார்கள்.

வதிஷ்டர் அயோத்திக்கு வருதல்

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் வதிஷ்டரானவர் இதுசேதியறிந்து ஆ! ஆ! குடிகெட்டுப் போச்சுதென்று ஜடாமண்டலதாரியாய் கரத்திற் கமண்டலமேந்தி காவிவேஷ்டி தரித்து காலில் பாதக்குறடணிந்துசிலரிஷிகூட்டங்களுடனே அயோத்திக்குப் புறப்பட்டு இலட்சுமணரிடம் வரவே இலட்சுமணரானவர் எழுந்திருந்து எதிர்சென்று அழைத்துவந்து அர்க்கிய பாத்தியங் கொடுத்து பூசைசெய்து ஆசனமளித்துஉட்காரவைத்து தோத்திரம் பண்ணின இளைய பெருமாளாகிய இலட்சுமணருக்கு வதிஷ்டர் ஆசீர்வதித்துச் சொல்லுகிறார் வாரார் இலட்சுமணரே இவ்விடத்தில் நடந்த சமாச்சாரமென்ன அதை தெரியச்சொல்லென வதிஷ்டர் கேட்க இலட்சுமணர் சொல்லுகிறார் கேளுமையா முனிநாதரே ஸ்ரீராமபத்திர ரானவர் ஒருநாள் நகர்சோதனைக்குப்போயிருந்தார் அவ்விடத்தில் வண்ணானவன் தன் பெண்சாதியை யடித்தான் அவள் பிணங்கி மூன்றுநாளாய் அயல்வீடு போயிருக்கிறாள் அவளைச் சமாதானப்படுத்தி யழைத்துவாவென்று தாயானவள் சொல்ல அதுகேட்டு வண்ணான் சொன்னது ஸ்ரீராமருடைய தேவியை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் பத்து மாதம் வைத்திருந்தான் அதன் பிறகு ராமன் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் இராவணன் முதல் இராட்சதர்களையெல்லாஞ் செயித்துச் சீதையை அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து பட்டாபிஷேகந் தரித்து இராச்சியம் ஆளுகிறான் அந்த ராமன் குலத்தைப்போல என் குலத்தைப் பாராதே வீடுவிட்டு மூன்றுநாள் அயல்வீடு போயிருப்பவளை நான் அழைத்து வீட்டில் வைப்பேனேயானால் என்குலத்தார் என் வீட்

டில் கைநனைக்கமாட்டார்கள் என்குலத்திற்கு யீனம் வந்து விடும் அப்படி வீடுவிட்டு அயல்வீடு போனவளை நான் அழைக்கிறதில்லை யென்று தீர்ப்புக்கொடுத்தான்.

அச்சொல்லைக்கேட்ட என்தமையன் எங்களையழைத்து அதனைச்சொல்லிச் சீதையைக் காட்டில்விட்டுவரச்சொன்னார் அப்போது நாங்களறிந்த நீதிமார்க்கங்களைச் சொல்லியுங்கேளாமல் வாளையுருவி கழுத்தின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு பிராணத்தியாகம் பண்ணிக்கொள்ளுவேனென்றார். நாங்கள்பயந்து உனது மனதின்படியேஜானகியை வனத்தில் விட்டு வருகிறோமென்று சொன்னபிற்பாடு வாளையுறையிற்போட்டார் பின்புஜானகியம்மனை ரதத்திலேற்றிக் கொண்டுபோய் நான்கானகத்தில் விட்டுவந்துஎன்தமயனுக்குச் சமாச்சாரஞ் சொல்லி அன்று முதல் இன்றையவரைக்கும் என்தமையனிடம் நான்போகிறதில்லை அவரும் என்னை நினைக்கிறதில்லை பரதர் சத்துருக்கர் இராஜர்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சீதாலக்ஷுமி இறந்தார்களோ! இருக்கிறார்களோ! தெரியவராதென்று இலக்ஷுமணர்கூற வசிஷ்டர் ஞானதிருஷ்டியினாற்பார்த்து சீதாலக்ஷுமி சுகமாகப பிள்ளையைப்பெற்று வால்மீக ராசிர்மத்தி லிருக்கிறார் களென்று தெரிந்துவாரும் இலக்ஷுமணரே சீதையைமிருகங்கள் பக்ஷுசித்து போட்டதென்றுஉன்மனதில் நினையாதே மேல்வருஷம் பிள்ளையுந்தாயுமாய் வரப்போகிறார்கள் நீ விச[illegible]பட வேண்டாமென்றார் இலக்ஷுமணர்கேட்டு விசன மெல்[illegible]ந்து சந்தோஷமானார். அப்போது வசிஷ்டர் வாராய இலக்ஷுமணரே உனது தமையனனவர் சீதைபிரிந்[illegible]னையும் நினையாமல் கொலுமுகம் வா[illegible] இரு[illegible]ந்இந்தவேளையில் ஸ்ரீராமரைப்போய் கா[illegible] டுத்து வசிஷ்டரானவர் தம்[illegible]ர். அந்தக்ஷசணமே லக்ஷுசு[illegible] கேசே[illegible] ருக்கும் ஆசாரவாசலில் வந்து இரதம்[illegible] மனைக்குள் நுழைந்து ஸ்ரீரா[illegible] ராமரும் தம்பியைக்கண்டமாத்திரத்தில் தம[illegible] ல்லாஞ்சொல்லி யாற்றினார். பின்புஸ்ரீராமரும் இலக்ஷுமணரும் சந்தோஷமாகிப் போசனமருந்திதாம்பூலம் நுகர்ந்து கொலுமுகம் வந்தார்கள் வரவே பரத சத்துருக்க[illegible] வணங்கினார்கள் சேனாதிபதி[illegible]

கட்டியருங் கட்டியங்கூறினார்கள், அப்போது வதிஷ்டமகா முனிவர் அச்சபைக்குச் சிலரிஷிகூட்டங்களுடன் எழுந்தருளி னர் அதுகண்டு ஸ்ரீராமர் தம்பிமாருடன் எழுந்திருந்து பய பக்தி விசுவாசத்துடன் பூஜைசெய்து அழைத்துவந்து பொற் பீடம்வைத்து அதில் எழுந்தருளச்செய்து அவர்கள் ஆசீர் வாதம் பெற்றபின்பு ஸ்ரீராமமூர்த்தி சொல்லுகின்றார்.

ஐயா! குலகுருவாகிய வதிஷ்டரே! சீதையைப் பாணிக்கி ரகணம் பண்ணின நாள்முதல் அவதூருக்கிடமானேன் அ தேனென்றால் சீதையை இராவணன் எடுத்துப் போகவும், அதனால் அவனுடைய அண்ணன் தம்பிமாமன் மைத்துன ன் பிள்ளைகள் பேரன்மார் பந்துவர்க்கம் சினேகிதர் இரண் டாயிரம் வெள்ளம் ராக்ஷதப்படையுடன் அவனும் என்பா ணத்துக்கிரையானார்கள். மேலும் அவனுக்குச்சகாயமாக ச தகண்டராவணனும் சகஸ்திரகண்டராவணனும் பதினாயிரம் வெள்ளம் ராக்ஷதர்களுடன் வந்து யுத்தஞ்செய்து, அவர்க ளும் மாண்டார்கள். இராவணன் கும்பகர்ணன் லேசானவர் களல்ல மூன்றுகோடி சிவாலிங்கம் வைத்து பூசைசெய்தவர் கள். அதுவுமன்றி, மாந்தர் மிஷடிகளா யிருக்கப்பட்ட அதி காயன் கும்பன் நிகும்பன் யவர்னனென்று சொல்லப்பட்ட அரிபக்தர்களையுங் கொன்றேன். அந்த கோரத்தை வாயினாற் சொல்லக்கூடாது, இந்த சீதையினாலே வெகு பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டேன், ஆதலால் என்ன ராச்சியம், என்ன பி ழைப்பு, என்னசுகம், இனி இந்த ராசசியத்தை வேண்டேன் இதை தம்பிமார் வசத்தில் ஒப்பிவைத்து நான் பவித்திரனாக மரவுரி தரித்துக்கொண்டு, காட்டிற்குச்சென்று தவம்புரிந்து பாவத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளல் வேண்டும் எனக்குச் செலவு தந்தருளுமென்று ஸ்ரீராமரானவர் கேட்க, வதிஷ்டர் சொல்லுகிறார்.

ஓய் இராமச்சந்திரா! நானுமக்கு எத்தனை விதமாய்ப் பாவமில்லை யென்று சொன்னாலுங் கேட்க வில்லையே, ராசாக் களுக்குத் தக்கது துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய் வதே, தர்மமென்று சொன்னாலும் உமக்கு தெளிவு பிற க்க வில்லை ஆகையால் நீர் அஸ்வமேதயாகம் பண்ணி தேவர்களுக்கு திருப்தி செய்து இராவணன் கும்பகர்ணனெ ன்னும், இராட்சதாளுக்கு மோட்சத்தைக் கொடுத்து, உ ம்முடைய பாவத்தை போக்கடித்துக் கொள்ளு மென்று சொல்ல. அது கேட்டு இராமபத்திரர் சந்தோஷமாகி,

வஷிஷ்டமகா முனியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஒய் சுவாமி, அந்தயாகம் பண்ணுகிற விதமெப்படி யெனக்குத் தெரியப்படச் சொல்லுமென்று கேட்க. வதிஷ்டரானவர் கூறுகின்றார் கேளும், ஸ்ரீராமபத்திரரே, அஸ்வமேதயாகம்பண்ணுகிற விதமெப்படி யென்றால் யாகத்திற்குறித்தான அஸ்வமானது சரீரம் வெண்மையாகவும், கழுத்து குங்கும நிறமாகவும், வலதுகாது மஞ்சள் நிறமாகவும், இடதுகாலு பச்சை நிறமாகவும், உதடு பவழம்போலும், வயிறு கருப்புமாக யிருக்கவேண்டும், இப்படிக்கொத்த இலட்சணமுள்ள அஸ்வத்தைக் கொண்டுவந்து, அதற்கு ஸ்நானஞ்செய்து வைத்து, உம்முடைய வீரப்பிரதாப சவுரியத்தை ஒரு பொற்பட்டத்தி லெழுதி, அந்தப்பட்டயத்தை அஸ்வத்தினுடைய நெற்றியிற் கட்டி, ஒருவருஷம் பூமிப்பிரதட்சணஞ் செய்து வைத்து, அங்கே அந்த அஸ்வத்தைப் பிடித்துக் கட்டி யெதிர்த்த ராசாக்களை யெல்லாம் செயம்பண்ணி, குதிரையை விடுவித்துக் கொண்டு, யாககுண்டத்திலே அக்கினிதேவனை நிறுத்தி, மந்திரபூர்விகத்துடனே எக்கியம்வளர்த்தி அந்தஎக்கியத்தில் அஸ்வத்தை ஆவாகனம் பண்ணி, பிறகு தேவர்களுக்கெல்லாம் அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து, உத்தமராகிய பிராமணர்களுக்கு ஆனை, குதிரை-ரூ-தேர்-எ-காலாள் கூ ஸ்திரீ-க ஒரு பாரந்தங்கம் இந்தவிதமாய்த் தானங்கொடுத்து, அந்த அஸ்வமேதபலனை அனுபவிக்க வேண்டும், ஆனபடியினாலே உன்னுடைய தேவியும் நின்னுடன் எக்கிய பவுத்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு யாகதீட்சையில் நிற்கவேண்டுமென்று வதிஷ்டர் சொன்னார். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி சிந்தாகிரந்தரராய், விசாரப்பட்டு வதிஷ்டரைப் பார்த்து, ஒய், சிவாமி சீதையை வனத்திற் கனுப்பி விட்டேனே! இத்தனை நாள் சீதை யிறந்துபோயிருப்பாள்போல காண்கிறது நானென்ன செய்வேனென்று ஸ்ரீராமர் கூற, வதிஷ்டர் சொல்லுகிறார். வாரும் ஸ்ரீராமச்சந்திரரே: இலட்சுமி யில்லாவிட்டால் யாகத்திற்கும் பின்னம் வருமென்றார். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் மிஞ்சிப்போன காரியத்திற்கு என்ன செய்யலாம். தங்கத்தினாற் சீதையைப்போல் வார்ப்படம் வார்த்து யாகதீட்சை செய்யலாமோ வென்று கேட்க, வதிஷ்டர் சொல்லுகிறார். வாரும் ராமச்சந்திரா பௌர்ணமி இன்னம் ஒருமாத மிருக்கின்றது இதற்குள் யாகத்திற்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகைகளெல்லாஞ் சேகரித்து வைத்துக் காள் சித்திராப்பருவம் நவமி. வந்த

உடனேஎன்னை நினைத்தால் நான்வருகிறேனென்றுசொல்லி ஸ்ரீராமரிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு வதிஷ்டர் தன்னுசிரமஞ் சேர்ந்தார்.

இப்பால் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்பிமார்களைப் பார்த்து வாரும் தம்பிமார்களே! நாம் செய்யப்போகிற அஸ்வமேதயாகத்திற்கு அனுமாரில்லாவிட்டால் முடியாது. ஆகையால் அனுமாரை யழைத்துவரச் சொல்லுங்களென்று ஆக்கியாபிக்க அவ்வாறு சத்துருக்கரும் ஒரு தூதனையழைத்துக் கிஷ்கிந்தாபுரி பட்டணஞ் சென்று அனுமாரைக் கண்டுசுவாமியா ரழைத்துவரச் சொன்னா ரென்று சொல்லிச் சீக்கிரமாயழைத்துவா வென்றனுப்ப, அந்த தூதனும் வாய்வேகமாய் புறப்பட்டுக் கிஷ்கிந்தாபுரி பட்டணஞ் சென்று அனுமாரைக் கண்டு, நமஸ்கரித்து ஐயா ஸ்ரீராமமூர்த்தி தங்களை அழைத்துவரச் சொன்னாரென்று கூற, அனுமாரானவர் ஸ்ரீராமமூர்த்தியென்று சொல்லக்கேட்ட உடனே அதிக சந்தோஷமாய்ப் புறப்பட்டு, அயோத்தியாபுரிபட்டணம் வந்து, ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியைக்கண்டு, பயபக்திவிசுவாசத்துடன் நமஸ்சரித்தார். அப்படி நமஸ்கரித்த அனுமாரைவாழ்த்தி, சுவாமி சொல்லுகிறார் அனுமந்தா! நாம் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யப்போகிறோம். ஆகையால் நாளையதினங் காலமே புறப்பட்டு கிஷ்கிந்தைக்குப்போய், சுக்ரீவனுக்கும், அங்கதனுக்குந் தெரிவித்து அவருடைய சேனை சைனியங்களுடன் வரச் சொல்லி அப்பால் இலங்காபுரி பட்டணத்திற்குப்போய் விபீஷணரைக் கண்டு, தண்டு தளத்துடன் வரும்படியாய் உத்திரவு செய்து, மந்திராபுரிபட்டணஞ் சென்று, மகாமாயனை வரும்படியாய் அறிக்கையிட்டு, இரத்தினபுரத்திற்குச் சென்று சகல வசந்தனையுங்கண்டு சொல்லி சீக்கிரம் வாவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிர். அனுமாரும் மகா பாக்கியமென்று பரதர் லட்சுமணர் சத்துருக்கருடன் வசனித்துக் கொண்டிருக்கையில் சீதாலட்சுமிபோன சமாச்சாரங் கேட்டு அனுமாரானவர் மனஸ்தாபபட்டுக் கொண்டிருந்தார். சூரியனும் அஸ்தமாயினுன்.

அனுமார் அஸ்வமேதயாகத்தை
அரசர்களுக்கு அறிக்கையிடல்.

மறுநாட்காலமே அனுமாரானவர் சந்தியானுஷ்டான ஜெப்தபுங்களைச்செய்துபோசனமுட்கொண்டுவாய்வேகமனோ

வேகமாய்ப் புறப்பட்டுக் கிஷ்கிந்தாபுரி பட்டணத்திற்குவந்து சுக்ரீவனுக்கும், அங்கதனுக்கும், தண்டுதளத்துடன் அயோத்தியாபுரிக்கு வரும்படியாயறிக்கை கூறி அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு, மயேந்திரகிரி பருவதம் வந்து சேர்ந்து அப்பருவதத்தின் உச்சியிலேறி இலங்காபுரிக்கு நேராய்ப் பார்த்து, விஷ்வரூபங் கொண்டு, ஓங்கி நிதானித்து ஸ்ரீராமா வென்று தியானித்துக்கொண்டே ஆகாயவீதியிற் கிளம்பினர், இப்படி அனுமார் கிளம்பும்போது அந்த பர்வதமானது ஐந்நூறு யோசனை தாழ்ந்து, பிறகு பந்துபோல மேலெழும்பியது. அப்பால் இரண்டு கரமும், கூப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீராமபாணம் விட்டதுபோல் எங்குந் தாங்காமல் வருகிறபோது, பவழமால்கிரியைக் கண்டு, சந்தோஷமடைந்து, அவ்விடம் வந்து குதித்தார். குதிக்கவே அந்தப் பர்வதமானது ஐம்பது யோசனை பூமியிற்முழ்ந்து, குலுங்கிய திரத்தலைப்பட்டது. அதனல் லோகமெல்லாம் செவிடுபட்டது மேலும், அந்தப் பர்வதத்திலிருந்த மிருகங்களெல்லாம் வலசை வாங்கிக் கொண்டது. அப்பால் அனுமாரானவர் அப்பவழகிரியை விட்டுப் புறப்பட்டு அதிக வேகமாய் இலங்கையிற் குதித்து, சபாமண்டபத்திற்கு அனுமார் வருதலைக் கேள்விப்பட்டு, விபீஷணர் மந்திரி பிரதானிகளுடனே எழுந்திருந்து எதிர் வந்து அனுமாரைத் தழுவி ஆலிங்கனம் பண்ணி அழைத்து வந்து ஆசனங்கொடுத்து வீற்றிருக்கும்படி வேண்ட அனுமார் விபீஷணரைப் பார்த்து ஐயா விபீஷணரே ஸ்ரீராமமூர்த்தி அஸ்வமேதயாகம் பண்ணப்போகிருர். ஆகையால் நீர் உமது சேனை சைனியங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு, சலுதியாய் வாருமென்றுத்தரவு செய்து அசோக வனத்தை நோக்கித் திரும்பவே விபீஷணரானவர் பார்த்து, ஐயா அனுமாரே இவ்வளவு ஆயாசத்துடனும் இளைப்புடனும் எங்கே போகிறீர் இருங்கள் தாகசாந்தி பண்ணும், போஜன முட்கொள்ளும். அப்பாலெங்கேயாவது போமென்று கூறுகையிலனுமார் சொல்லுகிருர் ஐயா விபீஷணரே நானெங்கும் போகவில்லை, பாதாள அரைக்குப்போய் தேவசுந்திரனுக்குச் சொல்லி விட்டு வருகிறேனென்று புகன்ற அனுமாருக்கு விடைகொடுத்து, விபீஷணரானவர் காலசித்தனைப் பார்த்து, ஓய் காலசித்தனே! ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம் பண்ணப் போகிருராம், நாம் போகவேணும்தண்டுதளங்களைப்பயணப் படுத்தென்று உத்தரவு செய்ய, அவனும் அவ்வாறே திட்டம் படுத்தினன்.

இப்பால் அனுமாரானவர் பாதாள அரைக்குட் புகுந்து தேவசுந்திரனைக் கண்டு, அஸ்வமேத யாகத்திற்கு அவரை சேனசமுத்திரங்களுடன் வரச்சொல்லி அசோக வனத்திற்கு வந்து, கோட்டைக்குள் நுழைந்து, சபாமண்டபஞ் சேர்ந்தார், அத்தருணத்தில் விபீஷணர் மந்திரி பிரதானிகளுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு அனுமாருடன் கூடி அரண்மனைக்குள் நுழைந்து, நேமநிஷ்டைகள் முடித்து, போசன மருந்தி, கதம்ப கஸ்தூரிகளணிந்து கற்பூர தாம்பூலந் தின்று, சற்றுநேரஞ் சந்தோஷவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் சூரியனுதயமானர் அப்போது அனுமாரானவர் விபீஷணரிடத்திற் செலவு பெற்றுக் கொண்டு, இலங்காபுரி பட்டணத்தின் கோபுரவாசற்படியால் நுழைந்து, வெள்ளியங்கிரி பர்வதத்தின் உச்சியிலேறி, இருகரத்தையுங் கூப்பி, ஓங்கியுத் தரணித்து, ராமஸ்துதி பண்ணி, அவ்வெள்ளியங்கிரி பர்வதத்தை யுதைத்துக் கொண்டெழும்பி சண்டமாருதம் வீசியதுபோல் எங்குந் தங்காமல் ஆறு சமுத்திரமுந் தாண்டி, அப்பால் சமுத்திரக்கரை ஓரமாயிருக்கப்பட்ட சுவேலை பர்வதத்தில் வந்து குதித்தார் குதிக்கவே, அந்த பர்வதமானது நெக்குவிட்டதில் வாழும் பட்சி மிருகங்களும் நசித்தும் பிராணனை விட்டதுகளதுவுமன்றிச் சகரபுரி பட்டணமுழுது மதிர்ந்து அதிலுள்ளசீவராசிகளுந் திடுக்கிட்டு, பிதிர் கலங்கியதுகள். அக்காலையில் அனுமாரும் சுவேலை பர்வதத்தை விட்டு, தாழவிரங்கிச் சகரபுரி பட்டணத்தினுள் நுழைந்து வருகிறதைக் கேள்விப்பட்ட மகாமாயனனவன் மந்திரி பிரதானிகளுடனெதிர்கொண்டு, வந்தழைத்துப் போய் பொற்பீட மளித்து, உட்காரச் செய்து சொல்லுகிறர், ஐயா, அனுமாரே சுவாமி இலட்சுமணர் பரதர் சத்துருக்கர் சுகமோவென்று கேட்க அனுமார் கூறுகிறர். ஓய் மகாமாயனே! சுவாமி அவர் தம்பிமார்களும் உமதனுக்கிரகத்தினலே சுகமாயிருக்கிறர்கள், குறைவில்லை, இப்போது ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியானவர் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யப்போகிறர். அது காரியமாக உம்மிடத்திற்கு வந்தோம். நீர் சலுதியாய் தண்டு தளத்தைக் கொண்டு, அயோத்திக்குப்போய்ச் சேருமென்று கூறி, அன்றைய தினம் சகலமரியாதைகளுடன் அங்கிருந்து மறுநாட்காலமே! மகா மாயனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, சுவேலைபர்வதத் துச்சியிலேறித் தரணித்து ஸ்ரீராமாவென்றெழும்பினர்.

அஃதெப்படி யிருந்ததென்றால், கைதேர்ந்த வீரன்விட்டெறிந்த பந்தைப்போலவும், சரத்தைப்போலவுங் கிளம்பி, எங்கும் நிகரில்லாமல் சமுத்திர மத்தியிலிருக்கப்பட்ட பவழவர்னமலையிலேவந்து குதித்தார். அந்த பர்வதமுங்குண்ணி, பூமிநகர்ந்து (ரு) யோசனை தாழ்ந்துபோய்விட்டது, அப்போதனுமாரானவர் அப்பர்வதத்தை விட்டுக்கிளம்பி, ரத்தினபுறம்வருதலைத் தூதுவர்களாற் கேள்விப்பட்ட சலவசந்தனவன் மந்திரிபிரதானிகளுடன் எதிர்கொண்டு வந்தழைத்துப்போய் சோடசவுபசாரத்துடன் ஆசனங்கொடுத்து வீற்றிருக்கச் செய்ய, அனுமார் சொல்லுகிறார்.

ஓய், சலவசந்தனே! கேளும், இராம்பத்திர சுவாமியானவர் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்யப்போகிறார் அதுகாரியத்திற்கு உன்னுடைய தண்டுதளத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு விரைவாய் வரச்சொன்னார். வாருமென்று சொல்ல, சலவசந்தனும் மகாபாக்கியமென்று ஸ்ரீராமருடைய க்ஷேமங்களைக்குறித்து, இருவரும்பேசிக்கொண்டிருக்கையில், சூரியனும் அஸ்தமயமானார். அப்போது சலவசந்தன் மந்திரிபிரதானிகளுடன் படைத்தலைவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அனுமாரை அழைத்துக்கொண்டு, அரண்மனைக்குட்சென்று நேமநிஷ்டைகளைசெய்து, பண்டுபலாதிகளுடன் அன்னம்புசித்து, கந்தகதம்பகஸ்தூரிகளை மெய்யிலணிந்து, தாம்பூலந்தரித்துக்கொண்டு, ஆடல்பாடலில் சங்கீதவிநோத வேடிக்கைகளைப் பார்த்திருந்தார்கள்.

சுக்கிரீவன் அயோத்திக்குவருதல்.

இப்படியிருக்க, கிஷ்கிந்தாபுரிபட்டணத்தில்சுக்ரீவனானவன் அனுமார்வந்து, சொன்னவுடனே தீவு தீவாந்தரங்களுக்கு ஓலையெழுதி யனுப்பிவைக்க, அந்தப்படியே அவர்களும் ஓலையைப்பார்த்த நாழிகைக்கு, இருபத்துநாலு படைத்தலைவர்களும் எழுபத்திரண்டு வெள்ளஞ் சேனைகளும், கிஷ்கிந்தாபுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது சுக்ரீவனானவன் நீலனையழைத்து தண்டுகளை சேகரப்படுத்தென்று உத்திரவுகொடுத்தார். அந்தப்படியே, நீலன் வானரசேனையெல்லாம் பவுஞ்சிட்டு நிறுத்தினான். அக்காலையில் சுக்ரீவனி

ம், அங்கதனும், பட்டணத்தைமந்திரிகள்வசம்ஒப்பிவைத்து கிரீடமணிந்து, ஆடையாபரணந் தரித்து, பட்டாவை யிடுப் பிற்கட்டி, அவரவர் ஸ்திரீகளுடனே வாகனம் பல்லக்குதண் டிகையிலேறவும் தாரையானவள் மூடுபல்லக்கிலேறி, ஆயிர ங்கன்னியர்கள் புடைசூழவும், ஜெயபேரியானது தாம்தாமெ ன்று முழங்கவும் கொடிச்சீலைபறக்கவும், சேனைசைனியங்களு டன் புறப்பட்டு வருகையில், கருந்தூளானது எழும்பவும், காடுமலைகள் கிடுகிடென்று அதிரவும், அட்டகாசஞ் செய்து க்கொண்டு, பூமிதேவியதிர, ஆதிசேஷனுங் கலங்க, சேனைக ளுடன் புறப்பட்டான்.

விபீஷணர் அயோத்திக்கு வருதல்.

இவர்களிப்படி நடக்க, இலங்கையில் விபீஷணர் நீலா க்ஷதசன் முதலான தூதுவர்களையனுப்பி, புஷ்பக விமானத் தை யெடுத்துவரச்சொன்னார். அப்படியே கொண்டு வந்தார் கள். அத்தருணத்தில்பத்துவெள்ளம்யானையும், இருபதுவெ ள்ளந்தேரும், நாற்பதுவெள்ளம் புரவியும், எண்பதுவெள் ளங்காலாள்களும், இன்னம் பலம்பொருந்திய ராட்சதர்களு ம் அருபத்தையாயிரங்கோடி சேனாதிபதிகளும், நாற்பத்து நாலாயிரங்கோடி படைத்தலைவர்களும், ஏகோபித்து, புட்பக விமானத்திலேறினார்கள் விபீஷணரும் சனமாலிகையுடனே சிங்காரித்துக்கொண்டு லக்ஷங்கன்னியர்கள் புடைசூழத் தன் மகளான திரிச்சடையும், பாட்டனைமாலியவானையும், ஐயா யிரங்கோடி ராசமன்னரையும், காலசித்தனையுங் கூட்டிக்கொ ண்டு புஷ்பகவிமானத்திலேறி, இலங்காபுரியரசை மந்திரிவச த்திலொப்பிவைத்து, விமானத்திற்கு மந்திரோபதேசஞ்செய் யவே, கேசரிமார்க்கமெழும்பி, விமானமானது லவணசமுத் திரந்தாண்டி, ஆகாயமார்க்கமாகவந்து, தண்டகாரணியவன ஞ்சேர்ந்தது.

தேவசுந்திரன் அயோத்திக்கு வருதல்.

இப்பால்தேவசுந்திரனானவன் படைத்தலைவனான சுந்தர ராட்சதனைப் பார்த்து ஓய்சுந்தரராட்சதனே! ஸ்ரீராமர் அஸ்வ மேதயாகஞ்செய்யப்போகிறாராம் நாமும்போகவேண்டும் நம் மூண்டியுபாளையத்தைப் பயணப்படுத்தென்றுசொல்லி தன்னு

டைய அரண்மனைசென்றான். பின்புசுந்தாராட்சதன் . தண்டு களை வெளிப்படுத்தினன். அஃதெப்படியென்றால் கன்னமதம் கரடமதம், கபோலமதமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட யானைகளா னது கரியமலைகளைப்போல, கால்கைகள் முளைத்து வந்தது போல்யானைகள்பேரில் சவுடாலும் அம்பாரிகளும் வைத்து இராசமன்னரும் ரணவரிசைகள் பூண்டு முப்பத்திரண்டுவித ஆயுதங்களும் எடுத்துக்கொண்டு கையிற்றனுசேந்தி யானை யின்பேரிலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அதெவ்வளவெ ன்றால் மூன்றுவெள்ளம் யானைகளும் அதின்பின்னே இரத ங்களானது அச்சுக்கு எண்ணெயிட்டு மச்சுக்குவர்ணந்தீர்த்து சிங்கலலாடவும் சிர்க்கத்துவசம்பறக்க நான்குகுதிரைகள்பூட் டியும் இழுக்கப்பட்ட ரதத்தின்மீது இராசமன்னரும் முப்ப த்திரண்டாயுத முஸ்திப்புகளுடனே தனுசைக்கையிற் பிடித் துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள், அதெவ்வளவென்று லொரு வெள்ளம் இரதங்களும் அதன்பின்னற் சூரியன் ரதத்திற்கட் டியிழுக்கப்பட்ட புரவிகளுக்குச்சமானமான புரவிகளின்மீது கல்லணைவைத்துக்கொண்டு கத்திகேடயம் பிடித்துயேறிசுத்த வீரர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

அதெவ்வளவென்றால் பண்ணிரண்டுவெள்ளங் குதிரைக ளாம். அதன்பின்காலாள்களான ராட்சதர்கள் புறப்பட்டார் கள். அவர்களெப்படிப்பட்டபலவான்களென்றால் ஒவ்வொரு ராட்சதனுக்கு இந்திரலோகம்போதாது, அப்பேர்ப்பட்டபல சாலிகளான ராட்சதர்கள்கையில் ஈட்டி எறியீட்டி குந்தம் வாள் சூலம் கத்தி சக்கரம்வேல் இடியீட்டி முதலியதும் பிடி த்துத் தயாரானார்கள். அப்போது தேவசுந்திரனும் கிரீடம் பூண்டு ஆடையாபரணந் தரித்து முதுகில் அம்புறாப்பொதி யுங்கட்டி பட்டணத்தை மந்திரிவசங்கொடுத்து நானுவித வா த்திய முழக்கத்துடனும் சேனைகளுடனும் யானைகுதிரைகளு டனும் ரதமேறிப்புறப்பட்ட தெப்படியிருந்ததென்றால், ஈச லானது பெரும்போக்குப் புறப்பட்டாலெப்படியோ அப்படி யாக அசோகவனத்துவழியாய் யாவரும்வந்து லவணசமுத் திரந்தாண்டி யானைகள் முன்னுந் தேவர்கள் பின்னும் குதி ரைகளும் அதன்பின் கால்பலங்களும் அணியாகப்புறப்பட்டு வெளிப்பிரதேசம் பார்த்து பவுஞ்சிட்டுக் கூடாரங்களடித்து தண்டிறங்கினார்கள். அப்போது சூரியனும் மேற்றிசைக்கட்லி ல் மூழ்கினான்.

மகாமரியன் அயோத்திக்கு வருதல்

அப்போது மகாமாயனுனவன் பானுகோபனை யழைத்துச்சொல்லுகிருன் ஓ! பானுகோபா ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்யப்போகிருர் நானும் போகவேண்டும் நம்முடைய சேனைகளைபிரயாணப்படுத்தென்று உத்தரவுசெய்து அரண்மனைக்குப்போனுன் பானுகோபனுஞ்சேனைகளை சித்தப்படுத்தினுன். அதெப்படியென்ருல் கன்னமதம் கரடமதம் கபோலமதமென்று சொல்லப்பட்ட மும்மதங்களும் பொழியானின்ற கருமையான யானைகள்பேரிலே அம்பாரிசவுடால்கள்வைத்து யானைகள் கையில் இரும்பு சங்கிலியைக்கொடுத்து இராசமன்னரும் ஆடையாபரணந்தரித்து ரணவரிசைகள் பூண்டுகையில்வில்லேந்தி முப்பத்திரண்டு ஆயுதங்களும்பிடித்து யானையின்பேரிலேறிப் புறப்பட்டார்கள் அதெவ்வளவென்ருல்பதினேழு வெள்ளம் யானைகளும் அதன்பின் ரதங்களின் அச்சுக்கு எண்ணெயிட்டு மச்சுக்குவர்ணந்தீர்த்து கொடை கொடிச்சீலைகட்டிடால் துவசம்பறக்க, நாலுகுதிரைகள்பூட்டியும்எட்டுகுதிரைகள் பூட்டியும் பிசாசிபூதங்களால் இழுக்கப்பட்ட ரதத்திலே ராசமன்னர்கள்கையில் மகமேருவைப்போல வில்லைப்பிடித்து புறப்பட்டார்கள். அதெவ்வளவென்ருல் முப்பத்து நான்குவெள்ள ராஜமன்னர்களும் அதன்பின்னுற் சூரியனிரதத்திற் கட்டியிராநின்ற புரவிகளுக்கு சமானமான குதிரைகள்பேரில் கல்லணைவைத்து இருப்புசீருதரித்து கத்திகேடயமெடுத்து ஏறிபுரப்பட்டார்கள். அதெவ்வள வென்ருல் அறுபத்தெட்டுவெள்ளம்வீரர்கள் அதன்பின் கால்பலமான ராட்சதாள் ஈட்டிஎறியீட்டி சுரிகைவாங்குவளைதடி சக்கரம் இருப்புலக்கை கண்டகோடாலி சூலம் வேல் கத்திகள்முதலான முப்பத்திரண் டாயுதங்களும் பிடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவர்களோ! அண்டத்தைகையிற்பிடித்துபந்தாடப்பட்டவர்கள் வெகுயுத்தங்களிற் கைகண்டவர்கள் அவர்களுக்குதிரிமூர்த்திகளுமீடல்லஎப்போதுஅஸ்வமேதயாகயுத்தம்வந்ததென்று கேட்டார்களோ அப்போதே மகாசந்தோஷத்துடனே அட்டகாசங்களும் வீரப்பிரதாபங்களும்பேசிக்கொண்டுபுறப்பட்டார்கள். அதெவ்வளவென்ருல் நூற்றுமுப்பத்தாறுவெள்ளம் காலால்கள் அத்தருணத்தில்மகாமாயனுனவன். கிரீடம்பூண்டுவெச்சிரகவசமணிந்து ஆடையாபரணந்தரித்து மந்திரிபிரதானிகள் சூழதன்னுடைய தேவிகளையும் அ

யைத்துக்கொண்டுரதத்தில்வந்தேறினன் அவன்வரவே ஜெய பேரிகைவெண்கலபேரிகை அடித்தார்கள் எக்காளை சின்னம் தவுண்டைமல்லரி குடைமுழா தம்பட்டம் மத்தளம்வுருத்திர வீணைகள்முதலான வாத்தியங்கள்தாம்தாமென்று முழங்கச் செய்தார்கள் அப்போது நூற்றுமுப்பத்தினலாயிரங்கோடிப டைத்தலைவரும்ரதமேறிமகரக்கொடிபிடித்து புறப்பட்டார்க ள். இப்படியாகசகலஆடம்பரத்துடனே ஆகாயமார்க்கத்திலெ ழும்பி சமுத்திரந்தாண்டி லவணசமுத்திரக் கரையோரமாய்த் தண்டுவிட்டிறங்கினர்கள்:

சலவசந்தன் அயோத்திக்கு வருதல்.

இவ்விடத்தில் இப்படியிருக்க அநுமாரானவர்போனபி ற்பாடு சலவசந்தனனவன் சேனபதியான பஞ்சகண்டனை ய யைத்து ஓய்பஞ்சகண்டனே! ஆதிபராபரவஸ்துவாக விளங் கப்பட்ட ஸ்ரீராமமூர்த்தி அஸ்வமேதயாகஞ்செய்யப்போகிரு ராம் அந்தயாகத்திற்கு நாம்போகவேண்டும் நம்முடையதண் டுதளங்களைப் பயணப்படுத்தென்று கட்டளையிட்டு நன்னரண் மனைக்குச்சென்ருன். அப்போது பஞ்சகண்டனனவன் தண் டைவெளிப்படுத்தி யானையின்மீது அம்பாரிவைத்து முப்பத் திரண்டு ஆயுதங்களுங்கொண்டு கையில்வில்லெடுத்து யானை யின்மீதேறிப் பதிமூன்று வெள்ளம் ராஜமன்னர்கள் புறப்ப ட்டார்கள். அதன்பின் ரதங்களானது குடை கொடிச் சீலைக ளால் அலங்கரித்து டால்துவசம்பறக்க அநேகங்குதிரைகள் பூட்டியும் இருபத்தாறுவெள்ளம் ரதம்புறப்பட்டது வாய்வே கத்திலு மிஞ்சினவேகமாகிய ஐந்துவெள்ளங் குதிரைகளின் மீதேறிப் புறப்பட்டார்கள். அதன்பின்னுற் கால்பலமான ப னிரண்டுவெள்ளம் ராட்சதாள் ஈட்டி எரிஈட்டி சுரிகை வாங் கு வளைதடி சக்கரம் குந்தம் பாசம் இருப்புலக்கை தண்டாயு தம் கத்திகேடயம் என்றுசொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டு ஆ யுதங்களு மோதிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். சலவசந்தனும் இரத்தினகிரீடம் பூண்டு ஆடையாபரணலங்கிர்தனகி பட்ட ணத்தை மந்திரி வசப்படுத்தி ஸ்திரீயுந்தானு மிரதத்திலேறி யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஜெயபேரிகை ரணபேரிகையடி த்துப் புறப்படுகையில் அண்டங் கிடுகிடென்று நடுங்கத்தக்க தாக கோட்டையை விட்டு சமுத்திரக்கரைவந்து யானை தேர்

பரிகளுடன் ஆகாயத்திலெழும்பி சமுத்திரத்தையுந் தாண்டி, வருகிறகாலையில் ஏழாவது சமுத்திரத்தில் யானைகளானது நீய்ந்துநடப்பதால் அச்சமுத்திரம் சேராகக்குழம்ப அக்கரையேறி கூடாரம்போட் டிறங்கினார்கள். சூரியனும் மேற்றிசைக்கடலில் மூழ்கினான். அப்போதவ்விடத்தில் தேவசுந்திரன்பாளையமும் ஒன்றாய்க் கூடிக்கொண்டு சமுத்திரக்கரையில் நூறுயோசனைவிஸ்தீரணம்பரவி ஒருவர்க்கொருவர் வினவி சந்தோஷவார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையிற் பொழுதுவிடிந்தது சூரியபகவானும் உதயகிரிபர்வதத்தில் உதயமாகவே மூன்றுதண்டுகளும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து நடக்கிறபோது பூமியானது கிடுகிடென்று நடுங்கியது அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் பயப்பட்டார்கள். அஷ்டகுலபர்வதங்களும் நடுக்கமுற்றது தேவர்கள் திகிற்கொண்டார்கள். காட்டில்வாழுங் கரடிபுலிசிங்கம் யாளியென்றுசொல்லு மிருகங்கள் பாரிவேட்டை விட்டாற்போல காட்டைவிட்டு ஓடிப்போயின. இப்படிசகலரும் நடுங்கும்படியாக தண்டகாரணியவனம் வந்துவிட்டது தண்டு வருகிறதற்கு இடமில்லாமல் காடு செடி மலைகுன்றுகள் சகலமும்வெட்டி நிறவி பத்துயோசனை விஸ்தீரணம் அகலமாகவழியுண்டாக்கி கரைகாணாமல் சேனைகளானது வருகிறதை தண்டகாவனத்து ரிஷிகளெல்லாங் கண்டு மற்றொருவனம் ஓடினார்கள்.

இப்படியிருக்கஅனுமாரானவர்கந்தாபுரிபட்டணம்போய்தன்னுடையபாளையமெல்லாம் தயார்படுத்தி தன்பிள்ளையானமட்சயந்தஅனுமானை அயோத்தியாபுரி பட்டணம்வரவுத்தரவுசெய்து கங்கைக்கரைக்குவந்து குகனை தன்னுடனேவரச்சொல்லி ஆக்கியாபித்து குகனிடத்திற்செலவுபெற்றுக்கொண்டு அனுமார் அயோத்தியாபுரி பட்டணம்வந்து ஸ்ரீராமரைக்கண்டு நமஸ்கரித்துச் சுவாமி தேவரீர் உத்தரவு செய்தபிரகாரம் சமுத்திரந்தாண்டி சகலரையும் சேனை சைனியங்களுடன் வரும்படி உத்தரவுசெய்து வந்தேன். அவர்களுமிப்போதோ இன்னஞ் சற்று நாழிகைக்கோ வரப்போகிறார்களென்று அனுமாருடைய வேகத்திற்கு மெச்சி இராசகாரியங்களைக் குறித்து பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தண்டுகளானது கோவென்று பிரசண்டவாய்வு சப்திப்பது போலக் கருந்தூள் செந்தூளெழும்பக் கண்ணுக்கெட்டாததூரம் பரவிக்

கொண்டுவருகிறபோது பட்டணத்து ஜனங்களானவர்கள் கண்டு வலசைவாங்கிஓடிப்போகிறவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு போகிறதென்னவென்றால், நமது அயோத்தியாபுரி பட்டணத்திற்கு என்னமோ அழிவுகாலஞ்சம்பவித்ததுபோ லிருக்கின்றதம்மா யிருக்கிறவானரர்களையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ராட்சதசேனையெல்லாங் கொன்றுபோட்டான். அவர்கள்கன்குத் திப்பாம்புபோலச் சமயம் பார்த்து வந்து விட்டார்கள். ஓடிப்போவோமென்பாரும் ஒளிப்போமென்பாரும், ஐயோ! தாலட் சுமிஎன்றுவனம் போனளோ அன்றே போய்விட்டது ஸ்ரீராமன் வாழ்வென்பாரும், சிலஸ்திரீகள் அடியோடே இப்படி அழிவுகாலம்வருகிறதற்குத்தானேமுன்னமே மண்மாரி பொழிந்து பெருங்காற்றடித்தது இனிஇந்தப் பட்டணத்தி லிருக்கப்போகாதென்று ஒருத்திக்கொருத்தி சொல்லிக் கொள்ளவும், அடியம்மா ஸ்ரீராமர் என்னமோ அஸ்வமேதயாகம் பண்ணப்போகிறார் அதற்குசேனைவருகிறதென்பாரும், அடிபோடி பயித்தியக் காரிசீதையில்லாமல் அஸ்வமேதயாகம்பண்ணினால் உடனே பின்னம்வருமென்பாரும், அடிதங்கை இன்னும் ஒருநாழிகைக்குள் எல்லாந்தெரியவருமென்பாரும், சிலமாதர்கள் அடிதங்கையே ஸ்ரீராமர் என்ன கையிலாகாதவரோ அவர்தம்பிலட்சுமணருக்கு இதுவெல்லாம் ஒருநிகராவென்பாரும், அடிபோடி பரதர் என்ன லேசானவரோ சத்துருக்கரென்ன அற்பமானவரோ அவர்களுக்கு ஆர்தான்யீடென்பாரும், அடியம்மா அனுமாரென்னப்பட்டஒருகுரங்கு அவர்களிடத்தி லிருக்கிறமட்டும் அவர்களுக்கென்ன சங்கை யிருக்கிற தென்பாரும், அம்மா சீதையில்லாமல்யாகம் நிறைவேற மாட்டாதென்பாரும், அடிதங்கையே ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர்சிறுபோதில் தாய் சொற் றள்ளாமல் வனத்திற்குப் போய் வனத்து ரிஷிகளுக்கு அபயஸ்தங்கள் கொடுத்து இராவண ராட்சதரை யெல்லாம் கொன்று விபீஷணருக்குப் பட்டங்கட்டிப் பேர்பெற்றவர்கள் என்பாரும் சிலமாதர்கள் அடிமச்சிஇப்போது இந்த சேனைகளைக்கொண்டு தான் யாகம்பண்ணிராசாக்களையெல்லாஞ்செயித்து ஒருகுடை யின்கீழாளகாத்திருக்கிறாரென்பாரும், இப்படிப்பட்டணமாதி யந்தமுஞ்சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை ஸ்ரீராமலட்சுமணருங்கேட்டு அனுமாரைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்.

ஓய், அனுமாரே! இவ்வளவு ஆரவாரத்துடன் உலகம் நெருங்கப்படியாய் வருகிறவன் யாரென்று கேட்க அனுமாரான வர் மண்டபம் விட்டு வெளியே வந்து விஸ்வரூபங் கொண்டு பார்த்தார் அப்போது அரசர் வருகிறார் என்று முன்னே சுக்ரீவனும் அங்கதனும் தங்கள் தண்டுடனே வருகிறதைக் கண்டு விஸ்வரூபத்தைவிட்டு சபாமண்டபம்வந்து சுவாமியை நமஸ்கரித்து சொல்லுகிறார்.

ஓய், நாதனே! கிருபைக்கடலே சுக்ரீபனும் அங்கதனும் வருகிறார்களென்றார் அதுகேட்டு இராமபத்திரசுவாமி சந்தோஷமாய் பரதரையுஞ் சுமந்திரனையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறார் பரதாழ்வாரே மந்திரிசுமந்திரரே நீங்கள் சிலதுசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் சுக்ரீபமகாராசனையும் அங்கதனையுந் தழுவி அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென்று உத்தரவு பண்ணினார் அந்தப்படியே பரதாள்வாருஞ் சுமந்திரரும் எழுந்து சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு டமாரபேரிகை முழங்க எதிர்சென்றார்கள்.

அப்போது வானரப்படையானது தென்கோபுர வாசற்படிமுன் கோட்டைக்குவெளியில் நின்றுவிட்டன அக்காலையில் சுக்ரீவனும் அங்கதனும் இருபத்துநான்கு படைத்தலைவருஞ்சூழ காணிக்கை கப்பணங்களுடன் வந்து ஒருவர்க்கொருவர் தழுவி ஆலிங்கனம்பண்ணிக் கொண்டு பட்டணத்திற்குள் வரும்போது பட்டணத்துஜனங்கள் இவன்றானே எழுபத்திரண்டுவெள்ளம் வானரருக்கும் இராசாவான சுக்ரீவனென்றும் இவன்றானே அங்கதனென்பவனும் என்றுபேசிக்கொள்ள சுக்ரீவமகாராசன் அங்கதனுடன் கூடிக்கொண்டு அவர்களைப் பாராததுபோலும் ஏழுகோபுர வாசற்படியுந்தாண்டி பட்டணத்துக்கு வருகிறபோது பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ரென்றும் சொல்லப்பட்ட நான்கு வீதிகளும் பாழடைந்து ஸ்ரீலட்சுமி வனம்போன சமாச்சாரம் பரதர் சுமந்திரர் சொல்ல சுக்ரீவர் கேள்விப்பட்டு வெகுமனஸ்தாபமாய் நான்குவீதியுங் கடந்து சபாமண்டபம்வந்து ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியார் பாதத்தில் தன்னுடைய கிரீடம்பட நமஸ்கரித்தான் அப்படிவந்து நமஸ்கரித்த சுக்ரீபனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து ஆசீர்வதித்தார் அவர் ஆரென்றால் பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களை

யுங் கெர்ப்பத்தில் வைத்து ரட்சிக்கப்பட்டா நின்ற ஆதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவே ஸ்ரீராமனுகவும் அவதரித்த ஸ்ரீமந்நாராயணன் பின்பு சுக்ரீவன் இலட்சுமணரை சேவிக்க இலட்சுமணருஞ் சுக்ரீவனுக்கு ஆசிர்வதித்து உட்காரச் செலவு கொடுத்தார்.

அப்போது அங்கதனும் இருபத்துநான்கு படைத்தலைவருங் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை யெல்லாம் ஸ்ரீஇருத்திப்போட்டு சுவாமியை வந்து நமஸ்கரித்தார்கள், அப்படி நமஸ்கரித்த அங்கதனுக்கும், இருபத்துநான்குபடைத்தலைவருக்கும் ஆசிர்வதித்தார். அவர்களும் எழுந்திருந்து இலட்சுமணரை சேவிக்க, இலட்சுமணரும் ஆசிர்வதித்து வுட்காரச்செலவு தந்தார் அக்காலையில் ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவனை நோக்கி ஓய் வானரசிரேஷ்டரே யாவருஞ் சுகமாவென்று வினவ, சுக்ரீவமகாராசன் சொல்லுகிறர். ஓய் நாதனே! கிருபைக்கடலே தங்களுடைய கருணைகடாட்சம் அடியார்கள் பேரிலிருக்கிறவரைக்கும் நாங்களனைவரும் சுகமென்றான். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி சந்தோஷமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச்சமயத்தில் தாரையுஞ் சுக்ரீவனுடைய பெண்டுகளும் அங்கதன் பெண்டுகளும் அன்னம் இரண்டுலக்ஷசங் கன்னியர்கள் பல்லக்கு தண்டிகை விட்டிறங்கி அரண்மனைக்குள் நுழைந்து கௌசலை கைகேசி சுமித்திரை இவர்கள் மூன்று பேருக்கும் நமஸ்கரித்தாள், அன்னவர்கள் அவர்களுக்கு ஆசிர்வதித்து உட்காரச்சொல்லி ஆசனம் போட்டு சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து அவர்களுக்கு விடுதி கொடுக்க அவ்விடுதியில் அவர்களும் போயிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்க, விபீஷணரானவர் வடக்குகோபுர வாசற்படியாய் புட்பகவிமானத்தை விட்டிறங்கி புறத்திலிருந்த சேலானது பெருப்போக்கு புறப்பட்டதெப்படியோ அப்படியாக விமானத்திற்குள்ளிருந்து ஆனைகளானது கருமலையைப்போல பேரிகை சவுடால்களுடனே புறப்பட்டது அதின்பேரில் இராசமன்னரும் வில்லை கையிற்பிடித்து முப்பத்திரண்டுவித ஆயுதங்களுடனும் புறப்பட்டு அயோத்தியாபுரிபட்டணந் திடுக்கிட வருகிறபோதுண்டாகிய ஆரவார சத்தத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீராமசந்திர சுவாமி அநுமாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறர்.

ஓய், அநுமாரே! இப்படி அதிக ஆரவாரத்துடன் பூமி நடுங்கும்படியாய் வருகிறவர் ஆரென்றுகேட்க அநுமான

ழுந் திருந்துசுவாமி லங்காதிபதியான விபீஷணர் வருகிறு
ரென்றார் அதுகேட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி கூறுகிறார் தம்பிபரதா
லக்ஷுமணா சத்துருக்கா நீங்கள் நமதுசபையிலுள்ள மந்
திரி பிரதானிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய் விபீஷணரை
த்தழுவியழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட அந்தப்ப
டியே அம்மூவரும் ஊர்வசி திலோர்த்தமை அரம்பைமேன
கை இவர்களுக்குச் சமதையான பெண்கள் நாட்டியம்புரிய
ஏழுகோபுர வாசற்படியுங் கடந்துவருகிற விபீஷணரையும்
மாலியவானையுங்கண்டு இரதத்தை விட்டிழிந்து காணிக்கை
கப்பங்களுடன் மந்திரிபிரதானிகள் புடைசூழ ஆடல்பாடல்
பார்த்துக்கொண்டு மேளசங்கீதத்துடன் புறப்பட்டு எதிர்
கொண்டுவந்து ஒருவர்க் கொருவர் தழுவிவினவிக் கொண்
டார்கள் சேனாதிபதியான காலசித்தனும் நீலாக்ஷசதனும்
வந்து பரதலக்ஷுமணருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்ய பரதல
க்ஷுமணர் சத்துருக்கரும் ஆசீர்வதித்தார்கள் சேனாசமுத்
திரங்களெல்லாங் கோட்டைகு வெளியிலே நிறுத்திப்போ
ட்டுக் கிழக்கு கோபுரவாசற்படியுங் கடந்து பட்டணத்துக்கு
ள்வருகிறபோது பட்டணத்திலுள்ள ஜெனங்கள் விபீஷண
ரையும் மாலியவானையும் பார்த்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்
லிக் கொள்ளுகிறார்கள் இவர்தானே இராவணனிட தம்பி
யான விபீஷணன் நல்லகுணசாலி இவராலேதான் ஸ்ரீராம
ர் இராவணசம்மாரம்பண்ணி இவருக்குமுடிசூட்டினது இ
வர்தானே விபீஷணர் இவரில்லாவிட்டால் அன்றே இராம
லக்ஷுமணர் இறந்துபோய்விடுவார்களென்பாரும்இந்தவிபீ
ஷணன் சச்சரவுசெய்து ஸ்ரீராமருடன் சேர்ந்துக் கொண்டு
தமயன்குடியைக் கெடுத்தானே இவன்முகத்தில் முழிக்கப்
போகாதென்பாரும், அப்போது சீதையம்மனை இராவண
ன்யெடுத்துக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்தில்வைக்க அது
கண்டு இராவணன் சகோதரனான கும்பர்கணன்மீது தூறிக்
கொண்டான் பிறகுவிபீஷணர் வந்து தமயனுக்குச் சீதைய
ம்மனை விட்டுவிடும்படி பலநீதிகளையோதியும் இராவணன்
கேளாமல் வாளையுருவிக்கொண்டு வெட்டவந்தபோது அந்
தவாளுக்குபயந்து தம்பியானவிபீஷணன் ஸ்ரீராமரண்டைவ
ந்து சேர்ந்தான் ஸ்ரீராமரும் தன்னுடைய பகையாளியின்
தம்பியென்றும்பாராமல் அவனுக்கு அழிவில்லாத சிரஞ்
சீவியுங் கொடுத்து இராவணனையுங் கொன்று பட்ட
முந் தரித்தார் இந்தவிபீஷணர்தான் சுவாமிக்கு வுகந்த

பிள்ளை யென்பாரும் அப்படியல்ல தமையனானவன் தம்பி யைக் கண்டவுடனே தம்பியானவன் தமயனைக்கண்டவுடன் சரியாய் நடந்துக் கொள்ளுவான். அப்படி இராவணனிட த்தில் துற்புத்தியில்லா விட்டால் தமயன்பேரிற் கோட்சொ ல்லிக் கொலைறதற்கு இலக்ஷ்சுமணர் முன்னுக்கு ஹரிஹரப் பிரம்மாதிகளுமீடல்ல, தமயன் மனதிற்குச் சந்தோஷமானால் தம்பி லட்சுமணனுக்கு சந்தோஷமாகுமே பாரும் அல்ல இ ந்த விபீஷணன் இராக்ஷசச வம்சமாயிருக்கிறார், இராசவடி வாய் காண்கிறது இவருடைய அழகுக்கு மன்மதனும் ஈட ல்ல, இவர் பராக்கிரமும இவர் வில்சிங்காணியும் அம்புராப் பொதியும் இரத்தினக் கிரீடமும் தேவேந்திரனுக்கும் வரா தென்பாரும், இப்படியாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் நாலுவ ர்ன சாதிகளுடைய வீதிகளுங் கடந்து ராமரிருக்குஞ் சபா மண்டபம் வந்து அவர் பாதத்தில் தன்னுடைய ரத்தினகிரீ டமும் படத்தாழ்ந்து சேவித்தார். அப்படி வந்து சேவித்த விபீஷணரை யெடுத்து ஆசீர்வதித்து பொற்பீடம் போட்டு உட்காரவைத்தார். மாலியவானும் சேனாதிபதியும் மந்திரி பிரதானிகள் சபாமண்டபத்தில் நடந்து வருகையில ராமர் விபீஷணரைப் பார்த்து இவரார் மகாபெரியவரா யிருக்கிறா ரென்று கேழ்க்க விப்ஷணர் சொல்லுகின்றார்

கேளும், ஓ நாதனே இவர் தான் எங்கள் பாட்டனாகிய மாலியவான். என் தமையனை இராவணனுக்குச் சீதை யம் மனைவிட் விடும்படி வெகு புத்திகளைச்சொல்லி உம்மையுங் கொண்டாடினவர் இயர்தாமென்று சொல்ல ஸ்ரீராமர்கேட் டு சிங்காதனம்விட்டுக் கீழிறங்கி மாலியவானுக் கெதிர்வர வே மாலியவான்கண்டு பயபக்தியுடன் தெண்டனிட அந்த மாலியவானை ஸ்ரீராமர் கிருபைகூர்ந்து வாரியெடுத்து ஆசீர் வதித்து ஓர் ஆசனங்கொடுத்து உட்காரவைத்து அவர்களு டைய சுபக்ஷேமசங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் அப் போது விபீஷணனிடம் பட்டபுதேவியான சனமாலிகையும் மகளான திரிச்சடையம்மனும் இரண்டு லக்ஷசங்கன்னியர்க ள் கௌசலை கைகேசி சுமித்திரை மூன்றுபேரையுஞ் சேவிக் க அன்னவர்கள் அவர்களையும் ஆசீர்வதித்து பீடம்போட்டு உட்கார வைத்தி சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து அவ ர்களுக்குத்தக்க விடுதிகளமைத்து சகலசம்பிரமத்துடனட ப்பித்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் மகாமாயனென்பவன் தன்னுடைய பரிவாரமான யானைதேர் பரிசேனைகளான தண்டு தளங்களுடனே தண்டகாரணிய வனத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக்கங்கைக்கரை யிரங்கிப் போகையில் யானைகளானது தும்பிக்கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தது அதன்பின் வரும் யானைகள் ஜலங்களைக் குடித்து புரவிகளுந் தாகவிடாய் தீர்ந்து நடந்ததுகள் அதன்பின் வருங் குதிரைகளுக்கு சலமில்லாமற் சேராடி குழப்பிவிட்ட கால்பலமான இராக்ஷதர்கள் நடக்கிறபோது காய்ந்து உலர்ந்து தும்புந் தூளுமாய்க் கருந்தூளுஞ் செந்தூளு மெழும்பும்படியாய் ஆரவாரத்துடனே அட்டகாசஞ்செய்து இரைச்சலிட்டு வருவதை ஸ்ரீராமர் கண்டு ஒய் அனுமாரே? இப்போது வருகிறவர் யாரென்று கேட்க அனுமார் சொல்லுகிறார். ஓ சுவாமி இப்போது மகாமாயன் வருகிறதுபோல காண்கிறதென்றார், அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் தம்பியாகிய சத்துருக்கனைப்பார்த்து தம்பிசத்துருக்கா நீ சில படைத்தலைவரையுஞ் சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு போவென்றார், அவ்வாறே சத்துருக்கர் சொல்லுகையில் மகாமாயன் தெற்குகோபுர வாசற்படியிற் பாளயங்களை நிறுத்திவிட்டு மந்திரி பிரதானிகள் படைத்தலைவர்சூழக் காணிக்கை கப்பங்களுடனே எதிர்கொண்டு வந்து சத்துருக்கரைக்கண்டு ஒருவர்க்கொருவர் தழுவி வினவிக்கொண்டு சந்தோஷமாய் வருகையில் அப்பட்டணத்து ஜனங்கள் மகாமாயனைப்பார்த்து ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அண்ணே இவனைப் பார்த்தால் பயமாயிருக்கின்றது இவனுடைய கோரப்பல்லுங் கையிற்பிடித்திருக்கின்ற வில்லும் பாரென்றான் மற்றொருவன் கூறுகின்றான். அப்பா இவன் முகத்திலிருக்கிற மீசைகளும் இவனுடைய புஜபல பராக்கிரமமும் பார்க்கவே யாவருக்கும் உதரலும் மனப்பதறலுமாமென்றான் வேறொருவன் கண்டு பயங்கொண்டு ஐயா இவன்கையோ கயிலையங்கிரியைக் காக்குமாப்போற் காலெற்றும் கண்ணோ விண்ணைமருட்டும் புஜமோ பதினாயிர மலையைப் புரட்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ளும்படியாய் வீதிகளைக்கடந்து சபாமண்டபம் வந்து ஸ்ரீராமரை நமஸ்கரித்தான். அப்படி நமஸ்கரிக்க மகாமாயனுக்குப் பலவாசிகள் கூறியபின்பு மகாமாயனென்பவன் பரத லட்சுமணரை சேவிக்க அவர்களும ஆசிர்வதிக்க பிறகு மாலியவானையும் விபீஷணரையுங் கண்டு

நமஸ்கரித்தான். அப்படி நமஸ்கரித்த மகா மாயனுக்கு இவர்களும் ஆசீர்வதித்து உட்காரச்சொல்லி கொடுத்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமர் ஓய் மகா மாயனே! நீங்களனைவரும் க்ஷேமமாவென்றார். ஓ! நாதனே இருப்பக்கடலே தங்களுடைய அநுக்கிரகம் அடியேன் பேரிலிருக்கிற மட்டுக்கும் அடியேனுக்கு க்ஷேமமே தவிர குறைவொன்றுமில்லையென்று பணிவாகக் கூறினான். இதற்குள் மதன்ரஞ்சினி யென்னப்பட்டவள் அநேக கன்னியர்கள் சூழ, முப்படிப் பல்லக்கிலேறி கௌசலை கைகேசி சுமத்திரை யாரிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று அந்த மூன்றுபேருக்கும் நமஸ்கரிக்க அவர்களும் இவர்களை ஆசீர்வதித்து அவர்களுக்கு விடுதிகள் கொடுத்து சகல சம்பிரமத்துடன் நடப்பித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் சலவசந்தனானவன் தன்னுடைய யானைசேனை பரிவாரங்களுடன் யானைகள் முன்னடக்க, அதன்பின் ரதங்கள் நடக்க அதன் பின்பு குதிரைகளும் அதன் பின் காலபலமான சேனைகளும் நடக்கிறபோது பூமியானது கிடுகிடுவென்று நடுங்க ஆதிசேஷன் புஜமாற்ற அஷ்டகுல பர்வதங்களு மதிரப்பெருத்த ஆரவாரத்துடனே இராக்கதச் சேனைகளானது வருகிறபோது ஸ்ரீராமர் அநுமாரைப்பார்த்து அதோ வருகிறவன் யாரென்று கேட்க, அநுமார் சொல்லுகிறார். ஓ நாதனே! இன்னஞ் சலவசந்தன் வரவில்லை இவ்வளவு ஆரவாரத்துடன் வருகிறவன் சலவசந்தனேயல்லாமல் மற்றொருவரு மல்லவென்று அநுமார் சொல்ல, அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் தம்பி சத்துருக்கா நீ நமது மந்திரி பிரதானிகளுடன் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு எதிர்நோக்கிச் சென்று சலவசந்தனை அழைத்துவாவென்று கூறுகையில் சத்துருக்கன் அந்தப்படியே சர்வாடம்பரத்துடன்சலவசந்தன் முன் செல்லவே சலவசந்தன் கண்டு சட்டென்று ரதத்தை விட்டுக் கீழே குதித்து சாஷ்டாங்க தெண்டம் சமர்ப்பிக்கச் சத்துருக்கனானவர் தழுவி ஆசீர்வாதஞ் செய்தழைத்து வருகையில் சேனாசமுத்திரங்களைக் கோட்டை வெளியில் நிறுத்திவிட்டு படைத்தலைவனான பஞ்சகண்டகன் சேனாபதிகள் தலைவர்கள் சூழும்படியாய்க் காணிக்கைக் கப்பங்களுடன் வருகிறபோது பட்டணத்து ஜனங்கள் சலவசந்தனைப்பார்த்துச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள் இவனைப் பார்த்தால் இராக்கதனைப்போற் காண்கிறது பிரியவசனமோ அத் தோன்றுகின்றது இவனுடைய அகோரதந்தங்களைப் பார்த்தால் சந்

திரனை இருபிளவாய்ப் பிளந்து இரண்டு கடைவாயிலும்வை த்ததுபோலு மிருக்கின்றதென்று சொல்லிக் கொள்ளுகை யில் சலவசந்தனுனவன் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைக் கண்டு வணங்கி னன். அப்படி வணங்கிய சலவசந்தனை யெடுத்து வாயார வாழ்த்தினர். பிறகு சலவசந்தனுனவன் பரத லட்சுமணரை யும் சேவித்தான் அவர்களும் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, ஆசனங் கொடுக்க அதன்மீதுட்கார்ந்தான். அப்போது ஸ்ரீராமமூர் த்தியானவர் ஓய் சலவசந்தனே! நீ ரும்முடைய சேனைசைனி யங்களும் சுகமோ வென்றுர் சலவசந்தன் சொல்லுகிறுன் உங்களுடைய அனுக்கிரகம் அடியேனுக் கிருக்கிற மட்டுக் கும் ஒரு குறையுமில்லை யென்றுன்.

இப்படி யிருக்கையில் சலவசந்தனுடைய பட்டபு தேவி யான திருமாலியும் நூறுதாதியர்கள் புடைசூழ முத்துப் ப ல்லக்கிலேறி கைகேசி சுமித்திரைகள் அரண்மனைக்குச்செ ன்று அவர்களடிவணங்கி நமஸ்கரித்தாள் அவர் களித்துதி ருமாலினுக்கு ஆசீர்வதித்து ஒருபீடம்போட்டு உட்காரவை த்து வந்தவர்களுக்கெல்லாம் விடுதியும்விடுக்க அதில் சகல வைபவத்துட னிருந்தார்கள் அப்படியிருக்கத் தேவசுந்தர னுனவன் யானைதேர்பரிகள் அணியாகவும் நாற்பத்தைந்து வெள்ளம்ராக்கத சேனைகளுடனும் இருபத்து நாலாயிரங் கோடி வானரர்கள்கூட்டத்தோடு கங்கைக்கரைக்கு வந்தான் அப்படிவந்த தேவசுந்திரனைமட்சயந்த அனுமான்கண்டு ர தத்தை விட்டிழிந்து யெதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப் போய் தழுவி வினவிக்கொண்டு இருவர் தண்டுகளையும் ஒன் ராய்க் கூட்டி சங்கீதமேள வாத்தியங்கள் தாம்தா மென்று முழங்க பூமியதிர அஷ்டகுல பர்வதங்களும் நடுங்க வான ருளும் ராக்கதாளும் ஒன்றுய்க்கூடி ஆரவாரத்துடனே வரு கிறபோது எங்குமிறங்க யிடமில்லாமல் நாலுமூலை கோபுர வாசற்படியும் போய்ப் பார்த்தார்கள். அவ்விட முழுமையும் ஆனையும் குதிரையும் ரதமும் வானராளும் ராக்ஷதாளும் எங் கும் டமீரர பேரிகை மேளவாத்தியங்களும் கொடைகளும் கொடிகளும் அவுதாக்களும் கூடாரங்களும் ஆடல் பாடல் ளும் கூக்சல்களும் கோபுறவாசற்படிக்குத் தென்புறமாகக் கொஞ்சம் சந்து வெளிச்சமாய்க் கண்டது அதுகண்டு தேவ சுந்திரன் மட்சயந்த அனுமாரைக் கண்டு தளத்தை விட்டு காணிக்கைக் கப்பங்களுடனே நாற்பத்துநாலாயிரங்கோடி சேனுதிபதிகள் சூழ, ஏழுகோபுரவாசற்படியுங் கடந்து கோ ட்டைகள் நுழைந்து மகா ஆரவாரத்துடனே வருகிறபோ

னைவருகிறபோது சபாமண்டபச் சபையிலுள்ள ஸ்ரீராமர்பா தலட்சுமணர் சத்துருக்கர் விபீஷணர் மாலியவான் சுக்ரீவன் அங்கதன் மந்திரியான சுமந்திரன் சகலருங் கேட்டு அவர்களார் வருகிறவர்களென்று மனதிலேயெண்ணினார்கள், அப்போது ஸ்ரீராமர் ஓ அனுமாரே! இப்போது வருகிறவர்களாரென்றுகேழ்க்கவே அனுமார்கூறுகிறார் சுவாமி வானர சிரேஷ்டர் இராட்சதசிரேஷ்டர் எல்லாரும்வந்து நிறைந்திருக்கின்றார்கள் தேவசுந்திரன்மாத்திரம்வரவில்லை அவன்றான்வருகின்றதுபோற் காணாதென்றார். அதுகேட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்பி சத்துருக்கனைப்பார்த்துச்சொல்லுகின்றார், நீ சிலதுசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் மரியாதைசெய்து அழைத்துக்கொண்டுவாவென்றுத்தரவுசெய்தார் அப்படியே சத்துருக்கர் மந்திரி சுமந்திரனையும் சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு மேளதாளசங்கீதத்துடன் எதிர்கொண்டுபோகவே தேவசுந்திரனும் மட்சயந்த அனுமாரும் நமஸ்கரித்தார்கள் அப்படி நமஸ்கரித்த தேவசுந்திரனும் மட்சயந்த அனுமானையும் ஸ்ரீராமமூர்த்திகண்டு. ஓ அனுமாரே ! இராட்சதரூபனும் வானரரூபனுமாக வருகிறார்களே இவர்களார் சொல்லென்று கேட்கையில் அனுமார் சொல்லுகிறார்.

ஓ சுவாமி ! அதோ ராட்சதசிரேஷ்டனாக வருகிறவன்பாதாளலோகத்தைப்பரிபாலனம் பண்ணப்பட்ட மயிலிராவணனுடைய மருமகனான தேவசுந்தரன் வானரரூபமாய் வருகிறவன் அடியேனுடையகுமாரன் மட்சயந்த அனுமானென்னப்பட்டவன் இருவரும்வருகிறாரென்றுசொன்னார். அது கேட்டு இராமலட்சுமணர் சந்தோஷப்பட்டு ஓய்அனுமாரே நீர் நித்தியதத்துவ பிர்மாச்சாரியராயிற்றேஉமக்குப்புத்திரனேது எனக்குத்தெரியச் சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்ரீராமமூர்த்திகேட்க அனுமார் சொல்லத்தொடங்கினார்.

மட்சயந்த அனுமான் வரலாறு கூறுதல்.

ஐயா ஜகநாதனே ! அடியேன் சீதா லட்சுமியம்மனைத் தேடிக்கொண்டு சமுத்திரந் தாண்டுகையில் அடியேனுடைய

சுக்கிலங்கலிதமாய்ச் சமுத்திரத்தில்விழுந்தது. அதையொரு மச்சமானது விழுங்கிற்று. அந்தநாழிகைக்கு ரிஷி பிண்டம் இராத்தங்காமல் மட்சயந்தன் பிறந்தான். பிறந்த மாத்திரத்தில் சமுத்திரக்கரை யோரமாகத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான் அப்படியிருக்கையில் மயில் ராவணன் வேட்டைக்குப் பாதாளத்தைவிட்டு வெளியேவந்து சமுத்திரந்தாண்டிவருகிறபோது ஜலத்திலேதத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிற மட்சயந்தனைக்கண்டு வெகு ஆசையன்புடன் எடுத்துவளர்த்தான். அப்படியிருக்க அடியேன் சீதாலட்சுமியைக் கண்டுசமுத்திரந்தாண்டி தங்களுக்குவந்துசொல்லத் தாங்களும் இளையபெருமாளுமாக எழுபதுவெள்ளம் வானராளுடனேசமுத்திரத்தையடைந்து இலங்கைக்குப்போய் இராவணனைக்கண்டு கும்பகர்னன் இந்திரசித்து அதிகாயன் மூவரையுங் கொன்ற பிறகு இராவணனுனவன் யோசனைசெய்து பாதாளலோகத்திலிருக்கப்பட்ட மயிலிராவணனையும் அவன் தம்பிமார் மூன்றுபேரையுமழைத்து தங்களையும் இளைய பெருமாளையும் பாதாளலோகத்திற்கொண்டுபோம்படி உத்திரவு பண்ணினன் அந்தச்சமாச்சாரந்திரிச்சடையம்மனுல் விபீஷணரறிந்துஉமக்கும் இளையபெருமாளுக்கும்அடியேனுக்குஞ்சொல்ல,வாலினுலே சந்தில்லாமல் கோட்டையாய்கட்டி பத்திரமாய் காத்துக்கொண்டிருக்க, விபீஷணர் மந்திராபூதியினுலே ஒருபெட்டிசெய்து அந்தப்பெட்டியில் தாங்களும் இளையபெருமாளும்பள்ளிக்கொள்ள அந்தச்சமயத்தில்மயிலிராவணன் விபீஷணரைப்போலவடிவுகொண்டு இந்தக்கோட்டைக்குவழி யெப்படியென்றுகேட்டான். அந்தமர்மம் அடியேனுக்குந் தெரியாமல் ஒருகாலைவாங்கினேன், அந்தக்கால்வழியாக நுழைந்து தங்களுக்கும் இளையபெருமாளுக்கும் சொக்கு பொடியைத் தூவி பெட்டியுடனேயெடுத்துப் பாதாளலோகம் போய்விட்டான்.

கூடவே விபீஷணர் கோட்டையின்மீதில் வாளையுருவிக்கையில்பிடித்துக்கொண்டுவந்துவிட்டார். அப்படிவந்த விபீஷணரை அடியேன்பார்த்து ஐயா விபீஷணரே ! இப்போது தான்உள் நுழைந்தீரே எந்தவழியாக எதிரேவந்தீரென்றுகேட்டேன்." அப்போதுவிபீஷணர் சொன்னது நான்வரவில்லையே மோசம்போனீரே யென்றுகேட்டார் அப்படிகேட்ட விபீஷ்ணரும் அடியேனும் வந்துபார்த்தோம்உம்மையும் இளை

யபெருமாளேயுங்காணுமல் மோசம்வந்ததென்றுவிபீஷணரும் சொன்னவழியைப்பிடித்துக்கொண்டுபதாளவரைக்குப்போனேன். அவ்விடத்திற்சமாச்சாரம் ஒன்றுமகப்படாமல் தண்ணீர்துறையில் வந்திருந்தேன். அத்துறைக்கு மயிலிராவணன்தங்கையானவள் அழுதுகொண்டுவர அவளை நோக்கி நீயிப்படி அழுது கொண்டுவர வேண்டியதென்ன, அம்மாவென்றுகேட்டேன். அதற்கத்தம்மாள் நான்மயிலிராவணன் தங்கை எனக்கொருபுத்திரன்பிறந்தான் அதற்காகஎன்தமையன் சோதிடரையழைத்துபிள்ளை பிறந்தலக்கினத்தைப் பார்க்கும்போது அவர்கள்சொன்னது நல்லம்மானுக்கு ஆகாது பதிஞவயதிற்பட்டாபிஷேகஞகி இந்தப்பட்டணத்தையாளுவானென்றுசொன்ஞர்கள் அதுமுதல் இதுவரையில் என்னேயும் என்புருஷனேயும் என்பிள்ளேயையும் விலங்குபூட்டிவைத்திருந்தான் இப்போது ஆரோ இரண்டுபேரை பெட்டியுடன் கொண்டுவந்துகாவற்படுத்தியிருக்கிருன். அதுவன்றி இன்று என் கால்விலங்கைவிடுத்து என்கையிற்குடத்தைக்கொடுத்து தண்ணீர்கொண்டுவரச்சொல்லி என்பிள்ளைக்கும் அந்த இரண்டு மானிடர்களுக்கும் ஸ்நானம்பண்ணிவைத்து காளிகா தேவிக்கு பொலிகொடுக்கஇருக்கிருன், அதனல்அழுதுக்கொண்டு வந்தேனென்ருள்.

அதனைக்கேட்டு, அடியேன்சொன்னது அம்மா இங்கே வாரும்என்னையிந்தகுடத்திற்குள்சந்தடிபண்ணுமல்வைத்துக் கொண்டுபோவீரேயாஞல் உன் தமயனுன மயிலிராவணனைக் கொன்று நின்பிள்ளைக்குப்பட்டங்கட்டி வைக்கிறேனென்று சொன்னேன் அதுகேட்டு அந்தஅம்மனும் அடியேனைகுடத்திலேவைத்துக் கொண்டு கோட்டைவாசற்படியில் நுழைகிறபோதுகோட்டைகாவற்காரர்கள் அதைக்கண்டுகுடத்தையிறக்கச்சொன்ஞர்கள். அப்போதுஅடியேன்திடுக்கென கீழே குதித்து அங்கிருந்தகாவற்காரரை யெல்லாங்கொன்று அப்பாற்போகும்போது மகூஷயந்தஅனுமானெதிர்த்தான். அவனுடனுத்தப்பண்ணிப்பார்த்தேன் என்னுல்முடியாமல் அவனுடையகுலங்கோத்திரத்தைக் கேழ்க்கிறபோது அடியேனுடைய குமாரனுய்விளங்கினுன். மேலும் அடியேன் அவனுக்குத்தந்தையென்றறியாமற் சண்டைசெய்த பாவந்திர காசிக்குப்போய்ஸ்நானம்பண்ணி கந்தாபுரிபட்டணஞ்சேரென்று னுப்பிவிட்டு மயிலிராவணனையும் அவன் தம்பிமார்களையுங்

கொன்று தேவசுந்திரனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்துப் பெட்டியை யெடுத்துக்கொண்டு லங்கைக்கு வந்தேனென்று அனுமார் சொன்னார்.

அப்போது இராமலட்சுமணர்கேட்டு அதிகசந்தோஷமாகிவிபீஷணரைப்பார்த்து ஓய்விபீஷணரே இப்படி நடந்த சமாச்சாரம் இதுவரையில் எங்களுக்குச்சொல்லாமலிருந்து விட்டீர்கள், அதேனென்றால் மூன்றுகாலமுந்தெரிந்த பெரியோர்கள் தங்கள்பெருமையுந்தாங்கள்செய்தஉபகாரத்தையுஞ்சொல்லிக்கொள்ளமாட்டார்களென்று ராமமூர்த்தியும் இலட்சுமணருஞ்சொல்லுகையில் அனுமாரும்விபீஷணரு மெழுந்து சுவாமியை நமஸ்கரித்து சுவாமி இதொருகாரியமோவென்று சொல்லாமலிருந்துவிட்டோம் இப்போதுதருணம்வந்துவாய்த்தபடியால் சொல்லவேண்டியதாயிற்று. அடியார்கள் செய்த அபசாரத்தைப்பொறுத்தருளவேண்டுமென்று அடிவணங்கித்தெண்டனிட்டார். அதுகேட்டு சுவாமியும் இலட்சுமணரும்பூரித்துமனங்களித்தார்கள். அச்சமயத்தில் தேவசுந்திரனும் மட்சயந்தனுமாரும் வந்து சுவாமியின் பாதாரவிந்தத்தைதுதித்துவணங்கினார்கள். அவர்களுக்கு சுவாமியானவர் ஆசீர்வதித்து உட்காரும்படி உத்தரவுகொடுக்க அவர்களுமிருந்தார்கள். அந்தவேளையில் தேவசுந்திரன் பட்டதேவியும்முத்துப்பல்லக்கி லேறி நூறுகன்னியர்சூழ, கௌசலை கைகேசி சுமித்திரையம்மன் இம்மூவரும்வசிக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப்போய் மூன்றுபேரையுஞ்சேவிக்க, அவர்களும் வாழ்த்திவசனித்துக்கொண்டிருந்து விடுதிகளமைத்து சம்பிரமத்துட னடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீ ராமரிடம் குகன் வருதல்.

இப்பாற்குகனானவன் தன்னுடைய பதிநோரக்குரோணி சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு டமாரபேரிகை சங்கீதமேளவாத்தியங்கள்முழங்கப்புறப்பட்டு தங்களிருக்கிறதற் கிடமில்லாமல் நாலுகோபுரவாசற்படியும் போய்ப்பார்த்தார்கள். போகயிடமில்லாமல் வாசற்படிபக்கம்பார்க்கையில் கொஞ்சமிடமிருக்கக்கண்டு அவ்விடத்திற்றண்டுவிட்டிறங்கிக் குகனுஞ் சில சேனாதிபதிகள் சூழக்கோபுரவாசற்படிக்குள் நுழைந்து பிர்ம க்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரரென்றுசொல்லப்பட்டநாலுவர்ண

ஜாதிவீதிகளுங்கடந்து சபாமண்டபம் வந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தி யைச்சேவிக்க, அவருங்குகனையெடுத்து மார்போடணைத்து ஆசிர்வாதஞ்செய்யக்குகனும் பரதலட்சுமணர் சத்துருக்கரென்கிறமூவருக்கும் நமஸ்காரம்பண்ணி அவர்களுங்குகனுக்கு ஆசிர்வதித்து ஒருபீடத்தின்பேரில் உட்காரச் செலவுகொடுக்கக்குகனுஞ்சந்துஷ்டியாய் இருந்தான்பின்புகுகனுடையதேவியும் சிலகன்னியர்கள் சூழும்படியாய் முத்துப்பல்லக்கிலேறி கௌசலை கைகேசி சுமித்திரை அரண்மனைபோய் அவர்களுக்கு சாஷ்டாங்கமாகதெண்டஞ்செய்ய, அவர்களும் ஆசிர்வாதஞ்செய்துசிலநேரம் வார்த்தையாடி விடுதிகளமைத்து தேவிகளும் தாதிகளும் சந்துஷ்டியோடிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் சுக்ரீவனையும்

விபீஷணரையுங் கேட்டுக்கொள்ளல்.

இப்படியிருக்க, ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியாற் சிம்மாதனத்திற்சகல இராசசிரேஷ்டரும், வானரசிரேஷ்டரும், படைத்தலைவர்களும், சேனுதிபதிகளும் தண்டுதளங்களோடும் மந்திரிபிரதானிகளுடன் முத்துக்குடை ரத்னக்குடைகவிய, ஆலவட்டம் தாலவட்டம் க்ஷாமரங்கள் சுருட்டிகள் மயிர்க்குச்சுசொரிய, இந்திரன் கொலுவைப்போற் கட்டியக்காரர் கட்டியங்கூற, பாடகர் புகழ, தேவதாசிகளுக்குச் சரியான பெண்கள் பாட, எக்காளம் சின்னமத்தளம் ருத்திரவீணை சங்கித மேளவாத்தியங்கள்முழங்க, நிறைந்தகொலுவாயிருக்கஅப்போது சுக்ரீவ மகாராசனையும் இலங்காதிபதியான விபீஷணரையும் ஸ்ரீராமமூர்த்திபார்த்துச் சொல்லுகிருர்: நீங்கள்முன்னலெங்களுக்காக அவஸ்தைப் பட்டு இராவண சம்மாரம் பண்ணி சீதையைசிறையும்விடுவித்து எனக்கிந்தஅயோத்தியாபுரிபட்டமுஞ்சூட்டிவைத்திர்கள். அதுபோல் இப்போது அஸ்வமேதக்குதிரையின்பின்னல்போய் எதிர்த்த ராசர்களைச் சங்கரித்து உங்கள்கையினல் யாகத்தை நிறைவேற்றி வைக்கவேணும் இந்தநன்றியை யென்றுமறவேனென்ருரது கேட்டு சுக்ரீவரும் விபீஷணரும் சுவாமியைப்பார்த்துச்சொல்லுகிருர்கள். ஓசுவாமிஅடியார்களாலாவ தொன்றுமில்லை எல்லாக்காரியமும் பலாபலமும் தேவரீருடைய மகிமையேயல்லாமல் வேறொன்றுமில்லையென்றுபணிவாகச்சொல்ல, ஸ்ரீராமர் சந்

தோஷம்மாய் சுமந்திரரையழைத்து ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களுக்கும் ஓலையெழுதியனுப்பி இராசாக்களெல்லாரும் வரும்படி திட்டஞ்செய்யுமென்றார்.

சுமந்திரர் ஐம்பத்தாறுதேசத்

தரசர்களுக்கு நிருப மனுப்புதல்.

அப்போது சுமந்திரரும் ஓலையெழுதி தூதுவரிடங்கொடுத்தனுப்ப அவர்கள் ஓலையையெடுத்துக்கொண்டுவாயுவேகமனோவேகமாய்ப்புறப்பட்டு ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களுக்குங்கொடுக்க அவர்கள்வாசித்துப்பார்த்து உடனேபுறப்பட்டார்கள். அவர்களாரென்றால் கொங்கணராசன் முப்பதக்ரோணியானைதேர் பரிசேனைகளுடனே காணிக்கைகப்பங்கொண்டுபுறப்பட்டார் கோசலமகாராசாவும் இருபத்தைந்தக்ரோணியானைதேர்பரிவாரங்களுடன்காணிக்கை கப்பங்கொண்டு புறப்படடார். புறப்படவேகேரளதேசத்தையாளப்பட்டகேரளமகாராசாவும் கலிங்கதேசத்தையாளப்பட்ட கலிங்கமகாராசாவும் மாளவதேசத்தையாளப்பட்ட மருத்துவமகாரசனும், பாண்டியதேசத்தரசனாகிய உக்கிரசேனமகாராசனும், சிந்துதேசத்திறைவனாகிய சிந்துமகாராசனும்,காம்போதிமகாராசனும், விக்கிரவதேசத்துவேந்தனாகியவீரவிக்கிரமகாரசனும்,ஒட்டியதேசத்தரசனாகிய ஒட்டிய மகாராசனும், நகரதேசத்தையாளப்பட்ட வீரவாமமகாராசனும் இன்னு மிருக்கப்பட்ட ஐம்த்தாறுதேசத்தரசர்களும் ஓலைகண்டநாழிகைக்கு அவர்களுடையயானைதேர் பரிகாணிக்கைகப்பங்களுடனேகொடிச்சீலைகளுடனும் விருதுகள்பிடித்துக்கொண்டு எக்காளம்சின்னம் வெங்கலமுரசு சாமரம் பேரிகைகள் முழங்க வடகிழக்கு வடமேற்கு என்கிற அஷ்டதிக்கிலு மிருந்து இராசாக்கள் மகுடமாந்தாதிகள் அதிரதர் சமரதர் அர்த்தரதரென்றுசொல்லப்பட்ட இராசாக்களும் வெள்ளைக்குடை வெண்சாமரம் செகப்புக்குடை செகப்புக்கொடி கறுப்புக்குடைகறுப்புதுவசம் பச்சைக்கொடி நீலக்கொடி மஞ்சகுட்டை மஞ்சட்கொடிபறக்கப் புறப்படும்போது பூமியானதுகிடுகிடென்று நடுங்கவும், ஆதிசேஷன் புஜமாற்றவும், அஷ்டகுல பர்வதங்கள் அசைந் தாடவும், ஆர்பரித்து அயோத்தியாபுரிபட்டணத்துநாலுமூலையும் கோபுரவாசற்படியும் வந்துபார்த்தார்கள், அப்படிவந்த சேனைகளும் இராசாக்களும் கருமலை பர்வதங்களைப்போ லிருக்க

ப்பட்ட ராட்சதர்களையும் வானரக்கூட்டங்களையும் சேனாபதிகளையும் தளகர்த்தர்களையும்பார்த்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள், ஓ! ராசாக்களே இவர்களார் இவர்களைப்பார்த்தால் கரியபர்வதங்களைப்போ லிருக்கிறார்க ளிவர்களென்ன மனிதப்பிறப்போ இவர்கள்முகத்தைப்பார்த்தால்மகமேருபர்வதத்தில் சிகரம்போலிருக்கின்றது இவர்கள்மூக்கிலேஇருபதுயானைகள் புகுந்து வரும்போற் காணுகின்றது. இவர்களுடைய வாயைப்பார்த்தால் ஆகாயம்பூமியைப்போலுந்தோற்றுது மீசைகளைப்பார்த்தால்மணலில்மூளைத்தகோரைப்புல்லைப்போற்றட்டுபடுது அந்தமீசையில்ஒவ்வொருமயிரிற்பத்துயானைகளைக்கட்டி தொங்கவிடலாம். அதுவு மன்றி கண்களைப்பார்த்தால் யமுனாநதிகரைபோலு மிருக்கின்றது. சோரைபற்களைப்பார்த்தால் சந்திரனைப் பிளந்து இருபக்கத்துக்கடைவாயிலும்வைத்ததுபோலுமிருக்கின்றது இவர்கள் கிரீடத்தைப்பார்த்தால் கைலாயபர்வதத்தின் உச்சியிலிருக்கும்சிகரம்போலுமிருக்கின்றது மார்பிலணிந்த பதக்கங்களைப்பார்த்தால் அறுபத்துநாலுசூரியனைப்பிடித்து மார்பிலணிந்ததுபோலும் விளங்குகின்றதுஇப்படிப்பட்ட ரூபம் படைத்த இராட்சதர்களை ஸ்ரீராமமூர்த்தியெப்படி செயம்பண்ணினாரோ இவர்களைப்பார்க்கும்போதே கெற்பங்கலங்குகிறதேகையில்பிடித்திருக்கிறவில்லைப்பார்த்தால் அண்டத்தை வில்லாகப்பிடித்ததுபோலுந் தோற்றுதே இவர்கள் சாமார்த்திய மென்ன கொஞ்சமாயிருக்குமோ இப்பேர்ப்பட்ட இராட்சதர்களுக்கரசனான இராவணேஸ்வரன் இலேசானவனாயிருப்பானோஅவனேஆயிரத்தெட்டண்டம் இருநூற்றுஇருபத்து நான்குபுவனத்தையும் ஆண்டவனாச்சுதே அவனை இவ ரென்னமாய்க்கொன்றார் இவர்பரப்பிரமமானபடியினாலே தசரதமகாராசாவின்வயற்றில் ஸ்ரீராமராகப்பிறந்து இராவண இராட்சதாளையுங்கொன்றார். நம்முடையவம்சம் இருபத்தொருதலைமுறையிலும் இராட்சதாளைநாமறியமாட்டோம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாலே இப்போதுகண்டோமென்று பலவாறாகப்பேசிக்கொண்டு கீழ்கோபுரவாசற்படியாக நுழைந்து நாலுவீதிகளுங்கடந்து சபாமண்டபம்வருகிறபோதுஸ்ரீராமமூர்த்திகேட்டுபரதசத்துருக்கருடன் சேனைகளையுங்கூட்டி யனுப்பிவைத்தார். அவர்களெதிர்கொண்டு வரவே ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களும் பரதர்சத்துருக்கரை நமஸ்காரம்பண்ண அவர்களும்மரியாதைசெய்துஅழைத்துக்கொண்டு சபாமண்டபம் வந்

தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமர்சிம்மாதனம் விட்டெழுந்துநி ன்ருர். அப்படி நின்ற ஸ்ரீராமர்பாதத்திலே ஐம்பத்தாறுதேச த்தரசர்களும் சேவித்தார்கள் அவர்களுக்கு ஆசீர்வதித்துஉ ட்காரும்படியாய் செல்வுகொடுக்க அவர்களுஞ் சந்தோஷமா யுட்கார்ந்திருந்தார்கள்

அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் ஓய், இராசாக்களே கேளுங்கள் நான்இராவணராட்சதர்களைக்கொன்றபாவம் துலைய அஸ்வத்தின்பின்ளுல் நீங்களுஞ்சென்றுஎதிர்த்த இராசாக்களைச்சங்கரித்தகையினுல்அஸ்வமேதயாகம்பண்ணிவைக்கவேணுமென்ருர். அதுகேட்டு ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும்சுவாமிதங்களுடைய கருணுகடாக்ஷம் அடியார்கள் பேரிலிருக்கிறவரையில் உம்முடையயாகத்திற்கு குறைவு வருகிறதில்லை அப்படியேகுதிரையின்பின்னுகச்சென்று பூமிப் பிரதட்சணம்வந்துஉமதுகையில் யாகம்பண்ணிவைக்கிருேமென்ருர்கள். அப்போதுஸ்ரீராமரும் மகாசந்தோஷமாய்வந்தமகாராசாக்களையழைத்து அவரவர்கொண்டுவந்த காணிக்கைகப்பங்களையெல்லாம் இராட்சதர்களைவிட்டு உக்கிரானகளத்திற்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கச்சொன்னுர். அப்படியே பத்தக்ரோணிஇராட்சதாளையழைப்பித்துஎடுக்கமாளாமற்கொண்டுபோய்கஜானுவிற்சேர்த்தார்கள். அப்போதுகளஞ்சியமண்டபமெப்படியிருந்ததென்ருல் முத்துகளொருபக்கமும், நீலோற்பலமொருபக்கமும், மரகதமொருபக்கமும், கோமேதக மொருபக்கமும், இப்படி நவரத்தினங்கள் ராசிராசியாய் மலைபோற்குவித்திருந்தது. அத்தருணத்தில் சூரியன்மேற்றிசையில்மறைந்தான். பின்பு இராமற்சொற்படி பரதமகாராசன் தண்டுதளங்களுக்கு வானரவீரர்களுக்கும் இராட்சதகூட்டங்களுக்கும் ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களுக்கும் இன்னம் வந்திருக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பஞ்சகச்சாயங்களுடன் பரிமாரிசந்தன புட்பதாம்பூலங்களும் நடப்பித்தாடல் பாடல்விநோத வேடிக்கைகளுடனே அன்றிரவைப்போக்கிவந்தார்.

ஸ்ரீராமர் அயோத்தியில் வந்திருந்து தண்டுதளங்களுக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கும்படி பரதருக்கு ஆக்கியாபித்தல்,

மறுநாள்ஸ்ரீராமர் காலைக்கடனென்னும் நியமநிஷ்டைகளைமுடித்து தம்பிமார்களுடன்ராட்சதவீரர்களும்சூழ,சேனு

திபதிகள் படைத்தலைதர் தாழவும் கட்டியக்காரர் கட்டியம் கூறவும் கன்னியர் நடனமாடவுங் கலைவல்லோர் கவிபாடவுங்கொலுமண்டபம் வந்து பரதரையழைத்து இன்று முதற்கொண்டு நம்முடையபட்டணத்தில் வந்திருக்கப்பட்ட தண்டுதளங்களுக்கு என்னென்னதேவையாயிருக்கின்றதோ அந்தவஸ்துக்களையெல்லாம் கொடுக்கும்படி நம்முடையவர்த்தகருக்கு உத்திரவுசெய்து அவ் வர்த்தகர் முன்னடி யென்ன கேட்கிறரோ அதைத்தடையில்லாமற்கொடுத்து வர்த்தகர்தண்டுதளங்களிற்பயமில்லாமல் வரவும்போகவும் சரக்குசாமான்கள் கொடுக்கவும் ஸ்ரீராமபாணத்தினுடைய பெருமைஇராட்சதர்களுக்கும் வானரங்களுக்குந்தெரியப்படுத்தி வர்த்தகரிடம் வாஞ்சையாய்ப்பேசவும் வியாபாரஞ்செய்யவும் அந்த தண்டுகளின்சேனதிபதிகளுக்குஅறிக்கைசெய்து ஒருவரோடொருவர் கூக்குரல்போடாமலும் சண்டைசச்சரவுகள் செய்யாமலிருக்கவும் திட்டஞ்செய்யென்று சொல்லிப்பின்பு அநுமாரையழைத்து ஒய் அநுமாரே நீரும் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்துக்கொண்டுவாருமென்று ஆக்கியாபிக்க அநுமாருஞ்சென்று அவர்களுக்கு ஸ்ரீராம பிரானுடைய ஆக்கினையைச்சொல்லி அறிக்கைப்படுத்தி வர்த்தகரையழைத்து ஒவ்வொருவருக்கு பதினயிரம்விழுக்காடு பொன்னளித்து சரக்குகள் சாமான்கொடுக்கும்படி பறைசாற்றிவைத்தார்கள்.

ஸ்ரீராமர் அயோத்தியை

அலங்கிருதஞ் செய்யச் சொல்லுதல்.

அதன்பின்பு ஸ்ரீராமர் சுமந்திரரையழைத்து நம்முடையபட்டணமுழுதும் அலங்கிருதஞ்செய்யும்படி பறை சாற்றிவையுமென்று ஆக்யாபிக்க அவ்வாறேசுமந்திரரும் சாம்புவந்தரையழைத்து வெள்ளையானையின் மீதேறிப்போய் நம்முடையபட்டணமாதியந்தமும் அலங்காரஞ் செய்யும்படிபறைசாற்றிவாருமென, அப்படியேசாம்புவந்தர்பறைசாற்ற அதனை அயோத்தியாபுரிச்சனங்கள்கேள்விப்பட்டு இரவுமுப்பது நாழிகைக்கும் பந்தங்களேற்றிக்கொண்டு வீதிகளெல்லாம்பச்சைப்பந்தல்களிட்டு சாந்துசவ்வாது .ளினல் திண்ணைகள்

மெழுகி சாந்தால்கோலங்களிட்டு வாழைகமுகுகள் நாட்டிபச்சைதோரணம் மாணிக்கத்தோரணங்கள்கட்டி வீதிதோறும் பன்னீர்கள்தெளித்து வீட்டிற்குவீடு பதுமைகள் கட்டி கற்பூரதீபங்களேந்தி வைகுந்தமாநகரம் போல பட்டணத்தை சிங்காரித்தார்கள்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி கொலுவு,

இப்பால் ஸ்ரீராமரானவர் காலை சபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு போசனமருந்தி கிரீடம்தரித்து ஆடையாபரணம் பூண்டுமுதுகில் அம்புருப்பொதியும்கட்டி கையிற்றனுசுபிடித்து, கற்பூரதாம்பூலங்களணிந்துலக்ஷங்கன்னியர்கள்புடைசூழ, மத்தளருத்திரவீணை மேளதாளசங்கீதங்கள்முழங்க மூன்கட்டுவாசற்படியுந்தாண்டி ஆசாரவாசலில்வந்தார் அவ்விடத்தில்முப்பத்திரண்டு விருதுகளும் பிடித்து நவரத்னக்குடைகள்கவிய ஆலவட்டம் பரிமாரமயிற்குச்செறிய சங்குகுறிந்தம் திருச்சின்னம்பரிமார கட்டியக்காரர்கட்டியங்கூற பொற்பிரம்புக்காரர் வெள்ளிபிரம்புக்காரர் பராமரி பண்ண மின்னூர்கள் நிர்த்தனம் புரியசபாமண்டபம் வருகிறபோது சுக்ரீவன் அனுமார் அங்கதன் சாம்புதேவர் இருபத்து நாலுபடைத்தலைவரும்வந்து சுவாமிக்கு தண்டஞ்சமர்ப்பிக்க அவர்களுக்கு ஆசீர்வதித்தார். அப்போது பரதலட்சுமணர் சத்துருக்கர் மூவரும்வந்து ஸ்ரீராமர் அடிபணிய அவர்களுக்கும்வாழிகூறியபின்பு ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களும் வந்து அடிபணிய அவர்களுக்கும் ஆசீர்வதித்துச்சபாமண்டபத்தில்வீற்றிருந்தார் தம்பிமார்களும் ஓர்படிதாழ வுட்கார்ந்தார்கள் ராச மன்னர்களும் உட்கார்ந்தார்கள் விபீஷணதியர்கள் மகாமாயன் சலவசந்தன் தேவசுந்திரன் குகன்படைத்தலைவர்களும் சேனாதிபதிகளும் வந்துவணங்கி ஸ்ரீராமபிரானால்ஆசீர்வாதம் பெற்று உட்கார்ந்தார்கள் இப்படி தேவசுந்திரன் கொலுவிலும் பதின்மடங்கதிகமாக ஸ்ரீராம மூர்த்தியானவர் நிறைந்த கொலுவாயிருந்தார்.

வசிஷ்டர் வருதல்,

விருத்தம்.

காத்திரிற்றண்டுகொண்டு காவிவேஷ்டியுக்கரித்து
திருத்தமாய்தற்பைபுல்லுஞ் செபமாலையொருகையேந்தி

அருந்தியாப்ரவிகுலத்திற் கன்னலாம்ஸ்ரீராமர்முன்பு
வருத்தமில்வதிஷ்டர்தாமு மகிழ்வுடன்தோன்றினரே.

இப்படியிருக்கிறபோது சித்ராபர்வம் வந்துவிட்டதென் றுவதிஷ்டமகாமுனிவர் சிலரிஷிகூட்டங்களுடனெழுந்து அயோத்திக்கு வருகையில் அயோத்தியலங்கிருதமும் அயோத்தியைச்சுற்றி யானை குதிரை தண்டு தளங்கள் வானரக் கூட்டம்எள்ளுவிழுந்தால் எடுக்கவிடமில்லாமல் நிறைந்திருப்பதைப்பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு ஸ்ரீராமனுடைய பாக்கியமேபாக்கியமென்று மனதில்வியப்புற்று அம்முனிவர் வரும்போது வானரக்கூட்டங்களும் இராட்சதவீரர்களும் இராட்சதக்கூட்டங்களும் பார்த்துஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடையகுருவாகிய வதிஷ்டமாமுனிவர்வருகிறாரென்றுஎழுந்து கைகுவித்து நின்றார்கள் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர்வதித்து சபா மண்டபம்வருகையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் கொலுவிருக்குஞ்சர்வத்திராளுடனும் எழுந்தெதிர்சென்று அழைத்து வந்து அர்க்கியபாத்தயங்கொடுத்து ஆசனத்தில் அவரைவீற்றிருக்கச்செய்து யாவருக்கும் நமஸ்கரித்தார்கள் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து உட்காரச்செலவுகொடுத்து வதிஷ்ட மகாமுனிகூறுகிறார்.

யாகமண்டபம்

நியமித்து அஸ்வத்தை விடுதல்,

விருத்தம்.

வள்ளலாமுனியரைந்த வாய்மையைக்கேட்டுராமர்
உள்ளதோர்குதிரையெல்லா முடனவர்வந்துபார்த்து
வெள்ளையாயிட்சணத்தில் வீரமுமுள்ளதாகத்
தெள்ளியயாகத்திற்குத் தேசியைக்கொண்டுவந்தார்.

வாரும் ஸ்ரீராமபத்திரா! சித்திராபர்வம் நவமி வந்துவிட்டது இப்போதுமுகூர்த்தம்நன்றாகயிருக்கிறது யாககுண்டம்வெட்டுபவனும் யாகத்திற்கு வேண்டிய முஸ்தீபெல்லாம் அழைப்பிக்கவேண்டும் சலுதியாய் அவ்ஸ்வத்தையும் அழைப்பியுமென்றார், அதுகேட்டு ஸ்ரீராமபத்திரரும் அனுமாரையழைத்து ஓய் அனுமாரே! நம்முடைய குரு சுவாமி உத்திரவுசெய்தபிரகாரம் யாகமண்டபமுஞ்சிங்காரித்து யாகமுஸ்தீபும் அவ்ஸ்வமும் யாககுண்டமும்வெட்டிதயார்செய்யுமென்று

உரைக்க அனுமார்பாக்கியமென்று நளனையழைத்துஆக்யா பித்துஉடனே நீலனையழைத்து அஸ்வத்தைக் கொண்டுவா வென்றுரைக்க, அவ்வாறேஅவர்கள் யாகமண்டபம் சோடித்து சமூத்துக்கள்முதலானதுங்கொண்டுவந்து நிறுத்தி அனுமாருக்குச்சொல்ல அனுமாரும்ராமரும் வதிஷ்ட முனிவருக்குப்பகர அந்தவதிஷ்வரானவர் சிலஇருடிக் கூட்டங்களுடன் எழுந்திருந்தார் அவருடன் ராம மூர்த்தி பரத லட்சுமணர் சத்துருக்கர் அனுமார் விபீஷணர் மாலியவான் சலவசந்தன் தேவசுந்தரன் காலசித்தன் வாநுகோபன் நீலாட்சதன் சூலன்பஞ்சகண்டன் சுதாட்சன் சுக்ரீவன் அங்கதன் நீலன் குமுதன சாம்பவன் தேசயாகன் மாதுவாலி அகம்பன் துய்யசாதன் துன்முகன் சூரசேனன் என்று சொல்லப்பட்டசகலமானபேரும் யாகமண்டபம் போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

அப்போதுவதிஷ்டருத்தரப்படி அவ்வமேதக்குதிரையை கங்காதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவைத்து ராமரும் சீதையம்மனைப் போலத்தங்கத்தினல் வார்படஞ்செய்த சிலைக்கும் திருமஞ்சனஞ்செய்வித்துப்பட்டாபரணமுடித்து அத்திபலகையின்மீது வீற்றிருக்கச் செய்து வதிஷ்டரும் மந்திரஸ்தாபனஞ்செய்து யாககுண்டத்தில்அக்கினிதேவனை நிறுத்தி அந்தஅக்கினிகுண்டலத்தில் சமூத்துகளையும் நெய்களையுஞ் சொரிந்து வதிஷ்டரும் ஸ்ரீராமரும் தங்கசிலைக்கு யாகதீட்சை கொடுத்து அதன்பிறகுஅஸ்வத்திற்குநவரத்தினபரணங்கள் பூட்டிகந்தபுட்பதாம்பூலம் நைவேத்தியங்களினல் அஸ்வத்திற்கு பூசைபண்ணி மந்திரஸ்தாபனஞ்செய்துதன்னுடையபிரதாபசவுரியத்தை ஒருங்கப் படத்திலெழுதியதை குதிரை நெற்றியிற்கட்டி ஐம்பத்தாறுதேசத்துராசாக்கள் விருதுகளை அஸ்வத்தின் நான்குகால்களிலுங்கட்டி யாககுண்டத்தைமூன்றுதரம்பிரதட்சணம் பண்ணிவைத்து சகலதேவ மந்திரங்களும் ஆவாகனம்பண்ணி மேளவாத்தியங்களும்தாம்தாமென்றுமுழங்கும்படியாய் அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தை பிரதட்சணம்பண்ணிவைத்து குதிரையைவிடுத்து அறுபதினயிரம்பிராமண்ருக்கு ஆனை-ம, குதிரை ம, சேவர் ம, ஸ்திரீகள் ரும, நபுரொன்றுக்கு ம பாரம்தங்கம் இவ்விதமாக தானங் கொடுத்து பின்பு ஸ்ரீராமர் சொல்லுகின்ருர்.

ஸ்ரீ ராமர் சத்துருக்கருக்கு விடைகொடுத்தல்.

விருத்தம்.

தம்பிசத்துருக்காநீதான் சதுரங்கசேனையோடு
செம்மையாயயோத்தியோசை சிறந்திடச்சென்றேயிந்த
அப்புவிநானுதிக்கும் அஸ்வத்தையறியப்பண்ணி
சம்பிரமதாகயிங்கு சலுதியில்வருகுவாயே.

தம்பி சத்துருக்கா! பிரசாட்சயமிகவுமாகவொட்டாமற்சீக்கிரமாக திக்குவிஜயஞ்செய்து சலுதியில்வரவேணுமென்று சொல்ல, சத்துருக்கர் அண்ணாவே! உம்முடையமனதின்படி சலுதியில்வருகிறேன் செலவுகொடுமென்றார். அப்போது ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியானவர் ஓசலவசந்தனே! மகாமாயனே! நீங்களும்குதிரையின் பின்சென்று எதிர்த்தராசாக்களை வென்றுவரவேண்டுமென்றுவிடைகொடுத்து சேனாதிபதியான காலசித்தனையும் படைத்தலைவனான நீலாட்சதனையும் அழைத்துநம்முடையசேனைகளில் நல்லவீரராயிருக்கப்பட்ட ஐம்பது வெள்ளம் இராட்சதர்களுடன் நீங்களும் போய் வாருங்களென்று அவர்களுக்குங்கட்டளையிட்டு அதன்பின்பு இருபதினாயிரம் அக்ரோணி சேனைகளுக்கும் அதிகாரகர்த்தனான சூரசேனமகாராசானைப்பார்த்து ஓய் சூரசேனனே! நமது தேசத்தில் வந்திருக்கப்பட்ட ஐம்பத்தாறுதேசத்துராசாக்களையும் அவர்கள் சேனாசைனியங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு அஸ்வத்தின்பின்போய் எதிர்த்த ராசாக்களை சங்கரித்துதிக்குவிஜயம்பண்ணிவாருமென்றார்.

சத்துருக்கர் சேனாசைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு குதிரையுடன் புறப்படுதல்.

விருத்தம்.

தண்ணுறுமன்னரேயிச் சதிருளதுரகந்தன்னை
வண்ணமாயலங்கரித்து வளர்ப்பட்டங்கட்டிவைத்தேன்
மண்ணுறுவீரசூர மன்னவரெவரானாலும்
திண்ணுறுமிதைபிடித்தார் செயம்பெறச்சண்டைசெய்வீர்.

இப்படியாக இராமபத்திரசுவாமியார் அனுமதிபெற்று காலசித்தனுளவன்யாக குண்டமண்டபம் விட்டுகோட்டைக் வெளியில்வந்து இராட்சத தண்டிற்புகுந்து நீலாட்சதனைக்

கூட்டிக்கொண்டுதண்டைவெளிப்படுத்தினுர். எப்படியென்ருல், கன்னமதம் காடமதமென்று மதங்களைப் பொழிந்துகொண்டு மேகங்களானது கன்னங்கரே லென்றுவந்து சூழ்ந்தாலெப்படியோ அப்படியாக ஆனைகள்பேரில்அம்பாரி சவுடால்கள் வைத்து அதிகவீரபராக்கிரமமுள்ள ராட்சதாள் புறப்பட்டார்கள் அதன்பின்னுல் எட்டுக்குதிரை பதினுறு குதிரை முப்பத்திரண்டு குதிரைபூட்டியும், இதுவுமல்லாமல் கோவேறுகழுதைகள் பூட்டியும், யானைகள்பூட்டியும், புலியாளி பூட்டியுமிருக்கப்பட்டரதத்தின்பேரில் ராசமன்னர்கள் அஸ்திர சஸ்திரங்களை ஏந்திக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அதன்பின் புசூரியன் இரதத்திற்கட்டியபுரவிகளுக்கு நிகரான புரவிகளின்மீதில் இராட்சதாள் பட்டாயுரு விகையிற் பிடித்துக் கொண்டுபுறப்பட்டார்கள் அதன்பின் கால்பலமான இராட்சதாளோவென்ருல், பரட்டந்தலையும் சுருட்டமயிருள்ளவர்களாய்முகத்திலே அக்கினிகுடியாயிருக்கும், கண்களோ நெருப்புப்பொறிபறக்கும், மூக்கினிலே கோபமானது குதிகொள்ள, மீசைகளோ எந்நேரமும்படபடவென்றுதுடிக்க, பற்களோ யாமற் நறநறவென்றுகடிக்க, கைகளோ எந்நேரமும் காட்டைதுழாவிக்கொண்டிருக்கும், அவர்கள் குணமோ பசித்த போது தாய்தந்தையாஞலும் பாராமற் கொன்றுவாயிற் போட்டுக்கொள்வார்கள். அவர்கள் கை குத்துக்கு இந்திரபர்வதம்எமபர்வதமாஞலும் தும்புதூளாய் விபூதிபடலமாய்ப்போய்விடும் அவர்களுடைய பலமோ ஆயிரத்தைந் நூறுசிங்கபலம் படைத்தவர்கள், அப்பேர்ப்பட்ட ராட்சதாள் நூற்றுக்கொன்ருய் பொறுக்கி இருபத்துநாலுவெள்ளம் ராட்சதாள் கத்திகேடயம் இருப்புலக்கை வளைதடி சக்கரம் குத்தம்வேல் கதை இப்படிசொல்லப்பட்ட ஆயுதங்களெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

இதல்லாமல் சூரசேனனும் உக்கிரசேனனும் சபாமண்டபத்தைவிட்டுப்புறப்படவே நாலாயிரம், அக்ரோணியானைகளும், எண்ணுயிரம் அக்ரோணிரதங்களும், பதினுயிரம் அக்ரோணி குதிரைகளும், முப்பத்தீராயிரம் அக்ரோணிகால்களும் புறப்பட்டது அதுகண்டு குகனும்மட்சயந்தனுமானும் இரதமேறிப்புறப்பட்டார்கள் அப்போது அஸ்வமேதக்குதிரையானது தன்னிச்சையாய் வடக்குமுகம்நோக்கி போகிற போது குதிரைபுட்டைகள் போடுமிடத்தில் ஓமசாந்தி பண்

ணிவைத்து தான தருமங்கள் செய்துபின்னுங் குதிரையின் பின் சென்று அது நடக்கும் வழியேதாங்களும் நடந்து அது படுக்குமிடத்தில் தண்டுவிட்டிறங்கி அவ்விடங்களிற்கோவிற் கட்டியும் குளங்கள்வெட்டியும் பிரதட்சணமாய் சத்துருக்க மகாராசர் குதிரையின்பின்னேவர அப்போது குதிரையானது அயோத்தியைவிட்டு, காடு செடி மலை குன்று ஆறு கழி குளம் கிராமம் நாடு சீமை இவைகளைக்கடந்து நடக்கிறபோது அதைக்கண்ட ராசாக்களெல்லாங்குதிரைக்கு கைகூப்பி தெண்டனிட்டுப்போக இந்தப்படியாய் மதனுபுரிபட்டணத்தின்சமீபம்போய் ஒருமரத்தின்கீழ் பச்செென்றிருக்கிற புல்லைக்கண்டு குதிரையானது மேய்ந்துக்கொண்டிருந்தது.

வீரசேனமகாராசன் குதிரையைப்பிடித்தல்,

விருத்தம்.

சிதரன்விடுத்த சுவேதவாம்புரவி செறியுருண் வணமெலாங்கடந்து
பூதலமதிக்கு மட்சயந்தன் புத்திரன் வீரசேனன்கோ
வேதவிஞ்செலுத்தி மதனுபுரியென்னும் நகரத்தைச்சார்ந்து
போதவர்வாவிக் கறைமருங்குற்றே புற்களை மேய்ந்திருந்தனவே.

அந்தப்பட்டணத்தை யாளப்பட்ட மட்சயந்தமகாராசாவின்குமாவீரன் ரராசனென்பவன் அரிபக்தன் சத்தியவாசகன்மகாவீரபராக்கிரமன் அவன்கைவில்லுக்கு அரியாப்பிரமாதிகளும் நிகரல்ல, மகா வரப்பிரசாதி அவன் வித்தை புத்தி ஸ்ரீமந்நாராயணரேயறியவேணும் அவன்கையிற்குதிரைபிடிபட்டதேயானல் திரிமூர்த்திகளாலும் விடுவிக்கக்கூடாதென்றுதேவர்கள்பேசிக்கொண்டு சத்துருக்கனுடைய யுத்தம்பார்ப்போமென்று அந்தரத்தில் வந்து நின்றார்கள். அப்படியிருக்க வீரசேனமகாராசன் ஸ்ரீலோலகாமாந்தகாரனுக கன்னியாஸ்திரீகளுடனே கோட்டையைவிட்டு நந்தவனம் புகுந்து ஜலக்கிரீடைசெய்து வருகிறபோது அஸ்வமேதக்குதிரையைக்கண்டு சந்தோஷமாய் அருகில்வந்து நெற்றியிற் கட்டியிருக்கப்பட்ட விருதாவளியை வாசித்துப்பார்த்து, அதிலெழுதியிருக்கிறதென்னவென்றால், சூரிய வம்சத்து ராசாவாக சூரியனைப்போற்றுலங்கா நின்ற பிரதாபசவுரிய முள்ளவர் ஆயிரத்தெண்டமும் இருநூற்றிருபத்தினலுபுவனமும் சத்த சாக

ரமும் ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் ஏகசக்கிராதிபதியாய் ஆளப்பட்ட ராவணேஸ்வரனைஜெயித்த தசரத குமாரனான ராமபத்திரசுவாமி விட்டகுதிரையின்பின்னேவருகிறவன் மேட்டானமேட்டியான சத்துருபயங்கர தனுர்வேதசாஸ்திர ரணரங்கசூரன் சத்துருக்கன் வருகின்றான். அந்தச்சத்துருக்கனைசெயிக்கத்தக்க சாமார்த்தியமுள்ள பேரிருந்தால் இந்தக் குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டியுத்தஞ்செய்து வெற்றிபெறலாம் அப்படிசெய்ய சாமர்த்தியமில்லாதவர்கள் குதிரைக்குத்தெண்டனிட்டுகாணிக்கைகப்பங்கொண்டுவந்து சத்துருக்கனை வணங்கிபிழைக்கலாமென் றெழுதியிருந்தது.

அதை வீரசேனமகாராசன் பார்த்து குஞ்சிரிப்புகொண்டுதலையையசைத்துச்சொல்லுகிறான். ஐயா ஸ்ரீராமன் புத்தியில்லாமற்கர்வித்தானே கையாலாகாத சிலராட்சதாளைக் கொன்றோமென்று தன்பெருமையைத்தானே புகழ்ந்துசுத்தவீராதிவீர ரணரங்கசூரனுமான சத்துருக்கன் வருகிறானென்று எழுதிவிட்டான், நம்மை யெல்லாம் பெண்டுகளாக்கினான், அவனேமீசையுள்ளவன், ஸ்திரீசுகங்கண்டவன் அவனுடையசவுரியத்திராணியைப்பார்ப்போமென்று பற்களை நறநறவென்றுகடித்து சேவகரையழைத்து குதிரையைப்பிடித்துதன் பட்டணங்கொண்டுபோகச்சொல்லி அங்கிருந்தபடி தன்சேனைகளுக்கெல்லாந் தளகர்த்தனான சுவேதனனையழைத்து ரதகஜதுரகபதாதிகளை தயார்பண்ணென்றுத்திரவுசெய்ய வந்தப்படியே சுவேதனனுந்தண்டை வெளிப்படுத்தினான். கன்னமதம் கபோலமதம் கரடமதமென்னும் மும்மதங்களும் பொழியப்பட்ட ஐராவதத்திற்குச் சமமான யானைகள்பேரிலே ராசாக்களேறிக்கொண்டு கையில்விற்பிடித்து மாவுத்தனையெச்சரித்து ஐம்பதக்ரோணியானைகள் நடத்தினார்கள் அதன்பின்னேமேகமண்டலத்தையளாவிக்கொண்டிருக்கிற ரதங்கள்மீது சுத்தவீரரான ராசாக்கள் இருநூறு அக்ரோணி சேனைகள் அஸ்திராயுதங்களை மிதமில்லாமலேற்றிக்கொண்டு சாரதியை யெச்சரித்து ரதத்தைத் தூண்டினார்கள். அதன்பின் கால்பலமானது நானூறு அக்ரோணிசேனைகள் ஆயுத அஸ்திரங்களெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். தளகர்த்தரான இருபத்தைந்து ராசமன்னரும் புறப்பட்டார்கள் இதுசங்கதியை மட்சயந்தமகாராசனுங்கேள்விப்பட்டு அதிக கோபமுண்டாகி யாளிக்கொடி பறக்கும்படி ரதமேறிப்புரப்பட்டான், அவன்

புறப்படவே பன்னீராயிரம் மந்திரிகளும் ரதமேறிப்பிரயாண மானுர்கள். ஒருபத்தியாய் போசனஞ் செய்யப்பட்ட பதினுயிரம் இராசமன்னருந் துணையாகவந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களும் தாம்தாமென்று முழக்கவும்கோட்டைக்கு வெளியிலே நல்லவெட்டாரவெளியைப்பார்த்து சேனைகளை அணியணியாக நிறுத்திரணபேரிகைகொண்டடித்தார்கள். அந்தரணபேரிகையின் முழக்கமானது எப்படியிருந்ததென்ருல், ரணம் பிணம் கணம் மணம் அணம் களம் சினம் என்றடிபட்டது அதுகேட்டு சகலருந் திடுக்கிட்டார்கள். அந்தசத்தம் வீரசேனமகாராசன் கேட்டு மனஞ்சஞ்சலப்படாமல் ஒருக்ஷணத்தில் இரணவரிசைபூண்டுவில்லைக்கையிலெடுத்து ரதமேறி தண்டுக்கு முன்னுகவந்து வில்லைக்குணத்தொனி பண்ணிநின்ருன்.

வீரசேனமகாராசன்

நீலாட்சதவனை வெட்டுதல்,

அப்போது குதிரையின்பின்போன ராட்சதாள் குதிரை பிடிபட்டுப்போன சமாச்சாரத்தை நீலாட்சதனுக்குச் சொல்ல, அதுகேட்டு நீலாட்சதன் கோபநிக்குரோதனுகி அதிவேகமாய் இரதத்தைநடத்தி வீரசேனனைப்பார்த்து ஓய் இராசனே! கேளும், ஸ்ரீராமமூர்த்திவிட்ட அஸ்வமேதக் குதிரையை ஏன்பிடித்தாய், என்னுடைய பாணத்துக்கு இரையாகாமல் காணிக்கைகப்பங்கொண்டுவந்து சத்துருக்கமகா ராசனை வணங்கினுலாயிற்று இல்லாவிட்டால் ஒரேபாணத்தினுலேஉன்னையும்உன் சேனைகளையுங்கொன்று பட்டணத்தை கொள்ளையிடுவிப்பேன் அப்படி வரவொட்டாமல் நடந்துகொள்ளென்ருன் நீலாட்சதன் அதைக்கேட்டவுடனே வீரசேனமகாராசனுக்கு கண்களிரண்டும் நெருப்புப்பொறிபறக்க,காதுகளிரண்டிலும் புகைகளெழும்ப, மீசைகள்துடிக்க, பற்கள் நெறநெறவென்று கடித்துச் சொல்லுகிருன் அடா ராட்சதப்பட்டிமகனே அச்சமயமில்லாமல் என்னவசனஞ்சொன்னுய் சத்துருக்கனுக்கு வணங்காவிட்டால் என்னையும் என்சேனைகளையும் ஒரேப்பாணத்திற்கொன்று என்பட்டணத்தையுங்கொள்ளையிட நீ வல்லவனே இதோ உன்னை என்னுடையவாளாயுதத்தினுல் ஒரே வீசாய்வெட்டியெறிந்து போடுகிறேன்

பாரென்று வாளாயுதத்தையுருவி சிவ்வென்று பாய்ந்து நீலாட்சதன் சிரசையறவெட்டித்தள்ளினான் அப்போது நீலாட்சதன் எம லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

மூதனாள் யுத்தம்,

அதுகண்டு பதினாயிரம் இராட்சதர்கள் வீரசேனமகாராசனைவளைத்துக்கொண்டுயுத்தம்பண்ணினார்கள். அப்படி வந்துயுத்தம்பண்ணினராட்சதர்களை யெல்லாம் ஒவ்வொருவருக்கு நான்குபாணம்விட்டு எமலோகமனுப்பிவிட்டான். அதிலொருஇராட்சதன் தப்பித்துக்கொண்டு ஓட்டமாகஓடிவெகுதூரம்வருகின்ற தண்டுக்குஅதிபதியான காலசித்தனைக் கண்டுநமஸ்கரித்துச்சொல்லுகிறான். ஐயா காலசித்தனேகேளும் மதனாபுரிபட்டணத்தையாளப்பட்ட மட்சயந்தமகாராசன் குமாரன் வீரசேனமகாராசன் நம்முடையகுதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி சேனாதிபதியான நீலாட்சதனையும் பதினாயிரம் இராட்சதாளையுங்கொன்றுவிட்டான் நான்மாத்திரம் தப்பிப்பிழைத்தோடிவந்தேனென்றான். அதுகேட்டு காலசித்தனானவன் சத்துருக்கமகாராசாவினிடம் வந்து ராட்சதன் சொன்னவசனமெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டு சத்துருக்க மகாராசனானவன் வெகுகோபதீப்தனாகிகண்கள்சிவந்து பல்லை நறநறவென்று கடித்து உக்கிரமாக ரதத்தை நடத்தவே யானை தேர் பரிசேனைகளும் அதிவேகமாய் நடந்துவருகிறபோது பூமியானது திடுதிடென்றதிர ஆதிசேஷனும் நடுங்க அஷ்டகுலபர்வதங்களும் கலங்க அஷ்டதிக்குமதிர ஆர்ப்பறித்து மதனாபுரி பட்டணத்து மத்தியில்வெட்டாரவெளியிற் பாளயம் வந்திறங்கியது. அப்போது சூரசேனனானவன் சேனைகளை யூகங்கட்டினான். எப்படியென்றால் இராட்சதாளுடைய யானை தேர் பரிசேனைகளை உள்வட்டமாகநிறுத்தி ராட்சதர்களையும் அதற்கருகில் வட்டமாகநிறுத்தி ராட்சதப்படைத் தலைவர்களையும் சேனாதிபதிகளையும் எட்டுதிக்கு பதினாறுகோணமாய் பிரித்துவைத்து சத்துருக்கமகாராசனை உள்ளணியிலேவைத்து உக்கிரசேனனையும் மட்சயந்த அனுமானையும் நடுவணியிலேவைத்து தான் முன்னணியில்நின்று சலவசந்தனையும்முன்னணியில்நிறுத்தினான் அப்போது ரணபேரிகையறைந்தார்கள். அதெப்படியிருந்ததென்றால், ஜெயஜெயவென்றடி பட்டது அந்தஓசையைக்கேட்டு சேனைகளியாவருஞ் சந்தோஷமானார்கள்.

சூரசேனனுக்கும் வீரசேனனுக்கும்யுத்தம்.

கலிவிருத்தம்.

அந்தவண்ண னருட்சூரசேனனும்
வெந்தழற்கணை யேந்திவிரைவினில்
விந்தைசேர்வீர சேனனைமேவிய
முந்துபோரின் முனைகொண்டுநின்றனன்.

அப்போது சூரசேனனவன் இரதத்தை நடத்தி வீரசேனன்முன்னுக்குக்கொண்டுபோய்வீரசேனனைப் பார்த்து ஒரு வசனஞ்சொல்லுகிறான். அடாவீரசேனா! நீயோஎங்கள்முன் நிற்கிறவன் வீண்சண்டை பண்ணவேண்டாம் குதிரையைக் கொண்டுவந்துவிட்டு சத்துருக்கராசனை வணங்கிப் பிழைக்கிறதேநலமென்றான். அதுகேட்டுவீரசேனன் அதிககோபமாகிசூரசேனனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான், அடா சூரசேனா! போருக்கென்று நேராகவந்தால் வீரமுடையயாவருக்கும் அதிகவீரசூரகெம்பீரர் உங்களுக்குமிஞ்சின சுத்தவீரர் இந்தஎண்புவியிலுங்கிடையாதோ இதோ ஒருக்ஷணநேரத்தில் உங்களுடைய நாமங்களைவெளிப்படுத்தி வைக்கிறேன் நில்லுநில்லுமென்று வில்லைக்குணத் தொனிசெய்து பாணங்களைப்பிரயோகம்பண்ணி வருகிறபோது சூரசேனனவன் களையாமல் இளையாமல் ரோஷத்துவேஷனாய் வில்லைநாணி பிகிந்து சிலஅஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து வீரசேனன்விட்டபாணங்களையெல்லாம் நடுவதுபாதியில் அறுத்தெறிந்து பத்துபாணம்விட்டு வீரசேனனுடைய மார்பிலணிந்த கவசத்தையும் பொடியாக்கிவிட்டான். அந்தவில்குணத் தொனிசத்தங்கேட்டுஇருதிறசேனைகளுங் கலந்துயுத்தம்பண்ணினார்கள் அதுகண்டுவீரசேனனுக்கு கடுங்கோபமுண்டாகி தன்னுடைய தேரை அதிகவேகமாகக்கொண்டுவந்து முன்பாகநிறுத்தி அடா சூரசேனா! ஏன்தலைகிழாய் விழுகிறாய் பொறுபொறு பதறாதேயென்றும் நீயென்முன்னேநின்று போராடமாட்டு வாயோவென்று கெர்ச்சித்து தன்னுடையவில்லிலே அதிகதீட்சண்ணியமானபாணங்களை எடுத்துசந்தித்து பிரயோகம்பண்ணினான். அந்தபாணங்களினால் சூரசேனன் அடிபட்டு மிகவும் நொந்து ஆயாசமுற்று தன்னுடைய வில்லிலே அதிக தீட்சண்ணியமாயிருக்கப்பட்ட பாணத்தைதொடுத்து விட்டான். அக்குரூரபாணங்கள் வீரசேனன்மார்பை பத்தலாய்ப் பிளந்துவிட்டது அதற்கவன் கடுஞ்சினங்கொண்டு வில்லைமுகத்திற்குநேராகப்பிடித்து அதிக தீட்சண்ணியமா யிருக்கப்பட்ட

பாணத்தைதொடுத்துவிட்டான், அந்தபாணங்களும் வில்லில் நின்றும்விடுபட்டு ஃபுபீலென்று நெருப்புப் பொறிகளைவாரியிறைத்துக்கொண்டு எரிபுகைகளுடன்சடசடவென்றதொனிகளுடன் அதிகவேகமாய்வந்து சூரசேனனுடையவில்லை இரண்டுதுண்டாக ஒடித்து அவன்மார்பிலிருந்த கவசங்களையும் பொடியாக்கி ரதசாரதிகளுடனே அதம்பண்ணிவிட்டது அதுகண்டுசூரசேனன் உக்கிராகாரத்துடனேவேறொருதேரிலேறிவில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுமிகவுங்கூர்மையாயிருக்கப்பட்டபாணங்களை வில்லில் சந்தித்துவிட்டான் அந்தபாணங்கள்வில்லிலிருந்துவிடுபட்டு வீரசேனன்தேரை சுக்கல்சுக்கலாய்பேர்த்தெரிந்து சாரதிகுதிரைகளையுங்கொன்று கையிற் பிடித்திருந்த வில்நாணியைதிடீலென்று அறுத்துப்போயிற்று அதுகண்டுவீரசேனன் மறுதேரேறிவில்லை வளைத்து அக்கினியாஸ்திரத்தைவிடுக்க அதுவில்லிலிருந்து விடுபட்டு வடவாமுகாக்கினிபோல தகத்தகாயமாய் எறிந்துகொண்டுவேகத்துடன்வருகிறதை சூரசேனன்கண்டு ஒருவருணாஸ்திரத்தைசந்தித்துவிட்டான் அந்தவருணாஸ்திரமானதுவில்லைவிட்டுவெளிப்பட்டு சப்தமேகங்களும்ஒன்றாய்க்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனே வருஷித்தாலெவ்வாறோ அவ்வாறு அக்கினியாஸ்திரத்தின் பேரிற்பொழிந்து வேதத்தை யடக்கிவிட்டது. அதுகண்டு வீரசேனன் பர்வதாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்சந்தித்து மந்திராபூதியுடன் அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம்பண்ணினான். அந்தபர்வதாஸ்திரமானது வில்லிலிருந்து விடுபட்டு அனேகபர்வதங்களுண்டாகி வருகிறதை சூரசேனன் கண்டு முன்னம் தனக்குதேவேந்திரன் கொடுத்த வச்சிராயுதத்தை எடுத்து விட்டுவிட்டான். அந்தவச்சிராயுதமானது புறப்பட்டுஅதிவேகமாய்வந்து மலைகளையெல்லா மறுத்துத் தள்ளிவிட்டுப்பழையபடி தேவேந்திரனிடம்போய்ச்சேர்ந்தது அதுகண்டு வீரசேனன் மிகவும் உக்கிராகாரனாகி சிவசுப்பிரமணியர்கையில்வரம்பெற்றவேலை எடுத்து அபிமந்திரித்து விட்டுவிட்டான் அந்தவேலானது அண்டபகிரண்டங்களும்நடுங்ககெர்ச்சித்துக்கொண்டுவருகிறபோது தேவர்கள்கண்டு திகிற்கொண்டுஓடிப்போனார்கள். அப்படிதிகுதிகுவென்றெரிந்துக்கொண்டு தன்பேரில்வருகிற வேலின்பேரில் சூரசேனனனவன் அனேகதிவ்வியாஸ்திரங்களை ஒன்றின்மேலொன்றாக வில்லிற்

சந்தித்துப்பிரயோகப்படுத்தினன். அவைகளையெல்லாம்வே லானது அறுத்துத்தள்ளி சூரசேனனுடைய மார்பில் வந்து தாக்கிமுதுகிலுருகிப்போய்விட்டது. அப்போது சூரசேனனானவன் அடியற்ற வாழை மரம்போல தேரின் பேரிற் சாய்ந்தான்.

வீரசேனனுக்கும் சூரசேனனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

வீரசேனன் விடுத்தவைவேலினற்
சூரசேனன் றுடித்துபல்சோர்ந்தவன்
கோரவாளிகொண் டெங்கனும்பெய்யவன்
வாரங்கண்டுக்கிர சேனன்நடந்தனன்.

அதுகண்டுவீரசேனன் சந்தோஷமாய் தேரைநடந்திச் சேனைகள்பேரிற்பாணங்களைவிட்டுக்கொல்லுகிறபோது உக்கிரசேனனானவன் இரதத்தைவீரசேனன் முன்பாகக் கொண்டு வந்துநிறுத்தி வில்லைவளைத்துப்பாணங்களை அமோகமாய்ப் பெய்யக்கண்டு வீரசேனமகாராசன் காலாக்கினிக்குச் சமதையான மூன்றுதிவ்வியாஸ்திரங்களைச்சந்தித்துப் பிரயோகம்பண்ணினன், அந்தமூன்றுதிவ்வியாஸ்திரமும் வருவதை உக்கிரசேனன்கண்டு காலாக்கினிருத்திரனைப்போற்காய்ந்து ஒன்பது நாராசபாணத்தைப்பிரயோகித்தான். அப்போதுசேனைகளானது எப்படி விழுந்ததென்றால் கால்வேறு தலைவேறு கைவேறு முண்டம்வேறு துண்டம்வேறு இப்படியாக விழுவதைக்கண்ட சலவசந்தன் தேரைச்சேனைகளின்பேரிற்றூரத்திபாணங்களை விட்டுச்சின்னபின்னமாய்க்கொல்லுகிறபோது சேனைகளானது சலவசந்தனைக்கண்டு முன்னின்று யுத்தம்பண்ணமாட்டாமல் பார்க்கப்பயங்கரமாய்த் தட்டுக்கெட்டுத்தடுமாறிச்சேனைகள் ஓடத்தலைப்பட்டது அப்போது சேனாதிபதியான சுவேதன் ஓடுகிறசேனைகளையெல்லாம் நிறுத்தி சலவசந்தனைவளைத்துக்கொண்டு பாணங்களைபூட்டியெய்கிற போதுசலவசந்தனானவன் பத்துபாணம்விட்டு சுவேதன் விட்ட பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளி சுவேதனையுஞ்சல்லடைக்கண்களாகத்துளைத்து விட்டான், அத் தருணத்தில்மட்சயந்தமகாராசன் நாம்இனி சும்மாயிருக்கப்போகாதென்று சேனைகளின்பேரில் தென்பாரிசமாய் இரதத்தை நடத்தினர், இரதத்தைநடத்தவே யிருபத் தைந் துலட்சம் படைத் தலைவ

ரும் சேனுதிபதிகளும் சேனைகளுக்குக் கீழ் பாரிசமாகத் தே ரைநடத்தினர்கள் அவர்கள்புறப்படவே பதினுயிரம் மந்திரி களும் மேற்பாரிசமாய் இரதத்தைநடத்திச்சக்கிரயூகமாயிருக் கப்பட்டசேனைகள் பேரிலே நாலுமூலை எட்டுதிக்கு பதினுறு கோணமாய்வளைத்து இருதிரவர் படைகளும் இராசாக்களு முனைந்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் வீரசேனனு னவன் மிஞ்சி உக்கிரசேனனுடைய கைவில்லைக் கண்டித்தா ன்அதைப்பார்த்து உக்கிரசேனன் ஒருதண்டாயுதத்தையெடு த்து கிறுகிறென்றுசுழட்டி இரதத்தைப்பார்த்து ஒரு தெப்ப லானதுவிட்டான் அந்தத்தெப்பல்இரதத்தின்பேரிற்படவே ரதமானது அச்சுவேறு ஆணிவேறு கும்பகலசம்வேறு குத் துக்கால்வேறு கொடுங்கைவேறு சட்டம்வேறு வகை வேறு குதிரைவேறு சாரதிவேருகத்தூள் தூளாய்ப்போய்விட்டது கள்.

அதனைப்பார்த்து வீரசேனன்லகுவாய் குதித்துத் தானு ம்ஒருதண்டாயுதமெடுத்து முன்கந்துபின்கந்துமுப்பத்திரண் டுகந்தும் பாய்ந்து உக்கிரசேனனுடைய தெண்டாயுதத்தைப் பார்த்துஒருஅடிவிட்டான். அதையவன் தட்டிவிட்டுஇடசா ரிவலசாரியாக கந்துபாய்ந்து வீரசேனனுடைய சிரசைப்பா ர்த்து அடித்தான். அதையவன் தட்டிவிட்டு தண்டாயுதத் தைச்சுழட்டி உக்கிரசேனன் உடம்பிற்ருக்கினன்அதற்கவன் மிகவும்நொந்து ஆயாசப்பட்டு தெண்டாயுதத்தைச்சுழட்டி வீரசேனனுடைய புஜத்தைப்பார்த்து ஓரடியானது அடித் தான். அந்தஅடியானது வானங்குமுறி நுனிவானங் கறுத் துபேரிடிவிழுந்தால் எவ்வண்ணமாகவிருக்குமோ அவ்வண் ணமாக வீரசேனன்புஜத்தின் பேரில்விழுந்து, அப்படிதெ ண்டாயுதத்தினுற் றண்டித்த உக்கிரசேனனைப் பார்த்து வீர சேனன் பல்லைநறநறவென்றுகடித்து கடுங் கோபமுண்டாகி தெண்டாயுதத்தைக்கழட்டி மூச்சுவிடாமல் மகாராசன்பேரிற் சாடுகிறபோது உக்கிரசேனனுனவன் வீரசேன மகாராசனுக் குப்பின்வாங்காமல் தன்னுடையதெண்டாயுதத்தினுல் தட்டி விட்டு வீரசேனமகாராசன் மார்பைப்பார்த்து சிவ் வென்று ஆகரயமார்க்கமாகக்கிளம்பிவந்து மார்பிலே ஒருஉதை விட் டான் அவ்வுதையை சட்டைபண்ணுமல் உக்கிர்சேனமகாரா சனைச் சேர்த்துக்கட்டிப்பிடித்து மார்போடு சாத்திக்கொண்டு தன்னுடைய பலத்தை யெல்லாம் முன்கையிலே வைத்து

பிற்ருக்கிஞன். அதனல் அவன்மார்புபிளந்து உதிரவெள்ள ம்பெருகிச் சிவனைவிட்டான் அப்போது வீரசேனன் அவ ன்விட்டு எழுந்து வேருெருரதத்திலேறி வெற்றிகையெடுத் துப் பம்பம்பென்றுஊதிஞன். அதுகண்டு அவனுடையசே னைகளெல்லாஞ் சந்தோஷமாஞர்கள்.

இரண்டாம்நாள் வீரசேனனுக்கும் சலவசந்தனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

சிங்கவேறுவீர சேனனுமுக்ர சேனனைமுத்துப் பாசறைபட்
டங்கிவேவன்று போரதைப்பே க்கி தடவரைபொன் னிரதமேறி
அங்கமாங்கணைகள் மாரிபோற்சொரியத் தாகதர்யாவரும் வெகுண்டு
மங்குலினோர்கள் சலவனைக்கூவ வந்தமர் செய்கின்றான்.

மறுநாள் வீரசேனனவன் சத்துருக்கமகாராசருடைய தண்டுக்குள்ளே இரதத்தைநடத்திஞன். அக்காலையில் சலவ சந்தன் மகா உக்கிராகாரஞய் அனேகபாணங்களைவிட்டுசுவே தனது சரீரத்தைச் சல்லடைக்கண்களாக துளைத்து ஒருநா ராசம் விட்டு சேஞதிபதியான சுவேதனனுடைய சிரசையறு த்துத் தள்ளிப்போட்டு சேனைகள்பேரிற் கவிந்து இரதத்தை ச்சக்கிரா காரமாய்த்திருப்பி பாணங்களை மிதமில்லாமல் விட் டு கொல்லுகிறபோது கால்பலமான சேனைகள் சின்ன பின் னமாக ஓடியொளிக்கத் தலைப்படவே சலவசந்த மகாராஜன் இரதத்தை நடத்தி வீரசேனமகாராசனைச் சக்கிராயுதத்தினு ள்ளேபோக வொட்டாமல் வளைத்துக்கொண்டு சரங்களை ஓய் வில்லாமலும் விட்டு வீரசேனனை அப்புறமிப்புறம் அசைய வொட்டாமலும் வில்லையெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டவொ ட்டாமலும் சாரதி இரதத்தை நடத்தவொட்டாமலும்பாண ங்களால் அடிக்கிறபோது வீரசேனமகாராஜன் மிகவும் நொ ந்து மெத்தவும் ஆயாசப்பட்டு சற்றுநேரம் இரதத்திற் சாய் ந்து ஆயாசந்தெளிந்து வில்லை யெடுத்து நிறுத்திப் புங்கா னுபுங்கமாய்ச் சரமாரிபொழிவது போல் பாணசரங்களாலே சலவசந்தன் பாணத்தையறுத்து அவனுடைய ரதத்தை மு ன்னுக்குவர வொட்டாமலும் செய்தான். அப்போது சலவ சந்தமகாராசன் இடியைப் போன்ற பத்துபாணங்களைப்பூட் டிவிட்டான். அப்பாணமானது புறப்பட்டு வீரசேன மகாரா

சன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லா மறுத்துப்போட்டு வீரசேனனுடைய ரதம் சாரதி குதிரைகளுடன் பொடிப்பொடியாய் தும்சம்செய்துவிட்டது! அதனாலே வீரசேனன் ஸ்குவிலே குதித்து மறுதேறிலேறினான். அந்த தேரையும் சலவசந்தமகாராசன் மூன்றுபாணம்விட்டுவுடைத் தெறிந்துபோட்டான். இப்படிஅறுபதுரதம் சலவசந்த மகாராசனாலே உடைந்துபோய் விட்டது. அதுகண்டு வீரசேனன் ஏதடா இராட்சதன் பொல்லாதவனாயிருக்கிறான் இவனைநேரிலே யுத்தம்பண்ணி செயிக்கவேண்டுமென்று மறுதேரிலேறி வில்லையெடுத்து நிறுத்திக்குணத்தொனிபண்ணி யுகாந்தகாலத்தில் சப்த மேகங்களும் ஒன்றாய்க்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனே மழைபொழிந்தா லெப்படியோ அப்படி சரவருஷங்களை ஓய்வில்லாமற் பொழிகிறபோது சலவசநதமகாராசன் நூறு திவ்யாஸ்திரங்கள் விட்டு வீரசேனன்விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாம் கண்டித்து அவனுடையமார்பில் கவசத்தையும் பொடியாக்கி வில்லினுடைய நாணியையறுத்து வீரசேனனை நோகச்செய்தான். அதுகண்டு வீரசேனன் ஒருஅக்கினியாஸ்திரத்தையெடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணினான் அது வில்லில்விடுபட்டு சடசடென்கிறதொனியுடனே நெருப்புகளை வாரியிறைத்துக்கொண்டு தகத்தகாயமாய் காடுசெடிகளெல்லாம்பத்தியெரிய வடவாமுகாக்கினியைப் போலும் வருகிறபோது சலவசந்தனானவன் ஒருவருணாஸ்திரத்தையெடுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அந்தபாணமும் வில்லிருந்து விடுபட்டுவருகிறபோது சப்தமேகங்களும் ஒன்றாய்க் கூடி சமுத்திரத்து நீரையெல்லாம் வாரிக்கொட்டினது போல் அக்கினியாஸ்திரத்தின்பேரில் விழுந்து யானைது திக்கைபோற் பொழியும்போது அக்கினியாஸ்திரமும் பலனுங்குன்றி அடிபட்டுவிழுந்துபோயின. அதுகண்டு வீரசேனன் உக்கிராகாரனாகிப் பிர்மாஸ்திரத்தை யெடுத்து ஆகுதிமந்திரங்களுடன் பூசைசெய்து விட்டுவிட்டான்.

அந்தப் பிரமாஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு காலக்கோட்டிவிஷம் போலும் நெருப்புகளைவாரி யிறைத்துக் கொண்டு அதிவேகத்துடன் வருகிறபோது சலவசந்த மகா ராசனானவன் தானும் ஒருபிர்மாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற்றொடுத்துமந்திராபூதி கொடுத்து ஆவாகனத்துடனே விட்டு விட்டான். அந்தப் பிர்மாஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு ஒன்றோ

டொன்று வடதாக்கி யுத்தம்பண்ணி இரண்டு பிரம்மாஸ்திரமும் மல்லுகட்டி அடித்தும் உதைத்தும் குத்தியும் வெட்டியும் கட்டியும் எரித்தும் இப்படியாக வெகுநேரம் போராடிக டைசியிலே இரண்டு அஸ்திரமு மூறிந்து பூமியிலே விழுந்து விட்டதுகள். அதுகண்டு வீரசேன மகாராசன் முன்னாலே ஸ்ரீமந்நாராயண னிடத்திலே தவசுசெய்து வரம்பெற்ற நாராயணாஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்து வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அந்த அஸ்திரம் ஆயிரத்தெட்டண்டமும் நடுங்க நெருப்புகளை வாரி யிறைத்துக்கொண்டு ஆகாயம் பூமியும் ஒன்ருய் ஆவென்று வாயைத்திறந்துக் கொண்டு வருகிறபோது சலவசந்தன் கண்டுதன்னுடைய நாராயணாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துப்பிரயோகம்பண்ணினன். அதுவும் வடவாமுகாக்கினியைப்போல் நெருப்புகளைக் குபீல்குப்பென் றுகக்கிக்கொண்டுவந்து ஒன்றுக்கொன்று யுத்தம்பண்ணி சலவசந்தன்விட்ட நாராயணாஸ்திரத்தை கபளீகரம் பண்ணிப்போட்டு சலவசந்தனையும்அவன் ரதஞ்சாரதிகளுடனேயும் பஸ்மீகரமா யெறிந்துப்போட்டது. அப்போது யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தஇருதிறவர் படையும் நாராயணாஸ்திரத்தைக்கண்டு ஆயுத அஸ்ரங்களை கையிலெடாமலும் சிரசின்பேரிற்கைகுவித்துஸ்ரீமந்நாராயண நமோவென்று தோத்திரம் பண்ணுகையில் அந்தநாராயணாஸ்திரமானது சகலரையும்பார்த்துக் கொண்டுவந்து சத்துருக்கமகாராசனுக்கு வலம்புரி இடம்புரியாக நமஸ்காரஞ்செய்து அயபுருப்பொதியில் சேர்ந்தது.

மகாமாயன் யுத்தம்,

விருத்தம்.

பட்டயம்பரிசுகத்தி பரிவாயுசிலேகள்பாணம்
திட்டனவெடுததுக்கொண்டு [illegible]ருடன்கவசம்பூண்டு
மட்டறச்சென்றவீர சேனனேகமகாலமேவனென்று
கிட்டியேமாயன்வந்து திரிகணேதொடுத்தானன்றே.

அதுகண்டு மகாமாயன் சித்தாக்கிரந்தனுய் இரதத்தைவேகமாக நடத்திவீரசேனனைப்பார்த்து வில்லை யெடுத்துநிறுத்திப்புங்கானு புங்கமாய் அஸ்திரங்களை விட்டு வீரசேனனுடைய ரதத்தைமுன்னுக்கு வரவொட்டாமல் பாணங்களாலேஜாடுகிறபோது வீரசேனன்கண்டு ஏதடா அந்த ராட்சத

னிலும் இவனைப்பார்த்தால் மகா பலவானைப்போல் காண்கின்றது இவன்ரூபத்தைப்பார்க்கச்சேதானே பயங்கரமாயிருக்கின்றது, இவன்வில்லோ மகமேருபர்வதம்போலுமிருக்கின்றது இவன்கோபத்திற்கு ஹரிஹரப்பிரமாதிகளும் நின்றுநிர்வாகம்பண்ணமாட்டார்கள்போற் றோன்றுகிறது, இவனை நம்முடையபாணங்களினாலே கொல்லக்கூடாமையாகத் தோற்றுகின்றது ஆகையால் இவனுக்குத் தக்க தேவதாஸ்திரங்களைவிட்டறுத்துக்கொல்ல வேண்டுமென்று மனதைத்திட்பபடுத்திக்கொண்டு வில்லைவளைத்து தனக்குமுன்னாலே தேவேந்திராதி தேவர்கள் கொடுத்த திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து மகாமாயன்விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையெல்லாமறுக்கத்தலைப்பட்டது, அது கண்டு மகாமாயன் மகாகோபத்துடனே நூறுநாராசபாணத்தையெடுத்துவில்லிற்சந்தித்துவிட்டான். விடவே அதுநாகசற்பம்போல் ஒன்றின்மேலொன்றாய் சீறிக்கொண்டுவருகிறபோது வீரசேனன்கண்டுநூறுதிவ்வியாஸ்திரம் விட்டு அறுத் தெறிந்தான். அது போகவே மகாமாயன் நூறு காளியாஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்றொடுத்துப்பிரயோகம் பண்ணினான். அந்த நூறு காளியாஸ்திரமும் காலக்கோடி விஷம் போலச் சீறிக் கொண்டு அதிவேகத்துடன்வருகையில் வீரசேனன் கண்டு நூறு காளியாஸ்திரத்திற்கும் நூறு அர்த்தசந்திரபாணம்விட்டு அறுத்துத்தள்ளினான் அதுகண்டுமகாமாயன் பல்லைக்கடித்து முன்னாலேதனக்கு ஆதிசேஷன்கொடுத்த நாராசபாணத்தை யெடுத்துவில்லில்தொடுத்து மந்திராபூதிகளுடனே பூசைகள் செய்துவிடுத்தான். அதைதேவர்கள்கண்டு வீரசேன னிறந்தான் இறந்தானென்று பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறபோது அந்த நாராசபாணமும் வில்லில்விடுபட்டு விஷங்களைகக்கி அந்தவிஷங்களானது பூமியில்விழுந்து அதிலுள்ள புல்லு பூண்டு மரமட்டைகள் ரதங்கள் சேனைகளெல்லாம்பத்தியெரிய அக்கினி அண்டபகிரண்டமும் சுவாலைகள் வீசிசடசடவென்கிற தொனிகளுடனேயும் விஷங்களைவாரிநாலுமூலையிலும் இறைத்துக்கொண்டு புறப்படவே அதைக்கண்டு சகலரும்யுத்தம்பண்ணுகிறதை விட்டு வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கவீரசேனனானவன் முன்னால்தனக்குஇந்திரனளித்த கருடாஸ்திரத்தை எடுத்து விட்டான். அஸ்திரமானதுபுறப்பட்டு மகாமேருகிரிபர்வதம்போல ரூபமுண்டா

அடித்துக்கொண்டு மகாவேகமாய்வந்து அண்டபகிரண்டங்
களுந்நடுக்கிடவாற்பரித்து கியாவென்று அட்டகாசம் பண்
ணியது. அத்தச்சப்தமானது நாகபாசங்கேட்டு இடியோ
சையைக்கேட்ட நாகப்போலப்பயந்து தன்னுடைய பலங்கு
ன்றித் தியங்கிமயங்கிற்று அந்தவேளையில் கருடாஸ்திரமா
னது லருவுபாய்ந்து அந்தநாகபாசத்தைச் சிரசாலடித்து மூ
க்கினுற் குத்திப்பொசித்துபோய்விட்டது அதுகண்டசகலரும்
ஆச்சரியப்பட்டு யுத்தம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படியிருக்கமகாமாயனனவன் அதி உக்கிரத்துடனே
கையிலே சூலம்பிடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அவனைக்
கண்டு வீரசேனன் இதென்ன மாய்கையா யிருக்கின்றது சூத்
திரர்களாவது நம்முடனே யுக்தஞ்செய்வ தேதென்று சற்று
நேரம் யோசனைசெய்து தன்னுடைய அம்புருப் பொதியில்
கைவைத்து ஒருமகா உக்ரவிரசத்தியையெடுத்து பூசை நை
வேத்தியங்கள் கொடுத்து விட்டுவிட்டானதுவும் வெகுவீரத்
தோடு வந்து சூலத்தைக் கமளிகரம் பண்ணிவிட்டுப் போய்
விட்டது, அப்போது மகாமாயன் ஏதடா ஒருமானிடவன்ந
ம்மையெல்லாம் கொல்லவந்த எமனைப்போற் காண்கின்றது
நாம்விடப்பட்ட அஸ்திரத்திற்குமுன்னே திரிமூர்த்திகளும்
நில்லார்களே இவனைச் செயிக்கா விட்டால் தேவர்களும் நி
ல்லார்களே நம்மோடொத்த இராட்சதர்களுங்கைகொட்டிப்
பரியாசம் பண்ணுவார்களே இவனை மாய்கையினுல் கொல்
லுவோமென்றெண்ணினுலும் ஒருமானிடவன் முன்னுக்கு
யுத்தம் பண்ணமாட்டாமல் மாய்கையிற் சூதுபண்ணிகொன்
ருனென்று சகலரும் நம்மை மதியார்களே இதற்கென்ன செ
ய்வோமென்றுயோசித்து முன்பு இவன்வில்லைக்கண்டித்துப்
பின்புதண்டாயுதமெடுத்துக் கொல்லவேணுமென்று திடங்
கொண்டு சாரதியை எச்சரித்துஇரதத்தைச் சக்கிராகாரமாய்
திரும்பிவில்லை நிறுத்திஒன்றுபத்து நூறு ஆயிரம் பதினயிர
ம் லக்ஷம் கோடி சங்கம் மகாசங்கமென்று சொல்லப் பட்ட
அளவிறந்த பாணங்களைச் சரிமாரியாகப்பொழிந்தான். யுகா
ந்தகாலத்திலே சத்தமேகமும் ஒன்ருய்க்கூடி இடிமின்னல்கு
த்றலுடனே மழைபொழிந்தாலெப்படியோ அப்படிபோலச்
சந்துகளில்லாமல் ஒருஜாமபரியந்தம் மூச்சுவிடாமல் ஒரேமூ
ச்சாய் பாணமெடுப்பதும் வில்லிற் றெடுப்பதும்ஒருவருக்குத்
தெரியாமல் வீரசேனனை வில்லெடுக்கவொட்டாமலுந்தேரை

அப்புறமிப்புறமசைய வொட்டாமலும் திக்கு மூக்காடும்படி யாய்ப் பாணங்களைவிட்டு அடிக்கிறபோது வீரசேனனுனவன் அனேக திவ்யாஸ்திரங்களை விட்டு அறுத்துக் கொண்டிருந் தான்.

அப்போது மகாவாயனுனவன்கோபதெண்டாயுத மெடுத்துக்கொண்டோடிவந்து கிறுகிறுவென்று சுழட்டி இரதத்தைப் போக்கடித்தான் அந்தஅடிபடவே இரதமானது அச்சுவேறு ஆணிவேறு மச்சுவேறு கும்பகலசம்வேறு குத்துக்கால் வேறு நுஜம்வேறு டால்வேறு கொடைவேருகத் தூள் தூளாயிற்று அதுகண்டுவீரசேனன் லகுவாய் தப்பித்துக் கொண்டு மறுதேறிலேறினுன், அந்ததேரையு முடைத் தெறிந்தான். அப்படி நூற்றிருபத்தைந்து இரதத்தையுமுடைத்துப்போட்டான். இப்படி இராட்தராஜன் மிஞ்சியகாலாக்கினிருத்திரனைப்போற் சீறிஎழும்பியசேனைகள் பேரில்விழுந்தயானைதேர்பரி சேனைகளெல்லாம் தெண்டாயுதங் கொண்டு ஜாடுகிறபோது யானைப்பிணமும் ராசிராசியாய் ஒவ்வொரு அடிக்குப்பத்துலட்சம் இந்தப்படியாகக் கொல்லத் தலைப்பட்டான்.

அப்போது சேனுதிபதிகளான இருபத்தைந்து லட்சம் இராசாக்கள் இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு ஓடுகிறசேனைகளையெல்லாம் ஓடவொட்டால் அடிக்கிறபோது மகாமாயனுனவன் தெண்டாயுதத்தினுலே விலக்கிவிட்டு அத்தெண்டாயுதத்தை கிறுகிறென்று சுழட்டி இருபத்தைந்துலக்ஷசம் சேனுதிபதிகளுடைய இரதத்தையும் பார்த்துவிட்டு விட்டான். அந்தக்கோபதெண்டாயுதம் ஒருகுழவியும இரதங்களொரு மிளகாயும்பூமியொரு அம்மியுமாக அரைபட்டகர்ந்துபோல் அந்த இருபத்தைந்து லக்ஷசம் சேனுதிபதிகளையும் மகாமாயனுனவன் அரைத்து எமலோகஞ் சேர்ப்பித்தான்,

அதுகண்டுவீரசேனன் சற்றிளைப்பாரிஇரதத்திலேறிசாரதியை எச்சரித்து இரதத்தை மாகாமாயன் முன்னுக்கு நடத்திஅனேவரும்ஒருமுகமாய்த்திரும்பிமகாமாயன்பேரில் சரமாரியாயப்பொழிநதார்கள் அப்படிவீரசேனனுல்விடப்பட்டபாணங்களை யெல்லாங் கையினுற்றட்டிவிட்டுமகாமயன்வீரசேனனுடையரதத்தைப்பார்த்துக்கையைமுடக்கிஒருகுத்துவிட்டா

ன். அந்தக்குத்தினல்சுக்கற்சுக்கலாய் பொடிப் பொடியாய்வி டவே வீரசேனன் மறுதேரிலேறி வில்லைக்குணத்தொனிபண் ணிதொடைதட்டிவுறுமிநின்ருன். நிக்கவே மகாமாயன்பா ர்த்து ஏதடா மானிடனே மகா பலவானுக விருக்கின்ருன். அனேகஞ்சண்டைகளிற்கைகண்டவன்போற் காண்கின்றது.

ஆனபடியால் தம்முடனேஇரண்டுநாளாய் இரண்டுபக லுமாய்ப்போராடுகிருன். இவன் மகாசமர்த்தனென்று மெச் சிவீரசேனு இதோபார் உன்னுடையரதத்தையும் உன்னையும் ஒருகுத்தினல் எமலோகங்குடியேற்றிவைக்கிறேன் பாரடாவீ ரசேனுவென்று மறுபடியுங்கையைமுடக்கிக் கையில் தன்பல மெல்லாம்வைத்து ஓடிவருகிறபோது வீரசேனன்கண்டு சிந் தாக்கிரத்தனுய் விசனப் பட்டு மறுபடியும் தைரியப் படுத்திக் கொண்டு வில்லைவளைத்துப்பாணங்களை எய்திடவே மகாமா யன்கண்டு அந்தபாணத்தின்பேரிற் குத்தினன் அந்த குத்து பாணங்களின்மீதிற்படவே வந்தவழிபோனவழிதெரியாமல் பாணங்கள் நொருங்கிப்போய்விட்டது.

இப்பால் வீரசேனனுக்குகண்கள்சிவந்து கடுங்கோபமா க நாறுதிவ்யாஸ்திரம் விட்டுமகாமாயனுடைய சரீரமெல்லா ஞ்சல்லடைக் கண்களாகத்துளை செய்யவே மகாமாயன் சீறி கோபமீறி தேரேறி வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அனேக அஸ் திரங்களைவிட்டுவீரசேனன் சரீரத்தைத்துளை செய்து சாரதிகு திரைகளைக்கொல்லவே வீரசேனன்பார்த்து சற்றுயோசித்து நல்லதென்றுகணைத்துக்கதும்பி அடாமகாமாயா ஆகட்டுமெ ன்றுவேறொருரதமேறி காளிகாதேவிகையில் வரம்பெற்றசத் தியையெடுத்துவில்லிற்றெடுத்து பூசைநைவேத்தியங்கொடு த்து மகாமாயன்கண்டத்துக்குலக்குபார்த்துவிட்டான். அந் தசத்தியானது அண்டங்குலுங்கஅக்கினியை வாரியிறைத்து க்கொண்டுவருகிற சத்தியின்பேரில் மிகுதமில்லாமல் அஸ்தி ரங்களைவிட்டு அடிக்கிறபோது மிகுதியான பாணஸ்திரங்க ளையெல்லாமறுத்துக் காண்டு மகாமாயனிட நெஞ்சுக்குழியி ற்பட்டுருகிப்போகவே அடியறறுசாய்ந்தவனைப்போலதேரி ன்பேரில்விழுந்து ஸ்ரீராமாவென்றுகூவி மகாமாயன் ஆவி யைவிட்டான் அந்தரவாசிகளாகிய தேவர்கள் மகாமாயனிற ந்தானென்றுவிசனமுறயாவருங் கூடாரஞ்சென்ருர்கள்.

மூன்றும் நாள் யுத்தம்,

மறுநாள்வீரசேனன் உயுத்தகோலம்பூண்டு சகல சேனு சைனியங்களுடன் புறப்பட்டுரண பூமிக்குவந்து வெற்றிச்சங்கையெடுத்தும்பம்பம் பென்றுஊதினுன் அந்த ஓசையைக் கேட்டராக்ஷசதர்களெல்லாம் திடுக்கிட்டுமெய் கலங்கினுர்கள். அப்போது வீரசேனனுனவன் இரதத்தை முடுக்கிக்கொண்டு சக்கரயூகத்திற்குள்ளே நுழைந்துபாணங்களைமிதமில்லாமற் சேனைகளின்மீதுவிட்டு கண்டதுண்டமாகக் கண்டிக்கிறபோது சத்துருக்கமகாராசன் வீரசேனனைக் கொல்கிறே னென்று புறப்பட்டார். அக்காலையில் காலசித்தனுனவன் இரதத்தை நடத்திச்சத்துருக்கமகாராசனைச் சேவித்துச் சொல்லுகிருன் ஐயா தேவரீர்இந்தராசனை ஓர்பொருட்டாகயெண்ணி யுத்தத்திற்குப்போகவேணுமோ, அடியேன்சென்று அந்த வீரசேனனை எமலோகத்திற்குக்குடியேற்றிவைக்கிறேன் பாருமென்றுகாலசித்தன்கூறவே சத்துருக்க மகாராசன் குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு ஓய்காலசித்தனே கேளும் இப்பொழுது ஐந்துதுரைகள்விழுந்துபோயிருக்கிருர்கள் ஆனபடியினுலே வீரசேனன்மகாபலவான்போற்காண்கிறது ஜாக்கிரதையா யிருந்து போராடி அவனைக்கொல்லவல்லமையுண்டோ சொல்லென்றுசத்துருக்கமகாராசன் கேட்க காலசித்தன் கூறுகின்றுன். ஐயா சத்துருக்கமகாராசரே! நீரிப்படிபரியாசமானவார்த்தைகளைச்சொல்லவேண்டாம் அடியேனுடைய சவுரியந் திரிமூர்த்திகளுக்குந்தெரிந்திருக்கும் சகலஉயிர்களையுங்கொண்டுபோகிறகாலனுனவன் கையில் எத்தனைதரமோ அகப்பட்டு அடியும்பட்டுமிகவும்வணங்கினுன் ஆனபடியினுல் என்பேரால்எமலோகத்திற்கொடியும்பரக்கின்றது நீர் சலவசந்தன் மகாமாயன்போலென்னைஎண்ணவேண்டாம், இதோ ஒருக்ஷணநேரத்திற்குள்ளே அவனையுமவனுடைய சேனைகளையும் என்பாணத்திற்குயிரைகொடுத்து தேவரீர் பாதம்வந்துசேருகிறேன் பாருமென்று இடியோசையைப் போல காலசித்தனுனவன்உதட்டியாய்ச்சொல்லவே, சத்துருக்க ரானவர் ஓய் காலசித்தனே வருங்காலம் தேசகாலம் நிகழ்காலமறிந்து யுத்தம்பண்ணிஜெயிக்கவேண்டும் அதுபோலவருவது நான்சொன்னேன்நீயேன் கோபித்துக் கொள்ளுகிருய் நீயே போய்

யுத்தஞ்செய்துவாவென்று சமாதானமாகச் சத்துருக்காளைவ ர்ப்பாகவே, காலசித்தனென்பவன் வீரசிங்கத்தைப்போல வுக்கிரமா கத்திரும்பி வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை விபரீதமாக வீரசே னன்பேரில் எய்கிறபோது அவன்கண்டு வருகிற அஸ்திரங்க ளையெல்லாம் அறுத்துப்போட்டு காலசித்தன் முன்னுக்கு ரத த்தைநடத்தி அடாராட்சதா! நீயேன் தலைகீழாய்விழுகிறாய், உன் னிலும் பராக்கிரமசாலிகளெல்லாம் உனக்கு முன்னமே இறந் துபோனார்கள், அவர்கள் போனவழியை உனக்கும் க்ஷணநேர த்திற்காண்பிக்கிறேன் சற்றுநேரம் சாக்கிரதையாயிருந்துபோ ராடென்று வீரசேனன் சொன்னான்.

காலசித்தன் யுத்தம்.

விருத்தம்.

கோலமாமதகரிகளுந் துரகமுங்கொடிய
ஆலகாலம்போலார்த்தன வணிதிகழ்தேர்மேற்
காலசித்தனுமேறிவெங் கனலெழவிழித்துக்
காலனொத்தனும்மொலித்திட் டார்ப்பரிசெய்தான்.

அம்மொழியைக்கேட்ட காலசித்தனென்பவன்புண்ணில்வே லாயுதம் புகுந்தாற்போற்சீறி அடாவீரசேனா! கையிலாகாத சில ராட்சதரைக்கொன்றோமென்று கர்வித்துசொற்களைமிஞ்சவிடா தேஇதோ ஒருநொடிக்குள் உன்னையும் உன்சேனைகளையும் யம புரத்திற் கேற்றிவிடுகிறேன் பாரடாவென்று கையிற்பிடித்திரா நின்ற வில்லை முகத்திற்கு நேராய்ப்பிடித்து பாணங்களைப்பூட் டிப்பிரயோகம்பண்ணினான். அந்தப்பாணங்களானது புறப்ப ட்டு அதிவேகமாய் வீரசேனனிடமார்பில்வந்து சுருக்கு சுருக் கென்றுதைத்தது அதனால் வீரசேனன் மிகவும்நொந்து காலசி த்தனைப்பார்த்து வில்லையெடுத்துநிறுத்தி நூறுதிவ்வியாஸ்திர ங்களைத்தொடுத்துக் காலசித்தன்விட்ட பாணங்களையெல்லாம்ந டுவதபாதியிற் கண்டித்துத்தள்ளிகடுங்கோபாக்கினியுடனேஐம் பது நாராசமெடுத்து நிவ்றிவ்வென்று விடுத்தான். அதைகா லசித்தன்கண்டு இருபத்தைந்து நாராசம்விட்டறுத்தான். அந் தப்பாணங்கள்போகவே வீரசேனன் பின்னும் நூறு திவ்வியா ஸ்திரமெடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணினான். அதற்குக்கால சித் தன் ஏன்பது காளியாஸ்திரமெடுத்துப் பிரயோகித்து அவ்வ ஸ்திரங்களை யறுத்தெறிந்தான். உடனே வீரசேனன் மகாஉக்கி

ரத்துடனே வில்லைமுகத்திற்குநேராய்ப்பிடித்து சரவருஷம்போற்சொரிந்தான். அதற்குக்காலசித்தனானவன் வருகிற பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத் தும்சப்படுத்தி பத்து திவ்யாஸ்திரங்களையெய்து வீரசேனன்களைக்க அடித்து வெற்றிச்சங்கையெடுத்து வாயில்வைத்தூதினான். அதனையறிந்த சத்துருக்கமகாராசனும் இராட்சதக்கூட்டங்களும் சந்தோஷமானார்கள். அந்த வேளையில் காலசித்தனானவன் எமனைப்போலே உக்கிரங்கொண்டுசேனைகளின்பேரில் இரதத்தைநடத்தி அஸ்திரங்களினால் அநேகஞ்சேனைகளைக் கொல்லுகிறபோது சேனைகளானது காலசித்தன் முன்னின்று யுத்தம்பண்ணமாட்டாமற் கையெடுத்துகும்பிடுவாரும், காலில்விழுந்து காப்பாற்றுமென்று வெதும்புவாரும், உமது புண்ணியத்தினால் எங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளுடனேசேர்ந்து பிழைக்கப்போகிறோம் உயிர்பிச்சை தந்திடுமென்பாரும், இந்தச்சேவகத்தை விட்டு விடுகிறோமென்பாரும், ஐயா உமது வில்லுக்கோர் சரணம் பாணத்துக்கொரு சரணம் உமதுகைக்கொரு சரணமென்பாரும், இப்படி பலவிதமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு சேனைகள் ஓடுகிறபோது காலசித்தனானவன் ஆயுதம்பிடித்தவர்களையெல்லாம் கொன்று ஆயுதம்போட்டுவிட்டு சரணமடைந்த பேரையெல்லாம் துரத்திவிட்டு ரதத்தைச்சக்கிராகாரமாய் திருப்பிக்கொண்டு வருகிறபோது வீரசேனனானவன் ஆயாசந்தெளிந்து தன்னிரதத்தைக் காலசித்தன்முன்னுக்குத்துரத்தி அடாகாலசித்தனே! உன்தலைகீழாய் விழுகிறாய் இதோ உன்னை க்ஷணநேரத்தில் எமலோகங் குடியேற்றி வைக்கிறேன் ஜாக்கிரதையாயிருந்து போராடென்று சொல்லவேகாலசித்தனானவன் அம்மொழிகளைக்கேட்டுச்சொல்லுகிறான்.

அடா வீரசேனா! காட்டிலிருக்கிற யானையானது ஆண்சிங்கத்தின் வீரந்தெரியாமல் மதோமஸ்தினால் தும்பிக்கையை தூக்கிச் சிங்கங்கழுத்தில் மாட்டியிழுத்தால் சிங்கமானது மேல்விழுந்தடித்திடாதோ அதுபோல ஸ்ரீராமமூர்த்திவிட்ட புரவியை நீபிடித்துக்கட்டினபடியினாலே இப்போதுன்னையும் உன்சேனைகளையுங்கொன்று உன்பட்டணத்தையுங் கொள்ளை கொண்டு போகவல்லவனானேன். ஆகையால் உன்னால்சாமார்த்தியமுண்டானால் என்னைச்செயித்து சக்ரயூகந்தணியில் நுழையென்று காலசித்தன்சொல்ல, அதுகேட்டுவீரசேனமகாராசன் இனியில்லாதகொடூரங்கொண்டு அடாராட்சதா! நீவாயால்வரிசைகெடா

தேஇதோஎன்பாணத்தினுல்எமலோகம்உன்னைச்சேர்க்கிறேன் சற்றேபொறுத்திரென்று வில்லில் பாணங்களைச் சந்தித்துவிட்டான் அந்தப்பாணங்களைவில்லைவிட்டுவேகமாகவந்து காலசித்தன்வில்லையுங்கண்டித்து மார்பிலணிந்தகவசத்தையும்பொடியாக்கிவிட்டது அதுகண்டுகாலசித்தன் பூமியில் குதித்தோடிவருகிறகாலேயில் வீரசேனமகாராசன்பத்துதிவ்வியாஸ்திரம் விட்டு வாளாயுதத்தைத் தூளாக்கவே காலசித்தனுனவன்முன்னுக்குவைத்தகாலை பின்னுக்குவாங்காமல் ஓடிவருங் காலத்தில் வீரசேனன்கண்டு ஒரு அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணினுன். அந்தப்பாணம் தகத்தகாயமாய் எறிந்துகொண்டு மகாவுக்கிரத்துடன்வருவதை காலசித்தன்கண்டு வருகிற அக்கினியாஸ்திரத்தைப்பிடித்து முறுக்கித் தண்ணீர்பிக்கிழித்துவீரசேனன்மார்பைப்பார்த்து விட்டெறிந்தான். அதுகண்டுவீரசேனன் ஒருபாணத்தைவிட்டறுத்தெறிந்து ஒருகத்தியையெடுத்து மந்திராபூதிகள்செய்யும்போது காலசித்தன்பார்த்து சிவ்வென்றுபாய்ந்து வீரசேனன்கையிலிருக்கிற கத்தியைப்பிடுங்கி மளுக்கென்ருெடித்தெறிந்து மார்பைப்பார்த்து ஓரரை கொடுத்தான்.

அந்த அறையைஅவன்தப்பித்துக்கொண்டுரதத்திலிருந்தபடியே காலசித்தன் மார்பைப்பார்த்து ஒரு உதைவிட்டான் அவ்வுதையைஅவன்சட்டைபண்ணுமல் தேரிலிருந்துவீரசேனனைஎட்டிக்கையைப்பிடித்துக் கரகரவென்று சுழட்டி ஆகாயமார்க்கம்விட்டெறியவே வீரசேனன்மேகமண்டலந்தாண்டிசூரியமண்டலம்போய் சூரியனுடைய சுடரிற்காய்ந்து பூமியில் விழுந்து இரத்தங்களைக்கக்கிக்கொண்டு சாவுக்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்தான். அதுகளைப்பார்த்த காலசித்தனுனவன் சந்தோஷமாகி வெற்றிச்சங்கெடுத் தூதவே இராட்சதாளும்இராசாக்களும் சத்துருக்கராசனும் வியப்படைந்தார்கள். சூரியனும் மேற்கு திசையில் மறைந்தான்.

நாலாம்நாள் யுத்தம்.

இப்பால் வீரசேனமகாராசன் மூர்ச்சையாய்க் கிடப்பதையவன் பதினுயிரங் குமாரர்களுங்கண்டு ரதத்தைநடத்திக் காலசித்தமகாராசனைவளைத்துக்கொண்டு பாணங்களைவிட்டடிக்கிற

போதுகாலசித்தனுனவன்வச்சிரகோப தெண்டாயுதத்தையெடுத்து தன்மேல்வருகிற அஸ்திரங்களையெல்லாம்அடித்துநெரிக்கிக்கொண்டு சற்றுநேரம் அவர்களுடனே போராடி வச்சிரகோபதெண்டாயுதத்தைச் சுழட்டி இரதத்தைப்பார்த்து ஓரடிவிட்டான். அவ்வடியினுலே அச்சு வேறு ஆணி வேறு கும்பகலசம்வேறு குத்துக்கால்வேறு கொடுங்கைவேறு சட்டம்வேறுபலகைவேறு துஜம்வேறு கொடைவேறு கொடிவேறு குதிரைவேறு சாரதிகளுடனே பதினுயிரங் குமாரர்களும் மடிந்தார்கள். உடனே உதிரவெள்ளம் ஆறுபோல் ஓடத் தலைப்பட்டது அக்காலையில்பன்னீராயிரம்மந்திரிமார்கள் இராசாக்களுடனே யுத்தம்பண்ணக்கண்டு பக்கமுஞ்சுற்றிவளைத்துநான்குவாய்வாஸ்திரம்அக்கினியாஸ்திரம்வருணுஸ்திரம் மேகாஸ்திரம்காளியாஸ்திரம் அர்த்தசந்திராஸ்திரமென்றுசொல்லப்பட்டஅஸ்திரங்களை ஒவ்வொருவன் மீதிற் கணக்குமித மில்லாமல் மாரிசொரிவதுபோலப் பிரயோகித்து காலசித்த மகாராசனைக் கைகாலாடவொட்டாமலும் இரதத்தைநடத்தவொட்டாமலும் அடிக்கிறபோது காலசித்தமகாராசனுனவன் தலையையசைத்துகுஞ்சிரிப்புக்கொண்டு வில்லையெடுத்துநிறுத்தி அனேகஅஸ்திரங்களைவிடுத்து அவர்கள்பாணங்களை யறுத்துத்தள்ளி நபரொன்றுக்கு ஐந்துபாணத்தை யெய்தான். அந்தபாணங்கள்இரதத்திற்கிரண்டும் குதிரைக்கொன்றும் மந்திரிக்கொன்றும் சாரதிக்கொன்றும் இப்படி பந்நீராயிரம் மந்திரிகளை யஸ்திரங்களைவிட்டு எமலோகத்திற்குப் போகும்படியான வழிகாட்டினுன். பந்நீராயிரம் ரதத்திற்கட்டிய குதிரைகளு மிறந்து உதிர வெள்ளமானது காணுறுபோலோடவே காலசித்தமகாராசன் வெற்றிச்சங்கெடுத்து பம்பம்மென் றூதவே சத்துருக்கரும் இராட்சதக்கூட்டங்களும் மகா சாமார்த்திய வீரனென்று மெச்சிப் புகழ்ந்தார்கள்.

வீரவிக்கிரம பாண்டியனுக்கும்

மட்சயந்தமகாராஜனுக்கும் யுத்தம்.

பின்னுங்காலசித்தமகாராசனுனவன் பிணமயமாய் வீழ்ந்துகிடக்குஞ்சேனைகளின்மீது ரதத்தைவிட்டுக்கொண்டு யானைசேனைபரிவாரங்களிற்புகுந்துவாசாமகோசரமாகிப் பாணங்களை

விட்டுக்கொல்ல யானைதேர்பரிசேனைகளும் முன்னிட்டவாக்கிலே நின்று யுத்தம்பண்ணுகிறபோது வீரசேனமகாராசன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து சக்ரயூகத்தணியில் நுழைந்து இரண்டாமணியில்காலசித்தனாலே இறந்தானென்றும் மட்சயந்தமகாராசன்கேட்டுசிந்நாக்கிரந்தனாய் விசாரப்பட்டு சற்றுநேரம்பொறுத்து மனதை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு வில்லைவளைத்துப்பாணங்களைவிட்டு இராசமன்னர்களையும் இராட்சதர்களையுங் கொல்லுகிறபோது வீரவிக்கிரமபாண்டியன்கண்டு காலாக்கினி ருத்திரனைப்போல்எரிந்துவிழுந்து இரதத்தைநடத்தி உக்கிராகாரனாய்வில்லை நிறுத்திப்பாணங்களைவிட்டுமட்சயந்தமகாராசன் அவ்விரசவஸ்திரங்களையறுத்து நல்லகூர்மையோடுங்கூடியிராதின்றபத்துநாராசமெடுத்து வில்லிற்றொடுத்துவிட்டான். அதுகண்டுமட்சயந்தமகாராசன்பதினைந்து நாராசபாணத்தையெய்யவே அந்தநாராசங்கள் வீரவிக்கிரமபாண்டியன் விட்டபத்துநாராசங்களையோகப்பண்ண பக்ஷயந்தன்கண்டு ஐம்பதுதிவ்வியாஸ்திரங்களைஎடுத்துவிட்டான் அப்பாணமது வருகிறதிவ்வியாஸ்திரங்களையெல்லாம் பொடியாக்கிவிட்டது. அதன்பின்பு மட்சயந்தமகாராசன் வேலாயுதத்தையெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்துவிட்டான் அந்தவேலாயுதமானது அண்டபிண்டசராசங்கனெல்லாம் நடுங்கத்தக்கதாக கிருகிருவென்றெறிந்துக்கொண்டுவருகிறபோது உக்கிரசேனன் அனேகதிவ்வியாஸ்திரங்களைவிடவும் அதுகளெல்லாம்வேலாயுதமானது தடுத்துகொண்டுவந்து வீரவிக்கிரமபாண்டியனுடைய மார்பிலேபட்டுமுதுகிலுருவிப்போய்விட்டது. அதினாலே வீரவிக்கிரமபாண்டியன் அடியற்றமரம்போலவிழுந்து உயிரைவிட்டான்

வீரவிக்கிரமபாண்டியன்விழவே மட்சயந்தமகாராசன் பின்னும்வாடாமல் இரதத்தைநடத்தி வெற்றிசங்குபூரித்து வில்லைநிறுத்தி அனேகமான திவ்வியாஸ்திரங்களையெடுத்து சேனைகளின்பேரிற்பிரயோகப்பண்ணுகையில் அதுநாகசர்ப்பம்போற்சீறிக்கொண்டு ராட்சதக்கூட்டங்களிலும் இராசமன்னர்கூட்டங்களிலும் பாய்ந்தழுந்து கொல்லும்போது ராட்சதர்களும் இராசர்களும், மலைவேறுசிலைவேறு அடிவேறு முடிவேறுகளும் புகள்வேறாய் விழுவதைக்கண்டு மனந்தாளாமல் மாளவதேசாதிபதிகளானயாவரும் ரதத்தைவிட்டுக்கொண்டு கிழக்குதெற்

குமேற்குவடக்கு இந்தநான்குபக்கமும் நால்வரும்நின்றகோடி மகாகோடி சங்கம் மகாசங்கம் அற்புதம் மகாஅற்புதம்பத்மம் மகாபத்மம் கிருவம் மகாகிருவம் அக்ரோணி மகாஅக்ரோணி சஞ்சலம் மகாசஞ்சலம் வெள்ளம் மகாவெள்ளம் சமூத்திரம்ம காசமூத்திரமென்று சொல்லும்படியாய் மிதமில்லாத பாணங் களைவிடுகிறபோது மட்சயந்தமகாராசனவர்கண்டு நான்குதிக் கிலும்பாணஸ்திரங்களைவிட்டு அதுகளைசங்கரித்துப் பின்புயே ருக்கிரண்டு பாணம்விட்டு நால்வர் மார்பி லணிந்த கவசங்களை யறுத்துப்போட்டார். அப்போது அந்தநால்வருங் கடுங்கோப ங்கொண்டு நூறுதிவ்வியாஸ்திரங்களை மட்சயந்த மகாராசன் மீ திலெய்யவே அவ்வரசன் அதிகசினங்கொண்டு மனங்கொதித் தஎதிர்பாய்ந்து நூறுதிவ்வியாஸ்திர மெடுத்து நான்கு திக்கிலி ந்தும்வரப்பட்ட அஸ்திரங்களையெல்லாம் அறுத்தெறிந்து இ ருபதபாணங்களைவிட்டு ரதம்சாரதிகுதிரை துவசத்தையும் அற வெட்டினன். அதிகண்டு நான்குராசரும் இரதத்தை விட்டு பூமி யிற்குதித்தோடிவருகிறபோது மட்சயந்தமகாராசன் அந்த நால் வருக்கும் நான்குஅர்த்தசந்திரபாணம்விட்டு சிரசைக்கண்டிக்க வே அவர்களும்இராமாவென்றுமுறையிட்டு தரையில்மாண்டா ர்கள். அப்போது மட்சயந்தமகாராசன்வெற்றிச்சங்கையெடுத்து பம்பம்மென்றூதிச்சேனைகளுடன் பாசறைபோய்ச்சேர்ந்தான் அந்தப்படி சத்துருக்கமகாராசனும்தன்சேனைகளுடன் பாசறை யை யடைந்தார்.

ஐந்தாம்நாள் யுத்தம்.

மறுநாள் சத்துருக்கமகாராசன் உயுத்தகோலங் கொண்டுர ணபூமியையடுத்துப் பல்லைநெறநெற வென்றுகடித்து இரதத் தைநடத்திவில்லைக்குணத்தொனிபண்ணினன். அந்தஓசையை க்காலசித்தன்கேட்டுஏதடாசங்கத்தொனிசத்தமும் வந்ததுபோ லுங்காணப்படுகின்றது. இராசாக்கள்கோஷ்டமும் இராட்சதா ள்கோஷ்டமுங்கேழ்க்கின்றது நாம் சனுதியாய்ப்போகவேணு மென்றுஇரதத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு தென்மேற்குமுகமாய் நி ன்று உயுத்தப்பண்ணச் சித்தமாயிருக்குஞ் சத்துருக்கமகாராச னைவணங்கி காலசித்தனவன் சொல்லுகிறன்.

ஐயா சத்துருக்கமகாராசனேகேளும், நீரந்த ராஜனையொருபொருளாயெண்ணி யுத்தம்பண்ண முயலுகின்றீர். தேவரீர்யுத்தத்தை நிறுத்தி அடியேனுக்குச்செலவுகொடுத்தால் இந்தட்சணம் அந்தமட்சயந்தனை காலனாருக்கனுப்பி வைக்கிறேனென்றுசப்தங் கூறிநிற்கவே சத்துருக்கமகாராசனவர் சொல்லுகிறார். வாரும்காலசித்தனே நீமகா சாமர்த்தியனென்பதற்கு சந்தேகமில்லை இந்தராசனை ஒருபொருட்டாயெண்ணி உம்மையழைத்து யுத்தத்துக்கனுப்புகிறதோ அதுநன்றல்ல வீணாக இருபத்தைந்துலட்சம்சேனாதிபதிகளும் படைத்தலைவனாகிய சுவேதனும் யானை சேனைகுதிரைகள் வெகுவாக மாண்டும் நீ ஒருவனிருக்கிறாய் சகலருமடிந்தார்கள் நம்முடையபாளையங்களில் மகாமாயன் சலவசந்தன் சூரசேனன் உக்கிரசேனன் நீலாட்சதன் வீரவிக்கிரமபாண்டியமகாராசன் கலிங்கராசனென்று சொல்லப்பட்டதுரைகளெல்லாமிறந்துபோனார்கள் மற்றதண்டுதளம் சேனாசமுத்திரங்கூட மாண்டுபோயின மேலுமிந்த இராசனானவன் நம்மையென்ன செய்தான் இப்பவும் நம்முடைய அஸ்வத்தைக் கொண்டுவந்துவிட்டு நம்மை சரணம் அடைந்தானேயானால் நாமவனை ரட்சித்துக் கொள்ளலாம் ஆகையால் நீபோய் அந்தராசனை சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டுவாவென்று சத்துருக்கமகாராசர் சொல்லக் காலசித்தனுஞ்சம்மதித்து மட்சயந்தனிடஞ்சென்று ஓ மகாராஜனே தசரதமகாராஜனுடைய வயிற்றில் ஸ்ரீராமர் மூன்றுதம்பிமாருடன்கூடி அவதரித்துத் தாடகையைச் சங்கரித்து கோசிகர்யாகத்தைக்காத்து அகலிகையின் சாபந்தீர்ந்து விளக்கப் படாதவில்லை யொடித்து சீதாலட்சுமியைப் பாணிக்கிறகணம் புரிந்து பரசுராமனைப்பங்கப்படுத்தி அயோத்தியில் வந்துதாயார் சொற்படி பதினான்குவருஷம் வனவாசஞ் செய்து சீதையம்மனையு மிளையபெருமாளாகிய இலட்சுமணரையும் கூட்டிக்கொண்டு தண்டகாரணியம் வரும்போது ரிஷிகளும்கும்பகர்ணன் முதலானவர்கள் உபத்திரம் பொறுந்த முடியவில்லையென்று அபயமிட ராமபத்திரரும் ரிஷிகளெல்லாருக்கும் இராவணசம்மாரமுடிப்பிக்கிறோமென்று அபயஸ்தங்கொடுத்து அகமுகியைக் கொன்றுவிராதனுக்கு மோட்சங்கொடுத்து சடாயுவைக்கண்டு பஞ்சவடி தீரத்தில் வந்து சூர்ப்பநகையைப் பங்கப்படுத்தி கரதூஷணனைக்கொன்று சீதையம்மனையிழந்து மாரீசனைக்கொன்று சடாயுவுக்கு மோட்சங்கொடுத்து அநுமானைக்கண்டு சுக்ரீவனைச் சி

நேகஞ்செய்து மும்மூர்த்திகளாலுஞ் செயிக்கப்படாத சுத்த வீரனுகிய வாலியைக்கொன்று சுக்ரீவனுக்குப்பட்டங் கட்டி எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரரீனத் தண்டுகூட்டி சீதையம்மனிருக்குமிடந்தெரிந்து தடங்கடலடைத்துஇலங்காபுரி பட்டணம் புகுந்து இராவணன் கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து அதிகாயன்முதல் இரண்டாயிரவெள்ளம்ராட்சதாளேயுங்கொன்று விபீஷணருக்குப்பட்டங்கட்டி சீதையம்மனேச் சிறைமீட்டு அயோத்திவந்து பட்டாபிஷேகமாய் பட்டம் ஆண்டுக்கொண்டிருக்கிற நாளேயில் இராவனுக்கு உபபலமாய்வந்த சதகண்டராவணனேயுஞ் ககஸ்திரகண்டராவணனேயும் பதின்மூவாயிரம்வெள்ளம் ராட்சதாளேயுங் கொன்று மகாமாயன் சலவசந்தனென்கிற இருவருக்கும்பட்டங்கட்டி அயோத்தியாபுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்துஅஸ்வமேதயாகம் பண்ணவேண்டி குதிரையை விட்டு அந்தக்குதிரையின்பின் ஐம்பது வெள்ளம் இராட்சதாளேயும் அறுபதினுயிரம் அக்ரோணிசேனேகளேயும் மகா மாயன் சலவசந்தன் முதல் ஐம்பத்தாறுதேசத்து ராசாக்களேயுங் கூட்டி இவர்களுக்கெல்லா மதிபதியாகிய ஸ்ரீராம ருடைய தம்பி யாகிய சத்துருக்க மகாராஜனே ராஜாவாக வனுப்பி என்னேயுஞ் சேனுசைனியங்களுக் கெல்லாஞ் சேனுதிபதியாக அனுப்பிவைத்தார்.

அவர்விட்டகுதிரையை உமதுகுமாரனுன வீரசேனமகாராஜாலானவர்பிடித்துக்கட்டி குதிரையின்பின் காவலாகவந்த நீலாட்சதனேயும் பதினேயாயிரம் இராட்சதாளேயுங் கொன்று சகலரையும் பறுகொடுத்துதானுமிறந்தார், இப்போது ஒண்டியாய் நீர்யுத்தம் பண்ணுகிறீர். அதுதருமமல்லவென்று சத்துருக்க மகாராஜர் என்னேயழைத்து உமக்குப்பிரிய வசனஞ் சொல்லி சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வரசொன்ஞர். நீர்மனஞ்சஞ்சலமில்லாமல் வருவீரேயாகில் இறந்தவர்களெல்லாரையு ,மெழுப்பித்தருவார். நீருஞ்சத்துருக்கமகாராஜனே வணங்கிப் பிழைக்கிறதே காரியமென்ருன் காலசித்தனுனவன்.

மட்சயந்தமகாராஜன் சமாதானப்பட்டு.

சத்துருக்க மகாஜனிடம் வருதல்.

அதுகேட்டு மட்சயந்தமகாராஜன்சொல்லுகிருன்.வாருங்காலசித்தனே இராஜர்களாய்ப் பூமியிற்பிறந்து யுத்தம் நே

ர்ந்தபோது இரணங்களத்திற் பிள்ளையிறந்தானென்றும் விச
ன்படலாமோ எத்தனைகாலமாயுசை வைத்திருந்தபோதிலு
மொரு நாளைக்கிறப்பதே நிச்சயம் உரலுக்குட்புகுந்து கொண்
டு உலக்கைக்குப் பயந்தாற்றீருமோ முன்வைத்த காலைப்பின்
வைத்தால் இராஜநீதியல்லவே இகபரத்திலும் அபகீர்த்தியல்
லவோ, அப்படி ஒருவரைவணங்கிப் பிழைப்பதைப் பார்க்கி
லும், யுத்தகளத்திலிறந்தால் கீர்த்தியுண்டாகுமென்று மட்ச
யந்தமகாராசன்கூற, காலசித்தனனவன் பின்னுஞ்சொல்லு
கிறான், ஓமட்சயந்மகாராசனே கேளும் சாகாமல் ஆர்தானி
ருக்கிறார்கள் பராபரவஸ்து ஒருவர்தவிர மற்றவர்களெல்லா
மறிந்து பிறப்பார்களல்லாமல் இந்தபூமியில் சாஸ்விதகால
மாய் வாழப்போகிறவர்களா அப்படிப்பட்ட சூரபத்மாசுரன்
இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுக மிராச்சியபரிபாலனம் பண்ணின
பின் சிவசுப்ரமணியருடைய வேலாயுதத்தினாலே அவனுமிற
ந்தான் சகலவரமும் பெற்றஇராவணேஸ்வரன் கும்பகர்ணன்
முதலானவர்களும் ஸ்ரீராவபாணத்தாலிறந்தார்கள் நீரிப்போ
ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் தம்பியாகிய சத்துநக்கமகாராசனைச் சேர்
ந்து வாழ்கிறதே நல்லகாரியமென்றான். அதற்கு மட்சயந்த
மகாராசனுஞ் சம்மதித்து ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமனாகப்
பிறந்து அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யும்படி விட்ட குதிரையை
உமதுகுமாரன் பிடித்துக்கட்டினதால் இவ்வளவு துன்பம் வ
ந்ததுவுமின்றி யாவருமிறந்தார்கள் ஆகையால் நாம்சத்துரு
க்கரைவணங்கிச் சமாதானப்பட்டோமேயாகில் சேனைகள்யா
வரையுமெழுப்பிக் கொள்ளலாம். ஸ்ரீமந்நாராயணராய் விள
ங்கா நின்றபரப்பிர்மமே ஸ்ரீராமனாக வந்தவதரித்தருளியசுவா
மியையுங்கண்ணாற்கண்டு சேவித்து பாவத்தை யொழித்து
மோட்சத்திற்கேதுவானவழிதேடி சாயுச்கியபதவியை யடை
யலாமென்று நினைத்துகாலசித்தனைக் கூட்டிக்கொண்டுஇரத
த்தை விட்டிழிந்து இருவருஞ்சத்துருக்கமகாராசனுக் கெதி
ரில்வருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசன்கண்டு சந்தோஷத்
துடனே இரத்தைவிட்டிறங்கித் தானுமெதிர்சென்று ஒருவர்
க்கொருவர் தழுவிவினவிக்கொண்டு சத்துருக்க மகாராஜன்
சக்ரயூகத்தணிக்குள்ளே நின்றுக்கொண்டு மட்சயந்தமகாரா
சனைப்பார்த்து சத்துருக்கர் விசனப்பட்டு வீணிற்சேனைகள்
மடிந்துபோயிற்று இதற்கென்ன செய்வோமென்று விசனப்டு
கையில் மட்சயந்தமகாராசன் சத்துருக்கரைப்பார்த்துச் சொ

ல்லுகிறுன். கேளுஞ்சத்துருக்கமகாராசரே? இப்போது என் குமாரனிறந்ததற்கும் சேனைகள் மடிநததற்கும நான்விசனப் படவில்லை ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமமூர்த்தியாக அவதரித் திருக்க அவரைப்பணிந்துதாழ யென்னபாக்கியம்பெற்றோம வரைப்பணிந்த மாத்திரத்திலே எங்கள் இருபத்தொருதலைமு றைமையும் முக்தியாகிய மோட்சம்பெறுவார்கள் உம்மா லெ ங்கள் சூரியவம்சமீடேறிற்று நாங்கள் செய்தவிரதமும் புண் ணியமுமின்றி பலித்தது அப்படிபபட்டமகாபுருஷனவிட்ட குதிரையென்று அடியேன்களுக்குத் தெரியாமல் குதிரையை ப்பிடித்து கட்டியுத்தஞ் செய்யதபிழையைப் பொருத்தருள வேண்டுமென்று மக்ஷயந்தமகாராசாவேண்டிக் கொள்ளவே ணடிக்கொள்ளவே சத்துருக்கமகாராசன் சநதோஷமுற்றுச் சொலலுகிறுர் ஓம சயநதமகாராசரே அரசர்களாகப்பிறநத வர்களுக்கு இராஜநீதிமுறைமை தவராமலும்யுத்தம்பண் ணு கிறம்போது புறமுதுகுகாட்டி ஓடாமலும துஷடநிக்கிரக சிஷ டபரிபாலனமதவருமல் பணணவும் அபயமெனவநது வண ங்கினவரைகார்கவு மிவைகளல்லவோ இராசநீதிமுறைமை? இதைவிட நமக்கு வேறொன்றுமில்லை அரியரப்பிரமாதிகள் வநதெதிர்த்தாலும்போராடிக்கீர்த்திபெறவே ணுமேயல்லாம லிதனுல்குற்றமொன்றுமில்லை. இறநதசேனைகளெழுந்திருக்க வேணும்மே இதற்குயோசனை எபபடிசொல்லுமென்று கேட்க மக்ஷயந்தமகாராசன் சநதோஷமாய்ச் சத்துருக்கமகாராசனை ப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுர். கேளுஞ் சத்துருக்கமகாராசனே! எங்களுக்குப் பிரசன்னமாயிருக்கபபட்ட ரணபத்திரகாளி தே விக்கு பூசைசெய்து நம்முடைய யுத்தகளத்தி லிறந்தவர்களை எழுப்பிக்கொண்டு வருகிறேன் நீர் சந்தேகப்படவேண்டா மென்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு காளியம்மனுலயம் வந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஜெபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு சந்நிதியுட்புகுநது தோத்திரஞ்செய்து அம்மனைபிரத்தியக்ஷ மாய் மக்ஷயநதராசன் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு வணங்கி தாயே! எங்களிருதிரப் படையிலும் யுத்தத்தில் மாண்டவர் களை எழுப்பித்தரவேண்டுமென்று தோத்திரம்புரிய. காளிகா தேவியானவள் ஓமட்சயநதமகாராசனே! பயப்படாதே உன் மனதின்படி இதோ நான் போய் எழுப்பி வருகிறேனென்று திருவாக்களிதது ரணக்களம்வந்து இருதிரப் படைகளிலு மிறநத சேனைகள் பேரிற் பஞ்சாநதூவிட அப்பஞ்சாட்சரம் பட்டமாத்திரத்தில் ஆனைசேனை பரியாவு முயிர்பெற்றெழுந்

தார்கள். வீரசேனமகாராசனும் நித்திரை செய்தெழுந்தவன் போலெழுந்தான், மகாமாயன் சலவசந்தன்சூரசேனன் உக்கிரசேனன்சுவேதன் நீலாட்சதன்முதலியாவருமெழுந்தார்கள்.

அப்போது மக்ஷசயந்தமகாராசனும் காளிகாதேவிசந்நிதியைவிட்டு இரணக்களம் வருகையில், தகப்பனைக் கண்டு வீரசேனனெழுந்து எதிர்சென்று நமஸ்கரிக்க, அப்படி நமஸ்கரித்தபிள்ளையையெடுத்து மார்போடணைத்து வாழ்த்தி அப்பாவீரசேனா, உன்னால் பராபரவஸ்துவாய் விளங்கா நின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் தம்பியாகிய சத்துருக்க மகாராசரது சேர்வையைக்கண்டேன் நான்செய்த பாக்கியமும்பலித்தது சகல பாவமும் விமோசனமாகிச்சாயுச்சியபதவியுமுண்டாயிற்று அப்பா மகனேயென்றார் அதுகேட்டுபுத்திரனாகிய வீரசேனனும்வியப்புற்று சத்துருக்கமகாராசனுடைய தண்டுதளங்களையும்வீரபராக்கிரம வேந்தர்களையு மிராட்சதக் கூட்டங்களையும் வானரசேனைகளையுமதனுபுரி பட்டண மழைத்துக் கொண்டு போய் அவர்களுக்குத்தக்கபடிவிருந்துகள்முதலான வேடிக்கைகள்செய்துவைத்து ஐந்துநாள்வரைக்கும்பட்டணத்தில் வைத்திருந்து ஆறுநாள் சத்துருக்கமகாராசனுக்கு ஆடையாபரணமுங் குதிரைபதினாயிரம் ஸ்திரீகள் ஐந்நூறு ஆயிரம்பாரந்தங்கம் இன்னும்யானைசேனை இரதங்களும்வெகுமதியாகக்கொடுத்து அஸ்வமேதக்குதிரைக்குபூசைகள்செய்துபட்டணத்தை மந்திரிவசம்ஒப்புவித்து மடசயத்த மகாராசனுங் குமாரனாகிய வீரசேனனும் தங்கள் தண்டுதளங்களுடனேசத்துருக்கருடைய தண்டில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அப்போதுசத்துருக்கமகாராசன் சூரசேனன் உக்கிரசேனன்காலஜித்தன் சகலரும் இரதமேறி வாத்தியத்தொனிகள் முழங்க, குதிரைவிட்டு அதன்பின்பு நீலாட்சதனையும்பதினாயிரம் இராட்சதர்களையும் மற்றதுரைகளையும் தங்கள் தங்களுடைய வாகனங்கள்மீதிலேறிக்கொண்டுகொடைகள்கொடிகள்பிடிக்க ஆலவட்டம் தாலவட்டம் வீச, இராட்சதப் படைகள் வானரக்கூட்டங்களும்கெர்ச்சிக்க, சத்துருக்கமகாராசனுமண்விண்ணதிரப் புறப்படுகையிலே அஸ்வமானது தன்னிச்சையாய்நடந்துபோகிறபோது வாரணபுரியென்றொருபட்டணமுண்டு அந்தப் பட்டணத்திற்கு செளபுனபுரமெ

ன்றுபேர்விளங்கும் அந்தப்பட்டணத்தை யாளப்பட்ட சோமகாசமகாராசனுடைய குமாரன் அரண்ணியமகாராசன் நூரக்குரோணிசேனையுடன் காட்டகத்தில் வேட்டைக்குப்போய் வேட்டைகளுமாடி வாரணாபுரிபட்டணத்திற்கு வருகிறபோது தன்பட்டணத்திற் கருகாமையில் வருகிற அஸ்வத்தைக்கண்டு சந்தோஷங் கொண்டு பத்துசேவகரைவிட்டு அஸ்வத்தைப்பிடித்துவரச்சொல்லி அனுப்ப அப்படியே அவர்களும் குதிரையைப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து அரண்ணிய மகாராசன்முன்னேவிட்டார்கள் விடவே அந்த அஸ்வத்தினுடைய நெற்றியிலெழுதிக்கட்டியிருக்கிறபட்டத்தை அந்த இராசன் வாசித்துப்பார்த்து குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு தலையை யசைத்துச்சொல்லுகிறான் ஆ! ஆ! இந்த வையகத்தைப் போலுண்போலுண்டோ; நானேசூரனென்று கர்வித்துஇப்படி ஆண்மையைப்படைத்தவனையும் அவன்சேனைகளையும் அவன்சேனைகளின் சவுரியத்தையும் ஒருசணநேரத்தில் வெளிப்படுத்துகிறேன் பாரென்று பல்லைநறநறவென்றுகடித்து நூறுசேவகரையழைத்து இக்குதிரையின்நெற்றியிற்கட்டியிருக்கும்விருதாவொளியை என்தகப்பனுக்குக்காட்டி தண்டைப் பயணப்படுத்தியுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லுங்கள் யென்றான்.

அரண்ணியமகாராசன்

அஸ்வத்தைப் பிடித்துக் கட்டல்.

விருத்தம்

காமவாம்பரிமால்வரைத் தடங்கடந்து
　சோமகாசன்வாழ் வாரணாபுரியதின்றேய
இராமனனவன்மகஞ்செய நலமுடன்விடுத்த
　நாமமறிந்தவன் புதல்வனும்நெருங்கிக்
குதிரையின்நெற்றிலுற்றநேதார் பட்டத்தைக்குறித்து
　மதியிலாதிவன் வீரனென்றனுப்பியவண்ணம்
விதியுமாலீசனுமேற்கினும் விடுவனோவென்றம்
　பதியிற்புரவியைபபதலவே செய்தனனாண்யன்.

அந்தப்படியேசேவகருங்குதிரையைப்பிடித்துக்கொண்டுபட்டணத்திற்குப்போகுங்காலையிற் குதிரையின் பின்வருகிற இராட்சதாளுங்குதிரையைக்காணமல் அரண்ணிய மகாராசனிடபாளையத்திற்புகுந்துதேடுகிறபோது அஸ்வத்தைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகிற அரண்ணியமகாராசன்ராட்சதர்களைக்

சண்டு அடா இராட்சதப்பட்டிமக்களே! எங்கேயிருந்துஎவ்வி டம்போகிறீர்கள். என்பாளயத்திலுள்ளேவந்தகாரணமென் னசொல்லுங்களென்றுகேட்கஇராட்சதாள்நகைத்துஅயோ த்தியாபுரிபட்டணத்தையாளப்பட்ட ராமமூர்த்திவிட்டஅஸ் வமேதக்குதிரையைக் காணமல் தேடிக்கொண்டு வருகிறோம் இவ்விடம்வந்ததைக்காணிர்களோவென, அரண்ணிய மகா ராசன் கேட்டு, இராட்சதாளைப்பார்த்து அடா ராட்சதாளே அந்த இராமன் அஸ்வமேதயாகம்பண்ணினல் அவனைச்சா ர்ந்த ஊரைப்பிரதட்சணம்வரவேணுமே யல்லாமல் என்னு டையபட்டணத்திற்குள் அவன்குதிரைவரலாமோ அவன்தா னேரணசூரன் அவனைவிட பலவான்கள் எந்த பூமியிலுங்கி டையாதோ நான்பிடித்துக்கட்டினகுதிரையை ஹரிஹரப்பிர மாதிகள் வந்தாலும் விடுவிக்கக்கூடுமோ நீங்கள்போய்உங்க ளுக்கு இராசஞகியசத்துருக்கனுடன் வாரணுபுரி பட்டணத் தையாளப்பட்ட சோமகாசமகாராசாவின்மூத்தகுமாரன் அர ண்ணியமகாராசன் நமதுகுதிரையைப்பிடித்து கட்டிப்போட் டுஉன்னல் சாமார்த்தியமூண்டானல் தண்டுடன் வந்துயுத்த ஞ்செய்து எங்களனைவரையுஞ் செயித்துகுதிரையை விடுவித் துக்கொள்ளச்சொல்லு சாமார்த்திய மில்லா விட்டால் தான் வந்தவழியைப்பார்த்துக்கொண்டு தண்டுடனேபோகச்சொல் லும், இந்தமூன்றுவிதத்தில் எது நலமாயிருக்கிறதோ அப் படி செய்யச்சொல்லுங்களென்றான் அதுகேட்டு இராட்சதா ள்மிகுந்தகோபங்கொண்டு அரண்ணிய மகாராசனைப் பார்த் துச்சொல்லுகிறார்கள். ஒய், அரண்ணியமகாராசனே என்ன வசனஞ்சொன்னீர், அந்தசத்துருக்கமகாராசனைவந்துவண ங்கச்சொன்னீரே அவரை ஆரென்று உமது மனதில்நினைக் கிறீர் அவரையறியீரோ அறியமாட்டீரோ அண்டமாயிரத் தெட்டும ஆளப்பட்டதேவேந்திரனைப் பிடித்து விலங்கிட்டு ச்சிறையில்வைத்து ஆயிரத்தெட்டண்டத்தையுமாண்ட இரா வணேஸ்வரனையுமவன்சேனைகளையுங்கொன்று தேவேந்திரா திதேவர்கள் இக்கட்டையொழித்துவிஷ்ணுருக்குப்பட்டங் கட்டி இராவணனுக்கு உதவியாயவந்த சதகண்டராவணன் குமாரனுகிய சலவசந்தனுக்குப்பட்டங்கட்டி அயோத்தியாபு ரிபட்டணத்தில்வந்து அஸ்வமேத யாகம் இயற்ற வேண்டி அஸ்வத்தை விட்டார்.

31

அவர்விடப்பட்டகுதிரையைத் திரிமூர்த்திகளும்பிடித்து கட்டார்கள் இந்தச்செய்தியை சத்துருக்கமகாராசன் கேட்பாரேயானல், உம்மையும் உம்முடைய சேனையையும் உதவியாய்வரப்பட்ட இராக்களேயும்வானுலகம் போய்ச்சேரப்பண்ணுவார் மேலும், இராட்சதசிரேஷ்டர்களாகிய மகாமாயன், சலவசந்தன், சேனுபதியாகிய நீலாட்சதனும், இராட்சதாளும், இராசக்கூட்டங்களும் குதிரைப்பிடிப்பட்ட சேதிகேட்பார்களேயானல் உம்மையும், உமதுசேனைகளையும் ஒருகைகுத்திறுற்குத்தி உதிரத்தைப்பானம்பண்ணுவார்கள். இந்தசமாச்சாரத்தை ராமமூர்த்திகேட்பாரேயானல் அவ்விடத்திலிருந்தபடியே ராமபாணத்தையேவி எமலோகமனுப்புவார் நீரெங்கேஒளித்தாலும இராமபாணம்விடாது இதெங்களுக்குநன்ருய்த்தெரியவரும் அப்படிவராமல் அஸ்வத்தைவிட்டு சத்துருக்கமகாராசனே வணங்கிப் பிழைப்பதே நலமென்று சொன்னர்கள்.

அம்மொழியைக்கேட்டஅரண்ணியமகாராசன் நகைபுரிந்து, அடா இராட்சதர்களே, பனங்காட்டில்இருக்கின்றநரியானது சலசலப்புக்கஞ்சுமோ? அஞ்சாது போல! அந்தஅயோத்தியாபுரிபட்டணத்தையாளப்பட்டதசரதமகாராசன் சாமார்த்தியங்கள் நாங்களறிந்திருப்போம் மேலும் அந்ததசரதன்பெற்றபிள்ளைகளை நீங்களேமெச்சவேணும், அப்படிப்பட்டசாமார்த்தியமிருந்தால் என்னையும் என் குமாரனையும் என்தகப்பனையுஞ்சேனைகளையுஞ்செயித்து, உங்கள் அஸ்வத்தைவிடுவித்துக்கொண்டுபோங்கள் பார்ப்போமென்ருன். அதுகேட்டு இராட்சதர்கள்கெர்வங்கொண்டு கிட்டேநெருங்கி ஆயுதஅஸ்திரங்களையெடுத்துவீசி யெறியும்போது அரண்ணியமகாராசன்கண்டு வில்லைவளைத்து அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைச்சந்தித்துவிட்டு ஆயுத அஸ்திரங்களை அறுத்துவிடவே இராட்சதர்கள் ஈட்டி எறியீட்டி சுரிகை பாங்குவளைதடி சக்கரம் இருப்புலக்கைதெண்டாயுதமுதலாகிய ஆயுதங்களினுல் ஐயாயிம் இராட்சதாளும் ஒன்ருய்க் கூடி சரமாரியாய விடுகிறபோது அரண்ணிய ராசனும் அனேகதிவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு அறுத்தெரிந்து ஐயாயிரம் இராட்சதாளுக்கும் நபுரொன்றுக்கு நாலுபாணம் விட்டுக்கொல்லுகிறபோது அதில் ஒருவன்தப்பிப் பிழைத்தோடிப்போய் சேனுதிபதியான நீலாட்சதனைக் கண்டு நடந்த செய்தியைக் கூறவே அந்த நீலாட்சதன் மிகவும்வெருண்டுபதினுயிரமிராட்ச

தானைக்கூட்டிக்கொண்டு வருகிறபோது அரண்ணிய மகாராசன் தன்னுடைய சேனைகளை வியூகமிட்டு நிறுத்தித் தான்முன்னின்று வில்லைவளைத்து நாணெறிந்து மூன்று திவ்வியாஸ்திரத்தை யெடுத்துவில்லிற்றொடுத்துவிட்டான். அதுகண்டு சேனைகளெல்லாம் பின்வாங்கி ஓடத்தலைப்பட்டார். அப்போது அரண்ணியராசன் ஓடுகிறவர்களையெல்லாம் ஓடவொட்டாமல் நிறுத்தி இரதத்தை நடத்தி படைகளையெல்லாம் நெருங்கிவரவொட்டாமல் பாணங்களினாலே அடித்துக்கொல்லுகிறபோது இராட்சதாளும் பின்வாங்காமற் சேனைகள்பேரிலேவிழுந்து ஈட்டி குந்தம்பாசம் சூலங்கதை இருப்புலக்கை இதுகளால் குத்தியும் இடித்தும் அடித்தும் கடித்தும் அதம்பண்ணுகிறபோது சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னமாகப் பறந்துவிட்டது அதுகண்டு அரண்ணியமகாராசன் கடுஞ்சினங்கொண்டு ராட்சதாள்பேரிலே மூண்டு திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டுக் கொல்லுகிறபோது நீலாட்சதன் கண்டு அதிகோபாக்கினியுடனே இரதத்தை நடத்தி வில்லைவளைத்து நாராசபாணங்களை யெடுத்து விடவே அப்பாணங்களானது நாகசர்ப்பம்போற சீறிக்கொண்டு வருகிறதை அரண்ணிய மகாராசன் பார்த்து நாறுதிவ்வியாஸ்திர மெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினான். அந்த அஸ்திரங்களானது புறப்பட்டு நாராசபாணத்தையும் அறுத்துத்தள்ளவே நீலாட்சதனானவன் தட்சணம் ஒரு அக்கினியாஸ்திர மெடுத்து மந்திராக்ஷரங்கள் கொடுத்து அபிமந்திரித்துவிட்டான் அது அக்கினி பம்பாறிகளை வாரியிறைத்துக்கொண்டு வடவா முகாக்கினி போலத்திருதிக்கொண்டெரிந்துகொண்டு புறப்பட்டது. அரண்ணியனும் ஒருவருணாஸ்திரத்தை யெடுத்துமந்திரத்தை யோதிவிடுத்தான். அந்த அஸ்திரம் சப்தமேகங்கள்கூடி இடிமுனலை குமுறலுடனே கூட்டங்கொண்டு சொரிவதுபோல அக்கினியாஸ்திரத்தின் பேரிற்சொரிகிறபோது அக்கினியாஸ்திரத்தின் வலிகுலைந்து பூமியிலேவிழுந்து விட்டது.

அதனைப்பார்த்து நீலாட்சதன் கருவி மீசையை யுருவி ஆ ஆ இவனோ என்னுடைய பாணத்தை யறுக்கிறவன் பார்ப்போமென்று ஐந்து சங்கமுகபாணம் வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம்பண்ணினான் அந்தசங்க முகாஸ்திரமானது புறப்பட்டு அரண்ணியமகாராசனுடைய கவசத்தையறுத்து சாரதியையும் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்துவிட்டது. அதற்கு

அரண்ய்ணிய மகாராசன் சற்றுமஞ்சாமல் அனேக திவ்விகாஸ்திரங்களைவிட்டு நீலாட்சதன் சிரசைச் சல்லடைக் கண்ணாகத் துளைத்து ஐந்துபாணம்விட்டு அவனேறிவந்த இரதங் குதிரைகளுடன் பொடிப்பொடியாகும்படிச் செய்தான். அதுகண்டு நீலாட்சதன் பற்களை நெறநெறவென்றுகடித்து பவுஞ்சியில் கையைவைத்து வாளையெடுத்து அரண்ணிய மகாராஜனைவெட்ட வேணுமென்று ஓடிவருகிறதைக்கண்டு அரண்ணிய மகாராசன் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணமெடுத்து வில்லினிடமாகச் சந்தித்து விட்டுக் கையிற்பிடித்த வாளாயுதத்தைத் துண்டாக்கி விழச்செய்யவே நீலாட்சதனும் ஒரு தெண்டாயுதத்தையெடுத்துச்சுழற்றி அரண்ணிய மகாராசன் ஏறிவந்தஇரதத்தின்பேரிலடித்தான். அந்தஅடியானதுபடவே இரதமானது சக்கைசக்கையாய்ப் பிளந்துவிட்டது அதுபோகவே அரண்ணியமகாராசனானவன்மறுதேரிலேறிவில்லையெடுக்குமுன்னமே நீலாட்சதன் அந்ததேரையும் உடைத்துவிட்டவனையும் கைகாலாட ஒட்டாமற்செய்தானிப்படி பத்துரதங்கள்வரைக்கும் தூள் தூளாய்ப்போகவே நீலாட்சதனுக்கு வேறுரதமில்லாதபடியினால் பாதசாரியாய்ப் புறப்பட்டான் அதுகண்டு அரண்ணியமகாராசன் இதுதான் சமயம் இவனைக்கொல்லுகிறதற்கென்று பாணங்களைச் சரமாரியாய் விடுகிறபோது நீலாட்சதன் அப்பாணங்களையெல்லாம் எட்டிப்பிடித்துஒடித்தெறிந்துவிட்டுஇனியிருந்தால் உயிர்சேதம் வருமென்றறிந்து உயிர்தப்பியிருந்த ராட்சதர்களைக்கூட்டிக்கொண்டுமாய்கையாய் ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பிச் சத்துருக்க மகாராசனிட தண்டில்வந்து புகுந்திருந்தான். அப்போதுசூர்யபகவானும்மேற்குத்திசையில்மறைந்தார். அதுகண்டு அரண்ணிய மகாராசன் ஏதடா ராட்சதன் மோசம்பண்ணி ஓடிப்போய்விட்டான். இவ்வளவுநிர்வாகசாலியோ நம்மைச் செயிக்கப்போகிறவன் அன்றியும் எதிர்நின்று யுத்தம்பண்ணமற் புறமுதுகுகொடுத்து ஓடிப்போகும் வீரர்களோ அஸ்வமேதயாகம் பண்ணப்போகிறவர்கள், அதுவுமவலந்தான் மேலும் இருட்டுகாலமாயிற்று இனியுத்தம நடவாது நாளையத்தினம் பார்த்துக் கொள்ளலாமென்று ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வாரணபுரிக்குச் சேனைகளுடன் போகையில் சேவகருங் குதிரையைக் கொண்டு போய் லாயத்திற் கட்டி விட்டு சோமகாச மகாராசன் குமார வர்க்கங் களுடனும் மந்திரி பிரதானி நால் வகைச் சேனை யுடனும் ஆலோசனை செய்துக் கொண்டிருக்கையில் அரண்ணியம

காராசன் கொலுமண்டபஞ்சென்று தன்தந்தையாகியசோம காசமகாராசனுக்கு இந்தச்செய்திகளைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னான்.

சோமகாசமகாராசன் கொலுவிருந்து மந்திராலோசனை செய்கிறது.

விருத்தம்.

துய்யவர்த்தனரமைச்சரு மமைச்சருஞ்சூழ
செய்யசோமனுந்திருந்தச் சிங்காதனத்திருந்து
வையமாய்ந்திடாமனல் வநபெநஞ்சமர்க்குச்
செய்வதென்னென மந்திராலோசனைசெய்வான்.

இதுகளைக்கேட்டசோமகாசமகாராசன் சற்றுலோசித்துச்சொல்லுகிறான். ஓய்மந்திரிப்பிரதானிகளே, இராவண கும்பகர்ணாதிகள் அற்ப சொற்பரல்ல அவர்களோ திரிலோகத்தையும்ஆண்டவர்கள் அவர்களைக்கொல்ல திரிமூர்த்திகளாலுமுடியாது அப்பேர்க்கொற்றவர்களைக் கொன்று ராட்சதாளை அடிமைபடுத்திக்கொண்ட ஸ்ரீராமனுக்கு எவ்வளவுபலமிருக்க வேண்டும் அதையோசியாமல் அவர்விட்ட குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டியுத்தம் புரிந்து வெற்றியடைய நமக்குத்திறமுண்டோ யுத்தத்திற்கு வருகிறவர்களோ நம்மைப் போன்ற ராசாக்களுமல்லாமல் ராட்சதக்கூட்டங்களு மிச்சமாயிருக்கிறபடியால் நம்முடையசேனைகள் அவர்கள் முன்னின்றுயுத்தம்பண்ணமாட்டார்கள் அந்தராட்சதர்களோ மாய்கையில் மிஞ்சினவர்கள் அந்தமாய்கையையறிந்து செயிக்கத்தக்கவர்கள் ஆறிருக்கிறார்கள் மேலும் அவர்களுடைய பலத்திற்குநம்முடையபலம ணுவாகமுடியுமாகையால் யுத்தம்பண்ணுகிற தொழிலைவிட்டுச்சமாதானமாவதொன்று அல்லதுநம்முடையயானைதேர்பரிசேனைகளைக்கூட்டிக் கொண்டு கோட்டைக்குவெளியிற்சென்று ஒருவர்க்கொருவர் போர்புரிந்து கீர்த்தியடைவதொன்று அதுவுமன்றி நமது பட்டணத்திற்குள்ளிருந்தபடியேகொஞ்சமாய்ச்சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுயுத்தம் பண்ணுவதொன்று இம்மூன்றில் எதுயுக்தமாக உங்களுக்குத்தோன்றுகிறதோ அதைச்சொல்லுங்களென்று கேட்கையில் துறுவாச னென்னப்பட்ட மந்திரி கூறலுற்றான். ஐயா சோமகாசமகாராசனே! கேளும் ஸ்ரீராமபிரான் விட்ட அஸ்வமேதக்குதிரையை உமது மூத்தகுமாரனாகிய அரண்ணியம

காராசன்பிடித்துக்கட்டி ராட்சதாளுடன்யுத்தம்பண்ணிராட்சதாளையுங்கொன்று குதிரையையும பிடித்துவநதபின்பு சமாதானமென்றால் சண்டைசெய்யப்பயநது சரணமடைநதாாகளென்று நம்மைப்போலிருக்கும் ராசாக்களும்கைகொட்டிகெக்கலிபுரிநது நகைப்பார்கள் மேலும புலிக்குப்பயந்தசிங்கம்போலும், எலிக்குப்பயந்த பூனைபோலும்,யானைக்குப் பயநத ஆண்சிங்கமபோலும்,சேனைக்குப்பயநத திறமற்றவனைப்போலும், நம்மையெல்லோரும் மதிப்பினறிவசைசொல்லுவார்கள். அதுவாஸ்ரம் அவ்வார்த்தையை விட்டுவிடும் அடியேன் பகருவதைக்கேளும் அண்ணலே திரிமூர்த்திகளையுஞ்செயிக்கத்தகுந்தவீரதீரமும் சூரத்துவமுமுள்ள இளைய குமாரன் சுரதமகாராஜனிருககையிற்பயமென்னசெயமடைவோமேதவிர, அபஜெயமடையமாட்டோம் மேலும், இராட்சதாளை வெல்லவுங்கொல்லவும, எட்டுதிக்கிலும் நமதுபேர் சொல்லவும், தேவர்திரங்களுமுண்டு. இராவணாதிகளைக்கொன்ற இராமபிரானும் சுரதராசன் வில்லுக்குநிகராகார் அவர்களேவலியவந்து நம்மைவணங்குவார்கள. இதுவுமல்லாமல் முன்னால்உம்மைமிரட்டிக்கொணடிருநத பரசுராமன் சுரதராசனுடையயுத்தத்திற்கு மகிழ்நது அநேகதிவ்வியாஸ்திரங்களுங்கொடுத்து ஆசீர்வதித்துப்போயிருக்கிறார் அப்படிக்கொதத அஸ்திரங்களிருக்கையில் இப்போதுபின்வாங்குவானேன் அதுவுமல்லாமல உமமுடையதவத்திற்கு மகிழ்நது சிவசுப்பிரமணியர்கொடுத்தவேலாயுதமிருக்கும்போது குறையென்ன அரண்ணியமகாராசன் சுவேலமகாராசனிருவர்கள பிணபலமிருககத்தாழ்வுண்டோ கையிலாகாதசிலராட்சதாளைக்கொன்றோமென்றுகெர்வத்தினலே நம்மையெல்லாம் பெணகளாக்கி அவனேஆண்பிளளைசிங்கம் மற்றவர்களெல்லாம் வீரிய மில்லாதவர்களென்று தன்பிரதாபசவுரியத்தையெழுதிக் குதிரைநெற்றியிற்கட்டி அதன்பினசத்துருக்கனையுமஇராட்சதாளையுங்கூட்டி அனுப்பனான். அப்படியனுபபின இராமனுடையதிறத்தையும அநதசத்துருக்கனுடைய திறத்தையும பார்ப்போம, நாமபட்டணத்தி லிருநதபடியே கொஞ்சயாகச் சேனைகளையனுப்பியுத்தஞ்செய்து செயிககவேணுமெயல்லாமல ஒருமிக்கக்கூடிப் போர்புரிநதால இராட்சதாளமிஞ்சிவர்ககணமுநமது சேனைகளுஞ்சின்னபின்னமாய் நாலுமூலையும் ஓடிவார்கள் அப்போதுமமககுத்தோதநதரவாகும் ஆகையால நாளைய உதை

பத்திற்கே யுத்தத்திற்கு புறப்படவேணுமென்ருன். தூறுவா
சினென்னு மந்திரியானவன் அதுகேட்டு அச்சபையிலுள்ள
சகலரு மனக்கலக்கந்தீர்ந்து சந்தோஷமானுர்கள்.

அந்தவேளையில் சுவேலமகாராசன் தகப்பனுகிய சோம
காசமகாராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன் மேளும்பிதாவே
அடியேனுக்கு நாளையதினம் யுத்தஞ்செய்யச் செலவுகொடுத்
திரேயாகுல் நான்சென்று சத்துருக்கனுடைய சேனைகளைமு
றிய அடித்துச் சத்துருக்கனையும் செயப்பண்ணி வருகிறே
னென்று நமஸ்கரித்துக்கூறச் சோமகாசமகாராசன் கேட்டு
அப்பாசுவேலா நீ சிறுபிள்ளையாயிற்றே, உன்னை யப்படி
இராட்சதாள் தண்டுக்குள் ளனுப்புகிறது போகவேண்டா
மென்ருலும், உன்மனதிற்குக்கோபமாயிருக்கும் அவர்களோ
இராட்சதாள் மாயையில் மிகுந்தவர்கள் அவர்களை வெல்ல,
உன்ருல் வல்லமையுண்டோ சொல்லென்றுகேட்க, பிதாவே
என்னவசனஞ் சொன்னீர். க்ஷத்திரியராய்ப் பிறந்தவர்கள் இ
ராசாக்கள் சண்டை யென்றும், இராக்ஷதாள் சண்டையென்
றும், பார்ப்பார்களோ அதிகீர்த்தியா சிறுபிள்ளைகளே நாளை
பெரியவர்கள் சிறுபிள்ளைகள்யுத்தத்திற்கு பின்வாங்குகிறதும்
பெரியோர்கள் முனைகிறதும், நாளையதினம்சத்துருக்கன் தண்
டிலே தெரியவரும் எத்தனைகாலம்உயிரோடு பிழைத்திருந்தா
லும் ஒருநாளைக் கிறப்பதே நிச்சயம் இதற்குச்சந்தேகப்பட
வேண்டாம் நாளையஉதயத்திலேயே யுத்தத்திற்குப்போகிறே
னென்ருன்.

அதுகேட்டு சோமகாசமகாராசனும் விசனந்தீர்ந்துசந்
தோஷமடைந்து சேனுதிபதியானபவர்னனைப்பார்த்து ஓய்,
பவர்னு! நூறக்ரோணிசேனைகளும் இருநூறு லட்சமக்ரோ
ணிரதங்களும், நூறுலட்சம்மக்ரோணி குதிரைகளும் இரு
நூறுலக்ஷமக்ரோணி காலாள்களும், தயார்படுத்தி பிரயா
ணஞ்செய்யென்ருர். அப்படியேபவர்னனுஞ் சென்று சேனை
களை வெளிப்படுத்தினன் அதெப்படி யென்ருல், கன்னமதங்
கபோலமதங்கரடமத மென்று சொல்லப்பட்டமும்மதங்களும்
பொழியா நின்ற யானைகள்மீதுங் குதிரைகள்மீதும் அம்பாரி
கள்வைத்து இராசமன்னர்களும் வில்லம்புகள்ஏந்தி கொண்
டுமாவுத்தனை யெச்சரித்து ஆனைகள்மீதேறிப் புறப்பட்டார்க
ள். அப்போதுமுப்பத்திரண்டுமேளவாத்தியங்களும் தாம்தா
மென்றுமுழங்கச்செய்தார்கள். அதுகேட்டு சோமகாசமகா

ராசன்சகலருக்கும் விடைகொடுத்துத் தானும் குமாரவர்க்கங் களுடனே அரண்மனைக்குப் போயினான்.

இப்பால் நீலாக்ஷசதனும் சிலராக்ஷசதர்களும் இரணக் களத்திற் பின் முதுகுகாட்டி ஓடி சேனாதிபதியான காலசித்த னுடனே நடந்தசெய்திகளை சவிஸ்தாரமாகப் புகலக்கேட்டு காலசித்தன் சத்துருக்கமகாராஜன் அண்டையிற்போய் ஐயா, சத்துருக்கமகாராஜனே! நமதுகுதிரை வாரணாபுரிபட்டணத் தை யாளப்பட்ட சோமகாசமகாராஜன் குமாரன் அரண்ணிய மகாராஜனானவன் பிடித்துக்கட்டி அதின்பின்போன இராட் சதாளையுங் கொன்று நீலாட்சதனையும் பின் முதுகு காட்டி யோட அடித்துத் துரத்திவிட்டானென்றும் கூறியதைக்கே ட்ட சத்துருக்கமகாராஜன் சினந்து மிகவுங்கடுகடுத்து, வா ராய், காலசித்தனே! என்கை யூரல்தீர யுத்தம்பண்ணின பே ரைக்காணேன் விருதாவிலே நம்முடைய குதிரையைப் பிடித் துக்கட்டி மாண்டுபோனார்கள். ஆனபடியால் நம்முடைய சேனைகளையெல்லாம் வாரணாபுரிபட்டணத்தின்பேரில் நடத் தென்றான்.

அதுகேட்டுகாலசித்தனும், வாரணாபுரியின்தெற்குமேற்கு முகமாய்வெட்டாரவெளியில் பாளையமிறங்கிபவுஞ்சிட்டுநிறு த்தினான் அக்காலையில் சத்துருக்கரானவர் மட்சயந்தமகாரா சனைப்பார்த்து வாரும்மட்சயந்த மகாராசனே! நாம்விட்டகு திரையை இந்தஇராசகுமாரன் பிடித்துக்கட்டி சிறிது இரா ட்சதாளைக்கொன்றுபோட்டு பட்டணம்போனான் அவனைஇப் போது வெளிப்படுத்தி வைக்க என்னயோசனை சொல்லுமெ ன்றுகேட்க, மக்ஷசயந்தமகாராசன் சொல்லுகிறான்.

வாருமையா, சத்துருக்கமகாராஜனே, இந்தப் பட்டண த்தையாளப்பட்ட சோமகாச மகாராஜனுக்கு அரண்ணியம காராஜனென்றும், சுரதமகாராஜனென்றும், சுவேலை மகாரா ஜனென்று மூன்றுகுமாரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களோ ஒரு வரைப்பார்க்கிலும் ஒருவர்சாமார்த்தியமுள்ள இராஜாக்கள் சத்தியவாசகர், அரிபக்தி சிரேஷ்டர்கள் வரப்பிரசாதிகள், இவர்களிலே சுரதமகாராசன் மகா பலவான் வரப்பிரசாதி சிவன்கைவில்லைவாங்கி பரசுராமனோடே மெத்த யுத்தஞ்செய்து கீர்த்திபெற்றவன் பராக்கிரமசாலியானவன் அவனுஞ் சண் டைக்குவருவான். அவன் வில்லுக்கு நிகரான வில் இந்த

ததண்டியில்லை ஆகையால் அவர்களுடனே யுத்தம்பண்ணு மற் சமாதானமாய் குதிரையை விடுவித்துக்கொள்ளலாம். இல்லையென்றால் நமக்காக அரியாப்பிரமமாதிகள் வந்தாலும் போர்புரிந்து செயிக்கமாட்டோமென்றான்.

அதுகேட்டு சத்துருக்காரஜன் கோபங்கொண்டு ஓ! மட்சயந்த மகாராஜனே இராஜாக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் சாகப் பயந்தது எல்லோருமிப்படிச் சொல்லலாமோ சிவன்கையில்லானாலு மென்ன, விஷ்ணுவின் நாராயணஸ்திரமானாலு மென்ன, என் கையில் ஸ்ரீராமபாணமிருக்க எந்தபாண கெலிக்கப் போகுதோ பார்ப்போமென்ற சத்துருக்னமகாராசனைப் பார்த்து காலசித்தன் சொல்லுகிறான், கேளுமையா சத்துருக்கரே, இரணமுகத்தில் முதுகிட்டோடாமலிறந்தார் கீர்த்தியுண்டு, அதைவிட்டு இந்தராசனை ஒருபொருளாக யெண்ணி சமாதானஞ் செய்து குதிரையை விடுவித்துக் கொள்ளுகிறதா நன்மை நம்மைவணங்குமவரை நாமாவணங்குவது அப்படிச் செய்யாமல் யுத்தம்பண்ணிசெயித்து குதிரையை விடுவித்துக்கொள்ளுகிறதே காரியமென்றான். அந்தச்சமையத்தில் வாரணபுரிபட்டணத்திற் பயணபேரி யறைவித்தார்கள்.

இரண்டாநாள் யுத்தம்.

அந்தச் சத்தங்கேட்ட சத்துருக்னமகாராசன் சேனாதிபதியான சூரசேனனையும், உக்கிரசேனனையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். வாருஞ்சேனாதிபதிகளே வாரணபுரி பட்டணத்தில் பயணபேரிசத்தமடிபடுது, நமதுசேனைகளையெல்லாம் பவுஞ்சிட்டு நிறுத்தி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பஞ்செய்யுமென்று உத்தரவுசெய்தான், அப்படியே சேனாதிபதிகளும் ஆனைகளொருபக்கம், இரதங்களொருபக்கம், குதிரைகளொருபக்கமாக நிறுத்தி, வீரசேனன் முதலான இராசாக்கள் அந்தயிடங்களிலே முன்னாக நின்று வில்லைவளைத்து நாணோசைபுரிந்தார்கள் அப்போதுமகாமாயன், சலவசந்தன், படைத்தலைவர் சேனாதிபதிகளும், யுத்தசன்னத்தராய் சேனைகளுக்கு முன்னின்று வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணிபிகிர்ந்தார். சத்துருக்னகாராசனும், மட்சயந்தமகாராசனும், நடுஅணியில் நின்றார்கள் அப்போது இரணபேரிகையைத் தாம் தாமென்று முழங்கினார்கள். சூரியனும் உதையமாக ஐந்துநாழிகையிருக்கின்றது

அந்தச்சமயத்தில் தூதுவர்களோடி சுவேலமகாராஜனைக்கண்டு சேவித்துச் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா, இராஜாதிராஜரேசுவேலமகாராஜனேகேளும், இராஜர்களுடையதண்டும், இராக்ஷதாளுடையதண்டும், நமதுபட்டணத்திற் கருகாமையாய்வந்து இறங்கிவிட்டதென்றான் அதுகேட்டு சுவேலமகாராசன் ஸ்நானஜெபதங்களை முடித்துக்கொண்டு போசனமருந்தி கைகாலலம்பிக் கந்தகஸ்தூரி பரிமளாதிகளணிந்து கற்பூரதாம்பூலந்தரித்துத் தன்னுடைய தேவியிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு கிரீடந்தரித்து கவசங்களுமணிந்து முதுகில் அம்புறாப்பொதியுங்கட்டி கையிற்றனுசும் பிடித்துக்கொண்டு அரண்மனைவாசற்படியைவிட்டு ஆடல்பாடல் சங்கீதத்துடன் வருகிறபோது, சாரதியானவன் இரதத்தைச் சிங்காரித்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அந்த இரதத்தின்பேரில் சுவேலமகாராஜன் ஆயுதங்கள் மூடைதீப்புகளாக படைகள் சூழ, ஆரோகணித்துக் கொண்டான். அப்போது பயணபேரியடித்தார்கள். அந்த ஓசையைக் கேட்டவுடனே தனக்கு நிகரான பலம்பெற்ற ஆயிரம் இராசகுமாரர் ரதாரூடராய் மந்திரிமார்களுடனும் புறப்பட்டார்கள். அப்போது சூரியனும் சுவேலமகாராசாவின் யுத்தம் பார்க்க வருபவரைப்போல உதயகிரி பர்வதத்தில் உதயமானார் தேவர்களும் ஆகாயவீதியில் வந்து நிறைந்தார்கள், அக்காலையில் யானைகள் முன்னும், இரதங்கள் பின்னுங் குதிரைகள் தன் பின்னும், அணி அணியாகச் சேனைகளுடன் முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களும தாம்தாமென்று முழங்கிப் பூமியதிர, அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் திடுக்கிட, ஆரவாரத்துடன் கோட்டைவாசற்படி கடந்து சத்துருக்க மகாராசனுடைய தண்டுக் கெதிராய்ப் பாளையமிறங்கிப் பவிஞ்சிட்டு நிறுத்தி வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைப் பூட்டி யெதிர்த்துயுத்தம் பண்ணுகையில் இரதங்களோடு ரதங்களுடுதாக்கவும், குதிரைகளுடன் குதிரைகளைக்கவும், காலால்களோடு காலாள்களெதிர்த்து கத்திகேடயம் ஈட்டிஎறியீட்டிகுந்தம் வளைதடிசக்கரம்வேலாயுதம் சூலம் கெதைவாள்முதலிய முப்பத்திரண்டு ஆயுதங்களுமெடுத்து றிவ்றிவ் வென்று எறிந்தியுகாந்தகாலம்போல மூண்டுக்கொண்டதுயுத்தமானது அப்போதுஇருதிரச்சேனைகளிலும் கால்வேறு கைவேறுஉடல்வேறு புழங்கால்வேறாகச்சேனைகள் மடிந்துவிழுந்து உதிரவெள்ளமானது ஆறுபோல்ஓடத்தலைப்பட்டது. அதுகண்டு சுவேலமகாராஜன் கோபதீப்தனாய் எறிந்து விழுந்து வில்லைவளைத்து குணத்தொனி பண்ணி

பாணங்களைவிட்டுக் கொல்லுகிறபோது சூரசேனன் கண்டு அதிககோபத்துடனே இரதத்தை நடத்தி வில்லை வளைத்து பாணங்களைப்பூட்டி சுவேலமகாராசன் பேரில் வந்தெதிர்த்தான் அதுகண்டு (௫௦௦) இராசாக்களும் இரதங்களை நடத்திச்சேனைகள் பேரில்பாணங்களை விட்டுக் கொல்லுகிறபோது உக்கிரசேனனானவன் கண்டு ரோஷத்துடன் இரதத்தை நடத்தி வில்லைவளைத்து ஆயிரத்தைந்நூறு இராசகுமாரர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்தான். அது கண்டு ஆயிரத்தைந்நூறு இராசகுமாரர்களும் இரதத்தைநடத்திச் சேனைகள்பேரில் கவிழ்ந்து பாணங்களைபூட்டிச் சேனைகளைக்கொல்லுகிறபோது வீரசேனன் கண்டுமனந்தாளாமல இரதத்தை நிறுத்தி ஆயிரமந்திரிகளையும் வளைத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்தான் அந்தச்சமயத்தில் சுவேலமகாராசன்வில்லைவளைத்துப்பத்து நாராசபாணமெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து சேனைகள்பேரிற் பிரயோகஞ்செய்தான். அந்தப் பத்துநாராசமும் நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறபோது சூரசேனனானவன்கண்டு உக்கிராகாரனாய் மகா கோபத்துடனே பதினைந்து நாராசமெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு அறுத்தெறிந்தான். அதுகண்டு சுவேலராசன் இருபது அர்த்தசந்திரபாணமெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டான் அந்த இருபது அர்த்தசந்திரபாணமும் வில்லில் விடுபட்டு தகததகாயமாய் நெருப்புப்பொறி பறக்க வருகிறபோது சூரசேனனும் இருபத்தைந்து அர்த்தசந்திரபாணம்விட்டு அறுத்தெறிந்து நான்குபாணம்விட்டுச் சாரதிகுதிரைகளையுங்கொன்றான்.

அதைப்பார்த்துச் சுவேலராசனும் மறுதேரிலேறி வில்லையெடுத்து அதிக தீக்ஷணியமாயிருக்கப்பட்ட நான்கு திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு வீரசேனனுடைய சாரதிகளை அதம்பண்ணிப்போட்டான். அதுபோகவே சூரசேனனானவன் லகுவிலேகுதித்து தப்பித்துக்கொண்டு மறுதேரிலேறினான். அந்தஇரதத்தையும் சாரதி குதிரைகளுடன் அதம்பண்ணிவிட்டான் அந்தரதம்போகவே சூரசேனனானவன் லகுகொண்டு பாய்ந்துமறுதேரிலேறினான் அதையுந்தவிடுபொடியாக்கினான். இப்படி இருபத்தைந்து இரதம் வரையில் அதம்பண்ணவே சூரசேனனுக்குக்கண்கள்சிவப்பேறிக்கடுங்கோபமீறிப்பத்து திவ்வியாஸ்திரமெடுத்து சுவேலராசன் மார்பிலணிந்த கவசத்தைப்பொடியாக்கினான், அந்தக்கவசம்போ

கவே சுவேலராஜனானவன் சிங்கமுகாஸ்திரமேவி சூரசேன னுடையவில்லைக்கண்டித்து மார்பிற்ருக்கவே சூரசேன னை வன் ஆயாசத்தோடு ஸ்ரீராமா வென்றுமூர்ச்சையானான் அது கண்டுசுவேலை ராஜன்வெற்றிச் சங்கையெடுத்தூதி வில்லைநா ட்டி சேனைகளின் மீது அஸ்திரங்களைவிடுத்துக்கொல்லுகிற போது சேனைகளானது சின்னாபின்னமாய்விழுந்துஉதிராறு ஓடத்தலைப்பட்டது அதுகண்டு கொங்கணமகாராசன் இரத த்தைநடத்தி வில்லை வளைத்து அபரிமிதமாய்ப் பாணங்களை ப்பூட்டி சுவேலராஜனைக் கைகாலாடவொட்டாமலும், பாண ங்களைப்பூட்டவொட்டாமலும், இரதத்தைநடத்தவொட்டா மலுஞ்சரங்களினால் அடிக்கிறபோது சுவேலை ராசன் சற்று நேரம் ஆயாசமடைந்து உடனே வில்லை யெடுத்து நிறுத்தி நூறுநாராசம்விட்டுக்கொங்கணமகாராசனை வில்லைத்தொட வொட்டாமலும், சாரதியை இரதத்தை நடத்த வொட்டாம லும், பிர்மிக்கச்செய்து நாலுதிவ்வியாஸ்திரம் விட்டு சாரதி குதிரைகளை அதஞ்செய்து இரதத்தையுஞ்சக்கைசக்கையாய் ப்பேர்த்தெறிந்தான் அதுகண்டு கொங்கணராசன் மறுதேரி லேறினான் அந்த இரதத்தையும் நாலுபாணம்விட்டுச்சாரதி குதிரைகளையும் அதஞ்செய்யவேமீண்டும் வேறொருதேரிலே றினான். இப்படிபதினைந்து ரதம் உடைந்துபோகவே கொங் கணராசன் பூமியில்நின்றபடியே சீக்கிரமாய் வில்லையெடுத்து நிறுத்தி ஐநதுதிவ்வியாஸ்திர மெடுத்துச் சந்தித்து விட்டுச் சுவேலராசனை நோகச்செய்தான் அதுகண்டு சுவேலை ராச னும் மறுதேரிலேறி முப்பதுநாராசம்விட்டு தேக மெங்குஞ் சல்லடைக்கண்களாகத்துளைக்க, கொங்கணராசன் வில்லைந ழுவவிட்டு ஸ்ரீராமாவென்று இரதத்தின்பேரில் மூர்ச்சை ய டைந்தான் சாரதியானவன் இரதத்தைவிட்டுக்குதித்தோடிப் போக குதிரைகள் இரதத்தை யிழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டதுகள்.

அதுகண்டுசுவேலராசன்வெற்றிச்சங்கை எடுத்துப்பம் பம்பென்றூதி இரதத்தை சேனைகள்பேரில்நடத்திவில்லையெ டுத்து வளைத்து பாணங்களைத்தொடுத்து சேனைகளென்னும் காட்டைவெட்டிக்கொல்லுகையில் மாளுவராமர்மனந்தாளா மல்சுவேலராசன்முன்னுக்கு இரதத்தைநடத்தி வில்லைவளை த்துப்புங்கானுபுங்கமாய் சரவருஷம்பொழியும்போது சுவே லராசனும் பாணங்களைவிட்டு மாளுவ ராசாவின் அஸ்தி

ரங்களையெல்லாமறுத்து அவ்வரசன் மார்பைப்பார்த்து ஐந்துநாராசத்தைப் பிரயோகித்தான் அதைமாளுவராசன் சட்டைப்பணுமற் பதினைந்து நாராசம் விட்டு சுவேலை ராஜனைபிரமிக்கச்செய்தான். அதனுல் வருத்தமடைந்து சுவேலைராசன் மிகவும் கடூரமான பாணங்களினுல் மாளுவன் சரீரத்தைச்சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து விட்டான். மாளுவராசன் ஸ்ரீராமாராமா வென்று மூர்ச்சை யடைந்தான் அதுகண்டு ஐம்பத்தாறு ராசாக்களும் சுவேலைராசனுடனெதிர்த்துவெற்றியடையாமல் மூர்ச்சையானுர்கள். அதுகண்டு சத்துருக்கமகாராசன் மகாகோபமாய்ச்சாரதியை யெச்சரித்துச் சுவேலைராசன்முன இரதத்தை நடத்தி வில்லையெடுத்துஅதில்அதிக தீட்சண்ணியமாயிருக்கப்பட்ட பத்துநாராசமெடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்துவிட்டு விட்டார். அந்தப்பத்து நாராசமுமாலகால விஷத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டுவந்து சுவேலைராசன் கையிற் பிடித்திருந்த வில்லையுங் கண்டித்து சாரதி குதிரைகளையுங்கொன்று இரதத்திற் கட்டியிருந்த கொடியையும் வெட்டித்தள்ளியது அதுகண்டு சுவேலை மகாராசன் மற்றொரு இரதத்திலே ஏறிக் கொண்டு அதிக தீட்சண்யமான இருபத்தைந்து திவ்வியாஸ்திங்களெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்துத் தொடுத்திடவே அந்த திவ்வியாஸ்திர மானது காட்டுத் தீயைப்போ லெரிந்துக்கொண்டு சட சட வென்கிற தொனிகளுடன் வருகிறதைச் சத்துருக்கன் பார்த்து பத்து திவ்வியாஸதிரமெடுத்து ஆலகால விஷத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டுபோய் சுவேலைராசன் விட்ட திவ்வியாஸ்திரத்தின் பேரில் தாக்கினதால் அவ்விருபத்தைந்து திவ்வியாஸ்திரமுறித்து பூமியில் விழுந்துபோயிற்று அதுகண்டு சுவேலைராசன்கோபாவேசங்கொண்டு பற்களை நெறநெறவென்றுகடித்துப்பார்த்துவிடவே அதற்குச் சத்துருக்கனுனவன் ஒரு கண்டங்கத்திரிபாணத்தை விட்டு அறுத்தெறிந்து ஐந்து திவ்வியாஸ்திரத்தையெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்துவிட அதுசுவேலனுடைய மார்பிற்பட்டு முதுகிலுருகிப்போகவே அடியற்றவாழைமரம் சாய்ந்தாலெப்படியோ அப்படிப் போல ரதத்தின்பேரிற்சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

அப்போது ஆயிரத்தைந் நூறு ராசகுமாரர்களும் வெகுகோபாக்கினியுடனே உக்கிரசேனனைவளைத்துக் கொண்டுபாணங்களைவருஷித்தார்கள், உக்கிரசேனனும் விடாமல்வில்லை

யெடுத்து மாரிசொரிவதுபோலச் சரமாறிபொழிந்துவருகிற பாணங்களையெல்லாம் அறுத்து வெட்ட வெளியாக்கினான், அதனாலிராசகுமாரர்கள் கோபங்கொண்டு உக்கிரசேனன்பேரில் மிதமில்லாத அஸ்திரங்களைவிட்டுகைகாலாடவொட்டாமலும் சாரதிரதத்தை நடத்தவொட்டாமலு மடக்கி உக்கிரசேனன் சேனைகளைக்களைக்கும்படியாய் பாணங்களாலடிக்கிற போது அவன் நிர்வகிக்கமாட்டாமல் மெய்மறந்து போகையிற் குக்னனவன் மனம்பொறுமல் ரதத்தை நடத்தி வில்லைக் குணத்தொனிபண்ணி அனேக அஸ்திரங்களைவிடுத்து எதிர்வரும் அஸ்திரங்களையெல்லாமறுத்து வெட்டவெளியாக்கினான் அப்போது மட்சயந்த அனுமான் வெகுகோபாக்கினியுடனே ஒரு ஆலவிருட்சத்தின்பேரில் பாய்ந்து அந்த ஆலவிருட்சத்தை சல்லிவேறுபட அடியோடு பிடுங்கி அடியும் நுனியும் தரித்து கையிற்பிடித்துக்கொண்டு ராசகுமாரர்கள் குடபிற்புகுந்து அவர்கள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாம் நொறுக்கி ரதங்களைப்பார்த்து ஓரடிக்கு பத்துஇருபது இந்தப்படியாயடித்து அச்சுவேறு ஆணிவேறு மச்சுவேறு கொடைவேறு கொடிச்சீலைவேறு சாரதிவேறு குதிரைவேறு ராசமன்னர்வேறு வேறாகத்தலைப்பட்டது அதுகண்டு இராசகுமாரர்கள் இதேது, காட்டிலிருக்கிற குரங்கானது ஒருமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அடித்து இராசகுமாரர்களைக்கொன்று நம்முடனே யுத்தத்திற்குவருகிறதே யார்வளர்த்துவிட்டகுரங்கோ அதனுடைய குரங்கு சேஷ்டையைக் காண்பித்தது பார்த்தீர்களோ நமதுபாணத்தின் சுருக்குத் தாங்கும்படியாய் அஸ்திரத்தை விட்டுக்கொல்லவேணுமென்று அஸ்திரங்களைவிடுத்துப் பிடித்திருக்கிறமரத்தை தும்புதும்புகளாகச்செய்து மட்சயந்த அனுமானை அஸ்திரத்தால் மூடிப்போட்டார்கள் அப்போது மட்சயந்தவனுமானும் வருகிற பாணங்களை யெல்லாம் உதறிப்போட்டு ராசமன்னர் கூடத்திற் சிவ்வென்று பாய்ந்து ஒரு ரதத்தைக் கையிற் றூக்கிக்கொண்டு கிறுகிறுவென்று சுழற்றி ராசாக்களேறிவந்த ரதத்தைப்பார்த்து விட்டெறிந்தான்.

அந்தரதங்களும் ஒன்றோடொன்று ஊடுதாக்கி ரதங்களழியவும் அதிலிருந்த ராசமன்னர்கள்பார்த்து இதுகுரங்கல்ல நம்மையெல்லாங்கொண்டுபோற எமனிப்படிஉருவமெடுத்துவந்தானோ அல்லவென்று ராட்சதன்ரூபங்கொண்டுவந்தவனாக வேண்டும் யிதைக்குரங்கென்று நம்பவேண்டாம் இவனை நமது

பாணங்களினாற் கொல்லவேணுமென்று ராசமன்னரெல்லா
ரும் ஒருமிக்கக்கூடி நாலுமூலையுங்கவிந்து மட்சயந்தவனு
மானையும் உக்கிரசேனனையும் குகனையும் வளைத்துக்கொண்டு
பாணங்களைவிட்டு கைகாலாடவொட்டாமல் அடிக்கிறபோது
உக்கிரசேனனும் குகனும் மட்சயந்தவனுமானும் ராசகுமார
ர்களை பங்குபோட்டு யுத்தம்பண்ணினார்கள். அந்தச்சமயத்தி
ல் மட்சயந்தவனுமான் கைகளை நீட்டி ரதஞ்சாரதி குதிரைக
ளுடனே வாரிவாரி ஆகாயத்தில் விட்டெறிந்து கொல்லத்த
லைப்பட்டான். உக்கிரசேனனும் உக்கிரத்துடனே அநேகதி
வ்யாஸ்திரங்களைச் சந்தித்துச் சாரதிகுதிரை ராசமன்னர்களு
டன் கொல்லத்தலைப்பட்டான்.

இப்படி இரண்டுசாமபரியந்தம்போராடி ஆயிரத்தைந்
நூறு ராசமன்னர்களையுங்கொன்று எமலோகங்குடியேற்றினா
ர்கள். அப்போது ஆயிரம் மந்திரிப்பிரதானிகள் வீரசேனனை
விடாமல் வளைத்துக்கொண்டு பாணங்களைவிட்டு கைகாலாட
வொட்டாமலும் ரதத்தை நடத்தவொட்டாலும் அடிக்கிறபோ
து வீரசேனனும் பயப்படாமல் ரோஷத்து வேஷங்களுடன்
அநேக வஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து வருகிற பாணங்களை
யெல்லாமறுத்து நபுரொன்றுக்கு ஐந்து திவ்யாஸ்திரங்க
ளைவிட்டு சாரதி குதிரை மந்திரிப்பிரதானிகளை யெல்லசஞ் ச
ங்காரஞ்செய்து சண்டனாருப்பிச் சங்கையெடுத்து செயஞ்
செயமென்று ஊதினதுகண்டு ராசசேனைகளெல்லாம் மகா
கோபத்துடன் ஏகோபித்துவந்து வீரசேனனையும் மட்சயந்த
வனுமானையும் வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணுகையில் ம
ட்சயந்த வனுமானானவன் யானைக்கூட்டங்களில் புகுந்து
யானைகளை வாரிவாரி யானைகளுடன் மோதியும் ஆகாயத்தில்
விட்டெறிந்தும் குதிரைகளைவாரிக் குதிரைகளுடன்மோதியு
ம் ரதத்துடன் ரதங்களை வாரியடித்தும் இந்தப்படியாய் நால்
வகைச்சேனைகளையும் நாசஞ்செய்கிறது, எப்படியிருந்ததென்
றால் முன்னால்இந்திரசித்து யுத்தத்தில் அனுமாரானவர் எ
ப்படி போர்புரிந்தாரோ அவ்வாறாய் தகப்பன் பேர் போ
ராமல் நாலுபக்கமும் வளைத்துக்கொண்டு ராசகூட்டங்
களை சாடுகிறபோது, அந்தரத்தி லிருக்கும் தேவர்க ளாச்
சரியப்பட்டார்க ளப்போது வீரசேனன் குகன் முதலாகிய
வீரர்கள், நால்வகைச் சேனைகள்பேரில் அஸ்திரங்களை விட்
டாட வொட்டாமல் புறமுதுகுகொடுத்து வோடும்படியாய்

மாய்க்கிறகாலத்தில், உதிரவெள்ளமானதுவோட, அந்த வெள்ளத்திலே அனேகமுண்டங்களெழுந்து கூத்தாடுகையில் டாகினி, சாகினி, மோகினி, பிசாசுகள் சாப்பிட்டு உதிரவெள்ளத்தை வாரிக்குடித்து வயிறெடுக்காம லேப்பமிட்டுக் களிகொண்டு காடுகாத்திருந்ததுகள், சூரியனுமேற்குதிசையில்மறைந்தான். அப்போது சத்துருக்கமகாராசனும் மட்சயந்தமகாராசனும் படைத்தலைவர்களும் பாடிகூடாரம்போய்ச் சேர்ந்திருக்கையில சத்துருக்கமகாராசன் உக்கிரசேனனை யழைத்து நம்முடைய சேனைகளில்யார் விழுந்திருக்கிறார்கள் சொல்லென்றுகேட்க, ஐயா சத்துருக்கமகாராசனே கேளும், நம்முடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் தளகர்த்தனான சூரசேனனும் ஐம்பத்தாறுதேசராஜாக்களும், அறுநூரக்ரோணிகால் பலமும் ரணக்களத்தில் விழுந்தார்களென்றான் அதுகேட்டு சத்துருக்கமகாராசன் சகலதுரைகளுடனும் ராஜசிரேஷ்டர்களுடனும் நாளை நடக்கவேண்டிய ராஜதிட்டங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து சகலரையும் பாடி கூடாரங்களுக்குப் போகச்சொல்லி, மட்சயந்தவனுமானுடனும் ராசாக்களுடனும் பந்தி போசனஞ் செய்து அவ்விரவைப்போக்கினார்கள். அப்போதுஉக்கிரசேனன் தண்டைச்சுழற்றிகாவலாகவிருந்தான்.

இவ்விடத்திலிப்படியிருக்க, தூதுவர்கள் தலைமீது கையைவைத்துக்கோடுகொடென்று அழுதுக்கொண்டு வாரணபுரிபட்டணத்திராஜனாகிய சோமகாசமகாராசனிடஞ்சென்று வணங்கி, ஐயாராச பரமேஸ்வரா இவ்விடத்திலிருந்து யுத்தத்திற்குப் போன நால்வகைச்சேனைகளும்சுவேலராசனும் யுத்தத்திலிறந்தார்களென்று கூறவே, சோமகாச மகாராசன் சிம்மா தனத்திலிருந்தபடியே அடித்துக்கீழேவிழுந்து புத்திரசோபம் பெரிதானபடியால் மூர்ச்சையடையவே அரணணியமகாராசனும் தகப்பனாரையெடுத்துக்களையாற்றி வுட்காரவைக்க, சோமகாச மகாராசனானவன் தூதுவர்களைப் பார்த்து அடா தூதர்களே என்னுடைய இளையகுமாரன் சுவேலன் யாருடன்யுத்தம் பண்ணியிறந்தான் அதையெனக்குத் தெரியச் சொல்லவேணுமென்று கேட்க, தூதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா தங்கள்குமாரன் அனேக இராட்சதாளைக்கொன்று கடைசியில் தண்டுதளத்துக்கு இராசாவாய் வந்தசத்துருக்கமகாராசனுடனெதிர்த்துயுத்தஞ் செய்திறந்தார், அதுவுமன்றி ஆயிரத்தைந்நூறுஇராசகுமாரர்களையும் ஆயிரம் மந்திரிபிரதானிகளையும், மூன்றுராசாக்களாய்க் கூ

டிக்கொன்றார்கள். மேலும் காட்டிலிருக்கிற ஒருசுரங்கான து நால்வகைச்சேனைகளையுங் கொன்று விட்டுப் போச்சுதென்று கூறவே, சோமகாசன் மந்திரியான தூரவாசனைப்பார்த்து ஒமந்திரி ஆயிரத்தைந் நூறு அக்ரோணிசேனைகளுடன் யானைபுரவிசேனைகளையும் ஒருசுரங்கு கொன்றதென்றவி னியென்னயிருக்கின்றது. நாளையதினம் நான் யுக்தத்திற்குப் போயத்தக் குரங்கை முன்னே கொன்று அதன்பிறகு சத்துருக்கனையும் அவன்சேனைகளையுங்கொன்று என்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேனென்றான்.

அதற்கு அவன்குமாரன் அரண்ணியமகாராசன் சொல்லுகிறான். ஓ! பிதாவே,நானிருக்க உமக்கிவ்வளவு ஆயாசம் வரவேண்டியதென்ன, நாளையஉதயத்தில் என்கையையனைக் கொள்றவனை அவன்படையையுங்காற்றிற் பஞ்சுபோற் பரக்கடித்து வருகிறேன் பாருமென்றார் அத்தருணத்திற் சுரதராசனெழுந்து தந்தையே, நானொருவன் யுத்தத்திற்கு சென்று வெற்றியடையலாமென்றுவந்த சத்துருக்கனெதிர் நின்று அவனைக்கொன்றவன் படையாகிய கரும்பை மென்றுவருகிறேனென்ற சுரதராஜனைப்பார்த்து அப்பாகுமாரா சுரதா உன்னைவிடபலவான் இந்திராசசபையில் யாரிருக்கிறார்கள் உன்வில்லுக்கு மும்மூர்த்திகளும் நின்றுயுத்தம் பண்ணமாட்டார்கள். உன்னைப்போலவரப்பிரசாதமான அஸ்திரங்களும், பேரும்பெற்றவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள். ஆகையாலு மவர்கள் தம்பியைக்கொன்ற சத்துருக்கனையுஞ் சேனைகளையும் அந்தக் குரங்கையுங்கொன்று செயம்பெற்றுவாவென்று விடைகொடுக்க, அளவில்லாத ஆயுத அஸ்திரங்களை இரதத்திலேற்றிக்கொண்டு சுரதமகாராசன் தனக்குச்சரியான பலாஷடிகம்படைத்த மூவாயிரத்தைந் நூறு இராசகுமாரர்களும் ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிப்பிரதானிகளும் முப்பத்தொரு லக்ஷம் படைத்தலைவர்களோடும் சிம்பக்கொடிபறக்க இரதமேறிப் புறப்பட்டான்.

புறப்படவே முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களு முழங்க அண்டமதிர, அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் கண்டாச்சரியங்கொண்டு இன்று சுரதமகாராசன் யுத்த மானபடியினால் நன்றாயிருக்கும். அரிபக்தியுள்ளவன், சத்திய வாசகன், மகா வரப்பிரசாதம்பெற்றவன், இவனுக்கெதிரியான சத்துருக்கனே ஸ்ரீராமர்சகோதரன் மகாபலவான்களாகையால் இவர்க

ளுடைய வெற்றியுந்தோர்ப்பும் இவர்களுடைய வீரத்தன் மையுங் காணக்கண்களாயிரம்பெற்ற இந்திரனும், அந்தரத் தில்வந்து பார்த்திருக்கையிற் சத்துருக்கமகாராசன் சூரியனு தயமாக ஐந்துநாழிகைக்குமுன் எழுந்திருந்து காலக்கடனை முடித்துக் கொண்டு போசனமருந்தித் தாம்பூலமென்று உக் கிரசேனனை யழைத்து இன்றைக்கு நல்லயுத்தம் போறகாண் கின்றது. ஆகையால் சேனைகளப்பவுஞ்சிட்டு சக்கிரயூகமாக நிறுத்தி சாக்கிரதையாக யிருந்து போராட வேணுமென்று சொல்லக்கேட்ட உக்கிரசேனன் மகாபாக்கியமென்றெழுந்து இராட்சதாளின் ஆனை தேர் பரிசேனைகளை யெல்லாம் நான் குவட்டமாக இறுத்தி எட்டுதிக்குப் பதினாறுகோணத்திற்கும், திரணவாசிகளாக அறுபதினாயிரத்தைந் நூறு அக்ரோணி சேனையை நிறுத்தி நடுவணியில் சத்துருக்க மகாராசனையும், வீரசேனனையும் நிறுத்தி அதற்கு முன்னணியில் தான்யுத்த சன்னத்தநாக நின்றுபேருகையறைவித்தான். அப்போது அருணனுனவன் இன்றைக்கு நல்லயுத்தம் நடக்கும், நாம் போய் பார்ப்போமென்று வந்தவரைப்போலே உதயகிரிபர்வ தத்திலு தயமானுர்.

மூன்றும்நாள் சுரதராஜன் யுத்தம்

அந்தவேளையில் சுரதராசன் சேனைகளானது தென்கோ புரவாசற்படியாக நுழைந்து வருகிறபோது பூமியானது கிடு கிடுவென்றதிர, ஆதிசேஷன்புசமாற்ற, அஷ்டதிக்கிலும் ஆ ற்பரித்துவரவே, உக்கிரசேனன்கண்டு, இரதத்தைநடத்தி வி ல்லை நிறுத்தி சரிமாரியாய் அஸ்திரங்களைப்பொழிந்துசேனை களைக்கரும்பு துண்டுபோற் சூரையாடிவரும்போது சேனுதி பதியானவர்னன் சாரதியை யெச்சரித்து, இரதத்தை நடத்தி வில்லை நிறுத்தி, அனேக பாணங்களை றிவ் றிவ் வென்று விடுகிறபோது உக்கிரசேனனுனவன் சிங்கம்போற் கொதி த்து அம்புறுப்பொதியிற் கையை வைத்து நாராசமெடுத்து சுவர்ணன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாமறுத்து அவன் மார்பிலணிந்த கவசங்களைப் பொடியாக்கி கையிற் பிடித்த வில்லையுந் துண்டித்து துவசத்தையும் மறுத்துக் கீழேதள்ளி சாரதிகளையுங் கண்டித்தான். அப்போது பவ ர்ணன் வேறொரு வில்லெடுத்து நாணிபிகிந்து பாணங் களைப்பூட்டி முன்னம் உக்கிரசேனனுனவன் ஒரு அர்த்த

சத்திரபாணத்தை விடவே, அது நாகசர்ப்பம் போல் சீறிக்கொண்டு அதிவேகமாய்வந்து பவர்னன் சிரசைக்கரகர வென்றறுத்துத்தள்ளிவிட்டது பின்னும் உக்கிரசேனன் சேனைகளின்மீது இரதத்தைச் செலுத்திக் கொல்லுகிறபோது சுரதமகாராசன் கண்டு ஐந்து நாராச மெடுத்துப்பிரயோகஞ் செய்தான் அந்த ஐந்தும் காலக்கோட்டி விஷம்போற் சீறிக்கொண்டுவந்து உக்கிரசேனன் இரதம் சாரதி குதிரைகளை அதஞ்செய்து மார்பிலேநந்து நாராசபாணம்விட்டு மூதுகிலுருகிப் போய்விடவே உக்கிரசேனனானவன் ஸ்ரீராமாராமா வென்று அடியற்ற பனைசாய்ந்தாப்போற் சாய்ந்து உயிரை விட்டான் உடனே சுரதமகாராசன் இரதத்தை நடத்தி முன்னணியில் வருகிறபோது படைத்தலைவர்களும் சேனைகளும் மூனேநதுசுரதமகாராசனை விடாமல் வளைத்துக்கொண்டு சிங்கத்தின் பேரில் சிறிய துரும்பையெறிவதுபோல அஸ்திரங்களைச்சொரிவதைக்கண்ட சுரதராசன் ஆணபுலிபுகுந்ததுபோலும் அழகிய புராக்களருகில் ராசாளிபுகுந்ததுபோலு மிரகக்கூட்டத்தில் கிரிப்பிள்ளைகளண்டியது போலும் புகுந்து அஸ்திரசஸ்திரத்தை யபரிமிதமாய்ப் பொழிந்து படைத் தலைவருடன் சேனைகளையும் வானுலகத்திற்குத்தானொருவனாக நின்றனுப்பிவிட்டு இன்னமுண்டோ வென்று தண்டுகளைத் தேடி வருகையில் குகனானவன் சுரதன்பேரில் தேரைநடத்தி மாரிபோலச்சரமாரியாய் ஐந்து திவ்வியாஸ்திரத்தை விட்டு சுரதமகாராசன்விடப்பட்ட அஸ்திரங்களைக் கண்டித்து வில் நாணியைப்படி லென்றறுத்துவிடவே தக்ஷணம் ஓசைபெற்று அந்தவில்லானது நிமிர்ந்த சத்தமானது அவர்காதிரண்டுஞ்செவிடுபட்டுப்போயிற்று. அப்போது சுரதமகாராசன் மறுபடியும் வில்நாணியை இருகப்பூட்டி குணத்தொனிசெய்து பத்துதிவ்வியாஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தி குகனேறிவந்த இரதஞ்சாரதி குதிரைகளையும் தும்சப்படுத்தி அக்குகனையும் அடிமேலடியடித்தால் அம்மியும் நகருமென்றபழமொழிபோற் கைகாலாடவொட்டாமல் சாடுகையில் குகன்சிரசானது அறுபட்டு ஸ்ரீராமாராமா வென்று தியானம்பண்ணிக்கொண்டு எமபுரம் புகக்கண்ட மட்சயந்தவனுமான் கோபதீப்தனாய் எரிந்துவிழுந்து இரதத்தை விட்டுக்கிழே குதித்தான்.

அப்படிக்கிழேகுதித்து சுரதராசன் சேனைகளிற்புகுந்து ஆனைகளைவாரி ஆகாயத்திலெறிந்து இரதங்களை வீசி பூமி

யோடறைந்து, குதிரைகளைவாரிக் குப்பல் குப்பலாய் மோதியும், சிலதைவாரி வாரணுபுரிபட்டணத்தின் பேரில் விட்டெறிந்தும், ஆயிரத்தொருநூறு அக்ரோணி சேனைகளை ஒரு சாமபரியந்தந்தத்திற்குள் ஈ எறும்புகளைத் தேய்த்துவிடுவது போல் வாய்வுராசன் சேயன் வானுலகங்குடியேற்றிவிடவே, மற்ற சேனைகளெல்லாம்புத்திபுத்தி இன்றுதப்பிப்பிழைத்தோமென்று வோடுகையில் சுரதராசன்கண்டு இனியில்லாத கோபங்கொண்டு இரதத்தைநடத்தி ஓடுகிறவர்களை ஓடவொட்டாமலும் நிறுத்தி மட்சயந்த அனுமானைப் பார்த்து அடா வானரமே, காட்டிற் கிடக்கிற காய் கிழங்குகளைப் பொறுக்கித் தின்று சுனைத்தண்ணீரைக்குடித்து செடியிலுறங்கிக்கிடக்கிற உனக்கு மகுந்த இராசாக்கள் கூட்டங்களுக்குமென்னசொந்தமிருக்கிறது நீயார் உன்பெயரென்ன உன் தகப்பன் பேர் யாது என்சேனைகளுன்னை என்னசெய்தார்களென்று இப்படிக்கொன்ருய் உனக்கிவ்வளவு அதிகாரங் கொடுத்தவனைச் சொல்லென்றுகேட்க, மட்சயந்தன் யுத்தஞ் செய்வதைவிட்டு ஓய் ராசனே கேளும் இராசாக்க ளானவர்கள் யுத்தமூண்டபோது இரணக்களச்திற்குப்பயந்து இப்படிக்குலங்கோத்திரமுங்கேட்கலாமோ வெற்றியடையத்தக்க சாமர்த்தியமுடையவர்கள் வம்ச பரம்பரையைக்கேட்டுப்போர்புரிவார்களோ ஆனாலுமென்ன சொல்லுகிறேன் கேளும் பல்லாயிரங் கோடி அண்டத்தையுங்கெற்பத்தில்வைத்து இரட்சிக்கப்படா நின்றஆதிகர்த்தாவாகிய ஸ்ரீராமந்நாராயணரை மடிமீதில் வைத்துக்கொண்டிருக்கப்பட்டஆயிரம்பணுமுடியைத் தரித்தஆதிசேடனை முறியவடித்து கீர்த்தியடைந்த சகலப்பிரபஞ்ச சீவராசிகளிடத்திலும் பஞ்சபூதங்களுக் கெல்லாம் இராசாவாய் விளங்காநின்ற வாய்வுதேவன் அவர் குமாரன் அனுமான் அவர்குமாரன் நான் என்பேர் மட்சயந்த அனுமானென்று சொல்லுவார்கள். அந்தப்பராபர வஸ்துவாய் விளங்காநின்றஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமனுக மூன்றுதம்பிமாருடன் தசரதமகாராசன் வயிற்றி லவதரித்துந் தாடகையைக் கொன்று ஜனகராசனிடமிருந்த வில்லையொடித்து சீதையை மணந்து பரசுராமர் கைவில்லைப்பறித்துக்கொண்டு அவரைத் துரததிவிட்டு தாய்சொல்லைத்தள்ளாமல் சீதாலட்சுமண சமேதராய் பதினன்கு வருஷம் வனவாசஞ்செய்யவேண்டி மரவுரிதரித்து சடாயுவைக்கண்டு பஞ்சவடியிலிறங்கி இராவணன் தங்கை சூர்ப்பநகையைப் பங்கம்பண்ணி கரதூஷண திருசிரு

ளென்னப்பட்ட பன்னீராயிரம் வெங்கல ரதக்காரர்களையுங் கொன்று மாருகவத்தமாரீசனைபேரில் வேட்டையாடிப் போனுன் அப்போது இலங்காபுரியையாளப்பட்ட இராவணன் சீதாதேவியைப்பர்ணகசாலையுடனே பெயர்த்து இரதத்தில் வைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அப்பால்மாரீசனைக்கொன்று சடாயுவுக்குமோட்சங்கொடுத்து விருதனைவதைத்து அசுமுகிக்குமூத்தி யளித்து கவந்தனைமாய்த்துச் சவரிக்கு பதவிதந்து எனதுதந்தையாகிய அனுமாரைக்கண்டு சுக்கிரீவனைச்சினேகம்பண்ணி, வாலியைக் கொன்று பட்டங்கட்டி கொடிய செய்கையுடையஇராவணன், கும்பனி கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து அதிகாயன் அட்சசய குமாரன் கும்பன் முதலாக இரண்டாயிரம் வெள்ளம் ராட்சதாளையுங் கொன்று சீதையம்மனை சிறைமீட்டுக் கொண்டு வந்து அயோத்தியா புரிபட்டாபிஷேகராய் இருக்கிறநாளில் சதகண்டராவணன் ஐயாயிரம் ராட்சதாளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து யுத்தம் பண்ணினுன்.

அப்போதுஸ்ரீராமரும் என்தந்தையனுமானும் ஐயாயிர வெள்ளம் ராட்சதாளையும் சதகண்டராவணனையுங் கொன்று அவன் தம்பிமகாமாயனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து அயோத்தியில்வந்து பட்டாபிஷேகரா யிருக்கிறநாளில் திருப்பாற்கடலின் சமீபத்தில் அத்தினபுரமென்கிற பட்டணத்தையாளப்பட்ட சகஸ்திரகண்டராவணன் ஐயாயிர வெள்ளம் ராட்சதாளைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து யுத்தம் புரிந்து அந்த ஐயாயிர வெள்ளமும் அவனுமாண்டுபோகவே அவன் குமாரனுகிய சலவசந்தனுக்குப் பட்டங்கட்டி அயோத்தியில் வந்து பட்டாபிஷேகருய் இராஜரீகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபோது, குருவாகிய வசிஷ்டமுனியால் இராட்சதாளைக் கொன்ற பாவந்தொலைய, அஸ்வமேதயாகம்பண்ணி அப்பாவத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுமென்று திருவுளம்பற்ற அந்தப்படியே ஸ்ரீராமரும், அஸ்வமேதயாகம்பண்ண விபீஷணர், மகாமாயன், சலவசந்தன், சுக்ரீவன் முதலான பேரையும், அவரவர்களுடையசேனைகளுடன்வந்து, அயோத்திமாநகரிலிறங்கினுர்கள். அதன் பின்பு அஸ்வமேத குதிரைக்கு வசிஷ்டர் சொன்ன மந்திராபூதிகளாற் பூசைசெய்துஅந்தக் குதிரையை பூமிப் பிரதட்டசணம் பண்ணவேண்டி, ஸ்ரீராமர் தம்பியாகிய சத்துருக்க மகாரராஜனுடன், சலவசந்தன், மகாமாயன், சூரசேனன், ஐம்பத்தாறுதேசத்து இராசாக்களையும்,

ஐம்பத்துவெள்ளம் இராட்சதாளையும் அறுபத்தோராயிர மக்ரூணிசேனைகளையுங்கூட்டி குதிரையின் பின்னனுப்பிவைத்தார் அவர்களுங் குதிரையை விட்டுக்கொண்டு வருகிறபோது மதனுபுரி பட்டணத்தையாளும் வீரசேனனுங் குதியைப் பிடித்துக்கட்டி யுத்தம்பண்ணி யானை சேனைகளையுந் தோற்று ஸ்ரீமந்நாராயணராய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீராமருடைய பிரதாபத்தைக்கேட்டுசத்துருக்கமகாராசனை வணங்கி இறந்துபோன சேனைகளையும் காளிகாதேவியினு லெழுப்பிக்கொண்டு குதிரையைக் காணிக்கை கப்பங்கள்வைத்து பூசைசெய்து அவரும் அவரதுகுமாரனும் அவர்களுடைய தண்டை யழைத்துக்கொண்டு எங்கள் தளங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள் அப்பால் குதிரையை விட்டுக்கொண்டு பாளையமானது பின்வரும்போது உன்தமையனுன அரண்ணியமகாராசன் குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி குதிரையின் பின்வந்த இராட்சதாளையுங் கொன்றபடியால் இப்போ உன்பிறகேவந்த சேனைகள் மாய்த்து உன்பட்டணத்தையுங் கொள்ளை கொண்டுபோக வல்லவன். நான்போதாதோ அப்படிவருதபடிக்கு குதிரையைக் கொண்டு வந்துவிட்டு சத்துருக்க மகாராசனை வணங்கிபிழைக்கிறதே காரியமென்றுன்.

அதுகேட்டு சுரதமகாராசனுனவன் சற்றுநேர மாலோசனைசெய்து தலையையசைத்து ஸ்ரீமந்நாராயணராய் விளங்கப்படா நின்றபரப்பிர்மமே ஸ்ரீராமனுகவந்து அவதரித்து இராவணசம்மாரஞ்செய்து அஸ்வமேதயாகஞ்செய்விக்க விட்ட குதிரை நம்முடையதமையன் பிடித்துக் கட்டி இராட்சதாளைக் கொன்றபடியால் நமதுதம்பியும் வெகுசேனைகளு மாண்டுபோனுர்கள். இப்போது நாம் சமாதானத்திற்குப் போனுமேயானுல் யுத்தஞ்செய்யப்பயந்து சத்துருக்கனை வணங்கிப் பிழைத்தானென்று தேவர்களும நகைப்பார்கள். நம்மோடொத்த இராசாக்களும், இராட்சதாளும் பழிப்பார்கள். ஆகிலும் என்ன முழுகிபபோயிற்று நமதுகையில் சிவன் கொடுத்த வில்லிருப்பதாற் பயமென்ன, இக்குரங்கையுஞ் சேனைகளையுஞ் சத்துருக்கனையுஞ் செயித்து இராட்சதாளையுங் கொன்றேமானுல் இந்த சமாச்சாரம் அயோத்தியா புரி பட்டணத்தி லிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீராம பிரான் கேட்டுகுதிரையை விடுவித்துக்கொள்ள வருவார், அப்போது அவரைச்சேவித்து வணங்கினுல் நாமசெய்தபாவம் பரிகாரமாகிக் கட்த்தேறலாமென மனதிலெண்ணி மட்சயந்த அனு

மானைப்பார்த்துச் சிலவசனஞ்சொல்லுகிருன், அடா அனுமானே நீசொன்னவையெல்லா மெய்யா யிருந்தாலும் என்னுடன் யுத்தம் பண்ணப்பயந்து என்னைசமாதானப் படச்சொல்லுகிருயே அப்படியாகிறது இன்னம் பின்னு மிருக்கின்றது இனி யுன்னலாகின்ற யுத்தங்களைச் செய்யென்றுசொல்ல அதுகேட்டு மட்சயந்தனுமான் அடடா நாம் இவ்வளவு தூரஞ்சொல்லியுங் கேளாமல் யுத்தம்பண்ணென்று கூறினனல்லவா, நல்லதாகட்டுமென்று கோபமாகச்சிவ்வென்றுஇரதத்தின் பேரிற் பாய்ந்து சுரதராசனுடைய மார்பைப்பார்த்துஒருகுத்துவிட்டான் அந்தக்குத்தைத்தப்புவித் துக்கொண்டுசுரதராஜனுனவன் வில்லைநிறுத்தி வாயுவேக மனோவேகமான அஸ்திரங்களை மேன்மேலாய் மட்சயந்தனுமான் பேரில்விட்டு.சரபுஞ்சமா யடிக்கிறபோது அதுகளையெல்லாம் உதறிவிட்டு மட்சயந்தனுமான் சற்றுநேரம் சும்மாயிருக்கச் சேனைமகாராசன் பேரில் அளவிறந்தபாணங்களை விட்டெறிய, அதுகள் தன்பேரில் படவொட்டாமல் அஸ்திரங்களை விட்டறுக்கப்பின்னும் மட்சயந் தனுமான் குதிரைகளையும், இரதங்களையும், வாரி வாரிச் சுரதன் இரதத்தின் பேரி லெறிய, அதுகள் தன்முன்னுக்கு வரவொட்டாமல் தடுத்துக் கொண்டு யேதடா குரங்கோபொல்லாததாயிருக்கின்றது.

நமது சேனைகளைக்கொண்டு நம்மைத்தானே கொல்லவந்தது பார்த்தாயோவென்று கோபித்து பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களையெடுத்து மந்திராபூதிகளுடன் பூசைசெய்து விட்டுவிட்டான். அந்த திவ்வியாஸ்திரங்களோ நாகசற்பம் போற்சீறிக்கொண்டு வருகையில் மட்சயந்தனுமான் பார்த்தண்டமளாவியிரா நின்ற ஓராலவிருட்சத்தைப் பிடுங்கி நுனிக்கிளையனைத்துஞ் சேர்த்துப் பிடித்து அஸ்திரங்களின் பேரிற்சுழட்டியடித்தான் அதனுல் அஸ்திரங்களானது கூர்மடங்கிஒடிந்து பூமியில்விழவே சுரதமகாராசன் கண்கள் பொறியெழும்பக் கோபங்கொண்டு ஒருகுரங்கின்பேரில் இவ்வளவுதூரம் யுத்தம்புரிந்தால் இன்னமிருக்கு மற்றவர்களுடன்எப்போது நாம் யுத்தஞ்செய்வதென்று மீசைகள் துடிதுடிக்கப்பற்களை நறநறவென்று கடித்து மகா உக்கிராகாரத்துடன்ஒரு சத்தியையெடுத்து யுச்சரித்துவிடவே அது சிவ்வென்றெழும்பி மட்சயந்தனுமான் மார்பிற்பட்டு முதுகிலுருவிப்போகவே ஸ்ரீராமா ராமா வென்று அடியற்ற விருட்சம்போலமண்மீது விழுந்து மட்சயந்தனுமான் உயிரை விட்டான்.

நான்காம்நாள் யுத்தம்.

மறுநாள் காலசித்தனென ராட்சதன்சீறிகோபமீறிச் சுரதராசனைவந்து வளைத்துக்கொண்டுசொல்லுகிருன். ஓய், சுரதமகாராஜனே! ஸ்ரீராமபிரான்விட்ட அஸ்வமேதகுதிரையை நீபிடித்துக் கட்டி சேனைகளைக் கொன்றபடியினல் இப்போது உன்னையும் உன்தம்பியையும் உன்தகப்பனையுங் கொன்று உன்பட்டணத்தையுங்கொள்ளைகொள்ளாமற்போனேனேயாகில் என்பேர்கால சித்தனு பாரென்று கூரவே, சுரதராசனுக்குச்சந்தோஷமாகிச் சொல்லுகிருன். வாராய்காலசித்தனே! என்தமயனுன அரண்ணிய மகாராசன் உங்கள் குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி அதன்பின்வந்த ராட்சதாளையுங் கொன்றுபட்டணம் வந்துவிட்டார், நேற்றைய தினம் என்தம்பியாகிய சுவேலராசனையும் ஆயிரத்திரு நூரக்ரோணி சேனைகளையுஞ்சத்துருக்கன் கொன்றபடியினுலே அப்பழி தீரசத்துருக்கனுக்கு சகாயமாகவந்தஉன்னையும் உன்னுடன் சேர்ந்த சேனுசமுத்திரங்களையும் உங்களுக்கெல்லாம் ராசாவானசத்துருக்கனையுங்கொன்று பராபரவஸ்துவாய் விளங்காநின்ற அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியை இவ்விடத்தில் வரவழைக்காமற் போனேனேயானுல் நான்பிடித்தது வில்லுமல்ல, என்பேர் சுரதராசனுமல்ல வென்ருன.

அதுகேட்டு காலசித்தன் மகாகோபங்கொண்டு சுரதராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருன். அடா சுரதா, என்னவார்த்தை சொன்னுய் என்னையும் என் சேனைகளையுஞ் சத்துருக்கமகாராசனையுங் கொன்று ஸ்ரீராமரை வரவழைக்க உன்னுலாகுமோ அவர் பாணம் வந்தால் அதற்குத்தரவு சொல்ல உனக்குந் திடமுண்டோ சொல்லென்ருன். அது கேட்டு சுரதமகாராசன் அடா காலசித்தனே! என்னைச் செயிக்கத் தக்கவல்லமையுள்ளவனுமாய் ஸ்ரீராமர் திருவடியை எந்நாளும் மறவாத சிந்தையுடையவனுமாயிருப்பது மெய்யானுல் யுத்தம் பண்ணும்போது வஞ்சனை சூது மாய்கையும் விட்டுச் சத்தியவானுகச் சண்டைபண்ணி என்னை செயிக்க உன்னுல் திராணியுண்டோ வென்று கேட்ட சுரதராசனைப் பார்த்து காலசித்தன் நகைபுரிந்து சொல்லுகிருன் அடாசுரதா நான் ஸ்ரீராமரை வணங்கின நாள்முதல் மாய்கை வஞ்சனை சூது மோசம் இத்தொழில்களை யெல்லாம் விட்டு ஸ்ரீராமரைப் போல் சத்தியவசன மாருமலிருக்கிறேன் அதேனென்ருல், ஸ்ரீராமருடைய ராச்சியத்தில் வஞ்சனை சூது மோசஞ் செ

ய்தால் ஸ்ரீராமத்நுரோகம் உடனேவந்து சித்திக்குமாகை யாலுன்னுடன் உண்மையாக யுத்தம்பண்ணி உன்னைச் செயிக்கிறேன் பாரடாவென்முன். அதனைக்கேட்டு சுரதமகாராசர் வில்லையெடுத்துநிறுத்தி அனேக அஸ்திரங்களை வில்லிச்சந்தித்து பிரயோகம்பண்ணினன். அதற்கு காலசித்தனுந்தனுசிற் சந்தித்து வைத்திருந்த அனேக அஸ்திரங்களைவிட்டு அறுத்தெறிந்து அதிகமாய்ப் பத்துநாராசம்விட்டு சுரதன் ஏறிவந்த ரதஞ்சாரதி குதிரைகளையும் அதம்பண்ணிவிடவே சுரதராஜன் மறுதேரிலேறி அதிக கோபங்கொண்டு உக்ராகாரனுய் ரதத்தைநடத்தி அநேக திவ்யாஸ்திரங்களை விட்டுக் காலசித்தனேறிவந்த ரதத்தை யதம்பண்ணி அவனது மார்பிலணிந்த கவசத்தையும் பொடியாக்கினர்.

அதுகண்டு காலசித்தன் வேருெரு தேரின்மேலேறிக்கொண்டு அதிக உக்ராகாரத்துடன் வில்லையெடுத்து நாணிபிகித்து சரிமாரியாய்ப்பொழிந்து சுரதராசனைக் கைகாலாடவொட்டாமலும் ரதத்தை நடத்த வொட்டாமலும்பாணங்களெடுக்க வொட்டாமலும் சாடுகிறபோது சுரத ராசர் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவனுய் வருகிறபாணங்களை யெல்லா மறுத்தெறிந்து நூறு திவ்வாஸ்திரங்களையெடுத்து வில்லிற்றொடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்தான். அதற்குத்தகுந்த நூறு திவ்யாஸ்திரத்தை விடுத்து சுரதன்விட்ட திவ்யாஸ்திரத்தை யறுத்தெறிந்தான். அதனுற் கோபங்கொண்டுபதினைந்து நாராசத்தைவிட்டு காலசித்தன்பிடித்த வில்லையுங்கண்டித்துரதத்திற்கட்டிய துவசத்தையும்அறவெட்டிசாரதிதலையறுத்துக் குதிரைகளைக்கொன்று காலசித்தன் திரேகத்தில் நோகவெய்தான் அதனுல் மகா ஆயாசத்துடனே ரதத்தின மேற்சாய்ந்து மூர்ச்சையானுன்.

அப்போது சுரதமகாராசன் அதிகசந்தோஷத்துடனே சாரதியை யெச்சரித்து சக்ரயூகத்தணியின்பேரில்நடத்தென் அகூறி தனது வில்லை முகத்திற்கு நேராய்பிடித்து அஸ்திரங்களை மேலுமேலுஞ் சேனைகள்பேரில்விட்டுக்கொன்றுகொண்டே சக்ரயூகத்தணியை ஐந்துதரஞ் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறபோது ஐந்துசுற்றுக்கும் ஆயிரம்அக்ரோணி சேனைகள் மாண்டுபோயின அதுகண்டு மகாமாயன் கோபத்துடனே ரதத்தை நடத்தி சுரதராசனை அப்புறமிப்புறம் போகவொட்டாமல் அஸ்திரங்களினு லடிக்கிறபோது மூவாயிரத்தைந்நூறு ராசகுமாரர் மகாகோபத்துடனேரதத்தைச்செலுத்தி மகா

மாயனை வளைத்துக் கொண்டு போர்புரிந்தார்க ளத்தருணத்திற் சலவசந்தனும் அதிக சினத்துடனே சுரதமகாராஜனை வளைத்துக்கொள்ளுகையில் ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிமார்களும் வெகு துரிதத்துடனிரதத்தை நடத்தி சலவசந்தனை வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணினார்க ளப்படி யுத்தம்புரிகையில் சுரதராசன் இதுதான் சமயமென்று சேனைகள்பேரில் ரதத்தைநடத்திப் பாணங்களைவிடுத்துக் கொல்லுகிறபோது வீரசேனமகாராசன் மகாகோபாந்தகாரனாகி சாரதியையெச்சரித்து ரதத்தைநடத்தி அடாசுரதா நில்லுநில்லு என் கேள்விக் குத்தரவு சொல்லுஎன் தலைகீழாய் விழுகிறாய் நீகையிலாகாத சிலபேரைக் கொன்றோமென்று கர்வித்து துள்ளுகிறாய் துள்ளுகிறமாடு பொதிசுமக்காதென்றறியாயோ இதோ என்னுடைய பாணக்கினியால் உன்னையும் பஸ்மீகரம்படுத்துகிறேன். பொறுபொறென்று வில்லிலனேகமாயிரம் பாணங்களைத்தொடுத்துவிட்டான். அதுகண்டு சுரதமகாராஜன் நகைத்து ஐம்பது திவ்வியாஸ்திரங்களை யேவி, வீரசேனன்விட்ட பாணத்தை அறுத்துவிட்டு அவன் மூன்னுக்கு இரதத்தை நடத்தியடா, வீரசேனா! நீயா, என் மூன்னின்று யுத்தம்பண்ணுபவன் ஏதோ நீசெய்கிற யுத்தத்தைப்பார்ப்போம் நில்லென்று அதட்டி வில்லைநிறுத்தி பத்துநாராசங்களைச் சந்தித்துப் பிரயோகஞ்செய்தான்.

அப்பத்து நாராசங்களும் நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டுவரவே, அதற்குப்பதில் வீரசேனன் பதினைந்து நாராசத்தை விட்டறுத்து இடிபோலொத்த இருபது திவ்வியாஸ்திரங்களைச் சுரதராஜன் இரதத்தைப்பார்த்துப் பிரயோகித்தார். அந்த திவ்வியாஸ்திரங்களுந் தகத்தகாயமாய் எறிந்துகொண்டுவருகிறபோது சுரதமகாராசன்கண்டு, தானும் இருபத்தைந்து திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டதை யறுத்தெரிந்துவிட்டானுடனே வீரசேனமகாராசன் கோபாக்ருஷத்துடன் ஒரு அக்கினியாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திராபூதிகள்செய்துவிட்டான். அதுவும் வெளிப்பட்டு அக்கினிப் பொறிகளைவாரி யிறைத்துக் கொண்டு வருகிறபோது சுரதமகாராசன்கண்டு ஒரு வருணாஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்து விடுத்தான். அந்த வருணாஸ்திரமானது இடி மின்னல் குமுறலுடனே குடங்கொண்டு சலம் பொழிந்தாலெப்படியோ அப்படியாக, வீரசேனன்விட்ட அக்

திவ்வியாஸ்திரத்தின்பேரிற் சுரதமகாராசன் சரமாரியாகப்பொழியவே அந்த அஸ்திரமானது தணிந்து பூமியி லுருகிப்போய்விட, அதனல் வீரசேனன் ஒரு பர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து விட்டான் அனேக பர்வதங்களுருக, புகையுண்டாகி வருகிறபோது சுரதராசன்கண்டு, ஒரு வச்சிராயுதத்தையெடுத்து அபிமந்திரித்து பிரயோகித்தான். அதுவுமனேக வச்சிராயுதங்களாய் ரூயங்கொண்டு வருகிறபர்வதங்களையெல்லாம் அறுத்துக்கீழேதள்ளிவிட்டது அதுகண்டு வீரசேன மகாராசன் ஒருசத்தியையெடுத்து ஆபூதிகள் கொடுத்தனுப்ப, சுரதமகாராசனும பதினைந்து நாராசம் விட்டு வீரசேனன்விட்டசத்தியை இரண்டு துண்டாக்கி அவன் மார்பிலணிந்த கவசத்தையும் பொடியாக்கி மார்பிலுருகிப் போகச் செய்தான். அதனல் வீரசேனன் மகா ஆயாச மடைந்து மூர்ச்சையாய் இரதத்தின்பேரிற் சாய்ந்து விட்டான்.

அப்போது சுரதமகாராசன் வெற்றிச்சங்கை யெடுத்தூதினன். அந்த ஒலியைக்கேட்ட சேனைகளெல்லாம் பிதுர்கலங்கிச்சுரதமகாராசனை வளைத்துக்கொண்டு பாணங்களைமன்மேலாகப்பொழிகிறபோது அவைகளை சுரதராச னறுத்துவிட்டு ஐந்து திவ்வியாஸ்திரம் பிரயோகித்துச் சாரதி குதிரையுங்கொன்று நீலாட்சதன் மார்பைக் கலக்கிவிட்டான். அதனலவனும் கையயச்சோர்ந்து ஆயாசத்துடன் இரதத்தின பேரிற் சாய்ந்தான் உடனே சுரதராசனும் பினனுமநத உக்கிரம் விடாமல் இரதத்தைச்சேனைகள் பேரிற்றூரத்தி அகோரமான பாணங்களைவிட்டுக்கொல்லும்போது சேனைகள் கண்டம்வேறு முண்டம்வேறு கைவேறு மெய்வேறு இடைவேறுதொடைவேருகி இரத்தப்பிரவாகம் பூமியை அறுத்துக்கொண்டோடுவதைக்கண்ட தேவாகள் முதல் யாவர்களுஞ் சுரதமகாராசன் சரவேகத்தையுங் கரவேகததையுமெச்சி ஆச்சரியடைந்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் காலசித்தனவன் ஆயாசந்தெளிந்து கண்ணைவிழித்துப் பார்த்துச் சுரதராசனைக்காணுமல் மறுதேரிலேறி வில்லை யெடுத்துக் குணத்தொனிபண்ணி சாரதயை யெச்சரித்து இரதத்தைநடத்தச சொல்லி சுரதராசன் எங்கேயென்று வருயபோது வெகு சேனைகள் சின்னபின்னமாகத் தலை பாடு காலமாடாய் கிடபபதைக்கண்டு சகரபூகத்தவனிக்கு போகிறபோது கோஷ்ட மெழும்பிற்று, அந்தசத்தங்கேட்டு காலசித்தன அதிகவேகமாய் ரத

த்தைநடத்திவரும்போது சுரதராசன் ஓய் ஒழிச்சலில்லாமற் பாணங்களைவிட்டு ஒருசாமபரியந்தத்துக்குள்ளே முப்பத்தையாயிரம் அக்ரோணிச்சேனைகளைக் கொன்றுவிட்டான் அது கண்டு காலசித்தன் கண்கள் சிவந்து கடுங்கோபங் கொண்டு ஓய் சுரதமகாராசனே நீ மகாபலசாலியென்று மலைக்காதே, நாய்போற் குலைக்காதே சிலரைக் கொன்றேமென்று வீரத்தைக்காட்டாதே, என்கைபாணத்திற்கு இன்றுன்னை இறையாக்கிக் கொள்ளுகிறேன் பாரென்று பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு ரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் பொடியாக்கவே சுரதமகாராசன் சிங்கக்குட்டிபோல் துள்ளியெழுந்து மறுதேரிலேறி வில்லைக் கையிலெடுத்து பல்லை நறநறவென்றுகடித்து ஆல்லியமான அஸ்திரங்களைத்தொடுத்து ஓய்காலசித்தனேஉன்வீரத்தை நீயேமெச்சிக்கொண்டாய் தன்னைத்தானே புகழ்பவன் ருஞேர்பதர், என்பதறியாயோ சத்தசாகரஞ்சூழ்நத தரணிக்குள் சுரதராசனுக்கு நிகரில்லையென்பதறியாயோ சபாசு உன்சவுரியத்தை இதோ காண்பிக்கிறேன் சற்றுநேரத்தில் பாரென்று அஸ்திரத்தால் மார்பைக்கல்க்கி விட்டான்.

அதற்கு காலசித்தன் களையாமல் இளையாமற்சொல்லுகிருன் ஓய் சுரதனே காலசித்தனென்ருல் உன்னைப்போலொத்தவர்களைக் கடைசியிற்கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போகுங் கருங்கடாவாகனுகிய காலனும கலங்கி நிலைவிலங்கி பதுங்கியொதுங்கிப் போவானென்பது நீ கண்டிலையோ நல்ல ததனைக் காண்பிக்கிறேன் சற்றேயுனது கண்குளிரப் பாரென்று கைகொட்டி தோள்தட்டிகனைத்து இந்த அஸ்திரத்தைவிடலாமென்று நினைத்து இரதத்தை முன்னுக்கு வரவொட்டாமல் பாணங்களால் அவன் திரேகத்தைமூடி அதிகமாகப் பத்து நாராசத்தைவிடுத்து ரதத்தைபின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போகும்படியாய்ச்செய்தான். அப்போது சுரதமகாராசனிடமார்புகலங்கி ஆயாசத்தோடுங்கையிற்பிடித்தவில்லை தழுகவிட்டு இரதத்தின்பேரிற் சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான். அப்போது சாரதி குதிரைகளுடன் இரதத்தைப் பின்னிட்டபடியே பதினைந்து காதவழிதூரங் கொண்டுபோய் விட்டான்.

பின்பு காலசித்தன் மகாசந்தோஷமாய் இரதத்தைநடத்திக்கொண்டு மூவாயிரத்தைந்நூறு இராசகுமாரர்கள் பேரில் வந்தெதிர்த்தா னப்படி வந்தெதிர்த்த காலசித்தனையும் மகா

மாயனையும் விடாமற் பாணங்களைப்பூட்டி அகோரமான யுத்தம்புரிந்தார்கள். அக்காலையில் மகாமாயனுனவன் சிலையை யூன்றி அவ்விரங்களை மென்மேலாய்ப் பொழிந்து மூவாயிரத்தைந் நூறு இராசகுமாரர்கள் ஏறிவந்த ரதசாரதிகளுடன் துவம்சஞ்செய்துவிட்டான். மறுபடியும் வேறுரதத்தில் மூவாயிரத்தைந் நூறுபேருமேறிவர அதுகளையுங்காற்றிற் பஞ்சாகப் பறக்கடித்தான். இப்படி பதினுலாயிரம் இரதம்வரையிற்பொடிப் பொடியாய்ப்போகவே வேறே ரதமேறவு முதவாமல் மூவாயிரத்தைந் நூறு இராசகுமாரர்கள் கத்தி கேடயங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகிறதைக்கண்டு மகாமாயனுனவன் ஒன்றின்மேலொன்முய் மூவாயிரத்தைந்நூறு பாணங்களைவிட்டு இராசகுமாரர்கள் முடிகளையறுத்துக் கீழேதள்ளுகிறபோது தேவர்கள் கண்டுமகாமாயனுடைய கரவேக சரவேகத்திற்கு மிகவு மாச்சரியமடைந்தார்கள். அப்போது முப்பத்தொருலட்சத் துப்பதினுயிரம் படைத்தலைவர்களும் மகாமாயனை வளைத்துக்கொண்டு மாரிசொரிவதுபோலச் சரமாரிவிட்டு மகாமாயன் இரதத்தை மூடிப்போட்டார்கள். அது கண்டு காலசித்தன் மிகவுங்கோபங்கொண்டு சேனைகளைக்கவிந்து சாடுகிறபோது சின்னுபின்னமாக விழுந்திறந்தபேரும் உயிருடன்தப்பியோடுகிறபேரும், சேவகம் வேண்டாமென்ற பேரும் பிணங்களைவாரி மேல்போட்டுக்கொண்டு மறைந்த பேரும், காலசித்தன் உமதுகாலுக்கு ஆயிரஞ்சரணங் காருமென்பாரும், இரதத்திலகப்பட்டுத் தேய்ந்தபேரும், சரத்தினுல் தலைசாய்ந்தபேருமாகவே, உதிரவெள்ளங்க ளாறுபோலோடத் தலைப்பட்டது. டாகினி: சாகினி, மோகினி, பூதப்பிரேதங்கள் நாய், நரி, கழுகு, கூளிகள் பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்று உதிரங்களைக்குடித்து, டமாரபேரிகைகளை எடுத்து கழுத்தில்மாட்டிக்கொண்டுமுழங்க ஓடுகிற ரத்தவெள்ளத்தில் அநேகந் தலையில்லாத முண்டங்களெழுந்து கூத்தாடிற்று. அதுகண்டு காலசித்தன் இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டுசலவசந்தன் யுத்தஞ்செய்கிற இடத்திற்குவந்தான். அவ்விடத்தில் ஆயிரம் மந்திரிப்பிரதானிகளுஞ் சலவசந்தனை வளைத்துக்கொண்டு சரங்களைவிட்டடிக்கிறபோது சலவசந்தன் அவர்கள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையெல்லா மறுத்து ஒவ்வொருவருக்கு நான்கு திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு சாரதிகுதிரை மந்திரிப்பிரதானி முதலியவர்களைக்கொன்று ஏம்பதிக்கனுப்பினுன் அப்போது மகாமாயனுனவன் மகாவுக்கிரத்து

டனே, நபுரென்றுக்கு நாலுபாணங்களைவிட்டு முப்பத்தொருலட்சத்து பதினாயிரம் வெண்கலரதக்காரரையும் நிமையோடு நிமை கொட்டு முன்னமே எமலோகத்திற் கனுப்பி விட்டான் இவ்வாறு ஒருவரும் நிகரில்லாமல் இராட்சத சிரேஷ்டர்கள் இரதத்தை நடத்திக் கொண்டு சத்துருக்க மகாராசனுடைய பாளையம்போய் சேர்ந்தார்கள். அப்போது சூரியனுதயமாகி இருபத்தைந்து நாழிகையாயிற்று.

ஐந்தாம்நாள் யுத்தம்

அதற்கு முன்னமே சோமகாசமகாராசன் ஐந்நூரக்ரோக்ரோணியானைபரிசேனைகளையும் பயணப்படுத்திஐந்நூறு இராசகுமாரர்களையும், ஐந்நூறு மந்திரிப்பிரதானிகளும், தன் புத்திரனாகிய சுரதமகாராசனுக்குப் பின்பலமாய் கூட்டியனுப்பினார் அப்பவே மகாமாயன் ரதத்தைச் சேனைகள்பேரில் நடத்திவில்லைவளைத்து அம்புருப்பொதியில் கையைவைத்து க-ம-ஈ ஆயிரம்பதினாயிரம்இந்தபடியா யஸ்திரங்களை தொடுத்துஒன்றின்பின் னொன்றாய்விட்டு கொல்லுகிறபோது சேனைகளானதுசின்னாபின்னமாய்க்கிகால்மாடு தலைமாடாகவிழவே ஐந்நூறு இராசகுமாரர்களும் மகாமாயனை வளைத்துக் கொண்டார்கள். அதுகண்டு சலவசந்தன் ரதத்தை இராசகுமாரர்கள்பேரில்நடத்தினான், ஐந்நூறுமந்திரிகளும் சலவசந்தனை இராசகுமாரர்களெதிர்போகவொட்டாமல்தடுத்து அஸ்திரங்களைப் பூட்டி வளைத்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்தார்கள் அதுகண்டு காலசித்தனானவன் இதுதான்சமயமென்று பாணங்களைச் சரமாரியாக விட்டுக் கொல்லுகிறபோது இராசகுமாரர்கள் தங்கள்தங்கள் வில்லைவளைத்து அமோகமாகப் பாணங்களைவருஷிக்க அஸ்திரங்களையெல்லாம் அந்தகாலசித்தன் அறுத்தெரிந்து பேருக்கிரண்டு பாணங்களை லக்காகத் தொடுத்து ஐந்நூறு இராசகுமாரர்களின் சாரதிகுதிரைகளையுங்கொல்லுகையில்இரதமும் நடவாமல்நின்றுவிடவேஇராசகுமாரர்கள் கத்திகேடயம் தண்டாயுதங்களை எடுத்துகொண்டுஇரதத்தைவிட்டு குதித்து ஓடிவருகிறதைக்கண்ட கொமாயன்தன்னுடைய வச்சிரகோபதெண்டா யுததத்தையெடுத்துசுழட்டி அடித்தான். அந்த அடிபடாமாட்டாமல் ஓடி ஒளிப்பாரும், ரோஷத்துடன் வந்தெதிர்த்து வச்சிரகோபதெண்டா யுதத்தாலடிபட்டு மாள்வாரும், ஸ்ரீராமாராமா உமது. திருப்பாதமே கெதியென்று துதிபண்ணிஉயிர் விட்

டுச் சாய்வாருமாக மடியுங்காலத்தில் இறந்தசேனைகள்போக ஓடி ஒளித்த சேனைகளெல்லாம் ஒன்றாய்க்கூடி இன்றைக்கு ராட்சதர்கள் புண்ணியத்தால் உயிர்தப்பி வந்தோமென்று இருநூறக்ரோணி சேனைகளைப் பரிகொடுத்தும் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதில் இரண்டு தூதுவர்கள் தலைமேல் கையைவைத்து அழுதுக்கொண்டு சோமகாசமகாராசனிடஞ் சென்று வணங்கி நின்றுச்சொல்லுகிறார்கள்.

ஐயா இராசாதிராசரே! இராசமார்த்தாண்ட ராசபரமேஸ்வரா உமது குமாரனாகிய சுரதமகாராசனுடன்கூட இரண்டாயிரத்தைந்நூறு அக்ரோணி சேனைகளுமாண்டு இராசமன்னர் படைத்தலைவர் சேனாதிபதிகள் மந்திரிபிரதானிகளுமாணடு சுரதமகாராசனுக்குப் பின்பலமாக அனுப்பிவைத்த ஐந்நூறக்ரோணிசேனைகளும் ஐந்நூறு ராசமகுமாரர்களும் மடிந்த மூன்றாக்ரோணிசேனைகள் சத்துருக்கர்சேனைகள் கையில்தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தோமென்றுகூற, சோமகாசமகாராசன் திகிலடைந்து அடா தூதர்களே என்மகன்சுரதனுயிரப்பவன். நீங்களெங்கேயாவது நித்திரைசெய்துசொற்பனங்கண்டு வந்தீர்களோ சொல்லுங்களென்ன தூதர்கள் ஐயா தங்கள் குமாரனாகிய சுரதராஜனும் வெகுசேனைகளுமாண்டுபோயிற்று மேலும், ஒருயிராட்சதனுடனே வெகுநேரம் போராடி அந்தராட்சதனால் சுரதமகாராஜன் கோபங்கொண்டிருக்குராரென்றூர்கள். அதனைக்கேட்ட சோமகாச மகாராசன் சிம்மாதனத்தி லிருந்தபடியே அடித்துமோதி பூமியில் விழுந்து அலறியெழுந்து வெகுவாக பிரலாபிக்கையில் அரண்ணியமகாராஜன் மந்திரி பிரதானிகளும் சோமகாசமகாராசன் துயரத்தையாறறுகையில் ஆயாசந்தெளிந்து கண்ணைவிழித்துப்பார்த்தான். அப்போது எவ்வளவுநாழிகையாயிற்றென்றால் அஸ்தமித்து பத்துநாழிகையாயிற்று ஆகையாலினி என்னசண்டை நடக்கப்போகிறது. எல்லாம் நாளைக்கு பார்க்கலாமென்று சாரதியையெச்சரித்து இரதத்தை நடத்தி பட்டணம் வருகிறபோது தமையனிறந்தான், தகப்பனிறந்தான், தம்பிசாய்ந்தான், பிள்ளைமாய்ந்தான், மாமன் மைத்துனன் செத்தானென்று வீரணுபுரிபட்டண முழுதுங்கோவென்றசத்தமாக அழுதுக்கொண்டிருப்பதைச் சுரதமகாராசன் கேட்டு, அரண்மனைக்குப் போகிறபோது அவ்விடத்தில் பெண்டு பிள்ளை தாய்மார் சகலபேரு மழுதுக் கொண்டிருந்தார்

கள். அந்த ஓசையையுங் கேட்டுக்கொண்டே அப்பால்கொலுக் கூடஞ்சென்றான். அவ்விடத்திலுங் கோவென்றசத்தங்களாயிருக்கவே சுரதமகாராசன் ரதத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி வில்லைக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு சபாமண்டபம்வருகையில் நால்வகைச் சேனைத்திரள்களு மெழுந்து கைகுவித்து சேவிக்கும்படியாய் மந்திரிபிரதானிசகல இராசமன்னர்களுடனும் நிறைந்த கொலுவாயிருக்கிற தந்தையாகிய சோமகாச மகாராசனையும் தமையனான அரண்ணிய மகாராசனையுஞ் சேவித்தான் அவர்களுஞ் சுரதமகாராசனை வாழ்த்தியபின் சோமகாசமகாராசனானவர் சூரனைநோக்கிக் கேட்கின்றார்.

அப்பாசுரதா இன்றுகாலமே யுத்தத்திற்குப் போயிருந்தாயே என்னசமாச்சாரம் எனக்குவிபரமாய்ச் சொல்லென்று கேட்க சுரதமகாராஜனுஞ் சொல்லுகிறான் ஓ பிதாவே கேளும் இன்றுகாலமே நால்வகைச் சேனைகளுடனே யுத்தத்திற்குப் போய்ச் சேனைகளின்பேரிற் கவிழ்ந்து பலமான யுத்தம் பண்ணினேன். அப்போது மட்சயந்த அனுமானென்னப்பட்ட ஒரு குரங்குவந்து யுத்தஞ்செய்தது. அது காட்டிலிருக்கிறகுரங்கென் றெண்ண வேண்டாம் அதனுடைய வாய்ப்பிறப்புக்கேட்கும்போது இராவணசம்மாரஞ்செய்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய தொண்டனாகிய அனுமார்புத்திரனென்று சொல்லினான். அவனையும் வீரசேனனையுங்கொன்று சேனாதிபதியான காலசித்தனென்னப்பட்ட இராட்சதனுடன் போர்புரியும்போது மட்சயந்தனுமான் செப்பியவாறே காலசித்தனென்னப்பட்ட சேனாதிபதியுங் கூறினான், அவனுடன் யுத்தஞ்செய்யும்போது அவனது அஸ்திரம் என்பேரிற் பட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சையடைந்தேன். அதன்பின்பு மந்திரிபிரதானிஇராசமன்னர்களையுஞ் சேனைகளைக்கொன்றதும் எனக்குத் தெரியவராது. இப்போதுதான் மூர்ச்சைதெளிந்து இரதத்தை நடத்திக்கொண்டு டிவ்விடத்திற்கு வந்தேனென்றான்.

அதனையுணர்ந்தசோமகாசமகாராசன்சொல்லுகிறான்ஓய் மந்திரிப்பிரதானிகளே பராபரவஸ்துவாகியஸ்ரீமந்நாராயணரேஸ்ரீராமராகஅவதரித்திருக்கஅந்தப்பரப்பிரமசொரூபத்தை சேவிக்கஎன்னபுண்ணியமியற்றினேமோ இன்றுதேவர்களாலும்ரிஷியீஸ்வரர்களாலும்மகாத்துமாக்களாலுங்கற்பகோடி

காலந்தவங்கள் செய்தாலுங் காணப்படாத என் மூத்தருமாரனை அரண்ணியமகாராசனல் திருவடித்தாமரைகளை சேவிக்கும்படியான காலம்சமீபத்திருக்கின்றது ஆகையால் இதில் அவ்வாத்மாவைச் சேவிக்கும்படியான தக்கயோசனை சொல்லுங்களென்ருன்.

அப்படிகூறிய சோமகாசமகாராசனைப் பார்த்து மந்திரியாகிய தாருவாசன்சொல்லுகிருன். ஐயா, சோமகாசமகாராசனே! கேளும், அந்தப் பராபவஸ்துவாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணரே ராமனகை நமது சூரியவம்சத்தில் அவதரித்திருக்க அவருடைய திருவடித் தாமரைகளை எப்படி காணவேணுமென்ருல் நமது சுவேலை ராசனைக்கொன்ற பழிக்காக சத்துருக்கமகாராசனையும் அவனுடன் வந்த சேனசமுத்திரத்தையுங்கொன்று பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டோமேயானல் குதிரை விடுவிக்க சேன சமுத்திரங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு ஸ்ரீராமரே வருவார் அப்போது அவர் திருவடிகளைத் தரிசித்துக்கொள்ளலாம் இல்லாவிட்டால் இப்போது சத்துருக்க மகாராசனைவணங்கிச் சமாதானம் பண்ணிக் கொண்டோமேயானல் அவர் அஸ்வத்தைவிட்டு பூமிப் பிரதட்சணம் பண்ணுகிறபோது எந்தெந்த ராசாக்கள் வந்தெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணுவார்களோ அவர்களை செயித்து குதிரையை விடுவிக்க எத்தனைகாலம் எத்தனை நாள் செல்லுமோ அவர் பாதாரவிந்தங்காண ஆதலாலினி தங்கள் மனதிற்கு யுக்தமெப்படியோ அப்படி நடந்துக்கொள்ளலாமென்ருன்.

இவ்வசனங்களைக் கேட்டு சோமகாச மகாராசன் சொல்லுகிருர் நமதுசபையிலிருக்கப்பட்ட ராஜாக்களே? கேளுங்கள். இத்தப்பூமியிற்பிறந்திறவாதபேர் யாரிருக்கிருர்கள், எத்தனைகாலம் உயிருடன் பிழைத்தாலும் ஒரு நாளைக்கி யிறக்கவேண்டும் மேலுஞ் சூரபத்மாயென்னப்பட்டவன் இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகமிராச்சியபரிபாலனம்புரிந்து அக்கிரமஞ்செய்ததால் சுப்பிரமணியர் கைவேலாயுதத்தினல் அவனு மிறந்தான் அதுகளுஞ்சாஸ்திரங்களினற் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள் கார்த்திகை வீரியார்ச்சுனன் யென்னப்பட்ட காந்தருவ ராசன் அனேகநாட்பிழைத்திருந்து ரேணுகாதேவியினற் பரசுராமன் கையால் ஆயிரம் சிரசுகளும் இரண்டாயிரம் அஸ்தங்களும் அறுப்புண்டு அவனு மிறந்தான். ஆகையால் யாரிறவாமலிருக்கப் போகிறவர்கள் பிரமலோகத்தை யாளப்பட்ட பிரமதேவரும் தேவேந்திராதி தேவர்க

ளும் சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னுமிந்த மூன்று லோக த்திலிருக்கப்பட்ட ரிஷிகள் மகாத்துமாக்கள் சத்தசமுத்திரஞ் சூழ்ந்த லோகமுழுதும் மானிடராய்ப் பிறந்தவர்களுக்கும் எறும்புக்கடை எண்பத்து நான்கு லட்சஞ் ஜீவாத்துமாக்க ளும் பிறந்து யிறந்துபோவார்களேயல்லாமல்சாசுவதகாலம் வாழப்பட்டவர்கள் ஒருவருமில்லை, ஆகையால் ஸ்ரீராமர்கை ப்பாணம்பட்டிறந்தாலுஞ் சாயுஜியமானமோட்சத்தையடை யலாம், இதற்கு ஒன்றுஞ் சந்தேகப்படத்தேவையில்லை நாளை காலமே யெல்லாரும்யுத்தத்திற்குப் பயணப்படுங்களென்ன, சபையிலுள்ளவர்கள் சந்தேகந்தீர்ந்து சந்தோஷமடைந்தார் கள்.

இவ்விடத்தில் யிப்படி யிருக்க சத்துருக்க மகாராசன் பாளையத்தில் என்னசெய்தியென்றால், வீரசேனனனவன்மூர் ச்சைதெளிந்தெழுந்து ரதத்தைநடத்திக்கொண்டு சத்துருக் கமகாராசனுடைய பாடிகூடாரத்தண்டையிற் போய் இரதத் தைவிட்டிறங்கி யுட்கார்ந்திருக்கையில் சத்துருக்க மகாராசர் சொல்லுகிறார், ஓ; இராட்சத சிரேஷ்டர்களே ராசமன்னர் களே யுத்தகளத்தில் நமதுசேனைகளில் எவ்வளவுபேர்மாண் டுபோனார்கள். அதனைச்சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்களென் றுகேட்கையில் சலவசந்தன் சொல்லுகிறான். ஐயா, சத்துரு க்கமகாராசனே கேளும், இன்றையதினத்தில் முப்பத்தோரா யிரம் அக்ரோணிசேனைகளும், சேனாதிபதியான உக்கிரசேன னும், நீலாட்சதனும், குகனும் மாண்டுபோனார்கள். மற்ற சேனாசமுத்திரங்களும் படைத்தலைவர் சேனாதிபதிகளும்முள் ளமுனைகூட முறியவில்லை யென்ன அதனைக் கேட்ட சத்து ருக்கமகாராசன் வீரசேனனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்.

வாரும்வீரசேனா, இன்றுயுத்தத்திற்கு யாரார்வந்தார்கள் அவர்களைச்சொல்லென்றார். ஐயா, சத்துருக்க மகாராசனே! சோமகாசமகாராசருடைய குமாரனான சுரதமகாராச னென் னப்பட்டவன் உ0 ஆ0 அக்ரோணி சேனைகளையும் உ0கூ0 இராச குமாரர்களும் உ,000 மந்திரி மார்களும் கூகூசு000 படைத்தலைவர்களும் யுத்தஞ்செய்தார்கள், அப்போது சுரத மகாராசன் பாணாக்கினியில் நான் மெய்ம் மறந்து மூர்ச் சையடைந்தே னென்றான் வீரசேனனனவன் அது கேட்டு சத்துருக்க மகாராசன் காலசித்தனே சுரத ராசன் யுத்தஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தானே அவ னென்னமாய்ப் போனா னெனக்குத் தெரியச் சொல்ல வேண்டு மென்று கேட்

டார், கேட்கையில், ஐயா, சத்துருக்க மகாராசரே கேளும் சூரதமகாராசன் நம்முடைய சேனைகள்பேரில் முனைந்து பாணங்களால் வெகுசேனைகளைக் கொன்றுபோட்டான் அதுகண்டு நான் சூரதமகாராசனை மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்து மூர்ச்சையாக்கிவிட்டேன் இப்போதுதான் மூர்ச்சை தெளிந்து ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு பட்டணம்போய் விட்டானென்று தூதர்கள் வந்து சொன்னார்களென்றான் காலசித்தனானவன். அதுகேட்டு சத்துருக்கர் சொல்லுகிறார். வாரும், காலசித்தனே நாளை மகா வெச்சரிக்கையுடனே யுத்தத்திற்கு வருவார்கள்போற் காண்கின்றது இனிமேலே நாமெல்லோரும் அதிக ஜாக்கிரதையுடனிருந்து நாளையதினத்தில்யுத்தத்தை செயிக்கவேணுமென்று சத்துருக்க மகாராசன்சொல்ல, காலசித்தன் சத்துருக்கமகாராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறானையா சத்துருக்க மகாராசனே கேளும், சூரதராசனே சிவன் கைவில்லும் அஸ்திரங்களும் பெற்றவன் நாளையுத்தத்திற்கு வந்தானேயாமாகில் மகா உச்ரத்துடன் வருவான் அவனை செயிக்கத்தக்கனபேர் நம்முடைய பாளையத்தில் யாரிருக்கிறார்கள். மகாமாயன், சலவசநதன், நாம் ஐந்துபேரும், ராட்சத சேனைகளுந்தான் இவர்களைக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்து சூரதராசனையும் அரண்யராஜனையும் தந்தையாகிய சோமகாசராசனையும் சேனைகளையுங்கொன்று குதிரையை விடுவிக்க வேணுமேயல்லாமல் அசாரிசமாயுத்தம்பண்ணினோமேயானால் அவர்களை செயிக்கக்கூடாதென்றான். சேனாதிபதியாகிய அகம்பன் குமாரனாகிய காலசித்தனானவன், அவ்வார்த்தைக்குயாவருஞ் சம்மதித்தார்கள், சத்துருக்கருங் காலசித்தனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார், ஓய், காலசித்தனே! நம்முடைய சேனைகளையெல்லாம் பவுஞ்சிட்டு நிறுத்தி யுத்தத்திற்கு தயார் செய்யென்றுசொல்ல, அப்படியே தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் யாவரும் நாளையுத்தத்திற்கு வரும்படியாய் தங்கள் கூடாரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

மறுநாள் சோமகாச மகாராஜனானவன் சூரியனுதயமாகச் சாமமிருக்கையி லெழுந்திருந்து காலக்கடனை முடித்து, ஸ்நானஞ்செய்து, நியம நிஷ்டைகள்புரிந்து குமாரர்களுடனும், (அ௦சருப) இராஜ குமாரர்களுடனும், உட்கார்ந்து பந்திபோஜனமாகச் சாப்பிட்டு கந்த கதம்பகஸ்தூரி பரிமளாதிக ளணிந்து ஆடையாபரணங்களை யுடுத்திக்கிட்டு வாகுவலயந் தரித்து அம்புறாப்பொதிமுதுகிற்கட்டி, இரண

வரிசைகள்பூண்டு, மகாசந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டார்கள் இவர்கள்புறப்படுமுன்னமேசேனாதிபதியான அஸ்வசேனன் (௬எருஅ) அக்ரோணியானைகளும், (௬௪எ0) அக்ரோணிரதங்களும், (௬0அ அ0) அக்ரோணி கால்பலமும், தயார்படுத்தி பேரிகை யறைவித்தார்கள். அதுகண்டு (கக0) மந்திரிகளும், இரதமேறி சோமகாசமகாராஜனும், சுரதராஜனும், அரண்ணியமகாராஜனும், வந்து சூழ்ந்தார்கள். சூழவே (அ௬௬0) ரதாரூடராய்வந்தார்கள். இலட்சம்படைத்தலைவரும், யானையின்மீது சிங்கக்கொடிபறக்க வந்துசேர்ந்தார்கள், யாவரும் ஏகோபித்து யானைகள்முன்னுங் குதிரைகள் பின்னும், இரதங்கள்பின்னும், சேனைகள் தன்பின்னுமாக அணியணியாக சயபேரி, வெண்கலபேரி, ரணபேரி, வீரமுரசு, வெற்றி முரசு முதலாகிய, முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களு முழங்கத் தக்கதாகப் போர்க்களம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ஆறும் நாள் யுத்தம்.

இப்பால் சத்துருக்கருடைய சேனாதிபதியான காலசித்தன், யானைகள்ஒருபக்கமும், தேர்கள்ஒருபக்கமும், குதிரைகள் ஒருபக்கமும்நிறுத்தி, சேனைகளை நடு அணியில் நிறுத்தினான் மட்சயந்தனுமானும் சத்துருக்கரும் முன்னணியில் வந்துநின்றார்கள். மகாமாயனும், சலவசந்தனும், அதற்குமுன்னணியாக நின்றார்கள் வீரசேனனும் இரதாரூடனாக சேனைகளுக்கெல்லாம் முன்பாகநின்று வில்லையெடுத்து வளைத்து அனேகதிவ்வியாஸ்திரங்களைப்பூட்டி சோமகாசமகாராஜன் சேனைகளின் மீதுவிட்டுக் கொல்லுகிறபோது சோமகாசன் சேனைகள் முனைந்து சத்துருகக மகாராஜனிட பாளையங்களின் பேரிற் பாணங்களைவிட்டுச் சாடுகிறபோது இருதிறவர் சேனைகளுங் கவிந்துக் கொள்ளவே மூண்டுக்கொண்டது யுத்தமானது, அதுகண்டு வீரசேனன் அதிகரோஷத்துடன் பற்களை நறநறவென்று கடித்து அச்சேனைகளை முன்னுக்குவர வொட்டாமல்யுகாந்த காலத்திற் சத்தமேகங்களுங்கூடி, இடிஇடித்து, மின்னல்மின்னி, மாரிபொழிவதுபோல, சரமாரியாய்ச் சோமகாசமகாராசன் சேனைகளின்மீது பொழியும்போதுஅச் சேனைகள் தாளமாட்டாமல் ஒலமிட்டு வலசைவாங்கி யோடுவதைப்பார்த்த சேனாதிபதியான விஸ்வசேனன், அவர்களை ஓடவொட்டாமல் வீரசேனன்முன்பாக இரதத்தை நடத்தி

வில்லைவளைத்து அஸ்திரங்களைப்பூட்டி வீரசேனன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களனைத்து மறுத்து எண்பது நாராசபாணத்தை விட்டு வீரசேனன் ஏறிவந்த இரத்தையும் உடைத்துவிட்டு சாரதி குதிரைகளைக் கொன்றுவிட்டான். அது கண்டு மறுதேரிலேறினன். அதையுந்தவிடுபொடியாக்கினன். அதனால் வீரசேனன் கடுங்கோபங்கொண்டு தெண்டாயுதம் ஒற்றைக்கையிலெடுத்துக் கரகரவென்று சுழட்டி விஸவசேனன் ரதத்தைப்பார்த்து ஓரடிகொடுத்தான். அந்த அடிரதத்தின் பேரிற்பட்டமாத்திரத்தில் இரதமானது அச்சுவேறு ஆணிவேருய்ச் சக்கை சக்கையாய்ப்பிளந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டது.

அதனல் விஸ்வசேனன், அடா, வீரசேனு! உன்னுடையசூரத்தனத்தை இன்றுபார்க்கிறேன். என்வஞ்சத்தைத் தீர்க்கிறேன். உன்னைக்கார்க்கும்படியான் சத்துருக்கனும் ஆகாயவாசிகளும் பார்க்கும்படியான எமலோகத்திலுன்னைச் சேர்க்கிறேன் பாரென்று ஒருகோபதெண்டாயுதத்தை எடுத்து மலையைச்சுழட்டியெறிவதுபோல விசைகொண்டு சிரசைப்பார்த்து ஓங்கிவிட அதுவும் புறப்பட்டு வருகையில் வீரசேனன் சிறிய கல்லைத்தட்டுவதுபோலத் தட்டிவிட்டுச் சொல்லுகின்ருன்.

அடா விஸ்வசேனு! பளாபளா, நன்ருய்ச் சொன்னுய் சத்தசாகரமும் வெற்றியடைந்த சத்துருக்கமகாராசரின் சேனுதிபதியென்று சற்றுமெண்ணுமலென்னையும் அவரையும் வைதாயல்லவா. இதோஉன்சிரசைக்கொய்துவிடுகிறேன். பாரடா வென்று தண்டாயுதத்தைச்சுழட்டி விஸ்வசேனன் மார்பிற் ருக்கினன். அந்த அடிபட்டவுடனே விஸ்வசேனன் மெய்மறந்து தெண்டாயுதத்தை நழுகவிட்டு அடியற்ற மரம்போல சாய்ந்து பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

அதுகண்டு வீரசேனனும், சீக்கிரமாக ஒரு ரதத்தில் எறிக்கொண்டு வில்லைஎடுத்து நிறுத்தி சாங்கோபசங்கமாய் அஸ்திரங்களைவிட்டு கொல்லுகிறபோது சேனைகளானது தத்தளித்துதடுமாறி ஓடத்தலைப்பட்டதைப் பார்த்து அரண்ணியமகாராசன் ஓடுகிறவர்களை ஓடவொட்டாமல் நிறுத்தி இரதத்தைவீரசேனன்முன்னுக்கு நடத்திவீரசேனனைப்பார்த்து சொல்லுகிருன். அடா வீரசேனு, நீயேன் தலைகீழாய் விழுகிருய். துப்பற்ற சிலபேரைக்கொன்ருேமென்று கர்வீத்திருக்

கிருய் ஒருக்ஷணநேரத்துக்குள்ளே உன்மர்மங்களை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தி வைக்கிறேன். பாரென்று பதினேந்து நாராசபாணத்தை எடுத்துப்பிரயோகஞ் செய்தான். அதுவும்காலகோட்டி விஷம்போற் சீறிக்கொண்டுவந்து வீரசேனன் விட்ட அஸ்திரங்களைக்கண்டித்து அவனையும்நோகச் செய்யவேவீரசேனன்பார்த்துசரீரம்வேர்த்துஒருக்ஷணத்தில்வில்லிலஸ்திரங்களைக் கோத்து ஒன்றின்மே லொன்ருய் விட்டு அரண்ணியமகாராசன் வில்லைக் கையிற்பிடிக்க வொட்டாமலும், சாரதிரதத்தைநடத்தவொட்டாலும், மார்பின்கவசங்களையும் அறுத்துப்போட்டான் அத்ததியில் அரண்ணிய மகாராசன் அதராமற் பதராமல் மகாகோபத்துடன்தன்வில்லை க௧௰ க௱ க௲ கோடியென்று கணக்குமிதமில்லாமற் பாணங்களை விட்டுச்சாரதிகுதிரைகளைச்சாகவடித்து வீரசேனனையுங் கைகாலாடவொட்டாமற்களைத்துமெய்மறந்து தண்ணி தண்ணிஎன்று எண்ணி குண்ணும்படியாய் மூர்ச்சையடையச் செய்தான்.

அதுகண்டுகாலசித்தன், சோமகாசமகாராசன்சேனைகள் பேரில் ரதத்தைநடத்திப் பாணங்களைவிட்டுக் கண்டதுண்டமாய்க் கால்மாடுதலைமாடாய் விழத்தக்கதாகக் கொன்று, பின்பு கோபதெண்டாயுத மெடுத்து பூமியிற்குதித்துச் சுழட்டி அடிக்கிறபோது ஒவ்வோரடிக்குயானை (௲) தேர்குதிரை (௧௧) காலாள்லட்சம் இந்தப்படியாய் ஒருஜாமநேரத்துக்குள்ளே ஆயிரத்தைந்நூ ரக்ரோணி சேனைகள்மாண்டு ரத்தாரோடத் தலைப்பட்டது. அதனுற்சேனைகளானதுகாலசித்தன் முன்னுக்கு நிர்வாகஞ் செய்யமாட்டாமல் வலசைவாங்கிக் கொள்ளவே சுரதமகாராசன்பார்த்து சாரதியை எச்சரித்து மகாவுக்கிரகத்துடனே ரதத்தைநடத்திக்கொண்டுவந்துகாலசித்தனை வளைத்துக் கொண்டு அடாகாலசித்தனே, பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக் கஞ்சுமோ அதுபோ லென்னிடத்தில் வந்து பூச்சி காட்டுகிருய் பயப்படோ மினி யுன்னைவிடோம். கர்வங்கொள்ளாதே யென்று வில்லைக்காட்டி அஸ்திரங்களைப்பூட்டி சரமாரியாய்ப் பொழிகிறபோ தந்த அஸ்திரங்களை யெல்லாம் தெண்டாயுதத்தினு லடித்துப் பொடியாக்கி மறுபடியுந்தெண்டாயுதத்தைச் சுழட்டி ஒரு அடிவிட்டானந்த அடியினுற் சுரதராசன் இரதமானது தூளாகிவிட்டது அப்போது சுரதராசன் ஒருவில்தப்பித்துக்கொண்டுமறுதேரிலேறிஅஸ்திரவருஷங்களை கணக்குமிதமில்லாமற்பொழிகிற

பாது அதுகளையெல்லாந் கடாய்ந்துக்கொண்டு காலசித் ன் சொல்லுகிறுன்.

அடா சுரதா, நீயோ என்னுடனெதிர்த்துப்போராடுகிற ன் கருடன்முன் கொசுபறக்குமா கஜைத்தவீரரைக் கைபிலா தவன் கொல்வாறே நீநேற்றையதினம் அடிபட்டு முறிந் ாடின யுனக்கு இன்றையதினம் அதிகபலம்வந்து விட்ட ா ஆனுலும் பார்ப்போம் நில்லு ஓடிப்போகாதே யென் வச்சிரகோப தெண்டாயுதத்தைச் சுழட்டி ரதத்தைப் பார் ஓரடிகொடுந்தான் அந்த அடியால் குதிரைகளும நசித் ப்போகவே சுரதராசன் இரதத்தைவிட்டுக் குதித்தோடிப் பாயினுன்.

பின்பு காலசித்தன் தெண்டாயுதத்தை எடுத்துச் சேனை ள் பேரிற்சுழட்டிவிட்டான் விடவே சேனைகள் அடிபட்டு மற்றவரும், கரமற்றவரும். உரம்போனவரும், சிரம்போன ரும், துண்டமானவருமாகி. காலசித்தனொருவனுற் கலங்கி டுகின்ற போது சோமகாசமகாராசன் கண்டு, கண்கள் ாறிபறக்க, காதிரண்டிலும் புகைகளெழும்ப மீசைகள்து க பற்களைக்கடித்துச் சாரதியை எச்சரித்து இரதத்தைக் லசித்தன் முன்புநடத்தச்சொல்ல வில்லையெடுத்து நிறுத்தி க்கினியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடு துவிடவே, அந்த அஸ்திரம் திகுதிகென் றெரிந்துக் கொ டுவருகையில் காலசித்தன் அதன்மீது ஒரு வருணுஸ்திர தை விட்டு அவித்துப்போட்டான் பின்னும் சோமகாசம ராசன் ஒருபர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து விட்டான்.

அதைக் காலசித்தன் ஒருவச்சிராயுதத்தால் அறுத்துவி டான். அதுபோகவே சோமகாசமகாராசன் பிர்மாஸ்திரத் தயெடுத்து அபிமந்திரித்துப்பிரயோகஞ்செய்தான், காலசி த்தன்னுடைய பிர்மாஸ்திரத்தை எடுத்துவிடவேஇது துவும் ஒன்றோடொன்று முட்டியும், மோதியும் பொடிப் ாடியாய்ப் பூமியில் விழுந்ததுகள் அப்போது சோமகாச ராசன் இராட்சதாளைக் கொல்லவேணுமென்று நாராய ஸ்திரமெடுக்கவே தேவர்களெல்லாம் பயந்து மேலண்ட த்து ஓடிப்போய் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தவேளையிற்சோமகாசமகாராசன் காலசித்தமாராச பார்த்து அடா, இராட்சதர்களே இதோஎன்கையிலிரு

க்கிற நாராயணஸ்திரத்தைப்பார்த்தாயோ இந்த அஸ்திரத்திற்குத் திரிமூர்த்திகளும் நிகரல்ல ஆகையால் நீயும் உன்னுடையசேனைகளும், உனக்குத் தலைவனான சத்துருக்கனும் நாராயணஸ்திரம் விடுமுன்னேசரணமடைந்தீர்களேயானால் உயிர் தப்பிப்பிழைத்தீர்கள், இல்லாவிட்டால்மரணமடைவீர்கள் இதோவிடுகிறேன் பாரென்றான் அதற்குகாலசித்தன் நகைத்துச் சொல்லுகின்றான்.

ஐயா சோமகாசமகாராசனே கேளும் அந்தஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமராக வந்தவதரித்து எங்கள் மனதிலிடைவிடாமற குடியிருக்கிறார். நீர்விடப்பட்ட நாராயணஸ்திரம் எங்களை ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது ஸ்ரீராமரைவணங்காதபேரை நாங்களா வணங்குகிறது ஒருகாலத்திலும் இல்லை நீபிழைக்கவேணுமென்றால் எங்களை வணங்கிச் சுகித்திரு மென்றான் அதற்கு சோமகாசன் கோபங்கொண்டு நாராயணஸ்திரத்தைப்பூசைசெய்துவிடவே, அது அக்கினிகளை வாரி யிறைத்துக்கொண்டு அண்டபகிரண்டமும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுங்குலுங்க ஆர்பரித்துவருகிறபோது காலசித்தன்வில்லைத் தேரின்பேரில்வைத்து இரண்டு கரத்தையுஞ் சிரத்தின் மீது கூப்பிஸ்தவுத்தியஞ் செய்தான்.

அப்போது நாராயணஸ்திரமானது குரூரத்தையடக்கிக்கொண்டு காலசித்தனைக்கண்டு அவனைவிடுத்து ஆயுதம்பிடித்தபேரை பஸ்மீகரம் பண்ணி நிராயுதராய் நின்றபேரைக்கடாக்ஷித்துக்கொண்டுவந்து சத்துருக்க மகாராசனைக் கண்டு இவர் ஸ்ரீமந்நாராயணரேயென்று மனதிலெண்ணி வலசாரியிடசாரியாக வலம்வந்து சத்துருக்க மகாராசனுடைய அம்புறுப்பொதியில் நுழைந்தது அதுகண்டு சகலரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பின்னுஞ்சோமகாசமகாராசன் அதிகோபங்கொண்டு பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டான் அந்தப் பாசுபதாஸ்திரம் ஆவென்று வாயைத்திறந்து அண்டமுகடு பிளக்கும்படியாய் இறைச்சலிட்டுக் கொண்டு வருகிறதைக் காலசித்தன் கண்டு சிவன்கையில் தான்பெற்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திராபூதிகள்செய்து பிரயோகப்படுத்தினான்.

அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்திற்கு அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களுங்காவலாகப்புறப்பட்டு சப்தமேகங்களுஞ்சாகரமும் ஓசை

ப்படுவதுபோல, இறைச்சலிட்டுக்கொண்டு இரண்டுபாசுபதா ஸ்திரமும் நெருங்கி யுத்தம் பண்ணுகிறபோது தேவர்கள் கண்டுதிடுக்கிட்டுதேவேந்திரனுடன்பரமசிவனிடத்திற்போய் முறையிடவே பரமசிவனும் ரிஷபவாகனரூடராய், இரண்டு பாசுபதாஸ்திரத்திற்கும் மத்தியில்வந்துநின்றார். அப்போது அந்த பாசுபதாஸ்திரங்களும் யுத்தம் பண்ணுவதை விட்டு வலம்புரிந்துநிற்க, அப்போதுசிவனவர் இரண்டையும் பார்த்து யுத்தம் பண்ணவேண்டாம அவரவர்கள் அம்புருப் பொதியிற் சேருங்க ளென்று உத்திரவு செய்து மறைந்து போனார்.

அவ்வாறே அஸ்திரங்களவரவர்கட அம்புருப்பொ தியில் வந்தடையவே, காலசித்தன், ஒரு வாய்வாஸ்திரத்தை விட அது சோமகாசமகராஜனுடைய இரதத்தை மேற்குமுக மாய்ப் பின்னிட்டவண்ணம் (சுருடு) காதவழி தள்ளிக் கொண்டுபோய் விட்டது அதனைக்கண்டயாவரும், ஆகாய வாசிகளும், இது யென்ன புதுமை யென்று மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந்தார்கள் அப்பால் காலசித்தன், மகாமாயன், யுத்தஞ் செய்யுமிடம் வந்து சேர்ந்தான். அக்காலையில் சுரதராஜன் அதிக குரூரமானகோபத்துடன் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான். ஏதடா, இந்த ராட்சதன் ஆறுநாளிரவுபகலாய்போராடியும் அவன் களைக்கிறவனைக் காணவில்லையே, இவனுக்குப் பின் பலமும் வந்திருக்கிறது. ஆனாலுமென்ன, வெந்நீரில் வீடுவெந்து விடுமா நல்லது இவனுடனே போராடி இவனை செயித்துஇவனுக்குப்பின்பலமாகவந்திருப்பவர்களையுங்கொன்று விடுகிறேனென்று அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டுமகா மாயனைக் கைகாலாட வொட்டாமல் அடிக்கிறபோது மகாமாயனும் வருகிறபாணங்களத்தனையும் அறுத்தெரிந்துபோட்டு சுரதராசன்பேரில் முனைந்து மிகவுங் கூர்மையோடுங் கூடியரா நின்ற திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டுச்சுரதராசன் சரீரத்தை சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து அவன்மார்பிலணிந்தகவசத்தையும் அறுத்து விட்டான் அதனாற் சுரதராசன் ஆயாசப்படாமல் (நூ) திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற் சந்தித்து ஒன்றின்மேலொன்றாய் விட்டுமகாமாயனையுங் கைமெய்சலிக்கும்படியாய் ஒருவர்க்கொருவர் பின்வாங்காமல் இடாரி வலசாரியாய் இரதத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீ ராமபிரானும் இராவணனுஞ் செய்த யுத்தத்தைப்போற் புறமுதுகு கொடாமல் நின்று யுத்தஞ் செய்கிற போது சுரதராஜன்மி

ஞ்சி (உ௰) திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு மகாமாய னேறிவந்த இரதத்தையுமுடைத்து சாரதி குதிரைகளையுங் கொன்று மகாமாயன் மற்றொரு தேரிலேறினான்.

அதையும் நாலு திவ்வியாஸ்திரங்களை விடடுச் சக்கை சக்கையாய்ப் பேர்த்தெரிந்து மகாமாயனுக்குத் தேர்வரவொட்டாமல் அஸ்திரங்களைவிட்டு அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் மகாமாயனுக்கு கண்கள்சிவப்பேரி, கடுங்கோபமீறி, கையில் வச்சிராயுதத்தை யெடுத்து கிறுகிறென்றுசுழற்றி ஓடிவரும்போது சுரதராசன்கண்டு இவன் ஏதோமிஞ்சி ஓடுகிறானென் றஞ்சாமல் பஞ்சுபோற் பறக்கடித்துந் தஞ்சந் தஞ்சமெனக் கெஞ்சத்தக்கதாக ஒருசத்தியெடுத்து தூபதீபங்களுங்கொடுத்து விட்டான் அந்த சத்தியானது மகாமாயன் எங்கேயென்று அகாசவுக்கிரத்துடன் உருவேற்றி ஆலகாலவிஷப்போற் சீறிக்கொண்டு வந்து மகாமாயன் மார்பிற் சடாலென்று பாய்ந்து முதுகிலுருகிப் போய்விட்டது அதனை லடியற்றபனைபோல் ஐயனே ஸ்ரீராமாவென்று மகாமாயன் மரணமடைந்தான்.

காலசித்தனுக்கும் சுரதராசனுக்கும்

ஏழாம்நாள் யுத்தம்

மறுநாட் காலசித்தன் வந்து அடா சுரதனே நீயொரு வீரனோ அடிக்கடிவந்து யுத்தம் புரிந்து ஓடிப்போகிற தொருவீரமோ உன்னைக் கொல்லுவது எனக்கொரு பாரமோ முகத்தில் மீசை யுள்ளவனானால் இப்போதாவது ஓடாமல் நின்று யுத்தம் பண்ணடா வென்றான் அதுகேட்ட சுரத மகா ராசனனவன் சொல்லுகிறான் அடா கால சித்தனே உன்னிலு மிஞ்சின இராட்சத சிரேஷ்டன் விழுந்ததை நீயறியாயோ "அடிமே லடியடித்தால அம்மியும் நகரு" மென்ற பழமொழியை நீயறியாயோ என்னுடைய கையில் லுக்கு நீயோ சிறுபுல்லு ஆகையால் குதிக்காதே யென்றான். அஃதுணர்ந்த காலசித்தன் கூறுகிறான். அடா சுரதா, நல்லவசனஞ் சொன்னாப் செல்வஞ் சொல்லுக்கஞ்சுமா கல் விசபைக்கஞ்சுமா அஞ்சாதுபோற் கைகண்ட வீரனை நான் யுத்தத்திற்கஞ்சுவேனா உன்னைப்பெற்றதகப்பன் சென்றவழி நீகண்டிலையோ பாரடாவென்று, அனேக திவ்வியஸ்திரங்

கனைச்சொரிந்தான். அதற்குச்சுரதராசன் அக்கினியாஸ்திர மொன்றெடுத்து அபிமந்திரித்துவிட்டு அதுகளைக் கொய்தான் கொய்யவே காலசித்தன் கடினமான ஒருவருணாஸ்திரத்தை யெடுத்து தனுசிற்றொடுத்து அபிமந்திரித்துவிட்டான். அது மேககர்ச்சனை போலிரைச்சலிட்டு யானைத்துதிக்கை நீரைப் பானம்பண்ணுவதுபோற் சேனைகளை ஆவாகனஞ்செய்தது சுரதராசன் சுருக்கினில் ஒருபாணத்தை யெடுத்து மந்திராவ்ரு த்திகள்கொடுத்து விடுமுன்னமே காலசித்தன்பார்த்து (௧௫) திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு அந்நாகபாணத்தைப்பார்த்து விட்டுவிட்டான் அந்தசுழற்பாணம் வருகிறதற்கு முன்னமே சுரதராஜன் லகுமகொண்டு மறுத்தற[illegible]ன். அதைக்கண்டுகாலசித்தன் கைகொட்டிசிரித்து, அ[illegible]கோபமானான் அந்த சுழற்பாணமானது ரதத்தை ஆகாயம[illegible]க்கிளப்பிக்கொண்டுபோய் மேகமண்டலந்தாண்டி, வாயுமண்டலத்துச் சுழலிகைப்பட்டு ரதமானது தலைகீழாய்ச் சாரதிகுதிரைகளுடன் பூமியில்விழுந்து நசித்துப்போனார்கள்.

அத்தருணத்தில் சுரதராசன் உக்கிராகாரனாகி வில்லை நிறுத்திச் சங்கோபசாங்கமாய்ச் சரமாரிபொழிந்து கொண்டு பருவதமேறியிழந்து ஓடிவருபவன்போற் பாணங்களை விட்டுக்கொண்டு இரதத்தைநடத்தி வருகையில் காலசித்தன் பார்த்து ஏதடா, சுரதமகாராசன் உக்கிரத்துடன்முனைந்து யுத்தம்பண்ணுகிறான். இனிநாம் அசாக்கிரதையா யிருக்கலாகாதென்று சுரதமகாராசன்விட்டபட்ட அஸ்திரங்களையெல்லாந் தும்சப்படுத்தி இருவருமுனைந்து போர்புரியுங் காலத்திற் சோமகாசமகாராசனானவன் பாணமேகமடங்கி ரணகளத்தைவந்து பார்க்கும்போது வெகுதூரத்தில்யுத்தம் பண்ணுகிறதைக்கண்டு இரதத்தை விட்டுக்கொண்டுவந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்காலையில ராட்சதப்படைத்தலைவராகளெல்லோரும் ஒன்றாய்க்கூடி சேனைகளைமடக்கி யடித்துப போராடினார்கள் அப்போது சுரதமகாராசனானவன யேதடா, காலசித்தன் பொல்லாதவனாயிருக்கிறான். அன்னாகாரம ஊணுறக்க மில்லாமல் ஏழுநாளாக இரவும்பகலும நம்மைவிடாமற் போர்புரிகிறான் ஆகையாலிவன்தேரைப் பொடியாக்க வேண்டுமென்று மனதிற்கருதி பத்துதிவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு ரதத்தை யொடித்து மார்பின் கவசத்தையும் பொடியாகச்செய்து கையிற்பிடித்திருந்த வில்லையுமொடித்து மறுதேர்லொட்டாமல சரங்கூடங்கட்டிப்போனான். அதுகண்டு காலசித்தனானவன் சொல்லுகிறான்' அடாசுரதா, நான்

னுடன், திரிமூர்த்திகளானாலும்போராடமாட்டார்கள். ஆன படியால் யேழுநாளாக இரவும்பகலும்யென்னுடன்சண்டை செய்தாயாகையால் உன்னை மெச்சினேன் இதோ உன்னைச்ச ண்டனூருக்குக் கொண்டுபோகச் செய்கிறேனென்று வச்சிர கோபமெதண்டாயுதத்தை யெடுத்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றி விடு முன்னஞ் சுரதராசன் கண்டு அடாகாலசித்தா குலைக்கிற நாய் வேட்டையாடாதென்று கண்டிலாயோ மனக்கர்வத்தை விட்டிலாயோ வென்று தனக்குச் சிவ சுப்பிரமணியர்கொடுத் தருளிய வேலாயுதத்தை யெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து விடவே அந்தவேலாயுதமானது வெளிப்பட்டு அண்டங்கு லுங்க, அப்பு விசேஷதேவர்களும்மூவர்களுந்தியங்க, யாவ ருமயங்க, அக்கினிப்பொறிகளை வாரிவாரி யிறைத்துக்கொண் டு ஆர்ப்பரித்துகாலசித்தனை தேடிக்கொண்டுவேலானது வ ருகையில், வச்சிரகோபமெதண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிவிட்டா னந்த தெண்டாயுதமானது வேலின்மேல்போய்த்தாங்கிவே லாயுதத்தை பூமியிற்றள்ளிவிட்டு சுரதராசனைப் பார்த்துச் சு ழன்றுவருகிறபோது சுரதராசன் அனேகதிவ்வியாஸ்திரங்க ளைவிட தடாய்த்துக் கொண்டு சுரதமகாராசன் இரதத்தின்மீ து தபாலென்றுவிழுந்து இரதமுறிந்து சாரதிகுதிரைகளு டன் சாகவே, சுரதராசன் தப்பித்துக்கொண்டு மறுதேரிலே றினன். அந்தச்சமயத்தில் வேலானது உயிருண்டாகிறபோ து காலசித்தனனவன் கத்திகேடயமெடுத்து வேலாயுதத்தை நறுக்கினன். அதுசற்று மசையாமற் காலசித்தன் மார்பிற் பாய்ந்து முதுகுலுருகிப்போயிற்று. அதனால்காலசித்தன் ஸ்ரீ ராமாராமாவென்றுவாய்விட்டலறிப்பனை போற்சாய்ந்துமர ணமூர்ச்சையடைந்தான, அதுகண்டதேவர்கள் துயரமானு ர்கள்.

அப்பால்சுரதராசன் சந்தோஷமாய் இரதத்தை விட்டு க் கொண்டுவருகிறபோது சேனைகள் சுரதமகாராசனை விடா மல் வளைத்துக்கொண்டு ஆயுத அஸ்திரங்களை விட்டுயுத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள் அப்படியிருக்கையில் எண்பத் தினன்கு இராசகுமாரர்கள் சத்துருக்கமகாராசனை விடாமல் வளைத்துக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்தில் சத்துருக்க மகாராசனனவர் இராசகுமாரர்களேறிவந்த இரதங்களை யுடைத்து, இராசகுமாரர்கள் பேரில் ஒன்றுக்கு நான்கு பாணம் விட்டு சிரங்களைக்கண்டித்துப் போடவே உதிர

வெள்ளமானது ஆறுபோலோடியது. அதுகண்டு சத்துருக்
கமகாராஜன் சுரதராசன்பேரில் இரதத்தைநடத்திச்சுரதமகா
ராஜன் இராட்சதாள் பேரில் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெ
ல்லா மறுத்துத்தள்ளி சுரதராஜனையுங் கைகாலாடவொட்டா
மல் பாணங்களை விட்டடிக்கிறபோது சுரதமகாராஜன் கண்
ணுக்கு சத்துருக்கரைப் பார்க்கப்பயங்கரமாகி இவன்றானோ
ஸ்ரீராமபிரானிட தம்பியான சத்துருக்க மகாராச னென்பவ
னிவ்வளவுபராக்கிரமம் பொருந்தியவனாகையாற்றானோ அவ்ஸ
வத்தின் பின்னாலனுப்பிவைத்தார் ஆனாலுமென்ன, நமக்கு
ச்சிவன் கொடுத்த வில்லும் அஸ்திரமுமிருக்க ஆர்தானெ
ன்ன செய்யக்கூடு மச்சமென்ன வென்று மனதைத் திடப்ப
டுத்திக்கொண்டு வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அதிக தீக்ஷண்
ணியமாயிருக்கப்பட்ட பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்
துப் பிரயோகம் பண்ணினான்.

அதுகள் அக்கினிச்சுவாலையாய் நாகசற்பம்போற் சீறிக்
கொண்டு வேகமாக வருகிறபோது சத்துருக்க மகாராசனா
வன்கண்டு ஒரு ராமபாணமெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து
வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினான், அதுயெப்படி
யாயிற்றென்றால், எடுக்கும்போது நூறு புறப்படும்போது
ஆயிரம இவ்வாறாகஇராமபாணமானது ஒன்றின்மேலொன்
றாய் புறப்பட்டு கால்க்கோடி விஷப்போற் சீறிக்கொண்டு சுர
தராஜன் விடப்பட்ட பாணங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்து
அவன் சரீரத்தைச் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து இரத
த்தை முறித்து சாரதி குதிரைகளையும் அதம்பண்ணி விட்டு
அப்பாணமானதுஅம்புறாப்பொதியில்வந்தடைத்தது. அது
கண்டு சுரதனாச்சரியப்பட்டு ஆ! ஆ! இதென்னபாண மின்
றையவரைக்கும் நாம் கண்டதில்லையென்று மறுதேரிலேறி
வில்லையெடுத்து அம்புறாப்பொதியில் கையைவைத்த-இது
பத்து-இது-நூறு-இது-ஆயிரம் பதினாயிரம் இது லட்சம்
இது கோடியென்று கணக்குமிதமில்லாமனும், ஓய் ஒழிச்ச
லில்லாமலும், அவ்ஸ்திரங்களைச் சோனைமாரிபோற் சொரியுங்
காலையில் சத்துருக்கமகாராஜனும் ஒரு நாராயணாஸ்திர மெ
டுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம் பண்ணினார் அந்தநாரா
யணாஸ்திரமானது வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்டு ௰-௱-பதினாயி
ரம்-நூறாயிரம் லட்சம் கோடியென்றுசொல்ல, மிதமில்லாத
பாணத்தை அவயங்காத்துக்கொண்டிருத்த நாகசர்ப்பத்தைக்
கோதாற் றட்டினால்அதெப்படி சீறிக்கொண்டுவருமோ அது
போலச் சுரதராசன்விட்ட பாணங்களையெல்லாம் ஆறுத்

துப்போட்டு அவன்சரீரத்தை இரத்தமயமாக்கிவிட்டுநாராய ணாஸ்திரமானது அம்புருப்பொதியில் வந்தடைய, அப்போ துசுரதமகாராசனும் வில்லைத்தேரின் பேரில் நழுகவிட்டு ஆ யாசமடைந்தான். அதுகண்டு சத்துருக்கமகாராஜன் இரதத் தைவிட்டுக்குதித்து, சுரதமகாராஜனிட இரதத்திலேறி, அவ னை ஆயாசந் தெளியும்படியாய் தன்னுடைய கச்சி யுறையிலி ருந்து சஞ்சீவிவரிசை அவிழ்தங்களைச் சுரதராஜன் பேரிற் றடவ, அவன் சரீரம எப்போதும் போலாகிச சுரதராஜன் கண்ணைத்திறந்து பார்க்கு முன்னமே இரதத்தைவிட்டுக்குதி த்துச் சத்துருக்னர் தமது இரதத்தில் வந்தேறினர்.

அவராரென்றால் பல்லாயிரங்கோடி அண்டத்தையுங்கெ ற்பத்தில்வைத்து இரட்சிக்கப்படா நின்ற கர்த்தாவாகியஸ்ரீரா மரிட சகோதரனான சத்துருக்க மகாராசனைக் கொண்டாடினா ர்கள. அந்தச்சமயத்தில் சுரதராசன் கண்ணைவிழித்துப் பார் த்து அபிமந்திரித்து வில்லிற்றொடுத்து பிரயோகம் பண்ணி விட்டான் அந்தபாணம் வெளிபபட்டு வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு திகுதிகென்று பத்தியெரிய, அக்கி னியைக் குபீல் குபீலென்றுகக்கிக் கொண்டுவருகிறதை சத் துருக்க மகாராசன்கண்டு இராமபாணமாகிய அக்கினியாஸ் திரத்தை யெடுத்து மத்திராபூதிகள் கொடுத்துப் பிரயோகஞ் செய்தார். அந்த அக்கினி யாஸ்திரமானது புறப்பட்டு வட வாமுகாக்கினிக்குச் சமதையாய் நெருப்புகளைகக்கிக்கொண்டு சுரதராசன்விட்டஅக்கினியாஸ்திரத்தின்பேரிற்சடாலென்று பாய்ந்து ஒன்றோடொன்று ஊடுதாக்கிச் சுரதராசனிட அஸ் திரத்தைக்கபளீகரம்பண்ணிப் போட்டு அயபுருப்பொதியில் வந்தடைந்தது. அதனாற் சுரதராசன் கோபமீறி பிர்மாஸ்தி ரத்தை யெடுத்து சத்துருக்கமகாராசனைப் பார்த்து ஓ! சத்து ருக்கமகாராசனேகேளும், இதோ என்கையி லிருக்கும் பிர்மா ஸ்திரத்தைப் பார்த்தையா, இந்தப்பிரமாஸ்திரம் விருதாவி ற்போகாது, இதனால் உன்னையும் உனக்குத் துணைவந்தஇரா ட்சதாளையுங் கொன்று உன்தமையன் ஸ்ரீராமரையு மழைப்பி ப்பே னப்படி வராதபடிக்கு என் தகப்பனை சமாதானம் பண் ணிவணங்கிக் குதிரையை விடுவித்துக் கொண்டு போய் உன் தமையன் கையினால் யாகஞ்செய்து வைப்பாய் இல்லா விட்டால் நீயாகம பண்ணுகிறது ஸ்ரீமந் நாராயணருக்கே

வெளிச்சமாமென்முன். அதுகேட்டு சத்துருக்க மகாராசன் குலுங்க நகைத்துச்சொல்லுகிருர்.

ஓ! இராசகுமாரனே கேளும், நல்லவசனம் புகன்ருய் நீயோ என்னைக்கண்ணெடுத்துப் பார்க்கிறவன் நீபடப்போகிறபாடு இன்னதென்றுதெரியாமல் என்னைமிரட்டுகிருய், உன்பிரமாஸ்திரம் என்னசெய்யக்கூடும், நீ முகத்திலே மீசை படைத்தவனேயாகுல் என்னையும் என்சேனைகளையுஞ்செயித்து என்தமையனையிவ்விடமழையும், பார்ப்போமென்ருர். அதுகேட்டு சுரதராசன் சினமிகுந்துப்பிரமாஸ்திரத்தை விட்டுவிட்டான். அந்தபிர்மாஸ்திரம்வெளிப்பட்டு சப்தசாகர நீரையுஞ் சுவறத்தக்கதான வடவாமுகாக்கினியைப் போலத்தகத்தகாயமாய் எறிந்துக்கொண்டு வருகிறபோது சத்துருக்க மகாராசனுந் தம்முடைய இராமபாணமாகிய பிர்மாஸ்திரத்தை யெத்துப் பூசைநைவேத்தியங் கொடுத்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டார், அந்தப்பிரமாஸ்திரமும் வெளிப்பட்டு ஆலகாலவிஷம்போற் சீறிக்கொண்டு சுரதராசன் விட்ட பிரம்மாஸ்திரத்தைக் கமளீகரஞ் செய்துப்போயிறறு. அதைப்பார்த்துசுரதராசன் நாராயணுஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தான். அந்தநாராயணுஸ்திரமும் வில்லிலிருந்து விடுபட்டு ஆயிரத்தெட்டண்டமுங்குலுங்க, ஆவென்று வாயைத்திறந்துவருகிறபோது சத்துருக்கன் பார்த்துதம்முடைய இராமபாணமாகிய நாராயணுஸ்திரத்தை யெடுத்து அதற்கு பூசை நைவேத்தியங்கள் புரிந்துவிட்டார். அந்தநாராயணுஸ்திரமானது புறப்பட்டு ஆயிரத்தெட்டண்டமும்(உ௨ச) புவனமும் சப்தசாகரமுங்குலுங்கும்படி தேவர்களும் பயந்தோட அதிகவேகமாய்ச் சுரதன்விட்ட நாராயணுஸ்திரத்தின் மீது திடீரென்று வந்து பாய்ந்து அதைக்கமளீகரம்பண்ணி விட்டுப்போயிற்று அதனைக்கண்டு சுரதராசன் அதிகசினங்கொண்டு அனேகபாணங்களைவில்லிற் சந்தித்து சோனமாரியைப்போல சரமாரிபொழிந்து உடனே ஒருசத்தியை யெடுத்துப் பூசைகள் செய்து விடுத்தான் அந்தச் சத்தியானது விடுபட்டு மண் விண்ணதிர அக்கினிக் கொழுந்துகளோட, அதிவேகமாக வருவதைச் சத்துருக்க மகா ராச னறியாமற் பாணங்களை யறுத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையிற் சத்துருக்க மகாராசனுடைய மார்பிற் குபீலென்று வந்துபாய்ந்து முதுகிலுருகமாட்டாமல் திகைத்து விட்டது. அப்போது சத்துருக்கமகாராசன் அந்தஅதிர்ச்சியின

லே ஸ்ரீராமா ராமாவென்று கையில்லே நழுகவிட்டு இரதத்தின்பேரிற் சாய்ந்துவிட்டார். அதைதேவர்கள் கண்டு மகாதுயரமானுர்கள்.

அந்தச்சமயத்தில் இராட்சதாள் சுரதராசனே வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணினுர்கள். இதிலிரண்டு இராட்சதாள்தலேயின்மீது கையைவைத்து அழுதுக்கொண்டு அயோத்தியாபுரி பட்டணஞ்சென்று இராமபத்திர சுவாமியைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக தெண்டஞ்சமர்ப்பித்துச் சொல்லுகிருர்கள் ஐயா ரசுநந்தனு கேளும் வாரணுபுரிபட்டணத்தையாளப்பட்ட சோமகாசமகாராசன் குமாரன் அரண்ணியராசனென்னபட்டவன் தாம்விட்ட குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி யுத்தத்திற்குவந்தான் அப்போ அரண்ணியமகாராஜன் தம்பியாகிய சுரதராசனும் அவர்கள் தகப்பன் சோமகாசமகாராசனும் சேனேகளேக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கிற போது சுரதராசன் மிஞ்சிவெகு சேனேகளேயும் இராட்சதசிரேஷ்டர்களேயுங்கொன்று தண்டுக்கு இராசாவாகிய சத்துருக்க மகாராசனேயும் மூர்ச்சையடையச் செய்து இராட்சதாள் தண்டிற் புகுந்து சண்டைசெய்துக் கொண்டிருக்கிருர்க ளென்று கூறினுர்கள். அதனேக்கேட்டு ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியானவர் தம்பியாகிய சத்துருக்கர் மூர்ச்சித்திருக்கிரு ரென்று கேழ்க்கவே, மெத்த துயரப்பட்டு பிரலாபிக்கையில் பரதலட்சுமணர் வந்து நமஸ்கரித்துச்சுவாமியினுடைய துயரத்தை யாற்றிச் சொல்லுகிருர்கள். அண்ணுவே அடியேன்களுக்குசெவுகொடுத்தனுப்பு வீரேயானுல் அந்த சோமகாச மகாராசனேயும், அவனுடைய புத்திரமித்திர சேனுதி பதிகளேயுங் கொன்று அவன் பட்டணத்தையுங் கொள்ளேகொண்டு தம்பிசத்துருக்கனேயுஞ் சேனேகளேயு மெழுப்பி குதிரையின் பின்னனுப்பிவிட்டுச் சலுதியில் வருகிருே மென்றுரைத்த தம்பிமார்களுக்கு ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிருர், கேளும், தம்பிமார்களே ! அந்தராஜனே மிகவும் பலவான்போற்றபட்டு படுகின்றது. நம்முடைய குதிரையைப் பிடிக்க, திரிமூர்த்திக ளாலும்வல்லமை யிருது. ஆகையால் நாமே போய் நமது குதிரையை விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று சொல்ல, அம்மொழியைக்கேட்ட பரத லட்சுமணர் முதலாகியஅச்சபையிலுள்ளச்சகலரும், விசன மடைந்தார்கள். அதேதெனன்ருல் ஆயிரத்தெட்டண்டமும் (உஉச) புவனமுஞ்சத்தசாகரமும் ஈரேழுபதினுலுலகத்தையும் ஏகசக்ரமாய் ஆண்ட இராவணேஸ்

வான் தம்பிகும்பகர்னன், பிள்ளைபேரன்மார் ஆயிரம் வெள்ளம் மூலபலம் முதலானயிப்படிக் கோத்தசூரரை யெல்லாம் இராமபாணத்துக்கு இறைகொடுத்தது போதாமல் அவனுக்குச் சகாயமாகவந்த சதகண்டராவணனும்; கஸ்திரகண்டராவணனும், அவர்களுடைய அண்ணன் தம்பிமார் மைத்துனன் பிள்ளைபேரன் மார்பதினாயிரவெள்ளம் இராட்சதாள் அனைவரையும் இராமபாணத்திற் கிறைகொடுத்திருக்கையில் இந்த ராசனையும், அவன் குமாரனையும்ஒருபெரிதாயெண்ணி இத்தனைபிரமுகாளையுந் தள்ளிவிட்டுத்தாமே போக வேண்டுமென்று சொல்லுகிறாரென்று விசாரப்பட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமா யிருந்தார்கள்.

அப்படிமவுனமாயிருந்த, தம்பிமாரையும், பிரமுகாளையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். தம்பிமார்களே இன்னமிச்சபையிலிருக்கப்பட்டவர்களே கேளும், அந்த வாரணபுரியாளப்பட்ட சோமகாசமகாராசனை அற்பசொற்பரென் றெண்ணவேண்டாம் முன்னால் நாரதர்சொல்ல, நான் கேழ்விப் பட்டிருந்தேன். ஆனபடியினால் நம்முடைய குதிரையைபபிடித்துக்கட்டினான். நான்போகா விட்டால் அரியரிப் பிரமாதிகள் போய் நமக்காகப்போர்புரிந்தாலும் குதிரையை விடுவிக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய மனையத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணர் இடைவிடாமல் என்னேரமும்குடியிருக்கின்றார், ஆகையால் அவர்களை செயிக்கப்பரமசிவனாலுமகாதென்றார். அதைக்கேட்டு தம்பிமார் முதலியவர்கள் மனக்கலக்கம் நீங்கிமகிழ்வுபெற்றார்கள். அப்பால் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் சேனாதிபதியான வானுகோபனையும், பஞ்சகண்டனையுமழைத்து, நம்முடைய தண்டுதளத்தை யெல்லாம் பயணப்படுத்தென்றுத்தரவுசெய்து தாமும் தம்பிமார்களுடன் கூடவெழுந்து அரண்மனைக்குச்சென்றார். அப்போது நீலாட்சதனும், வானுகோபனும், பஞ்ச கண்டனும் சென்று, தண்டை வெளிப்படுத்தினார்கள், அதெப்படியென்றால் (கக) வெள்ளம் யானைகளும், (கூ0) வெள்ளங் குதிரைகளும், (அகூ) வெள்ளம் இரதமும், (கூசஉ) வெள்ளஞ்சேனைகளும தயார்செய்தார்கள் அக்காலையில் இராமர்லட்சுமணபரதருடன் கோதண்டத்தைக்கையிற்பிடித்து இரதாருடரானார்கள். இவர்கள்ரதமேறவே (நூ0) இராசகுமாரர்களும் இரதமேறி வந்தார்கள், (கஉ) மந்திரிமார்களுடன் சுமந்திரரும இரதமேறி ஸ்ரீராமரிடம்வந்து சூழ்ந்தார்கள். அனுமான், அங்கதன், (உச) படைத்தலை

வருடன், சுக்ரீவமகாராசனும், இரதத்திலேறி வந்தார்கள். ருகரு000 கோடிபடைத்தலைவர் சேனாபதிகளுடன் வானு கோபனும், பஞ்சகண்டனும், இரதமேறிவந்தார்கள். தேவ சுந்தரனும், மாலியவானும், இரதமேறிக்கருடக்கொடிபிடித்து நானாவிதவாத்திய கோஷ்ட முழக்கத்துடன் யாவரும் வாரணாபுரிக்குப் புறப்படுகையில் வையமளந்த ஐயனாகிய மகாவிஷ்ணுவே, ஸ்ரீராமனாகவருகிறாரென்று ஆகாயத்துறை பவர்கள் துதிசெய்து மலர்சொரியவும், திருப்பாற்கடலிலாலிமேற் சயனுக்கும் வைகுந்தவாசகராகிய ஸ்ரீமந்நாரயணரே ஸ்ரீராமபிரானாக வருகிறாரென்று அம்புவியோர்கண்டு அடிவணங்கி அல்லலொழிக்கும் ஆண்டவரே யென்று தவுத்தியம் புரியவும், நாடுகள் செழிக்கவும், யானைசேனை இரதம் புரவிகள் அணியணியாய்ச் சூழவும் வருகையில், அப்போது சலவசந்தன் அரண்ணியராசனை மடக்கிக் கொண்டு யுத்தம் புரிந்து, அவ்வரசனைமூர்ச்சை யாக்கிவிட்டுச் சுரதராசனுடனெதிர்த்து அவன் பாணங்களினாற் சலவசந்தன் மூர்ச்சையானான். பின்பு சோமகாசமகாராசன் இராட்சத சேனைகளின்மேற் கவிழ்ந்து யுத்தஞ் செய்து ஐம்பது வெள்ளம் இராட்சதாளைக்கொன்று இரத்தாருண்டாக்கி விட்டு யானைதேர்பரிசேனைகளையும் பறிகொடுத்து சுரதராசருடன் கூடித்தன் பட்டணஞ்சென்று கொலுமண்டபத்தி லுட்கார்ந்தார்கள். அந்தப்பட்டணத்திலுள்ள பெரியமனிதர்களும் வந்து சோமகாசமகாராசனைக்கண்டு யுத்தச்செய்திகளை பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நாரதர் வாரணாபுரி

சோமகாசமகாராஜனிடம் வருதல்,

விருத்தம்.

விண்டுவாதிவிண்ணவர்தொழுங்கைலையைவிட்டொளிர்
மண்டலத்திருும் வாரணாபுரியைநோக்கி
அண்டகோடிகையமர்ந்திட நாரதர்வரவைகண்ட
வேந்தனுஞ்சென்றெதிர் கரங்குவித்தழைத்தான்

இப்பால் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமகாமுனிவர் இந்தக்காரியங்களைக்கேள்விப்பட்டு நடிகெட்டுப்போயிற்றென்று செபதாவடங்கள் குலுங்கவேகமாக வாரணாபுரிபட்டணம் வருவதைக் கேள்விப்பட்ட சோமகாசமகாராசனுஞ் சுரதனு

மெதிர்கொண்டுபோய் அர்க்கியபாத்தியங்கொடுத்து அழைத்துவந்து அடிபணிந்து, ஆசனமளித்து, உட்காரவைத்தசோமகாச மகாராஜனைப்பார்த்து நாரதர்கூறுகின்றார்வாரும், மகாராஜனே! நீங்களிப்போது யாருடன் போர்புரிந்தீர்கள், அதை யெனக்குச் சொல்லுமென்று கேட்கையில், சோமகாசமகாராஜன் சொல்லுகிறான். ஐயா முனிநாதரே அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தை யாளப்பட்ட தசரத மகாராசாவின் குமாரன் ஸ்ரீராமபிரான் அஸ்வமேதயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று குதிரையை விட்டார். அந்தக்குதிரையை நமது பட்டணத்தில் பிடித்துக்கட்டி அதன்பின்பு அந்தசேவகரையுமடித்துத் துரத்தி விட்டான். அந்தசேவகர் ஓடிப்போய் தண்டிற் சொன்னார்கள். அவர்களும் தம்முடைய பட்டணத்தின் பேரில் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். நானுமென் சேனைகளைக்கூட்டிக் கொண்டு யுத்தத்திற்குப்போய்அவர்கள்சேனைகளையுங்கொன்று இராசாவாகவந்தசத்துருக்கமகாராசனையும்மந்திரிப்பிரதானிகளையுங் கொன்று என்னுடையசேனைகளையும் பிள்ளைகளையும் பறிகொடுத்து நானும் என்னுடைய குமாரனுந் தங்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே பிழைத்து வந்தோமென்றான். அதுகேட்டு நாரதர் சொல்லுகிறார்கள் ஓய், இராசனே கேளும், பராபர வஸ்துவாய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணரே ஸ்ரீராமபிரானுமூன்றுதம்பிமாருடன் அவதரித்து. இராவணன் இராட்சதரை யெல்லாஞ் சங்கரித்து அயோத்தியாபுரியில் வந்து பட்டாபிஷேகரு யிருக்கிறநாளில் சதகண்டராவணன் தசகண்டராவணனென்றுஞ் சொல்லப்பட்டஇருவரும், மகா ரோஷத்துடன் யுத்தம்பண்ணி சேனைகளுடன் ஸ்ரீராமபாணத்திற் கிரையாய்ப் போனார்கள். அப்போர்க் கொத்தகீர்த்தியும் புகழையும்பெற்ற ஸ்ரீராபுபத்திரசுவாமி அஸ்வமேத யாகஞ் செய்யும்படி விட்டகுதிரையை நீங்கள் பிடித்துக்கட்டி அதன் பின்னாகவந்த யானை தேர் பரி சேனைகளையுமாய்த்துச் சத்துருக்க மகாராசனையுங் கொன்றுபோட்டீர்கள் இந்தசெய்தியை ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமிகேட்டு தம்முடைய இரதகஜ துரக பதாதிக ளுடனும் புறப்பட்டுவருகிறார்கள். அவருட னெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணத் தக்கவர்க ளெந்தப் பூமியி லாவது யாரிருக்கிறார்கள் ஒருவரையுங் காணேன் நீங்கள் யென்னபழியைத்தேடிக்கொண்டீர்கள். நீங்களெவ்விடம் போனபோதிலும் இராமபாணம் விடாது. இனி யென்ன சொல்வேனென்றார்.

அதுகேட்டு சோமகாச மகாராசனுந் திடுக்கிட்டு ஐயா முனிநாதரே பராபாவஸ்துவாய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணரே ராமபிரானாக அவதரித்திருக்கிறாரென்று அறிந்து அவர்விடப்பட்ட குதிரையையும் வீஷ்மத்துடனே பிடித்துக் கட்டி யுத்தஞ்செய்தவர்களல்ல, நாங்களெல்லாம் அவர்பாத சேர்வையைக் காணும்பொருட்டு அவர்விடப்பட்ட அஸ்வத்தைப்பிடித்துக்கட்டி யுத்தஞ்செய்தால்குதிரையைவிடுவிக்க ஸ்ரீராமபிரானே வருவார் அவருடைய பாததெரிசனங்கண்டு சாயுச்சியபதத்தை யடையுலாமென்கிற கருத்தினால் அவர் விடப்பட்ட குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி யுத்தம் பண்ணினோமென்றார்கள் அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நாரதர் நகைபுரிந்து பிர்ம்மாதேவேந்திரர் தேவர்கள் மகாத்துமாக்கள் யக்ஷகின்னரர் கருடகாந்தருவர் சித்தவித்தியாதரர் பன்னக ஏகாதச ருத்திரர்கள் துவாதசாதித்தர்கள். முதலானோருங் காணுதற்கரிதாகிய பாதாரவிந்தத்தை வரவழைக்க உங்களால் வலிமையுண்டோயென்ன, சோமகாசமகாராசனும் சுரதமகாராசனுமெழுந்து நாரதரை சேவித்து கைகட்டி வாய்பொத்தி ஐயா, நாரதமகாமுனிவரே அடியார்கள் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்து ரட்சித்துக்கொள்ளுமென்று மிகவும் பணிவாகச்சொல்ல, நாரதமுனிவர் ஓய் சோமகாசமகாராசனே கேளுங்கள்தீங்கள் அறிந்து மறியாமலுஞ்செய்த பிழையைப்பொறுத்தருளினேன உங்களிருதிறவர் சேனைகளையு மெழுப்பிவிடுகிறேன் ஆகையால் நீங்களும் உங்கள் சேனைகளுடன் மந்திரிபிரதானிகளும் அஸ்வமேதக் குதிரையையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் சத்துருக்கமகாராசனை வணங்கிச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டீர்களானால் ஸ்ரீராமர் திருவடித் தாமரைகளைக்கண்டு சேவிப்பீர்களென்றார் அதற்கவ்வரசன் அப்படியே தங்கள் திருவாக்குக்கெதிர் வாக்கில்லாமல் செய்கிறோமென்றார்கள்.

அதுகேட்டு நாரதர் பீடத்தைவிட்டெழுந்திருந்து சோமகாச மகாராசனையுஞ் சுரதராசனையுமழைத்துக்கொண்டுரணக்களம்வந்து தமதுகமண்டலத்திலிருக்குஞ் சலத்தைச்சண்டமாருதம் வீசினாற்போல் நான்குமூலையுஞ்சுழன்று அமிர்தத்தைவீசும்பொழுது அந்தஅமிர்தசஞ்சீவி காற்றுனதுபடவே கைகால் சிரசு எலும்பு இறைச்சிதோல் யாவும்பொருந்திநித்திரையிலிருந்து எழுபவர்போ லெழுந்தார்கள், யானைதேர்

பரிவாரமும் எழுந்து நின்றதுகள், அரண்யராசன் சுவேலை ராசன் மந்திரிபிரதானிகளுஞ் சோமகாசமகாராசனை வணங்கி, ஆசிர்வாதம் பெற்றார்கள் அப்போது சத்துருக்கமகாராசன், சூரசேனன் வீரசேனன், உக்கிரசேனன், மட்சயந்தமகாராசன், மகாமாயன், சலவசந்தன், காலசித்தன், நீலாட்சதன் படைத்தலைவர் சேனாதிபதி ராசமன்னர் மட்சயந்தனுமான் குகன்முதல் சகலரும் வந்துகண்டு அடிபணிந்து யுத்தத்திற்குச் செலவுகொடுமென்று கேட்டார்கள் அதற்குச்சத்துருக்கர் யோசனைசெய்து யுத்தத்திற்குச் செலவுகொடுத்தார் அந்தவேளையில் பேரிகைகளுடன வாத்தியமுழங்கச்செய்தார்கள் அதுகண்டு இராட்சதர்களும ராசமன்னர்களும் அட்டகாசம்பண்ணினார்கள். அந்தச்சமயத்தில் சோமகாசமகாராசனும் அரண்யனும் சுரதனும் சுவேலை ராசனும் மந்திரிபிரதானிகளும் புடைசூழ, அஸ்வமேதக்குதிரையுடனும் காணிக்கை கப்பணங்களெடுத்துக்கொண்டு வாத்தியமுழங்கச் சத்துருக்கருடைய பாளையத்தினுள் வருகின்றபோது சத்துருக்கமகாராசரும் மட்சயந்தராசனும் வீரசேனனும் சலவசந்தமகாராசனும் மகாமாயனும் சூரசேனனும் வீரசேனனும் யாவரும் எதிர்கொண்டுவர சோமகாசமகாராசன் சுவேலைராசன் சுரதராசன் மூவரும் சத்துருக்கமகாராசனுக்கு அஸ்வமேதக்குதிரையுங் காணிக்கை கப்பணங்களையுங் கொடுத்து வணங்கினார்கள். சத்துருக்கமகாராசரும் மற்ற அனைவரையுஞ் சங்கீத மேளத்துடனே சமாதானமா யழைத்துக் கொண்டு வாரணாபுரிக்கருகில் தண்டு தளங்களை நிறுத்தப்போட்டு சத்துருக்கமகாராசருடன் மட்சயந்தமகாராசன் உக்கிரசேனன் சலவசந்தன் மகாமாயன் சூரசேனன் வீரசேனன் காலசித்தன் ஐம்பத்தாறு தேசத்துராசாக்களுடனும் கொலுமண்டபம்போய் ஆசனமளித்துட்கார்ந்து சற்றுநேரம் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து யாவருமெழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து நியமநிஷ்டைகள் முடித்துக்கொண்டு உண்டு கந்தகம்ப கஸ்தூரி பரிமளாதிகளணிந்து அடக்காமுது மென்று சோமகாசமகாராசனோடு கொலுமுகம் வந்து ஆடல் பாடலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த வேளையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடையதண்டானது வாரணாபுரி பட்டணத்தைநோக்கி, மகா உக்கிரமாய் சோமகாசமகாராசனையும் அவன் பிள்ளைகள் அரண்யராசனையும் சுரதராசனையும் சேனைகளையுங் கொன்று பட்டணத்தை கொள்ளை

கொள்ளுவோமென்று ஆற்பரித்துக் கருந்தூள் செந்தூ ளெழும்ப வெகுவேகமாய் வருவதை தூதுவர்கள் கண்டுப யந்து, நடு நடுங்கி ஓட்டமாயோடிவந்து சோமகாசமகாராச னுக்குச் சொல்லவே அவர் அதிவிறைவாய் பிள்ளைகளுடன் மந்திரிபிரதானிகளோடுந் திட்டென் றெழுந்திருக்கவே சத் துருக்க மகாராசனுந் தன்னுடன்வந்த ராட்சதவீரரும் ராசா திராசரும் சேனாதிபதிகளும் எழுந்திருந்து இருதிறவீரரும் ஏகோபித்து எதிர்கொண்டு வருவதைக் கேழ்விப்பட்ட ஸ்ரீரா மபத்திரரும், இரதத்தை விட்டிறங்கிப் பாதசாரியாய் வரவே யாவருங்கண்டு அடிவணங்கி அனேக வந்தனங்கள் புரிந்து அழைத்து வந்து தன்சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து மிகவும பயபக்தி விநயத்துடன் சொல்லுகிறான், ஸ்ரீ அகிலா ண்டகோடி பிரம்மாண்டநாயகா ஆபத்பாந்தவா அநாதர க்ஷகா ஆதிமத்தியாந்தரகிதா இராவணசம்மாரா அடியேன் செய்த பிழையைப்பொறுத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்று அனேக விதமாகத் தோத்திரம்புரிந்து பின்னையுஞ்சொல்லு கிறான். கேளும் ரகுநந்தனா தேவரீருடைய தம்பியாகிய சத்து ருக்கமகாராசரையும் இராசமன்னர்களையும் இராட்சதசிரேஷ் டர்களையுங்கண்டேன். இப்போது தங்கள் பாததரிசனமுங்க ண்டு கொண்டேன் அதனால் நானும் என்பிள்ளைகளும் இனி யில்லாத பாக்கியத்தையடைந்தோம் மேலும் அடியார்கள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து இரட்சிக்கவேண்டு மென்று பலவாறுகத் துதிபுரிந்து பணிந்துநின்றான் அப்போது சத் துருக்கரும் நடந்தசெய்திகளை ஸ்ரீராமரிடத்தில் சவிஸ்தார மாகச்சொல்லி வணங்கினர் அப்படி வணங்கிய சத்துருக்க ரையெடுத்து மார்போடு தழுவி ஆசீர்வதித்து பிறகு ஸ்ரீராம ரானவர் சோமகாசமகாராசன் சுரதமகாராசன் சத்துருக்கம காராசர் பரதலட்சண சுக்ரீவன், அங்கதன், விபிஷணன் மா லியவான், சுமந்திரன், இன்னு மற்றுமுள்ள இராட்சதர்களு டன் கேளி விலாசமாய் வாரணாபுரிபட்டணத்தில் மூன்றுநா ளிருந்து நாலாநாள் காலையில் அயோதிக்குப் போகவேண்டு மென்று நினைத்து தனதுதம்பியாகிய சத்துருக்கமகாராசரை அழைத்து அப்பா சத்துருக்கா, நான் அயோத்திக்குப்போ கட்டோ அல்லவென்று உன்னுடன்கூட வரட்டோவென்று கேட்க, அப்போது சத்துருக்கர் சொல்லுகிறார் அண்ணாரகு நந்தனா தாங்கள் வரவேண்டியதில்லை அயோத்திக்குப்போய் ச்சேருங்கள் நானும் சோமகாசராசரும் அரண்ணியமகாராச

னும் சுரதராஜனும் அவர்களுடைய மந்திரிபிரதானிமுதலிய சேனைகளும்பிரயாணப்பட்டு பூமிப்பிரதக்ஷணஞ்செய்துக்கொண்டு அதிகசீக்கிரத்தில் அயோத்திக்குவந்து சேருகிறோமென்று சத்துருக்கர் சொல்ல, அப்படியே ராமரும்சம்மதித்துதமது இரதத்தைக் கொண்டுவரச்சொல்ல அப்படியேசாரதியும் இரதத்தைக்கொண்டு வந்து நிறுத்த, ஸ்ரீராமரும்,சோமகாசமகாராஜனிடத்திலும், மற்றுமின்னுமுள்ளவர்களிடத்திலும், விடைபெற்றுக்கொண்டு, இரதத்தின் பேரிலேறினார். அப்போது ஆலவட்டம் சாமரைவீச, முத்துக்குடைபிடிக்க திருச்சனனம் வெங்கலப்பேரிகை ஜயபேரிகையடிபட, நாட்டியபெண்கள் நடனம்புரிய, கட்டியர்கள் கட்டியங்கள்கூற, பாட்டகர்கள் புகழலிருதுக்கொடிபறக்க, இத்யாதிவைபவத்துடனும் சோமகாசமகாராசனும் சத்துருக்க மகாராசன்முதல் சகலமான இராசகூட்டங்களும் வாரணபுரியை விட்டு மூன்றுநாழிகை தூரம்போய் ஸ்ரீராமரும் சேனைகளுடன் அயோத்தியாபுரி பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

இப்பால் சத்துருக்க மகாராஜன் காலசித்தனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ஓ்காலசித்தனே நம்முவடைய யானை தேர்பரிசேனைகளைத் தயார்படுத்தென்றுக்கியாபிக்க, அவ்வாறேகாலசித்தனுங் கோட்டைக்கு வெளியில்வந்து சகலரையுந்தயார்செய்து அஸ்வமேதக்குதிரைக்குப் பூசைசெய்து அதன்பின் கந00 இராட்சதாளையுஞ் சேனாதிபதியான நீலாட்சதனையுங் கட்டியனுப்பி ஒரு யானையின்பேரில் கருடக் கொடிபிடித்து, அடிவானங் குமுறுவதுபோல பயணபேரியானது அடிபட, சத்துருக்மகாராஜனும் சூரசேனனும், உக்கிரசேனனும் குகனும் மட்சயந்தனுமானும், ஐம்பத்தாறு தேசத்து இராசாக்களும் படைத்தலைவர் சேனாதிபதிகளும் சகலரும் இரதமேறிப்புறப்பட்டார்கள். அவர்கள்புறப்படவே சோமகாசமகாராசனும், அரண்ணியராசனும், சுரதராஜனும் சுவேலைராசனும், அவர்களைச் சார்ந்த இராசமன்னரும், இரதமேறி சத்துருக்கமகாராசஜரிடம் வந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் கர்னபூரி, மத்தளம், கைத்தாளம் பட்டயம், வீரமுரசு, வெண்கலமுரசு, ராயமுரசு, ரணமுரசு, ராயபேரி, வெண்கலபேரி, டமாரபேரிகை, தவண்டை, மல்லரி, குடமுழா, பஞ்சநாதக்கித மேளங்களென்று சொல்லப்பட்ட

முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களும், கடலொலிபோல முழங்கபுறப்பட்டுபோகிறபோது யானைகள் நடக்கிற உதட்டியும்,தேர்கள் நடக்கிறவேகமும்,கால்பலங்களின் அதிர்ச்சியும் கால்பலமானஇராஜாக்களின்வில்நாணோசையினுலும்பூமியானது நடுங்க, ஆதிசேஷன் ஒடுங்க அஷ்டகுலபர்வதங்களுங் கலங்க,செந்தூள் கருந்தூள் ஆகாயத்தையளாவிட, இந்தப்படி ஆரவாரத்துடன்வாரணுபுரிபட்டணத்தைவிட்டுநேர் வடக்காகப்போய்,வடக்கேயிருந்து வடமேற்காகத்திரும்பி அஸ்வமேதக் குதிரையின்பின் வருகிறபோது குதிரையின்பின்போகிறஇராட்சதாளும் குதிரை மலசலம்விட்ட இடங்களில் ஓமசாந்திகள்செய்துமே?விலுங்கட்டி,குளமெடுத்து அவ்விடத்திற்றண்டு விட்டிறங்கி தானதருமங்கள்செய்துக்கொண்டுபோகிறபோது அஸ்வமேதக்குதிரையானது வடமேற்கிலிருந்து வடகிழக்காகத்திரும்பிவருகிறபோது அஸ்வமேதக் குதிரையைக்கண்ட இராஜாக்களெல்லோருங் கையெடுத்துக் கும்பிடுவாரும்,காணிக்கைகப்பங்களைக்கொண்டுவந்து கொடுத்துசத்துருக்கமகாராஜனை வணங்குவாரும், தண்டுவருகிற சமாச்சாரங்கேட்டு வலசை வாங்கியோடிப்போவாரும், இந்தப்படியாய் ஒருவரும் நிகரில்லாமல் காடுசெடி மலைகுன்று ஆறுமடுக்கள் ஊர்நாடு கிராமம் சீமைபூமியாவும் கடந்து பத்மாவதிபட்டணத்திற்கருகில் வருகிறபோது அப்பட்டணத்தையாளப்பட்ட சந்தனமகாராஜனுணவர் வைகறை யெழுந்திருந்து கோட்டைக்கு வெளியில் ஸ்நானத்திற்குவந்தார். அந்தவேளையில் அஸ்வமேதக் குதிரையானது அந்தக்கோட்டையோரமாகப் பச்சென்ற புல்லைக்கண்டு மேய்ந்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக்குதிரையை சந்தனமகாராஜன்கண்டு இதேது அஸ்வம் மகாயழகாயிருக்கின்றது. இதுதேவர்கள் விடப்பட்ட அஸ்வமோ யார்விட்ட அஸ்வமோ இந்த அஸ்வம் இவ்விடம் வரவேண்டிய காரணமென்னவென்று அருகில்வந்து அஸ்வத்தினுடைய நெற்றியில் எழுதி கட்டியிருக்கிற விருதாவொளிப் பட்டத்தை வாசித்துப் பார்க்கும்போது அதில் எப்படி யெழுதியிருக்கிறதென்றால் சூரியவம்சத்து இராசர்களனைவருக்குஞ் சக்கிரவர்த்தியாய் ஆதித்தனைப்போற்பிரகாசிக்கின்றவர்,பிரதாப வீரதீர உதாரசௌரியமுள்ளவர் ஆயிரத்தெட்டு அண்டமும், உஉசு-புவனமும் சத்தசாகரஞ் சூழ்ந்த

ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் ஏகசக்கிராயாயாளப்பட்ட இராவணேஸ்வரனை வென்றவீராதிவீரரான ஸ்ரீராமபிரான்விட்டகுதிரை இதன்பின்னாற் சத்துருக்கமகாராசன வருகிறான் இந்தசத்துருக்கமகாராசனை செயிக்கத்தக்கவல்லமைப்புருடர்கள் இக்குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டியுத்தஞ்செய்து வெற்றியடையலாம் அப்படிச்செய்யமனமில்லாத பக்தியான்கள் இந்தக்குதிரையைக்கண்டவுடன் பூசை செய்து காணிக்கைகப்பங்கொண்டு வந்துவைத்து சத்துருக்கமகாராசனை வணங்கிவாழலாமென்று அந்தப்பட்டையத்திலெழுதியிருந்ததை சந்தனமகாராசன் பார்த்து குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு தலையையசைத்துச் சொல்லுகிறான்.

சந்தணமகாராசன்

குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டடல்.

ஆ! ஆ! இந்தவிபவமெங்காகிலுமுண்டோ தானேசூரனென்றுகர்வித்து தானென்ற ஆண்மைப்படைத்தவனுயிரைப்போக்கிக் கணநேரத்திலென் சமர்த்தைக் காண்பிக்கிறேனென்று பற்களைகடித்து அருகிலிருந்த சேவகர்வசங்குதிரையை ஒப்புவித்து ஸ்நானத்திற்குச் சென்றுஸ்நானம் பண்ணி நியமநிஷ்டை முடித்துக்கொண்டு அஸ்வமேதக்குதிரையுடனே கொலுமண்டபம் வந்து மந்திரிகளுடனும், இராசாக்களுடனும் இந்தச்சங்கதியைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சந்தனமகாராசனுடைய பேரப்பிள்ளைகளான சவுபாலன் சவுந்திரனென்னப்பட்ட இருவரும் குதிரையினுடைய நெற்றியிற்கட்டிய பட்டத்தை வாசித்துப் பார்த்து ஐயையோ ஸ்ரீராமன் தனக்குள்தானே ரணசூரனென்று கர்வித்து நம்மையெல்லாம் பெண்களாக்கினான்பார்த்தையோவென்று கர்ச்சித்துக் கோதித்தெழுந்து ஆ, ஆ. இவனுடைய ஆண்பிள்ளைத் திராணியையும் சேனைகளுக்கெல்லாம் இராசனாகவரும் சத்துருக்கமகாராசனுடைய சவுரியத்தையும் இன்றையதினம் காண்போமென்று கடுங்கோபமுண்டாகி, அஸ்வமேதக்குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டிப் பத்திரப்படுத்துங்களென்றுசேவகருக்கு ஆக்யாபித்துத்தாங்களுங் கொலுமண்

டபம்வந்து உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது சந்தனமகாராசன் சேனாதிபதியான கெதாயுதனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் வாராய்சேனாதிபதியான கெதாயுதனே நம்முடைய தண்டு தளங்களைச் சீக்கிரந்தயார்செய்யு மென்றாக்கியாபித்து கொலுவிலிருந்தவர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு தாமும்தம்முடைய பேரன் மாருடனெழுந்து அரண் மனைக்குச் சென்று போசனமருந்தி, கந்தகதம்பங்களணிந்து கிரீடந்தரித்து புஜக்கிருதிபூண்டு ஆடையாபரணாலங்கிருதனாகி அம்புறாப்பொதி முதுகிற்கட்டி கற்பூரதாம்பூலமென் தங்கள்தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் [illegible]சனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது சேனாதிபதியான கெதாயுதன்தண்டை வெளிப்படுத்தினான்• எப்படியென்றால்• ரணரங்கசூரரான இராசமன்னர்கள் முப்பத்திரண்டா யுதங்களு மெடுத்துக்கொண்டு யானைகள் மீதேறி இருநூ ரக்ரோணி புறப்பட்டன. அதன்பிறகு நொடியிற் படையைவெல்லுங் கொடிமுடிமன்னர்கள் வில்லம்பெடுத்து இரதத்தின்மீ துட்கார்ந்து நூரக்ரோணி புறப்பட்டன. அதன்பின் எத்திசையிலும் வெற்றிபெற்ற சுத்தவீரர்கள் கத்திகளை அஸ்தத்திலேந்திக் கொண்டு மனோவேகத்தினாலும் அதிகப்பட்டகுதிரைகளின்பேரிலேறி எண்ணூறு அக்ரோணிகள் புறப்பட்டது அதன்பிறகு செப்புதற்கரிய ஒப்பற்ற முப்பத்திரண்டு ஆயுதங்களும் இடுப்பிற்கட்டிக்கொண்டு ஆயிரத்தைந்நூறு அக்ரோணிசேனைகள் புறப்பட்டது. அப்போது ஒருயானையின் மீது புலிக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு பேரிகையறைவித்தார்கள்.

அந்த ஓசையைச் சந்தனமகாராசன்கேட்டு தானுந்தன் குமாரர் சல்லியராசனும் சாத்மீகராசனும் அவர்களுடைய குமாரர் சவுபலவுந்திரனும் இரதமேறி வந்தார்கள். அவர்களுடன் இரண்டாயிரம இராசகுமாரர்களும் துருபதனும்ஆயிரத்தைந்நூறு மந்திரிகளும் முன்னூற்றைம்பது படைத்தலைவரும் சேனாதிபதியானகதாயுதனும் இரதமேறிப்புறப்படவே பயணம்பயணமென்று இராயபேரிவெங்கல பேரியடிக்க நானாவிதவாத்தியங்கள் முழங்கத்தக்க யானைகள் முன்னும், தன்பின் இரதங்களும், அதன்பின்குதிரைகளும், அதன்

பின் சேனைகளுமாகக் கோட்டையைவிட்டு வெளியில் வந்து பவுஞ்செட்டு நிறுத்தி யுத்தபேரி முழங்கினார்கள்.

இவ்விடத்திலிப்படியிருக்க அவ்விடத்தில் அஸ்வத்தின் பின்வந்தஇராட்சதாள் அஸ்வமேதக் குதிரையைக் காணமல் குதிரையைத்தேடிக்கொண்டுபத்மாபுரிபட்டணம்வருகிறபோது தண்டுகளான துபாளையமிறங்கியிருப்பதைப்பார்த்துதண்டிலுட்புகுந்து தேடிக்கொண்டு வருங்காலத்தில் சல்லியராஜன் இராட்சதாளைப்பார்த்து கோபமாகி பதினயிரஞ் சேவகரையனுப்பி இராட்சதாளைப் பிடித்துவரச்சொன்னார். அவர்கள் சென்று இராட்சதாளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ஓய் இராட்சதர்களே கேளுங்கள் எங்களிராஜகுமாரனாகிய சல்லியராசன் உங்களையழைத்து வரச்சொன்னார் வாருங்களென்றழைத்தார்கள். அதற்கவர்கள் மாறுத்தரவு சொல்லாமல் சேவகரோடுகூடவந்து சல்லியனைக்கண்டார்கள் சல்லியனவர்களையுற்றுநோக்கிஅடா இராட்சதர்களே நீங்களெவ்விடமிருந்து எங்குபோகிறீர்கள் தண்டில் நீங்கள் வந்தகாரியத்தைத்தெரியச்சொல்லுங்களென்றான் அதற்கு இராட்சதர்கள் ஓய் இராஜனே கேளும் அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தை யாளாநின்ற தசரதமகாராஜன் குமாரனாகிய ராமபிரான் இராவணகும்பகர்ணாதிகளைச் சம்மாரஞ்செய்து அவர்களுக்கு சகாயமாகவந்த தசகண்டராவணனையும்,சகஸ்திரகண்டராவணனையுங்கொன்று, விபீஷன், மகாமாயன், சலவசந்தன் இம்மூவர்களுக்கும் பட்டங்கட்டி தாம் அயோத்தியாபுரியில்வந்து பட்டாபிஷேகராகி இராசசியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அச்சபைக்கு வதிஷ்டமுனிவந்து ராமரை அஸ்வமேத யாகஞ் செய்யச்சொல்லிக் கிருபைபுரிந்தார்.

ஸ்ரீராமரும் வதிஷ்டவகாமுனிவர் திருவாக்கின்படி அஸ்வமேதயாகம் பண்ணவேண்டி எங்களுக்கு இராசாவாகியவிபீஷணரையும் இராட்சத்சிரேஷ்டரையும் இராட்சதர்களையுமழைப்பித்து குதிரையைவிட்டு அதன்பின்ஐம்பதுவெள்ளம் இராட்சதாளையுமதற்குண்டான சேனதிபதிகளையுமனுப்பியதற்குபின்பலனுகவந்த நாநூராயிரம் அக்ரோணிசேனைகளையும் ஐம்பத்தாறு தேசத்து இராசாக்களையுங் கூட்டியனுப்பிவைத்தார்.

நாங்களும் புறப்பட்டு குதிரையைவிட்டு அதன்பின்றொடர்ந்து வரும்போது மதனபுரிபட்டணத்தை யாளப்பட்ட வீரசேனனும் வாரணபுரியைபரிபாலனஞ்செய்யப்பட்டசோமகாசராசனும் குதிரையை பிடித்துக்கட்டி யுத்தம்பண்ணி அவர்களால் சாயாமல் சத்துருக்கமகாராசனைவணங்கி சமாதானஞ்செய்துக்கொண்டு அவர்களுஞ்சேனைகளுடன் சத்துருக்க மகாராசன் தண்டிற்சேர்ந்துக்குதிரையைவிட்டு அதன் பின்காவலாக பதினாயிரம் இராட்சதாளையும் அனுப்பிவைத்தார்கள் அந்தக்குதிரை யிவ்விடம்வந்தது நீங்கள் காணீர்களோவென்று வினவிய இராட்சதர்களைச் சல்லியன்பார்த்து அடா இராட்சதர்களே ஆயிரத்தெட்டு அண்டம் இருநூற்றிருபத்திநாலு புவனமுஞ்சத்தசாகரஞ்சூழ்ந்த ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் ஏகசக்கிரமாயாளப்பட்ட இராவணராக்ஷசதர்களை செயம்பண்ண சூரவீரனானாலுமென்ன தன்னைச்சார்ந்த இராசாக்களுடைய சீமை பூமி நாடு கிராமத்தில் தன்னுடைய பிரதாப சௌரியத்தை பட்டயத்திலெழுதி குதிரையினுடைய நெற்றியிற்கட்டிப்பிரதட்சணம்வரவேணுமேயல்லாமல் தானேசூரனென்றுகர்வித்து வீரப்பட்டயமெழுதிக்குதிரையைவிட்டபடியினால் என்பட்டணத்தில்வந்து எங்கள் கையிலகப்பட்ட குதிரையை விடுவிக்க மும்மூர்த்திகளுக்கும் வல்லமையிராது ஆகையால் நீங்கள்போய் உங்களுக்குத்தலைவனாகிய சத்துருக்கமகாராசனைக்குதிரை விடுவிக்கவரச்சொல்லுங்கள் விடுவிக்கசாமார்த்தியமில்லாவிட்டால் தண்டுடனோடிப்பிழையுங்கள் இல்லாவிட்டால் நம்மைவணங்கி நடக்கச்சொல்லுங்கள் மூன்றில் எதுயுத்தரமாயிருக்கிறதோ அப்படிச்செய்யச் சொல்லுங்களென்று சொன்னான்.

முதல் நாள் யுத்தம்.

அதுகேட்டு இராக்ஷசதாள் பல்லை நெறநெறவென்றுகடித்து சல்லியராசனைப்பார்த்துசொல்லுகிறார்கள் அடாஇராஜகுமாரனே,மோசம்போகாதேவேஷமாகாதே நீயாஎங்களிராஜனாகியசத்துருக்கமகாராஜனைஜெயிக்கிறவன் உன்னையும்உன்னுடையதண்டுதளத்தையும்பெரிதாகயெண்ணிவணங்கவாஇ

ப்பவுமெங்கள் குதிரையைவிட்டுச்சரணமடைந்தாயே யாகில் தரணியில் வாழ்வாய்யில்லாவிடில் மரணமாவாயென்றார்கள். அதுகேட்டு வல்லமைசாலியாகியசல்லியராஜன்கொல்லுஞ்சிங்கம்போல்ஆக்கிரவியாக்கிர நிக்ரோதனுய்வில்லைவளைத்து துல்லியமானபாணங்களைத்தொடுத்துப்பிரயோகஞ்செய்யவே இராக்ஷசதாள் தீட்சண்ணியமான முப்பத்திரண்டாயுதங்களையும்றிவ்றிவ்வென்று சொரியும்போது சல்லியராசன்சேனைகளுமுனைந்து, யுத்தம்பண்ணும்போது இராட்சதாள்மிஞ்சிசல்லியன்சேனைகள்பேரில்விழுந்துபுலி ஆட்டைக்கவ்வுதல் போல் குறவளையைக்கடித்து உதிரத்தைக்குடித்து அவர்களைவாரிவாரிஆகாயத்திலெறியும்போதுகால்பலமான சேனைகளெல்லாம்சின்னபின்னமாய்ராட்சதாள்முன்னின்றுயுத்தம்பண்ணமாட்டாமல்ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். அதுகண்டுசெல்லியன் கோபங்கொண்டுஅளவற்றபாணங்களைவிட்டு இராட்சதாளைக் கொல்லுகிறபோது குதிரையின்பின்வந்த இராட்சதாளுக்குச்சேனதிபதியான நீலாட்சதன்கண்டு, அதிசீக்கிரமாகஇரதத்தை நடத்தி இராட்சதாளைப்பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டு தான் முன்னின்று வரப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாஞ் சித்திரவதைசெய்து பத்துதிவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்துப்பிரயோகப்படுத்தினன்.

அதற்கு சல்லியராசன் பதினைந்து திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணினன். அதுவும் நாகசர்ப்பம் போலச் சீறிக்கொண்டுவந்து நீலாட்சதன்லிட்ட பத்துதிவ்வியாஸ்திரங்களையு மறுத்துவிட்டு அவன்பிடித்திருந்த வில்லை யிருதுண்டாக்கிவிட்டது. அப்போது நீலாட்சதன் சல்லியராசனைப் பார்த்து இந்தமானிடன் மகாபலவானு யிருக்கிருன். இவனைச்சீக்கிரம் கொல்லவேணுமென்றெண்ணி இரதத்தைவிட்டு சிவ்வென்று பாய்ந்து சல்லியன்கையிற் பிடித்திருந்த வில்லைப்பிடிங்கிஒடித்தெறிந்தான். அதுகண்டு மகாமாயன் கோபங்கொண்டு தன்வாளாயுதத்தை யுருவி நீலாட்சதனுடைய சிறசையறவெட்டினன். அதனலவன் இரதத்தைவிட்டுப் பூமியில்விழுந்து எமலோகஞ் சேர்த்தான்.

அப்போது ஒருஇராட்சதன் குய்யோமுறையோ வென்று புலம்பிக்கொண்டு சத்துருக்க மகாராசன் தண்டுக்குச்சேனு

திபதியான காலசித்தனிடஞ்சென்றுசொல்லுகிருன் ஓ, ஐயா காலசித்தனேகேளும் பத்மாவதிபட்டணத்தை பரிபலானம் பண்ணப்பட்ட சந்தனமகாராசன் நம்முடைய குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி அவனுடைய குமாரவர்க்கம் பிள்ளைபேரன் மார் யானைதேர்பரிசேனையையுங் கொண்டுவந்து கோட்டைக் குவெளியிலே தண்டுவிட்டிறங்கினன்.

அதுகண்டு, நாங்கள்குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு, அவ்விடம்போய்ப் பார்த்தோம்,காணுமையால்திரும்புஞ் சமயத்தில் சந்தனமகாராசன் குமாரன் சல்லினென்னப் பட்டவன் சேவகரை விட்டெங்களை யழைப்பித்து, தூஷணைகளாகப் பேசிதங்களுடன்யுத்தம் புரிந்து நீலாட்சதனையும் பதினையாயிரம் இராட்சதாளையுங் கொன்றுவிட்டான். நான்மாத்திரம் தப்பித்துக் கொண்டோடிவந்தே னென்றுன். அதுகேட்டுகாலசித்தன் அந்தந்தூதுவனைசத்துருக்கமகாராசனிட மழைத்து போய்விட, அவன் நடந்த செய்திகளைச் சொன்னுன். சத்துருக்கனும் பத்மாவதி பட்டணத்துக்குள் தூதுவனை வழிகாட்டச்சொல்லி, அவனைமுன்னனுப்பி அவன்பின் தண்டுகளானது சண்டையெங்கேயென்று அண்டங்குலுங்க,மண்டலங்கலங்க, வந்துசேர்ந்தார்கள்.

அதுகண்டுசேனுதிபதியான கெதாயுதன் தன்னுடைய சேனைகளை யெல்லாம் சத்துருக்கமகாராசன் பாளையங்களின் மேலே வத்தாலும் ரதத்தைநடத்தி வில்லையெடுத்து நாணிபிகிந்து சங்கோபசங்கமாய்ப் பாணங்களை சரமாரிபொழிந்துவிட்டான் அந்தப்பாணங்களும் வில்லில் விடுபட்டுகாலக்கோடி விஷம்போற் சீறிக்கொண்டுவந்து விழுகிறபோதுசேனைகளானது கால்மாடுதலைமாடாய் கண்டதுண்டமாய் விழத்தலைப்பட்டது. அக்காலையில் சத்துருக்கமகாராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருர்.

ஓய், சோமகாசமகாராசனே! நாமின்னந்தண்டு தளங்களைவிட்டிறங்கவுமில்லை இதற்குமுன்பாக நம்முடையசேனைகளை இப்படிவந்து கொல்லுகிறவனர் இந்தப் பட்டணத்தைப்பரிபாலனம் பண்ணப்பட்டராசனை நீயறிந்திருப்பீர் அவன் பலாபலங்களும் உமக்குத்தெரிந்திருக்கும் அதையெனக்

கு விபரமாகத் தெரியச்சொல்லவேண்டு மெனவே சோமகா சமகாராசன் கூறுகிறார் ஐயா சத்துருக்கமகாராசனே இந்த ப்பத்மாவதி பட்டணத்தை யாளப்பட்ட சந்தனமகாராசனே மெத்தவும் அரிபக்தியிற் சிரேஷ்டன், சாந்தகுணம்படைத்த வன், தரும தயாளன், கர்வித்தராசர்களுக்கு சிங்கத்தைப்போ லொத்தவன், அவருடையகுமாரரோ சல்லியன் சாத்மீகனெ ன்று இரண்டுகுமாரருண்டு அவர்களோ ஸ்ரீமந்நாயணரை யி டைவிடாமல் தியானம் பண்ணப்பட்டவர்கள் அவர்கள் சா மர்த்தியத்திற்கு இந்தத்திரிலோகங்களும் இணையல்ல, இவர் களுக்கிரண்டு பிள்ளைகளுண்டு அவர்களோ தந்தைபாட்ட னைவிட, மிகவும் விஷ்ணுபக்தியுடையவர்கள், நீதிமுறை மையறிந்தவர்கள். வீரத்துவ மிகுந்தவர்கள் அவர்கள் முன்னிற் காலகண்ட திரிநேத்திர தரன்வந்தாலும், நல்ல பூசை பண்ணுவார்கள். வரப்பிரசாகம் பெற்றவர்களென்று ர்அதுகேட்டு சத்துருக்கராசன் சோமகாராசனைப் பார்த்து சொல்லுகின்றார். அப்படி அரிபக்திரேஷ்டர்களாய்ச் சத்திய சந்தனராய் தருமகுண தயாளர்களாக யிருப்பார்களானால் நாம் விட்டகுதிரையை பிடித்துக்கட்டியும் தம்முடைய சே னையையும் அவர்கள் கொல்லுவார்களா வென்றார்.

அதற்குச்சோமகாசமகாராசன்கூறுகின்றார். நாம்விட்ட அஸ்வமானது அவர்பட்டணம் போனபடியினால் அஸ்வத் தைப்பிடித்துக் கட்டி யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள் அவர் பட்டணம் போகாமல் நமதுபட்டணத்தி லிருந்ததேயானால் ஒருவரும் பிடிக்கமாட்டார்கள் எவ்வளவு சாத்மீககுணராச னானாலும் தன்னைத்தேடி வந்தசண்டையை விடுவார்களோ அப்படிவிட்டு விட்டால் ஆனையைப்பூனை பிடித்துவிடாதோ ராஜாக்களாய்ப்பிறந்தவர்களுக்கு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனம் பண்ணுவது இயல்பல்லவேவென்றான் அதற்குச் சத்துருக்கர் மெய்தானென்று உள்ளத்திற்கருதி சொல்லுகி றார் ஆனால் சமாதானமாய் அவரையழைப்பித்து குதிரையை விடுவித்துக்கொள்ளலாமா அல்லது யுத்தம் புரியலாமாஇவ் விரண்டு விதத்திலும் எது நலமாயிருக்கிறது சொல்லு மென் றார். அதற்குச் சோமகாச மகாராசன் யோசனைசெய்து சொ ல்வதற்குள்ளாக காலசித்தன் செப்பலுற்றான்.

ஐயா சத்துருக்கமகாராசரே நீர்நல்லவசனஞ்சொன்னீர்நம்மைத்தேடி வணங்குபவரை நாம்வணங்கினுல் தேவர்களும் முனிவர்களும் ராசர்களும் ராட்சதசிரேஷ்டர்களும் நகையார்களா பகைவந்தபோது நகைபுரியலாமோ அதுபோலஎவ்வளவு சாந்தகுணத்தைப் படைத்தவர்களானுலும் சத்தியவாசகருனுலும் நாம்விட்டகுதிரையை அவர்பிடித்துக்கட்டி நமது சேனையையுங்கொன்றதுமல்லாமல் நாம் தண்டுவிட்டிறங்கு முன்னம் நம்முடைய சேனைகளின் பேரிற்கவிந்துஅஸ்திரங்களைவிட்டுக் கொல்லுகிறதைப் பார்த்திருந்தும் நாம் சமாதானமாகலாகாது அதுசரியல்ல அடியேனுக்குச் செலவுகொடுத்தால்"நான்போய் யுத்தஞ்செய்து சகலரையுஞ் செயித்து சந்தனமகாராசனையும் நன்றுய்ப்பூசைபண்ணி நம்மையவர் வணங்கும்படியாய் செய்து வருகிறேனென்றுன் அதுகேட்டு சத்துருக்கமகாராசன்முதற்சகலருங்கலக்கந்தீர்ந்து. காலசித்தனுக்குச்சத்துருக்கர் கூறுகிருர் வாராய் காலசித்தனே, ஆக்கப்பொறுத்தவர் ஆறப்பொறுக்கவேணுமே அதுபோல வருங்காலம், செல்காலம், நிகழ்காலமென்று மூன்றுகாலங்களுமறிந்து எதிரியினுடைய பலாபலங்களும் வர்த்தமானங்களுந்தெரிந்து யுத்தஞ்செய்யவேண்டும்; அப்படியுக்தாயுக்தங்களறிந்து யாதொரு காரியங்களும் நடத்திக்கொள்ளவேண்டும் மேலும் நம்மிலும் பெரியோர்களாயிருக்கப்பட்டவர்களிடத்திலும். ஆலோசனைசெய்தால் அதனுலொருதப்பிதமுமில்லைஇப்பவும் நீர்போய்ச்சந்தனமகாராஜன் நம்மை வணங்கும்படியாய்ச் செய்துக்கொண்டுவாரும் அதுவுமன்றி உத்தமாவது புரிந்து வெற்றியாவது பெற்றுவாரு மென்று விடைகொடுக்கக் காலசித்தனுனவன் ரதத்தைச் சேனைகளின் பேரில் நடத்தி வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டுக்கொண்டு அவன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாங்கண்டித்து அவன்சாரதிகளையுந் துண்டித்து ரத்தமயமாக்கித் தேரிற்கட்டிய துவசத்தையும் வெட்டித்தள்ளினு னதனுற் சேனுதிபதியான கெதாயுதன் கோபங்கொண்டு வேறுரதத்திலேறி வில்லையெடுக்கு முன்னமே நான்குபாணங்களைவிட்டு அந்தரதத்தையும்பொடிசெய்தானதனுற் கெதாயுதன் சின்னப்பட்டு கோபதெண்டையெடுத்துக் கிறுகிறென்று சுழட்டிக்கொண்டோடி

வந்து ரதத்தைப்பார்த்து ஓரடி கொடுத்தான் அந்தடி ரதத்தில் பேரிற் படவே ரதமானது உடையாமற் பின்னுக்கு தள்ளிக்கொண்டுபோயிற்று அதனாற் கெதாயுதன் மறுபடியும் பின்னுக்குவாங்கி சாரதியைப்பார்த்து வலக்கைகொண்டடித்தான். அடிக்கவே சாரதி தலையுடைந்து பூமியில் விழுந்திறந்தான். இறக்கவே காலசித்தன் வில்லை ரதத்திலேபோட்டுவைத்து விட்டுவச்சிரகோப தெண்டாயுதத்தை யெடுத்து தலத்திற் குதித்து சுழற்றி கெதாயுதன் சிரசைப்பார்த்துத் தாக்கவந்தான், அந்த அடியை தெண்டாயுதத்தினால் தட்டிவிட்டு காலசித்தன புஜத்தைப்பார்த்து இரண்டடி விட்டான் அதனாலவன் கையசைந்து காலோய்ந்து மூர்ச்சைபதித்து சுவாசத்தைக் கட்டிதன்னுடைய ஆங்காரபலங்கொண்டு வச்சிரகோப தெண்டாயுதத்தை சுழற்றி கெதாயுதன் மார்பிற்றாக்கினான் அதையுமவன் தடாய்த்துக் கொண்டு தன்னுடைய தெண்டாயுதத்தினாற் காலசித்தனைப்பார்த்து மூன்றடி கொடுத்தான்.

அந்த அடியினாற்சிரசிலிருந்து உதிரவெள்ளம்பெருகியது அதுகண்டு காலசித்தன் இந்தமானிடன் மகாபலவானாயிருக்கிறான் நம்மைக்கலக்கலான் அடிக்கிறான் நமதுபலமென்னதாம் பெற்றவரமென்ன நம்முடைய தபசுவுபாயமென்ன நம்மையொருமானிடன் இவ்வளவு கஸ்தப்படுத்தினானல்லவா, காட்டிலவா பூமபுலியை நாட்டிலவா பூம ஆட்டுதார்த்தநபோலும, தாஷைக்கெவிரணச்சாரமற்ற ரூபபலனுரைத்ததுபோலுமாயிற்றல்லவா, நாமிதுவரையில் ஒருவருக்கும் புறமுதுகு காட்டினதில்லை. இன்றிவனாலநமக்கு அபஜெயம வரும்போலிருக்கின்றது நாமசொல்லிவந்த சபதங்களெல்லாம் வீணாவதும்போற்றோணுது, இவனுடைய பலாபலமென்ன. இவனென்ன அணுவுக்குச் சமதையானவன் ஒட்டைசாணில்லை, ஆகையாலிவனுடைய தெண்டாயுதத்தை முன்னே பிளக்கவேணுமென்று மனதிலெண்ணி, வசசிரகோப தெண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி கெதாயுதனைப் பார்த்து விட்டுவிட்டான். அது கெதாயுதன் பிடித்திருந்த கோபதெண்டாடாயுதத்தைப் பொடியாக்கி கெதாயுதனையும் யமலோகம அனுப்பிவிட்டது அதனைச்சல்லியமகாராஜன் குமாரனான சவுபாலனென்கிறபட்டம் காலசித்தனை முன்னமே இரத்தத்த

டத்தி அடாகாலசித்தா, சிலமின்றி வாலும்நலையும் நின்று காலம்போக்குங்குருடனுகிய மூறடா, எங்கள் பட்டணத்திற்கு குதிரையைவிட்டு மீட்டுக்கொள்ளலாமென்று மனப்பாற் குடிக்கிருயலலவா, எங்களுக்கு மிஞ்சினவர்களுமில்லை யென்று பழிக்கிருயல்லவா, வச்சிரகோப தெண்டாயுத மொன்றுண்டென்று நடிக்கிருயல்லவா, என்கையிலிறந்தால் ஸ்ரீராமனெழுப்பிக் கொள்வானென்று மனப்பாற் குடிக்கிருயல்லவா, வங்களுக்கு மிஞ்சினவர்களில்லை யென்று பழிக்கிருயல்லவா, இராட்சதர்கள் முன் இராஜாக்களிணையல்லவென்று குலைக்கிருய் இதெல்லாம் நிலையல்ல, இதோ நீ திக்குமுக்காடி செக்கினிற்பட்ட எள்ளுபோலாகி நீ வாடியோடிப் போகும்படியான வழிதேடிக்கொள்ளென்று விலலை நிறுத்தி ஒரு அக்கினி யாஸ்திரமெடுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகஞ் செய்தான்.

அந்த பாணமானது திரு திகென்றெரிந்துக் கொண்டு வருகையில், காலசித்தனென்பவன் கண்டு ஒரு வருணுஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்து அக்கினியாஸ்திரத்தை அணைத்துப்போட்டான். அதுபோகவே பின்னுஞ் சவுபாலனுனவன் காலசித்தன் முகத்திற்கு நேராக வில்லைப் பிடித்து அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பூட்டிச் சரம்பொழிகிறபோது காலசித்தனும் அளவற்ற அஸ்திரங்களை விட்டறுத்து விட்டு நாலு அர்த்த சந்திராஸ்திரம் விட்டானதுகள் புறப்பட்டு சவுபாலனேறிவந்த இரதத்தை யுடைத்து சாரதி குதிரைகளைக் கொன்று கையிற் பிடித்திருந்த வில்லையு மொடித்தெறிந்து சவுபாலன் மார்பிற்பட்டு முதுகிலுருகிப்போய்விட்டது. அதனுற் சவுபாலன் மரணமூர்ச்சையானுன்.

இரண்டாம்நாள் யுத்தம்.

அதுகண்டு சவுபலராசன் தமையனிறந்தானென்று கேள்வியுற்று மகாகோபமாகி மறுநாள் இரதத்தை காலசித்தன் முன்னுக்குச் செலுத்தி வில்லிலனேகபாணங்களைச் சந்தித்து பிரயோகம் பண்ணினுனது நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருவதைக் காலசித்தன் கண்டு, திவ்வியாஸ்திரங்

கள் பலவிட்டறுத்துப் பின்னுங் காலசித்தனனவன், இருபது நாராசபாணங்களெடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணவே அந்த நாராசபாணங்கள் காலக்கோட்டி வியம்போற் சீறிக்கொண்டு சவுந்தரராசன் சரீரத்தைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து விட்டது, அதனாலவன் மெத்தப்பயமற்று மறுபடியும் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு நூறு திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து ஒன்றின்மேலொன்று யெய்கிறபோது காலசித்தன் கண்டு, கடுஞ்சினங்கொண்டு. தானும் நூறு திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டறுத்துச் சடுதியிலதிகமாக நாராசபாணங்களை சவுந்தரராசன் மார்பைப்பார்த்துவிட்டான். அது வந்து மார்பிற்றாக்கி மார்பிற்றுளைப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணா நாராயணா வென்று இரதத்தின்பேரில் சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

அக்காலையில் சல்லியமகாராசனும் சாத்மீகனும் பிள்ளைகளிருவருட இறந்தது கண்டு மகாகோபாக்கினியுடன்இரதத்தைக் காலசித்தன் முன்னுக்குத் துரத்திவில்லை யெடுத்து நிறுத்தி அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்து அபாரியாக சரமாரி பொழிந்து காலசித்தன் இரதத்தை நேரில் வரவொட்டாமலுடைத்துச் சாரதி குதிரைகளை கஷ்டப்படுத்தி பின்பு அன்பது திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு நோகச் செய்தான் அப்போது காலசித்தனனவன் கடுங்கோபங்கொண்டு வில்லில் ஒரு இடியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து அவ்விருவருடைய இரதத்தை யுடைத்தான். அப்போது சல்லியன் சாத்மீகனிருவரும், லகுவிற்றப்பித்துக் கொண்டு மறுதேரிலேறி கோபமீறிச் சொல்லுகிறார்கள். அடா காலசித்தனே நூலின் பயனையுந் தனுர்வேத சாஸ்திரப் பயனையும் மனுவிக்கியானமுந் தெரிந்த எங்கள் இராசனாகிய சந்தனமகாராசன் கையிலகப்பட்ட குதிரையை விடுவோமா எதிரியென்று வந்தால் பயப்படுவோமா எங்களை வணக்கத்துடன் சரணமென்றடைந்தால் புறவியைத் தருவோம் தூரினல் சரமாரியாய்ச் சொரிவோமென்று காலசித்தன் பேரில் மிதமில்லாத அஸ்திரங்களை விட்டு சாடுகையில் காலசித்தனனவன் கண்டு ஆக்ருஷைங்கொண்டு இரதத்தை நடத்தி வில்லை நிறுத்தி சரவருஷைங்களைப் பொழிகையில் சூரசேனன், உக்கிரசேனன், அஸ்வ

சேனன், இவ்விருவரும் வேகமாகத் தேரைச் செலுத்த வில்லைக் குணத்தொனி செய்வதைக்கேட்டு ஆயிரம் இராசகுமாரர்கள் வந்து மடக்கிக் கொண்டார்கள். அதுகண்டு மட்சயந் தனுமான் குகன் இவ்விருவரும் இரதத்தை நடத்தி இரண்டாயிரம் இராச குமாரர்களை வளைத்துக்கொணடுயுத்தஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது சந்தனமகாராசன் கோபமாகி, மட்சயந்தனுமானையும், குகனையும், இராசகுமாரர்கள் பேரிற் போகவொட்டாமல் மடக்கிக் கொண்டு யுத்தம் பண்ணினன் அது கண்ட மட்சயந்த மகாராசன் சந்தன மகாராசனை குகன்பேரிற் செல்லவொட்டாமல் மடக்கிக்கொண்டு சண்டை செய்தான். அவ்வேளையில் சல்லியன் சாத்மீகனென்னு மிருவருங் காலசித்தனை வளைத்துக் கொண்டு வில்லை நிறுத்தி, அஸ்திரங்களை அமோகமாகச் சரமாரியாய் பொழியும்போது காலசித்தன் கண்டு ஏதடா! இந்த மானிடவர்கள் மகா சாமர்த்தியர்களாக விருக்கிறூர்கள். ஆனாலு மென்னமாயிற்று, இவர்களுடைய சாமர்த்தியம் யெவ்வளவு இவர்கள் நமக்கொரு பொருளோவென்று மகாகோபமாகி, வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை விட்டு இருவரும் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லா மறுத்துத் தள்ளவே, சல்லியன் சாத்மீகனிருவருங் கண்டு, அதிக கோபங்கொண்டு, அளவற்ற திவ்வியாஸ்திரங்களை காலசித்தன் பேரில்விடுக்க, அதுவுஞ் சிறிக்கொண்டுவருகையில், காலசித்தன்சீக்கிரமாக அடுக்கடுக்காய் நூறுதிவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்து முடுக்குடன் விடுக்க அவ்வவஸ்திரங்களை யெல்லா மடுக்கென்றொடித்து விட்டு கைவில்லையுங் கண்டித்து மார்பின் கவசத்தையுந் துண்டித்துப்போட்டுச் சொல்லுகிறுன்.

ஓய் இராசகுமாரர்களே, நீங்கள் சண்டைக்குதவாதவர்கள் வெற்றியடைய மாட்டீர்கள், அதுவுங்கள் சித்தத்திற்கே தெரியவரும சண்டைவிட்டு யெங்களண்டையில் வந்து தொண்டரெனக் குதிரையுடன் கப்பமுங்கட்டிசத்துருக்கனை சரணமடைந்தால் தாணியிலுங்கட்கு மரணமில்லை, இல்லாவிட்டாலுங்களிருவரையுந் திரணமாக வாரித்தேய்த்து அந்தூதிப்போட்டு யுங்களுடைய சேனைகளாகிய ஆட்டுமந்தைக்

குள் காட்டுப்புலி புகுவதுபோல் புகுந்து ஊட்டியைக் கடித்து உதிரத்தைக் குடித்து அல்லோலகல்லோலப படுத்தா முன்னம் யோசனை செய்யுங்களென்றான். அதுகேட்டு சல்லியனும், சாத்மீகனும், மலைபோற் குதித்து கெக்கலிகொட்டி கதித்து, கலகலவென்று சிரித்து, ஆர்ப்பரித்து அடா ராட்சதனே ஆடுநனையுதென்று கோனாய் குந்தியழுதது போலுங் கூறவந்தாயல்லவா, நல்லதென்று அதிக கோபத்துடன்பிர்மாஸ்திரத்தை யெடுத்து பூசைகள் புரிந்து பிரயோகஞ் செய்தார்கள். காலசித்தனும் அதற்குப் பதில் பிர்மாஸ்திரத்தை விட்டுக் கொய்தான். அதுபோகவே இருவரும் இரண்டு நாராயணாஸ்திரத்தை பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அதுகள் வில்லிலிருந்து வெளிப்படவே காலசித்தன் பார்த்து கடுங் கோபங்கொண்டு பதில் பிர்மாஸ்திரத்தை விட்டு அறுத்தெறிந்து சாரதி குதிரைகளையுங் கொன்று இருவருக்கும் யிரண்டிரண்டு நாராசம் விட்டு கையிற்பிடித்திருந்த வில்லையுங் கண்டித்து மார்பையும் பத்தலாகக் கிழிக்கவே சல்லியனும் சாத்மீகனும் ஸ்ரீராமாராமாவென்று வாய்விட்டலறி தேரின்பேரில் மூர்ச்சை யடைந்தார்கள்.

அதுகண்டு காலசித்தன் களிப்புற்றுர்தத்தை சேனைகள் பேரில் நடத்தி அனேக பாணங்களைபூட்டி சேனைகளுயிரை வாட்டி சாட்டியில்லா பொம்பரம்போலாட்டி வைக்குங் காலத்திற் சேனைகளானது தத்தளித்துக்கொண்டு காலசித்தனே உமக்கோர் சரணம் இத்தருணத்தில் எங்கள் மீது கருணை கூர்ந்து ஆளவேண்டுமென்று காலில் விழுந்தோடு வாரும் சத்துருக்கமகாராசனுடையவெற்றியைப்பார்ப்பவருமாக ஓடுவதைக் கண்டு மூன்றுலட்சத் தறுபத்தோராயிரம் படைத்தலைவருஞ் சேனாதிபதிகளும் இரதத்தைத் துரத்தி ஓடிவருகிற சேனைகளை ஓடவொட்டாமல் நிறுத்திக்காலசித்தனை வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம் பண்ணினார்கள் அப்போது ஆயிரத்தைந்நூறு மந்திரிப் பிரதானிகளையும் சூரசேனன் உக்கிரசேனன் விஸ்வசேனன் இம்மூவரையும் வரவழைத்துக் கொண்டு வில்லைவளைத்து அனேக பாணங்களை விட்டுத் தடாய்த்துக் கொண்டு மந்திரி பிரதானிகள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களின் மீது வந்துவிழுந்ததைக் கண்டு மூன்று சேனா

திபதிகளும் வெகுகோபமாகி அதி தீட்சண்யமா யிருக்கின்ற அனேக திவ்யாஸ்திரங்களை யெடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணிஞர்கள் அந்த திவ்வியாஸ்திரங்களும் விஷநாகம்போற் சீறிக்கொண்டுவர அதைமந்திரிமார்கண்டு கடுங்கோபங்கொண்டு வில்லில் காலக்கோட்டி விஷம்போ லிருக்கப்பட்ட பாணங்களை ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதிஞயிரம் நூராயிரமென்று விடுக்கிறபோது மூன்று சேஞதிபதிகளும் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களைத் தடாய்த்துக்கொண்டுநமது பேரிலும்வந்து விழுகின்றதே இதற்கென்னசெய்வோ மென்று ஆலோசனை செய்து மூவரும் மூன்று சத்தியை யெடுத்துப் பூசைசெய்து விட்டார்கள். அந்த சத்தியானது அண்டபகிரண்டங் குலுங்க, ஆற்பரித்துவருகிற அஸ்திரங்களை யெல்லாந் தடாய்த்துக்கொண்டு வருகையில் மந்திரியான துருபதண்டனும் ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிபிரதானிகளும் சத்தி வேல் குந்தம் சக்கரமென்று சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டாயுதங்களையும் பிரயோகித்தார்கள். அதுகளும் அக்கினியை கக்கிக்கொண்டு சடசடவென்கிற தொனிகளுடன் அதிவேகமாய்வந்துமூன்றுசத்திகளையும் அறுத்துப்போட்டு மூன்றுசேஞதிபதிகளையும் சின்னபின்னமாய் கண்டதுண்டமாகச் சரீரங்களை யறுத்து உயிர்களை பறித்துக்கொண்டுபோய் விட்டது.

அப்போது ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிமார்களுஞ் சந்தோஷமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு சேனைகளின் பேரிற் பாணவருஷங்களைப்பொழிகிறபோது சேனைகள்கண்டு ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிப் பிரதானிகளையும் மடக்கிக் கொண்டு யுத்தம்பண் ணுகையில் சுரதஞனவன் வந்தெதிர்த்து விறுவிமறன சரவருஷங்களை விடுத்து ஆயிரந் தைந் நூறு மந்திரி பிரதானிகளும் விடப்பட்ட பாணங்களையறுத்துத்தள்ளி ரதஞ்சாரதி குதிரைகளையுந் தும்சம்பண்ணிப்போட்டான் அது கண்டு மந்திரி பிரதானிகளும் கோபமாகி கத்தி கேடய மெடுத்துக்கொண்டு சுரதராசனை வெட்டிக் கெலிக்கவே ணுமென்கிற ஆசையிஞல் ஓடிவருகிறபோது சுரதராசன் கண்டு ஆயிரத்தைந் நூறு மந்திரிபிரதாணிகளுடைய சிரசையுங் கண்டித்துவிட்டான் அந்தவேளையி லிரண்டாயிரம் இராச குமாரர்கள்வந்து குகனையும் மட்சியந்த அனுமானையும் வளைத்துக்

கொண்டு போர்புரிந்தார்கள் அந்தச் சமயத்தில் மட்சயந்தனுமானவன் இரதத்தை விட்டுக் கீழேகுதித்து அண்டத்தையெட்டத்தக்க ஆலவிருட்சத்தை மடமடவென்று பிடுங்கி ஒருகையி லெடுத்துக் கொண்டுவந்து இராசகுமாரர்களேறி வந்த ரதத்தைப்பார்த்து சாடினான் சாடும்போது அந்தரதங்கள் அச்சுவேறு ஆணிவேறு குதிரை சாரதிவேறு இராசமன்னர் வேறு வேறாய் ஓரடிக்கு பத்து இருபது இப்படியாய் மட்சயந்தனுமானுமேல இராசகுமாரர் சின்னபின்னமாய்முறிப்பட்டோடிப் போனவரும் கையிற்பிடித்திருந்த ஆலவிருட்சத்தை யொடித்தெறிந்தபேரும், இப்படியா யடிக்கிற போது மட்சயந்தனுமான் பேரிற்பட்ட அஸ்திரங்கள் யாவையுமுதறிவிட்டு இராசகுமாரர்களிருக்கும் இரதத்தின் பேரில் பாய்ந்து இரதத்தைவாரி வாரி ஆகாயத்தில் விட்டெறிய அதுகளுங்கிறுகிறென்று சுழன்று வருகையில் ஒன்றோ டொன்று தாக்கி மாய்வாரும், சாரதிகளுடன் சாரதிகளிற்பட்டு சாய்வாரும், தனக்குத்தானே கிலிபிடித்து இரதத்தி லடிபட்டுச் சாய்வாரும், சந்ததிவாழவை யெண்ணி மனங்குண்ணி ஆதித்தனொளியாற் காய்ந்து தீஞ்சிப்போவாரும் குதிரைகள்கு சிக்குபட்டு சீவனைவிடுவதும் தேருருண்டு லகானறுந்துச் சிரந்தொங்கிச் சித்திரவதையாகி பூமியில்விழுந்து இரண்டாயிரம் இராசமன்னர்கள் சீவனைவிட்டார்கள்.

பின்னுஞ்சிலரை மட்சயந்தனுமான் கைப் பிடியாகப்பிடித்து காலசித்தனிடம் ஒப்பிவைக்கலா மென்றெண்ணி பற்களைநறநறவென்று கடித்துப்பிடித்து தனுசை யொடித்துப்போட்டு தவடையிலடித்து தரையிற் போட்டுருட்டி கட கடவென்றுபுரட்டி சாணியுண்டைபோலுருட்டி தட்டுவோ மென எட்டிப்பிடிக்கப்போகையிற சந்தனமகாராசன் சேனைகள் கண்டு சொல்லிக்கொண் டோடுகிறார்கள் அதென்ன வென்றால் ஐயா முன்னால் இராவண னுத்தத்தில் இவனைப் போலொருவன் வந்து இலங்கையிற்றீயிட்டு அசோக வனத்தையுமழித்து அந்த இராட்சதர்களைக் கொன்றா னென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் ஆகிலும் அவன் வானர ரூபமாய் வந்தான். அவன் வாலோ இலங்கைக் கோட்டை முழுமையுமிழுக்கத்தக்க நீளமுடையதாயிருந்து இராவண னிம்

மாசனத்துக்கு மேலாகமடித்துப்போட்டு உட்கார்ந்து அந்த ராவணனுடன் வார்த்தையாடினன் அவனிவனிலுங் கெண்டன் ஸ்ரீராமருக்குத்தொண்டன் அதுவோ முழுகுரங் கெண பார் இவனோ அரைகுரங்கா யிருக்கிறன் போதும் போதும் இவன் கையிற்படுகிற பாதையைவிட நமன் கையிற் படலாமென்றோடுவாரும், அல்ல அல்லகுரங்கானல் கல்லுகட்டைகளை எடுக்கும் விடுக்கும் கடிக்கும் பல்லைக்காட்டும் பயமூட்டும் கதும்பும பின்பு ஓடிப்போய்விடும இது குரங் கல்ல எப்போது அண்டமளாவிய ஆலவிருட்சத்தைக்கொண்டுவந்தானே அப்போதேயிவன் ராட்சதமாய்கை யுடையவன் ஆகையாலிவன்கையிற் சிக்கிக்கொள்ளலாகாதென்றும் பக்கம் பார்த்துகுதித்து முக்காடிட்டு வெட்கி யோடுவாரும் அண்ணே அண்ணே நான்சொல்வதைக்கேளும் இவன்பேர் மட்சயந்தனுமானும், அந்த அனுமாருக்கு இவன புத்திரனும் ஆகையாலிச்சின்ன குரங்கே யிவ்வளவுபாடுபடுத்தினல் அந்தப்பெரியகுரங்கும் வரும்பொற்காணுகின்றது.

அதுவுமிதுவுஞ்சேர்ந்தால் சக்கிமுக்கித்தட்டினற் போலாம், நம்முடைய சந்தனமகாராசன் பட்டணமாகிய பத்மாபுரிக்கு என்னபாடோ யாதுகேடோபந்திக்குமுந்திக்கொள்ள படைக்குபிந்திக்கொள் ளென்றபழமொழியுண்டு ஆளைப்பார் முகத்தைப்பார் நாளைசம்பாதித்துக்கொள்ளலா மிப்பேர்ப்பட்ட உத்யோகம் உயிர்போனல்வருமோ நம்மாற் சக்தியில்லை இவனலடிப்பட்டு சாகிறதைப் பார்க்கினும ஓடிப் போனல் சுகம் என்சொல்லைதள்ள வேண்டாம வந்துவிடுங்கள பந்துவர்க்கங்களோடு சந்துஷ்டியாய் நிறைந்து வாழலாமென்றோடிப்போய்விட்டார்கள்.

அதுகண்டு மட்சயந்தனுமானும்குகனும் சந்தோஷமானர்க ளந்தவேளையில் சந்தனமகாராசன்கோபமாகிமட்சயந்தமகாராசனைவளைத்து கொண்டியுத்தஞ்செய்கையில் சந்தனமகாராசன் வில்லை வளைத்து அனேக அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மட்சயந்தமகாராசனை கைகாலாடவொட்டாமலும வில்லைக்கையில் தொடவொட்டாமலும சாரதியை இரதமோட்டவொட்டாமலும், குதிரைகளை சிக்குபடுத்தினன அதற்கு மட்சயந்தமகாராசன் சற்றும்மெலியாமல் சாரதியையெச்சரித்து

குதிரைகளின் சிக்கைவாங்கி இரதத்தைநடத்தச் சொல்லி அமோகமான அஸ்திரங்களைச் சரசரவென்று விடும்போது சந்தனமகாராசன் பதிலஸ்திரங்களைவிட்டு அதுகளை தட்டுக் கொட்டோடும்படி யறுத்துச் சொல்லுகிருன் ஓய் மட்சயந்த ராசனே நீர் இவ்வளவு நிர்வாகசாலியானபடியா லல்லவோ சத்துருக்கர் விட்டகுதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி யுத்தஞ் செய்து வெற்றியடையாமல் உமது புத்திரர் புத்திகெட்டு பக்தி வினயத்துடன் அளவற்ற காணிக்கை கப்பமுங் கொடுத்து வணங்கி அவர்களுக்குச்சகாயமாகி வெட்கங்கெட்டா லென்ன தொப்பை யிட்டாற் போது மென்பது போலே இப்போ தெங்களுடன் வந்தெதிர்த்தீ ரல்லவா சபாசு இதுவோ அரசர்களுக்கு வீரப்பிரதாபம் இதுமெத்த நன்றுயிருக்கிறதென்றுசொல்லி அதிக கோபத்துடன் சத்தியை யெடுத்து பூசை செய்து துவேஷத்துடன் விடுத்தானது அண்டரண்டங்குலுங்க ஆர்ப்பரித்து ஆவென்று வாயைத்திறந்துகொண்டுவருகையில் மட்சயந்தராசன் அனேக அஸ்திரங்களை யெடுத்துப்பிரயோகம் பண்ணினுன்.

அந்த அஸ்திரங்ளைச் சத்தியானது தடாய்த்துக் கொண்டுவருகிறபோது மட்சயந்தமகாராசன் தன்னுடையசத்தியையெடுத்து பூசைசெய்தேவினுன் அந்தச்சத்தியும்அதிவேகத்துடன் புறப்பட்டுவருகிற சத்தியின்பேரில் தடா லென்று பாய்ந்து ஒன்ருேடொன்று ஊடுதாக்கி இரண்டும்வெகுநேரமாய்ப் போருடி பொடிப் பொடியாய் பூமியில் விழுந்தது அதைக்கண்டு சந்தனமகாராசன் மனதிலினியில்லாகோபஞ்செய்து கண்களிலனல்பொறி பூர்த்து மட்சயந்தன் ருேல்வியடைவானென் றிருதயத்தி லெண்ணி கண்ணிய மடைந்து வண்ணமுடையதேவர்கள் சித்தத்திற்றியக்கமாகி மேலண்டத்திற்கோடிப்போனுர்கள். அப்போது சந்தன மகாராசன் வேலாயுதத்தை எடுத்துப்பூசைசெய்து விட்டானந்த வேலானது திகுதிகென்றெரிந்துக் கொண்டு அதலவிதல நிதலசுதலபாதாளமுழுதும் நடுங்கத்தக்கதாக ஆவென்றுவாயைத்திறந்துகொண்டு வருகிறவேலாயுதத்தின் பேரில் மட்சயந்தராசன் மிதமில்லாத அஸ்திரங்களைப்பிரயோகிக்க அதுகள்வேலினுல் முறியுண்டு தறிபட்டுப்போயிற்று பின்னுமந்தராசன்

அதிகசினங்கொண்டு நூறுநாராசமெடுத்து வேலின்பேரிற் பிரயோகஞ்செய்தா னதுகளையும் வேலானது கண்டதுண்டமாய்க்கண்டித்து அதிகவேகமாகவந்து மட்சயந்தராசன்மார்பிற் பாய்ந்து முதுகிலுருகிப்போயிற்று, அதனால் மட்சயந்தராசன் ஸ்ரீராமாராமா வென்ற வாக்குடன் ரதத்தின் பேரிற் சாய்ந்து பிராணனைவிட்டான் சூரியனுமப்போதுமேற்றிசை கடலில் மறைந்தார்.

மூன்றும் நாள் யுத்தம்.

மறுநாள் வீரசேனராசன் மடிந்துபோனதை நினைத்து அதிகோபதீப்தனாகி இனிநாம் சும்மாயிருக்கலாகா தென்று திடங்கொண்டு ரதத்தை சந்சனமகாராசன் முன்னடத்தி தனுசை யெடுத்து நாட்டி அபரிமிதமான சரங்களைப்பூட்டி றிவ்றிவ்வென்று பிரயோகம் பண்ணுகையில் அப்பாணங்கள் கோடைகாலத்து மழைபோல சாடவருவதை சந்தன மகாராஜன் கண்டு சலுதியில் பதில் பாணங்களைவிட்த் தலை காட்டவொட்டாமற் றுரத்தி யடித்து வீரசேனன்மேற் பதினைந்து நாராசத்தை விடவே அதுகள் நகரத்தோர் கண்டு நடுங்கும்படியாக நாகம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகையில், வீரசேனன் பார்த்து இருபத்தைந்து நாராசங்களைப் பிரயோகஞ் செய்தானதுகள் வெளிப்பட்டு ஒன்றோடொன்றுடுதாக்கி நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கச் சிடசிட சடசட வென்கிற தொனியுடனும் மற்கட்டி யுத்தம்பண்ணி நிலத்தில் விழுந்துபோகவே சந்தனமகாராசன் கண்டு தட்சணம் நூறு திவ்வியாஸ்திரங்களை எடுத்து ஒன்றின்மேலொன்று யடுக்கடுக்காய் விடுக்கும்போது அதுகள் கடலொலியினும் யெண்மடங்கதிகமா யிறைத்துக்கொண்டு புறப்பட்ட வீரசேனன் உக்கிரமாக நோக்கி வில்லைதாங்கிக் கொல்லற்கரிய மிதமற்ற அஸ்திரங்களை எல்லாம் விடுத்துகொன்று தின்றுவிடச் செய்து அதனமாகப் பதினைந்தஸ்திரமேவி சந்தனமகாராசன் ரதஞ் சாரதி குதிரைகளை யதம்பண்ணி அவனது பாணஸ்திரங்களைக் கண்டித்து கவசத்தையு மறுத்துத்தள்ளவே லகுவாய் தப்பித்துக்கொண்டு மறுதேரிலேறுகையில் வீரசேனன் சந்தனமகாராசனுக்குச் சொல்லுகிறான்.

ஓய் ராசனே கேளும் நீரென்ன யுத்தம்பண்ணுமீர் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு நான் சொல்லப்பட்ட விசேஷத்தைக் கேளும். என்னவென்றால் ஆயிரத்தெட்டண்டமும் (௧௨௪) புவனமும் சத்த சாகரமும் ஈரேழுபதினாலுளகத்தையு மாளப்பட்ட தேவேந்திரனோ டெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்து அவ்விந்திரனைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டு ஏகசக்கிரகமா யாண்டுக்கொண்டிருந்த இராவணனுடைய உபத்திரவந் தேவர்கள் பொறுக்கமாட்டாமல் பராபரவஸ்துவாய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணரை வணங்கித் துதிசெய்ய அம்முறைகளைக்கேட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஓ தேவர்களே நான்பூலோகத்தில் மானிடஜெனனமாக அவதரித்து ராவணாதிகளைச் சம்மாரம் பண்ணி உங்களுபத்திரவத்தை திர்க்கிறோம் நீங்களியாவர்களும் வானரர்களாய் முன்னதாகப்போய்அவதரிக்கக கடவீர்க ளென்றருளினர்.

அவ்வாறே தேவர்கள் பூலோகத்தில் வானரர்களாயவதரித்தபின் ஸ்ரீமந்நாராயணரே தசரதமகாராசன் புத்திரர்களாய் ஸ்ரீராமலட்சுமணர் பரத சத்துருக்கரா யவதரித்து தேவர்கள் ரிஷிகளுக்கு வணங்காத் தாடகையைக்கொன்று சனகராசன் வைத்திருந்த வில்லையொடித்து சீதையம்மனை மணம் புரிந்து மூவேழிருபத்தொரு தலைமுறைமையும் ராசவம்சத்தைக் கருவறுத்துக் கொண்டிருந்த பரசுராவனையும் பங்கப்படுத்தி வில்லைப்பிடிங்கிக் கொண்டு துரத்திவிட்டு அன்னை வார்த்தை தள்ளாமற் பதினன்கு வருஷம வனவாசமாகச் சீதா லட்சுமியும் லக்ஷ்மணரும் பின்வர நடந்து மரவுரி தரித்து கங்கைக்கரையை கடந்து குகனைச் சிநேகம் புரிந்து நந்திக்கிராமம் வந்து, பரதருக்குத் திருவடி கொடுத்து விராதனென்னு மிராட்சதனைக் கொன்று, சடாயுவைச் சினேகித்து, பஞ்சவடி தீர்த்தத்தி லிறங்கிச் சம்புகுமாரனை மாய்த்து ராவணன் தங்கையாகிய சூர்பநகையை மூன்றுக்கினை செய்து கரதூஷணர்களை வதைத்து, மாறுகவந்த மாரீசனைச் சிதைத்துசீதையம்மனை இராவணன் கையில் பறிகொடுத்து சடாயுவுக்கு மோட்சமளித்து, கவந்தனை மாய்த்து, தண்டகாவணத்து ரிஷிகளுக்கு அபயஸ்தங்கொடுத்து அசமுகியென்னப்பட்ட இராட்சசியைக்கொன்று, சவரிக்கு மோட்சம்

நல்கி, அநுமாரைக் கண்டு சிநேகங்கொண்டு, வாலியை வதைத்து, சுக்ரீவனுக்குப் பட்டந்தந்து, எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானராளையுஞ் சுக்ரீவனல் வரவழைத்து தண்டுவிட்டிறங்கி இராவணன் தம்பியான விபீஷணருக்கழிவில்லாத சிரஞ்சீவியுங் கொடுத்து நளனற் சேதுபந்தனங் கட்டி இலங்கைக்குப்போய் இராவண கும்பகர்னன் முதலான இராட்சதாளையுங் கொன்று, விபீஷணருக்குப் பட்டங்கட்டி அயோத்தியில் வந்து பட்டாபிஷேகரால் இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற நாளில் இராவண கும்பகர்ணுதிகளுக்குச் சகாயமாகச் சதகண்டராவணன் பதினுயிரம் வெள்ளம் இராட்சதாளுடன் வந்து, ஸ்ரீராம லட்சுமண பரத சத்துருக்கருடனெதிர்க்க, அவர்களை மடித்துப் பின்னிட்டு வந்த பதினறு வெள்ளம் இராட்சதரும் சதகண்டராவணன் சகஸ்திரகண்ட ராவணனு மண்ணிலுருண்டு மாண்டார்கள். அதன் பின்பு சதகண்ட ராவணன் தம்பியாகிய மகாமாயனுக்குப் பட்டங்கட்டி வைத்து அயோத்தியில் வந்து இராச்சிய பாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற நாளில் ஸ்ரீமந்நாராயணராய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம் செய்யவேண்டி ராட்சத சிரேஷ்டர்களையும் இராஜசமுகங்களையுமழைப்பித்து அஸ்வமேதக் குதிரையைப் பூசை செய்து, பூமிப்பிரதட்சணம் செய்யவேண்டிய குதிரையைமுன்னேவிட்டு அதன்பின் ஐம்பது வெள்ளம் இராட்சதாளையும் அறுபத்தாறுயிரம் அக்ரோணி சேனைகளைக்கூட்டி யதற்குண்டான படைத்தலைவர் சேனுதிபதிகளையும் இராட்சத சிரேஷ்டரான மகாமாயன் சலவசந்தன் சேனுதிபதியான காலசித்தனையுங்கூட்டி அவர்களுக்கெல்லாம் ராசாவாக ஸ்ரீராமர் சகோதரன் சத்துருக்கமகாராசனையும் அனுப்பிவிடைபெற்றுக் காடுமலை செடி பட்டணங்கடந்து மதனுபுரிபட்டணம் வந்துவிட்டது அதுகண்டு நானும் என்தமயனுகிய மட்சயந்தமகாராசனும் தண்டுவிட்டிறங்கி சத்துருக்கமகாராசனுடைய சேனைகளின்பேரிற் கவிந்து யுத்தம் புரிந்தோம் அப்போது சேனுதிபதியான காலசித்த னென்பவன் ஸ்ரீராமருடைய பிரதாபத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாடினர். அந்தவிசேஷம் நாங்கள்கேட்டு சத்துருக்கமகாராசனைவண

ங்கிக் குதிரையைவிட்டுத் தண்டுடன் சேர்ந்து வரும் போது குதிரையானது வாரணபுரிபட்டணம் போயிற்று அப்பட்டணத்தைப்பரிபாலிக்கப்பட்ட சோமகாசமகாராசனும் அவருடைய குமாரர்கள் அரண்ணரிய ராசனென்றும் சுவேலைராசனென்று மூன்றுபிள்ளைகளுடன் யானைதேர் பரி சேனைகளுடனும் சத்துருக்கமகாராசன் தண்டினில் வந்து யுத்தஞ்செய்து செயம்பண்ணி பின்பு சத்துருக்கமகாராசன் முதலானவர்களும் இறந்தசங்கதியை அயோத்தியி லிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமலட்சுமண பரதரறிந்து யானை தேர்பரிசேனைகளுடனும் அனேகவெள்ளம் இராட்சதா ளுடனும் மண்ணும்விண்ணதிர தேர்கள்குலுங்க வாரணபுரிபட்டணத்தை நோக்கி வந்துவிட்டார்கள் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியா ருடைய பாதாரவிந்த மெப்படிப்பட்டதென்றால் பிரதேவராலும் தேவேந்திராதி தேவர்களாலும் ரி ,கள் முனீஸ்வரர்களாலும் யட்சகின்னரர் கிம்புருட கருட காந்தருவர்களாலும் காணுதற்கரியதாகிய பாதார விந்தத்தைச் சோமகாசமகா ராசனுடைய சத்தியவசனத்தினாலுஞ் சூரதராசன் புஜபல பராக்கிரமத்திலும் நாங்களனைவரும் செய்ததவம் ஓமம் விரதங்களாலும் ஸ்ரீராமருடைய பாதாரவிந்தங்கண்டு சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து தோத்திரம்புரிந்து நாங்கள் செய்தகர்ம வினைகளனைத்துந்தொலைத்து சாயுச்சிய பதவியடைந்து கீர்த்தி பெற்றோம்.

அப்படிப்பட்ட கீர்த்தி பெறவேணுமேயல்லாமற் வீணிற்பிள்ளைபேரன்மார் யானைதேர் பறிசேனைகளையும்பறி கொடுத்துநீர்தனிமையாய் நின்று யுத்தம்பண்ணுகிறீர் நீர்செய்யப்பட்ட யுத்தத்தைப்பார்த்தால் சற்றுநேரத்தில்முழுகிப்போகிறதுபோற்காண்கின்றது அப்படி வராமல் இனியாகிலுஞ் சத்துருக்கமகாராசனை வணங்கினால் உம்முடையபிள்ளைபேரன்மார் யானை தேர் பரிசேனைகளையுமெழுப்பித்தருவார் அவரை வணங்கிக்கொள்ளுமென்றான் வீரசேனமகாராசன் அவ்வார்த்தைகளைக்காதுற்றுக் கேட்ட சந்தன மகாராசன் சற்றுலோசித்து வீரசேனனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான் வாரும், மகாராசனே நல்லவசனங்கூறினீர், ஸ்ரீமந்நாராயண ரென்ன, தசரதமகாராசன் வயிற்றில் ஸ்ரீராமாவதாரமெடுக்கிறதெ

ன்ன, பளா பளா நன்றுய்ச்சொன்னீர் இராசாவாகப்பிறந்த பேர்களுக்குயுத்தஞ்செய்ய புஜபலபராக்கிரமமில்லாவிட்டால் இப்படிப்பட்ட பெரும்புளுகு புளுகுவாருண்டோ ஆனாலும் யுத்தந்துடங்கின மூன்று நாள்வரையிற் பிள்ளைகள் பேரன் மார் பந்துவர்க்கங்கள் சினேகிதர் யானைபரிசேனைகளிற் புகுந்து நானொருவன்மாத்திரம் இருக்கிறேனென்றதாய்சமாதானமாக வணங்கிப்பிழைக்கச்சொன்னீரே போம்போமென்றான் அதனைக்கேட்ட வீரசேனன் கடுஞ்சினங்கொண்டுஓய் சந்தனமகாராசனே நல்லவசனஞ்சொன்னீர் இப்போது நான் சொன்ன விசேஷமெல்லாம் ஒருக்ஷணநேரத்திற்றெரியவரும், நன்றுயோசித்துப்பாரும் வருவது சொன்னேன்படுவது தொலையவேணுமென்று, முன்னோர்கள் சொன்ன வாய்மை மெய்யாயிருக்கிறது ஆகையால் என்னால் அறிந்தமாத்திரம் யோசனைசொன்னேன் அதன்மேலுமக்கு யுக்தாயுக்த மென்னமாயிருக்கின்றதோ தெரியவராதென்றான்.

அதற்கு சந்தனமகாராசன் றன்மனதிற்றானே எண்ணிக்கொள்ளுகிறான் என்னவென்றால் ஐயோ இந்தஅஸ்வம்நமதுபட்டணமேன்வந்தது வந்தபடியினாலல்லவோ நாம்பிடித்துக்கட்டவேண்டியதாயிற்று அதனால் நம்மைச் சூழ்ந்திருந்தபிள்ளைகள்பேரன்மார் பந்துவர்க்கங்கள் சினேகிதாள் காலாட்கள் யானைகள்சேனைகளுமாண்டுபோயிற்று அப்படிமாண்டுபோனார்க ளென்று நமதுபிராணனைப்பெரிதாயெண்ணி சமாதானமாவோமாகில் நம்மோடொத்த இராஜாக்கள் நகைப்பார்கள் தேவர்களு மேசுவார்களே இதற்கென்ன செய்வோமென்று சற்றுநேர மாலோசனைசெய்து பின்பு யுத்தஞ் செய்து இறந்துபோகிறதே யுக்தமென்று ஏகமனதாய் திடப்படுத்திக்கொண்டு வீரசேனனைப் பார்த்து வில்லையெடுத்து நிறுத்தி தேவதாஸ்திரங்களைத் தொடுத்தான்.

அதுகளெப்படிப்பட்ட அஸ்திரங்களென்றால், இந்திரன் கைவச்சிராயுதமும் யமன்கை தண்டும் ஈசானியன் சூலாயுதத்திற்குஞ் சமதையான அந்த பாணங்களை வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினான். அந்த தேவதாஸ்திரங்களும் புறப்பட்டு அண்டங் கிடுகிடென்று குலுங்க, அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் நடுங்க அக்கினி சுவாலைகள் வீசிக் காடு

செடிகளெல்லாம் பத்தியெரிய, எங்குந்தணலெழும்ப, வடவாமுகாக்கினிக்கு நிகராய் வருகிறபோது வீரசேனனானவன் கண்டு மனதிற் பயங்கொண்டு ஏதடா நாம் சொன்ன வார்த்தைகளனைத்துந் தடுத்துவிட்டு நமது பேரிற்றானே அஸ்திரங்களை விடுத்தான்.

ஆகிலுமென்னமாயிற்றென்று வில்லையெடுத்து நாட்டி அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைப்பூட்டி பிரயோகஞ் செய்யவே அத்திவ்வியாஸ்திரங்களும் கபகபவென்று தீப்பொறிகளுடனெறிந்துக்கொண்டு வந்து சந்தனமகாராஜன் விட்ட அஸ்திரங்களினாலடிபட்டு முறிந்து பூமியில் விழுந்துபோய் விட்டது அதனால் வீரசேனன் மகாவுக்கிராகாரனாய்அனேக பாணங்களைப் பிரயோகம்பண்ணியும் அதுகளை யெல்லாம் தேவதாஸ்சிரமான துகமளிகரம் பண்ணிக்கொண்டு வந்து வீரசேனமகாராசன் தேர் சாரதிகுதிரைகளுடன் ப்ஸ்பீகரப்படுத்திப்போய் விட்டது. அந்த ரதம்போகவே வீரசேனன் வேறொரு ரதத்திலேறி வில்லையெடுத்து நிறுத்தி குணத்தொனி பண்ணி அனேகபாணங்களைவிட்டு நோகச்செய்தான் அதற்குச் சந்தனமகாராசன் எவ்வளவுஞ் சஞ்சலபபடாமல் மகாகோபதீப்தனாய் ஆக்கிரமித்து தன்னுடைய வில்லிலே கோடையிடிக்குச் சமானமான அனேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து வீரசேனனுடைய சரீரமுழுதும் இரத்தமயமாக்கி சாரதியையுங் குதிரைகளையும் நோகப்பண்ணி அவன் கை வில்லையுங் கண்டித்தறுகியாவென்று சிங்கநாதம்பண்ணினான்.

அதற்கு வீரசேனன் பின்வாங்காமல் வேறொரு இரதத்திலேறி வில்லையெடுத்து நிறுத்தி, குணத்தொனிபண்ணி, அதிக கோபத்துடன் விஷங்களைக் கக்குகின்ற அதிதீட்சண்யமான நாராசபாணங்களை கணக்குமிதமில்லாமல் தொடுத்துச் சந்தனமகாராஜனுடைய தேரை சக்கை சக்கையாய்ப் பேர்த்தெறிந்து சாரதி குதிரைகளையுங் கொன்று ஆக்கிர வியாக்ரம் நிக்ரோதனாய் காலாக்கினி ருத்திரனைப்போல அட்டகாசஞ்செய்து சங்கநாதம்பண்ணினான். அதனால் சந்தனமகாராசன் மனம்நொந்து சஞ்சலப்படாமல் வேறேயொரு தேரிலேறி இரண்டு கண்களிலும் நெருப்புப்பொறிகள் பறந்

தக்கதாகத் தனதுவில்லை ஒருவாய்வாஸ்திரத்தை யெடுத்துத் தொடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணினான். அதுவும் வில்லிலிருந்து விடுபட்டு அதிக வேகமாகவந்து வீரசேனமகாராசனுடைய இரதத்தை குபீலென ஆகாயத்தில் கிளப்பிவிட்டது. அப்போதந்த இரதமானது குலாலன் சக்கரம்போல்சுழன்று பூமியில் விழுந்து, சாரதி குதிரைகளுடன் பொடியாகி விட்டது வீரசேனனும். பூமியில் விழுந்து மரணத்திற்குச்சரியான மூர்ச்சையடைந்தான். சூரியனும், மேற்குத் திசையில் மறைந்தான்.

நான்காம்நாள் யுத்தம்.

அதுகேட்டு மறுநாள் சத்துருக்கர் சித்தம் நொந்து கண்களில் தீப்பொறி பறக்க காசினியெங்குங் கீர்த்தியானது சிறக்க சாரதியை யெச்சரித்து தேரை சந்தனமகாராஜன் மீதிற்றுரத்தி தனுசை யெடுத்து நிறுத்தித் தலையை யசைத்து நறநறவென்று பற்களைக் கடித்து ஆக்கிரவியாக்கிரம்போற் சீறிக் கோபமீறி ஸ்ரீராமபாணமொன்றை யெடுத்து தனுசிற்றொடுத்து கடுகடுத்து விடுத்தான். அப்பாணமோ எடுக்கையிலொன்று தொடுக்கையில் பத்து, விடுக்கையில் நூறு, புறப்படுகையில் கணக்குமிதமில்லாமல் அப்பாணமானது அதிகரித்து விடுபட்டு அக்கினிப்பொறிகளைக் குபீல் குபீலென்று வாரியிறைத்து காலகோடி விஷம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறதை சந்தனமகாராசன் கண்டு, திடம்விண்டு, திப்பிரமைக் கொண்டு மனோவேகத்திலு மதிவேகமாயிருக்கப்பட்ட கோடாகோடி அஸ்திரங்களை சோனைமாரிபோல் வாரிச் சொரிந்தான். அத்திவ்வியாஸ்திரமானது புறப்பட்டு ஒன்றோடொன்றுடுதாக்கி சிடசிட படபட வென்று வடவாமுகாக்கினி போற்சொலித்துக்கொண்டு தடாலென்று வந்துவீழ அதை ஸ்ரீராமபாணமானது கபளீகரம் பண்ணிக்கொண்டு சந்தன மகாராசனெங்கேயெங்கே யென்று தேடிவாடியோடிவருகையில் சந்தனமகாராஜன் பார்த்து, மனங்குண்ணி, என்னசெய்வோமென்றெண்ணி, கடவுளைத்துதிபண்ணி, காலகதியெ

வ்வாருமோ வென்றெண்ணி நூறுநாராசபாணங்க ளெடுத்துத் தொடுத்து விட்டான்.

அந்த நூறுநாராசபாணங்களையும் ஸ்ரீராமபாணமான துதவிடு பொடியாக்கிவிட்டு சாரதிமார்பிற்பாய்ந்து முதுகிலுருகிக்குதிரைக ளெட்டையுஞ் சிரசையறுத்து சந்தனமகாராசனேறிவந்த இரதத்தை சக்கை சக்கையாய்ப் பேர்த்தெரியவே சந்தனமகாராசன் ஸ்ரீராமபாணமானது மகாமகிமையோடு கூடிவருகிறது இந்தராமபாணத்தின் முன்பு நம்முடைய அஸ்திரம்வேல்சத்தி முதல் நிற்கமாட்டாது போற்காணுகின்றது இப்படிப்பட்ட இராமபாணங்க ளெத்தனையிருக்கின்றதோ ஒருபாணத்திற்கு உத்தரவு சொல்ல மாட்டாதா அத்தனை இராமபாணத்திற்கு உத்தரவுசொல்ல நம்மாற்றிரமுண்டோ, அப்படிவருவதறியாமல் வீணில்புத்திரன்பேரன்மார் பத்துவர்க்க மதிரதர் மகாரதர் சமரதர் என்று சொல்லப்பட்ட நால்வகைச்சேனைகளையும் பறிகொடுத்து விட்டோம் இராசகுமாரன் சொன்னவார்த்தையுந் தள்ளிவிட்டோம் இனியென்னசெய்வோ மென்று சிந்தாக் கிரந்தனாய் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், சத்துருக்க மகாராசன் சாரதியையெச்சரித்து இரதத்தைச்சந்தனமகாராசன் முன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்திச்சொல்லுற்றான்.

ஓ சந்தனமகாராசனே நான்சொல்வதைக் கவனமாகக்கேளும் ஏன் சும்மாயிருக்கிறீர், வில்லம்பு இரதமில்லாவிட்டால் நான்தருகிறேன் அதைவாங்கிக் கொண்டு வந்து உன் பிள்ளைபேரன்மார்கள் போனவழி நீரும்போக வேண்டியிருந்தால் போர்செய்யும், இல்லாவிடில் அஸ்வமேதக்குதிரையுடன்வந்து நம்மைவணங்கிப் பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுமெனசத்துருக்கரானவர். அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு சந்தனமகாராசன் சற்றுயோசனைசெய்து நாம்சும்மா யிருந்தால் காரியமல்லசமாதானப்படுகிறதே காரியமென்று மனதிலெண்ணிப் பாதசாரியாக மந்திரிப் பிரதானிக ளொருவரு மில்லாமலும், ஆயுத அஸ்திரங்களெடாமலும், நிராயுதனாகவருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசனும் தேரைவிட்டுக்குதித்துநின்றார். அதுகண்டு இராசகூட்டங்களும், இராட்சதசிரேஷ்டர்களும், இரதமவிட்டிழிந்து சத்துருக்கரிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அச்சமையத்தில் சந்தனமகாராசன் சரேலென்று வந்துதன்னுடைய கிரீடஞ் சத்துருக்கமகாராசன் பாதத்திற்படும்படியாய் சாஷ்டாங்கதெண்டஞ் சமர்ப்பித்துத் தோத்திரம் பண்ணினன். அப்படி நமஸ்கரித்தசந்தனமகாராசனைசத்துருக்க மகாராசரும், இராட்சதசிரேஷ்டரும்வாரியெடுத்துமார்போடணைத்து ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். அப்போது சந்தனமகாராசனனவன் சகலரையும் பறிகொடுத்த வருத்தத்தினுல் சந்தோஷமில்லாமல் சிந்தைவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கக்கண்டு, சோமகாசமகாராசன் சத்துருக்கருடன் சொல்லுகிறான்.

ஐயா, சத்துருக்கமகாராசரே கேளும் சந்தனமகாராசனுடைய சதுரங்கசேனைகளுடன் பிள்ளைபேரன் மார்களுமாண்டுபோனார்கள். ஆனபடியினுல் தாங்கள் சந்தனமகாராசன்பேரிற்கிருபைகூர்ந்து, நால்வகைச்சேனைகளையு மெழுப்பி சந்தனமகாராசன் மனதைசந்தோஷப்படுத்தி வையுமென்று பிரியவசனமாய்க் கூறுகையிற் சத்துருக்கரும் சோமகாச மகாராசனே .உமதுகருத்தின்வண்ணஞ் செய்துவைக்கிறேனென்றுரைத்து சற்றுநேரமாலோசித்து, வதிஷ்டரை நினைத்து தோத்திரஞ்செய்தார். அந்தவதிஷ்டரானவர் கியான திருஷ்டியாலறிந்து ஆசிர்மம்விட்டு சத்துருக்க மகாராசனிடம்வரும்போதுசத்துருக்கமகாராசர்கண்டு, எதிர்சென்றழைத்து ஆசனமளித்து வீற்றிருக்கச்செய்து வலம்புரி யிடம்புரியாய்வந்து நமஸ்தரித்தார். அப்படி நமஸ்கரித்த சத்துருக்கருக்குப்பல ஆசிகள்கூறி, வதிஷ்டர்கூறுகிறார். வாரும்தம்பிசத்துருக்கா, நம்மை நினைத்தகாரியத்தை சொல்லுமென்று கேட்க. சத்துருக்கமகாராசர் கூறுகிறார்.

ஐயா ! முனிநாதரே? நாங்கள்விட்டகுதிரையை இந்த சந்தனமகாராசன் பிடித்துக் கட்டி நால்வகைசேனைகளுடன் வந்தெதிர்த்து, யுத்தம்புரிந்து சேனைகளையும் புத்திரன்பேரன்மார்களையுந் தோற்று கடைசியில் நம்மிடம் சமாதானத்திற்குவந்தார். ஆகையால் இருதிறவர் படையிலுமிறந்த சேனைகளையெழுப்பித்தரவேண்டுமென்றுகேட்டார் அதற்கு வதிஷ்டர் சந்தோஷமாகி 'வாருந்தம்பிசத்துருக்கா, அப்படி

யெழுப்பித்தருகிறேன் இன்றுமுதல் ரணக்களத்தில் நம் சையமழப்பிக்க வேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்து வசிஷ்டரானவர் வாய்வுமூலயாகத் திரும்பி, இருதிறவர்படையிலு மிறந்தவர்களெல்லா மெழுந்திருக்கக்கடவதென்று தம்முடைய கமண்டலம் அமிர்தத்தைவாரியிறைத்தார், இந்தஅமிர்தத்தினுடைய காற்றுனது இறந்தசேனைகள் பேரிற் பட்டமாத்திரத்தில் இறந்தசேனைகளெல்லாங் கைபொருந்தி உயிருண்டாக்கி தூங்கிவிழித்தவர்போல் எழுந்தார்கள் அந்தச்சமயத்தில் சகலரும் வசிஷ்டரைசேவிக்க, வசிஷ்டரும் அவர்களுக்கு வாழிகூறி தமதாசிரம மெழுந்தருளினர்.

அப்போது சல்லியன் சாத்மீகன் சவுபாலன் சேனதிபதியான கெதாயுதன் இருநூறு இராசகுமாரர்களும (௪0) மந்திரிபிரதானிகளும் ஒன்றாய்க்கூடி சந்தனமகாராசன் சத்துருக்கமகாராசனையும்மட்சயந்தமகாராசனையும்வந்துசேவித்தார்கள். அவர்களு மவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். அத்தச் சமயத்தில் மகாமாயன், சலவசந்தன், காலசித்தன், நீலாட்சதன், சூரசேனன், வீரசேனன், உக்கிரசேனன், மட்சயந்தனுமான், குகன், திவேதன், பவர்ணன், அரணணியன் சுவேதன்என்று சொல்லப்பட்ட பிரமுகாள் படைத்தலைவர்கள் சேனதிபதிகள், இராசமன்னர்கள் மந்திரிப்பிரதானிகள் மற்றுமுள்ள ஐம்பத்தாறு தேசத்து இராசாக்களும் ஒன்றாய்க்கூடி சத்துருக்க மகாராசனையும் சந்தனமகாராசனையும் மட்சயந்த மகாராசனையும் தழுவச் சல்லியன் சாத்மீகன் சவுபாலன் சவுந்தரன் அவர்களும்போய் ஒருவர்க்கொருர் தழுவிச் சமான மாகிச் சந்தோஷமானர்களப்போது இருதிறவர்படையிலும் ராசபேரி வண்கலபேரிராசமுரசு கர்னபூரி கைத்தாளம் மத்தளம் ருத்திரவீனை சங்கீதமேளவாத்தியங்கள் முழங்கதக்கதாகப் பத்மாபுரி பட்டணம் வந்து சந்தனமகாராசன் கொலுமண்டபத்தில் சத்துருக்க மகாராசன் சோவகாசமகாராசன் முதற்கலகமான இராசாக்களும் அவரவர்களுக்குத்தகுந்த விடுதிகளமைத்துப் பிறகுசத்துருக்கமகாராசர்முதல் சகல இராசாக்களுடன் தானும்பஞ்சசாய பரமாயன்யத்துடன் விருந்துபுசித்து சபாமண்டபம்வந்து அவரவர்களுக்குத்தகுந்த ஆசனமளித்து கற்பூர தாம்பூலங்களை கொடுத்து சத்துருக்க மகாராசருக்கு வெகுமதியாக காணிக்கைக் கப்பங்களும் அஸ்வமேதக் குதிரையுங் கொண்டுவந்துகொடுத்து வணங்கிக்கொண்டு பின்பு வரிசை வரிசையாக சோமகாச மகாராசன் முதல்யாவத்திராளுக்கும்

தருந்தமரியாதைகளைச்செய்து சந்தனமகாராசன் தானும் சத்துருக்கமகாராசர் வலப்பக்கமாக ஒரு ஆசனத்தின் பேரில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

அப்போது அதிக உல்லாசமாய் நாலுநாள்வரைக்கும் கேளிகை விநோதங்களையும் ஆடல்களையும்பார்த்து அகங்களித்து ஐந்தாநாள் காலையில் தன்னருகிலிருக்கும் சந்தனமகாராசனையும் சல்லிய மகாராசனைப் பார்த்து சத்துருக்கமகாராசர்சொல்லுகிறார். ஐயாசந்தனமகாராசனே ? கேளும் நானயோத்தியை விட்டுப்புறப்பட்டு ஆறுமாதமாயிற்றுயாகநாளும் சமீபத்திருக்கிறது ஆகையால் நாம்சலுதியிற்போகவேண்டும் நீருமுமது சேனைகளுடன் தரவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொள்கையிற் சந்தனமகாராஜன் கூறுகிறார் ஓ சத்துருக்கமகாராசரே கேளும் இந்த நாடுநகரமும் நாங்களுந் தன்னுடைய ஆதீன மல்லவோ வென்று பிரியவசனமாகக் கூறி யானை (௬௱) தேர் (௧000) காலாள்கள் (௨௫) பாரத்தங்கம் இதுகளெல்லாம்காணிக்கையாக அயோத்திக்கனுப்பி விட்டு சத்துருக்க மகாராசனுக்கும் சகல இராச கூட்டங்களுக்கும் வெகுமதிசெய்து மந்திரியான துர்மதனையழைத்துப் பட்டணத்தையவன் வசத்திலொப்புவித்துபோட்டு சேனாதிபதியான கெதாயுதனையழைந்து (௨௭00) அக்ரோணிசேனையுடன் சத்துருக்கமகாராசருடைய தண்டிற்குப்போய்ச் சேரென்று உத்தரவு செய்து அனுப்பினார்.

அதன்பின்பு சத்துருக்கரானவர் சேனாதிபதியான காலசித்தனையுஞ் சூரசேனனையும் உக்கிரசேனனையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். வாருஞ்சேனாதிபதிகளே நம்முடைய தண்டு தளங்களை யெல்லாம் தயார் படுத்துங்களென்று கூறுகையில் அவர்கள் சென்றுதயார்செய்தார்கள் எப்படியென்றால் நாலு வெள்ளத்து பதினாலாயிரத்து (௨அ000) திருபத்தெண்ணாயிரம் அக்ரோணி இரதங்களும் பதினாறுவெள்ளம் கால்பலமும் தயார்செய்து யானையின்பேரில் கருடக்கொடிபிடித்துப் பயணபேரியறைந்தார்கள் அந்தமுழக்கத்தைக் கேட்டுச்சத்துருக்கர், சோமகாசமகாராசன், மட்சயந்த மகாராஜன், அரண்ணியமகாராசன், சுரதராசன் சுவேலராசன், வீரசேனன் அஸ்வசேனன், குகன், மட்சயந்த அனுமான், சுவேதனும்,

இன்னும், ஐம்பத்தாறு தேசத்திராசாக்களும் இராஜகுமாரர்களும் மந்திரி பிரதானிகளும் இரதமேறிப் புறப்பட்டார்கள் அப்போது சந்தனமகாராசனும், சல்லியராசனும், சாத்மீகராசனும் இரதமேறிபுறப்படவே சவுபலராசனும் சவுந்தர இராசனும் ஆடையாபரணாலங்கிர்தராகத் தேரேறி அஸ்வமேதக் குதிரையையு மழைத்துக்கொண்டு (௨000) இராச குமாரர்களுடன் யாவருமொன்ருய்ச்சேர்ந்து புறப்பட்டு அஸ்வமேதக் குதிரையைபூசைசெய்து பதினயிரம் இராட்சதானையும் நீலாட்சதனையுங் காவலாகக்கூட்டி மூன்னுதாயனுப்பினர்கள் அப்பால் சேனதிபதியான நீலாட்சதன் பதினையாயிரம் இராட்சதாளுடன் அஸ்வத்தை மூன்னடத்தித் தாங்கள் பின்னடக்கையில் ராயபேரி ரணபேரி வெங்களபேரி மூதலாகியதும் ஒளிக்க, சங்கீதவாத்தியங்கள்மூழங்க, தோற்கருவிதுளைக்கருவி கஞ்சக்கருவி குடமுழாப்பஞ்சநாத மென்றுசொல்லப்பட்ட மூப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களுந் தாம்தாமென்றடிபட, அண்டமதிர, புவிநடுங்க, யானைகளானது மூன்னும் தேர்களானது அதன் பின்னும் குதிரைகளதன் பின்னுமாகப் பத்மாபுரிபட்டணத்தை விட்டு நடக்கையில் அந்த அஸ்வம் நின்றவிடங்களிலும், மலசலம்விட்ட விடங்களிலும், ஓமசாந்திகள் தானதருமங்கள் நடத்தி, பின்பு அஸ்வம்வேசாரிப்படுத்துக் கொள்ளுமிடங்களிற் கோவில் குளங்களியற்றி, தண்டுவிட்டிறங்கியிருந்து அஸ்வமெழுந்து தன்னிச்சையா நடக்குமாகில் அவர்களும் பின்ருெடர்ந்து நடந்தும் இந்தப்படியாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வால்மீகரதுசிங்காரவனச்சிறப்பு.

கலி விருத்தம்.

வேலைசூழிவ்வுலகில் வியப்பகாணுங்
கோலமாககரார்சப்திடங்கூறினேம்
மால்கிகர்த்தவால் மீகர்வசித்திடுஞ்
சீலமிகுவனச் சிறப்பைச்செப்புவாம்.

இப்பால் வால்மீகரிஷியின் சிங்காரவனத்தில் சீதையம்மனும் இரண்டு பிள்ளைகளுஞ்சுகமாயிருந்து நினைத்தபோது காமதேனுவால் தேவாமிர்தமுண்டு, சீதையம்மனவள்இரண்டு பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டு தன்விசன—மெல்

லாந்திர்ந்து சுகத்துடனிருக்கும்போது அவ்வனம் யெப்படி யிருக்குதென்ருல் மாதமும்மாரி பெய்யவும் காடுசெழிக்கவும் கனிவர்க்கங்கள் கமழவும் வகைக்கொரு மலர்பூர்க்கவும், அந்தக்காட்டில் வாசம் பண்ணப்பட்ட ரிஷிகள் தபோதனர்கள் தங்கள் தங்கள் தவமீடேறவும், அவ்வனத்திலுள்ள பட்சி சாதிகள் ஆனந்தக் கூத்தாடவுங்கோட்டான் ஆந்தைகள் சத்திக்க அன்னங்கள் நடக்கும் ஒய்யாரங்களு மெப்படி யிருந்ததென்ருல் அயோத்தியில் இருக்கப்பட்ட உத்தியவனத்தில்வசிக்கும், மயில்கள் குயில்கள் அன்னங்கள் முதலான பல விதப்பறவைகளின் ஆடல் பாடல்களைக் கண்டுகளித்து ஆனந்தமடைந்துக் கொண்டிருந்த இராசலட்சுமியான சீதையம்மனுக்கு வால்மீகர் வனத்தில் வசிக்கும்பறவைகளானது ஓ, அம்மணீ எங்களாடல் பாடல்களை சற்றுக்கிருபா நோக்கஞ் செய்யுமென்றதுபோல குயில்கள் பாட்டகருகவும், ஆந்தை கோட்டான் சப்தமோ நட்டுவர்கள் தாளமாகவும் அன்னங்கள் இராஜஸ்திரீகளாவும் புலி கரடி சிங்கங்கள் சேவகராகவும் நடித்துகாண்பித்ததுகள் இன்னமும் புலியும் எருதும் ஓர்துறையில் தண்ணீர் குடிக்கவும், பூனையும் எலியுல் ஓரிடத்தில் விளையாடவும் கீரிப்பிள்ளையும் பாம்புங்கொரேமில்லாமல்சினேகஞ்செய்யவும், இராஜாளியும் புராவும் ஒருமித்திருக்கவுஞ்சிங்கமும் யானையுஞ் சேர்ந்து வாழவும் மேலும் அவ்வனத்தில் யெங்கேபார்த்தாலும் ரிஷியீஸ்வரர்களிட வாசிர்மங்களும் இவர்சளைச்சுற்றித் தென்னஞ்சோலைகளும் தடாகங்களும் கேணிகளும் நந்தவனங்களில் குயில்கள் பாடவும்மயில்களானது தங்களுடைய ரெக்கையை விரித்து நடனம் புரியவும் வண்டுகள் புஷ்பங்களினது தேனையுண்டுரீங்காரங்களைப்பாடவும், இத்யாதி விநோதங்களைப்பொருந்திய அந்தவால்மீகர் வனத்தினது வியப்பை சீதையம்மனும் பிள்ளைகளும் பார்த்து ராமனைத் துதிசெய்துக் கொண்டிருக்கையில் வால்மீகர் செபத்தை விட்டு கண்ணைவிழித்து செபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு சீதையம்மனிருக்கும் பர்ணகசாலைக்கு வந்து அம்மன் தரிசனங்கண்டு, மனதில் தோத்திரஞ்செய்தார் அச்சமயத்தில் சீதையும்மனும் பிள்ளைகளும் வால்மீகருக்கு நமஸ்காரம்புரிந்துஅவராசீர் வசனம்பெற்றுபுலித்தோலாசனம் பரப்பி அவரைவீற்றிருக்கச் செய்தார்கள் அவ்வால்மீகர் சற்றுநேரந் தன்மனதில் யோசனைசெய்தார் அஃதென்ன வென்ருல், சீதாலட்சுமி நம்முடைய ஆசிர்மத்திற்கு வந்தநாளும்

பிள்ளைபிறந்துவயதுங் கணக்குபார்க்கும்போது,(௧0)வயதும் (௪) மாதமாகின்றது சிங்கக்குட்டிபோல மகாவீர பராக்கிரம சாலிகளா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் முன்னிலையில அரியரப் பிரம்மாதிகளும் நின்று யுத்தம்பண்ண மாட்டார்கள். இந்த மண்டலத்திலுள்ள இராஜாக்கள் வந்தெதிர்த்தாலும் குசல னுடைய பாணங்களினால் பஸ்மீகரப்படலமாய்ப் போவார் கள் போற்காணுகின்றது. இவர்களுடைய புஜபல பராக்கிர மந்தானென்ன, இவர்களுக்கு எதிரிகள் தாணுண்டோவென் று சந்தோஷித்துத் தம்முடையகியான திருஷ்டியினாற் பார்த் தார். இன்னம்ஒருசாமபரியந்தத்திற்குள் நடக்கப்போகிறயுத் தமுங் குசலவர்களால் மாளப்போகிற இராஜாக்களும், இரா க்ஷதரும் தம்முடைய தீர்த்தப்பிரதாபம் வெளியாகவும், சீதை யம்மனும் பிள்ளைகளும் அயோத்தியாபுரியிற் சேர்ந்துஅஸ் வமேதயாகம் நடக்கப்போகிறவிந்தையும், தேவர்களுக்கு அ விற்பாகங் கொடுக்கப் போகிறதுங்கண்டு சந்துஷ்டியாகி நா மிவ்விடத்தி லிருக்கப்போகாது இவர்களா லின்பதுன்பம் நடக்கப்போகிறதென்று மனதிலெண்ணினவராய்ச் சீதை யம்மனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாருமம்மாசீதா நான்பாதாளலோகத்திற்குப்போய்வர, ஐந்து நாட்செல்லும்போற் காணுகின்றது ஆகிலுஞ் சல்தி யில் வருகிறேன் போய்வர செலவுகொடுமம்மா வென்றார். அதுகேட்டு குசலவர்கள் சந்தோஷமானார்கள் சீதையம்மன் திடுக்கிட்டு வால்மீகரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள் ஐயா வா ல்மீகரே, எனக்கிதுவரையிலிருந்த சந்தோஷம் இன்றையதி னம் நீங்கிவிட்டது அதேனென்றால், நீர் பாதாள லோகத் திற்குப் போய் வருகிறேனென்று செலவு கேட்கவே, எனக் குவலது புஜமும் வலது துடையும் துடிக்கின்றது, எனக்குச் சமாதானப் படவில்லை மனது கலக்கமாயிருக்கிற தென்றாள் அதுகேட்டு வால்மீகர் சொல்லுகிறார். கேளாயம்மா, சீதா தேவியே, திரிலோகத்தையுஞ் செயிக்கத்தக்க புஜபுலபராக்கி ரமுள்ள பிள்ளைகளிருக்க உனக்கென்னபயம் சந்தேகந்தோ ன்றினமாத்திரத்தில் என்னை நினைத்தால் நான் வந்துவிடுகி றேன். நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் ஆகிலும் உனக்கு இன்பந்துன்பந்தானேது, இந்த துன்பங்களைவிட் டு சந்தோஷவார்த்தையாய் செலவுதந்தால் நான்போய் நம் மைகோரி செய்யப்பட்ட யாகத்தை முடிப்பித்து ஆகிகவி

ரைவாய் வந்துவிடுகிறேன்செலவு தாருமம்மாவென்று பிரிய வசனமாய்ச் சொன்னார். அதனைக்கேட்டு சீதையம்மன் சொல்லுகிறாள் வாருமையா,முனிநாதரே,நாங்கள்பாதாளலோகத்திற்குப்போய் அதிகதுரைவாய் வந்துவிடு மென்ன, வால்மீகர் குசலவர்களுக்கு புத்திமத்திகளைச்சொல்லி அவர்களிடத்திலுஞ் செலவுபெற்று சிலரிஷி கூட்டங்களுடன் பாதாளலோகம்போயினார்.

குசலவர்கள் வேட்டையாடச்
சீதையம்மன் விடை கொடுத் தனுப்புதல்.

ஆசிரிய விருத்தம்

சீரோங்குதசரதன் றனையனுக்கினியாளர்திருவிலுயர்சீதைதந்த
செல்வராங்குசலவரென்னுஞ்சிறுவரிருவரதுதிங்களணிகாவதனநோக்கி
எரோங்குமகவாகயெந்தனுக்குற்றவிருபுதல்வர்காணீவிரின்று
இந்தவொடுகெதிர்சிலவெறிக்காமனம்புகுர்தொழிலரிதிரண்மீதினும்
காரோங்குமானைத்திரண்மிதினும்போய்காடிவெம்புலிமீதுனுங்
கலைமான்கண்மீதுவேட்டமாடத்துணிவுகாளைகள்கொணடவெண்ணம்
பாரோங்குகீர்த்திபெறுமுனிவருளாபத்ரவினருளினாலும்
பதனமாய்ச்சென்றேகணங்களைச்சேதித்துபரிவுடன்வருகுவீரே.

அதன் பின்பு குசலவர்கள் தாயாராகிய சீதையம்மனைச் சேவித்துச் சொல்லுகிறார்கள். கேளுந்தாயே நாங்கள் காட்டுக்குப்போய் வேட்டையாடிவரவேண்டும், எங்களுக்குச்செலவுதந்தருளுமென்று கேட்க, சீதையம்மன் சொல்லுகிறாள். அடா தம்பி குசலவர்களே, நல்லயோசனை செய்தீர்கள் ஐயர்வால்மீகர் எப்போது பாதாளலோகத்திற்குப் போவாரேரவென்று காத்துக்கொண்டிருந்தீர்களோ, அவரில்லாதகாலத்திலென்னைத் தனியே விட்டுப்போகலாமோ அவ்விடத்தில் கரடி புலி சிங்கங்கள் அனேகமாயிருக்குமே யவரில்லாதவேளையிலெப்படி நானனுப்புவேனென்றாள் அதற்குக் குசலவர்கள்சொல்லுகிறார்கள் ஓ அம்மா நல்லவசனம் பகந்தீர் நாங்களுன் வயற்றிற்பிறந்து எங்களுக்குச் சவுரியவீர பராக்கிரமமில்லாமற்போயிற்றோ இப்பூமண்டலத்திலுள்ள கரடி புலி காட்டானை சிங்கம் இதுகளெல்லாமே கோபித்து எங்கள் பேரிலெதிர்த்து வநதாலும் எங்கள் கரத்திலிருக்குஞ்சரத்தினால் கண்ட துண்டங்களாக்கி காகம் கழுகு கூளிகளுக்குயிரையாக்கிவிடுவோம் மேலும் திருநேத்திரதாரியாகிய சிவன் வந்தெதிர்த்தாலும் எங்க ளஸ்திரங்களால் நாங்கள் நன்

ரூய்ப் பூசைபண்ணி யனுப்புவோம். அதுவுமன்றி வைகுந்த வாசியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணர் வந்தெதிர்த்தாலும் அவரையு மெங்கள் கையிலிருக்கும், தூய்ய அஸ்திரத்தினல் மெய்யைக் கஸ்திப்படுத்தி வைகுந்தஞ் சேருமையாவென்றனுப்பத்தக்க வால்மீகருடைய ஆசிர்வாதமும் அருளும் திரிலோக ரக்ஷகியாகிய உன்னுடைய கிருபாகடாட்சமும் அடியேன்களுக்குயிருக்க, இராசாக்கள் எங்களுக்கு நிகரென்றுசொல்ல வேணடுமோவென்றூர்கள். அம்மொழியைக்கேட்ட அம்மனவள் மனதிலமகிழ்வுற்று பிள்ளைகளுடைய புஜபல பராக்கிரமத்திற்கு மெச்சி இச்சையோடுரைப்பாள். அப்பா குசலவர்களே, உங்கள்வல்லமைக்கும் வில்திறமைக்கும் யார்யெதிரென்பேன் அதல விதல சுதல நிதல மகாதல பாதாளம் வரையில் எதிரியொருவருமில்லை ஆதலால் நீங்கள் கானகஞ்சென்று வேட்டையாடி சீக்கிரம் ஆசிர்மம் வந்து சேருங்களென்றூசிர்வாதம் புரிந்தாள்.

உடனே குசலவர்கள் சீதையம்மனைச்சேவித்து பூச்சல்லடந்தொடுத்து தட்டி, வரிந்துகட்டி, உருமாடு செகதாடுபூண்டு, முதுகிலம்புருப் பொதிமாட்டி இடுப்பில்முப்பத்திரண்டாயுதங்களும் வைத்துக்கொண்டு கையிற்றனுசெடுத்துப்புறப்பட்டார்கள் அது எத்தன்மையிருந்ததென்றால் மூத்தி ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள் வனவாசஞ்செய்ய வேண்டிப்புறப்பட்ட தன்மைபோற் சாயலும் வடிவும் முகக்களையும் நடையும் அவ்விருவர்போல இரண்டு சிங்கக்குட்டிகள் புறப்படுகையில், வால்மீகருடைய வனத்திலிருக்கப்பட்ட பஞ்சபூதமமைந்த ஜீவராசிகளான பட்சிமிருகசாதிகளும் குசலவர்கள் முன்னணுகாமல் மறுவனஞ்சேர்ந்ததுக ளக்காலையில் குசலவாள் யானை புலி கரடி சிங்கங்கள் மேலேறி வெகுதூரத்திற் சென்று அவ்விடத்தில் நுழையயிட மில்லாக்காட்டை யெல்லாந்தங்களுடைய அஸ்திரங்களை விட்டு வேட்டையாடி படுசூரணப்படுத்தி தேட்டையான நல்லபாட்டையாக்கிக் கொண்டு வருகையில் கவரிமானுங் கஸ்தூரிமான்களுங் காணப்பட்டது. அந்தக்கவரிமான் கஸ்தூரி மிருகங்களையும் அஸ்திரத்தினலெய்து, சித்திரவதைசெய்து வனத்துப் பிள்ளைகள் கையிற்கொடுத்து சீதையம்மனிடத்தி லனுப்பிவிட்டு சிலபிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வேட்டையாடி வெகுதூரம் வந்துவிட்டார்கள்.

அக்காலையில் குசலவன் லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன் தம்பி, லவனே, ஆசிர்மம் விட்டு விவ்விடம்வந்து வெகுதூரமாயிற்று நமதன்னை ஒண்டியாயிருக்கிருள் நானிந்தக் காட்டைச் சுற்றி வேட்டையாடி வருகிறேன் நீ வனப்பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சல்தியில் ஆசிர்மம்போய்ச் சேரென்று சொல்லி காட்டிற்குள் நுழைந்தான். அதுகேட்டு லவனவன் நல்லதென்று வனத்துப்பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு காட்டிலுள்ள பழவர்க்கங்களைப் பறித்துச்சாப்பிட்டுபசியாறி ஆசிர்மம் வரத்திரும்பினுன்.

லவனைவன்

குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டுதல்.

விருத்தம்.

இருண்டவனமடர்ந்தடுசெல்வரிருவருஞ்சிலையைத்தொட்டு
பொருவிலாவுக்கிரங்கொண்டுபுலிகரிமான்கள்மீதும்
வருமரிக்கணங்கண்மீதும்வாளியைவிடுத்துமாய்த்துச்
சருவியேமீளுங்காலிற்றனிமிகப்பரிகைக்கொண்டான்.

அப்போது சத்துருக்கமகாராசாவிடுத்த அஸ்வமேதக் குதிரையானது கீழ்சமுத்திரக்கரை யோரமாகவந்தது அவ்விடத்திலிருந்து தென்சமுத்திரமாய்த் திரும்பி யொருவர் கையிலும் பிடிபடாமல் தெற்குபாரிசத்திலிருந்து தேன்மேற்குமுகமாய்த் திரும்பி அயோத்திக்கு நேர்மேற்காகவிருக்கும் வால்மீகர் வனத்திற்கு வந்து பச்செசன்றபுல்லை மேய்ந்துக் கொண்டிருக்கையில் வனத்துப்பிள்ளைகளுடன் வருகிற லவனவன் அஸ்வமேத குதிரையைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டுசீக்கிரமாகவந்து ஆச்சரியத்துடன் நெற்றியிலிருக்கின்றபட்டயத்தை வாசித்துப்பார்க்கையில் அதிலெழுதி யிருக்கின்றதாவது சூரியவமிசத்து ராசாக்களுக்கெல்லாம் இராசாவானசூரியனைப் போற்றுலங்கா நின்றவர் பிரதாபசவுரியமுள்ளவர் ஆயிரத்தெட்டண்டமும் இருநூற்றி பத்திஞலு புவனமுஞ் சத்தசாகரமும் ஈரேழு பதிஞலு லோகமும் ஏகசக்ரேஸ்வரனுக ஆண்டுக்கொண்டிருந்தமகா இராசாதி இராசனுகிய இராவணேஸ்வரனைச் செயித்த வீராதிவீரராகிய இராமபிரான்விட்ட குதிரை இந்தக்குதிரையின் பின் சத்துருக்கபயங்கரன் தனுர்வேத சாஸ்திர ரணரங்கசூரனுன சத்துருக்கன் வருகிருன்.

அந்தச் சத்துருக்கனைச் செயிக்கத்தகுந்த சாமர்த்தியமி
ருந்தார் குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி யுத்தத்திற்குவரலாம்.
சாமர்த்திய மில்லாதபேர் குதிரையைக் கண்டவுடன் பூசை
கள் செய்து காணிக்கைகப்பங்களுடன் கொண்டுவந்து சத்
துருக்கரை வணங்கிப் பிழைக்கிறதென்று பட்டயத்தி லெழு
தியிருந்ததைக் கண்டு, தலையையசைத்துச் சொல்லுகிறான். ஆ
ஆ இராமன் தனக்குத் தானே சூரனென்று கெர்வித்துப்ப
ட்டயத்தி லெழுதிக் குதிரையை விட்டான் அந்தக்குதிரை
யின் பின்வருகிறவனைசத்துரு பயங்கரமான சத்துருக்கன்
வருகிறானென்றெழுதியிருக்கின்றது அந்தசத்துருக்கனுடை
யசாமர்த்தியத்தையும் என்னுடைய சவுரித்தையும் தேவர்க
ளே மெச்சவேண்டும், என்னமயனு மிவ்விடமில்லை ஆனாலு
மென்னமாயிற்றென. கோபமாகிய பல்லை நெறநெறவென்று
கடித்து அசுவத்தைப் பிடித்துக்காட்டு வாழைமரத்திற் கட்
டிவிட்டு மகாகோபாக்கினியுடன் வில்லை யெடுத்து நிறுத்தி,
தாணிபிகிந்து தோளில் மாட்டிக்கொண்டு வணத்துப் பிள்
ளைகளை யப்புரமனுப்பி விட்டுச் செடிமறைவில் மண்ணைக்கு
வித்து தலைக்குயரமாக வைத்துச் சயனித்திருந்தான்.

அந்தச்சமயத்திற்சேனாதிபதியான நீலாட்சதனும் பதி
னையாயிரம் இராட்சதாளுங் குதிரையைக்காணமல் காடுமலை
செடிபர்வதங்கள் ஆறுகுன்று கழி மடுக்கள் கிராமம் சீமை
பட்டணமுழுதும் தேடிக்கொண்டு சரஸ்வதியாற்றின் கரை
யோரமாகவந்து பார்த்துக்குதிரையைக்காணமல் அப்பால்
வால்மீகரது வனத்திற்சென்று செடிக்கொருவராய் நுழைந்
துதேடிப்பார்க்கும்போது அஸ்வத்தைக்கண்டுஇராட்சதாள்
சைகையாய் எல்லோரும் ஒனருய்க்கூடிக் குதிரையினிடம்வ
ந்துபார்த்தார்கள் அந்தக்குதிரையானது காட்டுவாழை மர
த்திற் கட்டுண்டிருக்கக் கண்டவுடன் நீலாட்சதனனவன், இ
ராட்சதாளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான. அடடா, இராட்ச
தாளே, இந்த ஈனுழையாத காட்டில் நமது அஸ்வமேதக்
குதிரையைப் பிடித்து வந்துமரத்திற்கட்டிவைத்து நம்மை
க்காணவே மறைந்து போய் விட்டான் போற்காணுகின்றது.
அவனெவ்விடம் போனாலும் விடாதீர்கள் இந்தவனத்திற்
றான ஒளித்துக்கொண்டிருப்பான் அவனைத் தேடிப்பிடித்து
என்னிட மழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென்றான்' அதுகே
ட்டு இராட்சதாள் ஆங்காரங்கொண்டு செடிக்கொருவராய்
நுழைந்து தேடிப்பார்க்கும்போது லவனனவன் இராட்சதா

ள்கூச்சலைக்கேட்டு எழுந்திராமல் இராட்சதாள் எந்தவிடந் தப்பிப் போகிறார்களோவென்று மனதுள்வியப்புற்று மௌனமாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்படி யிருந்த லவனைப்பார்த்து அவர்கள் கண்களுக்கு அந்தலவனெப்படி விளங்கினனென்றால், அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியே இராவண சம்மாரத்திற்காக கோதண்டத்தைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டிருந்த பாவனைப்போற் காணப்பட்டான் சந்தேகித்து மறுபடியும் இராட்சதாள்லவனை நன்றாக வுற்றுப்பார்த்தார்கள். பார்க்கையில் அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தில் வாசம்பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியைப்போல் முகாரவிந்தங்களும் பச்சைநிறமேனியும், பவளம்போலுதடும், அகண்டமார்பும், நீண்டகைகளும், மணிமத்தளம்போற் புயங்களும், ஆலிலைப்போல் வயிறும் வாழைத்தண்டுபோற் றொடையும், அமர்ந்த ஸ்ரீபாதமும் அலங்கார புஜபல பராக்கிரமும் அண்டினபேரை ஆதரிக்கப்பட்ட பார்வையும் பொருந் திருந்தான்.

அப்போது சிலராட்சதாள் நீலாட்சதனிடத்திலோடிப் போய் கூறுகின்றார்கள் ஐயா ராட்சதசிரேஷ்டரே கேளும் நம்முடைய குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டினவர்களைத் தேடிப் பார்த்துங் காணமல் செடியாலொன்றாக ஆராய்கிறபோது ஒருசிறுவனானவன் ஸ்ரீராமரைப்போற் பள்ளிக்கொண்டிருக்கிறானவனைப்பார்த்தால் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியாகிய நம்பெருமானாகிய ஸ்ரீராமரைப்பார்க்க வேண்டியதில்லை அவனைப்பார்க்கையிற் பயமாயிருக்கிறது நீரும் வந்துபாருமையா வென்றழைத்தார்கள் அதுகேட்டு நீலாட்சதன் ஆச்சரியமடைந்து புறப்பட்டு இராட்சதாளுடன் வந்து லவனைப்பார்க்கையில் ராமரைப் படத்திற்பதித்து வைத்ததுபோலிருக்கக்கண்டு நீலாட்சதன் இராட்சதாளைப்பார்த்து சொல்லுகிறான் அடாராட்சதாளே இந்தச்சிறு பிள்ளையைத்தொந்தரவு பண்ணாமல் இராசாவாகிய சத்துருக்க இராசனிடத்திற்கழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் வராவிட்டால் கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டு வாருங்களென்றான் அதுகேட்டு லவனானவன் கிட்டே நெருங்கிவரட்டுமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அத்தருணத்தில் இராட்சதர்கள் சந்றிடைந்துநின்று லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அடா, தம்பி, இராசகுமாரகா நீயார் உமது பெயரென்ன உன்தாய் தந்தை

யர்கள் பெயரென்ன உங்களுக்கிருப்பிட மெங்கே சொல்லடா வென்றார்கள் அம்மொழியைக்கேட்டு கோபத்தை மனதிலடக்கிக் கொண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தான் பின்னுமிராட்சதாள் கோபங்கொண்டு அடா இராசகுமாரா, நாங்கள்சொல்லப்பட்ட விசேஷம் உன்காதிற்கேட்கவில்லையோ எங்களுக்கு பதிலுத்தரவு சொன்னாலாயிற்று இல்லாவிட்டால் எங்களுடைய கையைப்பார்த்தையோ இதோ ஒரு அறையினாலே அறைந்து யமலோக மனுப்பிவிடுகிறோம் பாரடா சீக்கிரங் கூறடா வென்றார்கள் அதுகேட்டு லவனனவன்கோபங்கொண்டு விரைவிலெழுந்திருந்து வில்லிற்பத்து நாராசபாணங்களையெடுத்து சந்தித்து, அடா காட்டுமிருகங்களுக்குச் சமதையாகிய இராட்சதர்களே என்னசொன்னீர் என்பேரும் தாய் தகப்பன்பேருஞ் சொல்லச்சொன்னீர்களல்லவா சொல்லாவிட்டால் உங்களுடைய அகண்டகைகளினாலென்னை அறைந்துக்கொல்லுகிறோ மென்றீர்களே நான் என்பெயரும் என் தாய் தந்தைபெயரும் சொல்லுகிறது மில்லை உங்களாலானசாமர்த்தியத்தைப் பாருங்களென்றான் லவனனவன் அப்போது இராட்சதாள் கோபங்கொண்டு லவனைப்பார்த்து அடா சிறுபிள்ளாய் காட்டுமிருகமா நாங்கள் மிருகங்களிப்படிதானாவிருக்கும் நீசிறுவனாயிருக்கிறாய் உன்வாய் விசேஷத்தைப்பார்த்தால் பெரிதாயிருக்கிறது ஆகிலும் பெரிதல்லஉன் தாய் தந்தை பேரும் உன்பேருஞ்சொன்னால் நாங்கள்போகிறோம் இல்லாவிட்டாற் போகிறதில்லையென்று இராட்சதாள் வெகு கோபத்துடனே கூறுகையில் லவனனவன் ஓ இராட்சதர்களே நீங்களார் இவ்விடம் வரவேண்டியகாரியமென்ன எங்கள் வனத்திற்கு உங்களையனுப்பி வைத்தவனார் சீக்கிரம் சொன்னாலாயிற்று இல்லாவிட்டால்இந்தபாணத்தினால் உங்களை யமலோகங்குடியேற்றி வைக்கிறேன் பாருங்களெனவே இராட்சதாள் நகைத்து அடா ஏதடா சிறுபிள்ளையென்றல்லவோ இவ்வளவு நேரம் வெருமனே சும்மா கைகட்டிக்கொண்டிருந்தோம் சிறுவனென்றிருந்ததற்கு சிறுபிள்ளை குணம் இப்பதான் தெரியவந்தது நம்முடைய சொல்லைக்கொண்டே நம்மை முடிக்குகிறான், பார்த்தீர்களோவென்று இராட்சதாளெல்லாங்கலந்து பேசிக்கொண்டு நாலுமூலையும் நெருங்கிப் பிடிக்கவந்தார்கள் லவனனவன் இராட்சதாளைத்தன்கிட்டே நெருங்க வொட்டாமல் பத்து நாராசபாணத்தை வில்லிற்பூட்டி தூபதீப நைவேத்தியங் கொடுத்து விட்டு விட்டான்.

அந்தப்பாணங்களும் வில்லை விட்டு வெளிப்பட்டு நாகசர்ப்பம்போல் சீறிக்கொண்டு முன்வந்து நின்றுபேசிய இராட்சதவீரர்கள் நெஞ்சுக்குழியிற்பட்டுபிடரியிலுருகிப்போய்விடவே இராட்சதர்கள் அடியற்ற மாம்போல் சாய்ந்து பூமியில்விழுந்து விட்டார்கள் பின்னும் சில இராட்சதாள் கண்டு வெகுண்டு ஓகோ மோசம்வந்தது பார்த்தீர்களா விரலத்தனையுள்ளசிறுவன் சொல்வதைக் கண்டீர்களா பரியாசமாகச் சரியாகவைத்துப் பேசினதினாலல்லவோ அறியாதவன் குணத்தைக்காட்டி வில்லைநாட்டி அதிசரம்பூட்டி நம்மைவாட்டினான்.

ஆகையால் வில்லையெடுங்கள் அஸ்திரங்களைத் தொடுங்கள் விசை கொண்டு விடுங்கள் என்று யாவருமொன்றாய்க்கூடிமாரி போற்சரத்தை வாரி வாரிச்சொரிந்தார்கள் அப்படியாகச்சொரியும்போது லவனானவன் வருகிற அஸ்திரங்களையெல்லாம் ஒன்றாவது கன்பேரிற்பட வொட்டாமல் பாணங்களை யறுத்துத் தள்ளிவிட்டு வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச் சந்தித்துச் சோனைமாரிபோல் இராட்சதசேனைகள் பேரிற்பொழியவே அந்த அஸ்திரங்களினால் கால்வேறு கைவேறு உடல்வேறு எலும்பு வேறுமுண்டம்வேறு இடைவேறு இறைச்சி வேறாகமடிந்து விடவே நீலாட்சதன்கண்டு கருத்திற்கோபங்கொண்டு கண் சிவந்து தேரைநடத்தி அடாசிறுபிள்ளாய், உனக்கு யுக்தமென்னத்திற்கு என்வீணிலென்சேனையைக் கொன்றுபோட்டாய் ஆகிலும் பெரிதல்ல உன்வரலாறுமாத்திரஞ் சொன்னால் அதுவே யெனக்குப்போதும் தம்பியென்று அதிகபிரிய வசனத்துடன் சொன்ன நீலாட்சதனைப்பார்த்து லவனானவன் சொல்லத்தொடங்கினான். எனது தாய்தந்தையர் பேரைச்சொல்லென்று நீர்கேட்கிறீரல்லவோ கவனமாய்க்கேளும் சொல்லுகிறேன் என்தாயார்பேர் ஜானகியம்மாள் எங்களையர்பேர் வால்மீகர், என்பேர் லவன், என் தமயன் பேர் குசலவன்; எங்கள் குலங்கோத்திர மெனக்குத் தெரியவராது நாங்கள வால்மீகருடைய சீஷப்பிள்ளைகளென்றான். அதனை நீலாட்சதன் கேட்டு யோசனை செய்து இவன்சீதையம்மன் பிள்ளைதானென்று கருத்திலறிந்து சொல்லுகிறான் இவனைப்பார்த்தால் ஸ்ரீராமனைப்போலு மிருக்கின்றது அவருடைய பிள்ளையென்பதற்கு யாதொரு சம்சயமில்லைஇவனை யெந்தவிதத்திலும் சத்துருக்க மகாராசனிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போவோமென்று லிவன வருகிறவனுக்கானவில்லை யுத்தஞ்செய்து பிடித்துக்கொண்டிருக் கட்டு

போவோ மென்றால் இராட்சதரைக்கொன்று போடுகிறான். சிதையம்மனுடைய புத்திரனென்று அசாரிசமாய் விட்டுப் போனேமேயானால் சத்துருக்கர் நம்மை யேசுவாரிதற் கெப்படியென்று சிந்தித்து லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா! தம்பிலவனே நாங்கள்விட்ட குதிரையை யார்பிடித்து மரத்தில் கட்டினது எனக்குத் தெரியச் சொல்லு மென்று கேட்க, அதுகேட்டு லவனானவன் சொல்லுகிறான் ஓ! இராட்சதரே! கேளும் நீங்கள் விட்ட குதிரை எங்கள்வனத்திற்கு வந்தபடியால் நான்பிடித்துக் கட்டினேன் உங்கள் வீட்டிலிருந்த குதிரையை நான்பிடித்துவந்து கட்டவில்லையென்றான் அதுகேட்டு, நீலாட்சதன் சொல்லுகின்றான். வாருந்தம்பி, நீ சிறுபிள்ளையானபடியினால் தெரியாமற குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி விட்டாய் எங்களிராஜாவாகிய சத்துருக்கமகாராசர் கேள்விப்படுவாரேயானால் உனக்குயர்ச்சேதம்வரும்முன்னங்குதிரையை விட்டு உயிரைத்தப்பித்துக்கொண்டு அப்படிவராஉன்தாயிடம்போய்ச்சேருவதே நலமென்றான் அம்மொழியைக்கேட்டலவனானவன்,ஓகோ!இராட்சதரே நல்ல வார்த்தைமொழிந்தீர் நானுகுதிரையைவிடுவிக்க அரியரப்பிரமாதிகள் வந்தாலுமுடியாது நீ ஆண்பிள்ளையானால்என்னைச் செயித்து குதிரையைவிடுவித்துக்கொள், இல்லாவிட்டாலுன் னுயிரை தப்பித்துக்கொண்டோடிப்பிழையு மெனவே, நீலாட்சதன் கோபமாகி அடாலவனே நீ சிறுபிள்ளையென்று உனக்குப்பிரிய வசனஞ் சொல்லிக் குதிரையை விடென்று கேட்டால் என்னைச்சற்று மதியாமல் இப்படிப்பட்ட தகாத மொழியைப் பகரலாமோ, உன்சிறுபிள்ளை தனத்தைக் காண்பித்தாய், மூத்தோர் சொல் வார்த்தை யமிர்தம், என்ற பழமொழியையுந் தடுத்துவிட்டாய் இனியாவது குதிரையை விட்டு வணங்கிப்பிழைத்தாலாயிற்று இல்லையென்றால் என்கை வாளாயுதத்தாலாயுதத்திற்கு உன் மெய்யை இரையாகக் கொடுத்து யமனுலகமனுப்பிவிடுகிறேன் பாரடாவென்றான். அதுகேட்டு லவனானவன், இரண்டுகண்களுஞ் செவ்வானம் போற்சிவக்க அதிககோபாக்கினியுடனே கண்களையுருட்டி நீலாக்ஷதனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

லவனுக்கும் நீலாட்சதனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

குதிரையைப்பதனஞ்செய்த கொற்றவன்மீதிலெய்த
துதிபெறுநீலன்றனுந் தூமணிரதத்தைத்தூண்டி
மதிமுகநோக்கிப்பிள்ளாய் மாவதைநல்காயாகில்
சதிருருஞ்சமர்விளைக்கத் தன்யனேனெனவெதிர்த்தான்.

அடா இராக்ஷதப்பட்டி மகனேஎன்னைப்பெரியவெனென்றுமனதிலெண்ணி, மகாவணக்கத்துடன் உயிர்தப்பிபிழை என்று சொன்னால்என்னைவாளுக்குயிறைகொடுப்பேனென்று கூறினாயல்லவோ, மூர்க்கரோடிணங்கேல் என்றமொழியைக்கிணங்கினாயல்லவா உன்ஆண்பிள்ளைத்திறமை இதிற்றெரியவந்தது. என்னிடத்தில் கட்டுண்டகுதிரையை உன்னைப்போலொத்த இராட்சதாள் லக்ஷம்பேர் வந்தாலும் விடுவிக்யாட்டுவார்களோ, அப்போதல்லவோ என்சிறுபிள்ளை வீரத்தைக் காண்பிப்பேன். இப்போதுன்னுயிரைத் தப்பித்துக்கொண்டு உன்னிதத்தைக்கண்டு என்பேர் பிரதாபத்தைச்சொல்லிப்பிழை, அல்லவென்றாலுன் ஆண்பிள்ளைத் திறமையை காட்டடா இராட்சதப்பயலே யென்றான்.

அதுகேட்டு நீலாட்சதன் மீறி கோபமென்னுங் குன்றேறி எதிரே வில்லையெடுத்து நாட்டி, நாணிபூட்டி, கூர்மையோடுங் கூடியிருக்கப்பட்ட பத்துதிவ்வியாஸ்திரங்க ளெடுத்து சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான், அந்ததிவ்வியாஸ்திரங்களும் விடுபட்டு அக்கினி சுவாலைகளைவீசிக்கொண்டு மகாவேகத்துடன் வருகிறதைக்கண்டு, லவனானவன் அதிசீக்கிரத்தில் ஒரு திவ்வியாஸ்திரங்களை விடுத்து நீலாக்ஷதன் விட்டபத்து திவ்வியாஸ்திரங்களைக் கண்டித்து, அவன் கைவில்லையுந் துண்டித்து அவ்விராட்சதனேறிவந்தஇரதம் சாரதிகுதிரைகளுடன் தும்சப்படுத்தி விட்டான். அத்தட்சணமே நீலாட்சதன் மறுதேரிலேறி வில்லையெடுத்து குணத்தொனிசெய்து அனேகஅஸ்திரங்களைச் சந்தித்து ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதத்தில் இடிமின்னல் குமுறலுடனே மழைபெய்தா லெப்படியோ அப்படியாக, சரமாரியாய் ஓய்வில்லாமல் பாணங்களை லவன்பேரில் விடுகிறபோது லவனானவன் கண்டு, விழிகள் துடிதுடித்து புஜம்நடிநடித்து அதிகவிரைவிலனே கசரங்களை பிரயோகப்படுத்தி நீலாட்சதன் விடுத்த அஸ்திரங்களை யறுத்துத்தள்ளி அவன்மார்பி லணிந்த கவ

சத்தையும் பொடியாக்கிவிடவே, மீளாவீராவேசங் கொண்டு வாளாயுதத்தையுருவி ஒரேவீச்சாக வீசிப்போடுகிறே னென்று அதிகவேகத்துடன் சிவ்வென்று பாய்ந்து வருமுன்னே பாய்ந்தவ"முன்னே லவனனவன, இரண்டு சிங்கமுககாஸ்திரம்விடுத்து வாளாயுதம் பிடித்த கையை யறவெட்டி சிரசையுங் கண்டித்து விட்டான்.

அதுகண்டு இராட்சதாளேதடா இவன் சிறுபிள்ளையென்று பார்த்ததற்கு நம்முயிருக்கே உலைவைத்திருக்கிறான் இனியிருந்தால் இராக்ஷதாளாகிய அரிசியைவாரிஉலையிற்கொட்டி வடித்துப் போடுவான்போற் காண்கிறதென்று தலைமேல்கையை வைத்து அழுதுக்கொண்டு ஆகாயமார்க்க மெழும்பிப் பார்க்கும்போது சத்துருக்க மகாராசனுடைய தண்டானது கண்ணுக்கெட்டின துலைவில் வருவதைக்கண்ட இராட்சதர்க ளெல்லாம் மனதுகலங்கியோடிப்போவாரும், காணிக்கை கப்பங்கொண்டு சத்துருக்கமகாராசனை யிணங்கிவணங்குவாரும். இந்தப்படியாய்ப் பூமியானது நடு நடுங்க வருகிறசேனை தண்டுக்குள் இராட்சதாள் புகுந்து காலசித்தனைக்கண்டு நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஐயா! இராட்சதசிரேஷ்டரே! கேளும் நம்முடையகுதிரையானது வால்மீகர்வனத்தில் ஒருசிறுபிள்ளையான லவன்கையில் பிடிபட்டுப்போயிற்று. அந்தசிறு பிள்ளையாலே (௯) இராட்சதர்களும் சேனாதிபதியான நீலாட்சதனும் மாண்டுபோனார்கள் நாங்கள்மாத்திரம்உயிர்தப்பியோடிவந்தோமென்றார்கள். அதுகேட்டு அந்த இராட்சதாளை சத்துருக்க மகாராசரே நமது அஸ்வமேதக்குதிரையானது வால்மீகர் வனத்திற்போனதாயும், அவ்வனத்திலொரு சிறுபிள்ளைலவனென்பவன் அஸ்வத்தைப் பிடித்துக்கட்டி பின்போன இராட்சதாளையும் சேனாதிபதியான நீலாட்சதனையுங் கொன்று போட்டான் இவர்கள்மாத்திரந் தப்பிப்பிழைதது ஓடிவந்துவிட்டார்களென்று சொன்னான்.

அதுகேட்டு சத்துருக்கமகாராசன் கோபமாகிச் சொல்லுகிறார் ஒருசிறுபிள்ளையாவது நம்முடைய குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி இராட்சதாளைக் கால்வதாவது இதென்னவாச்சரியம் இனிநம்முடைய சௌரியமென்னயிருக்கிறது, ஆனாலும் அவனுக்கு எமலோகம்வழிகாட்ட என் கையிலஸ்தி

ரமிருக்கிறது நீங்கள்பயப்படாமலும் பத்திரபதுங்க ளென்றார். அதற்குஇராட்சதாள் சொல்லுகிறார் ஐயா சத்துருக்கம காராஜரே அந்தசிறுபிள்ளையான லவனைப்பார்த்தால் பரபிர்மராய் விளங்கா நின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்போல் வடிவும், அழகும் வளமும் வார்ப்படச்சிலைபோலு மிருக்கிறான். அவன்தாய்தந்தை பேரைக்கேட்டால் தாயின்பேர் ஜானகியம்மாளும், ஐயர்பேர் வால்மீகரும் தமயன்பேர் குசலனும் தனபேர்லவனும் தாங்கள்வால்மீகருடைய சிஷியர்களென்று சொன்னான், ஆனபடியால் எங்களாலானமட்டும் குதிரையை விடச்சொல்லி பிரியவசனமாகக்கேட்டு பார்த்தோம் எங்கள்வார்த்தையுங் கேளாமல் சகலரையும் அஸ்திரம் விட்டுக்கொன்றான். அவன்கையில்நாங்கள்பட்டபாடு என்னசொல்லுவோமென்றார்கள்.

அதுகேட்டு சத்துருக்கமகாராசன் ஸ்ரீராமரைப் போலவேலவனிருக்கிறானென்று சொல்லவே கோபந்தணிந்து தன்பக்கத்திலிருந்த சோமகாசமகாராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் ஐயா மகாராஜனே கேளுங்கள் இந்தச்சிறுபிள்ளைலவனவன் ஆரென்றிருக்கிறீர்கள் எனதமையன் பிள்ளையாகவேண்டும் இல்லாவிட்டால் தாயார் சீதையம்மனென்று சொன்னதே என்தமையனுடையதேவியானசீதாலட்சுமிபேரில் குற்றஞ்சுமத்தி கர்ப்பவதியென்றும் பாராமல் வனத்திற்கனுப்பி விட்டபடியால் அந்த லவன் சீதாதேவி புத்திரனென்பதற்குத் தப்பிதமில்லை, இப்போது நாம்தண்டைக் கூட்டிக்கொண்டு ஏகமாய்ப் போனோமேயானால் சிறுவனானபடியினாலே நமதுதண்டையிவ்விடத்திற்றானே நிறுத்திவைத்து விட்டு சிலதூதரையும் சிலசேனைகளையுங் கூட்டி யனுப்பிவைத்து அந்தச்சிறுபிள்ளையானலவனை கைப்பிடியாகப் பிடித்து வந்தால் எல்லாசயாச்சாரமுங் கண்டறியலாமென்றான். அதுகேட்டு சோமகாசமகாராசன் சொல்லுகிறான் ஐயா சத்துருக்கமகாராசரே கேளும், உமக்கு அப்படிசமுசயமாயிருந்தால் கொஞ்சந்தண்டுதளத்தைக் கூட்டி அந்தச்சிறுபிள்ளை லவனைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு வரும்படியாகச் சொல்லியனுப்புமென்றான். அம்மொழியைக்கேட்டு சத்துருக்கமமகாராசன் நல்லதென்றுமகாமாயனைப்பார்த்துசொல்லுகிறார்ஓமகாமாயனேகேளும்நீஇருபதுவெள்ளம் இராட்சதாளைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்அந்தலவனுக்கு உயிர்சேதம்வரவொ

டாமற்கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டுவரவேண்டுமென்ற னுப்பஅப்படியே மகாமாயனும், விடைபெற்றுநல்லவீரராய் பொறுக்கி,யானைதேர்பரிசேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுடமா பேரிகைமுழங்க, லவனிருக்குமிடந்தேடிப்போகையில், லவ னனவன், இராட்சதாளைக் கொன்றின்னம் சேனைகள் வரு கிறதோ வில்லையோ வென்று, ஒரு ஆலவிருக்ஷத்தின் பேரி லேறி, உச்சிக்கிளையில் நின்றுபார்த்தான் பார்க்கையில்,யானை தேர் பரிசேனைகள் வருவதைக்கண்டு சந்தோஷமாகி மரத் தைவிட்டுக் கீழிறங்கி வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி செய் துசரவ்வதியாற்றங்கரையோரமாகவந்து நின்றுக்கொண்டு சேனைகள் பேரிற் பார்வையாயிருக்கையில்,பர்வதங்கள்போல இரதமேறித் தண்டானது வந்து லவனைச்சுற்றி வளைத்துக் கொள்ள, மகாமாயன் பகருகிறான். அடா இராட்சதர்களே சிறுபிள்ளை லவன் ஓடிப்போகப்போகிறான் அவனைக்கைப்பி டியாகப் பிடியுங்களென்றான்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட லவனனவன் கலகலவென் றுநகைத்துச் சொல்லுகிறான் அடா இராக்ஷசர்களே கே ளுங்கள் நீங்கள் உயிரோடு தப்பிப் பிள்ளைமுகம் பார்க்கிறபே றானல் ஓடிப்பிழையுங்கள் இல்லையென்று என்கிட்ட நெருங் குவீர்களேயானல் ஒரேபாணத்தினல் உங்களனைவரையும்யெ மலோகஞ் சேர்த்திடுவேன், சிறுபிள்ளை யென்றெண்ணு தீர் கள் புலியை நாய் வந்து எற்றியதுபோல் என்னைவந்து சுற் றிக்கொண்டீர்கள் ஓடிப்போங்களென்றுகூற ராக்ஷதாள்சொ ல்லுகிறார்கள் அடா லவனே நாங்களோடிப்போகிறோம் சற் றுநேரம் நீயோடாமல் நில்லென்று கிட்டநெருங்கினர்கள். அக்காலையில் லவனனவன் ஏதடா இராட்சதாள் மிதமிஞ்சி கிட்ட நெருங்கி வருகிறார்களென்று ஆக்கிரக நிக்குரோதனு கவில்லைவளைத்து, பாணங்களைப்பூட்டி, நான்குமூலையுந் திரு ம்பித்திரும்பி ஓய்வில்லாமல் உகாந்தகாலத்தில் சப்தமேகமும் ஒன்ருய்க்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனேமழைவருஷித்தா ல்ப்வவ்வாறே அவ்வாறு சரவருஷங்களை மிதமில்லாமற் சக் கராகாரமாய்த் திரும்பித் திரும்பிச் சுழன்று, சுழன்று, மூச்சு விடாமற் சாடும்போது இராட்சதாள் எப்படி விழுகிறார்களெ ன்றல் யானைக்குப்பாணம் ௯ சவுடாலுக்குப்பாணம் ௪ குதி ரைக்குப்பாணம ௮ ராவுத்தனுக்குப்பாணம் ௨ காலால்களுக் குப் பாணம் ௨ இத்தப்படியா யஸ்திரங்களைவிட்டு யானைதே

ர்பரிசேனைகள் தன்முன்னுக்கு நாடவொட்டாமல் ஜாடுகிற போது நெருங்கிவந்த இராட்சதாளெல்லா மாண்டு போனார்கள்.

அதனைக்கண்ட மகாமாயன், ஏதடா, சிறுபிள்ளை என்று பார்த்தால் நம்முடைய இராட்சத வமிசத்திற்கெல்லாம் எமனைப்போற்காண்கின்றது இவனுக்கு இரதமில்லை, சேனைகளுமில்லை, யானைகளுமில்லை, இவனுடைய வீரத்தை என்ன சொல்வோம் இருபது வெள்ளம் இராட்சதாளும் மாண்டு போவதுபோற் காணுகிறது இனிநாம் சும்மாயிருக்கப்போகாதென்று மனதிலெண்ணி இறந்தவர்போக மீதியிருந்தபதினைந்து வெள்ளம் இராக்ஷதாளைப்பார்த்து மகாமாயன்சொல்லுகிறான். அடா இராக்ஷதர்களே இனிசிறுபிள்ளை யென்றுபாராதீர்கள், உங்களுக்கு ரோஷமில்லையோ, முகத்திலிருக்கிறது மீசையோ, நீங்கள் கையிற்பிடித்ததுவில்லோ, உங்கள் சவுரிய சாமர்த்தியங்கள் எங்கேபோயிற்று உங்களைக்கொண்டுபோகிற இயமன் வந்தாலும் அவனையும் வெல்லத்தக்கினசாமர்த்தியங்களுமுண்டே அந்தச்சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் சிறுபிள்ளையாகிய லவனுக்கு முன்பாழாக்கி பெண்களாகிப்போனீர்களோ உஙகளுக்குச்சற்றுகிலும் ஈனமில்லையோ, உங்கள் சவுரியத்தைச் சிறுபிள்ளையான லவன் முன்னுக்குக் காண்பிக்கலாகாதோ, உங்களை சத்துருக்கர் கிடாவைப்போல் வளர்த்துப் பிடாரியான லவன்பாணத்திற்கு காவுகொடுக்கக் கொண்டுவந்தானே, அடா இராட்சதாளே இந்தலவனாலே நீங்கள் இறநதாற் சத்துருக்கமகாராச னெழுப்பி விடுவார் நீங்கள் பின்னுக்கிடையவேண்டாம் முனைந்து லவனைக்கைப்பிடியாகப்பிடியுங்கள், ஜாலஞ்செய்யாதீர்களென்றான். அதுகேட்டு லவனானவன் கூறுகிறான். அடா இராட்சதர்களேஉங்களுக்கு சாமர்த்தியமுண்டானால் எதோ கிட்டவாருங்கள்பார்ப்போமென்றான் அதுகேட்டு மகாமாயன் சொல்லுகிறான். அடா இராட்சதாளே லவனுக்கென்னபுத்தி சொன்னபோதிலும் லவன்கேட்கிறவனாகக் காணவில்லை அவன் பேசப்பட்ட விசேஷங்களைப் பார்த்தால் நமக்கு அவமரியாதை வருகிறது போற்காண்கின்றது. அப்படி வராதபடிக்கு நடந்து கொள்ளவேண்டும் இப்போதிந்த லவனைக்கைப்பிடியாகப்பிடியுங்க ளிவனைக்கொஞ்சத்தில் விடப்போகாது பிடியுங்கள் பிடியுங்களென்றான் மகாமாயனானவன். அதுகேட்டு லவன் சொல்லுகிறான் அடா இராட்சதர்களே சூரனென்று உங்கள்மனதி லெண்ணித் துள்ளுகிறீர்கள் என் கைபாணத்திற்கி

ரையாகவந்தீர்கள் சொன்னேன் சொன்னேன் கிட்டநெருங்கிவாராதிர்கள். துலேவிற்குனே நின்று பேசுங்களடா இராட்சதாளே யென்ருன்.

அதுகேட்டு இராக்ஷதாள் நடுக்கங்கொண்டு வில்லிற்பாணங்களைப்பூட்டி லவனை பொறு பொறென்று கிட்டே நெருங்கிவிட்டார்கள் அதனல் லவனனவன், கோபங்கொண்டு வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அனேகபாணங்களை வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான் அந்த அஸ்திரங்கள் நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டு இராட்சதாளுடைய சிரங்களையும் வில்லைப்பிடித்த கரங்களையும் கவசமணிந்த உரங்களையும் அறுத்துத் தள்ளவே ராட்சதாளெல்லோரும் பயந்து ஆறிலுஞ்சாவு நூரிலுஞ்சாவென்று மணந்துணிந்து அந்தப்பதினைந்து வெள்ளம் இராக்ஷதர்களும் அஸ்திரங்களை லவன்பேரில் விட்டார்கள். அதற்கு லவனனவன் சற்றுமிடையாமல் விசைகொண்டு அனேக பாணங்களை வில்லிற்சந்தித்துப் பதினைந்து வெள்ளம் இராட்சதாள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களைக் கண்டித்தான் அதனல் இராட்சதால் கோபங்கொண்டு யானை தேர் பரிசேனைகளோடு முனைந்து, வில்லையெடுத்து நிறுத்தி நல்லகூர்மையோடுங்கூடி யிராநின்ற அஸ்திரங்களை வில்லிற் சந்தித்துச்சொல்லுகிருர்கள அடா, லவனே உன்னைப்பார்த்தால் ஸ்ரீராமரைப்போலிருக்கின்றதென்றுஉன்பேரிற் பாணங்களைவிடாமற் சும்மாயிருந்தோம் நீர் செய்த பிழையெல்லாம் மனம்பொறுத்தோம், எங்கல் முன்னுக்கு அரி அரப்பிரமாதிகளும் எதிர்நிற்கமாட்டார்கள நீயும் உன்வில்லும் உன்னுடைய பாணமும் எங்களுக்கொருதுரும்பாகும் உன்னைப்பாராவிட்டாலும் எங்களுக்கு இராசாவாகிய ஸ்ரீராமபிரமத்தைப் பார்க்கவேண்டாமோ ஆகையால் எங்கள சொல்லைக்கடவாமல் எங்கள இராசாவாகிய சத்துருக்கமகாராசரிடத்தில் வந்தாலுஞ்சரி அல்லது எங்கள குதிரையை எங்கல் பின்னனுப்பினலுஞ்சரி அப்படிக்கிவராமலுங்குதிரையை விடாமலுமிருப்பையேயாகில் உன்னைக் கொல்லாமற் தாங்கள போகிறதில்லே யென்ருர்க ளதுகேட்டு லவனனவன் கூறுகிருன் அடா இராட்சதர்களே நல்லவசனஞ்சொன்னீர்கள நீங்கள தானே எமனுக்கு நமனகயிருக்கப்பட்டவர்கள உங்கள முன்னுக்கு அரி அரப்பிரமாதிகளும் நிற்கமாட்டார்களே, இராமன் சொத்தை நன்ருய்ச் சாப்பிட்டு நீங்கள இராமனுக்குப் பகையாளிகள் வந்தால் அவர்களுக்

குப் பிரியவசனஞ் சொல்லிப்பிழைப்பாருமுண்டோ உண்ட வன் வீட்டுக்கு இரண்டகஞ் செய்யப்பட்ட பேர்கள் நீங்கள் தானோ அடா ராட்சதர்களே யுத்தம்வந்து நேர்ந்தபோதுத கப்பனென்றும் ரணக்களத்தில் உறவு கொண்டாடுபவருமுண் டோ இராமன் உப்பைத்தின்று அவருக்கேரண்டகஞ் செய்ய லாமோ வென்று பிணமலைகள்போ லிருபக்கத்திலுங் குவிக் கத்தலைப்பட்டான்.

அதுகண்டு ராட்சதாள் இனிலவனை விடப்போகாதென் றுகோபங்கொண்டு, யானைக்காரர் இரதக்காரரும் லவன்பேரி ற்பாணப் பிரயோகம் பண்ணினார்கள் அந்தப்பாணங்களும் நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறபோது லவனவ ன்கண்டு அனேக அஸ்திரங்களை விடுத்து நடுவது பாதியில் அறுத்துப்போட்டு சலுதியில் அஸ்திரங்களை அவர்களமீது விடுத்துக் கொல்லுகிறபோது ராட்சதாள முன்னுக்குவைத் தகாலைப் பின்னுக்கு வாங்கியிடைத்து நான்கு மூலையுஞ் சித றியோடத் தலைப்பட்டார்கள்.

அதுகண்டு மகாமாயன் கோபமாகி, இராட்சதாளைப்பா ர்த்துக் கடுகடுத்துச் சொல்லுகிறான். அடா இராட்சதாளே, என்னமுழுகிப்போயிற் றென்று ஓடுகிறீர்கள நீங்சள சேவக ரோஓடினால் இராமத்துரோகமல்லவோ, ஓடாதீர்கள, உங்க ளாலே தேவர்கள நகைக்க வுடம்பெடுத்தேன், இந்தச்சிறுபி ள்ளை யிவனைப்பிடிக்க உங்களாலாகாதோ வென்றான் அது கேட்டு இராட்சதா ளெல்லவரும் ஏகமாகக்கூடி வில்லுகளை வளைத்து அனேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து லவன்பே ரிற் பிரயோகம் பண்ணினார்கள் அதுகண்டு லவனவன், இராட்சதாளைப்பார்த்து நகைத்து அடா ராக்ஷதர்களே நீங் கள தானோ அரி அரப்பிரமாதிகளைச் செயித்தவர்கள அந்த ச்சாமர்த்திய மெல்லாம் என்முன்காட்டலாகாதோ உங்களு டைய சாமர்த்தியங்களை நீங்கள தானோ மெச்சவேணுமென் றுசரங்களை அபரிமிதமாக வாரிவாரிச் சொரிந்துக் கொண்டு பின்னுஞ் சொல்லுகிறான் என்னைக் கைபபிடியாகப் பிடிக்கத் திருமூர்த்திகளுக்கும் வல்லமையிலாதிருக்க உங்களாலாகா தென்று இராட்சதாள் ஓடியொளிக்கும்படியாய்ச் சாடிக்கொ ண்டிருந்தான்.

லவனுக்கும் மகாமாயனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

நீலனக்கு சேயிரைச்சாய்ந்தபின்
கோலமாமகா மாயன்குறுக்கிடச்
சீலமுள்ள லவன்மிகச்சீறிவெங்
காலனைப்போ லெதிர்த்தனர்காண்மினே.

அப்போதுமகாமாயன் அதிககோபமாகி, தன்னுடைய கோரைப்பற்கள் சொலிக்க, மீசைபடபடவென்று துடிக்க பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து இரண்டுகண்களுஞ் செவ்வானம்போற்சிவக்க, வுருட்டவிழித்து இனி யிவர்களாற் சாரமில்லை நாமேநேரிற்சென்று போர்செய்ய வேண்டுமென்று சாரதியையெச்சரித்து தேரைசெலுத்தச் சொல்லி பாரெல்லாம் நடுங்கத்தக்கதாய் தன் வில்லைவளைத்துஜம்பது நாராசங்களை யெடுத்து தனுசிற்றொடுத்து பிரயோகம் பண்ணவே அதைலவனனவன் கண்டுசினங்கொண்டு கொதித்து புலிபோற் குதித்து, (௨௫) நாருசபாணங்களை யெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து விடுத்து மகாமாயன் விட்ட (௫௰) நாராசபாணங்களையு மறுத்து அவனுடைய மார்பிலும்பட்டு முதுகிலுருகிப்போகச்செய்தான். அதனால் மகாமாயன் யுகாந்தகாலத்திடிபோற்கனைத்து அனேகஅஸ்திரங்களைச் சிந்தித்து மாரிபொழிவதுபோற சரமாரியாகப் பொழியும்போது, லவனுமிவனுக்குச் சளையாமற் களையாமற் சுருக்கில் நொருக்கத்தக்க சுருக்கான வெகுபாணத்தைப்பொறுக்கி யெடுத்து விடுத்து மகாமாயன் பாணங்களையு மிராட்சதாள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையு மறுத்துத்தள்ளி அதிகமாக சிலபாணங்களைவிட்டு அவர்கள் முடியுங்கொடைச்சிளையு மறுத்துத்தள்ளினன் அதைப் பார்த்து மகாமாயன் ஏதடாநாம்விட்ட அஸ்திரங்களையும் மறுத்து இராட்சதாளையும் நாடவொட்டாமற் கருவருத்து வருகிறான். இவனுடைய சர்பிரத்தியந்தானென்ன, இவன்கரவேகந்தானென்ன, இவனுக்கோ இரதமில்லை நமக்கோ இரதமிருக்கிறது மேலும யானைசேனை குதிரைகளில்லாமல் யுத்தம் பண்ணுகிறான், இரணக்களத்தையெல்லாம் வெருங்களமாகத்துடைத்து விடுகிறான் நாமெப்படி சதுருக்கரிடஞ்சென்று அவர்முகத்தில் முழிக்கப்போகிறோம் நாம்வருகிறதுபோது யானைதேர்பரிசேனைகளென்ன டமாரபேரிகை வாத்தியங்களென்ன சேனைபதிகளென்ன யாவத்தையு மித்த லவனுக்கு ஒப்புவித்து நாமிப்போ ஒண்

டியானேம், சமுக்திரமெல்லாந்தாண்டி ஒருசிறிய கால்வாயி ல்வந்தகப் பட்டுக்கொண்டோம், இந்த லவனே நமதுகையி ல் அகப்படுகிறவனுகக் காணப்படவில்லை இதற்கென்னசெய் வோமென்றுலோசனை செய்துக்கொண்டிருக்கையில், லவனு னவன் சொல்லுகிருன். ஓ, இராட்சதனே, நீயேன் வீணு லோசனை செய்கிருய், உன்னைப்போலொத்த இராட்சதாள் கோடிபேர் வந்தாலும் என்னையிந்தவிடம் விட்டுவெளிப்படு த்த திரமுண்டோ வீணுயோசனை பண்ணுமல் உன்னிருப்பிட ம் போய்ச்சேரும், இல்லையென்றுல் என்னுடன் போர்புரிந் து செயித்து என்னை யுன்னிஷ்டமான யிடத்திற் கொண்டு போவென்று கூறமகாமாயன்சொல்லுகிருன். அடாலவனே நீகையிலாகாத சிலவரைக்கொன்றே மென்று கர்வித்திருக் கிருய், விசேஷங்களை மிஞ்சி வர வொட்டாதே யானைவாயி ன் கரும்புபோல் எங்கள்சேனையின் வாய்க்கு நீயோசிறியது ரும்பு, ஆகிலும் ஸ்ரீராமரைப்போல வடிவுந்தேஜசும் அலங் காரமும் பொருந்தியிருக்கிறபடியால் உன்னுடன்யுத்தம்பண் ணுகிறதற்கு மனது வரவில்லை உன் தாய்தந்தை பேரையும் உன் குலங்கோத்திரத்தையுஞ் சொன்னுல் அப்பாலுன்னு டன் யுத்தம்பண்ணுகிறேன் சொல்லென்றுன். அது கேட்டு லவன் சொல்லுகிருன். என் தாய் தகப்பன் பேரைக் கூறி னுல் யுத்தம்புரிவே னென்று மெத்ததரியமாக சித்தங் களித் துரைத்ததினுல் சொல்லுகிறேன் கேள் என் தாய்பேர் ஜான கியம்மாள் எங்களையர்பேர் வால்மீகர், என்பேர் லவன், என் தமயன் பேர்குசலவன், எங்கள் குலமெனக்குத்தெரியவராது. வால்மீகருடைய சிஷப்பிள்ளைக ளென்றுன்.

அதுகேட்டு மகாமாயன் யோசனை செய்து கூறுகிருன். அடாதம்பிலவனே, கேளும் நீஜானகியம்மனுடைய பிள்ளை யென்றல்லவோ சொல்லுகிருய் ஆனபடியினுல் உனக்குச் சொலுலுகிறேன் என்னவென்றுல் பிடித்துக்கட்டின குதி ரையை உன்கையிலொப்பித்து தாயுடன் பிள்ளையாகப் போ ய்ச்சேர், எங்களுடன் உனக்கென்ன போராட்டமிருக்கிறது எங்களை நீயறியாரோ உன்னை,நாங்களறிவோம், உனக்குமெ ங்களுக்கும் த்வேஷமும், ஆயாசமும், யேன்வ வேணும்அ ப்படி வராதபடிக்கு நடந்துக் கொள் ளென்றுசெப்ப, அதை லவனுணவன் கேட்டு புன்னகை புரிந்துபுகலுகிருன். ஓ, இ ராட்சதனே உங்கள்குதிரையை உங்கள்வூரில் வந்துதுராக்ர மாய்பிடிக்கவில்லைஎங்கள்வனத்திற்குஉங்கள்குதிரைவந்தபடி

யினுல்நான்பிடித்துக்கட்டினேன்என்கையிலகப்பட்ட குதிரையைவிடுவிக்க அண்டரண்ட நவகண்டசராசரங்களிலுள்ள அரசர்களாலும் உன்போலொத்த சவுரிய பராக்கிரம மகாசாமர்த்தியரான இராட்சதர்களாலும், திரிமூர்த்திகளாலும் விடுவிக்கக்கூடாது இந்தக்குதிரையின் ரணரங்கசூரன் சத்துருக்கன்வருகிறுன். அந்த சத்துருக்கனுடைய சாமார்த்தியமும், அரைட்சண நேரத்திலறிகிறேன் நீவேணு மென்ருல் உன்னுயிரைத் தப்பித்துக்கொண்டோடிப்பிழை இனியென்கையிலகப்பட்ட குதிரையை சொப்பனத்திலும் விடுவேனென்றெண்ணுதே உனக்கு சாமார்த்திய முண்டானுல்என்னை வென்று குதிரையை விடுவித்துக் கொண்டுபோ இல்லையென்ருல் வந்தவழி பார்த்துக்கொண்டு போவென்ருன். அதுகேட்டு மகாமாயன் இதென்ன விபரீதகாலமாயிருக்கின்றது ஒருசிறுபிள்ளையானவன் இருபது வெள்ளஞ் சேனைகளையுங் கொன்று, நமக்கும் அடங்கி உத்தரவுகொடாமல் சத்துருக்கருடைய சாமார்த்தியத்தையும் அவருக்குண்டாகிய படையினது சவுரியத்தையும் அறிகிறேனென்ருன். இதுமகா பெரிய சங்கடத்திற்கிடந் தருவதுபோல் தோற்றுகின்றது இதெப்படி முடியுமோ தெரியவராது நாம் தப்பிப்பிழைப்போமென்ருலும் இராமத்துரோக வந்தணு நம் இதற்கு என்னசெய்வோ மென்று, மழையில்லாப்பயிர்யோலும் வாடி வழியைத்தேடி மயங்கி, மகாமாயன் மறுபடியும் மனதை திடப்படுத்தி லவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுன்.

அப்பா லவனே நானுனக்கு எத்தனைவித புத்திசொன்னுலும் ஆற்றிற்கரைத்த புளிபோல் அவலமாக்கி விடுகிருய் ஆகையால் உன்னைக்கொன்ருலும் தோஷமில்லை, இதோ என்னுடைய அஸ்திரங்களினுல் உன்னைக்கண்ட துண்டம் பண்ணுகிறேன் பாரடாவென்று, வில்லை யெடுத்து நிறுத்தி, அதிதிட்சண்யமாக யிருக்கப்பட்ட பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்து மந்திராபூதிகொடுத்து லவனுடைய மார்புக்குந் தோளுக்கும் சிரத்திற்கும் அவன்பிடித்த வில்லிற்கும்லக்குபார்த்து விட்டு விட்டான் அயபத்து திவ்வியாஸ்திரங்களும் ஒன்றேடு ஒன்றுராய்ந்து அக்கினிப்பொறிகள் சிதறும்படியாய் வருங்காலத்தில் லவனுனவன் பார்த்து தானும் பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து, பூசைபுரிந்து, ஓசைப்பொருந்திய வில்லிற் சந்தித்து விட்டான். அப்போதந்த பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களையும் கஸ்திப்படுத்தி, அவன்மார்பிலணிந்தகவசங்களையும் பொடியாக்கி விட்டுப்போயிற்று அதனுல்ந்

தமகாமாயன் அதிககோபமாகி (௫௯) அர்த்த சந்திராஸ்திர ங்களை தனுசிற்றொடுத்து விட்டான் அதைக்கண்ட லவனும் (௬0) அர்த்தசந்திர பாணங்களைத்தொடுத்து மகாமாயன்வி ட்ட அஸ்திரங்களையறுத்துத்தள்ளி ரதம் சாரதி குதிரைகளை யதமாக்கிவிட்டது, அதுகண்டு மகாமாயன் சிந்தைதளர்ந்து மறுதேரின்மேலேறி வில்லையெடுத்து நிறுத்தி நாணி பிகிந் துஒரக்கினியாஸ்திரத்தை எடுத்து பூசைநைவேத்தியம்புரிந் துஇதனுல் வெற்றியடையலாமென்ற ஆசையோடெய்தான். அதுவும் வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக் கொண்டு சடசடவென்கிற தொனிகளுடன் ஆலகால விஷம்போறசீ றிக்கொண்டு அதிகவேகத்துடன் வருவதை லவனுனவன் உற்றுநோக்கி சற்றும் பயமில்லாமல் அதிக சீக்கிரமாகத்தன் வில்லில் ஒருவருணஸ்திரத்தை சந்தித்துப்பூசைகள் செய்து விட்டான். அந்த வருணஸ்திரம் வில்லில் விடுபட்டு சப்த மேகங்களும் ஒன்றுய்க்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனேகுட ங்கொண்டு சொரிந்தாற்போல் ஓய்வில்லாமல் அக்கினியாஸ் திரத்தின்பேரில் மூச்சுவிடாமற் சொரிகிறபோது அக்கினியா ஸ்திரமானது நீராயுருகிப்போயிற்று அதுகண்டு மகாமாயன் கோபாவேசமாகி ஒருபர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து தனுசிற் றொடுத்து தூபங்கொடுத்து விடவே அப்பர்வதாஸ்திரமான துஅனேக பர்வதங்களாக உருவுகொண்டு மகாதுரிதமாகவ ருகிறதை லவனுனவன் கண்டு கோபங்கொண்டு இவனுடன் இவ்வளவு நேரம் போராட்டமாவென்று சிந்தித்து வச்சி ராயுதமொன் றெடுத்து, பூசைநைவேத்தியங்கொடுத்து தன் பேரில் வருகிற பர்வதாஸ்திரத்தின்பேரில் விடவே அந்தவ ச்சிராயுதமானது அனேக வச்சிராயுதங்களாய் ரூபமுண்டா கிவருகிற பர்வதாஸ்திரங்களையெல்லாம் அறுத்துத் தள்ளி வச்சிராயுதமானது தடாலென்று மகா மாயன்மார்பை பத்த லாகக் கிழித்தெறிந்து விட்டுப்போயிற்று அதனுல் மகாமாய ன்ராமா ராமா வென்று வாய்விட்டலறி தேரின்மீது சாய்ந் துபிராணனை விட்டான்.

அதுகண்டு லவன் சந்தோஷமுற்று, வில்நாணியைத்த ளர்த்தி கரத்திற் பிடித்துக்கொண்டு செடிமறைவில் சற்றுநே ரமிளைப்பாறி, தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைகள் முடி த்துக்கொண்டு கரையில்வந்து காமதேனுவை நினைக்க காம தேனுவானது லவனிருக்குமிடத்தில் வந்து லவனுடைய

பசியையாற்றி தெய்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்தது. பின்பு லவனவன், தாம்பூலந்தரித்து செடிமறைவில் வந்துட்கார்ந்தின்னஞ் சேனைகளுண்டோ வில்லையோ எல்லாஞ்சற்று நேரமிங்கிருந்து பார்ப்போமென்று மனதிற்கருதி மண்ணைக்குவித்து தலையணையாகவைத்து ஸ்ரீமந்நாராயணரைப்போல் பள்ளிகொண்டிருந்தான் அப்படியிருக்க அந்தரணக்களத்தில் உதிரவெள்ளமானது ஒருபனைமரமுயரம் ஓடத்தலைப்பட்டது அதில் இரண்டு இராட்சதாளுயிரைத் தப்பித்துக்கொண்டுசிரமேற் கரங்குவித்து குய்யோ முறையோவென்று கூவியழுதுக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமா யெழும்பி சத்துருக்கமகாராஜனிடம் வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிச் சொல்லுகிறுர்கள்.

ஐயா! சத்துருக்கமகாராஜனே கேளும் சிறுபிள்ளை லவனென்றல்லவோ சொன்னீர்கள் அந்த சிறுபிள்ளைக்கு யார் தானீடென்று சொல்லுவோம, மகாமாயனையும், இருபது வெள்ளம் இராட்சதாளையும் எமலோகத்திற்கு வழிகாட்டிவிட்டு இன்னஞ்சேனைகளுண்டோவென்று, வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுன். இருக்கப்பட்ட சேனைகளெல்லாம் ஒருமிக்க சென்றுலும் ஒரேபாணத்திற் கொன்றுபோடுவான் தேவரீர் கூட நிகரல்ல வென்று கூறினுர்கள். அதனையுற்றுக் கேட்ட சத்துருக்கமகாராஜன் மெத்தவுந் துக்கசாகரத்தி லாழ்ந்து சொல்லுகிறுர் ஐயோ, சிறுபிள்ளையாவதென்ன இருபதுவெள்ளமிராட்சதாளையும் இராட்சத சிரேஷ்டர்களையும்,மகாமாயனையுங் கொன்று விடுவதென்ன, நீங்கள் நித்திரையிலிருந்து சொற்பனங்கண்டு திடுக்கிட்டோடி வந்தவர்களாக வேண்டும் இராட்சதாளென்ன அற்பசொற்பர்களா, இராட்சதசிரேஷ்டர்கள் தானென்ன தீரமற்றவகளோ அப்படிப்பட்ட சூரர்கள் மகாவரப்பிரசாதிகள் புஜபலபராக்கிரம முள்ளவர்கள் இந்த சிறுவனுல் இறந்தார்களென்றுல் இனி என்னயிருக்கின்றது. நமது தண்டிற்சிறுபிள்ளை லவனைப்பிடிக்கத் தக்கவர்கள், ஒருவருமில்லையோவென்றுர். அதற்கு இராஜாக்களும் இராட்சதர்களும் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்திற் சுரதமகாராஜன் சுருக்கிலெழுந்திருந்து சத்துருக்கமகாராஜனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுன். ஐயா சத்துருக்கமகாராஜனே, கேளும் சிவனுக்கு மடங்காதலவனைக்கைப்பிடியாகப் பிடித்துவர இப்போது அடியேனுக்குசெல

வுதருவீரேயானால் அவனுக்கு உதவியாய் வரப்பட்ட காலகண்ட தி நேத்திரரானாலும் கண்டதுண்டஞ்செய்து லவன் எவ்விடம் போனாலும் விடாமல் அரைக்ஷணநேரத்தில் பிடித்துவருகிறே னென்றான். அதுகேட்டு சத்துருக்கமகா ராஜருஞ்சம்மதித்து சுரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார் வாருஞ் சுரதராஜனே, லவனுக்கு உயிர்சேதம் வராமற்கைப் பிடியாகப்பிடித்தால் லவன் வாய்பிரப்பு விசேஷங்களையுங் கேட்கலாமென்று தம்மோ டொத்த ஐம்பத்தாறுதேசத்தரசர்களையும் ஐம்பதினாயிரம் அக்ரோணிசேனைகளையும் தயார்செய்து பேரிகை வாத்தியங்கள்முழங்க, பூமியானது நடுங்க, ஆர்ப்பரித்து லவன் எங்கே யெங்கே யென்று ரணக்களம் வந்தார்கள் அப்போதந்த ரணக்களமெப்படியிருந்த தென்றால் செக்கச்செவேலென்று செம்மணற்கரைத்த ஆறுபோல் ஒருபனையுயரம் பிரவாகமோடுகிறது அந்தவுதிரவெள்ளத்தில் தலையில்லாத முண்டங்களெழுந்து கூத்தாட, அந்த முண்டங்கள் பேரிற் கழுக்கள் யேறிநடக்க பூதபிசாசுகளும் ஜாகினி டாகினி நாய் நரிகளும் பிணங்களைப்பிடுங்கித்தின்று உதிரங்களைக் குடித்து டமாரபேரிகை கழுத்தில் மாட்டியடித்துக் கொண்டு ஓடுகிற உதிரவெள்ளத்தோடுகூட இவைகளையும் அடித்துக் கொண்டு போகின்றது.

அதுகண்டு சுரதராஜன் நல்லயுத்தங்கள் நடந்ததுபோற்காண்கிற தென்று மனதிலெண்ணி லவனைத்தேடிபார்க்கையில் லவனானவன், டமாரபேரிகையினுடைய சத்தங்கேட்டு நிலத்தை விட்டெழுந்திருந்து கையிற்றனுசைப்பிடித்துவெளிப்புறப்பட்டான். புறப்படவே சேனைகளானது கண்டு,லவனைவளைத்து உள்ளே போட்டுக்கொண்டு ஐம்பத்தாறு தேசத்துராஜர்களும் நாலுபக்கமும் இரதங்களை விட்டுக்கொண்டு லவன்பேரிற் சேனைகளை ஏவினார்கள். அதுகண்டு லவன்சொல்லுகிறான் அடாசேவகரே உங்களிலும் தாஷ்டீகம் படைத்த இராட்சதாள் என்கையம்பினால் இறந்தும் கண்டிருந்தும் நீங்களேன் வீணிற் சாகிறீர்களப்பட்டி மாளாமுன்னம் நான் நவிலும் விசேஷத்தைத் தள்ளாமல் உங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளை வேண்டாதவர்கள் என்னுடைய சண்டைக்கு வாருங்களென்றான்.

அதுகேட்டு சேனைகள் சொல்லுகிறார்கள் அடா, லவனே, நாங்களிறந்தால் எங்களுயிரை மீட்டுத்தர, சத்துருக்கமகாராஜனிருக்கின்றார். ஆனபடியினாலுனக்கும் உன்னுடை

ய அஸ்திரத்திற்கும் நாங்கள் பயந்தோமென் றெண்ணுதே உன்னுலான சாமர்த்தியத்தை வஞ்சனைசெய்யாமல் பாரென் ருர்கள். அதுகேட்டு லவனைவன், கோபங்கொண்டு மண்டி யிட்டு உட்கார்ந்து வில்லைப்பூமியி லூன்றி அனேகபாண ங்களையெடுத்து (க க0-க00 க000-க0,000) கோடி சங்கம் மகாசங்கமென்று கணக்குமிதமில்லாத பாணங்களை மழை பொழிவதுபோல் நாலுமூலையுங் காகரவென்று சுழன்றுவிட் டுக் கொண்டிருந்தான். அப்படி லவனைவன் அஸ்திரங்க ளைமிதமில்லாமல் விடுகிறபோது சேனைகளானது திக்குமுக் காடிச் சின்னபின்னமாககால்வேறு சிரம்வேறு இடைவேறு துடைவேருக அறுந்து விழுந்ததுகள். படைக்குட்சென்று ஐம்பதினுயிரம் அக்ரோணி சேனைகளுடைய உதிர வெள் ளமானது உலகமுடிவிற் சத்த சாகரமும் பெருகிவந்ததுபோ ல்பனைமரமள வாகாத்தாறு பெருகியோடத்தலைப் பட்டது. அதுகண்டு ஐம்பத்தாறு தேசத்து ராசாக்களும் அதிககோ பமூண்டு இரண்டு இரதத்தை முன்னுக்கு நடத்திச் சொல் லுகிருர்கள்.

அடா தம்பி லவனே, கேள் துள்ளியமாடு பொதி சுமக் குமாமூத்தோர் சொல்வார்த்தையமிர்தமென்பதைகைக்கொ ண்டுஎங்களோடு எனக்குப்போராட்டமென்ன நாங்கள்சொன் னபடியேகேள். அதென்னவெனருல்குதிரையைஎங்கள் வச மொப்பிவித்து எங்களுடன்கூடசத்துருக்கமகாராசனிடத்தி ற்குவந்து கண்டுபேசி உன்னிருப்பிடத்திற்கு வந்துவிடுவாய் வாராய்தம்பி என்ருர்கள். அதுகேட்டு லவன்புன்னகைபுரிந் து நமதுகைவில்லுக்கு நல்லவிருந்து வந்தகப்பட்ட தென் று நினைத்து ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும் பார்த்துச்சொ ல்லுகிருன் ஓ? இராசாக்களே, நல்லவிசேஷஞ் சொன்னீர் கள், என்கையிற் பிடிபட்ட குதிரையை விடுவித்துக் கொள் ள சத்துருக்கனைப் போலும், அவன்தமையன் ஸ்ரீராமரைப் போலும், க00 பேர்வந்தாலும்குதிரையை விடுவேனென்றெ ண்ணுதீர்கள். நானு எங்களோடு கூடவருகிறவனல்ல உங்க ளுக்கு சாமர்த்தியமுண்டானுல் என்னைசெயித்து குதிரையை விடுவித்துக்கொண்டு போங்கள் இல்லையென்ருல் என்னுட ன் சொல்லாமல் ஓடிப் பிழையுங்கள்; வீணிலேன மடிகிறீர்க ள்உங்களாலென்னை லென்னை என்ன செய்யக்கூடும், உங்களை உற்பத்திசெய்தபிரமதேவன்வந்தாலும்சளையேன்உங்கள்பின் வாறேன்சலேலென் றேடிபிழையுங்களென்ருன் அதுகேட்டு ஐம்பத்தாறுதேசத்துராசர்களுங்கோபமாக அனேகபாணங்

களைத் தனுசிற்சந்தித்து உகாந்த காலத்துசப்தமேகங்களும் ஒன்ருய்க்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனே மழைபொழிந்தாலெத்தன்மையாய்ப்பொழியுமோ அத்தன்மையாய் சரமாரியாய் லவன்பேரிற்பொழிந்தார்கள்.

அதற்கு லவனுனவள் கடித்து வில்லிலனேக பாணங்களைசந்தித்து சோனைமாரிபோற் சேனைகளின்பேரிற் சரமாரியாய்ப் பொழிந்து இராசாக்கள்விடுத்த அஸ்திரங்களனைத்தையு மறுத்துத்தள்ளி அவர்களேறிவந்த இரதம் சாரதி குதிரைகளையும் தும்சம்பண்ணிவிட்டான். அதுகண்டு இராசாக்களெல்லோரும் கத்திகேடய மெடுத்துக்கொண்டுவர லவனுனவன் பார்த்து பேருக்கிரண்டு பாணம் விட்டுகத்தி கேடயங்களைப்பொடியாக்கி ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும்பார்த்து சொல்லுகின்ருன்.

ஓகோ இராசாக்களே, நீங்கள் வரும்போது யானைசேனைபரிவாரத்துடன் யேகசமூகத்தோடும் வந்தீர்களே, அதுகளெல்லா மெங்கேபோய் விட்டது. ஆனபடியினுல் நீங்களும் அவ்வாருய் விடுவீர்கள் குறியாயோடிப் பிழையுங்கள் அத்துமீறினவர் சித்திரவதை படுவாரென்பதறி யீர்களோ, சண்டைக்கும் உங்களுக்கும் வெகுதூரம் சலுதியிலகன்று போங்களென்றுகூறிய லவனைப்பார்த்து இராசாக்களெல்லாரும் மனதுபொங்கி ஈட்டி, எறியீட்டி, சுரிகை,வாங்கு,வளைத்தடி, வல்லயம், சக்கரம், குந்தம், வேல் இப்படிச்சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டாயுதங்களையும் லவன்பேரில் றிவ் றிவ் வென்றெடுத் தெறிந்துக் கொண்டிருக்கையில் லவனுனவன் யேதடா நாம் தர்மமாய் பார்த்தபோதும், நம்மைவிட்டுப் போகாமல் நமது பேரிற்ருனே ஆயுத அஸ்திரங்களை யெடுத்து விடுகிருர்கள். இனி நாம் சும்மாயிருந்தால் காரியமல்லவென்று வில்லில் (க00) நாராசபாணங்களைச் சந்தித்துப்பிரயோகம் பண்ணினுன். அந்த (க00)நாராசபாணங்களும்வில்லில் விடுபட்டு அவயவங் காத்துக்கொண்டிருந்தசர்ப்பம்சீறிப்புறப்பட்டா லெவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமாய் புறப்பட்டுஇராசாக்களுடைய ஆயுதங்களையுமறுத்து ஐம்பத்தாறுதேசத்திராசாக்களின் மார்பிற்றைத்து முதுகிலுருவிப்போகஅதனுலவர்கள் மெத்தவுங் கஸ்தியடைந்து ஸ்ரீராமா ராமாவென்ற சத்தத்துடன் அடியற்ற மரம்போற்சாய்ந்து பூமியில் வீழ்ந்தார்கள்.

லவனுக்கும் சூரதராசனுக்கும் யுத்தம்.

கலிவிருத்தம்.

பாலன்கைக்கணை யாலவன்பட்டபின்
தாலமேல்வழுஞ் சண்டனேவென்றயர்க்
தோலமிட்டுழ லும்பதைத்தணை
வேலெடுத்தச் சுரதனுமேவினன்.

இவைகளனைத்தையுங் கண்ணினுற்கண்ட சூரதமகாரா சனுனவன் ஆக்கிர நிக்குரோதனுக பல்லை நெறநெறவென்று கடித்து மீசைபடபடவென்று துடிக்க அக்கினிப் பொரிகளானது முகத்திற் சொலிக்க, இவனைகெலிக்க நமக்கு சாமர்த்திய மில்லையோவென்று கெக்கலிகொட்டி புயத்தைதட்டி சாரதியையதட்டி இரதத்தைநடத்தச் சொல்லி லவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுன் அடாதம்பிலவனே நாங்கள் விட்ட குதிரையும் பிடித்துக்கட்டி எங்களுடைய சேனைகளையுஞ்சின்னபின்னமாய்க் கால்மாடு தலைமாடாக கொல்லலாமோ சொல்லென்றுன் அதுகேட்டு லவனுனவன் கூறுகிறுன்.

கேளுமையா அரசனே நீங்கள் விட்ட குதிரையானது எங்கள் வனத்திற்கு வந்தமையால் நான்பிடித்துக்கட்டி யுத்தத்திற்குவந்தேன்உன்னுல் சாமார்த்தியமுண்டானுல் என்னை செயித்து குதிரையை விடுவித்துக் கொண்டுபோம் யில்லாவிட்டால் கூப்பிடாமற் செடிமறைவிற் படுத்துக் கொள்ளென்றுன் அம்மொழியைக்கேட்ட சூரதராசன் புன்னகைகொண்டுலவனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றுன் அடாலவனே, நீகையிலாகாத சிலரைக்கொன்றோ மென்ற கெர்வத்தை மனதிலெண்ணியல்லவோ என்னை செடி மறைவிற்படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னுய் உன்னை சிறுபிள்ளையென்றுசும்மாவிட்டு விட்டேனில்லாவிட்டால் யிந்நேரம்பதறிச்சொன்ன நாவையறுத்து வைப்பேனடா நீதான்சூரனென்றெண்ணுதே வீண்சவுரியம் பண்ணுதே தானென்றகெர்வம் யார்க்கும்தகா தென்றறியாயோயாகையால் சிறியோர்கட்டிய சிற்றுடைபோற் புரியாதே வில்லாண்மைக்கு வீரனென்று செருக்குற்று திரியாதேயென்று முன்னிலும் எண்மணங்கதிகமாக தனுசையெடுத்து நிறுத்தி நாணிபிகிந்து நாணேசை கொண்டு எட்டுத்திசையுமதிர அட்டகாசஞ்செய்து பதினைந்து திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து மந்திராபூதி கொடுத்து விட்டான் அதுகண்டு லவனும் பதினைந்து திவ்வியாஸ்திர

ங்களெடுத்து. வில்லிற்சந்தித்து விட்டு சுரதன்விட்ட திவ்வி யாஸ்திரங்களை யறுத்துத் தள்ளி சுரதனுடைய கவசங்களை யும் பொடியாகச் செய்தான்.

அதனால் சுரதன் மிகவுங்கோபமாகி ஐம்பது நாராசபா ணங்களெடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்தா னதுவும்காலகோடிவி ஷம்போலச்சீறிக்கொண்டுவருகிறதைலவன்பார்த்துத! னும் ஐம்பதுநாராசபாணங்களை யெடுத்துவிட்டான்அதுகள் சுர தனுடையபாணங்களை யறுத்துத்தள்ளி வில்நாணியையும்ய றுத்து விட்டது அப்போது சுரதன் ஏதடா சிறுபிள்ளை யெ ன்றுபார்த்தால் இவன்நாம் விட்டபாணங்க ளனைத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினன் இவனுலனேக அரசர்களும் மாண் டுவிட்டார்கள், இவனேமகாசாமர்த்திய வனுயிருக்கிருன். இ வனல் நமக்கபஜெயம் வரும்போலக் காண்கின்றது இவனை க்கைப்பிடியாகப் பிடித்து வரச்சொன்னர்களே, இதற்கெப்ப டி யோசனையென்று சற்றுநேரஞ் சும்மாயிருந்தான், அதுக ண்டு லவன்புன்னகைபுரிந்து சுரதனைப் பார்த்துச் சொல்லு கிருன். ஓ இராசனே உங்கள் சூரதத்துவத்தை நீங்கள்மெச் சி நீங்களேசூரனென்று குதிரையை விட்டீர்களே, அந்த வீ ரதத்துவத்தை சற்றென்முன் காட்டலாகாதோ, சிறுபிள்ளை யென்று சும்மாயிருக்கிறீர்களோ, அப்படி நீங்க ளிருந்தாலு ம் நானிருக்க மாட்டேன். இதோ பாணந் தொடுக் கிறேன், இந்த பாணத்தை விலக்கிக் கொள்ளும் பார் ப்போமென்று வில்லில் எழுசுழற் பாணங் களைச்சந் தித்து சுரதனேறிவந்த இரதத்தைப் பார்த்து விட்டான், அ ச்சுழல் பாணங்களேழும் இரதத்தில் வந்து புகுந்து ஆகாய மார்க்கமாய் இரதத்தை கிளப்பிக் குலாலன் சக்கரம் போலச் சுழன்றுக் கொண்டு மேகமண்டலம் வருணமண்டலம் வாயு மண்டலம் வரையிற்போகிறபோது சுரதன்மிகவும் பயந்து வில்லையொருகையிலும் பிடித்துக்கொண்டு பாணவேக மடங் கிய மாத்திரத்தில் சுரதன பூமியிற் குதித்துவிட்டான் அவன் குதித்தவுடனே இரதமானது பூமியில் விழுந்து சாரதிகுதி ரைகளுடன் அப்பளம் போலானர்கள் அதுகண்டு சுரதன் வேறொரு இரதத்திலேறினனந்த இரதத்தையு மிரண்டியிடி பாணம் விட்டு உடைத்தெறிந்து விட்டானிந்தப்படி (௧0)இ ரதம் வரையில் பொடிபொடியாய்ப் போயிற்று. அதுகண்டு சுரதன் கடுங்கோபங்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வேறொருதே ரிலேறிவில்லையெடுத்துவளைத்துநாணிபிகிந்து ஒருநாகாஸ்தி ரத்தையெடுத்துவில்லிற்றொடுத்துவிட்டுவிட்டான் அதுவும்வி

வ்வில்லிருந்துவிடுபட்டுமகாவேகத்துடன்வருவதைலவனைவன்கண்டு தன்னுடையவில்லில்ஒருகருடாஸ்திரத்தைத்தொடுத்துவிட்டு விட்டான். அவ்வஸ்திரமானது வந்துசூரதன்விட்டநாகாஸ்திரத்தை கபளீகரம் பண்ணிவிட்டு லவனுடைய அம்புறாத்தூணியில் வந்தடைந்தது, அதுகண்டு சூரதன்கண்களில் நெருப்புப்பொறிபறக்க புருவம்நெளிக்க மீசைகள் படபட வென்று துடிக்க காதுகளில்புகையெழும்ப பற்களை நெறநெற வென்று கடித்து லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அடா தம்பி? லவனே, நீறு சிறுபிள்ளையென்று தானசாரிசமாயிருந்து உனக்கு புத்திமதிகளை வெகுவாகச்சொல்லியும்கேளாமல் சண்டைசெய்கிறாயல்லவா நல்லதாகட்டும்இதோ அஸ்திரம் விடுகிறேன் அதை நீதப்புவித்துக் கொள்ளடா பார்ப்போமென்று தனது அம்புறாப்பொதியில் கையைவைத்து ஒரு அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தையெடுத்து, தூபதீபநைவேத்தியத்துடன் மந்திரவுச்சாடனஞ்செய்து வில்லிற் சந்தித்து லவனுடைய கைவில்லுக்குச் சரியாய் லக்குவைத்துப் பிரயோகஞ்செய்தான். அந்த அஸ்திரமானது வில்லினின்றும் விடுபட்டு ஆலகால விஷத்தைப்போல அதிககுரூரமாகிய அக்கினிகளைவாரி யிறைத்துக் கொண்டு வருகிறபோது லவனைவன்கண்டு, இந்த அஸ்திரம் மகாமகிமையுடன்வருகிறதென்று தனது வில்லில் ஒருருத்திராஸ்திரத்தை யெடுத்துத் தொடுத்து விட்டான்.

அதுவும் விரைவாகவந்து சூரதன்விட்டஅஸ்திரத்தை தும்சப்படுத்திவிட்டு அவன் இரதத்தையும் சக்கைசக்கையாய்உடைத்து விட்டது. அப்படி அந்தரதமும் போகவே சூரதன் மறுபடிரதமில்லாமற் பூமியில் நின்று வில்லெடுத்துநிறுத்தி நாணேறிட்டுப் புங்கானுபுங்கமாக அஸ்திரங்களைமழைமாரிபோல் சரமாரியாக லவன்பேரில் விடுகிறபோது லவனும் அனேகபாணங்களை விட்டறுத்துப்போட்டு பின்னும் அதிவேகமாய்ச் சிலபாணங்களைவிட்டு சூரதனுடைய சரீரங்களை சல்லடை கண்களாகத்துளைத்து விட்டானதனால் சூரதன்மனம்நொந்து ஒரு வேலாயுதத்தையெடுத்து கையிற்பிடித்துக்கொண்டு லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா தம்பி லவனே? நீபிடித்த குதிரையை விட்டுச்சத்துருக்க மகாராசனிடம் வந்தாலாயிற்று. வராவிட்டாலிந்த வேலாயுதத்தினால் உன்னை எமலோக மனுப்பி விடுகிறேன்

பாரடா வென்று சொல்லி சுரதன் மகாகோபமாகி வேலாயுதத்தை யெடுத்து பூசைசெய்து விட்டு விட்டான். அந்தவேலானது சுரதனைவிட்டு விடுபட்டு அண்ட பகிரண்டங்களுங்குலுங்க அண்டத்திலுள்ள தேவர்களுங்கலங்க, அதிகவுக்கிரத்துடன் வருகிறபோது லவன் பார்த்து ஒருசத்தியையெடுத்து பூசைசெய்து விட்டான். அந்த சத்தியும் வெளிபட்டு அண்டசராசரமுதல் யாவும் நடுங்க அதில்வாழும் சீவராசிகளெல்லாமொடுங்க, ஆவென்று வாயைத்திறந்து சுரதனுடையவேலாயுதத்தை கமளீகாஞ்செய்து விட்டுப்போயிற்று அதனால் சுரதன் கோபமாகி, நாராயணாஸ்திரத்தையெடுத்து கையிற்பிடித்து லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அடா?லவனே? இதுவரையிலுன்னை சிறுபிள்ளையென்று விட்டு விட்டேனிதோபார்த்தையா நாராயணாஸ்திரம் நீ எவ்விடம்போனாலும் உன்சிரசை விடாது. கண்டிக்குமாகையாலினி சொல்லைக்கடவாமற் சத்துருக்கமகாராஜனைச் சரணமடைந்தா யானால் பிழைப்பாய், இல்லாவிடி லிக்கணமே யமலோகத்திற்குப புகுவாய பாரென்றான் அதுகேட்டு லவன் புன்னகை புரிந்துசுரதனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ? இராஜனே! உன்னால் சாமார்த்தியமுண்டானால் என்னைச்செயித்துக் குதிரையை கொண்டுபோவென்று முன்னமே நான் சொல்லியிருக்கிறேனதையே மீண்டு கூறுகிறாய் இனியெனக்குப் பிரியவசனஞ் சொல்ல வேண்டாம் உன்கையிலிருக்கிற நாராயணாஸ்திரத்தை எதோ விடுபார்ப்போமென்றான்.

அதுகேட்டு சுரதன் எவ்விதத்திலுமிவன் ஒவ்வுகிறதாகக்காணவில்லையே யென்று மகாகோபமாகி, நாராயணாஸ்திரத்தை பூசைசெய்து வில்லிற் சந்தித்துவிட்டான். அந்தநாராயணாஸ்திரமானது அக்கினிப்பொறிகள் சிதற ஆவென்று வாயைத்திறந்துக் கொண்டு வெகுமகிமையுடன் வருகிறபோதுலவனனவன் தன்னுடைய நாராயணாஸ்திரத்தையெடுத்தபிமந்திரித்துவிட அதுவு மதிவேகமாய்ச் சுரதன் விட்டநாராயணாஸ்திரத்தின் பேரில்விழுந்து, ஒன்றோடொன்றுமுதாக்கி ஆகாய மார்க்கத்திலெழும்பி மற்கட்டி யுத்தம்புரிந்து சுரதனுடைய நாராயணாஸ்திரத்தைக் கமளீகரம் பண்ணிவிட்டுப்போயிற்று அதனால் சுரதராஜன் மிகவும் விசனப்பட்டு மறுபடியுந்தைரியம்விடாமல் வில்லிலனேக பாணங்களைப்பிரயோகம் பண்ணினனதற்குலவனவன் மிகவும்கவனமாகபாணங்

களைவிட்டு அப்பாணங்களைக்கொய்து அநனமாகப்பத்து நாரா சபாணமெடுத்துச் சுரதன்புசத்திற்கும், மாற்பிற்கும், லக்ருபா ர்த்துவிடவே, அதனால் சுரதன் நிர்வாகம் பண்ணமாட்டா மல் ரணக்களத்தில் பின்முதுகிட்டோடத் தலைப்பட்டான். அதுகண்டு லவன் கைகொட்டி நகைத்து அடா இராசனே? ஓடாதே, சற்று நில்லு நில்லென்று, துரத்திக்கொண்டோடி னன் லவனைவன். அக்காலையில் தேவர்கள் லவனுடைய சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக்கொண்டோடினர்கள். சுரதன்சின் னப்பட்டு மறுபடியும் லவன் முன்வநதுயுத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் லவனைவன் கண்டு ஓ ராசனே? நீயொ ருசேவகனு முகத்திலிருப்பது மீசையா, இராசாக்களாய்ப்பிற ந்தவர்கள் இரணக்களத்திற் புறமுதுகு காட்டியோடலாமா, அரச நீதியோ, தருமமா, உனக்கு புசபலபராக்கிரமந் தானி ல்லையோ, உன்கையிலிருக்கிற வில்லானதுபுல்லோ நீ ஒரு இராசனென்று போர்புரிய நேர்வந்து நின்றுயே, உன்னலெ ன்னை என்னசெய்யக்கூடும் உயறப்பறந்தாலும்ஊக்குருவிகரு டனுகுமோ எடுபாணத்தையென்றுன். அதைக்கேட்டசுரதன் மனதுகுண்ணி, லவனைப்பார்த்து, அடா? லவனே? உனக்கி ந்த வீண்பெருமையே தவிர, மற்றப் பெருமையொன்றையுங் காணேன்.

அதேனென்றுல் இராசாக்களாய் சன்மித்தவர்கள் வில் லெடுத்து யுத்தம்பண்ணுவார்கள், வில் வேல் கத்திகேடயம் கெதாயுதமுதலாகியதைக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்வார்கள் அது கள் இராசநீதிமுறைமை, நீ ரிஷிபிள்ளையானபடியினுல் உன க்கு வில்வித்தைதவிர, மற்றவித்தை தெரியாதுபோற் காண் கிற தென்றுன். அதற்கு லவன் மிகவும் விசனத்துடன் சொ ல்லுகிறுன். ஓ! ராசனே, கேளும், இரண்டு வீரர்கள் கையி லும் வில்லிருக்கிற படியினுல் வில்வளைத்துவிட்டு மற்றோரா யுதங்களை யெடுத்து யுத்தஞ்செய்ய ஞாயமுண்டோ, உன்னல் சாமர்த்தியமுண்டானல் இதோநான் பிடித்திருக்கிறவில்லை கண்டித்தாயேயானல் அதன்பின் ஆயுதமெடுத்து யுத்தம்பண் ணலாமென்னக்கேட்டு சுரதராசன் இவனை நம்மால் வெல்ல மாட்டோமென்று மனதிலெண்ணி சற்றுநேரம் வாதாடிக் கொண்டிருந்தான் அப்போது லவனைவன் சுரதராசனைப் பார்த்து சொல்லுகிறுன்.

ஓய்! இராசனே! உன்சாமர்த்தியமெல்லாமிவ்வளவுலட ங்கிநின்றுயோ, குதிரையைவிடுவிக்க வல்லமை யில்லாமல் வீணுக வில்லைக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு என்முன்னிற்கலா

மோவில்பிடித்து யுத்தஞ்செய்ய சாமர்த்திய மில்லாவிட்டால் வில்லைச்சுழற்றி யெறிந்துவிட்டு செடிமறைவில் படுத்துக்கொள்ளென்று முன்னமேநான் சொல்லியிருந்தேனப்படிசெய்யாமல் என்னையுஞ்செயித்து குதிரையையும் விடுவிக்காமலிப்படி சும்மாயிருந்தால உன்னைஇராஜனென்றும் வில்லாளியென்றும் எப்படிசொல்லுகிறது நீ சூரியவம்சத்து இராசனானல் ரோஷமில்லாமல் யானை தேர் பரி சேனைகளையும் பறிகொடுத்து இப்படி தனிமையாய் என்முன்னிற்கலாமோ, அடா உனக்கு வீரதீரமில்லையோ வென்றான்.

அதுகேட்டுசுரதராசன் மனதுநொந்து வில்லையெடுத்து நிறுத்தி மெத்தக்கூர்மையோடுங் கூடியிருக்கப்பட்ட நூறு நாராசபாணங்களைஎடுத்து வில்லிற்பிரயோகஞ்செய்து லவன் மார்புக்கும், புசத்திற்கும், கைவில்லுக்கும் லக்குபார்த்துவிட்டான் அந்த நூறு நாராசபாணங்களும் லவன் வில்லிற்பாணஞ் சந்திக்குமுன்னமே நாகசற்பங்களைப்போற் சீறிக்கொண்டுவந்து லவனுடையவில்லை பத்துபிளவாகக் கிழித்துலவனுடையமார்பிலும் புசத்திலும்பட்டு நோகச்செய்ய அதற்கு லவன் சற்றுமிளையாமல் வில்லையெறிந்துவிட்டு சிவ்வென்று வாளையுருவிக் கையில்பிடித்து சுரதராசன் பாணத்தொடுக்குமுன்னமே அம்பிலு மதிகவேகமாய்ப் பாய்ந்து வில்லையுங் கண்டித்து சுரதராசனையும் இரண்டுதுண்டாகவெட்டிக்கீழே தள்ளிவிட்டு லவனானவன் தன்பேரிற் பட்ட பாணத்தை பிடுங்கி அப்புறம்போட்டு உரையிலிருந்தஅமிர்தசஞ்சீவியையெடுத்து பாணம்பட்ட காயத்தின்மேற்றடவி லவனானவன் சந்தோஷமாகி ஒருதர்ப்பையைப்பிடுங்கி வால்மீகர் தனக்குபதேசித்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து ஒருவில்லை கிருஷ்டித்துகையிற் பிடித்து இன்னம்வருவாருண்டோ யுத்தம் புரிவாருண்டோ அதனைச்சற்றுநேரம்பார்த்து அப்பாற் போவோமென்றுசெடிகளின் நிழலிற்போய் சயனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது தூதுவர்கள் ரணக்களம் விட்டுவெளிப்பட்டு அப்பா கூவினால்மோசம் லவனருகில் மேவினால்நாசம், கேவலம், லவன்சண்டை தேங்காய்ப்போலுருளுது தலை மண்டை அண்டைநெருங்கினல் இன்னம் யாதுமோசஞ் செய்யுமோவென்றுஒதுங்கிக்கொண்டு லவன்செய்யும்வேலையாகிய வார்த்தைக்கிக்குய்யோமுறையோவென்று கூவிக்கொண்டுசேனை

ளிருக்குமிடந் தாவிக்கொண்டோட்டமாயோடி சத்துருக்கம காராஜனைச் சேவித்து ஐயா, சத்துருக்கமகாராஜரே? இனிச த்துருவில்லையென்று சித்தத்தி லெண்ணியிருந்தோம், சத்து ருவாகியும், பார்ப்பவருக்குச் சிறுவனாகியும் விளங்கும் லவனு னவன், சுரதமகாராசனையும்ஐம்பத்தாறுதேச ராசர்களையும், ஐம்பதினாயிரம் அக்ரோணி சேனைகளையும், அண்டவொட் டாமற் கண்டதுண்டம் பண்ணி எமனூருக்குப்போ மென்ற னுப்பி விட்டின்னமும் வருவார்களோ வென்று வழிபார்த் துக் கொண்டிருக்கிறானென்றுகூற, சத்துருக்கராஜன் இரா ஜாக்களையும் இராக்ஷதசிரேஷ்டர்களையும் பார்த்துச் சொல் லுகிறார்.

ஆ, ஆ, பார்த்தீர்களோ! ஒருசிறுவனான லவன் சுத்த வீரனான நம்முடைய சுரதராஜனையும் ஐம்பத்தாறு தேசத்தி ராஜாக்களையும் ஐம்பதினாயிரம் அக்ரோணி சேனைகளையுங் கொன்றானல்லவா, இதுமெத்த ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது ஒருசுண்டுவிர லத்தனையிலாத சிறுவனைக்கைப்பிடியாகப் பிடி த்துவரமாட்டாமல் தோற்று ஓட்டம் பிடித்தார்களென்றுசு மாச்சாரமே யல்லாமல் வென்ற சமாச்சாரம் ஒன்று மின்று காணேன் இன்னம்நம்முடைய தண்டில் அப்படிப்பட்ட சுத் தவீரர்கள் யாரிருக்கிறார்கள். ஒருவரையுங் காணேமென்றுகூ றிய சத்துருக்கர் வார்த்தையைக்கேட்டுசகலரும் ஆலோசனை செய்துக் கொண்டிருக்கையில் சுரதமகாராசன் தமயனான அ ரண்ணியமகாராசனும்,சேனாதிபதியானகாலசித்தனுங் கேட் டெழுந்து ஐயா, சத்துருக்கமகாராசனே எங்களுக்குச்செலவு தந்தால் லவனானவன் எமலோகம்போயொளித்தாலும் கைப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிப்போதே வருகிறோ மென்றா ர்கள் அதுகேட்டுசத்துருக்க மகாராசன் சொல்லுகிறான்.வா ரும்அரண்ணிய மகாராசனே, காலசித்தனே, மெத்தசந்தோ ஷம், நீங்கள்பத்து வெள்ளம் இராட்சதாளைக் கூட்டிக்கொ ண்டுபோய் சிறுபிள்ளையாகிய லவனை கைப்பிடியாகப்பிடித்து அவனுக்கு உயிர்சேதவராமல் கொண்டுவரவேணு மென்று செலவுகொடுத்தனுப்ப, அரண்ணியமகாராசனும் விடைபெ ற்று பத்துவெள்ளம் யானை தேர்பரிசேனைகளைக்கூட்டிக்கொ ண்டு மேளவாத்தியங்களுடன் ரணக்களம்வந்துசேர்ந்தான்

அதுகண்டு லவனானவனெழுந்து தன்னுடைய வில்லை யெடுத்து, தோளில் மாட்டிக்கொண்டு தண்டு பாளையத்தை

வேடிக்கை பார்க்கவந்தவன்போல் வருகிறபோது இராக்ஷதாள் கண்டு யானைகள் கிழக்கும், இரதங்கள் தெற்கும் குதிரைகள் மேற்கும் சேனைகள் வடக்குமாக நான்குமூலைகளிலும் நிறுத்தி லவனை வளைத்து, உட்போட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறார், அடாதம்பி, சிறுபிள்ளாய், குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டினது மன்றி சேனைகளையுங் கொன்றவன் நீதானே சொல்லடாவென்று கேட்டார்கள். அதற்கு லவன் சொல்லுகிறான் அடா, இராட்சதர்களே! அவர்கள் தான் புத்தியில்லாமல் மாண்டார்கள் உங்களுக்கென்ன விவேகமில்லையா, உங்கள் குதிரை எங்கள் வனத்தில் வந்தபடியினால் நான்பிடித்துக்கட்டினேன், வராவிட்டால் பிடித்துக்கட்டுவேனோ இது தெரியாமல் ஏன்மாண்டு போகிறீர்கள், குதிரையையும் விடப்போகிறதில்லை இரதகஜ துரகபதாதிகள் உங்களுக்கு மிச்சமாயிருக்குதென்று அச்சமில்லாமல் வந்துமடியவேண்டாம். இந்திராதி தேவர்கள் வந்தாலும் இருதுண்டமாகச் செய்வேன் மலைக்காதிர்கள் நீங்கள் என்கைவில்லால் மாய்ந்து பூமியில் விழுந்து ஆயுள் முடிந்துபோவீர்கள் அதனாலுங்களிராசனாகிய சத்துருக்கருங் கடித்துகொள்ளுவார் தெரியாமற் சிறியோனென்று பரியாசமாகச் சரியாகவார்த்தையாடி வருகிறீர்கள் அதுவேண்டாம் உற்றது சொன்னாலற்றது பகையென்பார் அதுபோல என்னை விட்டு அப்புறம்போய் விடுங்களென்றான்.

அதுகேட்டுஇராக்ஷதப்படைத்தலைவர்கள்யாவரும்சினங்கொண்டு சொல்லுகிறார்கள், இவனைப்பார்த்தாற் சிறுவனாகயிருக்கிறான். மேலும் யானைதேர் பரிசேனைகள்யாதுமில்லை இவன் சாமர்த்தியந்தான் என்னமோ இராட்சத கூட்டத்திற்கு எமனாகவந்திருக்கிறான். காமன், சோமன இயாவரும்இவன் வாமத்திற்கீடல்ல இவனுடைய சவுரியத்தை நாமுங்கண்டறிவோமென்று, ஆயுதங்களைக்கையிலெடுத்து நாலுமூலையும் நெருங்கிவருவதை லவனனவன் கண்டு, வில்லையெடுத்து நிறுத்தி நாணிபிகியவே இராக்ஷதாள் பார்த்து அகம் நாணி, முகங்கோணி, எச்சரிக்கை யென்று அவனருகில்நெருங்கினார்கள். அதுகண்டு லவனனவன் வில்லிலனேகபாணங்களைப்பூட்டி நாலுமூலையுஞ் சுழன்று மாரிசொரிவதுபோலச்சரமாரியாய்ச் சேனைகள் பேரில் சரசரவென்று விடுகையிற்கரமற்றவரும் சிரமற்றவரும், தேர்விட்டவரும், நாள்கெட்டவருமாகச் சின்னாபின்னமாகி வீழ்ந்தவர்கள்போக மற்றவர்கள் ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். அப்போது காலசித்தன் கடுங்

கோபமாகி, இந்தச்சிறுவனுக்குபயந்து இப்படி ஓடுவார்க ளோ, ஓடவேண்டாம் ஓடவேண்டாம் நில்லுங்கள் நில்லு ங்களென்று அவர்களை யழைத்துத் தன்பின்னால் நிறுத்திக் கொண்டு தான் முன்னின்று லவனைப்பார்த்துத் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆ, ஹா! இவனைப்பார்த்தால் இராஜவடிவாகவும் ஸ்ரீ ராமரைப்போலு மிருக்கிறான் நாம் பதறிப்பாணம் விடுவோ மேயானால் பாலனிறந்துபோய்விடுவான். இவனைக்கைப்பிடி யாகப்பிடித்துக்கொண்டு போகாமல் வெருமனே போவோ மென்றால் அது இராமத்துரோகமல்லவோ இராமனிராச்சி யத்தில் வஞ்சகம் சூது, மோசம், மாய்கை, துரோகஞ் செய் தால் அவர்களை எவ்விடம் போனாலும் விடாது ஆகையால் நாம் சொர்ப்பனத்திலும் துரோக நினைவை நினைக்கப்போ காதே இதற்கெப்படி யென்று தேனில் விழுந்த ஈயைப்போ லத்தியங்கி, ஒன்றும் தோன்றாமற் சற்றுநேரம் யோசனைசெ ய்துக் கொண்டிருந்தான்.

லவனுக்கும் அரண்ணியராசனுக்கும் யுத்தம்

விருத்தம்.

அன்னவனிலமேற்சாய வரண்யனுங்கண்டுவெம்பி
தன்னகரில்லாவிந்தத் தனையனுமங்கோவினை
மன்னியதனங்கொல்லா மடித்தனன்கணையாலென்று
துன்னியரதத்தைத்தூண்டி சொரிந்தனன்சரத்தைஎங்கும்

அப்போது அரண்ணியராசன் லவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அடா, லவனே? எங்கள் குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டினது மல்லாமல் எங்கள் சேனைகளையும் வீரர்களை யுங் கொன்றாயல்லவா, உன்னைக்கொஞ்சத்தில விடுவனென் றெண்ணாதே, இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன், குதிரையைவிட் டுவிட்டுச் சத்துருக்க மகாராசனை சரணமடைந்தையாகில் பிழைப்பாய், இல்லாவிட்டால் என்னுடைய பாணத்தினால் உன்னைக்கொன்று எமலோகத்திற்கு வழிகாட்டுகிறேன் பாரடாவென்று சொன்னான். அதுகேட்டு லவன்கோபித்து, அரண்ணியராசனைப்பார்த்து பற்களை நறநறவென்று கடித்து, ஒருவிசேஷம் சொல்லுகிறான். ஆரடா? இராசனே? நீவாயால் வண்மை பேசாதே, நீங்கள் விட்ட குதிரை உங்கள்பட்டணத்திற் பிரதட்சணம் பண்ணி வைக்கவேணுமே யல்லது எங்கள் வனம் வந்தபடியினால் நான்பிடித்துக் கட்டினேன்

உங்கள் பட்டணத்திலிருந்த குதிரையை நான்வந்துபிடித்துக்கட்டவில்லை உனக்கு சாமர்த்தியமுண்டானால் என்னை செயித்து குதிரை விடுவித்துக்கொண்டுபோம். சாமர்த்தியமில்லாவிட்டால் ஓடிப்பிழையுங்களென்றான் அதுகேட்டு அரண்யராசன் கோபமாகி லவன்பேரில் தேரைச்செலுத்திதான்முன்னின்று தனுசை யெடுத்து நிறுத்தினனதுகண்டு லவனானவன் ஆக்கிற வியாக்கிற நிக்குரோதனாகி, பல்லை நறநறவென்று கடித்து, வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து யுகாந்தகாலத்திற் சப்தமேகங்களு மொன்றாய்க்கூடி இடிமின்னற் குமுறலுடனேகுமுகுமென்றசத்தத்துடனே சலவருஷம்பொழிந்தாலெப்படியோ அப்படி இராட்சதாள்மீதுவிடவே (க0) வெள்ளம் இராட்சதிரள் மாண்டு அரண்யனுடைய சரீரமெங்குஞ் சல்லடைக் கண்களாகத்துளைப்பட்டு உதிரவெள்ளம் ஓடத்தலைப்பட்டது. அதுகண்டு காலசித்தன் லவனுடைய கரவேக சரவேகந்தா னியாதோ அவனென்ன இராட்சதாளுக்கு எமனாக வந்துபிறந்தானோ பார்த்தால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறான் பாய்ந்தாற் பெருமபுலிபோற் பாய்கிறான் இவனுடைய சரவேகத்தின் முன்னின்று யார்தானிர்வாகஞ்செய்வார்கள். இவன் கைவில்லுக்கு நாமுமெதிரியல்லபோற்காண்கின்றது. குதிரையை விடுவிக்கலா மென்றாலு மிவன் விடுகிறவனாகத் தோற்றவில்லை, அதுவுமன்றி சீதாலட்சுமியில்லாமல் ஸ்ரீராமருடைய யாகத்திற்கு பின்னம் வந்து நேர்ந்தது. லவனைப்பார்த்தால் தீர உக்ராகாரனாக திருமூர்த்தியைப்போலசேனைகளுமில்லை. இரதமுமில்லை பக்கத்துணையுங் காணோமிவனுடைய தைரியந்தா னென்னமோ, லவனென்று சொல்லாமுன்னமே சிரசுபோய் விடுகிறது. அந்த விசேஷங்களைப்பார்த்தால்ஸ்ரீராமரென்றுஞ் சொல்லலாம் இவனைப்பெற்றவளே லோகமாதாவென்று கூறலாம் இவனாலதிக துன்பமுண்டாகும்போற் காண்கிறதென்று அரண்யராசன் யோசனைசெய்து அதிககோபமாகி வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து லவன்மீதெய்கிறபோது லவனனவன் வருகிற அஸ்திரங்களையெல்லாம் அறுத்து (க0) திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு அரண்யனேறிவந்த இரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் தும்சஞ்செய்து அரண்யன மார்பிற்கும் புயத்திற்கும் வில்லிற்கும்பட்டுசிரசுமுடைந்து புயங்கிழிந்து மார்புதிறந்து வில்முறிந்து நாராயணாவென்று மரணமூர்ச்சை யடைந்தான்.

அதுகண்டு காலசித்தன் நமக்கு மிதுதான் வழியென்று
மன விலண்ணினவந்த இரதத்தை லவன் முன்னுக்கு நட
த்திச்சொல்லுகிறான். அடா லவனே, என்னை யறிந்திருப்பா
யோ அறியாயோ ஆகிலுஞ்சொல்லுகிறேன் கேள் உன்னை
க்கொண்டு போகிற காலன் என்னைக்கண்டால் கைக்கூப்பிகும்
பிடுவான் என்பேர் சொன்னால் நடுங்குவான் திருமூர்த்திகளு
ந்தேவர்களும் பயப்படுவார்கள் என்பேர் காலசித்தனென்று
யாவருக்குந்தெரியவும் உன்னுடைய சாமார்த்தியமெல்லா
மென்முன் செல்லாதெங்கள் குதிரையைவிட்டு நீ தாயுடன்
பிள்ளையாய்ப் போய்ச்சேர் இல்லையென்றால் குதிரையைக்கொ
ண்டு வந்துவிட்டு சத்துருக்கராசனை சரணமடைந்து சமா
தானமாய்ப்போவென்றான். அந்த வார்த்தையை லவன்கே
ட்டு நகைபுரிந்து சொல்லுகிறான். அடா காலசித்தனே? நீ
எமனுக்கு நமனாயிருந்தாலும் உனை தேவர்கள் வணங்கப்
பேர்பெற்றாலும் என்பாணுக்கினிமுன் உன்சாமார்த்தியம்சூரி
யனைக்கண்ட பனிபோலாய்விடும் என்றாலுன்னை இப்
போது கொண்டு போகவரும் எமனை புதியயமனுபழைய
யமனுவென்று கேட்டனுப்புவேன் அதுயிருக்கட்டும் பல
வார்த்தை என்னவாய்வேட்டையைவிட கைவேட்டை யதிக
மென்று பழமொழி யுண்டாகையால் எடும் அஸ்திரம்பா
ர்ப்போமென்றான். அம்மொழியைக்கேட்ட காலசித்தன்
அடடா தாய. இதுவரையி லனேக யுத்தங்களிற் கைக
ண்டிருக்கிறோ மிச்சிறுவனால் நமக்கும் மோசம்வரும்போற்ற
ட்டுபகின்றது சிறியபாம்பாகிலும் பெரியகோலினாலடிக்கவே
ணுமென்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். மேலும் ஆயிரத்
தெட்டண்டமும் (௨௨௰) புவனமும் சத்தசாகரஞ் சூழ்ந்த ஈ
ரேழுபதினாலு லோகத்தையு மேகசக்கரமாயாண்ட இராவ
ணேஸ்வரன் ராமர் பகையைத்தேடிக் கொண்டு இராமபாண
த்தால் கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து அதிகாயு னட்சயகுமார
ன்கும்பனி கும்பனென்று சொல்லப்பட்ட இராட்சதசிரேஷ்
டரும் பிரமுகாளுமிரண்டாயிரம் வெள்ளம் இராட்சதாளும்
மாண்டார்கள். இராவணனுக்கு சகாயமாகவந்த சதகண்ட
இராவணனுஞ்சகஸ்திரகண்டஇராவணனும்பதினாயிரம்வெ
ள்ளம் இராட்சதாளு மாண்டார்கள். அத்தராபமாணத்தினு
டைய சேதி யின்னமுனக்குத்தெரியவரா து நீ இந்தகுதிரை
யைப் பிடித்துக் கட்டினசேதி இராமலட்சுமணர் கேட்டாரே
யானால் அங்கிருந்தபடியே இராமபாணம் வந்துவிடும் நீ எம

லோகம்போ யொளித்தாலும் உன்னைவிடா தென்வீணிக்மா ண்டுபோகிருய் என்வார்த்தையைக்கேட்டுத் திறுகொன்றுஞ் சொல்லாமல் குதிரையை விட்டு சமாதானமாகிவிடும் இல்லை யென்ருல் வில்லையெடுத்து பாணத்தைப்பூட்டும் பார்ப்போ மென்றுன்.

லவனுக்கும் காலசித்தனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

அங்குளபாலன்கையா லண்ணியன்மாண்டபின்னர்
மங்குல்போலடர்ந்தசேனை வாரிதிமாண்டசெய்தி
தங்கியதூதரோடி சத்துருக்குரைத்தகாலிற்
சிங்கமதனையகால சித்தனுஞ்சமர்க்கெழுந்தான்;

இப்படி காலசித்தன் கூறியதைக்கேட்ட லவனனவன் அதிக கோபங்கொண்டு அடா? காலசித்தனே? ஆயிரத்தெட்டண்டம் (௨௨௪) புவனஞ் சத்தசாகரம் ஈரேழுபதினுலு லகத்தையு மேகசக்கரமாயாண்ட இராவணனை செயித்தாலு மென்ன அவனுடைய சூரத்துவம் அவன் மட்டிற்குமல்லா மல் என்வனத்திற் கவனதிகாரஞ்செல்லமாட்டாது. அப்படி ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்த இராவணனை இராமன் செயமடைந்தால் மகாவீரனென்று நீபுகழுகிருயந்த இராமன் என்கையிற்படப்போகிறபாடு இன்னதென்றுனக்குத் தெரியாமலேன் மலைக்குருய், அந்த ஸ்ரீராமபாணம் என் முன்னில்லாது அதிருக்கட்டும் நீயோ நமனைவென்றவன் அந்தபாணத்தை சற்றெடுத்து என்னைசெயித்தாயேயானுல் நீ எமனை வென்றது மெய்தா னில்லாவிடிலது பொய்தானதெப்படியென்ருல், இராஜனிடத்திலிருக்கப்பட்ட சேவகனுக்கு சேவகவீரமெத்தவுண்டானுல் இராசனுமதிக பலவானென்று சகலரும் நடுங்குவார்கள். சேவகனிடத்தில் வீரமட்டானுல் இராசன் பராக்ரமசாலியாயிருந்தாலும் வணங்கார்களதுபோல் உன்சேவகமுங்களிராசனுகிய சத்துருக்கனுடைய சேவகமும் ஒருக்ஷணத்திலறிகிறேன் பாரடாவென்று வில்லைவளைத்து (௧௦) திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகம் பண்ணினுன். அதைக்கண்டு காலசித்தன் மூந்திபாலன் பாணமிஞ்சினுனென்று (௧௦) திவ்வியாஸ்திரங்கள் வில்லிற்சந்தித்து விட்டது களையறுத்துப் போட்டானந்த திவ்வியாஸ்திரங்க ளறுபட்டுபோகவே லவனதிககோபமாகி ஆக்ரநிக்குரோதனுய் பல்லை

தறதறவென்று கடித்து வில்லில் (௧0) திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்துவிட்டான். அந்ததிவ்யாஸ்திரங்களானது விலலில்விடுபட்டு தகத்தகாயமாய் நெருப்புப் புகையுடனுஞ் சடசடவென்கிற தொனிகளுடனும் வருகிறகாலேயில் காலசித்தன்பார்த்து அதிசிக்கிரம் (உ0) திவ்வியாஸ்திரங்களையும் விட்டு லவனுடைய (௧0) திவ்வியாஸ்திரங்களையு மறுத்தெறிந்தான்.

அதனை லவனனவன் சினந்து மூளைந்து சடிதியிற்கருத்தில் நினைந்து திருத்தமான (௰) நாராசபாணங்களை சந்தித்துவிட்டான். அந்த (௰) நாருசபாணங்களும் வில்லேவிட்டு விடுபட்டு நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறபோது காலசித்தனுங்கண்டு வெருண்டு தானும் (௰) நாராசபாணங்களையெய்து லவன்விட்ட பாணங்களை யறுத்துத்தள்ளவேதட்சணம் பட்சணம் பண்ணுவேனென்றுகடிந்து கொடிதாகிய (௫) சிங்கமுகாஸ்திரத்தை வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகம்பண்ணினன். அந்த (௫) சிங்கமுகாஸ்திரமும் ஆலகால விஷம்போற் சீறி அக்கினி கொழுந்துகளோடு அதிவிரைவாய்புறப்பட்டு காலசித்தன் பிடித்த வில்லையுங்கண்டித்து இரதத்தையும் பொடிசெய்து சாரதி குதிரைகளையுங் கொன்று காலசித்தனுடைய மார்பிலணிந்த கவசங்களையுமுடைத் தெறிந்துவிட்டுபோயிற்று. அதுபோகவே, காலசித்தனனவன்மறுதேறிலேறினனதையு மிரண்டிடி பாணம்விட்டு லவனுடைத் தெறிந்துபோட்டா னதுகண்டு காலசித்தனனவன் மறுதேரிலேறிவில்லெடுத்து அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற் சந்தித்து சரமாரியாய்ப் பொழிகிறபோது லவனனவன் கண்டு, இந்தயுத்தத்தில் வந்தவர்களைவிடயிவன் மகாசாமர்த்தியவானென்று புகழ்ந்து அனேகபாணங்களை வில்லிற்சந்தித்து எய்து, காலசித்தன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாம் அறுத்து அதிகமாக நாலு திவ்வியாஸதிரங்களைவிட்டு இரதஞ் சாரதி குதிரைகளுடனும் தும்சமாக்கிப் போட்டான், அதுகண்டு காலசித்தன் மகாகோபமாகி மறுதேரிலேறீ வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அபுருபமான அஸ்திரங்களை தனுசிற்றொடுத்து ஐப்பிசி கார்த்திகை மாதத்தில்மேகமானதுமழைக் காலிறங்கி இடிமின்னல் குமுறலுடன் பொழிந்தாலெவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணஞ் சரவருஷமாய் பொழிந்துகொண்டிருக்கும்போது லவன் பார்த்து தானு மனேகபாணங்களை

ஒன்றின்மேலொன்றுய் சரசரவென்று விட்டு காலசித்தன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையெல்லாமறுத்துவிட்டு அதுபோகபின்னுஞ்சாபுஞ்சமான திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு வில்லையொடித்தெறிந்தான். இதனால்காலசித்தன் கோபங்கொண்டு வேறொருவில்லெடுத்து நாணிபிகிந்துஅக்கினியாஸ்திரமொன்றைஅவ்வில்லிற்சந்தித்து தூபதீபநைவேத்தியங்களுடன் விட்டு விட்டானந்த அக்கினியாஸ்திரமானது வில்லில் விடுபட்டு திகுதிகென்று எரிபுகைகளுடன் நெருப்புகளை வாரியிறைத்துக்கொண்டு வருகிறபோது லவன் ஒருவருணாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிற்றெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணினன்.

அந்தவருணாஸ்திரமும் வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்டுசப்தமேகங்களுமொன்றாய்க்கூடி மழைகாலிறங்கி யானை தும்பிக்கைபோற் குடங்கொண்டு அக்கினியாஸ்திரத்தின்பேரிற்பொழியும்போது அக்கினியாஸ்திரமானது நீராளமாயுருகி பூமியில் விழுந்துபோயிற்று. அதுகண்டு காலசித்தன் ஒருபர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிற்றெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்து விட்டான் அந்த பர்வதாஸ்திரமானது வெளிப்பட்டு அனேகபர்வதங்களாக வுருவங்கொண்டு லவன்பேரில் வருகிறபோது லவனனவன்கண்டுஒரு வச்சிராயுதத்தையெடுத்து தனுசிற்றெடுத்து மந்திராபூதிகளளித்துப் பிரயோகஞ்செய்தான். அவ்வச்சிராயுதமானது விடுபட்டுவருகிற பர்வதாஸ்திரங்க ளனைத்தையும் நொறுக்கித் தள்ளிப்போயிற்று. அதனாற்காலசித்தன் மெத்தவும் ஆக்ருஷங்கொண்டு, பிர்மாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திராபூதி கொடுக்கும்போது லவனொரு திவ்யாஸ்திரத்தை விடுத்து காலசித்தன் பிடித்த பிர்ம்மாஸ்திரத்தை யறுத்துத் தள்ளி விட்டானதைப்பார்த்து காலசித்தன் கடுங்கோபங்கொண்டு நாராயணாஸ்திரமொன்றை விடுத்தான் அதுகண்டு லவன் அவ்வஸ்திரத்துக்கு இரண்டு திவ்வியாஸ்திரம் விட்டு இரதத்திற்கொரு திவ்வியாஸ்திரமுமெடுத்துவிட்டான்.

அந்தஅஸ்திங்களும் அதிவேகமாகவந்து காலசித்தன் விடுத்த நாராயணாஸ்திரத்தையும் அறுத்து இரதத்தில்வாய்வாஸ்திரம்புகுந்துயுகாந்தகாலத்திற்சண்டமாருதம்வீசினது போலகாலசித்தன் இரதத்தை வெகுதூலைவிற்கொண்டுபோய்

விட்டது அப்போது லவன் வெகு சந்தோஷமாகி, தன் தி ரேகத்திற் பட்ட அம்புகாயங்களை யெல்லாம்ஆற்றிற்கொண் டு செடிமறைவிற் போய்ச் சயனித்துக்கொண் டிருந்தான்.

இப்பால் இரண்டு இராட்சதாள் பேசிக் கொள்ளுவதி யாதெனில், இவன்கையிலிருக்குஞ் சிலையோ நமது படைக ளின் தலையையறுத்து உலையில்வந்த வாரினலேயோ வென்று நிலைலங்கி யழுதுக்கொண்டோடி, சத்துருக்கமகாராசரேகே ளும அரண்ணியமகாராசனும் பத்துவெள்ள மிராட்சத சே னைகளும் வென்கைசிலையின் பாணங்களால் மாண்டு போனர் கள் காலசித்தன் மாத்திரம் யுத்தஞ் செய்துக் கொண்டி ருந்தான். அவனையும் அவன் ரதத்தையும் வாய்வாஸ் திரத் தைவிட்டடித்தான். அதனல் இரதமும் காலசித்தனும் எந் ததிக்கிற்போய் விட்டானே தெரியவராதென்ருர்கள். அது கேட்டு சத்துருக்கமகாராசன் மிகவும், கோபாக்கினியுடனே பற்களை நறநறெனக் கடித்துச் சொல்லுகிருர். ஒ! இராசம ன்னர்களே இராட்சதவீரர்களே மந்திரிப்பிரதானிகளே ஒரு சிறுபிள்ளையின்முன் யுத்தத்திற்குப் போன வீரர்யாவரையும் அணிப்பிள்ளை கிளிப்பிள்ளையாய் அவமதித்து முப்பது வெ ள்ளம் இராட்சதாளையும் ஐம்பதுனுயிரம் சேனைகளையும் அ தம்பண்ணி விட்டானல்லவா ஆகையால் இனிநம்முடைய சௌரியமென்ன விருக்கிறது தேவர்கள் கேட்டால் நகைபுரி ந்து பரியாசமாகப் பேசார்களா நயமோடொத்த இராசாக்க ளினம் லவனைப்பிடித்துவா நம்முடைய தண்டிற் சாமர்த் தியர்களும் வில்லில் வல்லவர்களில்லையோ வென்று சொல் லிய சத்துருக்கனைப் பார்த்து சலவசந்த னெழுந்து சொல் லுகிருன்.

ஐயா! சத்துருக்கமகாராஜரே கேளும் நானிருக்கும்போ து தங்களுடைய மனதிறகுஆயாசம் வருவர்னேன் இப்போ தெனக்கு செலவுதருவீரேயானல், லவன் திரிமூர்த்திகளை சா திக்கப்பட்டவலயிருந்தாலும், என்னுடைய சாமர்த்தியனல் லவனை கைப்பிடியாகப் பிடித்துவருகிறேன். அப்படிபிடித்து வர சாமர்த்தியமில்லாவிட்டால் என்னுடைச பாணத்திற்கு லவனை இறையாக்கி குதிரையை விடுவித்து வருகிறேன் இவ் விரண்டிலொன்ருவது செம்துவராமற் போனல் என்னை சக ஸ்திர கண்டராவணனுடைய குமாரனென்று சொல்லவேண் டாமென்ருன்.

அதுகேட்டு சத்துருக்கமாராஜர் சலவசந்தனைப்பார்த்து சொல்லுகிறார். வாராய் சலவசந்தனே; இப்படி சொல்லலாமோ, மகாமாயனென்ன புஜபலபராக்கிரமமில்லாதவனோசேனுதிபதியான காலசித்தனென்ன கைதேர்ந்தவனல்லவா அரண்யராஜனும் சுரதராஜனும் ஐம்பத்தாறு தேசத்து இராஜாக்களும் சாமார்த்தியமில்லாதவர்களோ லவன் சிறுபிள்ளையானபடியினால் ஸ்ரீராமரைப்போல் வடிவும் தேஜசுமுள்ளவனானபடியினால் மேற்சொன்னவர்களெல்லாம் லவனைக்கொல்ல மனமில்லாதவர்களாகி யவன்பாணத்தால் மடிந்தார்கள். மேலும் அந்த லவனைப்பிடித்துவந்தால் சீதாலட்சுமியம்மனிருக்கிற சமாச்சாரம் லவனு லறியலாமென்றல்லவோ, சேனைகளைக்கூட்டியனுப்பிவைத்ததுலவன் சிறுபிள்ளை புத்தியானதினால் பாணங்களைவிட்டுக்கொன்றுபோடுகிறான், அவனுடையசாமர்த்தியமென்னவென்று சொல்லலாமென்றார். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு சலவசந்தன் மறுவார்த்தைகூற இடமில்லாமல் மனம்நொந்து அப்பாலிடைந்து போயினான் அத்தருணத்தில் தூதுவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஐயா? சத்துருக்கமகாராசரே? கேளும், இவ்வளவு புஜபலபராக்கிரம முள்ள சலவசந்தனைப்போல நூறுசலவசந்தரும் நூறுவெள்ளம் இராட்சதாளும் ஆயுதாஸ்திர பாணிகளாய் லவன்முன் சென்று நின்றெதிர்த்தாலும் லவன் தன்னுடைய அஸ்திரத்தினாலே ஒருநாழிகையிற் கொன்று போடுவான். லவனைப்பிடிக்கப்போனபிரமுகாளில் அஸ்திரங்களில்லாமலும் யுத்தஞ்செய்யாமலு மிறந்துபோகவில்லை எல்லோருமந்த லவனிடம்போர்புரிந்தே மடிந்தார்கள், ஆதலால் அந்த லவனை திரிமூர்த்திகளாலும் செயிக்கப்போமோவென்றார்கள்.

அப்போது சத்துருக்கமகாராஜர் சோமகாசமகாராஜனையும் மட்சயந்த மகாராஜனையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ இராஜாதிராஜர்களே? கேளுங்கள் நம்முடைய தண்டையெல்லாம் ஒரு மிக்கக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் நானே முன்னின்று அந்தசிறுபிள்ளையான லவனைப் பிடித்துக்கட்டுகிறேன். அப்படி லவனைப் பிடித்துக் கட்டாமற் போனேனேயானால் நான்பிடித்ததுகோதண்டமல்ல என்னை ஸ்ரீராமருடையசகோதரனென்று சொல்லவேண்டாம் லவனுடையபுஜபலபராக்கிரமத்தை அரைக்கண நேரத்தில் வெளிப்படுத்துகிறேன் பா

ருங்களென்று சொல்லிமகாவுக்கிரத்துடனே இரதமேறிச்சா ரதியையெச்சரித்து இரதத்தைநடத்தினர். அதுகண்டு சகல ராஜமன்னரும் இராட்சதசிரேஷ்டரும், ால்பலமானஇராட் சதாளும் மனதிடங்கொண்டு இரதமேறி கூடநடந்தார்கள். சேனைகளும் பின்னடந்து வருவதைக்கண்ட லவனெனுமவன் திடுக்கிட்டெழுந்து, வில்லையெடுத்து தோளில் மாட்டிக்கொ ண்டு ரணக்களத்தில் வந்து நின்று இன்னமெவ்வளவுசேனை தான் இந்தராஜனுக்கிருக்கின்றதோ? சமுத்திரம்புரண்டுவரு வதுபோல வெகுசேனைகள் வருகின்றதே நம்முடைய தமய னுமிவ்விதத்தி லில்லையே இப்போவருகிறவன் சத்து க்களைப் போலுங்காண்கன்றதே, வந்தாலுமென்ன முழுகிப்போயிற் றென்று மனதை தைரியப் படுத்திக்கொண்டு மண்டிபோட்டு உட்கார்ந்து நல்லகூர்மையோடுங் கூடியிருக்கப்பட்ட திவ் யாஸ்திரங்களையெடுத்து வில்லிற் றொடுத்திருந்தான்.

அந்தச்சமயத்திற்சத்துருக்கமகாராஜன் இரதத்தைவிட் டுக்கொண்டுலவனெனுமவன், எங்கேஎங்கேயென்று தேடிக்கொ ண்டு ரணக்களம் வந்துசேர்ந்தார். அப்போ தந்தரணக்கள மான துளப்படியிருந்ததென்றால், செக்கச்செவேலென்றுசிவ ந்த நிறத்தோடுங்கூடிய உதிரவெள்ளம் பரவியோட அந்த வெள்ளத்தில் யானை தேர்பரி சேனைகளை யடித்துக்கொண்டு ஒண்ணரைப்பனையுயரம் போவதைக்கண்டு சத்துருக்கமகாரா சன் மகாகோபமுடையதனாய் உக்ராகாரத்துடன் சாரதியை யெச் சரித்து இரதத்தைவிட்டுக்கொண்டு லவன் முன்புவந்துநின் றுபார்த்தார் அந்தலவன் சத்துருக்கமகாராசனுடைய பார் வைக் கெத்தன்மையா யிருக்கிறானென்றால் பச்சைநிறமும் பவளச்செவ்வாயும், மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போலவத மும், அகண்டமார்பும், நிகண்ட கரங்களும் மணிமத்தளம் போற் புஜங்களும், ஆலிலைபோல்வயிறும் அமர்ந்தபாதமும் ஸ்ரீ லட்சுமி விலாசமான பார்வையுமுடைய தன்தமையனை ஸ்ரீராமரைப்போல் தோற்றவே, இவன் சீதையம்மன்பிள்ளை யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை அம்மனும் இந்த வனத்திற்ரு னிருக்க வேண்டும், யாவுங் கண்டறிவோ மென்று உள்ளிற் களிப்பும் வெளிக்கு கோபமாகிச் சொல்லுகிறார் வாராய்சிறு பிள்ளாய் நீயார் உன் பெயரென்ன, குலமென்ன, தாய் தந் தைபேரென்ன, எனக்குத் தெரியச்சொல்லென்றார், அவ்வா ர்த்தையைக் கேட்ட லவன் சொல்லுகிறான். போம் போம்,

இராஜாக்களாய்ப்பிறந்து யுத்தம் வந்தபோது சண்டைக்குப் பயந்து குலங்கோத்திரங்களையுந் தாய்தந்தை பேருங்கேட்டு யுத்தத்திற்குப்பித்துகொள்ளலாமா, படுகளத்திலொப்பாரியு முண்டோ நின்றுயுத்தம்பண்ணுமென்றான். அப்படி கூறிய லவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுசத்துருக்கமகாராஜர்சொல்லுகிறார். வாராயப்பா, நான் யுத்தத்திற்குபயந்து உன்தாய் தந்தை பேரைக் கேட்கவில்லை உன்னைப்பார்த்தால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கின்றாய்உன்னுடன் யுத்தம்பண்ணஎனக்குமனஞ் சம்மதப்படவில்லை உன்தாய்தந்தையின் நாமதேயத்தையும் உன்குலத்தையுங் கூறுவாயாகில் அதன்பினபுயுத்தம்பண்ணலாமென்றார்.

அதுகேட்டுலவனனவன் இவன்தான்குதிரைக்கும்தண்டுதளத்திற்கும் இராஜாவான சத்துருச்கன்போற் றேன்றுகின்றது இவனைப்பார்த்தால்பயங்கரமாகயிருக்கின்றது. இவனுடைய புஜபலபராக்ரம மென்னமாயிருக்குமோ நம்முடையதமயனும் அருகிலில்லை. இவனால் நமக்கு இடர்வரும்போற் காண்கின்றது நம்முடைய தாயார்சானகியம்மாள் நம்மைக் காணுமென் றேக்கமாயிருப்பாள்முன்னமே போய்விடாமற் போனேம் ஆனாலுமென்ன மூழ்கிப்போயிற்று. தாயாருடையகிருபை நமக்கிருக்கிறவரையில் யாதொருகுறைவும் வந்தனுகாது நம்முடையதமயன் இச்சங்கதியைக் கேழ்விப்படுவாரேயானால் சத்துருக்கனும் தண்டுபாளையமும், எவ்விடம் போயொளித்தாலும் விடார். இந்தராசனே, தாய்தந்தைபேரை சொல்லென்றுகேட்கிறான் சொல்லலாமென்று மனதைத் தைரியப் படுத்திக்கொண்டு சத்துருக்க மகாராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

ஓ! இராசனே? கேளும், என்தாய்பேர் சானகியம்மாள், எங்களையர்பேர் வால்மீகரிஷி என்தமயன்பேர் குசலன் என் பேர் லவன், எங்கள் குலமெனக்குத் தெரியவரா தென்றான் அதைக்கேட்ட சத்துருக்கர் உள்ளங்களித்து சானகியம் மனிந்த வனத்திற் றனிருக்கவேண்டு மிவன் ரிஷிபிள்ளையென்று கூறுகிறான் ஸ்ரீராமரைப் போல வடிவு கொண்டிருக்கிறான். மேலும், தமய னொருவ னிருக்கிறானென்கிறான் இதுவோ சம்சயமா யிருக்கின்றது ஆனாலுமென்னமாய்ற்று நமது குதிரையை விட்டு விட்டானே யானால் சேனைகளை யெழுப்பிக்கொண்டு போகலாம் லவனைக்கைப்பிடியாகப்பிடித்து ஸ்ரீராமரிடத்திற்குக்கொண்டுபோகலாமென்றெண்ணினவராய் லவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

அடா தம்பி லவனே, நாம்விட்டகுதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி என்னுடைய சேனைகளை பாணங்களாலடித்து கண்டதுண்டம் பண்ணலாயோ வென்றுகேட்க, அதற்கு லவன் சொல்லுகிறான் ஐயா, சத்துருக்க மகாராசரே கேளும், நீங்கள் விட்டகுதிரை எங்கள் வனத்திற்கு வந்தபடியால் பிடித்துக்கட்டினேன். என்கையிலகப்பட்ட குதிரையை நீவிடுவித்து உன்தமயன் கையில் யாகஞ் செய்து வைப்பது ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கே அரிக்கையாகும். உன்னைப்போல நூறு சத்துருக்கர் வந்தாலும் நான் குதிரையை விடேனென்று உமது கருத்திலெண்ணக்கடவீரென்று கூறியலவனைப் பார்த்துசத்துருக்கர் சொல்லுகிறார் வாராய் தம்பி லவனே, நான் விட்டகுதிரை உன்வனத்திற்குவந்து உன்னையென்ன பண்ணிற்றுவனத்தை யழித்ததோ அல்லவனவாசிகள்பேரில் யுத்தமபண்ணிற்றோ, என்ன குற்றஞ் செய்ததென்று என் குதிரையைப் பிடித்துகட்டி என்சேனையை யிப்படி சின்னாபின்னப்படுத்திக்கொன்றாய் சொல்லென்றுகேட்க லவன் கூறுகிறானையா சத்துருக்கமகாராசரே கேளும், உன்குதிரை யென வனத்திற்கு வந்து ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை அந்தக்குதிரையினுடையநெற்றியில் கட்டிய வீரபட்டத்திலென்ன யெழுதியிருக்கிறாய், சத்துருபயங்கரன் தனுர்வேத சாஸதிரன் ரணபங்கசூரன் சத்துருக்கன் வருகிறான் அச்சத்துருக்கனை செயிக்கத்தக்கசாமார்த்திய முள்ளபேர்கள்,குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டியுத்தத்திற்கு வருகலாமென்றெழுதிக் கட்டியிருந்தபடியினாலல்லவோ குதிரையை பிடித்துக்கட்டி பின் வந்தசேனைகளைக் கொன்றேனென்றான்.

அதுகேட்டு சத்துருக்கர் சொல்லுகிறார், வாருந்தம்பிலவனே என்னோடொத்த ராசகுமாரன் நீயானாலும்உனக்குயானைதேர் பரிசேனைகளுமில்லை உன்னுடனெதிர்த்து எப்படி யுத்தம்பண்ணுகிறது நீ இராஜகுமாரனல்லவென்றுஞ் சொல்லுகிறாய் ரிஷிபுத்திரனானபடியால் நீ பாதசாரியாய் நின்றே யுத்தம் பண்ணுகிறவனானபடியினாலும் உன்னுடன்போர்புரிவது இராஜதருமமல்ல எங்களுடனுனக்கு வைராக்கியமென்னத்திற்கு குதிரையை எங்கள்கையிலொப்பித்து விட்டுத்தாயுடன் பிள்ளையாய்ப் போய்ச்சேரென்றான் அதுகேட்டு லவனானவன் சற்றுலோசனை செய்து சத்துருக்கரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான ஐயா, சத்துருக்கராஜனே, நல்லவார்த்தை சொன்

னீர், யுத்தம் வந்தவேளையில் இராசகுமாரனென்றால் யுத்தம் பண்ணுகிறது ராஜகுமாரனல்லாவிடில் யுத்தம்புரியவேண்டியதில்லை என்று இராசநீதியில் சொல்லுகிறதோ, அந்தராசநீதிசாஸ்திரத்தை நீர்தானே அறிவீர், யானை தேர் பரிசேனைகளில்லாமல் பாதசாரியாய் நின்று சண்டைபண்ணுகிறவனோடியுத்தஞ்செய்யவேண்டாமென்று எந்தசாஸ்திரத்தில் சொல்லுகின்றது குதிரையை விடுவிக்கசாமர்த்தியமுண்டானால்என்னைசெயித்து குதிரையை விடுவித்துக்கொண்டுபோம் சாமர்த்தியமில்லாவிட்டால் உன்சேனைகளுடன் தமயனிடம்போய்ச்சேரும் உன்தமயன் யாகம் பண்ணப்போகிறது உனக்கேதெரியவருமென்று னம்மொழியைக்கேட்டு சத்துருக்கரிதென்ன சிறுபிள்ளையானது யுத்தமுழுகத்தக்க வார்த்தைகளைப்பேசுகிறானிவன்பேசும் வார்த்தைகளைப்பார்த்தால் இரும்பையொத்த மனதைப்படைத்தவனானாலும் கழிச்சலெடுத்தோடிப்போவான்போற் காண்கிறதென்று மனதிலெண்ணினவராய்ச் சொல்லுகிறார்.

வாருந்தம்பி லவனே, உன்னைப்பார்த்தால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறாய் யிளங்கன்று பயமறியாதென்பது உன்னளவிற்கண்டேன் அதெப்படியென்றால் பெரியவர்களாயிருக்கப்பட்டபேர்கள் அந்தக்காரியஞ்செய்தால் நன்மை இந்தகாரியஞ்செய்தாற்றுன்மை அந்தகாரியமாகும் இந்தக்காரியமாகாதென்றுஞ் சொல்வதை (மூர்த்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்த,)மெனவெண்ணி சிறியோர்களாயிருக்கப்பட்டவர்கள் நடக்கவேண்டும் தன்னிலும் பெரியவர்கள் தன்னிடத்தில் வந்து புத்தியோசனைகள் சொன்னால் சிறியவர்கள் கேட்கவேண்டும். அப்படி கேளாதவர்களுக்கிடுக்கண் வந்தெய்து மென்று சான்றோர்கள் சொல்லுவார்களாகையா லெங்கள் பகையுனக்குவேண்டாம். (ஊருடன்பகைக்கின் வேருடன்கெடு)மென்பது ஒருவனுக்கொருவன் பகையானா லவன்குடும்பமுழுதும் நாசமடைவார்கள், அதெப்படி யென்றால் ஆயிரத்தெட்டண்டம் (௨௨௪ புவனம் சத்தசாகரஞ்சூழ்ந்த ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் இராவணன் ஏகசக்கிராதிபதி யாண்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்டஇராவணனை செயித்தவர்கள்வானரங்களா யவதரிக்கவும் ஸ்ரீமந்நாராயணரே இராமனாகமூன்று தம்பிமாருடனவதரித்து இராவணசம்மாரஞ்செய்து அவனுக்குசகாயமாக வந்தவரை யெல்லாம் ஸ்ரீராமபாணத்திற்கு இரைகொடுத்து தேவபோகத்தை யந்த தேவேந்திரனுந்தொடு

த்து இலங்கையை விபீஷணனுக்களித்து சக்ரபுரியையாயனு க்குக்கொடுத்து இரத்தினபுரத்தை சலவாநந்தனுக்கு நல்கிமுடியு ஞ்சூட்டி யாகம் பண்ணவேண்டுமென்று குதிரையைவிட்டுபி ன்னால் ராட்சதாளும் ராசாக்களும் வந்திருக்கிறார்கள் அவர் கள் குதிரைபிடிபட்ட சமாச்சாரங்கேட்பார்களேயானால்அவ ர்கள் வந்து விடுவார்கள் எவ்விடஞ்சென்றாலும் உன்னைவி டார்கள் ஆகையால் எங்கள்பகையைத்தேடிக்கொள்ளவேண் டாமென்றார்.

அப்படிச்சொன்ன சத்துருக்கனுடைய வசனங்களையெ ல்லாம் லவன்கேட்டு குலுங்க நகைத்து, ஓ சத்துருக்கடகாரா சனே என்னுடன் நீர்யுத்தம் பண்ண நடுங்கிக்கொண்டு யிப்ப டிபெரும் பொய்யைப்புகன்றால் லவன்பயந்து ஓடிப்போவா னென்று நினைத்திரோ, அப்படியோடத்தக்கவனல்ல ஆதி பராபரவஸ்துவா யிருக்கப்பட்ட நாராயணரே என்னுடன் வந்தெதிர்த்தாலும் நன்றாய்ப் பூசைசெய்து எமலோகமனுப் பிவிடுவேன்? அதிருக்கட்டுமிப்போது உனக்கு சாமர்த்தியமு ண்டானல் என்னை ஜெயித்துக்குதிரையை விடுவித்துக்கொ ண்டுபோ, சாமர்த்திய மில்லாவிட்டால் ஓடிப்போவெனஅப் படி சொன்னவனுடைய வார்த்தையை சகல இராஜாக்களும் இராட்சத சிரேஷ்டர்களுங்கேட்டு மனதடங்கா கோபங்கொ ண்டவர்களாகி, சத்துருக்கருடைய முகத்தைப்பார்த்தார்கள்.

அதுகண்டு சத்துருக்கர் இன்னம் லவன் என்னதான் சொல்வானே பார்ப்போமென்று கோபத்தை மனதுள்ளட க்கிக்கொண்டு யாதொன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந் துவிட்டார். அப்போது லவனனவன் சத்துருக்கரைப்பாரத் துச்சொல்லுகிறான் ஓ சத்துருக்கராசனே, நீயோ இராசனெ ன்று முகத்தில் மீசைவைத்துக்கொண்டு கையிற்றனுசுபிடித் திருக்கிறாய், நீதானே குதிரையை விடுவித்து உன்தமையனு னஇராமன்கையால்யாகம்பண்ணிவைக்கப்போகிறீர்யுன்னே டொத்த இராசாக்கள் எல்லோரும் உன்முகத்தை ஏறப்பார் க்கிறார்கள் உனக்குரோஷந்தானில்லையோ உன்னைத்தானே ரணரங்கசூரனென்று பின்னனுப்பிவைத்தார்கள் அவர்களு டைய திறமையும்,உனனுடைய சௌரியமும், சேனைகளின் புஜபலபராக்ரமும் உன்னளவிற் சற்றுநேரத்திற்காண்பேனெ ன்றான்.

சத்துருக்கமகாராஜனுக்கும் லவனுக்கும்யுத்தம்.

விருத்தம்.

காலனென்றெதிர்த்தோன் றன்னைக் காலனார்வசமேசெய்யப்
பாலனும்லவன் றன்வீரம் படையுளோன் றனையக்கேட்ட
நீலமேனியனார் தம்பி நிகரில்சத்துருக்கன்றானும்
ஆலகாலம்போற்சீறி வமர்செய்யத்தொடங்கினானே.

அப்படிகூறிய லவனுடைய வார்த்தையை சத்துருக்கமகாராஜன்கேட்டுகண்களிரண்டும் செவ்வானப்போற்சிவக்க, காதுக ளிரண்டும் புகையெழும்ப, கைகளிரண்டும் பதைக்க, சரீரமெங்குந்துடிக்க, மீசைகள் படபடவென்று துடிக்க, முகங்களி லக்கினிப்பொறிக ளெழும்பவத்த கோபத்தை தேவர்கள் கண்டு லவனிறந்துபோவானென்று மனதிலெண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தார்களப்படி சத்துருக்கருக்கு கோபம் உண்டாகி மறுபடியும் பிள்ளை யென்ற பாசமானது வந்தடைந்து கோபத்தை தணித்து லவனைப்பார்த்து சத்துருக்கர் சொல்லுகிறார். அடாலவனே? சிறுபிள்ளை பயமறியாதென்பதுபோல் நயமானவார்த்தையினால் நீ பயனடைவாயென்று செயம்பொருந்திய இராசாக்களும், இராட்சதசிரேஷ்டர்களும்வந்து கூறியதைத் தூறிவிட்டாய்தனக்குத் தானேமீறிவிட்டாய்இப்போது என்னையுந்தூஷித்தாய் யார்க்குங்காலம் நில்லாது. அம்புவிக்கது செல்லாது அனித்தியத்திற்கது பொல்லாது, அப்போதது வெல்லாது அதனை நீக்கி நானரைவதை நீகேள் விசேஷத்தை மிஞ்சாதே சிறுபிள்ளையென்று உன்னைசும்மா விட்டுவிட்டேன் நீசொன்னவிசேஷமற்றொருவர் சொன்னால் இந்நேரம் எமலோகமனுப்புவேன். வீணிலிறந்து போகவேண்டாங்குதிரையை என்னிடத்தி லொப்பிவித்து தாயுடன் பிள்ளையாகச்சேரென்றார், அதுகேட்டு லவனானவன் பல்லை நறநறவென்று கடித்து கடுகடுத்து, ஓ, சத்துருக்கனே உனக்கு எத்தனை விதத்திற் சொன்னாலும் வெகு நீதிமார்க்கங்களை பேசுகிறாய், நீ தானே பெரியவனென்று கைவீசுகிறாய், அதுவேண்டாம் உன்னுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தையும்உனக்குப்பின்பலமாய்வந்த இராசாக்கள் இராட்சதாளுடையசாமர்த்தியத்தையும்இதோ ஓர்க்ஷணத்திற்குள் யானறிவிக்கிறேன் பாரென்று தன்கைவில்லைநாட்டி ரசத்தைபூட்டி சாம்பிராணி தூபங்காட்டி சத்துருக்க மகாராசன்பேரில் விட்டு விட்டானந்த பாண

மும் வில்லைவிட்டு விடுபட்டு அதிகவேகமாய் பொருந் தொனியோடுவருவதை சத்துருக்கர்கண்டு பாலன் மிஞ்சின னென்று வெருண்டு தானும்வில்லை யெடுத்து திவ்வியாஸ்தி ரத்தை தொடுத்து மந்திராபூதிகொடுத்து லவன்விடப்பட்ட பாண த்தை யறுத்துமறுபடியும் அப்பாணம் லவன்பேரிற்போ கவொட்டாமல் திவ்வியாஸ்திரத்தை தம்மிடத்தி லழைத்து க்கொண்டார், யினிவிடப்போகிற அஸ்திரங்களும் இந்தப்ப டியா மென்றுணர்ந்துக் கொள்ளுங்கள்.

அதுகண்டு லவன் கோபமாகி மூதற்கோணல் முற்றுங் கோணலென்பதை கண்டவனுய் விண்டலமண்டல மன்பர்க ள்கண்டு பயங்கொண்டு வாடவுந்தண்டிக மண்டலங் கொண் டவர்கள் பார்த்து முகம்வேர்த்து பயம்பூந்து இடம்வேர்த் து ஓடவுமக்கணம் ஒருசுழற்பாணத்தை எடுத்து வில்லிற்ரொ டுத்து சத்துருக்கமகாராசருடைய இரதத்தைப்பார்த்துவிடுத் தானந்த சுழற்பாணம் கரகரவென்று சுழன்றுகொண்டு சண் டமாருதம் போல் உயரக்காற்றுகளெழும்பி அதிவிரைவோடு ம் வருகையிற் சத்துருக்கமகாராசனும் ஒரு சூராவளி அஸ் திரத்தை எடுத்துவிட்டார் அதனுல் திக்குகள நடுங்க தேவர் கள் ஒடுங்க ஏழுகடலும்வாள யட்சய சின்னரர் மனமானது புரள ஆகமவேதங்கள் பாட அன்பர்கள் மனதடங்க புறப் பட்டுவந்து லவனுடைய சுழற்பாணத்தை யறுத்தெறிந்து ப்போயிற்று அதனு லவனுனவன் சீறிகோபமீறி நூறுதிவ் வியாஸ்திரங்களை வாரி இந்திரன் முதலானோர் சிந்திக்கும்ப டியாய் வந்தனைவழிபாடு செய்து மந்தராபூதிகள் கொடுத்து விடுவிக்கவே ஒன்றோடொன்று ராய்நதுக்கொண்டு அக்கினி ப்பொறிகள் சிதரவருகிறபோது, சத்துருக்கமகாராசருந் தம் முடைய இராமபாணமாகிய ஐம்பதுதிவ்வியாஸ்திரங்களை வி ல்லிற்றொடுத்து தூபதீபங்கொடுத்து விடுத்தார். அந்ததிவ்வி யாஸ்திரங்கள் வில்லை விட்டு விடுபட்டு தகத்தகாயமாக கட் டுகளுடன் பிண்டபட்சியிறகு பூண்ட அஸ்திரங்க ளானதால் ஆலகாலவிஷம்போற் சீறிக்கொண்டுபோய் லவன்விட்ட நூறுதிவ்வியாஸ்திரங்களையு மறுத்து பூமியிற்றள்ளி விட்டு சத்துருக்கமகாராசனம் புருப்பொதியில் வந்தடைந்தது. அ துவுமபோகவே, லவன் நூறுநாராசபாணங்களை எடுத்துவிடு த்தான் அந்த நூறு நாராசபாணங்கள், நாகசர்ப்பம்போலிரை ச்சலிட்டுக்கொண்டு வருவதை சத்துருக்கர்கண்டு தம்முடைய இராமபாணமாகிய இருபத்தைந்து நாராசபாணங்களை எடு

த்து விடுத்தார் அதுகள்பூமியாகாயமெல்லாம்புகையெழும்ப புறப்பட்டு லவன்விட்ட நூறுநாராசபாணங்களையு மறுத்து பூமியிற்றள்ளி சத்துருக்க மகாராசனிடம் வந்து விட்டதுகள். உடனே லவனுனவன், ஒரு அக்கினியாஸ்திரத்தை எடுத்துமந்திரா பூதிகள் கொடுத்து விடுவிக்கவே, அதுவும் வடவாமுகாக்கினியைப் போல பொரிபுகைகளுடன் சடசடவென்கிற தொனிகளுடன் மகா துரிதமாய் வருகிறபோதுசத்துருக்கர் தம்முடைய இராமபாணமாகிய அக்கினியாஸ் திரத்தை எடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்து விடுக்கவே, அதுவும்ஆவென்றுவாயைத் திறந்துக்கொண் டக்கினிப்பொறிகளை அமோகமாக்கக் குபீல்குபீலென்று கக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டு லவன்விட்ட அக்கினியாஸ்தீரத்தைக் கமளீகரம் பண்ணிப் போட்டு வந்துவிட்டது.

இப்படியாக லவன்விட்ட பாணங்களையெல்லாஞ் சத்துருக்கரானவர் கண்டித்து லவனுக்குக் காயம்படாமற் செய்து வருகையில், லவனுனவன்கண்டு மனபயங்கொண்டு கண்களிரண்டுங் கருத்து மருண்டு ஒகோ மலைபோலவந்த இராட்சசவீரர்களை வைத்து சிலைகளையுந் தலைகளையுங் நிலைகலங்க செய்ததுமன்றி, இராசர்களான மன்னர்களையும் சின்ன மடையச் செய்வித்தநாம் இம்மன்னன் கையிலகப்பட்டு முன்னும் பின்னும் முழிக்கலாயிற்று என்செய்வேன் ஐயோ அம்மணி நானிவ்வளவு பாணங்களை விட்டும் எதுவும் பயன்படாமற் கெட்டுப்போயிற்றல்லவா நல்லது இன்னமும் பார்ப்போமென்று ஒருபர்வதாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து எய்தான்.

அப்பர்வதாஸ்திரமானது வெளிபட்டு அனேக பர்வதங்களாய் உருவங்கொண்டு சத்துருக்க மகாராசன்பேரில் வருகிறபோது அவரும் ஒருவச்சிராயுதத்தைஎடுத்து மந்திராபிதிகள் செய்து பர்வதாஸ்திரத்தை யறுத்துப்போடவே லவன் கண்டு, மனதிடங்கொண்டு மறுபடியுஞ்சலுதியில் வில்லையெடுத்துமுகத்திற்கு நேராய்ப்பிடித்தான் அதனைக்கண்டு சத்துருக்கர் நகைபுரிந்து யவனறறிந்தெறிந்து மனதிற் களிப்புக்கொண்டவராய் வாருந்தம்பி லவனே, என்வீணில் மாண்டு போகிறாய்வேண்டாம் வேண்டாங் குதிரையை விட்டு தாயுடன்பிள்ளை யாகப் போய்ச்சுகித் திருக்கக்கடவாய் யானும்

யாலும் மன்னனுடைய சேனைகளை யெழுப்பிக்கொண்டு குதிரையுடன் அயோத்திப்போய்ச் சேருகிறேன் நீ சிறுபிள்ளையானபடியால் முன்பின்யோசனை செய்யாமல் என்சேனைகளை மாய்த்தாய் பெரிதல்ல போருக்கு நேராகமாட்டாயென்றுகூறி யதைலவன்கேட்டு ஓ! சத்துருக்கனே? கேளும் நீஎன்னபிரிய வசனம்புகன்றாலு முன்னைவிடேன் பயப்படேன், என்றிவரும் வாதாடிக் கொண்டிருக்கையில் காலசித்தனைவன்பாண வேகமடங்கினவுடனே அதிகவேகமாய் இரதத்தைநடத்திக் கொண்டு ரணக்களம்வந்து சத்துருக்கருடன் கலந்து விசேஷமென்ன நடக்கிறதோவென்று அதிக சாக்கிரதையுடன் பக்கத்தி லிருக்கையிற் சத்துருக்கர் லவனைப் பார்த்து சொல்லுகிறார்.

வாராய்தம்பி! லவனே, நான் யுத்தத்திற்கு உனக்குபிரிய வசனம் சொல்லவரவில்லை சிறுபிள்ளையானபடியால் உனக்கு பிரியவசனம்புகன்றேன் அதனைற் நற்றமொன்றுமில்லைஎன்று சொல்ல லவனதிக கோபமாகி ஓ! சத்துருக்கனே , நானென்னசொன்ன போதிலு முனக்கிரோஷத் துவேஷமில்லை ஆனபடியினுற்சிறுபிள்ளையினுடைய சாமர்த்தியத்தைஇதோகாண்பிக்கிறேன் பாரென்று முகத்துக்கு நேராய் பிடித்த வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச் சந்தித்து க-கO-கOO-கOOO-கக, கOOO கோடி சங்கம் மகாசங்கமென்று சமுத்திரசலத்தை யெடுத்து குப்புரக் கவிழ்த்தா லெப்படி யிருக்குமோ அப்படியாக ஓய் ஒழிச்ச லில்லாமலும் மூச்சுவிடாமலுஞ் சரசரவென்று சரங்களை பொழிக்கிறபோது, சத்துருக்க மகாராஜனும் மிதமில்லாதபாணங்களை வாரிவாரிவிடுகிறென்று பொழிந்துலவன் விட்ட அஸ்திரங்களனைத்தையும் ஒன்றாவது சேனைகள் பேரில் போகவொட்டாமல் அறுக்க, அவ்வம்பு சரீரத்திலும் வந்துபாயவுஞ் சேனைகள்பேரிலும் போய்விழுந்து சேனைகளும் மாளத் தலைப்பட்டார்கள்.

பின்னும்லவன்மண்டிபோட்டவண்ணம்பாணங்களைடுக்கிறதும் வில்லிற்றொடுக்கிறதும் தேவர்களுக்குத் தெரியவில்லையாம் இவனுடைய சரவேகசரவேகந்தானென்ன வென்று கண்டராஜாக்கள் யாவரும் நடுங்க இராட்சதாளு மொடுங்க, சேனைகள்சிதறி, சிந்தைபதறி அந்தசேவகம் நமக்கு வேண்டாம வேண்டா மென்று உயிருண்டானல் உப்புமாறிபிழைக்கலாமென்று நினைவுகொண்டிருக்கையில் கால்பலமான இரா

சாக்கள்மனபயங்கொண்டு இந்தசண்டையில் மண்டை போமோ தொண்டைபோமோ அண்டைநெருங்கினற் கண்டம் போமோ கண்டிலோம். லவனே! உன் வில்லுக்கும் கோதண்ட பாணத்திற் கிருகோடிதண்டம் உன்பாதத்திற்கு மூக்கோடி தண்டமென்று கண்ட கண்டவிடமாய் இனி அண்டோமென் றேடும்படியாய் சாடுகிறபோது சத்துருக்கமகாராஜனுக்கும் லவனுக்கும் யுத்தமானது மெய்மறந்து போகிறது அந்த யுத்தமெத்தன்மை யொத்ததென்றல் இலட்சுமணரும் இந்திரசித்தும் புரிந்தயுத்தத்தைப் போலவும் ஸ்ரீராமரும் அதிகாயனும் போர்செய்தமை போலுமிருந்தது. அப்படியாக லவன்பாணங்களை விடுகிறபோது சத்துருக்க மகாராஜர் எத்தனைபாணம் விடுப்பார், எத்தனை பாணங்குறிப்பார்இங்கு பாணங் கண்டிப்பார் இங்குபாணமங்குபாணம் எங்கும்பாணமாய் கிழக்கு தெற்குஞ் சரமேற்குஞ்சரம் வடக்குஞ்சரமாக நான்குதிக்கும் லவனுடைய பாணவேகமானது மூடிக்கொள்ளவே, அதனற் சத்துருக்கருடைய கையுமெய்யுஞ் சலித்து மண்டிப்போட்டு காலும் வலித்துக்கொள்ள அதுவுமன்றி பாணங்களுடைய அக்கினிவேகத்தால்முகமுமகமுந்தீய்ந்து போகிறது அதனை அந்தர வாசிகளாகிய இந்திரனும் தேவர்களும்பார்த்து இந்தயுத்தம் ஸ்ரீராம ராவண யுத்தமென்று சொல்லலாமோ, அல்லது சுப்பிரமணியருஞ் சூர பத்மனுஞ் செய்த யுத்தமென்றுஞ் சொல்லலாமோ, இந்தயுத்தத்திற்கெதுவு மிணைசொல்லப்போகாதென்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் லவனுனவன் பாணங்களை மட்டிட்டு சொல்வதற்கு கட்டுப்படாத கட்டு கட்டாயு விவிட்டு ஒருவர்க்கொருவர்தெரியாமல்விடும் அஸ்திரங்களினல்மூடி அந்த அஸ்திரம்போகிற வேகத்தோடு கூட அதிவேகமாக ஓடிவந்து சத்துருக்கருக்குந் தெரியாமல் அவருடைய கைவில்லையுங் கண்டித்துத் தள்ளி அவருடைய மார்பைப்பார்த்து நாற்பது நாராசபாணங்கள் விட்டானதுகண்டு சத்துருக்கமகாராசர் அதிசீக்கிரமாக வில்லையும் நாணியையு மிருக்கப்பார்த்து ஒரு திவ்யாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு லவன்விட்டபாணங்களையெல்லாம் பகலவன் பனிபோல நீக்கி வெட்ட வெளியாக்கி அட்டகாசஞ்செய்து அதிசீக்கிரமாக பின்னுஞ்சிலசரங்களையெய்து நாற்பது நாராசங்களையும் ஒரு இராமபாணத்தையும் விட்டு லவன் பிடித்திருந்த வில்லையுங் கண்டித்துப் போட்டார்.

உடனே லவனவன் வில்லை யெறிந்துவிட்டு உடைவாளையுருவிக்கொண்டு முன்கந்து பின்கத்து முப்பத்திரண்டுகத்துகொண்டு, சத்துருக்கனை அரவெட்டவேணுமென்று சேற்கண்டையானது சிவ்வென்று பாய்வதுபோற் பாய்ந்துவருகிறபோது சத்துருக்கமகாராஜன் ஒரு இராமபாணம்விட்டு உடைவாளைப் பொடியாக்கிப்போட்டார் அதுகண்டு லவன் சினங்கொண்டு சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். அந்தோ இத்தராசன் கைவில்லையுங்கண்டித்தான், இவன் வல்லமைக்கு நிகர் இவ்வெல்லையிலொருவரு மில்லையென்று சொல்லுகிறதற்கு ஐயமுண்டோ நல்லது இன்னம் பார்ப்போமென்று இடுப்பிற்கட்டிய முப்பத்திரண்டாயுதங்களையும் நிவ்றிவ்வென்று சத்துருக்கமகாராசன்பேரில் விட்டெறிந்தான் அதுகண்டு சத்துருக்கமகாராஜனும் ஒரு பாணம்விட்டு வருகிற ஆயுதங்களையெல்லாம் நடுவது பாதியில் துண்டுதுண்டாய் கண்டனம்பண்ணிவிட்டு லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

லவன் சத்துருக்கனிடத்தில் கட்டுப்படுதல்,

கலி விருத்தம்.

உம்பர்வாழுலகமெங்கு மிருந்திறவர்களாற்பெய்த
அம்புவனெருங்கிச்சிவ ராவியைக்கவருங்காலில்
தம்பிசத்துருக்கன்றொட்ட சரமதால்மண்மேற்சாய்த்தான்
சிம்புளாம்லவனைத்தாவி திறமுடன்கட்டினானே.

அடா தம்பி லவனே, இனியாகிலும் எங்கள் குதிரையைவிட்டு நீ சுகமாய் நடந்துவிடென்று கூறவே, லவனதிக கோபமாகி, ஓ சத்துருக்கனே? தானே சூரனென்று இரதத்திலேறி நின்று வில்லை கையிற்பிடித்தபிடியாக வல்லமைபேசின உன்னை இதோ என்கைக்குத்தினுற் குத்திவில்லையொடித்து உன்னைமடித்து எமலோகத்திற் கனுப்பிவிடுகிறேன் பாரென்று கையை மூடிக்கொண்டு ஓடிவருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசர் கண்டு இதுதான் லவனைப்பிடிக்க சமயமென்று இரதத்தைவிட்டுக் குதித்து இடசாரி வலசாரியாகவந்து லவனுடைய இடுப்பிற்கையைக்கொடுத்து பிடிக்கப்போகுஞ் சமயத்தில் லவன் கண்டு சிவ்வென்று பாய்ந்து இப்பால்வந்துவிட்டான். பின்னுஞ்சத்துருக்க மகாராசன் கோபங்கொண்டு மறுபடியும் லவனை சேர்த்துப்பிடிக்கச் செல்லுகையில்லவனு

மதற்குத் தப்பித்துக் கொண்டான். அதனுல் கண்களிரண்டுஞ்செவ்வானம்போற் சிவக்க விழியையுருட்டிப்பார்த்து லவனைபாணத்தினுற் கட்டவேணுமேயல்லாமல் மற்றவிதத்தில் பிடிபடமாட்டான் லவனே இனிபோராட்டமென்னத்திற்கென்று ரதத்திலேறி சீக்கிரமாக வில்லையெடுத்து ஒருகட்டுப்பாணத்தைப்பிடுங்கி வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு லவனைக்கட்டிமூர்ச்சையாக்கி தோன்பேரிற கொண்டுவந்து குத்துக்காலுடன் கட்டிப்போட்டார் அதுகண்டு தேவர்கள் சத்துருக்கனைமெச்சிக் கொண்டோடினுர்கள் அப்போது இராசாக்களும்இராட்சத சிரேஷ்டர்களும் காலபலமும்லவன்பிடிபட்டான்இனிதாம் பிழைத்தோமென்று செயபேரி ராயபேரி வெங்கலபேரி கர்ணபூரிதம் பட்டம் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களுந் தாம்தாமென்று முழங்கச்செய்து அஸ்வமேதக்குதிரையைக் கூட்டிக்கொண்டு சரஸவதி யாற்றங்கரையில் வந்து கூடாரமடித்து தண்டு பாளையமிறங்கி இறந்தசேனைகளை யெழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வனத்துப் பெண்கள் லவன் பிடிப்பட்டதை சீதையம்மனுக்குச் சொல்லல்.

விருத்தம்.

வண்மைசேர் லவனுக்குற்ற வன்மையைக் கண்டமாதர்
இண்ணெனநிலத்திற்சாய்ந்து சோர்ந்துபின்தெளிந்தெழுந்து
கண்புனலுதிர்தல்செய்து காரிகைக்குரைப்போமென்று
மண்புகழ்சீதாதேவி மலரடிதொழுதுசொல்வார்.

இந்தப்படி லவன் சத்துருக்கனிடத்தில் பிடிபட்டுப்போகஇதுகளெல்லாம் அவ்வனத்துப் பெண்கள் தூரத்தில்நின்றுசெடிமறைவில் பார்த்துக்கொண்டிருந்து ஐயையோ, லவகுமாராவென்று அடித்துமோதி, பூமியில்விழுந்து, அலறியெழுந்து, வால்மீகருடைய வனத்தைநோக்கி அழுதுகொண்டுவருகிறுர்கள் எப்படியென்றுல் அடா தம்பி லவனே? சீதாலட்சுமியானவள் எங்களை லவகுமாரனெங்கே யென்றுகேட்டால் நாங்களென்னசொல்வோம் உன்தமயன் குசலவனுக்கு யாதுதேறுதலை புகலவோம் தம்பி இதற்கோ நாங்கள் கூடவந்தோம் எப்படி சொல்வோம் இருவரிலொருவராவது வருவீர்களேயானுல் பிரியமாகப்பெற்ற உரிய அன்னைக்கு பரி

புண்டாகும், அரியாதவர்களோடு தெரியாமல் வந்தோமே,
ங்கள்சொல்லும் கலவியும் சவுரியமுஞ் சீதையம்மன காண்
யாள் கருத்திலாசை பூண்டாள். அதுவுமன்றி உங்களையரா
யெ வால்மீகர் காலையுமாலையு முங்கள் கனிவாய்மொழியைக்க
ண்டு கமண்டலம் யோகதண்டம் இவைகளைவிட்டு கையிலெ
டுத்து கனிவாயுடன் முத்தங்கொடுத்து கருத்துற்று கவலைய
ற்று காத்துக்கொண்டு வளர்த்து வந்த செல்வர்களே அவ
ரென்னசெய்வாரோ அப்பா லவகுமாராவென்று தாரைதா
ரையாக கண்களில் நீர்பெருகியழுது ஆண்டவனைத்தொழு
து, அப்பா குசலா வேட்டையிற்றனித்தாயே, நீயாவதுஉன்
தாயிடம் வந்து சேர்ந்தாயோ; அரி, அரி, அச்சுதா பரந்தா
மா, ஆபத்பாந்தவாவென்று அழுது புலம்பி, காடுவனங்க
ளைத்தாண்டி சீதையம்மனிருக்கும்பர்ணகசாலைக்குவந்தார்கள்
அப்போது சீதையம்மன் எப்படியிருக்கிறாளென்றால் மைந்
தர்களை வேட்டைக்கனுப்பினேமே அஸ்தமித்து (௫) நாழி
கையாயிற்றே காலை (அ) நாழிசுமாருக்குப்போனபிள்ளைகளை
இதுவரையிற் காணேமேயென்று மனங்கலங்கி குசலவாள்
வருகிற வழியைப்பார்த்துக்கொண்டு சீதையம்மன் பர்ணக
சாலையிலிருந்தாள்.

அப்பால் தாதிப்பெண்களானவர்கள் அழுதுக்கொண்டு
சீதை யம்மனிடஞ்சென்று அடிவணங்கிநின்று சொல்லுகி
றார்கள். அம்மா உன்குமாரர்களிருவரும் உன்னிடத்திற் செ
லவு பெற்றுக்கொண்டு வனத்திற்சென்று வேட்டையாடிதிரு
ம்புங்காலையில் குசலவன்மேல்நோக்கி மருவனம் வேட்டைக்
குப்போயினான் லவகுமாரனும்நாங்களும் பர்ணசாலைக்குவரு
கையில் ஒரு அஸ்வமேதக்குதிரையானது யார்விட்டகுதிரை
யோ தெரிவராது. அக்குதிரையின் பின்வந்த சேனைகளையுங்
கொன்றுவிட்டான் அதன்பின்பு யானைகுதிரை சேனைகளும்
வந்துகூடி லவனுடன்போராடி லவனை கைப்பிடியாகப்பிடித்
துக்கட்டி இரதத்திலேற்றிக் கொண்டுபோய்சரஸ்வதியாற்றி
லெல்லோருங் கூடாரம்போட்டு தண்டிறங்கி யிருக்கிறார்கள்.
இந்நேரந் தம்பிலவனை யென்ன செய்தார்களோ, யேதாயிற்
றோ தெரியவராதென்றார்கள் அதுகேட்டு சீதையம்மன் அடி
த்துமோதி, அலறிவிழுந்து கடகடவென்று புரண்டழுது
கனையாகவேதாதியர் அம்மனையெடுத்துக் களையாற்றினார்கள்.

அப்போது சீதாலட்சுமியானவள் களையாறி யெழுந்திருந்து எப்படியழுது புலம்புகிருளென்ருல் ஐயையோ லவகுமாரா உங்களையர் வால்மீகரில்லாத வேளையில் என்னையிப்படி தனிமையாய்விட்டு வஞ்சனைசெய்துப் போகலாமோ உனதமையன் குசனில்லாத வேளையில் குதிரையைப்பிடித்துக் கட்டியுத்தஞ்செய்யலாமோ யுத்தம்பண்ணினுலும் எதிரிகள்கையிலகப்பட்டு மாண்டுபோவா யென்று இதுவரையிலிதற்குத்தானே வளர்த்தேன் அடாமகனே லவகுமாரகா, எதிரிகள் கையிலகப்பட்ட உன்னை என்ன செய்தார்களோ யாதொன்று மறியேன் நான் என்பிராணநாதரை விட்டுப்பிரிந்த விசனத்தைஉங்களால்மறந்தேனவராசையைத்துறந்தேன் அயோத்தியின்வாழ்வையும் நீக்கினேன் அப்பா லவகுமாரகா உன்னை கைப்பிடியாகப்பிடிக்கையில் நீஎவ்வாருய்க் கதறியழுதாயோ, உன்கையில் வில்லம்பு இல்லாமற்போய்விட்டதோஐயையோ லவகுமாரா அயோத்தியை யரசாள்வாயே என்று அதிக ஆவலோடு உங்களையரும் நானும் நம்பியிருந்த எங்களைவெம்பவைத்து நமனுக்கிறையானுயோ உன்தமையன் வந்து தம்பி லவனெங்கேயென்று கேட்டால்என்னசொல் வேன்வால்மீகருக்கேதுரைப்பேனென்று சீதையம்மனுனவள் புலம்புகிறஓசையைஅந்தவனத்திற்குள்வருகிறகுசலன் கேட்டுதிடுக்கிட்டு நாம்வரவில்லைஎன்றுநமதுதாயார்அழுகிருப்போலகாண்கின்றது அதனைசல்தியிற்சென்றுகண்டறியவேணுமென்றுபர்ணசாலைக்குவந்துஅம்மா நானிதோவந்தேன் நீ அழவேண்டாமென்றுபாதத்திற்பணிந்தான் அப்படிவணங்கியகுசலனையெடுத்துவாழ்த்தி உட்காரவைத்து சீதையம்மன்சொல்லுகிருள் அடா அடா! குசலனே? உன்தம்பி லவனை எங்கேவிட்டாய் உங்களையர் வால்மீகரில்லாத வேளையில் லவனும் நீயும் வேட்டையாடச் சென்றீர்களே அவ்விடத்திலெங்கே கைசோரவிட்டா 'யென்ருள்.

அதுகேட்டுகுசலன்சித்தம்நொந்து மெத்தவருத்தம்வந்துதம்பியை தனித்தனுப்பினேம் எங்குநின்ருனே எவ்விடஞ்சென்ருனே என்னசெய்வோம் தெய்வமே எவ்வாறினிவாழ்வோமென்றெண்ணிஇருதயங்குண்ணி கடவுளை நண்ணிதுதிபண்ணி இதுகாலகெதியோகாணவிதியோ யார்செய்சதியோ தம்பின்கதியோதாயினவாய்மொழியைத்தடுத்துசென்ருேமே அதனுலோ "தாய்சொற்றுறந்தால்வாசகமில்லை" என்பதைம

தோமென்று வெதும்பிய கும்பியைமாற்றி பின்புபோய்தே
லாமென்று தைரியங்கொண்டு சொல்லுகிறான். தாயே நா
களிருவரும் வேட்டைகளாடி ஆசிரமந்திரும்புங் காலையில்
ம்பி லவனைமுன்னு தாகவனுப்பிவிட்டு நான்மறுவனந்தே
வேட்டைக்குப் போயிருந்தேன் நான் பொய்சொல்ல வில்
இந்தவனத்துப்பெண்களைக்கேட்டால்சொல்லுவார்களே
றான் அதுகேட்டு சீதையம்மன்சொல்லுகிறாள். அடாமக
ன குமாரரத்தினமே உன தம்பி ஆசிரமம் வரும்போதுவன
தில் ஒரு அஸ்வமேதக்குதிரை மேய்ந்துக் கொண்டிருந்து
ாம் அதையவன் பிடித்துக்கட்டி குதிரையின் பின் தேர்பரி
சேனகளே டு மூண்டு யுத்தப்பண்ணுகையில்தம்பிலவனு
கு வில்லம் பில்லாதபடியினுல் எதிர்கள் லவனைக் கைப்பிடி
ாகப்பிடித்துக் கொண்டார்களாம் அவர்கள் சரஸ்வதியாற்
ங் கரையோரந் தண்டுவிட்டு பாளைய மிறங்கி யிருக்கிறார்க
ராம். அவர்களுக்கோ ரதகஜதுரகபதாதிகளிருக்கிறதாயஉங்
ளுக்கு யாதுமில்லையே நமது ஐயர்வால்மீகரிவ்விட மிருந்
ால் ரதகஜதுரகபதாதிகளும உண்டுபண்ணிக் கொள்ளலாம்
அவரில்லாதவேளையில் நான் வனவேட்டைக்குப் போகவே
ண்டாமென்று கூற, என்வார்த்தையைத் தடுத்துப்போனஉங்
ளுக்கு அபஜெயம் வந்துதே இனிநானென்ன செய்வேண
மகனே யென்றுபுலம்புகையில் குசலன் சொல்லுகிறான் அம்
மணி ஒருநாள் நானும் ஐயர்வால்மீகருந் தனித்திருக்கையி
ல்ஒருசுலோகஞ் சொல்லி என்னயதிற்கு பொருளென்ன வெ
ன்றுகேட்டார் அப்பொருள் தெரியாமல் சற்றுநேரஞ் சும்
மாயிருத்துவிட்டேன் அதற்கவரென்மீதிற் கோபங் கொண்
டு அந்தச்சுலோகத்திற்கு அர்த்தஞ் சொன்னபடியென்
றால் கைலாசவாசகராகிய பரமசிவ னிடப்பாகத்திலமர்ந்த உ
மாதேவியும், வைகுந்தவாசகராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய
மார்பிலுறைகின்ற மகாலட்சுமியும் சத்தியலோக வாகியாகிய
பிர்மதேவருடைய மனையாளாகும் சரஸ்வதிதேவியும் இம்மூ
ன்று ரூபமும ஒருரூபமும ஒருரூபமாயிருக்கப்பட்ட உன்தா
யார் சீதாலட்சுமியென்று தெரிந்துக் கொள்வாய் குசலனே
யென்று இன்னுஞ்சில ரகசியப்பொருள் சொல்லி மனதில்
வைத்துக் கொள்ளென்று சொன்னர்.

அப்படியெல்லாம் எங்களையர் வால்மீகரருளிச் செய்தி
ருக்கஎங்களுக்கு யானைதேர்பரி சேனைகளில்லையென்றும் லவ
னைப்பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டுபோய்விட்டார்களென்றும் நீ

சொல்லலாமோ இந்த ஈரேழுபதினாலுலகத்தையுங் கவிழ்ந்து விடவேணுமென்றாலுங்கவிழ்ப்பாய் நிறுத்தவேணுமென்றாலும்நிறுத்திரட்சிப்பாய் எங்களுக்கு ரதகஜதுரகபதாதிகளில்லாவிட்டாலும் லோகமாதாவான நீர் ஆசீர்வாதஞ்செய்து வில்லம்பு கொடுப்பதுனக் கரிதாகுமோவென்று ஸ்தோத்திரம்செய்யவே சீதாலட்சுமிக்கு பூர்வக்கியானமுதித்து இனிகுசலவனால் நடக்கப்போகிற காரியங்களும் அதன்பின்பு தன்பதியிற்றான் போய்சேருகிற காரியங்களுந்தெரிந்து சந்தோஷமாகி குசலனைப் பார்த்து கிருபைகூர்ந்து சொல்லுகிறாள்.

அப்பா குசலனே, எதிரிகள் விடப்பட்ட அஸ்திரத்திற்குஇந்தபிரமாஸ்திரத்தைவிட்டறுத்துப்போடுநாராயணாஸ்திரங்ளெய்தால் நீயிந்தநாராயணாஸ்திரத்தையெய்துஅறுத்துவிடு சிவன்கைசூலனம்பாசுபதாஸ்திரமும் பிரமதெண்டும்எதிரிகள்விடுத்தால் ஸ்ரீமந் நாராயணர் கையிலிருக்கப்பட்டநாராயணாஸ்திரத்தை யுனக்குக்கொடுத்தேன் இந்த நாராயணாஸ்திரங்கொண்டு கொய்துப்போடு எதிரிகள் சக்கரம் விட்டால் இதோ ஸ்ரீமந்நாராயணர் கையிலிருக்கப்பட்ட சககர முனக்களித்தேன் இச்சக்கரத்தால் அந்தச் சக்கரத்தையுமறுத்து ரதகஜ துரகபதாதிகளெல்லாம் வந்தெதிர்த்தாலும் சம்மாரஞ்செய்துபோட்டு இதோ உனக்குமாளாத அட்சயத் தூணியுங் கொடுத்தேன் வில்லையுமழைப்பித்துத் தருகிறேனென்று வருணதேவனை நினைத்துகையை நீட்டினாள் அந்தவருணன் அம்மன் நினைத்த காரியத்தையறிந்து பிரசண்ட கோதண்டமென்ற வில்லையெடுத்து அம்மனுக்கு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து கொடுத்தானப்போது சீதாபிராட்டியும் அந்த வில்லைவாங்கி குசலன் கையிற்கொடுத்துச் சொல்லுகின்றாள்.

அப்பா! குசலவனே, இந்தவில் ஸ்ரீமந்நாராயணருடையவில் இதற்குமுன் ஈஸ்வரன் பிரமாஇந்திரன் அக்கினி இயமன் வருணனுடைய வில்லும் நிகரல்ல இந்தயுகமுழுகிப் போகுங்காலத்திலும் இவ்வில்லை எடுக்கிறதில்லை அப்பேர்ப்பட்ட பிரசண்ட கோதண்டத்தை உனக்குத்தந்தேன் இதோ உமையவள் கரத்திலிருக்கப்பட்ட பிரசண்டகோதண்டத்தை யுனக்குத்தந்தேன் வாங்கிக்கொள்தேவர்களாவது இராசாக்களாவது வந்தெதிர்த்தாலுங் கொன்றுவிடும் மும்மூர்த்திகளுடைய பலமும்உனக்குத்தந்தேன் நீபோய்அவர்களை சம்மார

ஞ்செய்து ஜெயமடைந்துவாரும் நமாரகாவென்று வாழ்த்தின மாத்திரத்தில் சிதையம்மனுக்கு பூர்வக்கியானமாறி கனாவுகண்டதைப்போலாயிற்று சிதையம்மனவள் காமதேனுவை நினைக்க அக்காமதேனுவானது தெய்வலோகம்விட்டு வால்மீகருடைய ஆசிரமம் வந்தது அதுகண்டு அம்மனவள் வாராய்காமதேனுவே, குசலவாள் யுக்தத்திற்குப்போகிறபடியால் அவர்கள் நினைத்தவிடத்தில் நீசென்று பசியாற்றிப் போவென்று உத்தரவுகூற, அவ்வாறே செய்கிறேனென்று சிதையம்மனிடத்தில் விடைபெற்று தெய்வலோகம் போய்விட்டது உடனே குசலனவனெழுந்திருந்து அடிவணங்கி அம்மா நான்போய்வருகிறேனென்று அம்புறாப்பொதிமுதுகிற்கட்டி வில்லை கையிலெடுத்துக்கொண்டு அன்னையை வணங்கினான். அப்படி வணங்கினவனைப்பார்த்து அடா மகனே, உன்னை அரியரப்பிரமாதிகள் வந்தெதிர்த்தாலுஞ் செயமடைந்து வருவாயென்று விடைகொடுத்தனுப்பினாள்.

குசலராஜன் சத்துருக்கமகாராஜன்

தண்டைத்தேடிப் போகுதல்.

விருத்தம்.

பொய்ம்மதாகியவரக்கர்புல்லர் முதலானவர்க்கும்போதகல்கி
பொய்மமதத்தைநாட்டவந்த விராமனின மனுமிருடிவெழிற்காணுற்றத்
தெய்விகக்குசலாராஜேந்திரனன்னை சொற்படிசிலைபம்பேந்தி
துய்யலவன்தனைத்தேடிப்போரிடவே நாடுமிதைசொல்லுவோமே.

வேறு விருத்தம்.

வனிதையிந்த வகையுரைக்கக் குசலராஜன் வணங்கிவிடைகொண்டுவில்லுமம்புமேந்தி, முனிசிலைவேந்தனையாய்ந்துத் தம்பிதன்னைக்குடதிசையிற் றினகரனொளிக்குமுன்னம், இனிமைபெறக் கொண்டுன்பால் மீள்வேனென்று இருவிழியிற்கனல்பொரிப் படையைத்தேடி, கனிகரில்லாத சிங்கம் போலறபாலன் றுவினுடவிதனின் மேவினானே.

இப்பால் குசலராஜனும் வனத்துப்பெண்களில் ஒருஸ்திரீயை வழிகாட்டச்சொல்லி புறப்பட்டு காடுசெடி வனங்கடந்து சரஸ்வதியாற்றங்கரையில் வருகிறபோது ரணக்களமானது எப்படியிருந்ததென்றால் பர்வதங்கள்போல யானைகளும், தேர்களும், குதிரைகளும், காலம்பமானராட்சதாளும் விளுந்துரத்த வெள்ளத்திலுருட்டிக்கொண்டு மூன்றுபனைபிரமாணம் உதிரவெள்ளமோட அந்தரத்தாரிற்காகங்கள் கத்த, கழுகுகள் பிடுங்க நரிகள் ஊளையிட்டுப்புசிக்க பூத

ப்பிரேதங்கள் பூரித்துண்டு மேளதாள பேரிசங்கங்களையெ டுத்து குசலராஜன் வருகிருன் இன்னங்கொற்றவர் விருந்து மெத்தத்தவாமென்று மேளத்தைக்கொட்டுகிறதும், தாள த்தை தட்டுகிறதும், ஆடுகிறதும் பாடுகிறதுமாக விருந்ததை க்கண்ட குசலனுனவன் மகாசந்தோஷமாக வென்கையினுல் வெகுசேனைகள் மடிந்ததென்றெண்ணி வருகிறகாலத்தில்சத் துருக்கனுடைய தண்டானது சரஸ்வதியாற்றங்கரையி லிற ங்கியிருக்கக்கண்டு அத்தண்டில் மெதுவாக நுழைந்தான் அ த்தண்டிலிருக்கப்பட்ட இராஜாக்களும், இராட்சதாளும், சே னைகளும், குசலனைப்பார்த்துஇவனுர், அசசம்பயமில்லாமல் தமது தண்டில் வருகின்ருன். இவனைப்பார்த்தால் ஒட்டை சாணில்லை இவனுடைய வில்லைப்பார்த்தால் இவனுக்கு மிர ண்டு கொண்டதாயிருக்கின்றதே இந்த வில்லில் மணிகளும் கட்டியிருக்கின்றது இவனைக்காணும்போதே கெற்பங்கலங் குகின்றது. இவன் வில்லிற்கு நிகரானவில் சத்துருக்கமகாரா ஜனுடைய வில் தவிர மற்றபேர் வில் புல்லுதான் என்றெண் ணினவர்களாய் இராமனுண்டால் நமக்கென்னநயம் லவன் தமயனுண்டால் நமக்கென்னநஷ்டம் உனக்கென்ன எனக் கென்னவென்று சும்மாயிருந்து விட்டார்கள்.

அதுகண்டு குசலராசனுங் குஞ்சிரிப்புக்கொண்டு பாரா சவுக்கைதாண்டி இரண்டாமணியில் வருகிறபோது இராட்ச தாள்குசலராஜனைப்பார்த்து இவனுர்லவனுக்கு மூத்தவனைப் போற்காண்கின்றது இவனைப்பார்த்தால்லவனிலும் பராக்கிர மசாலியாயிருக்கிருன் இவனுக்குநாம் பயப்படுவோமாகில்இ ராமத்துரோகம்வந்துநாடும் அசாரிசமா யிருக்கப்போகாதெ ன்றுஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு வில்லையெடுத்து நிறுத் திபாணங்களைப்பூட்டி குசலராசன்பேரிலெய்கிறபோது அவ் விராசனும் வருகிறஅஸ்திரங்களையெல்லாங்கோதண்டத்தினு ல்தட்டிவிட்டு தன்னுடையபிரசண்டகோதண்டத்தைபூமியில் நிறுத்திநாணிபிகிந்தமாத்திரத்தில் அண்டகடாகமும்படீலெ ன்றுவெடிக்க,பூமியானதுதாழஆதிசேடன்ரத்தநங்களைகக்கி க்கொள்ள அஷ்டகெஜங்களும்வீறிட அஷ்டகுலபர்வதங்க ளும்நடுநடுங்கஅஷ்டதிக்குப்பாலகர்பயங்கொள்ள, அஷ்டவ யிரவர்களுந்திடுக்கிட்டுபதுங்க, தேவர்கள்நடுங்கி மேலண்டத் திற்கு ஓடிப்போகசத்தசமுத்திரமுங் கொதிப்பெடுத்து ஒருசுற்

அநீர்வற்றி போகசந்திரசேகரசடாமண்டலதரியாயிருக்கப்பட்டபரவேலவரனும்பார்வதியுங்கேட்டுகுசலவன் செய்யும்யுத்தத்தை பார்ப்போமென்று ரிஷபவாகனமேறவே தண்டிகேஸ்வரர் பிரிங்கிமார்க்கண்டேயர் குண்டோதரர் முதல்பூதப்படைசூழ புறப்பட்டார், அப்படி பரமசிவன் புறப்படவே, விநாயகர் வீரபத்திரர் சுப்ரமனியர் பிரமதேவர் தேவந்திரன் அவரவர்கள் வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு தேவர்கள்புடைசூழ தேவதுந்துமிமுழங்க, தெய்வரம்பையர்கள் நடனம்புரிய,கைலாயம பிரமலோகம் தெய்வலோகம் விட்டு ஆகாயத்தில்வந்து நிறைந்தார்கள். அந்தவில் குணத்தொனி யுடனே யுத்தமானது இராட்சதர்களும் கேட்டு திடுக்கிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். இவனுடைய வில்லின் திறத்தைப் பார்த்தால் நம்மையெல்லாம் இந்தவில்லுக் கிரைகொடுப்பான் போற்காண்கின்றது இந்தவில்லின் முன் திரிமூர்த்திகளுடைய வில்லும் நிகரல்ல வென்பாரும், மேலும இந்தவில் அனேகரணங்கண்ட கோதண்டம் போலிருக்கிற தென்பாரும் அப்பா இந்த வில்லோஸ்ரீராமர் கைபிரசண்ட கோதண்டம் போலிருக்கிற தென்பாரும், இதுவில்லல்ல இராட்சதாளைக்கொல்ல வந்த வல்லமைபொருந்திய நமன்போலிருக்கின்ற தென்பாரும் இவனைப்பார்த்தாற் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறான். இவன்பிடித்திருக்கப்பட்ட வில்லைப்பார்த்தால் அவனிலுமிரண்டு கொண்டதாயிருக்கிற தென்பாரும். இவனுடனெதிர்த்து யார்தான் போராடுவார்களென்பாரும், இத்தப்படியாய் நாணிபிகித்தசப்தத்தில் சகலரும் மனங்கலங்க அந்தவேளையிற் குசலராஜனவன் அனேகபாணங்களை வில்லிற்றொடுத்து சேனைகள் பேரில் விடுகிறபோது சேனைகளோவென்றால் சின்னாபின்னமாய்க்கால்மாடு தலைமாடாக விழத்தலைப்பட்டார்கள்.

குசலராஜனுக்கும் சுவேலராஜனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

வானனம்போற் கென்றதிருக் குசலவேந்த னங்குள்ள சுவேலனையுமவறன்னைச் சூழ்க்க, யானைபரிதளங்களைசொற் கரிக்கூட்டம்போற் றுவிபொரு கணபோதி லொழிப்பேனென்று, வானவருமண்ணவரு நடுங்கஞணில் வலமுழக்கைகாட்டியிடி முழக்கஞ்சோலச், சோனைமழைபெய்வதுபோற் சிலகூட்டத்தைச் சொரிந்திட்டா ரிருவரும்போர் புரிந்திட்டாரே

அதனற் சுவேலராஜன் கோபமாகி இரதத்தை குசலவ ராஜன் முன்பாக நடத்திச்சொல்லுகிருன், அப்பா சிறுபிள்ளாய், எங்கள் சேனே உன்னையென்னசெய்தது நீயார் உன் தாய் தந்தைபேர் யாதுசொல்லடாவென்றுகேட்டான் அது கேட்டு குசலராஜன் சொல்லுகிருன் அடா, இராசனே, நீயோ என்தாய் தந்தை நாமதேயங்கேட்கிறவன், படுகளத்திலொப்பாரி யாடவந்தாயோ, அடா நில்லு நில்லு, சில்லுசில்லாய் கொய்கிறேனென்று வில்லிலிரண்டுதிவ்வியாஸ்திரங்களைதொடுத்துவிடுத்தான். அந்ததிவ்வியாஸ்திரங்களும் விடுபட்டுதங்கக்கட்டுகளுடன் பிண்டபட்சியிறகுபூண்ட காலகோடி விஷம்போல ஒன்று பதினுயிரம் லட்சங்கோடியாய் அவதரித்து சீறிக்கொண்டுவருகிறபோது சுவேலராசனுங்கண்டு அதிகசீக்கிரமாய் ஒன்றின்மேலொன்ருய் அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து வருகிற திவ்வியாஸ்திரத்தின் பேரில் விட்டு விட்டான். அந்ததிவ்வியாஸ்திரங்களும் விடுபட்டுநாகசர்ப்பம்போல ஒன்ருேடொன்று ராய்ந்துக்கொண்டு அதிகவேகத்துடன் குசலராஜன்விடுத்த அஸ்திரங்களின் பேரிற் சடாலென்று மோதி குசலாாஜன் விட்ட திவ்வியாஸ்திரம் அறுபடாமல் சுவேலராசன்விட்ட திவ்வியாஸ்திர மெல்லா மறுபட்டு பூமியில் விழுந்துப்போயிற்று. அப்போது குசலனுடைய திவ்வியாஸ்திரமானது திரும்பவும் அம்புருவில் வந்தடைந்தது அதனுல் சுவேலராசன் கோபமாகி பற்களை நெற நெற வென்று கடித்து (க0) நாராசபாணங்களை வில்லிற்ருெடுத்துக்கொண்டு குசலனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிருன்.

அடா குசலனே, கேளாய் என்தமயன் அரண்யமகாராசனையும் சுரதமகாராசனையும் உன்தம்பி லவன் கொன்றபடியால் அப்பழிக்கு உன்னைக்கொன்று பழிதீர்த்துக் கொள்ளுகிறேன் என்றதைக்கேட்ட குசலன் சுவேலராசனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிருன். கேளும், இராசனே, என்தம்பி உன்தமயன்மாரைக்கொன்ற பழியை என்னைக்கொன்றல்லவோ பழிதீர்க்கிறேனென்று புகன்ருய், ஆனபடியால் என்தம்பிபங்குக்கு உன்தமயன்மா ரிருவரைக்கொன்ருன் அந்தவரிசைதப்பாமல் என்பங்குக்கு உன்னைக்கொல்லாமல் போவேனேயாகில்நான் பிடித்தது கோதண்டமுமல்ல, என்பேர் குசலனுமல்லவென்றுசொல்லவே, சுவேலராசனுக்குக் கோபமூண்டு கண்களிரண்டும் புகைகளெழும்ப, மீசைகள் படபட வென்று துடிக்க

சுவேலராசனுடைய வில்லை உருட்டிப்பார்த்து (௧0) நாராசங்களை வில்லிற்றொடுத்து விட்டான். அந்தநாராசங்களும்வில்லிலிருந்து நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டுவந்து குசலனுடைய வில்லின்பேரிற் பட்டு கூர்மடங்கி பூமியில் விழுந்துவிட்டது. அதுகண்டு குசலனானவன் நகைத்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா! சுவேலராஜனே? சொற்பலத்தின் கருவங்கொண்டோ என்னை ஜெயிக்கப்போகிறாய் போபோ உன்னைப்போலொத்த ௧0 சுவேலன் வந்தாலும் ஒரே பாணத்தினால் யமலோகங்குடியேற்றிவைப்பேன். உன்னால்என்னை செயிக்க வல்லமையிருந்ததேயானால் எடுபாணங்களைப் பார்ப்போமென்றான். அப்போது சுவேலராஜன் கோபமாகி கண்ணிமைகொடிமுன்னமே மாரிபோல சரமாரியாய் அனேக பாணங்களைவாரிகுசலன்பேரில் சொரிந்ததைப்பார்த்துகுசலனும் அனேகபாணங்களை வில்லிற்றொடுத்து சுவேலராசன் விட்டபாணங்களை யெல்லாமறுத்துப் போட்டுமறுபடியும் (௧00) திவ்யாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து இராட்சதாள் பேரில்விட்டான். அந்தப்பாணங்களானது ௧ ௧0-௧00-௧000-அனேக கோடிபாணங்களாய் இராட்சதாளையும் இராஜாக்களையுங் கொல்லும்போது, சேனைகளானதுஎப்படிவிழுகிறதென்றால்யானைக்கிரண்டுபாணம் யாவுத்தனுக்கொருபாணம் இராஜனுக்கிரண்டுபாணம் தேருக்கொருபாணம் குதிரைக்குநான்குபாணம் காலாள்ஒன்றுக்கொருபாணம் இந்தப்படியாய் காலறுந்தும் கையறுந்தும் தலையறுந்தும் மார்புபிளந்தும் அச்சுமுறிந்தும் ஆணிகழன்றும் குத்துக்காலொடிந்தும் குடைகளறுந்தும் யானைசேனை பரிவாரங்கள் வெகுவாகமாண்டுஉதிர வெள்ளமானது ஓடத்தலைப்பட்டது. அதுகண்டு ராட்சதாளுடைய தண்டிற் கோவென்ற சத்தமுண்டாயிற்று அச்சத்தம் சத்துருக்க மகாராஜர்கேட்டு அருகாமையிலிருந்த சோமகாச மகாராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் கேளும், சோமகாச மகாராஜனே? இதென்ன இப்படிவிற்றணிசத்தமும் இராட்சதாளுடைய இரைச்சலும் கேழ்க்கின்றது இப்போ நம்முடைய தண்டில்வந்து யுத்தம்பண்ணுகிறவன் யவன் சொல்லென்றார். அதற்குசோமகாசமகாராஜன்யோசனை செய்துக்கொண்டிருக்கையில் இரண்டு தூதுவர்கள்வந்து சத்துருக்கரைவணங்கி ஐயா! சத்துருக்கமகாராஜரே? கேளும், நம்முடைய தண்டில் யாரோஒருசிறுபிள்ளை வந்து யுத்தஞ்செய்கி

ரூன் அவனைப்பார்த்தால் லவனுக்கு மூத்தவனைப்போற் காண்கின்றது அவனைப்பார்த்தால் லவனையும் பார்க்கவேண்டியதில்லை அவன் கையிற்பற்றிய வில்லைப்பார்த்தால் நெஞ்சங் கலங்குகின்றது அப்படிக்கொற்ற பலமானவில் நமது தண்டிலில்லையென்ருர்கள் அதுகேட்டுச் சத்துருக்கமகாராஜன் காலசித்தனை யழைத்துச் சொல்லுகிருர்.

வாராய், காலசித்தனே, நம்முடைய தண்டு பாளையங்களைபவுஞ்சிட்டு நிறுத்திவையுமென்ருர். அந்தட்சணங் காலசித்தன் இராஜாக்களுடைய கால்பலங்களை முன்னணியில் நிறுத்தி யதற்குப்பின்னணியில் இராட்சதாளை நிறுத்தி சத்துருக்க மகாராஜனையும் நடுவணியில் நிறுத்தி சந்தனமகாராஜன்சவுந்தர ராஜனையும் அதற்கு முன்னணியில் நிறுத்தி பகவானன் கதாயுதன் மட்சயந்தனுமானையும் அதற்கு முன்னணியில் நிறுத்தி சலவசந்தனும் தானுமாகபடைகளுக்கு முன்னின்று பேரிகையையுவித்தார்கள் அப்போது சுவேலராஜனும் சிலராட்சதாளும் குசலராஜன்பேரில் மூனைந்து அஸ்திரங்களை மிதமில்லாமல் வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகம்பண்ணிவிட்டார்கள் அந்த அஸ்திரங்களும் நாக சற்பம்போற்சீறிக்கொண்டு வருகிறபோது குசலராஜனும் பாணங்களைவிட்டுவருகிற அஸ்திரங்களையெல்லா மறுத்துத்தள்ளிவிட்டான் அதனுல் சுவேலராஜன் மகாகோபதீப்தனுய் எறிந்து விழுந்து நாராசபாணங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகம்பண்ணிவிட்டான். அந்த நாராசபாணங்களும் வில்லை விட்டு விடுபட்டு நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறதைக்கண்டுகுசலராஜனும் தட்சணம் (கo) நாராசபாணங்களைப்பிடுங்கி வில்லிற் சந்தித்து விட்டு அந்த நூறு நாராசபாணங்களையுமறுத்து அதனமாக (உ) திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டு இரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் தும்சம் பண்ணிப்போட்டான்.

அதுகண்டு சுவேலராசன் லகுவிற் றப்பித்துக்கொண்டு மறுதேரிலேறிவில்லைஎடுக்குமுன்னே குசலராஜன்பின்னுமிரண்டுதிவ்யாஸ்திரம்விட்டு அந்தரதத்தையுமுடைத்தெறிந்து போட்டான் இந்தப்படியாய் (கரு)ரதம் உடைந்துபோகவே சுவேலராசன் அதிசீக்கிரத்தில் வேருெரு ரதமேறிவில்லை எடுத்து நாணிபிகிந்து ஒரு அக்கினியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மந்திராபூதிகொடுத்துவிடுத்தான். அந்தஅக்கினியாஸ்திரமா

னது வில்லில் விடுபட்டு கொழுந்து விட்டெறிந்து நெருப்
புப் பொறிகளைவாரியிரைத்துக்கொண்டுஆலகாலவிஷம்போ
ற்சீறிவருகிறதைகண்டு குசலராசன்கண்டுஅதிசீக்கிரத்திலொரு
யக்கினியாஸ்திரமெடுத்துமந்திராபூதிகொடுத்து வில்லிற்றொ
டுத்துகடுகடுத்துவிட்டான். அந்தஅக்கினியாஸ்திரமும்வெளி
ப்பட்டுசண்டமாருதம்போலவடவாமுகாக்கினியைவாரியிரை
த்துகொண்டு சடசடவென்கிறதொனியுடனும்அதிவேகத்து
டனும் வந்து அந்த அக்கினியாஸ்திரத்தை அடித்துகமளீ
கரஞ் செய்துப்போய்விட்டது.

தன்னுடைய அக்கினியாஸ்திரம் விருதாவிற்போனதை
க்கண்ட சுவேலமகாராசன் கோபாவேசனாகி பற்களை நெற
நெறவென்றுகடித்து ஒருசத்தியையெடுத்து பூசை நைவேத்
தியத்துடன் வில்லிற்சந்தித்துவிட்டானந்த சத்தியானதுஅ
ண்ட பகிரண்டங் குலுங்க குசலனெங்கே எங்கேயென்
று அரவஞ்செய்து வரும்போது குசலராசன்கண்டு தானு
மொரு சத்தியெடுத்து மந்திராபூதிகொடுத்து வில்லிற் றொடு
த்து விட்டான்.

அந்த சத்தியானது விடுபட்டு கபகபவென் றெறிந்து
பர்வதங்களும் படீரென்று வெடிக்க ஆதிசேஷன் குயமடிக்
கச் சத்ராதிகள் கிலிபிடிக்க குசலன்வெற்றியை சகலரும்படி
க்க ஆவென்று வாயைத்திறந்து கொண்டு அதி வேகத்துட
ன்வந்து சுவேலராசான் விட்டசத்தியை கமளீகரம் பண்ணி
ப்போட்டு அம்புறாவில் வந்தடைந்தது அதுகண்டு சுவேல
ராசன் ஆக்ரகநிக்ருரேதனாகி பல்லைபடபடவென்று கடித்து
ஒருநாராயணாஸ்திரத்தைஎடுத்து பூசைசெய்து சோடசவுப
ராசத்துடன்வில்லிற்சந்தித்துவிட்டான். அந்தநாராயணாஸ்
திரமானது வெளிபட்டு சகலபுவனங்களும் நடுங்கும்படி வ
டவாமுகாக்கினியைவாரி யிறைத்துக்கொண்டு உலகமுழுகிப்
போகிறதுபோல வருகிறதைக்கண்ட குசலராசன் அதிசீக்கிர
மாய் தன்னுடைய நாராயணாஸ்திரத்தையெடுத்து பூசைசெ
செய்துவிட்டான். அந்நாராயணாஸ்திரமானது வெளிப்பட்டு
எப்படிவருகுதென்றால் முன்னம் லவனாலிறந்தவர்களை சந்து
ருக்கமகாராச ரெழுப்பினனென்று கேள்விப்பட்டு மறுபடியு
மவர்களைக் கொல்லுகிறேனென்று சத்தசாகரங்கள் வாட அ
திகுரூரமாகிய வடவாமுகாக்கினியைவாரி யிறைத்துக்கொண்

டுவந்து சுவேலராசன்விட்ட நாராயணுஸ்திரத்துடனே நாடி போராடி வாதாடி கமளீகரம் பண்ணிவிட்டு அம்புராவில்வந்தடைந்தது. அதனுற்சுலேவராசன் பின்னும் க-நாராசபாணங்களை எடுத்து குசலராசனுடைய வில்லைப்பார்த்துவிட்டான். அந்த ௰-நாராசங்களும் நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வந்து குசலராசன் வில்லின்பேரிற் சடாலென்று வந்துபாய்த்து (கO) நாராசபாணங்களும் கூர்மடங்கிபூமியில் வீழ்ந்தது அதை சுவேலராஜன்கண்டு கோபங்கொண்டு வில்லைமுகத்துக்கு நேராய்ப்பிடித்து கண்ணிமையோடு கண்ணிமைதட்டுமுன்னமே அனேக பாணங்களை வில்லிற்றெடுத்துவிட்டான்அதுகண்டு குசலராஜன் சிலபாணங்களை வில்லிற்றெடுத்துவிட்டான் அதுகண்டு குசலராசன் சிலபாணங்களை விடுத்துத்தன்மீது வருகிறபாணங்களை யறுத்துத்தள்ளியபின்னும்அதனமாகப் பாணங்களைவிட்டு சுவேல ராசனேறிவந்தசாரதிகுதிரைகளைக்கொன்று ஒரு அர்த்த சந்திரபாணம் விட்டு சுவேலராசனும் ஸ்ரீமந்நாராயணு ஸ்ரீமந்நாராயணு வென்றசத்தத்துடன் பொன்னுலகம்போய்ச் சேரச்செய்தான். அந்தப்படியே சுவேலராசனு மடைந்தான்.

அப்போது குசலராசன் சந்தோஷமாகி வில்லை நிறுத்திவில்லிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்து கால்பலமான இராட்சதாள் பேரிலெய்கிறபோது இராட்சதாளும் இராசாக்களுமுனைந்து அஸ்திரங்களைவிடவே அவைகளெல்லாங் குசலராசன் பாணத்தின்மீதுபோய்தாக்கி குசலராசன் பாணத்தாலறுபட்டுப்போயிற்று அந்தமட்டில் குசலராசன் பாணத்தின் வேகமடங்காமல் மறுபடியும் இராட்சதாள்பேரில் ஓங்கி உயர்ந்து உயிரைவாங்குகிறேனென்று வந்து விழுகிறபோது இரரட்சதாள் தலைசாய்ந்தவரும் சிறமற்றவருங் கரமற்றவரும், உறமுறிபட்டவரும், கால்போனவரும், கண்டதுண்டமானவரும், கலிப்பாரும், ஒளிப்பாரும், முழிப்பாரும், வழிபார்ப்பவருமாகி, கூச்சலிட்டு ஓடுகையிற் சலவசந்தன் இரதத்தை நடத்தி ஓடுகிற இராட்சதாளை ஓடவேண்டாமென்று மடக்குங்காலையில் இராட்சதாள் சலவசந்தனுக்குச்சொல்லுகிறுர் ஓ,ஓ, சலவசந்தனே, கேளும் நாங்கள்பட்ட அவதி எங்களுக்குத்தெரியும் இராமன் அஸ்வமேதயாகம் செய்தால் யாருக்குநயம், இந்த குசலன் அந்தயாகத்தை யழித்தால் யாருக்கு நஷ்டம் இப்படிப்பட்ட சேவகம் எங்களுக்கு வேண்டாம்குசலன்பேரை நினைக்கும்போதே குண்டியுங்குடலும் நடுங்குகின்றது நாங்கள்பட்ட அவஸ்தை நீ நின்று பட்டால்தெரி

ம். சுவேலனும் மாண்டான். ஆகையால் சுகமாயிருப்பது
வசுகமென்ன அவர்களை சலவந்தன்பார்த்துச் சொல்லுகிரு
அடா, இராட்சதாளே இந்தமானிடனைப்போல நீங்களு
சொல்லுகிறது நல்லதோ நாம் கையில்வைத்துக் கசக்கிந
க்கி புசுக்கி பொசுக்கிற சிறுபையனுக்காகுமோமுறையோ
வன்று கூவி என்கையிலிருக்கும் வில்லையும் பாராமல் என்
கையிலிருக்கும் வில்லையும் பாராமல் என்சவுரியமுங்கண்டுண
மல் நமக்கையனுகி யவையகமளந்த ராமன் உப்பைத்தின்
இப்போது எதிரிகள் கையில் ராமனைக்காட்டிக் கொடுத்து
ம் கடக்கப்போய் நின்றால் இராமத்துரோகம்வந்து சித்
க்காதோ காவுக்குபயந்தால் திருமா சாகாவரம் பெற்றயார்
னிருக்கிறார்கள். ஒருவரையுங்காணும் நாமிறந்தால் ஸ்ரீ
ராமர் நம்மை எழுப்பிவிடுவார் நமக்கென்னபயம் வாருங்க
ளென்றவர்களை திருப்பிக்கொண்டு குசலன் முன்னுக்கு இர
தத்தை நடத்தி வில்லை யெடுத்து குணத்தொனிசெய்து (க)
திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற்றொடுத்து சொல்லுகிறான்.

குசலராஜனுக்கும் சலவசந்தனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

திண்ணமுறுஞ் சுவேலந்தனைத்தென்றிசையிற் சேர்த்தசெய்திசலவ சந்தனுக்குசெப்பக்கேட்டு, அண்ணலெனுமிராமச்சந்திரன்செய் வேழ்விக்கந்தகாய்வந்திடுமிச் சிறுவாரோ, எண்ணியவன்றனை கேட்போமேன் றெயுன்னிரதந்தூண்டிக்குசலனைக் கண்டட்டாதம்பி, நண்ணிமுடி மன்னர்களைக்கொன்றீங்ஙனெவ்வுலகமாந்தாதை யிசையென்றனே.

அடா தம்பி உன்னைப்பார்த்தால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற து உன்னுடன் சண்டைசெய்ய மனமானதிசையவில்லை ஆன படியினலே உன் தாய்தகப்பன்பேரும் உன்பேரும் உன்னூரு ஞ்சொல்லென்றான், அதுகேட்டு குசலராசன் அடாபோபோ காட்டுமிருகமான உங்களுக்கெல்லாம் நான் தாய் தந்தைபே ர்சொல்லுகிறதோ நீ என்னபூதமோ பிசாசோ அல்லவென் று அரசனே காட்டுமிருகங்களுக்கு மனிதபாஷை தெரியுமோ சொல்லடாவென்று மண்டிபோட்டு வில்லில் க-திவ்வியாஸ் திரங்களையெடுத்து சந்தித்ததைக்கண்டு சலவசந்தன் சொல் லுகிறான்.

அடாசிறுபிள்ளாய்நல்லவசனம்பகர்ந்தாய்என்னைப்பார் த்தால்உன்கண்ணிற்குகாட்டுமிருகம்போலும் பூதபிசாசிபோ

னுங் காண்கிறதோ அப்படியல்ல நான் இராட்சதர்களுக்கெல்லாம் இராசாவாயிருக்கப்பட்டவன் என்பேர் சலவசந்தனென்று சொல்லுவார்கள் நீ முன்பின் எண்ணுமல் இப்படி என்னை காட்டு மிருகமென்று சொல்லலாமோ இன்னம் அனேக வெள்ளம் இராட்சதாள் அயோத்தியில் வாசமாயிருக்கின்ருர் நாங்கள் மாத்திரந்தானென் றெண்ணவேண்டாமென்ருன், அதுகேட்டு குசலராசன் கூறுகிருன். அடா சலவசந்தனே, நான் காட்டுமிருகமல்ல இராட்சதருக் கெல்லாம் இராசனென்று பகர்ந்தாயே உன்னுடைய தேசமெங்கே நீ ஏன் எங்கள் வனத்திற்குவந்து எனதம்பியுடன்போர்புரிந்து என்தம்பியை பிடித்து கட்டிக்கொண்டு போகவந்த காரியம் யாது சொல்லென்று கேட்க சலவசந்தன் கூறுகின்ருன்.

அடா, தம்பி சிறுபிள்ளாய்கேளும், ஆயிரத்தெட்டண்டமும் (உ௨௪) புவனமுஞ் சத்தசாகரஞ்சூழ்ந்த ஏரேழுபதினுலுலகத்தையும் ஏகசக்ரமாயாண்டுக்கொண்டிருந்த எங்கள் பெரிய தகப்பனாராகிய இராவணன் கும்பகர்னன் விபீஷனென்றவர்கள் குமாரர் இந்திரஜித்து, அதிகாயன், அட்சயகுமாரன், கும்பநிகும்பன், பவர்ணன் என்று சொல்லப்பட்ட லட்சங்குமாரர்களுடனும், துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் எங்கள் பங்காளியாகிய சதகண்டராவணனுக்குசக்கரபுரியென் றொருபட்டணமுண்டு பண்ணி ஐயாயிரவெள்ளமிராட்சதாள் அவரைப்பணியும்படியாய் முடியுஞ் சூட்டிவைத்து என்தகப்பன் சகஸ்திரகண்டராவணனுக்கு ரத்னபுரமென்றொரு பட்டணமுண்டுபண்ணி ஐயாயிரவெள்ளமிராட்சதாள் என்தகப்பனை வணங்கி இணங்க மகுடஞ்சூட்டி தேவர்களேவல்செய்ய, ரிஷிகள் மச்சங்கள் பிடித்துவந்துதருக, வருணன் சாணந்தெளிக்க வாய்வு முத்தம் பெருக்கசூரியன் லங்கைபுரத்தில் இரதம்ஓட சந்திரன் பூமியிலிறங்கிபிள்ளைகளுடன் விளையாட, பிரமன் பஞ்சாங்கஞ்சொல்ல, விஷ்ணுமனைவரி செலவு நடத்த ஈஸ்வரர் வரங்கொடுக்க, இயமன்இராட்சதாளைக்கண்டால் கையெடுத்துக்கும்பிட, தெய்வலோகத்தையாளப்பட்ட தேவராஜனுகிய தேவேந்திரனைப்பிடித்து எத்தனைதரமோ விலங்கிட்டு தெய்வலோகம் பிரமலோகம் வைகுந்தம் கைலாசத்திலும் இராவணனுடைய வீணைக்கொடிபறக்க இந்தப்படி சகல சராசரமும் இராவணேஸ்வரனுடைய அதிகாரமுந் துரைத்தனமுமா யிருக்

ருக்கும். இந்திரன், அக்கினி இயமன். நிருதி, வருணன் வாய்வு, குபேரன், ஈசானியன் இப்படி சொல்லப்பட்ட அஷ்ட திக்குப்பாலகரும் தினந்தோறும் ஏமல்கேழ்க்க. அஷ்ட கஜங்களும் வந்துவணங்க ஆதிசேஷனபாரந்தாங்க. இப்படி ஒருவரும் நிகரில்லாமல் துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வருகிறநாளில் அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தை யாளப்பட்டதசரதமகாராசனுக்கு புத்திர னில்லாமல் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் பண்ணும்போது அந்தயாகத்தில் ஒருதிவ்விய புருடன்பாயசங்கையிலேந்திக்கொண்டுவந்து கொடுக்க. அந்தபாயசத்தை கரசன் மூன்று தேவிகளுக்கும் விருந்துகொடுக்க கோசலைவயிற்றில் ஸ்ரீராமரும். கைகேசியின் வயிற்றில் பரதரும். சுமித்திரைவயிற்றில் இலட்சுமணருஞ் சத்துருக்கரும்பிறந்தார்கள் இந்த நாலுபேரும் யாரென்று கேழ்ப்பாயோ ஸ்ரீமந் நாராயணரே ஸ்ரீராமனாகவும், அவர்சக்கரமேபரதாழ்வார், அவர்சங்கே சத்துருக்கமகாராசர் ஆதிசேஷனே இலட்சுமணப் பெருமாளென்று கண்டுகொள்க.

இப்படியாகதசரதமகாராஜசன் வயிற்றில்வந்தவதரித்து விஸ்வாமித்திரர் யாகத்தையழித்த தாடகையை சம்மாரஞ் செய்துஅகலிசைக்கு மோட்சமளித்து ஜனகராசன் வைத்திருந்தவில்லை வளைத்து ஜானகியம்மனை மணம்புரிந்துபரசுராமனைபங்கபடுத்தி அயோத்தியில்வந்து தாய்மொழிதவறாமல் பதினன்குவருஷம் வனவாசஞ் செய்யவேண்டி சீதாலட்சுமண சமேதராய் ஸ்ரீராமர் பஞ்சவடி தீர்த்தத்தில் வந்திறங்கியிருக்கும்போது இராவணன் சீதையம்மனைப் பர்ணகசாலையோடு ஸ்ரீராமர் இலட்சுமணர் இல்லாதவேளையிற் பேர்த்து இரதத்தில்வைத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குச்சென்று அசோகவனத்திற சீதையம்மனைவைத்து சில இராட்சதப்பெண்களையும் காவலாக நியமித்தான் அதன் பிற்பாடு இராம லட்சுமணர் சீதையம்மனை தேடிக்கொண்டு வரும்போது அனுமாரைக் கண்டுசினேகஞ் செய்துவாலியைக்கொன்று சுக்ரீவனுக்குப்பட்டங்கட்டி தேவாம்சமாக அவதரித்த (எ௨) வெள்ளம்வானரரானை படைத்துணையாகக் கூட்டி அலைகடலடைத்து லங்கையையெடுத்து இராவணன், கும்பகர்னன். இந்திரசித்தன், அதிகாயன், அட்சய குமாரன், கும்பனிகும்பன் முதலான இரண்டாயிரம் வெள்ளம் இராட்சதாளை மாய்த்து சீதையம்மனை சிறைமீட்டு விபீஷணருக்குப் பட்டங்கட்டி அயோத்தியில்வந்து பட்டாபிஷேகரால் ஆண்டுக் கொண்

டிருக்கிறநாளில் எங்கள் பெரியதகப்பனுர் இறந்தசேதி நாங்களும் எங்கள்பங்காளி சதகண்டராவணனுங்கேட்டு எங்கள் சேனைகளுடனவந்துஸ்ரீராமர்பேரில்எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்து இராமபாணத்தினல் மாண்டுபோனுர்கள். அதன்பிற்பாடுசதகண்டராவணன் தம்பியாகிய மகாமாயனுக்கும், சக்ரபுரியை பட்டங்கட்டி இரத்தினபரத்தை எனக்குப்பட்டங்கட்டி தங்கள் இராச்சியஞ்சென்று யிருக்கிறநாளில் இராட்சதாளைக் கொன்ற பாவந்தொலைய அஸ்வமேதயாகம் பண்ணும்படியாய் எங்களுடைய இரதகஜதுரகபதாதிகளையும் எங்களையும் அழைப்பிக்கநாங்களும் அயோத்தியில்வந்து அஸ்வமேதக் குதிரையையும் (ருO) வெள்ளம் இராட்சதாளையும் (க000சு) அக்ரோணி சேனைகளையுங்கூட்டி ஐம்பத்தாறுதேசத்துஇராசாக்களையும் பின்பலமாகச்சேர்த்து மகா மாயனையும் என்னையும் தளகர்த்தராக நேமித்து எங்களுக்குஞ் சேனைகளுக்கும் இராசாவாகசத்துருக்கமகாராசனை கூட்டியனுப்பிவைத்தார்.

அவ்வாறே பிரதட்சணம்வரும்போது மூன்று இராசாக்கள் வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவர்களாற் செயிக்க முடியாமற் சத்துருக்கமகாராசனை வணங்க அவர்களுடைய சேனைகளோடுந் தண்டிற் கூட்டிக்கொண்டுகுதிரையுடன்வருகிறபோது குதிரையானது ஒருவர் கையிலகப் படாமல் இந்த வனமே வந்து விட்டது நாங்கள் விட்டகுதிரையை ஆரோ ஒரு சிறுபிள்ளை லவனென்னப் பட்டவன் பிடித்துக்கட்டி எங்கள் சேனைகளை யெல்லாம் அதம் பண்ணிப் போட்டான். இந்த செய்தியை சத்துருக்க மகாராஜ னறிந்து லவனுடன் யுத்தம்புரிந்து அவனைக்கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கட்டி அஸ்வமேதக் குதிரையையும் விடுவித்துக் கொண்டு அயோத்திக்குப் போகவேண்டுமென்று பாணமாயிருக்கையில் நீயாரோ சிறுபிள்ளை இவ்விடத்தில் வந்து யுத்தம் பண்ணுகிருய் உன்னையுங் கட்டு கட்டென்று தாடையிற்றட்டி நெட்டிக்கொண்டுபோகாவண்ணம் உன்னுடைய தாய்தந்தைபேரையும் உன்பேரையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்டான். அப்படிசொன்ன சலவசந்தனுடைய வார்த்தைக்கு குசலன் சற்றுகவனித்து தன்மனதி லெண்ணிக்கொள்ளுகிறுன். இந்த ராட்சதன் நம்முடையதாயார் பேரையுஞ் சொல்லிமற்றுசங்கதிகளையுஞ்சொன்னுன். அப்படியிருந்தால் இந்த விஸ்தாரத்தை அன்னை நமக்குச் சொல்லியிராளோ,

நல்லது நம்முடைய ஐயர் வால்மீகராகிலுஞ் சொல்லாரோ அன்றியும் நமதுதாயார் ரிஷிபத்தினியாயிற்றே நம்முடைய தாயார்பேரைப்போல் உலகிலெத்தனைப்பேரே, நம்மைப்போல் ரூபப்படைத்தபேர் எத்தனைபேரோ, நாமிது வெல்லாங் கேழ்க்கவேண்டிய காரியமென்ன நாம்தாயார் சொற்றவராமல் வந்தெதிர்த்தவரில் யாவரையுஞ் சம்மாரஞ்செய்து தம்பியாகிய லவனை விடுவிக்கவேணுமேயல்லாமலிந்த கட்டுகதையான வார்த்தையை நாம்கேழ்க்கவேண்டியதில்லை என்றுமனதிலெண்ணினன் அதேனென்றால் வால்மீகர் சொல்லிய ஸ்ரீராமர்சொல்லிய ஸ்ரீராமர் என்ற கீர்வாண சுலோகத்திற்கு அர்த்தந் தெரியாதவனானபடியினாலும் சிறுபிள்ளை யானதினாலும் சலவசந்தன் சொல்லிய வசனத்தை கவனித்துப்பாராமல் சலவசந்தனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

அடா! சவவசந்தனே? புளுகினாலும் பெரும்புளுகைப புளுகுகிறாய் ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஸ்ரீராமனாக தசரதர் வயிற்றிற்பிறக்கிறதென்ன ஆதிசேஷன் இலட்சுமணராகவும், சங்கு சக்ரமாவது பரதர்சத்துருக்கராகவும், தசரதர் வயிற்றிற் பிறக்கிறதென்ன, இதுகளெல்லாம் உயிர்க்குப்பயந்தல்லவோ கட்டுக்கதை சொல்லி தப்பித்துக் கொள்ள நினைத்தாய் நீ உயிருடன் தப்பிப்போக வெண்ணினாலும் விடுவேனென்றுபாராதே நின்று யுத்தம் பண்ணடா பார்ப்போமென்றான் அதுகேட்டு சலவசந்தன் கோபமாகி அடா, சிறுபிள்ளாய் நான் உயிருக்குப்பயந்து உனக்குப்பிரிய வசனஞ்சொல்லவந்தேனென்று பாராதே, நீ சிறுபிள்ளையானபடியினாலும்நான் தருமநீதியாகச்சொன்னேன் நீகேளா விட்டால் எனக்கு இராமத்துரோகமில்லை இனி உன்தாய் தந்தை பேரைச்சொன்னாலுஞ்சரி என்மேற் குற்றமில்லை இனி உன்னாலான யுத்தத்தைச் செய்யென்றான்.

அப்படிச்சொன்ன சலவசந்தனுடைய வார்த்தையை குசலராசன்கேட்டு யோசனை பண்ணி தாயார்சொல் தவராமல்செய்கிறதே காரியமென்று மனதிலெண்ணினவனாகவில்லை (௧0) திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து சந்தித்து சலவசத்தன்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணினான் அந்த (௧0) திவ்வியாஸ்திரங்களும் வில்லில் விடுபட்டுத் தகத்தகாயமாக தங்கக்கட்டுகளுடன்பிண்டபட்சியிறகு பூண்டபாணமதுஒன்றேடொன்றுராய்ந்துநெருப்புப்பொறிகள்பறக்க அதிகவேகமாகவருகிறபோ

துசலவசந்தன் கண்டுபாலன் பாணமிஞ்சினு னென்று (கூO) திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகப்ப டுத்தி குசலன்விட்ட (கO திவ்வியாஸதிரம் அறுபடாமற் கு சலவனுடைய திவ்வியாஸ்திரத்தினுற் சலவசந்தனது திவ்வி யாஸ்திரமறுபட்டு பூமியில்விழுந்துபோயிற்று. அதுகண்டு சலவசந்தன் கோபமாகி நூறுநாராசபாணம் எடுத்து வில் லிற்சந்தித்துப் பிரயோகம்பண்ணினன். அந்தநாராச பாண ங்களும் வில்லில் விடுபட்டு நாகசர்ப்பம் போற்சீறிக்கொண்டு அதிவேகமாய் வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு அந்த நூ றுநாராசபாணங்களையு மறுத்துத் தள்ளினன்.

அதுகண்டு சலவசந்தன் மகாகோபமாகிமீசைகள் பட படவென்று துடிக்க அதிகோபாக்கினியுடன் வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து மாரிபொழிவதுபோல் சரமாரியாய் இடிமின்னல் குமுறலுடன் ஓய்வில்லாமல் பாணங்களை குசல ராசன் பேரிற்பொழிகிறபோது குசலராசன் பேரிற் பொழிகி றபோது குசலராசன் கண்டு அதிகசுருக்கான பாணங்களை எல்லாம் அறுத்துத்தள்ளி சலவசந்தனை சல்லடைக் கண்க ளாகத் துளைத்து மிதமில்லாத அஸ்திரங்களை இரா க்ஷதாள் பேரில் விடுகிற போது இராக்ஷதாள் எப்படி விழுகிறார்க ளென்றால் கால்வேறு கைவேறு தலைவேறு உடல்வேறு எலும்புவேறு இரைச்சிவேறு வேருக வீழ்ந்து மண்டைகளுடைந்து தும்பிக்கையறுந்தும் துடைமுறிந்து ம்வாலறுந்தும் யானைகள் விழத்தலைப்பட்டது இரதங்களோ வென்றால் அச்சுமுறிந்து ஆணிகழன்றுமச்சு ஒடிந்து காடி யறுந்து கொடைகள் முறிந்து துவஜம் கிழிந்து பூமியில் விழத்தலைப்பட்டது குதிரைகளோவென்றால் தலையறுந்தும் காலொடிந்தும் உடலறுந்தும் தலைகள்பிளந்து உருளத்தலை ப்பட்டது இப்படியானை தேர்பரிசேனைகளும் குசலராஜன்பா ணங்களினால் மாண்டு உதிரவெள்ளம் பெருகியோடினஅப்ப டிகுசலராஜன் இராக்ஷதாள்பேரில் முனைந்திருக்க இராக்ஷ தாள் விடுகிறபாணமோசுல்பமென்றெண்ணவேண்டாம் குச லனே எல்லாந் தேவதாஸ்திரங்களே எடுத்து விடுகிறான்.

இந்தப்படியாய் குசலராஜனுடைய அஸ்திரத்தினுற்சல வசந்தனு மெத்தநொந்து இராட்சதாளும் சின்னு பின்ன மாய் லைவிர்கோலமாய் கெட்டு முறிந்தோடுகிறபோது கால

சித்தன் கண்டு ஏதடா இராட்சதசிரேஷ்டரும் இராட்சதா ளுமுறிந்தோடுகிருர் தேவர்கள் கண்டால் நகைப்பார்களே, இதுமெத்த வச்சல்லவோ, ஆயுசுள்ளவரைக்கும் பேச்சல்ல வோ இராஜாவோடினல் இராட்சதாள் ஓடுகிறது மகா பெரி தோவென்று தன்னுடைய சாரதியை யெச்சரித்து இரதத் தைநடத்தி இராட்சதாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன் அடா இராட்சதர்களே, ஓடவேண்டாம் நில்லுங்கள் நில்லுங்கள் என்னமுழுகிப்போச்செனறோடு கிறீர்கள் உங்களுக்குரோஷ பாஷத்தானில்லையோ, ஒருசிறுபிள்ளை குசலவனுக்குபயந்து இப்படி சின்னபின்னமாய் விழுந்து கெட்டு ஓடுகிறவர்களு முண்டோ ஓடினல் இராமத்துரோகம்விடுமோ,ஸ்ரீராமருடை யவுப்பை நன்றாய்சாப்பிட்டு எதிரிகள் வந்தெதிர்த்துக்கொ ண்டவேளையில் இந்த சரீரத்தை எதிரிகள் கையில் ஒப்புவி யாமல் இப்படி புரமுதுகுகாட்டி ஓடிவரலாமோ அடா இரா ட்சதர்களே ஓடாதீர்கள் ஓடாதீர்கள் அந்தச்சிறுபிள்ளை குச லனைசெயித்தாலுஞ்சரி, அல்லது குசலன்கையினல் நீங்கள் மாண்டாலுஞ்சரி, உங்களை எழுப்பிக்கொள்ளுவோம் இல்லை யென்று ஓடிப்போவீர்களேயானல் என்வாளாயுதத்திற்கு உ ங்களை இரையாகப் போடுவேனென்ருன். அப்படிசொன்ன காலசித்தன்வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தைசொல்லாமல் மகா ரோஷத்துவேஷங்களுடன் குசலன்பேரிற்றிருப்பி ஈட்டி எ றியீட்டி கரிகை வாங்குவளைதடிசக்கரம் இருப்புலக்கை கண் டகோடாலி கத்தி தெண்டு சூலம் இப்படி சொல்லப்பட்ட கஉ-ஆயுதங்களையுமெடுத்து குசலராஜன்பேரில் றிவ்றிவ்வெ ன்று பிரயோகஞ்செய்து விட்டார்கள் அதுகள் வேகத்துட ன்வருவதை குசலராஜன் பார்த்து அனேகபாணங்களைவிட் டுராக்கதர்கள்விடுகிற ஆயுதங்களையெல்லாங்கண்டித்து அவ ர்களுடைய சிறங்களையுமறுத்துப்போட்டான் அதுகண்டுசல வசந்தன் அதிக உக்ராகாரத்துடன் குசலன்முன்னுக்கு இர தத்தை திருப்பிக்கொண்டு அனேகபாணங்களைவாரி ஓய்வில் லாமல் ஐப்பசி கார்த்திகைமாதத்தில் பெய்யும்மூடுபனிபோற் பொழிந்து விட்டான்.

அதுகண்டு குசலராஜனும் அநேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து வருகிறபாணங்களையெல்லாமறுத்து மலைபோலிரு புக்கமுங் குவிக்கத்தலைப்பட்டான் அதனற்சலவசந்தன் அதி ககோபங்கொண்டு சீக்கிரமாக க--சிங்கமுகாஸ்திர மெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து குசலராஜன்மீதில் விட்டான். அதுகண்டு குசலன் கடு-அர்த்தசந்திராஸ்திரம்விட்டறுத்துப்போட்டான்

அதுகண்டு சலவசந்தன் குசலராசனைக்கட்டிசுழலில்விடவேண்டுமென்று சுழற்பாணத்தை எடுத்து வில்லிற்சந்தித்து விடுத்தானதுபார்த்து குசலராசன் ஒரு சூருவளி எடுத்து பிரயோகம்பண்ணிவருகிற சுழற்பாணத்தைக்கண்டித்துவிட்டான்அதுபோகவே சலவசந்தன் உக்ருகாரனாக குசலன் முன்னுக்கு இரதத்தை நடத்ச்சொல்லுகிறான் அடா சிறுபிள்ளாய் ஏன் தலைகீழாய் விழுகிறாய் உன்தாய்தந்தை பேரைச்சொன்னால் அதன்பின் தேவதாஸ்திரங்களை எடுத்துவிட்டியுத்தம் பண்ணுவோம் சொல்லலென்றுகேட்டான் அதற்கு குசலராசன் சலவசந்தனுக்குச் சொல்லுகிறான் என்தாயார்பேர் சானகியம்மாள் எங்களையர்பேர் வால்மீகர் என்பேர் குசலராசன் என்தம்பிபேர் லவன் இனியாவதோ எடுபார்ப்போம்தேவதாஸ்திரங்களை விடுயென்றான் அதுகேட்டு சலவசந்தன் யோசனைசெய்து இவன் ரிஷிபிள்ளையென்று சொல்லுகிறான் இவனைப்பார்த்தால் ராமரைப்போலு மிருக்கின்றது இவனைதுவில்லுக்குமுன் நம்முடையவில் நில்லாதுபோற றட்டுப்படுகின்றது இவனால் தமக்கு இடுக்கண்வரும்போலுமிருக்கின்றது சூரியனஸ்தயமானான் இனி என்னயுத்தம் நடக்கப்போகிறது எல்லாம் நாளையுதயத்திற் பார்த்துக்கொள்வோமென்றுகுசலராசனைப்பார்த்து அடா தம்பிகுசலனே, கேளாய் உன்னைப்பார்த்தால் ஸ்ரீராமரைப்போலிருக்கின்றது ஆனபடியால் எனக்குன்பேரில் யுத்தஞ்செய்யமனதிசையவில்லை நீ என்பேரிற்சண்டைசெய்ய வேணுமென்றாலும் பொழுதுபோய்விட்டது இனி என்னயுத்தஞ் செய்யப்போகிறாய் சுருக்கில் உன்தாயிடம்போய்ச்சேரென்று சொன்ன சலவசந்தனைப்பார்த்து குசலன்சொல்லுகிறான் அடா, சலவசந்தனே, என்னவார்த்தைபுகன்றாய் என்னைப்பார்த்தால் ஸ்ரீராமரைப் போலிருக்குதென்றும் பொழுதுபோயிற்றென்று இனி என்னயுத்தமாகப்போர்குதென்றும் சொல்லவந்தாய் உலகில் மனிதரைப்போல் ரூபம்படைத்தவர்கள் அநேகருண்டு இனிபொழுதுபோனாலும் பொழுதுவிடிந்தாலும் இரவுபகலானாலும் பகலிரவானாலும் உங்களனைவரையும் பொழுதுவிடிகிறதற்குள்சம்மாரம் பண்ணி தம்பிலவனை மீட்டுக்கொண்டுபோகாமல்போவேனே யானால் நான்பிடித்தது பிரசண்ட கோதண்டமல்ல என்பேர் குசலனுமல்லவென்று சொல்லஅவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சலவசந்தன் பகர்கின்றான்.

அடா! குசலனே. இந்த இராக்காலத்தில் இராக்ஷதா ளுடன் யுத்தம்பண்ணி நிர்வாகம்பண்ண மாட்டுவையோமா ய்கையில் வல்லமையுள்ள இராட்சாளாயிற்றே இந்தஇராட் சதாளை நீசெயிக்கமாட்டாய் உந்நூட்டியைக் கடித்து உதிர ரத்தைகுடித்து ஜீவனையுங் கொண்டு போய்விடுவார்கள் அப் படிவராதபடி உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிதாயிடம் போய்ச்சே ர்ந்து தாளையுதயத்திற்கு வாவென்றான். அதனையுணர்ந்த கு சலராசன் மொழிகின்றான் அடாசலவசந்தனே? மீன்குஞ்சு க்கு நீய்ந்நுவிளையாடவும் வேங்கைக்குட்டிக்குப் பாய்ச்சலும் உலகிற்காண்பித்து கொடுத்தவருண்டோ, அதுபோற் வனங் காட்டில் வாசம்பண்ணும் நரியானது சலசலப்புக்கஞ்சுமோ மென்றாற்போல் இராட்சதர்கள் மாய்கையில் மிகுந்தவர்க ளென்று பயங்காட்டவந்தாயோ அப்படி பயங்காட்டவேண் டாம் உங்களாலான சாமர்த்தியத்தை நன்றாய்க்காண்பிக்கலா ம் உங்கள்பிராணனுக்கு மிஞ்சின வஞ்சனையான யுத்தஞ்செ ய்து சாகவேண்டாம் உங்கள்மாய்கையும் பாணமும் எடுங்க ளேதோபார்ப்போ மென்றான் அதனைக்கேட்ட சலவசந்தன் நகைபுரிந்து நாம் மாய்கையாயுத்தம் புரிவோமாகில் வஞ்ச னைமோசம்இராமத்துரோகம் வந்துவிடுமே இது நலமாய்கா ணவில்லை எதிர்க்கெதிரியால் நின்றுயுத்தம் பண்ணிவெல்லு ங்களென்றுவில்லிலனேக மாயிரம் பாணங்களைச் சந்தித்து குசலராசன் பேரில்மழை பொழிவதுபோல இராக்ஷதாளும் சலவசந்தனுஞ் சரமாரியாகப் பொழிகிறபோது அந்தபாண ங்கள் ஒன்றோடொன்று ரய்ந்து நெருப்புபொறிகள் பறக்கி றபோது இரவுபகலாய் வெளிச்ச முண்டாக மிதமில்லாதஅ ஸ்திரங்கள் வருகிறகாலேயிற் குசலராசன்கண்டு தயிரியங்கொ ண்டு அநேக அஸ்திரங்களை விட்டறுத்துப் போட்டான்அ தனுற் சலவசந்தன் கோபமாகி ஒரு அக்கினியாஸ்திர மெடு த்து பூசைகள் செய்து விடுத்தான் அதுவும் வில்லில்விடு த்தான் அதுவும் வில்லில்விடுபட்டுக் காலகோடிவிஷம்போ ற் சீறிக்கொண்டு அண்டமுகடெட்டும்படி வாயைத்திறந்து சலவசந்தன் விட்ட அக்கினியாஸ்திரத்தின் பேரில் தடா லென்று வந்துவிழுந்து அதைக்கமளீகரம் பண்ணிப்போட் டுஅம்புறுவில் வந்தடைந்தது. அதுபோகவே சலவசந்த ன் ஒருபர்வதாஸ்திரத்தை எடுத்துவில்லிற் றெடுற்து மந்தி ராபூதிகள் கொடுத்து கடுகடுத்து விடுத்தாள் அந்தப்பர்வதா ஸ்திரமானது விடுபட்டு அநேக பர்வதங்களாய் உருக்கொ ண்டு குசலராசன்எங்கே யென்று வருகிறபோது அங்கு குசல

ராசனுனவன் ஒருவச்சிராயுதமெடுத்து பூசை நை வேத்தியங் கொடுத்துவிடுத்து பர்வதங்களையெல்லாம் அறுத்து வெட்ட வெளியாக்கிறு னதுகண்டு சலவசந்தன் கோபமாகி ஒருசத்தி யையெடுத்து தனுசிற்றெடுத்து பக்திவிநயத்துடன் பூசை நைவேத்தியம் புரிந்து குசலன்மார்புக்கு வைத்துவிட்டான்.

அந்தசத்தியானது வில்லைவிட்டு விடுபட்டு அண்டரண்ட புவனமதிர ஆவென்று வாயைத்திறந்து குசலனைத் தேடி வருகிறதைக் குசலன் கண்டு கருக்கினில் நருக்கியுருக்கிவிடும் பெருக்கமான எருசத்தியை எடுத்து பூசைநைவேத்தியம்புரிந்து வந்தனைவழிபாடு செய்து விடுத்தானந்த சத்தியம்விடுபட்டு ஈரேழுபதினுலுலகத்திலுள்ள யாவருந்திடுக் கிட்டேங்க கடலில் ஏழுசுற்று நீர் சுவரிப்போக மகாவேகத்துடன்வந்து சலவசந்தன் விட்டசத்தியை படீலென்றிடித்தடித்து துடித்து முடித்து அம்புருவில் வந்தடைந்தது. அதுகண்டுசலவசந்தன் கடுங்கோபங் கொண்டு மகா சீக்கிரத்தில் நாராயணுஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற்றெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்தான் அந்த நாராயணுஸ் திரமும்வில் லில்விடுபட்டு அனேகங்கோடி சூரியனைப்போற் பிரகாசித்து கபகபவென் றெறிந்துகொண்டு குசலனெங்கே அவனை யெங்குந்தங்காமல் பங்கப்படுத்துகிறேனென் ருங்கார றீங்கார ஓங்காரத்துடன் வருவதைக்கண்டு அகண்டமண்டலாதிப னுகிய ஸ்ரீராமன் புத்திர சிகாமணியாக விளங்காநின்ற குசலனுனவன் தட்சணம் அதனைபட்ணஞ் செய்யும்படியான லட்சணம்பொருந்திய தாயார்கொடுத்த நாராயணுஸ்திரத்தையெடுத்து பாராயணம் செய்துவிடுத்தானதுவும் அதல விதல சுதல தராதல மகாதல பாதாளமுற்றும் நடுங்கதேவர்கள் கண்டொடுங்க ஆவென்று வாயைத்திறந்துகொண்டு வந்து சலவசந்தன் விட்டநாராயணுஸ்திரத்தை கமளீகரம்பண்ணிப் போய்விட்டான்.

அதுகண்டு சலவசந்தன்கோபமாகி வில்லை முகத்திற்கு நேராய்பிடித்து சங்கோபசாங்கமாய அனேக அஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து மாரிபொழிவதுபோலசரமாரியாய்பொழிகையிற்குசலராசன்கண்டு அனேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்துவிட்டதையறுத்து அதனமாகதிவ்வியாஸ்திரங்கள் விட்டுரதம்சாரதி ரைகளுடன் தூம்சப்படுத்திவிட்டான்மறுபடியும்

ஒரு இரதத்திலேறினுனத்த இரதத்தையும் சாரதி நரைகளுடன் அஸ்திரங்களாற் கஸ்திபடுத்தினுன் இந்தபபடியாய் சலவசந்தனே இரதமேறவொட்டாமல் (௨0)இரதம்வரையிற் குசலராஜன் அதம்பண்ணினுன். அதுகண்டு சலசவந்தன் அதிசீக்கிரமாக வேறொருரதமேறி சாரதியைசெச்சரித்துஇரதத்தைக் குசலராசன் முன்னுக்கு நடத்தி வில்லேயெடுத்து நாணிபிகிந்து அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களே வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம்பண்ணவே குசலராசனும் (௧0) திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து வில்லிற் சத்தித்து விட்டறுத்துப்போட்டதனமாய் (௫) சிங்கமுகாஸ்திரம்விட்டுசலவசந்தன் இரதத்திற்கட்டிய துஜத்தையுமறுத்து கைவில்லேயுமொடித்துரதஞ் சாரதிகளுடன் தும்சம்பண்ணி விட்டு சலவசந்தனுடைய சிரசையும் கறகறவென்றறுக்கவே சலவசந்தன் ஸ்ரீராமா ராமாவென்று வைகுந்தஞ் சேர்ந்தான்.

அதுகண்டு குசலராசன் சந்தோஷமாகி வில்லி லனேக பாணங்களே சந்தித்து இராட்சதாள் பேரில் ௧·௱·௲·௧,000-௧0-000 கோடி சங்கம் மகாசங்கம் அற்புத அற்புதமென்று கணக்குமிதமில்லாமற் சொரிகிறபோது இராட்சத சேனேகளானது காலறுந்து தலேயறுந்தும் குடல்சரிந்தும் தொந்தி கிழிந்துங் கையறுந்துஞ் சின்ன பின்னமாய்மாண்டு உதிர வெள்ளம் ஓடத்தலேப்பட்டது. அப்போது இராட்சதாள் யானே தேர்பரிசேனேகளுடன் முனேந்து போர்புரியும்போது சேனுதிபதியான காலசித்தன்கண்டு சாரதியை யெச்சரித்து குசலராசன்பேரில் இரதத்தைநடத்தி குசலராசனேப் பார்த்தான் அப்போது இராக்கால மாகையால் சந்திரனுடைய ஒளியினுலும் வில்லின் பிரகாசத்தினுலும் குசலனுருவகப் படாமையால் தேடிக்கண்டு பிடித்து குசலனேநோக்கிச் சொல்லுகிருன், வாருந்தம்பி சிறுபிள்ளாய் நீயார் உன் தாய்தந்தை பேரியாது என்னுடையபேரென்ன உன்னிருப்பிடமெங் கேயெங்களுடன் யுத்தம்பண்ணவேண்டிய காரிய. மென்ன சொல்லென்றுகேட்டான் அதனுற்குசலராசன் நகைத்து காலசித்தனேப்பார்த்துஇவன்யார்பிரம்மராட்சதனேப்போலிருக்கிருன் ஒருவனேப்பார்க்கிலுமொருவன் சூரனுக நம்முடைய தாய்தந்தை பேரையும் நம்முடையபேரையும் முன்வந்துகேழ்க்கிருன் நாம்வந்த பேருக்கெல்லாஞ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றதோ வென்றுகடித்து அடா இராட்சதனே, நீயோ யென்தாய்தந்தைபேரை கேட்கிறவன்யுத்தமுனேயில்உறவாட

வந்தாயோ உன்னுடைய சாமர்த்தியம் இதனுல் தெரிய வந்தது என்னுடனென்றும்பேசாமல் யுத்தம்பண்ணடா பார்ப்போமென்ருன்.

அப்படி கூறியகுசலராசனை காலசித்தன்பார்த்து அடா சிறுபிள்ளாய் நான் போர்செய்யபயந்து உன் தாய்தந்தைபேரைக்கேழ்க்க வரவில்லை உன்னைப்பார்த்தால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கின்றது என்னையறியாயோ அறியமாட்டாயோ சகல உயிற்பிராணிகளையுங்கொண்டுபோகின்ற யமனுங்கூட அந்த எமன் என்னைக்கண்டால் கையெடுத்து கும்பிடுவான் அப்படிப்பட்ட காலனை ஜெயங்கொண்டபடியால் என்பேர் காலசித்தனென்று ஞாலத்திற் சொல்வார்கள் அதிருக்கட்டும் உன் தாய்தந்தைபேரை மூன்னஞ் சொன்ன பிற்பாடுஎன்முன்யுத்தம் பண்ணென்ருன். அப்படிச்சொல்லிய காலசித்தனைப்பார்த்து குசலராசன்சொல்லுகிருன் அடா; காலசித்தனே, என் தாயார்பேர் ஜானகியம்மாள் எங்களையர்பேர் வால்மீகர் என் பேர்குசலன் என்தம்பிபேர்லவன் இனியாகிலும் யுத்தம்பண்ணென்ருன்.

அதைக்கேட்ட காலசித்தன் யோசனைசெய்து இவன்ரிஷிபிள்ளையெனறுஞ் சொல்லுகிருன். நாமுந்திப்பதறிப்பாணம் விடப்போகாதென்று மனதிலெண்ணினவனுக குசல ராசனைப்பார்த்து அடா! குசலனே? நீயோ சிறுனை இந்த இராட்சதாளுடனுனக்கு யுத்தமென்னத்திற்கு உன்னை என்ன செய்தார்களென்று என்னுடைய சேனையை இப்படிக் கொன்ருய் சொல்லென்ருன். அதற்குகுசலராசன்காலசித்தனைப்பார்த்து சொல்லுகிருன் அடா காலசித்தனே? என்தம்பிலவன் உங்களை என்ன பண்ணினுனென்று பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டு போனீர்கள் சொல்லென்ருன்.

அடா! தம்பிகுசலனே? கேள் அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தை பரிபாலனம்பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீராம மூர்த்தி அஸ்வமேதயாகம்பண்ணும்படியாய் குதிரையைவிட்டார். அந்த குதிரையை உன் தம்பி பிடித்துக்கட்டினுன் அதைக்காணுமற்றேடிக்கொண்டுஇந்தக்காட்டில் வரும்போதுகுதிரையைக்கண்டு பிடித்தோரையும் தேடிவந்தவர்களையும் கொன்றபடியினுல் எங்கள் தண்டுக்கு ராசாவாகவந்த ஸ்ரீராமருடைய சகோதரனுகியசத்துருக்கமகாராசன்கேள்விப்பட்டுலவனுக்குஎத்தனையோவிதமாய்ப்பிரியவசனஞ் சொன்னபோதிலும் கேளாமல்

சத்துருக்க மகாராஜருடனே யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபடியா ற்சத்துருக்க மகாராஜன்கோபமாய், உன்தம்பி லவனைப்பிடி த்துக்கட்டி குதிரையும் விடுவித்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் போக பயணமாயிருக்கையில் நீவந்து இப்படிஎங்கள்சேனை யைகொல்லலாமோ வென்முன். அதுகேட்டுகுசலராசன்சொ ல்லுகிறுன், அடா காலசித்தனே, அயோத்தியாபுரியாளப்ப ட்ட ஸ்ரீராமபிரான் விட்ட குதிரை தங்கள் பட்டணமட்டும் பிரதட்சணம் வரவேணுமே யல்லாமல் எங்கள் வனத்திற்கு வந்தபடியினுல் என்தம்பி லவன்பிடித்துகட்டி குதிரையைவி டுவித்துக்கொண்டுபோக உங்களுக்கென்ன ஞாயமிருக்கின்ற துசொல்லென்று கேட்டான் அதனைக்கேட்ட காலசித்தன் சொல்லுகிறுன் அடா, தம்பி குசலனே, என்னவசனம் புக ன்ருய் அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தைப் பரிபாலனம் பண் ணப்பட்ட ராமபிரான் விட்டகுதிரை அவனுடையபட்டண த்தை பிரதட்சணம் வரவேணுமேயல்லாமல் என்னுடையவ னத்திற்கு வந்தபடியால் என் தம்பி லவன் பிடித்துக்கட்டினு னென்றல்லவோ ஞாயஞ்சொல்லவந்தாய் ஆனுற்கேளுந்தம் பிசொல்லுகிறேன் (க,00அ) அண்டம் (உஉச) புவனமும்ச த்தசாகரஞ்சூழ்ந்த ஈரேழுபதினுலுலகத்தையு மாளப்பட்ட தேவேந்திரன் அந்த தேவேந்திரனை துரத்திவிட்டு (க,000) அண்டம் (உஉச) புவனமும் சத்தசாகரஞ்சூழ்ந்த ஈரேழுப தினுலுலகத்தையும் ராவணேஸ்வரன்இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணுகையில், ரிஷிகள், தேவர்கள், மச்சங்கள், பிடித்துக் கொண்டு வந்து தருகவும், வருணன்சாணந்தெளிக்கவும்,வா யுதேவன் முத்தம் பெருக்கவும், சூரியன் இலங்கைக்குள்வா ராமற்புறத்தில் நடக்கவும் சந்திரன் மாத்திரந்தன் பட்டண த்தில்வந்து தன்பிள்ளைகளுடன் விளையாடவும்,பிரமதேவன் பஞ்சாங்கம் சொல்லவும், விஷ்ணுவானவர் மனைவரிச்சிலவு பார்க்கவும் ஈஸ்வரர் வந்து ஞாயவசனங்கூறவும் இந்தப்ப டியாய் சகலதேவர்களும் ரிஷிகளும் ஊழியஞ்செய்துபிழைக் கவும் யமன் லங்கைக்குள் இராட்சதாளைக்கண்டால் நடுக்கங் கொண்டோடவும் அக்கினிதேவன் சுயம்பாகியாயிருக்கவுமி ப்படியொருவரும் நிகரில்லாமல் துரைத்தனம்பண்ணிக்கொ ண்டிருக்கையில் அந்த இராவணனைசெயித்து ஈரேழுபதினுலு லோகத்தையும் தேவேந்திரனுக்குக்கொடுத்து தேவேந்திர

ன்பட்டணத்தை நிலைநிறுத்தி ரிஷியீஸ்வரர்களுடைய சபத்தையு மீடேற்றினர். அப்படிச்சர்வலோகங்களையும் நிலைநிறுத்திய ராமபிரானுக்கு இந்தவனத்தில் குதிரைவிட அதிகாரஞ்செல்லாதோ, நீ சிறுபிள்ளை புத்தியானபடியினலெங்கள் வனத்திற்குவந்த குதிரையைப் பிடித்துக்கட்டி யுத்தம்பண்ணினேனென்று சொன்னய் அப்படி சொல்லாதே இப்பொழுது என் தம்பி லவன் செய்ததெல்லாந்தப்பென்று சத்துருக்கமகாராஜனை சரணமடை யென்றான்.

குசலாராஜனுக்குங்காலசித்தனுக்கும்யுத்தம்.

வேறு விருத்தம்.

வெஞ்சிலைதொட்டவசந்தனெனப்புகல்வெய்யோனுந்
துஞ்சதற்கண்டுசுடர்கணைமேயர்திச்சொல்லுஞ்சித்தன்
செஞ்சிலைமாரனெனத்திகழுங்குசலன்றனை
மஞ்சதுபோலவடர்ந்துகனற்கொடுமொய்த்தானே.

இவ்வாறுசொன்ன காலசித்தனைப்பார்த்து குசலராசன் கண்களிரண்டும் நெருப்புப்பொறிபறக்க, காதுகளிரண்டிலும்புகைகளெழும்ப சரீரம் படபடவென்று துடிக்க,சேனதிபதியான காலசித்தனைப்பார்த்து அடா,காலசித்தனே. தேவேந்திராதி தேவர்களும் வணங்காத இராவண கும்பகர்ணதிகளைசெயித்த வீராதி வீரரான ஸ்ரீராமபிரானுடைய சாமார்த்தியம் என்முன் வந்தாலல்லவோதெரியும், அதிருக்கட்டும்இப்போது உன்னுடைய சாமார்த்தியத்தையும் உனக்கு ராசாவாகவந்த சத்துருக்கமகாராஜனுடைய சாமார்த்தியத்தையும்வந்தபடையினுடைய சௌரியத்தையு மிதோ க்ஷணப்போதிலறிகிறேன் பாரடாவென்று கo-திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து காலசித்தன்பேரிற்பிரயோகம்பண்ணினன்.

அந்த திவ்வியாஸ்திரங்களானது வில்லில் விடுபட்டு அக்கினிச்சுவாலையாய் நெருப்புகளைக் கக்கிக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் வருகிறபோது காலசித்தன் கண்டு குசலன்பாணத்தை மிஞ்சினனென்று திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்துவில்லிற்சந்தித்து விடுத்து குசலாராஜன்விட்ட (கo) திவ்வியாஸ்ரங்களை யறுத்துத்தள்ளி குசலராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறர்.அடா, குசலனே, கையிலாகாத சிலராக்ஷதாளை செயித்

தோ மென்கிறகெர்வத்தினலே என்வார்த்தையைத்தள்ளிவிட்டுபோணந்தொடுத்தாயல்லவா, நீயுமுன்னுடைய பாணமும் போகிறவழி உனக்குத்தெரியாமலேன் துள்ளுகிருய், என்னுடைய சேதிஉனக்குத்தெரியாமல் பாணந்தொடுத்தாய் நீ சிறுவனுனதினலே மனம்பொறுத்தேன் இப்போதாகிலும் என்பேச்சைத்தள்ளாமல் சத்துருக்க மகாராசாவைவணங்கிப்பிழைத்தால் உன்தம்பிலவனை மீட்டுக்கொள்வாய் அப்படி சமாதனமாசிற யென்ருல் இதோயென்னுடைய அஸ்திரத்தினலே பஸ்மீகரப் பட லமாய் உன்னை யெறிந்துப்போடுவே னென்ருன். அப்படி கடூரமான வார்த்தை சொன்ன காலசித்தனைப்பார்த்து கண்கள்சிவப்பேறி கோபமூறி அடா! காலசித்தனே? நல்லவசன முறைத்தாய், உங்கள்ராசாவாகிய சத்துருக்கமகாராசனை வணங்கி என் தம்பி லவனை விடுவித்துக் கொள்ளாவிட்டால் உன்னுடைய அஸ்திரத்தாலென் பஸ்மீகரப்படலம் பண்ணஉன்னுல் வல்லமை யுண்டோ, அப்படிவல்லமையுண்டானும் பாணுஸ்திரத்தை எதோவடுபார்ப்போமென்று இந்திராஸ்திரம் எமனுஸ்திரம் அக்கினியாஸ்திரம் இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அஷ்டதிக்குப் பாலகருடைய அஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து காலசித்தன் மீதுமாரி பொழிவதுபோல் சரமாரி பொழிய அவைகள் அக்கினிகளை குபீல்குபீலென்று கக்க அக்கினிப் பொறிகளாகாய மெழும்பி பூமியில் விழுகிறபோது இரவும் பகலாய் பாணங்கள்மகாமகிமையுடன் வருகிறதை காலசித்தன் கண்டு தான் அஷ்டதிக்குப் பாலகரிடத்தில் வரம்பெற்ற அஸ்திரங்களை யெடுத்து பூசை செய்துவிட்டன். அந்த அஸ்திரங்களும் ஆலகால விஷம் போல் அக்கினிசுடர்களுடனே அவேகமாகவந்து குசலராசனுடைய பாணங்களை காலசித்தன்பேரில் போகவொட்டாமல்மறித்து ஒன்ருேடொன்று யுத்தஞ்செய்து பொடிப் பொடியாய்ப் பூமியில் விழுந்ததுகள் அதனுற் குசலராசன் (ள) நாராசபாணங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து காலசித்தன் பேரிற்பிரயோகம்பண்ணினன் அந்த (ள) நாராசபாணங்களும் வில்லைவிட்டு அவயத்திலிருக்கும் நாகசற்பத்தை கோலாற்றட்டினல் எப்படிச்சீறிக்கொண்டுவருமோ அப்படிப்போலநாராசபாணங்களானது ஒன்ருேடொன் றுருய்ந்துக்கொண்டு அக்கிணிப்பொறிகள் சிதறம்படியாய் வருகிறபோது சேனுதிபதியான காலசித்தன்பார்த்து அங்கபலம் பொருந்தியிருக்கப்பட்ட நாராசபாணத்தை க-வ-ள-ரு-பதினுயிரம் கோடி யென்

றுகணக்கு மிதமில்லாத நாராசபாணங்களையுமறுத்து பூமியி ற்றள்ளினன். அதைப்பார்த்து குசலராஜன் யேதடா இராட் சதன் அதிகபலவானயிருக்கிருர் இவனிடம் இப்படி யுத்தம் புரிநதால் முடியாது என்றுன்னித் தனதுவில்லை முகத்திற்கு நேராகப்பிடித்து அனேகம் பாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து நிமையுடன் நிமைதட்டுமுன்னம் சங்கம் அற்புதம் நிற்புத மென்று கணக்குமித மில்லாதபாணங்களை கட்டுகட்டாய்கோ ர்வை கோர்வையாய் வாசா மகோசரமாய்விட்டு இரதம் சார திகுதிரைகளையும் தும்சப்படுத்தி காலசித்தனுடைய சரீரத் தையுஞ் சதை சதையாய்ப் பேர்த்தெரிந்துவிட்டான். அதை க்கண்ட காலசித்தன் சரீரமிகவுநொந்து அனேக பாணங்க ளைவாரி குசலராசன் பேரில் விட்டுவிட்டான். அதுகள் கட லொலிபோ விறைச்சலிட்டுக்கொண்டு வருகையிற் குசலராஜ ன்கண்டு அதிசீக்கிரமாய் ருo-திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து பி ரயோகஞ்செய்து காலசித்தனுடைய பாணங்களை யெல்லாம றுத்துப்போட்டு ஐந்து இடியாஸ்திரங்களையெடுத்து வில்லி ற்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தினன். அந்ததிவ்வியாஸ்திரங் களைந்தும் அதிவேகத்தோடுவந்து காலசித்தனைறிவந்த இ ரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் அதஞ்செய்து போயிற் றந்தர தம் போகவே காலசித்தன் மறுதேரி லேறுமுன்னமே குசல ராஜன் பின்னுமைந்து இடியாஸ்திரம் விட்டு இரதத்தையு முடைத்தெரிந்துப்போட்டான் இந்தப்படி உரு-இரதம்வரை யில் குசலராஜன் உடைத்தெறிந்து விடவே சேனுதிபதியா னகாலசித்தன் ஏதடா லவனிலுங்குசலன் பலவானயிருக்கி ருன் நம்மை ரதமேறவொட்டாமலும், வில்லைகையிற் பிடிக் கவொட்டாமலும், பாணங்களைப்பூட்ட வொட்டாமலும், அ ஸ்திரங்களை விட்டிருக்கிருன் நாமோ அனேக யுத்தங்களிற் கைகண்டிருக்கிறேம் அனேக தேவர்களுடனும் இராஜாக்க ளுடனும் யுத்தம்பண்ணியிருககிறே மப்போது நமக்கித்தனை ஆயாசமிளைப்புவந்ததில்லை இப்போதிந்த குசலனலே ஆயா சம் இளைப்புண்டாயிருக்கின்றது எல்லாம் ராமருடைய கிரு பையென்று மனதை தைரியப்படுத்தி ராமா ராமா வென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணவே காலசித்தனுடைய இளைப்பு ஆயா சம் நீங்கி அமிர்தஞ் சாப்பிட்டவனைப்போல அதிக தைரியத் துடனே மறுதேரி லேறி சாரதியை யெச்சரித்து இரதத்தை குசலராசன் முன்னுக்கு நடத்தி வில்லைவ

ளைத்து நாணிபிகிந்து அனேக பாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து விடுத்து குசலராஜன் கைகாலாடவொட்டாமலும், வில்லைக்கையிற் பிடிக்கவொட்டாமலும் குசலராஜனுடைய சரீரத்தை ரத்தமயமாக்கிவிட்டான். அதனாற் குசலராசனுக் குகைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்து போகையிற் சொல்லுகிறான் இவனுடைய கரவேக சரவேகந்தானென்னயுத்தம் புரிந்த பிரமுகாளில் இவன்பலவானாயிருக்கிறான் நாம்விடப் பட்ட அஸ்திரங்களையெல்லா மறுத்துபோடுகிறான் இவனால் நமக் குஆயாசம் இளைப்புமதிகமாக வருகின்றதென்றுசற்றுநேரம் சும்மாயிருந்தோமேயானால் ராட்சதன் கையிலகப் பட்டுபோ வோம் என்செய்வோமென்று தாயே தாயே யென்று சீதை யம்மனை மனதி லெண்ணினமாத்திரத்தில் சிதையம்மனுடை யகிருபையால் குசலனுக்கு ஆயாசமிளைப்பு நீங்கி அமிர்தபா னம் பண்ணினவனைப்போல் அதிகதைரியத்துடன் அனே காஸ்திரங்களை வில்லிற்பூட்டிவருகிற அஸ்திரங்களை யெல் லாம் தன்பேரில் வரவொட்டாமல் வாட்டிசலுதியிலோர்வா ய்வாஸ்திரத்தை யெடுத்து பக்திவிநயத்துடன் பூசைசெய்து காலசித்தன் இரதத்தைப்பார்த்து விட்டுவிட்டான் அந்தவா ய்வாஸ்திரமோ யுகாந்தகாலத்தில் சண்டமாருதம் வீசினது போல காலசித்தனுடைய பாணத்திற்குபிடிபடாமல் அதிக வேகத்துடன் இரதத்தில் வந்துபாய்ந்துதெற்கே நூறுயோ சனை தூரத்தில் இரதத்தை பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டுபோ ய்விட்டது.

அதுகண்டு குசலராசன் சந்தோஷமாகி அனேகபாண ங்களைச்சந்தித்து யானைதேர் பரிசேனைகளின்பேரிற் பிரயோ கம்பண்ணினான் அப்படி குசலராஜன் மிதமில்லாதபாணங்க ளைசேனைகள் பேரில் விடுகிறபோது யானைக்குப்பாணம் (க) சவுடாலுக்குப்பாணம் ௩-சேனைகளொன்றுக்கு ஒவ்வொருபா ணம் இந்தப்படியாய் கணக்காக எடுத்து அஸ்திரங்களைவி ட்டுக் கொல்லுகிறபோது யானைதேர் பரிசேனைகள் எப்படிவி ழுகுதென்றால் யானைகள் காலறுந்தும் வாலறுந்து மத்தகம் பிளந்தும் தும்பிக்கையறுந்தும் துடையறுந்தும் கொம்புக ள்முறிந்தும் சவிடால்கள் தறிந்தும் அம்பாரிகள் ஒடிந்தும் மாவுத்தன் தலையறுந்தும் இராசாயிறந்து விழவும் இரதங்க ளானது அச்சுமுறிந்தும் ஆணிகழன்றும் குத்துக்காலொ டிந்தும் கொடுங்கையறுந்தும் கொடைவெட்டுண்டும் ஐந்த ரிபட்டும் குதிரைகள் குடல்சரிந்தும் சாரதி தலைவிழுந்தும் இராஜாக்கள் மார்பிளந்துசாகவும் குதிரைகளோ வென்றால்

முன்காலிரண்டு முறிபட்டதும் பின்காலிரண்டு முறிபட்டது ம்சிறமறுபட்டதுமாய் விழவும் சேனைகளோவென்ருல் கால் வேறு கைவேறு உடல்வேறு எலும்புவேறு இறைச்சிவேரு கவிழுந்து ரத்தாரோடத்தலைப்பட்டது அதனுற்குசலராசன சந்தோஷமாகிபாணங்களை விட்டுக்கொண்டு முதல் அணிக டந்து இரண்டாமணியில் வருகிறபோது அவ்விரண்டாம ணியிலிருக்கப்பட்ட சேனைகள்கண்டு குசலராஜனை மடக்கிக் கொண்டு பாணங்களைவிட்டு யுத்தம்பண்ணும்பொழுது குச லனும் வில்லிலனேகபாணங்களை சந்தித்துவிட்டு கால்பல மானசேனைகள் விட்டபாணங்களையெல்லாமறுத்துப் போட் டுக்கொல்லுகிறபோது சேனைகளானது சின்னபின்னப் படுத் தலைவிரிகோலமாய் அயோத்தியைநோக்கியோடலுற்ருர்கள்.

கேதாயுதனுக்கும் குசலராஜனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

தேர்மிசையுற்றகேதாயுதனென்றசெழுஞ்சூரன்
காரிருள்போற்பெருஞ்சேனைகளோடுகலந்திடி
பாரிதிலின்றுபுரந்தானெனமேவார்பண்போனே
போர்புரியாவகைபோதுகவென்றுபுகல்வானே

அதனைப்பார்த்த கெதாயுதன் ஓட்டமாயோடுகிற சேனை களையோட வொட்டாமல் திருப்பிக்கொண்டுவந்து இரண் டாமணியில் நிறுத்தி ரதத்தை குசலராசன் முன்னுக்குத்து ரத்தி வில்லையெடுத்து நாட்டி சரங்களைப்பூட்டி விடுகையில் குசலராசன் கண்டு (க0) அர்த்த சந்திர ஸ்திரங்களை விட் டறுத்துத் தள்ளி அதனமாய் ய-நாராசங்கள்விட்டு கெதாயுத ன்பார்த்து கோபமாகி ௱-திவ்வியாஸ்திரங்களை எடுத்து வில் லிற்சந்தித்து பிரயோகஞ்செய்தான் அந்த திவ்வியாஸ்திரங் கள் விடுபட்டு அக்கினிச்சுவாலையுடன் திகுதிகென் றெரிந்து கொண்டு வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு அந்த நூறு திவ் வியாஸ்திரங்களையுங் கொய்து அதனமாக இரண்டு திவ்வி யாஸ்திரம் விட்டு சேனுதிபதியான கெதாயுதனேறிவந்த ரத த்தையுடைத்துவிட்டான்மீண்டுமறுதேரிலேறினன் அதையு முடைத்தெரிந்தான்இந்தப்படி உரு-தேர்வரையிலதமாகவே

கெதாயுதன் அதிசீக்கிரமாகமறுதேர்லேறிவில்லையெடுத்துநாணிபிகிந்துசரங்களைவாரிசொரிகையில் அதுகளையுஞ்சிலஅவ்திரங்கள்விட்டு தடுமாடச்செய்துவிட்டு அதவமாய்ஒருதிவ்வியாவ்ஸ்திரம்விட்டு கெதாயுதன் பிடித்திருந்த வில்லை இருதுண்டமாகச்செய்தான் அதுபோகவே கெதாயுதன் கோபமாகி எடாசிறுபிள்ளை யென்றுபார்த்தால் இவன் நம்மைவில்லைக் கையிற் பிடிக்கவொட்டாமலும், அஸ்திரங்களைப் பூட்ட ஒட்டாமலும், சின்னபின்னப் படுத்துகிறன் பார்த்தாயோ வென்று தன்னுடைய தண்டாயுதத்தை யெடுத்துச்சுழட்டிகுசலராசன்பேரில் விட்டெறிந்தான் அதுகண்டு குசலராசனதையும் ஒருபாணத்தினல் சுக்கல் சுக்கலாகச் செய்தான் அதுபோகவே கெதாயுதன் கத்திகேடய மெடுத்துக் கொண்டு ரதத்துடன் வரும்போது குசலராசன் பார்த்து சலுதியில் ஒரு அர்த்த சந்திராஸ்திரத்தைஎடுத்து வில்லிற்றொடுத்து கடுகடுத்து கெதாயுதன் சிரசை யறுத்துத் தள்ளினன்.

மட்சயந்தனுக்கும்குசலராசனுக்கும்யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

மட்சயந்தவனுமானும்வண்மைமீசர்
இஷ்டனுங்கதாயுதனேமனுர்
பட்சமானதுகண்டுபதறியத்
துஷ்டனைமுடிப்பேனெனத்தூண்டினன்.

அதனைக்கண்ட சேனுதிபதியானவன் கோபங்கொண்டு இரதத்தை குசலராசன் முன்னடத்தி வில்லைஎடுத்துநிறுத்தி நாணிபிகிந்து அனேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து குசலராசன்பேரிலெய்து யுத்தஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கும்போது மட்சயந்த வனுமான்கண்டு மனதில் அதிககோபங்கொண்டு மேற்கு முகமாய்ப்பாய்ந்து (௫0) யோசனை நீளமும் எண்பது யோசனையுயரமுமுள்ள ஓர்பர்வதத்தைக் கெல்லித் தோளின் மீது வைத்துக்கொண்டு கோபச்சிறிப்பு சிறித்து குசலாசன் முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து அவனைப்பார்த்து சொல்லுகிறன் அடா குசலனே? கேளும் நீகையிலாகாத சிலராக்ஷதாளைக் கொன்றேமென்று கெர்வித்தாயே அதையிப்போதே அறிவிக்கிறேன் என்கையிலிருக்கின்ற பர்வதத்தைப் பார்த்தாயோ இந்தபர்வதம் போடுமுன்னமே எங்கள் ராசாவாகிய சத்துருக்கமகாராசனை வணங்கினல் நீ பிழைப்பாய் இல்லை

விடிற் சாவாயென்றான் அப்படிகூறிய மக்ஷயந்த அனுமா னைப்பார்த்து அடா இது ஏதடாகாட்டிற்றிரிகின்ற குரங்கா னது மலையைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து சத்துருக்கனுடைய பேரைச்சொல்லி நம்மை மிறட்டுகிறது இதையார் வளர்த்து வார்த்தைக் கற்றுக் கொடுத்தகுரங்கோ, ஆனாலும்இவனனு வத்தை அறிவோமென்று அருகில்நெருங்கி அடாகுரங்கே ஏதுமொழிந்தாய் நான்சத்துருக்கனை வணங்கினால் பிழைப் பேன் இல்லாவிடில் உன்கையிலிருக்கும் குன்றாலின்று என் னைக்கொன்று விடுவேனென்று என்முன்னிற்புகன்றாயல்லா வா நல்லது அந்த சத்துருக்கனிடத்தில் பலமிருந்தால் என் னைவெற்றியடைகிறான் இல்லாவிடில் என்கையிற் சாமார்த் தியமிருந்தால் நான் வெற்றியடைகிறேன் நாட்டில் வாழாத காட்டில்வாழும் குரங்கு நீயார் உனக்கு மவனுக்கும் என்ன சம்பந்த முண்டென்று தலைமேல் மலைவைத்துக்கொண்டுவந் தாய் ராட்சத மாய்கையால் இப்படி குரங்கு ரூபமெடுத்துவந் தாயோ நீயார் சொல்லாவிடில் உன்னையும் முன்தோளிலிரு க்கும் பர்வதத்தையும் நிர்த்தூளிபடல மாக்குவேனென்றான்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மட்சயந் தனுமான் குசல ராசனைப்பார்த்து குலுங்கநகைத்து சொல்லுகிறான் அடா குசலனேகேள் பராபர வஸ்துவாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீமந்நா ராயணரே ஸ்ரீராமமூர்த்தியாய் அவதரித்து ராவண சம்மார ஞ்செய்யுங்காலையில் வாய்வுபுத்திரன் அனுமாராகிய என்தந் தையைக்கண்டு சினேகங்கொண்டு, வாலியைக்கொன்று, சுக் ரீவனுக்குபட்டங்கட்டி, எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் என்னைப் போன்ற வானராளை தண்டுகூட்டிப் படையெடுத்து லங்கை க்குள் நுழைந்து இராவண சம்மார முடிப்பித்து கீர்த்தி பெ ற்ற அனுமார் குமாரன் நான் என்பெயர் மக்ஷயந்தனுமா னென்றுசொல்வார்கள் அப்படியிருக்கக்காட்டில்வாழுகின்ற குரங்கானால் பேசத் தெரியுமோ இப்பேர்க்கொற்ற பர்வதத் தைத் தூக்கிக் கொண்டுவர பலன்தா னுண்டோ என்னைப் போல் பலம்படைத்த எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானராள் அயோத்தியி விருக்கின்றார்கள் அதுவுமன்றி ஐந் நூறு வெ ள்ளம் இராக்ஷதாளும் அதற்குப் படைத்தலைவர் சேனாதிபதி களும் இராட்சதசிரேஷ்டர்களும் வந்திருக்கிறார்கள் நீயோ சிறுபிள்ளை ஏன்வீணில் மீளாதவகையைத் தேடிக்கொள்ளு கிறாய் ஊருடன்பகைக்கின் வேருடன்கெடு மென்ற பழமொ

ழியுணர்ந்திலாயோ ஆர்பகையானாலும் ஸ்ரீராமர் பகையாருக்குமாகாது ஸ்ரீராமபாணங் கொஞ்சத்தில் விடாது ஆகையால் என்சொல்லைத்தள்ளாமல் வேறொன்றுங் கருத்திற்கொள்ளாமற் சத்துருக்கமகாராசனை இணங்கி வணங்கி பிழைப்பதே காரியமென்றான்.

அப்படி சொல்லிய மக்ஷயந்தநுமானைப்பார்த்து குசலராசன் சொல்லுகிறான். அடா மக்ஷயந்தமனுமானே அந்த ஸ்ரீராமனைப்போல் லக்ஷம் ராமன் வந்தாலும் அவன் தம்பி சத்துருக்கனைப்போல் இரண்டு லக்ஷம் சத்துருக்கன் வந்தெதிர்த்தாலும் உன்னைப்போல் பலம்படைத்த வானரவெள்ளமான ராட்சத சேனையானன்கோடி வெள்ளம் வந்தாலும்அயோத்தியை நாடி தேடி யோடிப்போகும்படியாய்என்னுடைய நாராயணாஸ்திரத்தினாலே ஒருக்ஷணபொழுதிற் சம்மாரஞ்செய்து போடுவேன் அந்த ஸ்ரீராமனும் அவனுடையசேனைகளும் உனக்கே பெரிதாயிருக்கும் அதுகளெல்லாம் எனக்கோதுரம்பென்று நினைத்திருக்கிறேன் நீ போடப்பட்டமலையை எதோ போடு பார்ப்போமென்றான்.

அப்போது மட்சயந்த அனுமான் அதிககோபங்கொண்டு இவனைக்கொன்றாலும் தோஷமில்லையென்று சுழட்டி குசலராஜன்பேரில் விட்டான் அந்த பர்வதமானது மூங்கிற் காடு பத்தி எறிய கரடி புலிசிங்கம் காட்டானைகள் திடுக்கிட அதிகவேகமாகவருகிறபோது குசலராசன்கண்டுசீதையம்மாள்கொடுத்த இந்திரனுடைய வச்ராயுதத்தை எடுத்து வருகிற பர்வதத்தின் பேரிலே விரைந்துவிட்டான். அந்த வச்சிராயுதமானது பர்வதத்தின்பேரிலேபடவே, பர்வதமானது விபூதிதூளிதம்போற் பூமியில் விழுந்து விட்டது. அதுகண்டு மட்சயந்த அனுமான் கோபமாகி மேற்றுமுகமாகநோக்கிமற்றோர் பர்வதத்தைக்கொண்டு வரப்பாயுமுன்னமே குசலராசன் வில்லில் அநேகபாணங்களைச்சந்தித்து மட்சயந்த அனுமான்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். பாணங்கள் வில்லில் விடுபட்டு நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டு மட்சயந்த அனுமானுடைய சரீரங்களில் சுருக்கு சுருக்கென்றுவந்துதைக்கவே மட்சயந்தவனுமான் கையினாலும் வாயினாலும் பாணங்களைபிடுங்கி வுதறினன் அப்போது பாணங்களெல்லாம் முறிந்துபோய் விட்டது. அதற்கு குசலராஜன கo நாராசபாணங்களெடுத்து வில்லிற் சந்தித்து மட்சயந்தனுமா

ன்பேரிற் பிரயோகஞ்செய்தான் அந்தப்பத்து நாராசபாணங்களும் விடுபட்டு காலக்கோட்டி விஷம்போற்சீறி சிட்சிட படபட வென்ற சத்தத்துட னெறித்துக்கொண்டு வருகிற ௰·நாராசங்களையும் மட்சயந்தவனுமான் கையை நீட்டி பிடித்து கசக்கி நசுக்கி சத்துவித நீவந்தவழிபோவென்று காட்டிக்கூட்டியோட்டி விட்டான். அதனால் குசலராஜன் கண்களிற்பொறிபறக்க மகாகோபத்துடன் நூறு நாராசபாணங்களையெடுத்து வில்லில் ஒவ்வொன்றாய்ச்சந்தித்துவிட்டான்.

அந்த நாராசபாணங்களானது ஆலகால விஷம்போற் புகைகளுடன் சீறிவரும்போது மட்சயந்த அனுமான் ரணக்களத்திலுருண்டு கிடக்கும் இரும்பு தெண்டாயுதத்தைகையிலெடுத்து வருகிறபாணாஸ்திரங்களை பறக்கடிக்கிறபோது பாணங்களானது வந்தவழி போனவழி தெரியாமற்போய்விட்டது குசலராசன் பின்னுமதிக சினங்கொண்டு திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து நநுசிற்றொடுத்து விடுத்து மட்சயந்தனுமான் கையிற்பிடித்திருந்த இரும்பு தெண்டாயுதத்தை யறுத்தெறிந்தான். அதுபோகவே மட்சயந்தனுமான் ரணக்களத்தில் விழுந்திருந்த ஆனைகளை வாரி வாரி குசலராசன் பேரில்விட்டெறிந்தான் அதுகண்டு குசலராசன் இரண்டு அர்த்தசந்திரபாணங்களைவிட்டு அதை சிதைத்தான் பின்புமட்சயந்தனுமான் இரதங்களை வாரி குசலராஜன்மீது விடுத்தான். அதற்கு மிரண்டு திவ்வியாஸ்திரங்களைவிட்டுவருகிற இரதத்தை உடைத்தெறிந்தான் அதனால் மக்ஷயந்தனுமான் மயங்கித்தியங்கி இவனை எவ்வாராய் செயிப்போமென்றுமனதில் யோசனைசெய்துக் கொண்டிருக்கையிற் குசலராஜன் சொல்லுகிறான்.

அடா, மக்ஷயந்தனுமானே, ஏன்யுத்தம் பண்ணுகிறாய் உனக்கு ஆயுதங்கள் அஸ்திரங்களும் கல்லும் மரம் யானை தேர்களோ இப்படி யுத்தஞ்செய்தோ ராவண இராட்சதாளை செயித்தீர்கள் உங்களை சேவகத்திற்கு வைத்துக்கொண்ட ஸ்ரீராமனும் உங்களைப்போற்றானோ யுத்தம் பண்ணுவான் உங்களுடைய வம்மிசசேஷ்டைகளையே காட்டினீர்கள் நீங்களொரு சேவகவீரரென்று என்முன் யுத்தம் பண்ணவந்தீர்கள் உன்னைப்போல் ௭௨ வெள்ளம் வானராளும் இப்படி

தான் யுத்தம் பண்ணுவார்களோ வென்முன். அதுகேட்டு மட்சயத்தனுமான் கோபத்துடன் குசலராசனைப் பார்த்து சொல்லுகிறான். அடா, குசலனே? நீவிசேஷத்தை மிஞ்சாதே, நீதானே சூரனென்று துள்ளாதே உன்கையில் வில்லிருக்கிறதென்று கெர்வியாதே, உன்னுடைய அஸ்திரங்கொண்டா என்னைசெயிக்கப்போகிறாய் உன்னால் வல்லமை யுண்டானால் வில்லம்பை பூமியில் வைத்து என்னுடன் யுத்தம்பண்ணிப்பார் உன்னுடைய சாமர்த்தியமும் என்னுடைய சவுளரியமும் அப்போதல்லவோ தெரியவரும் அப்படி யுத்தம் பண்ணுகிறதை விட்டு விட்டு ஆயுத அஸ்திரங்கள் மிச்சமாயிருக்குதென்று நிராயுதராய் நின்றபேரை ஏன்வீணில்சொல்லுகிறாய் நீ இராசகுமாரனானால் என்னுடன் மல்லுத்தஞ்செய்துபார் அதில் நான்வீரனென்பதும் நீசூரனென்பதுந்தெரியவரும் நீரிஷிபிள்ளையானபடியினாலே உனக்கு இந்த வில்வித்தைவிட வேறே யுத்தஞ்செய்யமாட்டாய் எதிரியுடன்வில்லம்பில்லாது கத்திகேடய மெடுத்து யுத்தஞ்செய்யவேண்டும் எதிரி நிராயுதனாகபோர் புரியவேண்டும் தல்லவோ,இராஜநீதிமுறமை உனக்கு தனுர்வேத சாஸ்திரயுத்தம் ஒன்றுதான்தெரியுமோ நாலாவித யுத்தமும் தெரியவாராதோவென்முன்அப்படி சொன்ன மட்சயந்தனுமானைப்பார்த்து குலுங்க நகைத்து அடா? மட்சயந்தனுமானே? நல்லவசனம்சொன்னாய் காட்டில் வாசம்பண்ணப்பட்ட மிருகங்களுக்கு சமதையான குரங்குபுத்தியை இனிதான்கேட்டல்லவோ எந்த யுத்தமாகிலும் செய்யவிரும்புவேன், வில்லம் பிருக்கிற மட்டும் நான் வில்லம்புகொண்டே யுத்தம் பண்ணுவேன் உன்னாற் சாமர்த்தியமுண்டானால் என்னுடைய வில்லையொடித்தெரிந்துபோட்டேயானால் அதன்பிற்பாடு எந்த யுத்தமாகிலும் பண்ணுவோமென்று அநேக திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து சரமாரியாக மட்சயந்தனுமான் பேரில் பாதாதிகேசம் வரையில் பொழிந்துவிட்டான். அதனால் மட்சயந்தனுடைய சரீரங்களெல்லாம் ஜல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்துஉதிரவெள்ளம் சொரிய மகா ஆயாசத்தோடு ஸ்ரீராமாராமாவென்றடியற்ற பனைசாய்ந்ததுபோல் மட்சயந்தனுமான் பூமியில் மரணமூர்ச்சையடைந்தான். அதனைக்கண்ட பவர்னன்மகாகோபாக்கினியுடன் அநேக அஸ்திரங்களைத் தனுசிற்சேருடுத்துவிட்டான் அந்த அஸ்திரங்களும் காலகோடிவிஷம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகையிற் குசலராஜன்கண்டுபதினைந்து அர்த்த சந்திராஸ்திரமெடுத்து விடுத்து வருகிறபா

ணங்களையடுத்து அதனமாக ஐந்து திவ்வியாஸ்திரம் விடுத்து இரதப்சாரதி குதிரைகளையு மதஞ்செய்து பவர்னனுடையமண்டையைப் பிளந்துவிடவே, பவர்னனும் மிக ஆயாசத்தோடு வில்லை அடிதட்டிற்போட்டுவிட்டு மூர்ச்சை யடைந்தான்.

அப்போது குசலராஜன் சந்தோஷமாகிப் பின்னுமநேகஅஸ்திரங்களை சந்தித்து இரதகஜ துரகபதாதிகளின்மீதெய்து கொல்லுகிறபோது சேனைகள் நின்று நிர்வாகம் பண்ணமாட்டாமலோடத்தலைப்பட்டது அதுகண்டு சேனாதிபதியான சூரசேனன் இரதத்தை நடத்தி ஓடுகிறசேனைகளை ஓடவொட்டாமல் திருப்பிக்கொண்டு வரும்போது குசலராஜனவன் இரண்டாமணி விட்டு மூன்றுமணியிற் புகுந்தான்.

குசலராஜனுக்கும்

உக்கிரசேனனுக்கும் யுத்தம்.

கலிவிருத்தம்.

வஞ்சமிகுமட்சயந்த வனுமான் மாயவயவீரன் குசலன்மூன்றுமணியைச்சார்ந்தான், பஞ்சதுபோற் பாந்தபடையுக்கிரசேனன் பாற்சென்றுகுறையுறைக்கவன்றேனும், தஞ்சமெனவடுத்தவர்க்குத்தணிவு சொல்லிதடக்தோமேலேறி செஞ்சிலையைத்தாங்கி, செஞ்சுடரோன் மூன்னமரும் மஞ்சுபோலச்சேனையோடு மேருசிலைசெப்புவானை.

இந்தப்படி மூன்றுமணியையடைந்த குசலராஜனைக்கண்ட உக்கிரசேனன் மகாகோபாக்கினியுடன் இரதத்தை குசலராசன் முன்னடத்திச்சொல்லுகிறான் அடா குசலனே, நில்லு நில்லெங்கே வருகிறாய் நீ கையிலாத சிலபேரைக்கொன்றோமென்று கர்வித்திருக்கிறாய் அந்தகர்வத்தை அரைக்சணநேரத்தில் அடக்கிவைக்கிறேன் பாரடாவென்று வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அதிக தீட்சண்யமாயிருக்கப்பட்ட (கO)திவ்யாஸ்திரங்களை வில்லிற்றொடுத்து பிரயோகஞ் செய்தான். அதுகண்டு குசலராஜன் கோபாக்கினியுடன் ஐந்து நாராசமெடுத்து அபிமந்திரித்து விட்டான். அதுவும் விட்டபட்டு நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வந்து உக்கிரசேனன் விட்ட பத்து திவ்யாஸ்திரத்தையும் அவன் ஏறிவந்த இரதம் சாரதிகுதிரைகளையும் துவம்சம் பண்ணிப் போட்டது. அதுகண்டு உக்கிரசேனன் லகுவில் தப்பித்துக்

கொண்டு மறுதேரிலேறினன் அதையும இரண்டு திவ்யாஸ்திரங்களைவிட்டுடைத்தெறிந்தான். இப்படி மூப்பத்து இரதம் வரையில் குசலராசன் பாணங்களினற் பொடியாகச் செய்ததால் உக்கிரசேனன் திக்குமுக்காடி அக்கண மறுதேரிலேறி சாரதியை எச்சரித்து இரதத்தைநடத்தி வில்லைமடுத்துநிறுத்தி நாணிபூட்டி அனேக திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற் சந்தித்து விட்டுவிட்டான் அந்தபாணவஸ்திரங்கள் அக்கினிச்சுவாலையுடன்வருகிறபோது குசலராசன்கண்டு சீக்கிரத்தில் நாறுதிவ்வியாஸ்திரம் விடுத்து உக்கிரசேனன் கைவில்லைக் கொய்து அவன் திரேகத்தைச்சதை சதையாகப் பேத்தெறிந்து சாரதிதலையறுத்து குதிரைகளையுந் துண்டு துண்டாக தறித்துப்போட்டான் அதனுல் உக்கிரசேனன்தயிரியம்விடாமற் கத்திகேடயம் எடுத்து இரதத்தைவிட்டு குதித்து மண்டியிட்டு சிவ்வென்றுபாய்ந்து வருவதை குசலராசன்கண்டுஒரு திவ்யாஸ்திர மெடுத்து சீக்கிரம்விடுத்து கத்திபிடித்த கையை அறவெட்டி தள்ளினன். அந்தக்கத்தியுடன் கைபோகவே, அதிக கோபமாகிவேகமுடன் இடதுகையிற் றண்டாயுத மெடுத்து சுழட்டி விட்டெறிந்தான். அதுவுங் குசலன் பேரில்ஓடிவருகிறபோது குசலராசன்கண்டு ஒரு அர்த்தசந்திர மெடுத்துவிட்டு தெண்டாயுதத்தை அறுத்துத்தள்ளி அதிசீக்கிரமாக ஒரு கண்டங் கததிரிபாணமெடுத்து விடுத்து உக்கிர சேனன் சிரசை யறுத்துத் தள்ளினை.

குசலரானுக்கும் அசுவசேனனுக்கும்யுத்தம்,

கலி விருத்தம்.

வெஞ்சமர்செய்து உக்கிரசேனனைத்
துஞ்சவெங்கணை தொட்டகுசலன்மேல்
பஞ்சபாதகனுமச்வசேனனும்
வஞ்சமொடு சமற்றுவனைத்தனன்.

அப்போது அஸ்வசேனன் மகா வுக்கிரத்துடன் இந்த குலனுடைய வில்லையும் இவனுக்கு உறுதியான சொல்லையும் அந்தயெல்லையிலுள்ளவர்கள் யாவருமென்னை மெச்சத்தக்கதாய் கண்டிக்கிறேன் இவனையுமிருபிள வாகத்துண்டிக்கிறேனென்று கண்டிப்பாகச்சொல்லி அனேக அஸ்திரங்களைவில்லிற் சந்தித்து குசலராஜன்பேரில் சரமாரியாய் பொழிந்துக்

கொண்டிருந்தானதுகண்டு குசலராசன் வில்லிலனேக பாண ங்களைச் சத்தித்து விடுத்து அஸ்வசேனன் சரீரத்தைச் சல் லடைக் கண்களாக துளைபடச்செய்தான். அதனால்அசுவசே னன் மிகவும் நொந்து, ஒருசத்தியை எடுத்து பூசைசெய்து விட்டான். அந்தசத்தியானது அரதுடரண்டபுவனங்களும் நடுங்க ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் குசலராசன்பா ர்த்து, தானுமோர் சத்தியை எடுத்து வந்தனைவழிபாடு செய் து உச்சரித்து விட்டுவிட்டானதுவும்விடுபட்டு அண்டர்வில ங்கமற்றவர் கலங்கச் சண்டப்பிரசண்ட உத்தண்டத்துடன் ஆவென்றுவாயைத்திறந்துக்கொண்டு அசுவசேனன்விட்ட சத்தியைக் கபளீகரம்பண்ணிப்போட்டது. அதனால் அசுவ சேனன் மகாகோபாக்கினியுடன் வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தான்.

அந்தசமயத்தில் சேனாதிபதியாகிய காலசித்தனானவன் பாணவேக மடங்கியதால் இரதத்தை அதிவேகத்துடன் நட த்தி ரணக்களம்வந்து குசலராசனைக்கண்டு சொல்லுகிறான். அடா, குசலனே, நீயொரு சேவகனென்று வில்லைக்கையிற் பிடித்தாய்! எதிர் நின்றுயுத்தம் பண்ணப்பட்ட என்னை இப் படி யஸ்திரம் விட்டு சமயத்தில் ரதத்தை தூரத்திலோடச் செய்தபடியினாலே இதுவரையில் நீ பிழைத்திருந்தாய், இல் லாவிடி லென்னுடைய அஸ்திரத்தினாலெரித்து போடுவேன் இப்போதுமென்ன எதோஎடுபார்ப்போமென்றான். அப்படி சொன்ன காலசித்தனுடைய வார்த்தையை குசலராசன்கே ட்டு சொல்லுகிறான். அடா கால சித்தனே, விசேஷத்தை மிஞ்சாதே என்ன வார்த்தை புகன்றாய் நீயொரு சேவக னென்று வில்லைக் கையிலே பிடித்தா யென்றும் சமயத்தில் வாய் வாஸ்திரம் விட்டு ரதத்தை பின்னுக்குத் தள்ளி விட் டாயென்றும் இல்லாவிடில் உன்னையும் என்னுடையஅஸ்தி ரத்தினாலேபஸ்மீகரப்படலமாய் யெறியப்போடுவேனென்றல் லவோ சொன்னாய் அந்தப்படியானால்என்னையும் என்னுடை ய அஸ்திரத்தையும் எரிக்கப்பட்ட அஸ்திரமுண்டானால் ஏதோ எடு பார்ப்போ மென்று வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து வருஷகாலத்தில் ஈசானிய மூலையில் மேகமானது விடுபட்டு யிடிமின்னல் குமுறலுடனே ஓய்ஒழிச்சலில்லாமல் மாரி பொழிவது போலே ஒன்றரை நாழிகை பரியந்தம் மூச்சு விடாமல் சரமாயாய் பொழிகிறபோது காலசித்தன்

கண்டனேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து ஐப்பசிகார்த்திகை மாதத்தில் பெய்யுமழையைப்போலே இரண்டுநாழிகை பரியந்தம் பொழிந்துக்கொண்டிருக்கையில் இதில்குசலராசன் விட்டபாணங்களதி வேகமாய் வந்துகாலசித்தன் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களை யறுத்து காலசித்தனுடைய சரீரத்தையுஞ் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து சாரதிகுதிரைகளையும் அதஞ்செய்து சேனைகள்பேரிலும் அஸ்திரங்கள் பாய்ந்ததினால் அதிகஉச்சமெலும்பத் தலைப்பட்டது.

அப்படி குசலராஜனுடைய அஸ்திரங்களினாற் காலசித்தன் மிகவுங்கஷ்டமடைந்து குசலராஜனைப் பார்த்துபல்லைக் கடித்து ஓரக்கினியாஸ்த்திரமெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து மந்திரா பூதிகள்கொடுத்து விடுத்தான் அந்த அக்கினியாஸ்திரமானது வில்லில்விடுபட்டு அக்கினிப்பொறிகளை வாரியிறைத்து சிடசிட படபடவென்கிற தொனியோடு திருதிகென்றெரிந்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு ஓர் அக்கினியாஸ்திர மெடுத்துதனுசிற்றொடுத்து மந்திராபூதிகளுடன் விட்டுவிட்டான் அந்த அக்கினியாஸ்திரமானது எரி புகைகளுடன்யாவரும் மயங்க, மூவருந்தியங்க தேவர்களும் அண்டம் விட்டண்டமொதுங்க, சத்திராதிகள் மனமொடுங்க சிவ்வென்றுவாயைத் திறந்துக்கொண்டுவந்து காலசித்தனுடைய அக்கினியாஸ்திரத்தை யறுத்துத் பூமியிற்றள்ளிப்போட்டு அம்புருவில் வந்தடைந்தது.

அதனாற்காலசித்தன் கடுஞ்சினமாகி ஒருசத்தியைக் கையிலெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்துவிட்டான் அந்தசத்தியானது புறப்பட்டு அண்டரண்ட பகிரண்டங்களும்ஆயிரத்தெட்டண்டங்களும்குலுங்க அக்கினிச்சுவாலையாய் அதிகவேகத்துடன் சத்தியானது குரூரமாய் ஆகாயமெழும்பிச் சொல்லுதற் கரிய ஓசையுடன் குசலராசன் எங்கேயெங்கேயென்று தேடி வருகிறபோது தேவர்கள் கண்டுபயந்து ஒரு அண்டம் உயர மோடிப்போனார்கள். அப்போது குசலராஜன் கண்டுஇந்தசத்தி மகா மகிமையுடனேயும் வருகிறதென்றுதன்னுடைய உக்கிரவீர சத்தியைத் தன்கையிலெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்துவிட்டான். அந்தஉக்கிரவீர சத்தியானதுஆவென்று வாயைத்திறந்து அக்கினியை குபீல்குபீலென்று கக்கிக்கொண்டுஅதிவேகமாய் வந்துகாலசித்தன்விட்டசத்தியை குசல்

ணண்டைக்குப்போக ஒட்டாமல், மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்து காலசித்தனுடைய சத்தியைகபளீகரம் பண்ணிப் போட்டு குசலராசன் அம்புருவில் வந்தடைந்தது.

அப்படி காலசித்தன்விட்ட சத்தி போகவேகாலசித்தன் நாராயணாஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்தான் அதுகண்டு தேவர்களெல்லாம் பயந்து மேலண்டத்திற் கோடிப் போனார்கள். அப்படி தேவர்கள் நடுங்கும்படியாய் நாராயணாஸ்திரத்தை பூசைசெய்து வில்லிற்சந்தித்து விட்டுவிட்டான் அந்தநாராயணாஸ்திரமானது ஆலகாலவிஷத்தைப்போல் அக்கினியை வாரியிறைத்துகொண்டு அதிகவேகத்துடன் வருகிறபோது குசலராசன்கண்டு, இந்தநாராயணாஸ்திரமானது மகா மகிமையுடன் வருகிறதென்று தன்தாயார்கொடுத்தநாராயணாஸ்திரத்தை எடுத்து பூசைநைவேத்தியஞ் செய்து பிரயோகஞ் செய்தான் அந்த அஸ்திரமானது அண்டங்குலுங்க, ஆற்பரித்துக்கொண்டு காலசித்தன்விட்ட நாராயணாஸ்திரத்தின்மீது தடாலென்று மோதி ஒன்றோடொன்று தாக்கி சிலநேரம் யுத்தம்புரிந்து காலசித்தனுடைய நாராயணாஸ்திரத்தை கபளீகரித்து அம்புருவில் வந்தடைந்தது. அதுகண்டு காலசித்தன் மகாகோபாக்கினி யுடனே எறிந்துவிழுந்து குசலராசனைக் கொல்லவேணுமென்று பிரமாஸ்திரத்தையுங் காலனிடவச்சிரகோபதெண்டாயுதத்தையுஞ் சிவன் கொடுத்த சூலமெடுத்து பூசைகள் புரிந்து குசலராசனைப் பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். அடா? குசலனே? கேளும், இதுவரையில் உன்னைச்சிறு பிள்ளை என்றும் ஸ்ரீராமரைப் போலிருக்கிறா யென்றுஞ் சீதா லட்சுமியினுடைய பிள்ளை யென்று மனம் பொறுத்த தோஷம் என்னுடைய சரீர மெல்லாந்துளை பட்டு மிகவுங்கஸ்தி யடைந்தேன் ஆனபடியினாலிப்பொழிது பிர்மாஸ்திரமும் காலன்பிடித்த தண்டும் சிவன்றந்த சூலமும் விடுகிறேன் இனியுன்னைக் கொஞ்சத்தில் விடுவேனென்று யோசிக்காதே இதோவிட்டுவிட்டேன் இதைவிலக்கடா பார்ப்போமென்று ஒன்றின்மேலொன்றாய் விட்டான் அம்மூன்றாயுதமும் வெளிப்பட்டு அண்ட பகிரண்டமுதல் ஆயிரத் தெட்டண்டங்களும்நடுங்க, அக்கினிப்பொறிகளெழும்ப அட்டகாசங்கள்செய்துகுசலராசன்எங்கே எங்கேயென்றுவருகிறபோது அதைகுசலராசன்பார்த்து அதிக விரைவில்தாயார் கொடுத்த நாராயணாஸ்திரத்தை எடுத்து

பூசைசெய்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தினான் அந்
தநாராயணாஸ்திரமும் விடுபட்டு மண்விண்ணதிர கீழதடு கீ
ழுலகமு மேலுதடு மேலுலக முருவுகொண்டு வடவா முகாக்
கினிப்பொறிகள் சிந்தி பூமியில் விழுந்து ரணக்களத்திலிருக்
கும் யானைதேர் பரிசேனைகளும் எரிந்து பொரிந்து சுடுநாற்
றங்களெழும்ப ஆங்கார வீரபராக்ரமத்துடன் விட்ட பிர்மா
ஸ்திரம் தண்டாயுதம் சூலாயுதத்தின்பேரிலும் வந்து சடா
லென்று மோதி ஆகாயம் பூமியுமொன்ருய் ரூபங்கொண்டெ
திர்த்துப் போருடி யுத்தம்புரிந்து அம்மூன்ருயுதத்தையும்
மூன் றுக்குவந்து வொட்டாமல் அடித்துத் துரத்துகிறபோ
து தேவர்கள் கண்டு, இந்த நாராயணாஸ்திரமானது நமது
பேரில் எங்கே வருகிறதோ வென்று தியங்கியயங்கும்படியா
ய் அம்மூன்றஸ்திரங்களுஞ் சின்னப்பிட்டு வெட்கி அதுஇரு
ப்பிடம்போய்ச்சேரவே, காலசித்தன்கண்டு பயங்கொண்டு, எ
ல்லாம் ஸ்ரீராமருடைய கிருபையென்று மனதைத்தைரியப்ப
டுத்திக்கொண்டு பாசுபதாஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்சநதித்து
மந்திரபூர்வத்துடனே பூசைகள்செய்து குசலராசனைசெயம
டைநது வாவென்று ஆகர்னபரியந்த மிழுத்து விட்டான்.

அந்தப் பாசுபதாஸ்திரம் விடுபட்டு அதற்கு காவலாய்
அஷடவயிரவர்களும் பாணத்தின் மூலையில் சூலத்தை பிடித்
துக்கொண்டிருக்க, அஷ்டதிக்குப்பாலகரு மவரவர்களாயுத
ங்களும் பாணத்தின் மத்தியில் நிற்க, ஏகாதசருத்திராள் து
வாதசாதித்தர்கள் சூலங்களை கையிற்பிடித்துக்கொண்டுபாண
த்தினுடைய வலப்புரமாக காக்கப்புறப்பட்டது. அந்தபாசு
பதாஸ்திரத்தைக்கண்டு தேவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிருர்
கள் பிர்மாஸ்திரத்தையும் சூலத்தையுந் தெண்டாயுதத்தையு
ம்நாராயணாஸ்திரஞ்செயித்தது இநத பாசுபதாஸ்திரத்திற்
குசலராஜன் கண்டு இந்த அஸ்திரமு மகாய்க்கியையுடன்வரு
கிறதென்று நினைத்து கனைத்து தன் தாயார்கொடுத்த நாரா
யணாஸ்திரத்தை எடுத்து தூபதிப நைவேத்தியங்களுஞ்செய்
து மந்திராபூதியுடனே வில்லிற்சந்தித்து தன் நாயைத்துதி
செய்து காலசித்தன் விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை செயித்து
வாவென்று விடவே அந்த நாராயணாஸ்திரமான து அண்ட
ரண்ட பிர்மாண்டம் ஆயிரத்தெட் டண்டங்களும் நடுங்க அ
ட்டகாசஞ்செய்து ஆ வென்று வாயைத்திறந்து வடவாமு
காக்கினியை வாரி குபீல் குபீலென்றுபூமியிற்கக்குகிறபோது

அந்த அக்கினிபொறியானது பூமியில் விழுந்து புல்லுபூ ண்டு மரமட்டை செடிகளும் பத்தி எறிய, அந்த அக்கினிச் சுடரில் யானைதேர் பரிசேனைகளும் சுடுநாற்றங்க ளெழும்ப, அண்டரண்ட புவனங்களும் நடுங்க, அஷ்டதிக்குமதிர, ஆலகால விஷத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டு அதிகவேகத்துடன்வந்து காலசித்தன்விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை சடாலென் றுமோதியடிக்கவே பாசுபதாஸ்திரத்தை காத்துக்கொண்டுவந்த அஷ்டவயிரவர்களுடைய சூலமுமொடிந்து அஷ்டதிக்குப்பாலகருட ஆயுதங்களுமொடிந்து ஏகாதசருத்திராள் சூலமுந்தவடு பொடியாகி அஷ்டவயிரவர்களும் அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் ஏகாதசருத்திராளும் நாராயணாஸ்திரத்தினால் அடிபட்டு முறிந்தோடியும் பாசுபதாஸ்திரமானது உக்கிரம் விடாமல் நாராயணாஸ்திரத்தின்பேரிலெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்கிறபோது, நாராயணாஸ்திரம் அதிக உக்கிரத்துடன் பாசுபதாஸ்திரத்தை முறிய அடித்து பூமிற்றள்ளிவிட்டு அம்புருவில் தந்தடைந்தது, பாசுபதாஸ்திரமானதுபின்னப்பட்டு உருவாகி சிவபிரானிடம்போய்ச் சேர்ந்தது. தேவர்களும்நாராயணாஸ்திரத்தினுடைய மகிமையை ஒருவராலுஞ்சொல்ல முடியாதென்று கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது காலசித்தன் மிகவும்விசனப்பட்டு ராட்சதாளைப்பார்த்து சொல்லுகிறான் அடாராட்சதர்களே குசலன் சிறுள்ளையென்று பார்த்தீர்கள் நம்முடைய ராட்சத குலத்திற்கு நமனாக வந்திருக்கிறான் இவனைக் கொஞ்சத்தில் விடப்போகாது நாலு மூலையும் வளைத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்துசெய்து செயிக்க வேண்டுமென்றுசொல்லி மூன்றுமணியிலிருந்தரதகஜ துரகபதாதி களையுங்கூட்டி யானைகளொருபக்கமும் ரதங்களொருபக்கமுமாய் நிறுத்தி குசலனை நடுவில் மடக்கிக் கொண்டு தானுமஸ்வசேனனும் சேனைகளையேவிவிட்டு வில்லையெடுத்து நிறுத்தி அநேகபாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து இடை விடாமற் சரவருஷங்களைப் பொழியும் போது குசலராஜன் கண்டு நகைத்து அபரிமிதமான அஸ்திரங்களைவாரி ஈசானிய மூலையிலிருந்து மேகமானது விடுபட்டு இடிமின்னல் குமுறலுடனே மழைசொரிவதுபோலஓயாமல் நாலுமூலையும் குயவன்றிகிரிபோற்றிரும்பி எய்துராட்சதாளுடைய அஸ்திரங்களையறுக்கமாளாமல் சாணங்களானதுவந்துவிழும்படியாம் அப்படிராட்சதாளும்காலசித்தனும்அஸ்வசேனனும்ரோஷத்துவேஷங்களுடன்மிதமில்லாதபாணங்க

லேகுசலராஜன் பேரிலெய்கிறபோது குசலராஜன் எத்தனைபாண மென்றருப்பான் எவ்வளவுதடுப்பான் என்னமாய்தானும் அஸ்திரம்விடுப்பான்ராக்ஷதாளோகட்டுகட்டாய்பாணங்களை மட்டுமிதமின்றி உருவிவிடுகிறார்கள் அதனற் குசலராஜனும் நல்லதென்று வில்லை நாட்டி அஸ்திரங்களைப்பூட்டி க-ம-ஈ-க,000 க,000 க00,000 - மென்று ஒருமுகூர்த்தம் மூன்றேமுக்கால் நாழிகைசரவருஷமாக பொழிகிறதாலேயில் அந்தஅஸ்திரங்களானது காலசித்தனும் ராட்சதாளும் விடப்பட்டபாணங்களை எல்லா மறுத்து ரதகஜ துரக பதாதிகளின் போரில் முனைந்து எப்படி விழுகிறதென்றால் யானையொன்றுக்குமூன்றுபாணம் சவுடாலுக்கு ஒருபாணம் இராசாவுக் கிரண்டு பாணம், மாவுத்தனுக்கொருபாணம் இந்தப்பாணம்இந்தப்படி கணக்காக விட்டுகொல்லுகிறபோது அதில்யானைகளானது காலறுந்தும், வாலறுந்தும், துப்பிக்கையறுந்தும், மத்தகம்பிளந்தும்கொம்புமுறிந்தும், குடல்சரிந்தும், விழுந்ததுபின்னும் இரதத்திற் கைந்துபாணம் இராசாவுக் கிரண்டுபாணம் சாரதிக்கொருபாணம் குதிரைக் கிரண்டுபாணம் இவ்வண்ணமாகவிடுகையில் அந்தஇரதங்கள் அச்சுவேறு, ஆணிவேறு குத்துக்கால்வேறு, கொடுங்கைவேறு, சட்டம்வேறு துவசம் வேறு கொடிவேறு, சாரதிவேறு, கால்வேறு, உடல்வேறு தலைவேறு, குதிரைவேறாக விழத்தலைப்பட்டது. அப்பால் குதிரைகளுக்கோ வென்றால் மூன்றுபாணம் ராவுத்தனுக்கிரண்டுபாணம் சாரதிக்கொருபாணம, இந்தப்படி கணக்காய்பாணங்கள்போய் விழுகிறபோது காலறுந்தும் வாலறுந்தும், தலையறுந்தும், குடலறுந்துமாயவும் இராக்ஷத சேனைகளுக்கோவென்றால் நபுரென்றுக் கிரண்டுபாணங்கள் கணக்காக விடுத்துக் கொல்லுகையில் சேனைகளெப்படி விழுகிறதென்றால் தலைவேறு கைவேறு உடல்வேறு சதைவேறு எலும்புவேறு, குசலராஜனுடைய பாணங்களினல் ரதகஜ துரக பதாதிகளு மாண்டு காலசித்தன் சரீரமுழுதுந் துளைபட்டு ஆயாசத்தோடு ஸ்ரீராமாராமா வென்று கைவில்லைநழுகவிட்டு தேரின்பேரிற் சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான். அப்போது பாசறையிலுள்ளசனங்கள் மாண்டு பிணக்குவியலாய்க் குவிந்து உதிரவெள்ளமானது ஓடத்தலைப்பட்டது.

வீரசேனனும் சூரசேனனும்

குசலராஜன்பேரில் யுத்தம்பண்ணுதல்.

எழுசீரடியாசிரியவிருத்தம்

அண்டமெண்டிசையுஞ்சரங்களான் மறைந்தவஸ்வசேனன்முடிசிந்திக்
கண்டிவீரசேனனுஞ்சூரசேனனுங் கருவியேயெழுந்து
சண்டமாருதம்போற்றனுவிட்டடர்ந்து தனியனுங்குசலனை வளைத்து
எண்டிசையோருங்கிலிகொளக்கணைகள் மாரிபோல்வாரியேயிறைத்தார்

அப்பால்குசலராஜன் மூன்றாமணிகடந்து நான்காமணியில் வருகிறபோது மூன்றாமணியிற்காலசித்தன் செய்திருந்த யுத்தத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீராமருடைய தண்டுதளங்களுக்குசேனாதிபதியான சூரசேனனும், மட்சயந்தமகாராஜனுடைய குமாரனாகியவீரசேன மகாராஜனும், இவ்விருவருங்குசலராஜனை நாலாமணியில் போகவொட்டாமலும், மூன்றாமணியில் நிறுத்தி குசலன் முன்னுக்கு ரதத்தைநடத்திச் சொல்லுகிறான். அடா! குசலனே? எங்களைக்கண்டு பயந்து நீயோடினால் நாங்கள்விடுவோமோ போகாதே நில்லடாவென்று வில்லை வளைத்து நாணிபிகிந்து பாணங்களைஎடுத்து மாரிபொழிவதுபோல சரமாரியாய்ப் பொழிகையிற் குசலராஜன்கண்டு, கோபங்கொண்டு வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைதொடுத்து அவர்கள்விட்ட அஸ்திரங்களை யறுத்துஅதனமாக (௪) இடியாஸ்திரங்களைவிடுத்து வீரசேனன் சூரசேனனேறிவந்த இரதத்தையு முடைத்தெரிந்துப் போட்டான் இரதமுடைந்துபோகவே, வீரசேனனும் சூரசேனனும்பூமியிற்குதித்து மறுதேறிலேறி இருதிறவரும்வில்லை வளைத்து நாணிபிகியாமுன்னமே குசலராஜன் அதிசீக்கிரமாக ([illegible]) இடியாஸ்திரமெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துவிட்டு இருதிறவருமேறிய இரதத்தை மறுபடியு முடைத்துவிட்டானந்த இரதம் போகவே, வீரசேனனுஞ் சூரசேனனும் வேறு இரதமேறி வில்லையெடுத்து வளைத்து பாணந்தொடுக்கு முன்னமேகுசலராஜன் (௨) வாய்வாஸ்திரத்தை விடுத்து சண்டமாருதம்வீசுவதுபோல் இரண்டுபாணங்களும் அதிகவேகத்துடன் இருவருடைய இரதத்தில் வந்துபுகுந்து இரதத்தை பின்னிட்டவண்ணம் (௧௫௦) யோசனை தூரத்தில்கொண்டுபோய்விட்டது

சவுபாலராசனுக்குங் குசலராசனுக்கும் யுத்தம்

கலிவிருத்தம்.

வலிமிகுத் தவிருவ நம்வாளியான்
மெலிவுகொண்டிடவர் மேவிசெய்திடை
நலிவுளோர்சொல் கேட்டசவுபாலனை
ஒலிசெயுஞ்சரத் தார்க்கயன் றுமித்தனன்.

அதுகண்டு குசலராசன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டு மூன்றுமணியைவிட்டு நான்காமணிக்கு வருகிறபோது, சந்தன மகாராஜனுடையபேரன் சல்லியமகாராசனுடைய குமாரன்சவுபாலராஜன் கண்டு, இரதத்தை குசலராசன்முன் செலுத்தி சொல்லுகிறான். அடா சிறுபிள்ளாய், எங்கே வருகிறாய்நில்லுநில்லடா வென்று வில்லைவளைத்து அநேக பாணங்களை வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினான் அந்தபாணங்களும் வில்லில் விடுபட்டு அதிவேகமாக வருகிறபோது குசலராசன்கண்டு பத்து அர்த்த சந்திராஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து விடுத்து வருகிற அஸ்திரங்களை அதம் பண்ணிவிட்டான் அதுகண்டுசவுபாலராஜன் கோபமாகிநாராசபாணங்களெடுத்து குசலராசன் வில்லைப்பார்த்துவிட்டுவிட்டான். அந்தநாராசபாணங்களும் விடுபட்டு நாகசற்பம் போற்சீறிக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் வருகிறதை குசலராசன்கண்டு, அதிசீக்கிரமாய் (௧0) நாராசபாணங்களெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து விடுத்து (௱) நாராசபாணங்களையு மறுத்தெறிந்து அதனமாக (௨) நாராசபாணங்கள் விட்டு சவுபாலன் பிடித்திருந்தவில்லை(௧0) பிளவாகப்பிளந்து போட்டானதுபோகவேதட்சணம் சவுபாலன் ஒருவில்லையெடுத்துநாணிபிகிந்து (௫0) அர்த்தசந்திராஸ்திரமெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினான், அந்த அர்த்தசந்திராஸ்திரங்களானது வில்லில்விடுபட்டு அக்கினிச் சுவாலைகளுடன் அதிவேகமாய் வருகிறபோது குசலராசன் (௧0) அர்த்த சந்திராஸ்திரமெடுத்து (௫0) அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தையு மறுத்து அதனமாக ஒரு இடியாஸ்திரம்விடுத்து சவுபாலனேறிவந்த இரதத்தை சுக்கல் சுக்கலாக உடைத்துவிட்டான்.

அதனாற் சவுபாலன் கோபங்கொண்டு மறுதேரிலேறினானந்ததேரையும் ஒருஇடியாஸ்திரம் விட்டுஉடைத்தெறிந்தான்இந்தப்படியாக (௧00) இரதமுடைந்து போகவே, சவுபாலன் அதிசீக்கிரமாய் வேறொருதேரிலேறி சாரதியை எச்சரித்

து குசலராஜன்முன்பு இரதத்தைநடத்தி வில்லையெடுத்துநிறுத்தி அனேகபாணங்களை வில்லிற்சந்தித்து சோனைமாரிபோலசரமாரியாய் குசலராசன் பேரிற் பொழித்துவிட்டான் அதனை குசலராஜன் பார்த்து பத்துதிவ்வியாஸ்திரங்கள்விட்டுந் சவுபாலன் விட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாம் கண்டஞ் செய்து சவுபாலன் மார்பிலணிந்த நவகவசங்களையும் பொடியாக்கிவிட்டான் அதுபோகவே சவுபாலன் சீறிகோபமீறி ஒருசத்தியை எடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து விடுத்தா னந்தசத்தியானது விடுபட்டு அண்டரண்ட புவனங்களும் நடுங்க அற்பரித்து குசலன்பேரில் வருகிறபோது குசலராசனும் வெற்றியையுடைய சத்தியொன்றை அந்தட்சண மெடுத்து பூசாவிதிகள் கொடுத்துவிடுத்தான் அதுவும் விடுபட்டுசவுபாலன் விட்சத்தியை சித்திரவதை செய்து விட்டு அவ்வரசனேறிவந்த இரதத்திற்கட்டிய நான்குகுதிரையுமாய்த்து சாரதிதலையைதேய்த்து பின்பு சவுபாலனுடைய மகரகுண்டல கேயூரமதாணிபதக்கங் கிரீடங்களுட னிருக்கப்பட்ட சிரசையறுத்துத்தள்ளி அம்புருவில் வந்தடைத்தது.

சவுந்தரராசனுக்கும் குசலராசனுக்கும் யுத்தம்.

கலிவிருத்தம்.

வெற்றிசவுபாலன் மாய்ந்தபின்மேதலை
பேற்றிடுங்குசலன் பிணக்காடுபோ
லுற்சேனமது வுள்ள மதுருட்டவே
சுற்றிரக்கமுற்சவுந்தரன் தோன்றினன்.

அதனைக்கண்ட சவுந்தரராஜன் தமையனிறந்தா னென்று சாரதியை யெச்சரித்து இரதத்தைநடத்தி வில்லையெடுத்துநிறுத்தி அநேக அஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து குசலராசன் பேரிற்பிரயோகம் பண்ணினன். அதுகண்டு குசலராசன் பதினைந்து திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்துதனுசிற்றொடுத்து பிரயோகப்படுத்தி சவுந்தரராஜன் விட்ட அஸ்திரங்களை யறுத்துவெட்டவெளியாக்கினன் அதனாற்சவுந்தரராசன் கோபங்கொண்டு அடா இராசகுமாரா நீயிப்போது என்னுடைய தமயனை கொன்றாயல்லவா, அப்பழிக்குப்பதில்உன்னைக்கொன்று பழியைத்தீர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் என்பேர் சவுந்தரராசனு பாரென்று சபதஞ்செய்யவே குசலராசன்

அடா? சவுந்தரராசனே! என்ன வசனம் புகன்றாய்என்னைக் கொல்லாவிடில் நீ பிடித்தது வில்லுமல்ல, உன்பேர் சவுந்தரராசனுமல்ல, அவ்திரத்தினாலுன்னையும் உன் இரதம்சாரதிகுதிரைகளையும் பவ்மீகரப்படலம் பண்ணுமல்போவேனேயானல் நான்பிடித்தது பிரசண்ட கோதண்டமுமல்ல என்பேர் குசலனுமல்லவென்று சபதங்கூறி, ஒரு அக்கினியாவ்திரத்தை எடுத்து தனுசிற்றொடுத்து பூசை நைவேத்தியங்கள் கொடுத்து கடுகடுத்து விடுத்தான் அந்த அக்கினியாவ்திரமானது திக்குகள் நடுங்க தேவர்கள் வொடுங்க சக்கரம்போற் சக்கிராகாரமாய் அக்கினிப்பொறிகளை கக்கிக்கொண்டுவருகிறபோது சவுந்தரராசன் கண்டு பத்து வருணாவ்திரங்களையெடுத்து தூபதீப நைவேத்தியங் கொடுத்து விடுத்தான் அதுவும் யுகாந்தகால மிடிபோலிடித்துக்கொண்டு குசலன்விட்ட அக்கினியாவ்திரத்தின்பேரில் வருணாவ்திரமானதுசற்றுமசையாமல் எறிகிறகூர்மையின்பேரில் எண்ணெயைக்குப்புரகவிழ்ந்ததுபோல் வருணாவ்திரத்தை கபளிகரம் பண்ணிக்கொண்டு அதிக அக்கினிச்சுவாலையுடன் திகுதிகென் றெரிந்துக் கொண்டு வருகையிற் சவுந்தரராசன் பின்னும் அனேக பாணங்களை விடுகிறபோது அவைகளையும் தும்சம் செய்து சலுதியாகவந்து இரதம் சாரதிகுதிரைகளையும் சவுந்தரராசனையும் பவ்மீகரப்படலம் பண்ணிவிட்டு அதிவேகமாகஅம்புறாவில் வந்தடைந்தது;

சல்லியராசனுக்கும் குசலராசனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

அந்தகன்பாற் சவுந்தரனைபின்
சிந்தைநொந்து படைகள்சிதறிட
வேந்தியர்கொடு சல்லியராசனும்
வந்துதேர்மேல் வளைத்தனன்வில்லையே.

அப்படிசப்தங்கூறிய சவுந்தரராச னிறந்து போனதைச்சல்லியராசன் கண்டு பிள்ளைகளிறந்து போனார்க ளென்று அதிககோபாக்கினியுடன் யானையின்மீதேறி குசலராசன்முன் புநடத்தி அடா! குசலனே? நீ எங்களுடைய சேனைகளையும் என்னுடைய குமாரர்களிருவரையும் என்ன நிமித்த மாய்க் கொன்றாய்சொல்லடாவென்றான் அப்படிசொல்லிய சல்லியராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ! மகாராசனே? என்ன

வசனம் புகன்ருய் என் தம்பிலவனே உங்களிராசாவாகிய சத்திருக்கர்பிடித்து கட்டினபடியால் என்னை செயித்து என்தம்பியைக் கொண்டுபோ யில்லாவிட்டால் நீவந்தவழியைப்பார்த்துக்கொண்டு நடவென்ருன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சல்லிய ராசன் குசலனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருன். அடா, குசலனே, என்னவார்த்தையுரைத்தாய் சத்துருக்கமகாராசன் விட்ட குதிரையை உன்தம்பி லவன் பிடித்துக்கட்டி யுத்தஞ் செய்து எங்கள் சேனையைக் கொன்றபடியினலே சத்துருக்க மகா ராசனுனவர்கண்டு லவனுக்குப் பிரியவசனஞ் சொல்லியும் அவன்கேளாமற் சத்துருக்க மகாராசனுட னெதிர்த்து யுத்தம் புரிந்தபடியினல் சத்துருக்க மகாராசன் லவனைப்பிடித்துக்கட்டிவிட்டார் இதுகளை நீ யோசியாமல் இப்படிவீணிற்சேனைகளைக்கொல்லுகிருய் இவ்வண்ணம் போர் புரிந்தோ உன்தம்பிலவனை விடுவிக்கப்போகிருய், வருஷம பன்னிரண்டானுலும் சத்துருக்க மகாராசனைச் செயிக்க வல்லமை யுண்டோ இராது, நீயும் வீணில் மடிந்துபோகாமல் சத்துருக்க மகாராசனைவணங்கி உன் தம்பிலவனை விடுவித்துக் கொண்டு போவென்ருன் அப்படி கூறியசல்லியனை குசலராசன் பார்த்துசொல்லுகிருன் ஓ இராசனே கேளும், எங்கள்வனத்திற்கு நீங்கள் விட்ட குதிரைவந்தபடியினல் என்தம்பி லவன் பிடித்துக்கட்டினன், உங்கள் குதிரை உங்கள் பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பிரதட்சணம் வரவேண்டுமேயல்லாமல் எங்கள்வனம் வரலாமோ வந்தபடியினல் யுத்தம்பண்ணினன் அவனை நீங்கள்கட்டிக்கொண்டுபோக யென்னஞாயமிருக்கிறது அப்படி ஞாயமின்றி அவஞாயமாக எங்கள் வனத்தில் நீங்களும் உங்களுடையகுதிரைம்ம் அடி வைத்தது மல்லாமல் என் தம்பிலவனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போனபடியினல்சத்துருக்க மகா சாசனுக்குத் துணையாகவந்த உன்னையும் உன்னுடைய சேனைகளையும் உன்ராசனுகிய சத்துருக்க மகாராசனையும் கொன்று என்தம்பிலவனை மீட்டுக்கொண்டு உங்கள் குதிரையையும் பிடித்துக்கட்டி அதற்குமேல் வரப்பட்ட சேனைகளைக்கொன்று இராமலட்சுமணர் பரதனைக் கொல்லாமற் போவேனேயானுல் நான்பிடித்தது பிரசண்டகோதண்டமுமல்ல என்பேர்குசலராசனு மல்லவென்றுசபதம்பண்ணினன்.

அப்படிகுரூரமாகச்சொல்லிய குசலராசன்வார்த்தையைச்சல்லியராசன்கேட்டு சொல்லுகிருன். அடா குசலனேஎன்னைக்கொல்லவல்லமையுனக்குண்டோநல்லதுஉன்னைஎன்னு

டைய பாணங்களினல் முன்னங்கொல்லாமல் விடுவேனேயா
ளுல் நான்பிடித்தது வில்லுமல்ல, என்னைக்கொல்லப் பட்ட
த்துயானையுமல்ல, என்பேர்சல்லியராஜனுமல்ல, என்னைக்
கொல்லப்பட்ட அஸ்திரத்தை எதோ எடுத்துவிடுபார்ப்போ
மென்முன் அப்படி அதிக உக்கிரமாகசெப்பிய சல்லியனே
நோக்கி; ஓ, இராஜனே? உன்னிலுமிஞ்சிய புஜபலபராக்கிர
மமுள்ள பேரெல்லாம் உனக்கு முன்னிறந்துபோனதை நீக
ண்டிருந்தும் சப்தம் பண்ணலாமோ அவர்களிலுஞ் அதிக
விரசூர பராக்கிரமமுள்ளவன் நீயானல் எதோ எடு தொடுவி
டு இல்லாவிடில் அடி படுகொடுயென்று வில்லைக்குணத்தொ
னிபண்ணவே அந்தஒசையைச் சகலரும் கேட்டு மனதுதிடு
க்கிடும் படியாய் ஒருசிங்கமுகாஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திரா
பூதி கொடுத்து தனுசிற்ருெடுத்து விடும்தான் அந்த சிங்க
முகாஸ்திரமானது விடுபட்டு அனேக சிங்கங்களாக உருவு
கொண்டு வரும்போது சல்லியராசன்கண்டு அனேகதிவ்வி
யாஸ்ரங்களையு தடாய்த்துக்கொண்டு வரும்போது மதனமெ
ன்னப்பட்ட யானையானது கண்டு பயந்து ஓடத்தலைப்பட்ட
து அதனை சல்லியராசனைப்பார்த்து மாவுத்தனை யெச்சரித்து
யானையைமுன் னுக்குநடத்தி ஒரு சத்தியை யெடுத்து பூசை
நைவேத்தியஞ் செய்து குசலராசன்விடுத்த சிங்கமுகாஸ்திர
த்தை யறுத்து அவ்விராசன் பேரிற் சத்தியானது வருகையி
ல் அவன்கண்டு தானும் ஒருசத்தியை எடுத்து சல்லியராசன்
விட்டசத்தியை அறுத்தெறிந்தான் அதனைக்கண்ட சல்லிய
ராஜன் அதிககோபாவேசத்துடன் மாவுத்தனை யெச்சரித்து
யானையை நடத்தி வில்லிலனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பூ
ட்டிப் பிரயோகஞ் செய்தான். அந்ததிவ்வியாஸ்திரங்களும்
விடுபட்டு அதிக அக்கினிச் சுவாலையுடன் வரும்போது குச
லராஜன் ஐம்பது திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து சல்
யராஜன் விட்ட திவ்வியாஸ்திரங்களைத்தும் அறுத்து அத
னமாக (ா) திவ்வியாஸ்திரங்களும் விடுத்து தகத்தகாயமாய்
தங்கக்கட்டு களுடனே பிண்பட்சி யிரகுபூண்ட நெருப்
புப்பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு வருகிறபோது சல்லியரா
சன் இருபது பாணங்க ளெடுத்து விற்றொடுத்
துவிடுத்தான் அந்த மிருபது திவ்வியாஸ்திரங்களும்
விடுபட்டுகுசலராசன்விட்டதிவ்வியாஸ்திரத்தின்பேரில்சடா

லென்று வந்துமோதி குசலனுடைய திவ்வியாஸ்திரத்தி னலறுபட்டு பூமியில் விழுந்து போயிற்று பின்னுங் குசலரா ஜனுடைய திவ்வியாஸ்திரமானது உக்கிரம் அடங்காமல்சல் யராசன்பேரிலும்பட்டதது யானைபேரிலும் அம்பாரியின்பே ரிலும் எப்படி விழுகிறதென்றால் யானைக்கு திவ்வியாஸ்திரம் (க) அம்பாரிக்கு திவ்வியாஸ்திரம் (உ) மாவுத்தனுக்கு திவ்வி யாஸ்திரம் (௩) இந்தப்படி கணக்காக திவ்வியாஸ்திரம் விடு பட்டுவந்து சேனைகள்மீதுவிழுந்து யானைவாலறுந்தும், மா வுத்தனுக்கு மண்டையுடைந்தும், சல்லியராசனும் யானையும் சிறமறுந்து பூமியில்விழுந்து மரணமடைந்து போனார்கள். அதுகண்டு குசலராசன் சந்தோஷமாகி வில்லிலனேக பாண ங்களை விடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சாத்மீகராசனுக்கும்

குசலராஜனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

வில்லும்வேலு மொழிந்தசல்லியன்
சொல்லொடுங்கி புவியிசைகோவே
ரெல்லற்கென்செய்வோ மென்றுசாத்மீகனும்
பல்லைக்காட்டி படுகளத்தோடினான்.

அப்போது சாத்மீகராசனானவன் குலசராசன் பேரில்யு த்தஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த தன்பிள்ளைகளுந் தமையனும் இறந்து போனார்களென்று கேள்வியுற்று மகாவிசனப்பட்டு ச்சாரதியை யெச்சரித்துக் குசலன் முன்னுக்கு இரதத்தை ந டத்தி அவ்விராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அடா! ரி ஷிகுமாரா? உன்னைப்போல் வீண்சண்டை தேடிக் கொண்ட பிள்ளையை நானெங்குங் கண்டதில்லை அதுவுமன்றி உன்வி த்தையும் எங்கள்முன்பாக காண்பிக்கிறது நீசிறுபிள்ளை யெ ன்று உனக்கு ஞாயம்சொல்லி விலக்க வந்தபேரை யெல்லா ம் இப்படி அஸ்திரங்களை விட்டு கஸ்திப்படுத்திச் சித்திரவ வதை செய்யலாமோ சொல்லடாவென்றான் அப்படிச்சொல் லிய சாத்மீகராசனைப்பார்த்து குசலராசன் ஓ இராசனே கே ளும் யெனக்கு ஞாயஞ்சொல்ல வந்தவர்களை யெல்லாம்வீ ணில்மாய்த்துப் போட்டேனென்று நீர்ஞாயஞ்சொல்லவந்தீ ரல்லவாஎங்கள்வனத்திற்குஉங்கள்குதிரைவந்தடி வைத்தனு

மில்லாமல் என் தம்பிலவனுடனே யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டுபோகஞாயமுண்டோ சொல்லுமென்றுகேட்டான். அதற்குச் சாத்மீகராஜன் சொல்லுகிறுன். அடா தம்பி ரிஷிகுமாரா என்னவசனம் பகர்ந்தாய் பராபரவஸ்துவாய் விளங்கப்படா நின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணரே ராமனுகத்தசரதராஜன் வயற்றி லவதரித்த ராமபிரானுக்குத் தன்பட்டணமென்றும் என்னுடு தேசம்பூமியென்றும் அவருக்கு வேற்றுமையுண்டோ அவர் விட்டகுதிரை உங்கள் வனத்தில்வர என்னபாக்கியம் பண்ணினீர்கள் நீசிறுபிள்ளைதன்மையானபடியினலே அவர்விட்ட குதிரையைப்பிடித்துக்கட்டி அவருடைய சேனைகளை இப்படி அனியாயமாகக்கொன்றுய் இந்த புத்தியைக்கொண்டோ அவரை ஜெயிக்கப்போகிறுய் உன்னுல் அவரை ஜெயிக்கவல்லமையிராது இன்னமும்நான் சொல்லப்பட்ட புத்தியைக்கேள்சிறுபிள்ளைகட்டியசிற்றுடைபோலாகாது உன்னுயிர் தப்பித்துக்கொண்டுஉன்தாய்தந்தையிடம் போய்சேர் இல்லையென்றுல் வானுலகமனுப்பி விடுவார்கள் அப்படி வராதபடி சத்துருக்க மகாராஜனைவணங்கி உன்தம்பி லவனை மீட்டுக்கொண்டுபோகிறதே காரியமென்றுன் அப்படி சொன்ன சாத்மீகராஜனை குசலராஜன்பார்த்துஇவன் வல்லாயனென்று மனதிற் கருதினவனுக (௧00) நாராசபாணமெடுத்து வில்லிற் சந்தித்து விட்டான் அந்த பாணங்கள் விடுபட்டுச் சண்டமாருதம் வீசினதுபோல் அதிக உக்கிரமாகவந்து சாத்மீகராஜனை இரத்தமயமாக்கி சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்துவிட்டது அதனுல் தன்சரீரம் இரத்தங்கள் சொரிய ஆயாசத்தோடு ராமா ராமா வென்று வில்லைத் தேரின்மீது நழுகவிட்டுஇரதத்தின் மேரில் அடியற்றமரம்போல்முடியற்று மூர்ச்சையடைந்தான்.

சூரசேனனும் வீரசேனனும்

குசலராஜன்பேரில் யுத்தம்பண்ணுதல்

கலிவிருத்தம்.

மானமிழிந்தொடியார் சாத்மீகன்றன்னை மணிரதத்திலேற்றியம்பாற்கொடுபோய்த்தோற்ற, வானளவுமுயர்ந்தநெடுந் தேர்மேலேறி வாரிதிபோற்றிரண்டபெருஞ் சேனைசூழத், தீனபராக்கிரம சூரசேனனேடுதிண்ணமுறவிற்றுதும வீரசேனன, ஆனவிருவருங்கூடிக் குசலன்மீதுஅக்கினிபோற்பொறிசிதறப் பாய்செய்தார்கள்.

அப்போது யானைதேர் பரிசேனைகளைக் குசலராசன்வி டாமல் அஸ்திரங்களைவிட்டு அல்லோல கல்லோலப்படுத்து வதைப்பார்த்து சூரசேனனும் வீரசேனனும் ரதத்தை நடத் திவில்லை வளைத்து நாணிபிகிந்து சரங்களைச் சொரியும்போது குசலராஜன் கண்டு வில்லிற்பாணங்களைத் தொடுத்துவிடுத்து வீரசேனன் சூரசேனன் இருவர்விட்ட அஸ்திரங்களை யெல் லாமறுத்துத் தள்ளினான் அதுகண்ட மட்சயந்தமகா ராஜ னுடைய குமாரனாகிய வீரசேனமகாராஜனும் ஸ்ரீராமருடைய அறுபதினாயிரம் அக்ரோணிசேனைகளுக்கும் சேனாதிபதியா னசூரசேனனும் அதிககோபமாகி வில்லிலனேக பாணங்க ளைச்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தினார்கள் அப்போது குசல ராசன் ஐம்பது திவ்யாஸ்திரமெடுத்து விட்டு அவர்களிரு வர் விட்டபாணங்களையறுத்து அதனமாக (௪0) நாராசபா ணங்களெடுத்து இருவர் மீதிலும் பிரயோகஞ்செய்தான் அ துநாகசர்ப்பம்போற் சீறிவருகிறபோது வீரசேனமகாராசன் கண்டு ௬-நாராசபாணங்களை வில்லிற்றொடுத்துப் பிரயோகப் படுத்தி குசலராஜன்விட்ட ௪0-நாராசபாணங்களையு மறுத்து அதனமாக ௬-அர்த்த சந்திரபாணங்களைப்பிரயோகஞ் செய் தானதுகள் ஒன்றோடொன்றுராய்ந்து நெறுப்புப் பொறிக ளைக்கக்கிக் கொண்டு அதிகவிரைவில் வருகிறபோது குசல ராஜன் கண்டு வெகுண்டு ரு00 அர்த்த சந்திராஸ்திரமெடுத் துவீரசேனனுடைய நாராசபாணங்களையுமறுத்து அதனமா கநான்கு இடியாஸ்திரங்கள் விட்டு அவனேறிவந்த இரதத் தையுடைத்தெரிந்து போட்டான் வீரசேனன் வேறு தேரே றிவர அந்த இரதத்தையும் நான்கு இடியாஸ்திரம் விட்டு தும்சப்படுத்தினான் இந்தப்படியாய் ௬-இரதம் வரையில் உ டைந்துபோகவே அதுகண்டு சூரசேனனும் வேறுரதமேறி சாரதியை யெச்சரித்து ரதத்தை குசலராசன் முன்னுக்கு நட த்தி குசலராசனைப் பார்த்துச்சூரசேனன் சொல்லுகிறான்-

அடா தம்பி ரிஷிகுமாரா உன்னைப்பார்த்தால் சிறுபிள் ளையாயிருக்கிறாய் உன் தாய் தந்தை பேரையும் உன்பேரையும் உன் குலங்கோத்திரங்களையுஞ் சொல்லென்றான். அந்த சூர சேனனைப்பார்த்துக் குசலன் சொல்லுகிறான். ஓ? இராசனே நீயோ என் தாய் தந்தைபேரைக் கேட்கிறவன், யுத்தத்திற்கு வருகிற பேருக்கெல்லாம் தாய் தந்தைபேரைச்சொல்லிக்கொ ண்டிருக்கின்றதோ படுகளத்தில் ஒப்பாரியுண்டோ, உமக்குசா

மார்த்தியமுண்டானு லென்னுடன் யுத்தஞ்செய்யும் சக்தியில் லாவிட்டாற் சொல்லாமலும் என்முன்னில்லாமலும் நடந் தவிடு வன் வினில் படிகிறீர்கள் ஒருவனுகிலும் ஒருநாழிகை ப்பரியந்தம் நின்று யுத்தம் பண்ணினவனைக்காணேன் இவ் வளவு வலிவை கொண்டோ என்னை செயிக்கப் பேசுகிறீர்கள் அதுயிருக்கட்டும் நீ சண்டைசெய்யப்பயந்து என் தாய் தந் தைபேரைக் கேட்கவந்தாய் வருகிறவனுக்கெல்லாம் நான் சொல்லிக்கொண்டே யிருப்பனே நானினி யொருவருக்குஞ் சொல்லமாட்டேன் நீயுத்தம் பண்ணவேண்டாமென்று அதி கோபத்துடனே பாணங்களையெடுத்தான் அப்படி பாணங் களையெடுத்த குசலராசனை வீரசேனன் சூரசேனனும் பார்த் துச்சொல்லுகிறார்கள். அடா தம்பி சிறுபிள்ளாய், அரசரா னவர்கள் யுத்தம் வந்தவேளையில் அதற்குப்பயந்து தாய் தந் தைபேரைக் கேட்பார்களோ நீசிறுபிள்ளையானதால் உன் தாய்தந்தை பேரைக்கேட்டு யுத்தம் பண்ணலாமென்று பெரி யவர்களாக யிருக்கப்பட்டவர்கள் கேட்டால் சண்டைக்குபய ந்து என்தாய் தந்தையரைக் கேட்கவந்தீர்களென்று சொல் லலாமோ வென்றார்கள் அப்படி சொல்லிய வீரசேனன் சூர சேனனுக்குக் குசலராசன் சொல்லுகிறான். ஓ,இராசனே,கே ளும் என் தாய்பேர் ஜானகியம்மாள் எங்களையர்பேர் வால்மீ கமகாரிஷி என்பேர் குசலன் என்தம்பிபேர் லவன் என் குலங் கோத்திரமெனக்குத் தெரியவராதென்றான் அப்படிச் சொல் லியதை சூரசேனனும் வீரசேனனும் கேட்டுச்சொல்லுகிறார் கள் இவன் ரிஷிபிள்ளையென்று சொல்லுகிறான் இவனுடை யரூபத்தைப் பார்ப்போமென்றால் நிலவு வெளிச்சத்திற்றெ ரியவில்லை யுத்தம்பண்ணவேண்டா மென்றாலு மிவன்கேட் கமாட்டான் இவனுடைய வீரபராக்கிரமந்தானென்ன இவ னாலே வெகு சனங்கள்மடிந்துபோனார்கள் நாம் சமுத்திரமெ ல்லாந்தாண்டி சிறிய கால்வாயில்வந்து தாண்டமாட்டாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டோம் சீதாலட்சுமியில்லாமல்ராமருடை யயாகத்திற்குப் பின்னம் சம்பவித்தது இதற்கெப்படி யோச னையென்று சற்றே சும்மாயிருந்தார்கள்.

அதுகண்டு குசலராஜன் ஓ,ஓ, இராசரே, இப்படி ரண க்களத்தில் ஒப்பாரிக்கொண்டு சும்மாயிருந்தால் நான்விடுவே னே நீங்கள் இனி சொல்லாமல் ஓடிப்போகிறீரேமென்றாலும் உங்களைவிடமாட்டேன் வில்லையெடுத்து பாணத்தைத்தொடு ங்களென்று சொன்னான். அப்படி சொல்லிய குசலனுடைய

வார்த்தையை யிருவருங்கேட்டு அவ்விராசனைப்பார்த்து வீர சேனமகாராசன் சொல்லுகிறான். அடா, தம்பி குசலவனே, அவரை யாரென்று இப்படி எளிதமாய்ப்பேசுகிறாய் பராபர வஸ்துவாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணரே, ஸ்ரீராமனாக அவதரித்து தன்னுடைய அறுபதினாயிரம் அக்ரோணி சேனைகளுக்குச் சேனாதிபதியாக பட்டங்கட்டிவைத்தார். அப்படிப்பட்ட வீரசூரனை சூரசேன மகாராஜனைச் சண்டைக்குபயநதாரென்று யேளிதமான அற்பவிசேஷஞ்சொல்லலாமோ அவருடைய சாமார்த்தியம் இன்னமுனக்குத் தெரியவராதென்றான். அதுகேட்டு குசலன் அதிகபுஞ்சிரிப்போடு குலுங்க நகைத்துச் சொல்லுகிறான் ஓ, இராசனே, உங்களுக்கு முன்னம் வந்து யுத்தஞ்செய்து இறந்தவர்களில் சேனாதிபதியான காலசித்தனென்னப்பட்ட இராக்கதன் வந்து தன்னிலுமிகுந்த சூரரில்லையென்று வெகுநேரம்போர்புரிந்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மிஞ்சினவர்களானால் அஸ்திரங்களை எடுங்கள் உங்களாற்கூடியவரையில் விடுங்கள்பார்ப்போமென்று கூறிய குசலனவார்த்தையை இருவருங்கேட்டு சூரசேனன் சொல்லுகிறான். குசலனே நீ விசேஷத்தை மிஞ்சாதே அப்படி வீரசூரராய் வரப்பட்டபேரையெல்லாம் நீ சங்கரிக்கப்பட்ட ரணரங்கசூரனுகையால் கையிலாகாதசிலரைக்கொன்றோமென்று கர்வித்திருக்கிறாய் அந்தகர்வத்தை க்ஷணநேரத்திற்காண்பிக்கிறேன் பாரடாவென்று ருO சிங்கமுகாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்துக குசலராசன்பேரில் பிரயோகஞ்செய்தான் அந்த ருO சிங்கமுகாஸ்திரங்களும் விடுபட்டு ஆலகாலவிஷம்போற்சீறிக்கொண்டு குசலராசன்பேரில்வருகிறபோது அவ்விராசனும் உO சிங்கமுகாஸ்திரம் விடுத்து ஆலகாலவிஷயத்தையள்ளியுண்ட ருத்திரனைப்போல வரப்பட்டசிங்கமுகாஸ்திரத்தையும் மறுத்துத்தன்பேரில் வரப்பட்ட சிங்கமுகாஸ்திரத்தையும் மறுத்தள்ளவே, சூ சேனன்விட்ட (ருO) சிங்கமுகாஸ்திரத்தின் அடிதுண்டுகள் வேகமடங்காமல் அதிவேகத்துடன் வந்து குசலராசன்பிடித்திருந்த வில்லின்பேரிலும் வில்நாணின்பேரிலும் தடாலென்றுமோதி சிங்கமுகாஸ்திரங்கள் பிளந்து பூமியில் விழுந்துபோயிற்று.

அதுகண்டுகுசலராசன் சூரசேனனையும் வீரசேனனையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறான். அடாசூரசேனனே வீரசேனனே நீங்களிருவரும்விட்ட பாணத்தினுடையவல்லமை யிவ்வளவு

தானே இதோயித்த அஸ்திரத்தினால் நீங்களிருவரும்பிடித்தி ருக்கிற வில்லேக்கண்டித்துப் போடுகிறேன் பாருங்களென்று தன்தாயாரை மனதிற்றியானித்து இரண்டு அர்த்த சந்திரா ஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திரித்து வில்லிற்றொடுத்து பிரயோக ம் பண்ணினான் அந்த அர்த்தசந்திராஸ்திரங்களும் விடுபட் டு த்தகத்தகாயமாய் (ஈ,௲) சந்திரனைப்போலச்சோதிபிரகா சமாய் விரைவாகவருகிறபோது சூரசேனனும்வீரசேனனுங் கண்டு அதிசிக்கிரமாய் நிமையொடு நிமைதட்டு முன்னமே கோடி அர்த்தசந்திராஸ்திரங்களை யெடுத்து விட்டார்கள். அந்தகோடி பாணங்களும் குசலன்விட்டஅர்த்தசந்திராஸ் திரத்தின் பேரில் சடாலென்று வந்து மோதிக்குசலராசனு டைய அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தினடிபட்டு பூமியில் விழுந்து போகவே குசலராசனுடைய அர்த்தசந்திராஸ்திரங்கள் வே கமடங்காமல் அதிகவேகத்துடன் வந்து வீரசேனன்சூரசே னன பிடித்திருந்த வில்லுகளைக் கண்டதுண்டங்களாய் நறு க்கிப்போட்டு அம்புறுவில் வந்தடைந்தது அது போகவே சூரசேனனும் வீரசேனனும் வேறுவில்லைக் கையிலெடுத்து இரண்டு சுழற்பாணத்தையுந் தனுசிற்றொடுத்துப்பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அந்த சுருற்பாணங்களும் வில்லைவிட்டுவெ ளிப்பட்டு சண்டமாருதம் வீசினதுபோல உக்கிரமாககாற்று களெழும்பிக் கிறுகிறென்று சுழன்றுக்கொண்டு வர அதைக் கண்டு குசலராசன் அதிகவேகமாய் ஒருகுழற்பாணத்தை யெ டுத்து தனுசிற்றொடுத்து விட்டு வீரசேனனும் சூரசேனனும் விட்ட இரண்டு சுழற்பாணத்தையுமறுத்து அதனமாக (ஈ) நாராசபணத்தையும்விட்டு சூரசேனனுடைய சரீரத்தையும் வீரசேனனுடையசரீரத்தையும் சல்லடைக்கண்களாகத்துளை த்துவிட்டான் அதனாற்சூரசேனனுடைய மெய்யும் வீரசேன னுடைய சரீரமும் இரத்தங்கள்சொரிய மகாஆயாசத்தோடு ம் ஸ்ரீமந்நாராயணாவென்று கைவில்லைத் தேரின்பேரில் நழு கவிட்டு ரதத்தின்பேரில் சாய்ந்து மூர்ச்சை யடைந்தார்கள்.

அதுகண்டு சந்தனமகாராசன் கோபமாகி சாரதியை யெச்சரித்து இரதத்தைநடத்தி வில்லையெடுத்து நாணிபிகிந் து.வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச் சத்தித்து குசலராசன்பே ரில்பிரயோகம்பண்ணினான் அந்தபாணங்கள் வில்லைவிட்டு அதிகவேகத்துடன் வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு பத் து திவ்வியாஸ்திரங்களையெடுத்துவில்லிற்சந்தித்துப்பிரயோ

கப்படுத்தி சந்தனமகாராசன்விட்ட பாணங்களையறுத்து அதனமாக ஒருவாய் வாஸ்திரமெடுத்து பிரயோகஞ் செய்தான் அந்தவாய்வாஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு சண்டமாருதம்வீசினதுபோல அதிகவேகத்துடன் வந்து சந்தனமகாராசன் ரதத்திற்புகுந்து ரதத்தை பின்னிட்டவாக்காய் கிழக்கே (ள) யோசனை தூரத்திற்றள்ளிக் கொண்டுபோய்விட்டது அப்பாற்குசலராசன் யானைதேர் பரிசேனைகள்பேரில் மூனைந்துபாணங்களை வில்லிற் சந்திந்து பிரயோகஞ்செய்தான் அந்தபாணங்களால் யானைகள் காலறுத்தும், வாலறுந்தும் தும்பிக்கையறுந்தும் துடையறுந்தும் ரதங்கள் அச்சொடிந்தும் ஆணிகழன்றும் மச்சுமுறிந்தும், கொடியறுந்தும் குதிரைகள் வாலறுத்தும் தலையறுந்தும் குடல்சொறித்தும சேனைகள் கைவேறு, கால்வேறு, உடல்வேறு, எலும்புவேறு, இறைச்சிவேறு, இவ்விதமாகவிழுந்து, உதிரவெள்ள மோடத்தலைப்பட்டதைக் கண்டகுசலராசன் சந்தோஷமாகி நாலாவது அணிகடந்து ஐந்தாவது அணியில் வருகிறபோது ஐந்தாமணியிலிருக்கப்பட்ட படைத்தலைவருஞ் சேனதிபதிகளும் இராட்சதசேனைகளுங்கண்டு குசலராசனை ஐந்தாமணிக்குள் வரவொட்டாமல் வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து மழைமாரிபொழிவதுபோலச் சரமாரியாகக் குசலராசன் மேல் விழுந்துவரப்பட்ட இராட்சதசேனைகள்பேரில்அனேக அஸ்திரங்களைப் பிரயோகப்படுத்தினன். அந்த அஸ்திரங்களும் வில்லைவிட்டு வெளிபட்டு திகுதிகுவென்று அக்கினிச்சுவாலைகளுடன் அதிகவேகத்துடன் வந்த இராட்சதர்கள் மீதுவிழுகிறபோது அந்த இராட்சதாள் கால்வேறு கைவேறு, உடல்வேறு, சதைவேறு, எலும்புவேறு, இறைச்சிவேறு வேருகவிழுந்து இராட்சதாள்விட்ட பாணங்களுமுறிந்து கோஷ்டங்களெழும்பியது.

அதுகண்டு சத்துருக்கமகாராசன் கடுஞ்சினங் கொண்டு வெகுண்டு சாரதியை யெச்சரித்து இரதத்தைக் குசலராசன் முன்னுக்கு நடத்தச்சொன்னர் அத்தருணத்தில் வாரணுபுரி பட்டணத்தைப்பரிபாலனம் பண்ணப்பட்ட சோமகாசமகாராசன்இரதத்தைநடத்திச் சத்துருக்கமகாராசனைம் பார்த்துச்சொல்லுகிருன் ஐயாசத்துருக்கமகாராசரேகேளும் அந்தச் சிறுவனுகிய குசலனைஒருபெரிதாயெண்ணிதேவரீர் அவன் பேயுல் யுத்தத்திற்குப்போகவேணுமோ இன்னம்அனேகஇ

ராட்சதாளும் இராஜமன்னருமிருக்கையில் என்ன முழுகிப் போயிற்றென்று நீர்யுத்தத்திற்குப்போகிறது நலமாகக்காண வில்லை நில்லுமென்று சத்துருக்கமகாராசனை நிறுத்தி சாரதியையெச்சரித்து குசலராசன் முன்னுக்கு இரதத்தை நடத்தினன் அவன்இரதம் நடக்கையில் வீரசேனமகாராசன் தகப்பனுகிய மட்சயந்த மகாராசனும்இரதத்தைநடத்தினன் அந்தவேளையிற் சந்தனமகாராசனும் பாணவேகமாக நடத்திக் கொண்டுரணக்களம்வந்து குசலராசனை நாலாமணியிற்காணுமல் ஐந்தாமணியில் நிற்கிறகுசலராஜன்பேரில்வில்லைநாட்டி பாணங்களைப் பூட்டி பிரயோகம் பண்ணினன்.

சந்தனமகாராஜனுக்கும்

குசலராசனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

முந்திவந்தவிருவர்முனையழிந்
துந்துமிந்தேருமொழிந்திடக்கண்டதோர்
சந்தனமகாராஜனென்றக்கயவன்
வந்துவில்லைவணங்கிப்பொழிந்தனன்.

அதனைக்கண்ட குசலராசனும் தனுசிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தி விட்டு சந்தன மகாராஜன் விட்ட பாணங்களைந்துமறுத்து அதனமாய்(௨0) நாராசபாணங்களெடுத்து விட்டுவிட்டான். அப்பாணங்கள் புறப்பட்டுநாகசர்ப்பமபோல் சீறிவருகையில் சந்தனமகாராசன்கண்டு உடனே (ள) நாராசபாணங்களெடுத்து வில்லிற் சந்தித்து விட்டு குசலன்விட்ட இருபதுநாராசபாணங்களையு மறுத்து அதிகமாகப்பத்து நாராசபாணங்களை விட்டார் விடுகிறபோது குசலராசன்கண்டு இருபது திவ்வியாஸ்திர மெடுத்துப்பிரயோகஞ்செய்து சந்தனமகாராசன் விட்ட நூறு திவ்வியாஸ்திரங்களையும் அறுத்து அதனமாக (௪0) அர்த்தசந்திராஸ்திரங்களைப் பிரயோகப் படுத்தினன். (௪0) அர்த்தசந்திராஸ்திரங்களும் தகத்தகாயமாக அக்கினிபொறிகள் பறக்க ஒன்றோடொன் றுராய்ந்துக்கொண்டு பூரணச்சிந்திரனைப்போற்பிரகாசித்து அதிகவேகத்துடன் வருகிறதைச் சந்தனமகாராஜன்கண்டு அதிகசீக்கிரமாக நிமையோடு நிமைதட்டுமுன்னமே (ள) அர்த்த சந்திராஸ்திரங்களை யறுத்து அதனமாக

இரண்டு அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துப்பிரயோகம் பண்ணினன். அந்த இரண்டு அக்கினியாஸ்திரங்களும் வில்லில் விடுபட்டு காட்டுத்தீய்க்களுக்குச் சமதையான திகுதிகு வென்று அக்கினிச் சுவாலைகளை வீசிக்கொண்டு நாகசர்ப்பம் போல வேகமாக வருகிறபோது குசலராஜன் பார்த்து ஒருஅக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துவில்லிற் சந்தித்துச் சந்தன மகாராசன் விட்ட அக்கினியாஸ்திரத்தின் பேரில் பிரயோகப்படுத்தினன் அந்தஅக்கினியாஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு அதிகவேகத்துடன் வந்து சந்தனமகாராசன் விட்ட. அக்கினியாஸ் திரங்களைக் கமளீகரம்பண்ணி அம்புருப்பொதியில்வந்தடைந்தது.

அதுகண்டு சந்தனமகாராசன் இரண்டு சத்தியை யெடுத்து பூசைநைவேத்தியம் கொடுத்து, குசலராசனுடைய மார்பைப்பார்த்து விட்டு விட்டான். அந்தசத்தியும் விடுபட்டு அண்ட ரண்டபகிரண்டங்களுங் குலுங்க அக்கினிச் சுவாலைகளுடனே அதிவேகமாகவருகிறபோது குசலராஜனும் தன் தயார்கொடுத்த உக்கிரவீர சத்தியையெடுத்து பூசை நைவேத்தியங்கொடுத்து விடுத்தான். அந்தவீரசத்தியானது வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்டு அண்டபிர்ம்மாண்டம் ஆயிரத்தெட்டண்டங்களும் நடுங்க ஆலகாலவிஷத்தைப் போற் சீறிஅக்கினிச் சுடர்களெழும்ப வேகத்துடன் வந்து சந்தனமகாராசன்விட்ட இரண்டுசத்தியையும் அடித்துமுறித்தும் கமளீகரம்பண்ணி அம்புருவில் வந்தடையவே சந்தன மகாராசன் கோபங்கொண்டு நாராயணஸ்திரத்தை யெடுத்து வந்தனைவழிபாடுடன் தூபதீபங்கொடுத்துகுசலராசன்மீதுவிடுத்தான்.

அந்தநாராயணஸ்திரமும் வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்டு பாதாளமும் ஆகாயமும் அல்லோல கல்லோலப்படுவதாகவருகிறபோது குசலராஜன் சற்றுவது அச்சமின்றி தன் தாயார்கொடுத்த நாராயணஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திராபூதியிடன்பூசை புரிந்து சந்தன மகாராஜன் விட்ட நாராயணஸ்திரத்தை ஜெயம் பெற்றுவா வென்று பிரயோகம்பண்ணினன் அந்த நாராயணஸ்திரமும் வில்லில் விடுபட்டு அண்டரண்டங்களுங் குலுங்க, அம்புவிகள் நடுங்க, ஆலகால விஷம் போற் சீறிக்கொண்டு ஆவென்று வாயைத்திறந்து அக்கினிகளைக் குபீல் குபீலென்று கக்கி ஆகாயத்திலும் பூமியிலும்

அக்கினிச் சுடர்கள்வீச அந்த அக்கினிச் சுடர்களினாலே ஆகாயவீதியி லிருக்கப்பட்ட தேவர்களுங்கண்டு பயந்துமே லண்டமோடிப்போக, பூமியிலிறந்து கிடக்கிற யானை பரிசே னைகளுஞ் சுடுநாற்றங்களெழும்ப அதிக உக்கிர நரசிங்கம் போலவந்து சந்தனமகாராசன் விட்ட நாராயணாஸ்திரத்தை யும் கமளிகரம் பண்ணியும் உக்கிரம் நீங்காமல் வரும்போது சந்தன மகாராசன் மனது கலங்கி வில்லிலனேக பாணங்க ளைப்பூட்டி வருகிற நாராயணாஸ்திரத்தின் பேரில் மழைமாரி போல சரமாரியாய்ப் பொழிந்துக்கொண்டிருந்தான். அப்ப டிச்சந்தன மகாராசன் பாணங்களை ஓய்வு சாய்வில்லாமல்பொ ழிகையிற் குசலராசனுடைய நாராயணாஸ்திரமானது வருகி றபாணங்களை யெல்லாம் கமளீகரம் பண்ணிக்கொண்டு அதி கவேகத்துடன் வந்து சந்தனமகாராஜன் ஏறிவந்த இரதஞ் சாரதி குதிரைகளுடனும் பஸ்மீகரம் பண்ணிச் சந்தனமகா ராசனுயிரையும் பிரித்து அம்புருவில் வந்தடைந்தது. அப் போது பத்மாவதி பட்டணத்தை பரிபாலனம் பண்ணப்பட் ட சந்தன மகாராசன் இறந்தது கண்டு வாரணபு ரிபட்டணத்தையாளப்பட்ட சோமகாச மகாராசன் கோபதீ ப்தனாகி குசலராசன் முன்னுக்கு இரதத்தை நடத்தினார் அந் தராஜன் இரதத்தை நடத்தவே மதுபுரிபட்டணத்தைப்பரி பாலனஞ் செய்யப்பட்ட மட்சயந்த மகாராசன் தன் இரதத் தைநடத்திச் சோமகாச மகாராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகி றார் வாருஞ்சோமகாசமகாராசனே? இன்னமனேக இராசம ன்னர்களும் இராட்சதர்களும் மந்திரிப்பிரதானிகளும் நானு மிருக்க நீர்முந்தி யுத்தத்திற்குப்போகிறது நலமாய்க்காணவி ல்லை அந்தக்குசலனை யமலோகத்துக் கனுப்பிவிடாமல்இனி நான் சும்மா விடமாட்டேனை நீர் நில்லும் நில்லு மென்று சோமகாசமகாராஜன் இரதத்தை முன்னுக்குநடத்திச்சொல் லுகிறார். அடா தம்பி குசலனே நீயார் உன் தாய் தந்தைபே ரென்ன, உன்னுடைய குலங்கோத்திரமென்ன இந்தப்படிக் குளங்களுடைய சேனைகளைக் கொல்ல நீயார், உன்னுடையபூ ர்வோத்திரங்களை எனக்கு நன்றாய் இன்னாரின்னாரென்றுதெ ரியச்சொல்லடா தம்பி குசலனே யென்றான், அதுகேட்டு, ஓகோ, இராசனே, நீரென்ன வசனஞ்சொல்லவந்தீர் முந்தி யுத்தத்திற்கு வருகிறபேரையெல்லாம் நிறுத்தி எனக்கு எம லோகத்திற்கு வழிகாட்டுகிறேனென்று ரோஷத்துடன்வந்த நீர் என்னைக்கண்டுபயந்து இப்படி என்தாய்தந்தைபேரையு

ம்என்குலங்கோத்திரங்களையுங்கேட்டு படுகளத்தி லொப்பாரி பண்ணுவாருண்டோ, நீ ஒரு இராசனென்று முகத்தில்மீசையை வைத்துக்கொண்டு என்முன்வந்து நின்று யிப்படிப்பஞ்சைவார்த்தை பேசலாமோ, நீங்கள் தானே சூரியவம்சத்தில் பிறந்த சூரத்துவம் பொருந்தியிருக்கப்பட்ட இராசாக்கள் முன்னுக்குவந்து பின்னுக்கு வாங்கலாமோ உன்னுடைய சாமர்த்தியம் இவ்வளவுதானே நில்லு நில்லு மென்றுசுழற்பாணத்தை யெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துப் பின்னையும் மட்சயந்த ராசனைப்பார்த்து சொல்லுகிறான்,

ஓ,ஓ, இராசனே, உனக்கு எமலோகத்திற்கு வழிகாட்டுகிறேன் பாரென்று வில்லிற் சந்தித்த சுழற்பாணத்தைப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான் அந்த சுழற்பாணமானது வில்லில் விடுபட்டு சண்டமாருதம் வீசுவதுபோல் உக்கிரகாற்றுகளெழும்பிச்சுழன்று அதிவேகமாய் வருகையில் மட்சயந்த மகாராசன் கண்டு பதிலஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்சந்திக்குமுன்னமே குசலனஸ்திரமானது வந்து மட்சயந்தமகாராசனுடைய இரதத்திற்புகுந்து சாரதிகுதிரைகளுடன் ஆகாயத்திற்கிளம்பிக்கொண்டுபோயிற்று மட்சயந்த மகாராசன்கண்டு ஏதடா மோசம்வந்ததென்று வில்லைத்தேரின்பேரில் வைத்துக்குத்துக்காலையிரண்டு கையினாலும்சேர்த்துப்பிடித்துக்கொண்டுநின்றான்.

அப்போது அந்த ரதமானது எப்படிச்சுழல்கின்றதென்றால் குயவனுடைய சக்கரமானது எப்படிச்சுழலுமோ அப்படிப்போல ஆகாயவீதியில்சுழன்று மேகமண்டலம் வருணமண்டலம்;வாயுமண்டலம் மட்டுமாய் இரதமானதுசுழன்றுபோய் மறுபடியுந்திரும்பி வருகிறபோது பாணவேகமடங்கிபூமியைச்சேரவருகிறபோது மட்சயந்தமகாராசன் சுவாசத்தைப்பந்தனம் பண்ணி பூமியிற்குதித்தான் அப்படிகுதித்த மாத்திரம் இரதமானது சாரதிகுதிரைகளும் பூமியில்விழுந்துஅச்சுவேறு, ஆணிவேறு, கும்பகலசம்வேறு, கடகம்வேறு, பலகைவேறு, குத்துக்கால்வேறு,கொடுங்கைவேறு,கொடிச்சீலைவேறு, குதிரைவேறு, சாரதிவேறாகப்பூமியில் விழுந்து மாய்ந்ததுகள்.

அதுகண்டு மட்சயந்தமகாராசன் கோபமாகி மறுதேரிலேறி வில்லைவளைத்து நாணிபிகிந்து வில்லில் நல்லகூர் மமையோடுங் கூடியிருக்கப்பட்ட அனேக பாணங்களை வில்லிற்ச

த்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினர். அந்த நாராசபாணங்க ளும் வில்லில் விடுபட்டு நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக்கொண்டுவ ருகிறபோது குசலராசன்கண்டு அதிசீக்கிரமாய் (௰) நாரா சபாணங்களையெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து பிரயோகப்படுத்தி மட்சயந்தமகாராசன்விட்ட நாராசபாணங்களை நடுவதுபாதி யில் துண்டித்து அந்த மட்சயந்த மகாராசன் மார்பிலணிந் த கவசங்களையும் அறுத்து சரீரங்களையும், ரத்தமயமாக்கிவி ட்டான். அதுகண்டு மட்சயந்த மகாராசன் தைரியம்விடாம ல் அதிசீக்கிரமாய் வில்லைமுகத்திற்கு நேராய்ப் பிடித்துப்பா ணங்களையெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து மாரிபொழிவதுபோல ஓய்வில்லாமல் ஒன்றறைநாழிகை பரியந்தம் மூச்சுவிடாமற் சலவருஷம்போல் பொழிகிறதை குசலராசன்கண்டு அனே கபாணங்களை வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தி மட்சய ந்தமகாராசன் விடப்பட்டபாணங்களையெல்லாம் நிமையோ டுநிமைதட்டு முன்னமே அறுத்து அதனமாய்ப்பத்துதிவ்வி யாஸ்திரங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்தி னன். அந்ததிவ்வியாஸ்திரங்கள் வில்லில்விடுபட்டு அக்கினி ச்சுவாலைகளெழுப்ப அதிகவேகத்தோடு வருகிறதைக் கண்ட மட்சயந்த மகாராஜன் பல்லை நெறநெறவென்று கடித்துநூ று திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோக ப்படுத்தி குசலராசன்விட்ட திவ்யாஸ்திரங்களையுமறுத்துசா ரதியை யெச்சரித்து இரதத்தைக்குசலராசன் முன் நடத்தி னன்.

அந்தச்சமயத்தில் மட்சயந்தமகாராசனுடைய குமார னகிய வீரசேனமகாராசன் மூர்ச்சைதெளிந்து கண்ணைமுழி த்துப்பார்த்து சூரசேனனும் மூர்ச்சையாயிருக்கிறது கண்டு குசலராசனைக்காணமல் இரதத்தைவிட்டுப் பூமியிற்குதித்தும றுதேறிலேறி சாரதியை யெச்சரித்துஇரதத்தைக்குசலராசன் முன்னுக்கு நடத்திக்குசலராசனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறன் அடா குசலனே ஏன் தலைகீழாய் விழுகிருய் உன்னைவிட சூர னில்லையென்றுங் கையிலாகாத சிலராக்ஷதரைக் கொன்றே மென்று கெர்வத்தினலே துள்ளாதே அந்தகெர்வத்தை இ தோ ஒருக்ஷணநேரத்தில் தெறிவிக்கிறேன் பாரடாவென்று வில்லை யெடுத்தான்.

அதுகேட்டு குசலராசன் கோபமாகி வீரசேனனையுற்று ப்பார்த்துப் பல்லை நெற நெற வென்று கடித்து நாராசபா ணங்களெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துச்சொல்லுகிறன் ஓ இரா சனே நல்லவசனம்புகன்ருய் நீயொரு ராசனென்று முகந்தி

ல்மீசைவைத்துக்கொண்டு என்முன் வந்துநின்ருய் உன்னை ப்போல் சூரத்துவம் பொருந்திய இராசர்களையும் ராட்சதர்க ளையும் அனேகம்பேரைக்கண்டேன் இறந்தவன் பிறந்தவன் போலும் வந்தாய் இதோ என்னுடைய அஸ்திரத்தினுலே உன்னைக்கண்டதுண்டம் பண்ணுகிறேன் பாரடாவென்று வில்லிற் சந்தித்த ௧0-நாராசத்தையும் வீரசேனன்பேரில் பிர யோகம் பண்ணி விட்டுவிட்டான் அந்தபத்து நாராசபாண ங்களும் வில்லில் விடுபட்டு நாகசர்ப்பம்போற்சீறிக்கொண்டு அதிவேகத்துடன்வந்து வீரசேனனுடைய சரீரத்தை சல்ல டைக் கண்களாகத்துளைத்து ரத்தமயமாக்கி விட்டுப்போயிற் று அதனுல் வீரசேனன் மிகவும் நொந்து தைரியம்விடாமல் ரேஷத்து வேஷனுக்கவில்லிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்து க்குசலராசன்மீது மழைபொழிவதுபோல சரமாரியாய்ப்பொ ழிகிறபோது குசலராசன்கண்டு நூறு திவ்வியாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற் சந்தித்துப்பிரயோகம் பண்ணிவிட்டு வீர சேனன்விட்ட திவ்வியாஸ்திரங்களை யெல்லாமறுத்து அத னமாய் இரண்டு இடியாஸ்திரம்விட்டு வீரசேனனேறிவந்த இரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் உடைத்தெரிந்துபோட்டான் அந்தரதம்போகவே வீரசேனனனவன் லகுவில் தப்பிக்கொ ண்டு மறுதேறிலேறி வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணிபிகிந் து சாரதியை எச்சரித்துக் குசலராஜன் முன்னுக்கு நடத்தி குசலராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருன்.

அடா குசலனே, உன்னைச்சிறுபிள்ளை யென்றெண்ணி ப்பார்த்ததற்கு உன்னுடைய சிறுபிள்ளை தனத்தையுங் கண் டேன் வாய்ச்சொல் வாய்க்குள்ளிருந்து வருமுன்னமே பா ணத்தை விட்டுக் கொல்வாறுமுண்டோ அப்படிச் சிறுபிள் ளையின் தன்மையை யடைந்த உன்னை என்னுடைய நாகபா சத்தை விட்டு கண்ட துண்டம் பண்ணி விடுகிறேன் அடா, குசலனே, யென்று நாகபாசத்தை யெடுத்தான். அந்த வாசு கியென்னப்பட்ட நாகபாசமானது வீரசேனனுக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்ததென்ருல் ஒருநாள் வீரசேன மகாராசனுன வர் வேட்டைக்குப் போகவேண்டி இரதகஜ துரகபதாதிகளு டன் வெளியே புறப்பட்டு வடமுகம்நோக்கி கந்தமாமலையெ ன்றொரு பர்வதமிருக்கின்றது அந்த பர்வதத்தைச் சேர்ந்த வனத்திலே வேட்டையாடிக்கொண்டு கந்தமாமலை யண்டை யிலிறங்கி கூடாரமடித்திருக்கையில் வீரசேனமகா ராசனுன வர் சாயந்திரவேளையில் சிலதுரைகளுடன்வில்லையுமெடுத்து

இரதத்தில்வைத்து ஆயுதபாணியாக கந்தமாயமலையைச் சுழ
ற்றி வருகிறபோது அந்தக்கந்தமாமலையில் ஈசானிய மூலையி
ல்எலும்புகளை மலையாகக் குவித்திருந்தது அந்தஎலும்பு ம
லையைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு அந்தஎலும்மலை சுற்றிவரு
கிறபோது அவ்விடத்தில் பாதாளத்திற்கு வழிபோகின்றது
அதுகண்டு வீரசேனனும் கூடவந்த இராசாக்களும் இரதம்
விட்டுக் கீழிறங்கி அதிசயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா
ர்கள் அந்தவேளையில் வாசுகி யென்னப்பட்ட நாகமானது
பூலோகத்தைப் பார்க்கவேணுமென்று சிறிது கூட்டங்களு
டனே கூடிககொண்டு பாதாளலோகத்தை விட்டு பூலோகத்
தின் வாசற்படியில் வந்து கருடபகவான்தான்வந்துவிட்டா
னென்று திடுக்கிட்டு மன்துகலங்கி வந்து நிற்கின்ற இரா
சாக்களைக்கண்டு மனது பிரியமாகி வாசுகியென்னும் நாகமா
னது வீரசேனனைப் பார்த்து சொல்லுகின்றது.

வாராய் இராசகுமாரா, நான்யாரென்றிருக்கிறாய் அன
ந்தனென்னப்பட்ட ஆதிசேஷனுண்டே அந்த ஆதிசேஷ
னுடையகுமாரன என்பேர்வாசுகி யென்று சொல்வார்கள்இ
ப்போதெனக்குப் பூலோகம் பார்க்கவேண்டி வெகுஆசையுட
னே கூட இவ்விடம் வந்தேன் இவ்விடத்திற்கு கருடனாலே
எங்களினத்தார் மாண்ட எலும்புமலையைக் கண்டேன் காண
வே எனக்கு முன்னும் பின்னும் வரக்கூட வில்லைபின்னும்
போகக்கூடவில்லை கருடன் வந்தால் என்னையும் என்னினத்
தாரையும்கொன்றுபோடுவான் இதற்கெப்படியென்று யோச
னைசெய்துக் கொண்டிருந்தேன் இப்போது உம்மைக்கண்ட
வுடனே மனது பயந்தெளிந்தேனென்றான்.

அதுகேட்டு வீரசேன மகாராசன் வாசுகியைப் பார்த்து
ச்சொல்லுகிறான். வாராய், வாசுகியே, உனக்கிப்படிப் பட்ட
ஆபத்துங் கருடனால்வருமென் றல்லவோ பயந்து சொல்லு
கிறாய் அந்தக்கருடன் இன்னேரம இவ்விடம் வந்தானேயா
கில் எங்களுடையஅஸ்திரங்களினால் அந்தக்கருடனைக் கண்
டதுண்டம் பண்ணிப்போடுவோம் நாங்களிருக்கும் போதே
உன்னுடைய கூட்டத்துடன் வெளியேவாருங்கள் நீங்கள்ப
யப்படவேண்டா மென்றான்.

அப்படிகூறிய வீரசேனமகாராஜனுடையவார்த்தையை
வாசுகியென்னப்பட்ட நாகமானது உற்றுக்கேட்டுச் சொல்
லுகின்றது வாரும் இராசகுமாரனே கருடனே மகாபலவான்

மும்மூர்த்திகளு மீடல்ல அந்தக்கருடனுலேஎங்களுக்கு சகாயமாக வந்தவர்களெல்லாம் மாண்டுபோனுர்கள் உம்முடைபாணங்களைச் சட்டைபண்ண மாட்டான். அவன்சேதி உமக்குநன்ருய் தெரியவராது எங்களால் நீரேன்மாண்டுபோகிறீர்அப்படி எங்களை காக்கவேணு மென்று வல்லமை யுண்டானுல் அந்தக்கருடனை செயித்து என்னையும் யென்னினத் தாரையும இரட்சித்துக்கொள்ளும் அப்படியெங்களை இரட்சித்தீரேயாகில் உம்முடைய அம்புருப்பொதியில் நானே ஒருபாணமா யிருக்கிறேன் உனக்கு உயிர்ச்சேதம் வருகிறவேளையில் எதிரிபேரில் என்னை யெடுத்து விட்டீரே யானுல் ஆலகாலவிஷத்தையுண்ட ஈஸ்வரனுனுலுஞ் சரி ஆதிசேஷன்மீது பள்ளிக்கொண்டிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணருனுலுஞ்சரி, சத்தியலோக வாசராயிருக்கப்பட்ட பிர்மதேவருனுலும் இன்னுமெவர்களானுலுஞ்சரி, என்னுடைய விஷாக்கினியாற்றகித்துப்போடுகிறேன்.

அதற்கு நீசந்தேகப்படவேண்டாம் இந்தவேளையில் எங்களைக்காப்பாற்ற வேணுமென்று சத்திய வசனமாக சொல்லியவாசுகியென்னப்பட்ட நாகத்தின் வார்த்தையைவீரசேன மகாராசன் கேட்டு சொல்லுகிருன். வராய் வாசுகியே அந்தக்கருடன் எவ்வளவு பலம்படைத்தவனு யிருந்தாலு மென்னுடைய அஸ்திரத்தினுல் கருடனைச் செயம்பண்ணிஉன்னையும் உன்னினங்களையும் காப்பாற்றுகிறேன் அப்படிக்காப்பாற்ருமற் போனேனே யாமானுல் யென்னை மட்சயந்த மகாராசனுடைய குமாரன் வீரசேனனென்றுசொல்லவேண்டாமென்று சொன்னுன்.

அப்படிசொன்ன வீரசேன மகா ராஜனுடைய வார்த்தையைவாசுகி யென்னப்பட்ட நாகமானது கேட்டு சந்தோஷமாய்வாராய் வீரசேனமகாராசனே உம்முடையவார்த்தையை நம்பிவெளியில் வரச்செலவுகொடுமையாவென்று வாசுகிகேட்க அப்படியேவீரசேன மகாராசன் வாசுகியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருன் வாராய்வாசுகியே ஆகாயவாணி பூமிதேவியறிய கருடனைச் செயம்பண்ணி உன்னையு முன்னுடைய சேனைகளையும் இரட்சிக்கிறேன் நீயாதொன்றுக்கும்பயப்படவேண்டாம் வெளியேவாருங்களென்று பரவசமாகச் சொன்ன வீரசேனமகாராசன்வார்த்தையைவாசுகியென்னும்நாகங்கேட்டுகூட்டத்துடனே பூலோகம்வந்துதன்னினத் தார்களின்

எழும்பு மலையைச் சுற்றிப்பார்த்து அவ்விடத்தி லிருக்கப் பட்ட கந்தமாதன பர்வதத்தின் பேரிலுள்ள காடு செடிகள் புதறுகளெல்லாம் வாசுகியினுடைய விஷங் கக்குகிறபோது அந்த விஷக்காற்றினல் காடுசெடிகளெல்லாம் நீறு நீருய் வெந்துபோயிற்று. அப்படிவிஷச்சுவாலையுடன் பர்வதத்தின் பேரில் போகிறபோது அந்தவேளையிற் கருடபகவானனவர் வைகுந்தம்விட்டு கந்தமாதன பர்வதத்திற்கு வருகிறபோது இவரது இரண்டு சிறகினுடைய காற்றின் வலுவான துசண் டமாருதம் வீசினதுபோலக் காற்றுகளெழும்பி அதனல்மலை க்குன்றுகளெல்லாஞ் செண்டுபோ லெழும்பிப் பதினறுகோ டிசூரிய பி காசம்போலே மேனிதுலங்க அதிவேகமாய் வரு கிறதை வாசுகியும் குமாரர்களுங் கண்டு பயந்து பர்வதத்தை விட்டு அதிவேகமாயெழும்பி ஓ! வீரசேன மகாராசனே? இது சமயம் அபயம்அபயம் காருமென்று ஓடிவந்துவிட்டார்கள்

அதுகண்டு வீரசேன வாசுகியென்னப்பட்ட நாகத்தை ப்பார்த்து பயப்படாதேயென்று வாரியெடுத்துத்தன்னுடைய அம்புருப் பொதிக்குள்ளேவிட்டு நாகக் கூட்டத்துடன் இர தமேறி வாசுகியினுடைய கூட்டங்களையுந் தங்களிரதங்களி லடக்கிக் கொண்டார்கள் அந்தவேலையிற் கருடபகவானனை வர் சிறகுகளை அடித்துக்கொண்டு வருகிறவேகத்தினல் சண் டமாருதமான காற்றுகளெழும்பி வீரசேன மகாராசனுடைய ரதத்தையும் ராசமன்னர்க ளிரதத்தையும் ஆலமரச் சருகு போல் (௧,0௫0) காதவழி கொண்டுபோய் விட்டது.

அதுகண்டு வீரசேனனும் இராசகுமாரர்களும் ஆச்சரி யப்பட்டு இனி கருடனிடத்திற் போனல் கருடனல் மாண்டு போவது நிச்சய மன்று நாகத்தைப்பார்த்து சொல்லுகிறான் வாராய் வாசுகியே நீ க டன மகாபலவந்தனென்று சொன் னதிடமாயிற்று கருடனுடைய சிறகடிகாற்றினலே நம்மு டைய இரதத்தை வெகுதூரத்திற் கொண்டுவந்து விட்டது ஆகையா லுன்சேனைகளும் பிழைத்தது நானும் இராசமன் னரும் பிழைத்தோம் அல்லவென்று எதிர் நின்றோமேயானல் எல்லோருங் கருடன லடிபட்டு மாண்டு போவது மல்லாமல் எங்களை நம்பிவந்த நீயும் உன் சேனைகளு மாண்டு போவீர் கள் அதற்குசந்தேக மில்லையாகையால் உன்னுடையலோகம் போக மனதிருந்தாற் போய்விடு அல்லவென்று என்னிடத் தில் உனக்கிருக்க மனசம்மதியானல் பயமில்லாமல் இரும்

உங்களை ரட்சித்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிய வீரசேனன் வார்த்தையை வாசுகிகேட்டு நம்முடையலோகம் போனாலும் கருடன்வராமலிருக்கப்போகிற தில்லை கருடனாலே யச்சமாயிருக்கும் இந்த பூலோகராசனிடத்தி லிருந்தோமேயானவ் நமக்கு யாதொரு பயமிராதென்று மனதி லெண்ணி வீரசேன மகாராசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான்.

வாராய், வீரசேனமகாராசனே, கருடனுடைய சிறகடி காற்றினாலே வெகுதுலைவில் வந்துவிட்டோம் இனிகருடனாலே நமக்குப் பயமில்லை நான்பாதாள லோகத்திற்குப் போகிதில்லை எங்களை இரட்சித்துக் கொள்ளுமென்று வாசுகியென்னப்பட்ட நாகேந்திரன் சொல்ல அதுகேட்டு வீரசேன மகாராசன் சந்தோஷப்பட்டு அன்றுமுத லின்றைவரைக்கும் யாதொருவிசன மில்லாமல் இரட்சித்துக் கொண்டு வந்தான். அப்படிப்பட்ட நாகபாசத்தை யெடுத்து வில்லிற் றொடுத்து குசல ராசனைப் பார்த்துவிடுத்தான். அதுகண்டு குசலராசன் வீரசேனமகாராசனைப் பார்த்து இவன் கிஞ்சித்துபலவானாக காண்கிறானென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது வீரசேனமகாராசன் விட்ட அந்த வாசுகியென்னப்பட்ட நாகபாசமானது வெளிப்பட்டு ஆலகால விஷங்களைப்போலவிஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு அக்கினிச் சுவாலைவீசி அக்கினியானது குபீல் குபீலென்று சிதறவேகத்துடன் குசலராசன்எங்கேயெங்கேயென்று நாகாஸ்திரமானது வருகிறபோதுகுசலராசன்கண்டு நன்றாய்வுற்றுப்பார்த்து ஏதடாசற்பமானதுசீறிக்கொண்டு வருகிறதென்று அதிசீக்கிரமாய்க் சக்கரத்தை யெடுத்து மந்திராபூஜிகள் கொடுத்து வருகிற நாகபாசத்தின்பேரில் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான் அப்படிச் சக்கரத் தாழ்வார் மந்திராபூஜிகொண்டு குசலராசன்கைவில்லில் விடுபட்டு தகத்தகாயமாய்ப் பதினாறுகோடி சூரியப்பிரகாசமாய் அண்டரண்ட பிரமாண்டங்களும் ஆயிரத்தெட் டண்டங்களும் நடுங்க தேவரெல்லாம் திடுக்கிட்டுப் பயப்தோட அதிவேகத்துடன் வீரசேனன்விட்ட நாகபாசத்தையும் கண்டம் பண்ணி அந்தவுக்கிரம்விடாமல் வீரசேனனுடையசிரசையுமறுத்துச் சாரதி குதிரைகளையுங்கொன்று ஆயுதம்பிடித்திருந்த இராட்சதர்முடிகளைத் துணித்து குசலராசன் விட்ட சக்கரமானது திரும்பி யவனிடம் வந்தடைந்தது.

மட்சயந்தமகாராஜனுக்கும்
குசலராசனுக்கும் யுத்தம்.

சந்த விருத்தம்.

அந்தமிளாவருணுஞ் சிகவால்வளை பாட்டோரில்
வந்தபதாதிகரித்தேர் யாவுமழிகதவு
சந்தனனென்றுமகன் கழிந்தனை பொரமட்ச
யந்தனென்னுப்பாதபெணி படர்ந்தானே.

அதுகண்ட மட்சயந்தமகாராஜன் பிள்ளை யிறந்துபோனானென்று அதிககோபாக்கினியுடன் வில்லையெடுத்து நிறுத்திப்பாணங்களை வில்லிற் சந்தித்து மழைபொழிவது போல் சரமாரியாகப் பொழிந்து ஒருசத்தியை எடுத்துப் பூசைசெய்து பாணவேகத்தோடுகூட குசலராசனுடைய வில்லைப்பார்த்து விட்டான். அந்தசத்தியானது விடுபட்டு அண்டரண்டபுவனங்களும் நடுங்க, அக்கினிச் சுவாலையெழும்ப அதிவேகத்துடன் வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு அதிசீக்கிரமாய்த் தன்னுடைய வில்லிலனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைச் சந்தித்து விட்டு மட்சயந்தமகாராசனுடைய அஸ்திரங்களையெல்லாங்கண்டித்து வருகிற சத்தியின்பேரிற் சடாலென்று வந்துபாய்ந்து சத்தியினலடிபட்டு பூமியில் சாய்ந்துப் போயிற்று அப்போதுசத்தியானது வேகத்துடன் குசலராஜனுடைய பிரசண்டகோதண்டத்தின் பேரில்வந்து விழுந்தது. அதைக்குசலன் பறவெட்டிப் பூமியில் தள்ளிவிட்டான்.

அப்போது சத்தியானது குசலராஜனுடைய கோதண்டத்தைப் பிளக்கவொட்டாமல் பின்னப்பட்டு குசலராசனுடைய வாளாயுதத்தினல் வெட்டுண்டு பூமியில் விழுந்துபோனதையுமட்சயந்த மகாராஜன் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு நாராயணாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பூசைசெய்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப்பண்ணினன், அந்த நாராயணாஸ்திரமானது வில்லில்விடுபட்டு அண்டரண்ட பகிரண்டமாயிரத் தெட்டண்டமும் குலுங்க ஆலகாலவிஷத்தைப் போல அக்கினிச்சுவாலைகளுடன் அதிவேகமாக வருகிறபோது குசலராசன் கண்டு கோபமாகி தானும் ஒருநாராயணாஸ்திரத்தை யெடுத்துப்பூசைசெய்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகம் பண்ணினன் அந்தநாராயணாஸ்திரமும் விடலில்விடுபட்டு ஆகாயம்பூமியு மொன்றுயுருவு கொண்டு வருவதைப் போல் அக்கினிகளைக் குபீர்குபீரென்றுகக்கி ஆலகாலவிஷத்தைப் போலச் சீறிக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் மட்சயந்தமகாராசன்விட்

டநாராயணஸ்திரத்தை கமளீகரம் பண்ணிவிட்டு அம்புரு த்தூணியில் வந்தடைந்தது.

அதுகண்டு மட்சயந்தமகாராஜன் கணக்குமிதமில்லாத பாணங்களையெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து சோனைமாரிபோலக் குசல்ராஜன்பேரிற் பொழிந்துவிட்டார். அப்போது குசலரா ஜனவன் அனேகபாணங்களைப் பிரயோகப்படுத்தி மட்சய ந்தமகாராசன்விட்ட பாணங்களையுமறுத்து மிச்சமாக ஐந்து தில்வியாஸ்திரஙளைவிட்டு மட்சயந்த மகாராசனேறி வந்தஇர தஞ்சாரதிகுதிரைகளுடன் அதஞ்செய்து மட்சயந்தமகாரா சன் சிரசையுங்கரகரவென்று அறுத்துத்தள்ளி விட்டான்.

சோமகாசமகாராசனுக்கும்

குசலராசனுக்கும் யுத்தம்,

கலி விருத்தம்.

மட்சயந்த வரசன்மடிந்தபின்
துஷ்டனும்சோம காசனுள்ளந்துடித்
திட்சணத்தி லடுத்தவனுவிியை
பட்சணஞ்செய்குவே னெனப்பாய்ந்தனன்

அதுகண்டு வாரணபுரியையாளப்பட்ட சோமகாச மகா ராசன் பல்லை நறநறவென்று கடித்து கோபமாய்இரதத்தை ச்குசலராசன் முன்னடத்தி வில்லையெடுத்து நாணிபிகிந்து ஒருமுகூர்த்தம்மூணே முக்கால் நாழிகை பரியந்தம் வோய் வில்லாமலும் மூச்சுவிடாமலும் சரசரவெனறு குசலராஜன் மூது அனேகபாணங்களை விடுத்தான் அப்படி சோமகாசம காராசன் விட்டபாணங்களை யெல்லாமறுத்து அதனபாகப் பத்து திவ்வியாஸ்திரங்களெடுத்து கோதண்டத்திற் சந்தித் துப் பிரயோகம்பண்ணினன் அதுகள்கோதண்டத்தில் விடு பட்டு காட்டுதீயைப்போற் கனகனவென்றெறிந்துக் கொண் டுவருகிறபோது சோமகாசமகாராஜன் கண்டுநூறுதிவ்வியா ஸ்திரத்தையு மறுத்துத்தள்ளிபோட்டான்.

அதுகண்டுகுசலராசன் வெகுண்டுநூறுநாராச பாணங் களெடுத்து பிரயோகம்பண்ணினன் அந்த நூறு நாராசபாண ங்களும்காலக்கோடி விஷம்போற்சீறிக்கொண்டு அதிகவேக

கத்தோடுவருகிறபோது சோமகாசமகாராசன் கண்டு வில்லி லனேக பாணங்களைச் சந்தித்துப்பிரயோகப்படுத்தி குசலன் விட்ட நாகாராசபாணத்தையும் கண்டித்து அதனமாய்ப் பதினெத்து திவ்வியாஸ்திரம் விடுத்தான் அந்த அஸ்திரங்க ளும் வாய்வேக மனோவேகமாய் வருகையில் குசலராசன் கண் டுநான்கு திவ்வியாஸ்திரங்களையும் தும்சஞ்செய்துஅவன்மா ர்பிலணிந்த நவகவசத்தையும் பொடியாக்கினன் அப்படி நவ கவசங்களும்பொடியாகவே சோமகாசமகாராசன் அதிககோ பமாகி அறுபது சிங்கமுகாஸ்திரத்தை விடுத்தான் அதையு ங்குசலராசனறுத்து இரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் தும்சம் பண்ணினன்.

இந்தப்படி குசலராசனும் சோமகாசமகாராஜனும்ரோ ஷத்துவேஷத்துடன் மிதமில்லாத அஸ்திரங்களைவிட்டு யு த்தஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கையில், இலங்காதிபதியானகால சித்தன் மூர்ச்சை தெளிந்து கண்ணை விழித்துக்குசலராஜனை ப்பார்த்தான் அவ்விராசனுடைய விற்குண தொனி சத்தமா னது வெகுதூரத்திற் கேட்டது அந்தசத்தங் காலசித்தன் கேட்டு சிந்தாக்கிராந்தனாகி விசனப்பட்டு சீதாலட்சுமியில்லா லாமல் ஸ்ரீராமருடையாகத் திற்கு பின்னம்வந்து விட்டது இதுயாருடைய சாபம் இப்படிவந்து விளைந்தது ஸ்ரீமந்நா ராயணா ஸ்ரீராமபத்திரா ஓ ரகுநந்தனாவென்று மகாவிசனசித் தனாகி இரதத்தைவிட்டுப் பூமியிற்குதித்து மறுதேரிலேறிச்ச த்துருக்க மகாராசனுடைய சமீபத்தில் வந்து தீர்க்கதெண் டஞ் சமர்ப்பித்து சத்துருக்க மகாராசனால் ஆசீர்வாதம்பெற் று எழுந்திருந்துஅவ்விராசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓ இராசாதிராசனே ராஜபரமேஸ்வரா சத்துருக்கமகா ராசனேகேளும் இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருண ன்வாய்வு, குபேரன், ஈசானியன். இப்படிச் சொல்லப் பட்ட அஷ்டதிக்குப் பாலகருடனும் யுத்தம்புரிந்து ஜெயங் கொ ண்டேன். அவர்களுடைய அஸ்திரங்களும் இதற்கிணையல் ல இந்தக்குசலனே நமதுசேனைகளுக்கு யமனாகவந்திருக்கி றான் சகலவுருர்பிராணிகளையுங் கொண்டுபோகும காலனென வன் என்பேரில் தூதருடன் வந்து யுத்தம்பண்ணி என்னை செயிக்காமலேத்தனே தரமோ என்கையிலகப்பட்டு மிகவுங்க ஸ்தியடைந்து ஓடிப்போய்விட்டான்.

அப்படிப்பட்டவனும் என்னைக்கண்டவுடனேகையெடுத்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் அந்தக் காலனுடைய பாணத்தின் சுறுக்கும் இந்தக் குசலனுடைய பாணத்தின் சுறுக்குக்கு நிகரல்ல இவனோடு சொற்பமானயுத்தஞ்செய்கிறனென்றெண்ணவேண்டாம் மகாவல்லவன் என்னுடைய அஸ்திரம் பிர்மதேவனைக்குறித்து அநேககாலதவஞ்செய்து அவரால் பிர்மாஸ்திரமும் பெற்றேன் பரமசிவனை வருந்தித்தவஞ்செய்து சூலமும் பெற்றேன் ஸ்ரீமந்நாராயணரை அனேககாலந்தவஞ்செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணர் வசிக்கும்படியினலே வைகுந்தபுரத்திற்கு போய் ஸ்ரீமந்நாராயணருடன் அனேகயுத்தஞ்செய்து நாராயணாஸ்திரமும் பெற்றேன் காலனும் தெண்டும் பெற்றேன அதனால் சகலமான ராட்சதாளும் தேவர்களும் வணங்கும் படியா யிதுவரையில் பேரும்பெற்றேன் இப்போதிந்தக்குசலனால் மும்மூர்த்திகளால்வரம்பெற்ற ஆயுத அஸ்திரங்களுந் தோற்று என் சரீரமும் அறுபட்டுண்டு மகா ஆயாசம் இளைப்போடு மூர்ச்சைத்தெளிந்தெழுந்துவந்தேனென்றான் அவனைச் சத்துருக்கமகாராசர்தன்னுடைய கரத்தினாற் சரீரமுழுதுந் தடவிக்கொடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

வாராய் காலசித்தனே, குசலன் சிறுபிள்ளை யான்படியினால் முன்பின்யோசனையில்லாமல் அஸ்திரத்தைவிட்டுக்கொன்றுபோடுகிறான். இப்போதிந்தகுசலனால் நம்முடையசேனாசமுத்திரமெல்லாம் மாண்டுபோயிற்று இன்ன முனக்கு சூலமும் நாராயணாஸ்திரமும் பிரம்மாஸ்திரமும் காலனுடைய தெண்டும் அஷ்டதிக்குப்பாலகரை செயிக்கத்தக்க ஆயுதங்களு முனக்குத்தருகிறேன் நீபயப்படாமல் இரதமேறிக்கொண்டு குசலனை எதிர்த்து எவ்விதத்திலும் உயிர்சேதம்வரவொட்டாமல் கைப்பிடியாய் பிடித்துவரவேணுமென்று சொல்லி சூலமும் நாராயணாஸ்திரமும் பிர்மாஸ்திரமும் காலனுடைய தெண்டைப்போலொத்த தெண்டு எடுத்துக்காலசித்தனுடையகையில் கொடுத்தார்.

அவர்யாரென்றால் பல்லாயிரங்கோடி அண்டத்தையும் கெர்பத்தில்வைத்துரட்சிக்கப்படாநின்றநமது ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியாருடைய சகோதரனாகவிளங்கப்பட்ட சத்துருக்கமகாராசன் அப்படிப்பட்டசத்துருக்கமகாராசனைப் பார்த்துக் காலசித்தன் சொல்லுகிறான் ஸ்ரீசத்துருக்க மகாராசனே

களும் அந்த குசலனை துயாளாத அட்சய தூணியாயிருக்கி து அந்தவில்லோ பிரசண்டங்கள் கண்ட வில்லுபோலிரு கிறது அந்த வில்லினுடைய முறப்புக்கு திரிமூர்த்திகளும் ன்னிற்கமாட்டார்கள் எத்தனை அஸ்திரமந்த வில்லின்பே ல் விட்டாலுங் கூர்மடங்கிபூமியில் விழுந்துபோகிறதேயல் ாமல் வில்முறிந்தபாடில்லை குசலராசனைப்பார்த்து பாணமெ க்கும்போதே சிரசுபோய்விடுகின்றது மேலும் அந்தகுசனு னே யார் நின்றுயுத்தம் பண்ணுவார்கள் இது யாருடைய ாபமோ இப்படிசிறுவன் கையினால் மாண்டுபோககாலம்வந் தே ஸ்ரீராமருடைய யாகத்திற்கு பின்னம் வந்து விட்டதே மூத்திர மெல்லாந்தாண்டி சிறிய கால்வாய் தாண்டமாமற் போனோமே என்னசெய்வோம் சத்துருக்க மகாராசனேஎன் றான்.

அப்படி சொன்ன காலசித்தனுடைய வார்த்தையைசத் துருக்க மகாராஜன் கேட்டு சொல்லுகிறார் வாராய் காலசித் தனே இந்த குசலனை ஒருபெரிதா எண்ணி இப்படி விசனப் படுவார்களுமுண்டோ இந்த குசலன் எமலோகம் அல்லது கைலாயம் வைகுந்தம் போயொளித்தாலும் என்னுடைய அஸ்திரம் விடாது நான்போயந்த குசலனுடனே யுத்தம் பண்ணி செயிக்கிறேன் பாருமென்று ஒருவர்க்கொருவர் பே சிக்கொண்டிருக்கும்போது குசலராஜனனவன் மிதமில்லாத பாணங்களைவிட்டு சோமகாச மகாராஜனுடைய சரீரத்தை சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து இரத்திற்கட்டிய துவஜத் தையு மறுத்துத் தள்ளினான் துவஜமறுந்துபோகவே சோம காசமகாராசன் கடுஞ்சினங்கொண்டு சாரதியை எச்சரித்துரத த்தை குசலராசன் முன்னுக்குநடத்தி குசலராசனைப்பார்த்து சொல்லுகிறான் வாராய் சிறுபிள்ளாய் நீயார் உன்குலமென் ன உந்தாய் தந்தைபேரென்ன நீ எங்களுடன் யுத்தம் புரிய வேண்டிய காரியமென்ன சொல்லுந்தம்பி என்றுகேட்டான்.

அதற்கு குசலராஜன் சோமகாசராஜனைப்பார்த்து சொல் லுகிறான் ஓ! ராஜனே, என்தாய்தந்தைபேரை கேட்கப்பட்ட வர்க்கெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு நானிருக்கவோ யுத்தமு னையில் உறவுநடத்துவாருமுண்டோ ஒருவராகிலும் என்கை திமிர் நீங்கயுத்தம்பண்ணுவரைக்காணேன் நீயொருஇராஜ னென்று வில்லைக்கையிற் பிடித்தாய் என்முன் வந்து நின்று வாய்விசேஷங் கேட்கவந்தாய் அப்படி விசேஷங்கேட்டு தய்

பித்துக்கொள்ளவந்த உன்னை இதோ என்கைபாணத்தினல் கண்டதுண்டம் பண்ணுகிறேன் பாரென்றுமகா உக்ராகாரத்துடன (௧0) நாராச பாணமெடுத்து வில்லிற் றெடுத்து விடுத்து சோமகாச மகாராஜனுடைய சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து விட்டானதனுற் சோமகாசமகாராஜன் மிகவுமனம் நொந்து இவனைக்கொன்ருல் தோஷமில்லையென்று நாராயணுஸ்திரத்தைஎடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்து பிரயோகம் பண்ணினுனந்த நாராயணுஸ்திரமானதுவில்லிலிருந்துவிடுபட்டு அண்ட பகிரண்டங்களும் நடுங்க ஆலகாலவிஷத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டக்கினிபொறிகள் சிதறும்படியா யதிவேகத்துடன் வரும்போது குசலராஜன்கண்டு கோபாக்கினியுடன் தானுமொரு நாராயணுஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்றெடுத்து மந்திராபூதிகள் செய்துவிட்டானந்த நாராயணுஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு அண்டபகி ரண்டங்களும் ஆயிரத்தெட் டண்டங்களும் நடுங்க ஆவென்று வாயைத்திறந்து வடவா மூகாக்கினியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு அதி வேகமாய்வந்து சோமகாசமகாராஜன் விட்ட நாராயணுஸ்திரத்தின்பேரில் சடாலென்று பாய்ந்து அந்த அஸ்திரத்தை கமளீகரம் பண்ணிப்போட்டு அம்புருத் தூணியில் மறுபடியும் வந்தடைந்தது.

அதுகண்டு திகிற்கொண்டு சோமகாசமகாராசன்தயிலத்திற்றேய்த்து கூர்மைதங்கிருக்கும் வேலாயுதத்தை யெடுத்து தூபதீபநைவேத்தியங்கள் கொடுத்து அடையவர்கள்போற் படைகளில் முந்திவந்திருக்கும் தசரதமகாராசன் பௌத்திரனுகிய குசலராசன்மார்பில் லக்குபார்த்து விட்டுவிட்டானந்த வேலாயுதம் விடுபட்டு அண்டரண்ட பிர்மாண்டமும் ஆயிரத்தெட்டண்டங்களும் நடுங்க அண்டமூகடுகிழிய அண்டகோளத்தையும் பிளக்குமாப்போல ஆவென்று வாயைத்திறந்து அக்கினிகளை குபீலென்று கக்கிக்கொண்டு வருகிறபோது அண்டத்திலுள்ள தேவர்களு மந்தக்கினிச் சுவாலையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மேலண்டத்திற் கோடிப்போய் பார்த்துக் கொடிருந்தார்கள் அந்தசமத்தில் சோமகாசமகாராசன் விட்ட வேலாயுதத்தை கமளீகரஞ்செய்து அவன்மார்பில்பாந்து முதுகிலுருகி திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானஞ்செய்து அம்புருத்தூணியில்வந்தடைந்தது சோமகாசமகாராசன்வில்லை நழுகவிட்டு தேரின்பேரில்விழுந்து ஸ்ரீமந்நாராயணுவென்று உயிரை விட்டான்.

அதுகண்டு குசலன் சந்தோஷமாகி வில்லிலனேக அஸ்திரங்களை சந்தித்துஇராட்சதாள் பேரில் பிரயோகம்பண்ணினனந்த அஸ்திரங்களால் இராட்சதர்கள் தலைசாய்ந்தவரும் நிலைமாய்த்தவரும், கண்டமானவரும், துண்டமானவரும், கதருவார்களும், உயிர் தப்பினோமென்று பதறுவார்களும் நானாவிதமாக சிதறுவார்களும் சடசடவென்று வருவார்களும், படபடவென்று போவார்களும் இப்படியாக சிலர் ஓடத்தலைப்பட்டார்கள்.

சத்துருக்கமகாராஜனுக்கும்
குசலராசனுக்கும் யுத்தம்,

கலிவிருத்தம்.

சத்துருக்கன் சினத்துடன் வந்துபோர்
முற்றுமாடி முடியசரச்சிலை
சித்தவேத்திகற்றவனோர்புரஞ்
செத்தவன்போலிருக்கச்சிரித்தனன்.

அதனை சத்துருக்க மகாராஜன் கண்டு கண்களிற்பொறி பறக்க, காதுகளிரண்டிலும் புகைகளெழும்ப மீசையானது படபடவென்று துடிக்க, இரண்டுகைகளும்பதைக்க உக்கிர சிங்கம்போல அதிக கோபமாகி சாரதியைச்சரித்து குசலராஜன் முன்னுக்கு இரதத்தை நடத்தி சொல்லுகிறார். வாருந் தம்பி சிறுபிள்ளாய், நீயான் உன் தாய் தந்தை பேரென்ன உன் பெயர் யாது உன் குலமென்ன சொல்லென்றார்.

அதற்கு குசலன் புகலுகின்றான் ஓ இராஜனே கேளும் இராஜாக்களாய் பிறந்தபேர்களுக்கு யுத்தம் வந்துநேர்ந்தகாலையில் யுத்தத்திற்கு பின்னிடைந்து உறவுநடத்துவாருமுண்டோ வந்தபேருக்கெல்லாம் தாய் தந்தைபேரை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதோ யுத்தத்திற்கு பயந்தால் நான் விடுவேனோ விடேனென்று அப்படிகூறிய குசலன்மொழியை சத்துருக்க மகாராஜனுணர்ந்து சொல்லுகிறார். வாரும் பிள்ளாய் யான் யுத்தத்திற்கு பயந்து உன் தாய்தந்தைபேரை வினவவில்லை நீ சிறுவனாகையால் உன்னை யீன்றோர்பெயரை யறிந்துக்கொண்டு போர்புரியலாமென்றால் நீ இப்படி சொல்லலாமா ஆகையால் சந்தேகமின்றி தந்தையின் பெயரும் உனவரலாறும் எனக்கறிவியென்றார்.

அவ்வாறு கூறிய சத்துருக்கமகாராசன் திருமொழியை ச்சிறுவனுன குசலன்கேட்டுச் சொல்லுகின்றுன். கேளும், இராஜனேஎன் தாயார்பேர் ஜானகியம்மாள் எங்கள்ஐயர்பேர் வால்மீகரிஷி என்பேர் குசலன் என்தம்பிபேர் லவன் எங்கள் குலமெனக்குத் தெரியாதென்றுன் அதைக்கேட்டசத்துருக்க மகாராஜர் யோசித்து இவன் ரிஷிபிள்ளை யென்றேறுகிறுன். அன்றைச் சீதாலட்சுமிக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளுண்டாவானே னதிசயமா யிருக்கிறதென்று சந்தேகித்து இன்ன மிவனது வாய்பேச்சை ஆருயவேணுமென்று குசலனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருர் வாருந்தம்பிகுசலனே? உன்தாய்தந்தை பேரையும் உன்பேரையும் புகன்றுயல்லவா என்னுடையசேனைகள் என்னசெய்ததென்று இப்படிவீணில்மாய்த்துவிட்டாய் சொல்லென்றுர்.

அதற்கு குசலராஜன்சொல்லுகிறுன். ஓகோ?இராசனே கேளும் என்தம்பிலவனுனவன் எங்களை என்னசெய்தானென்று பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டுபோனீர்கள் அதைசொல்லென்றுன். அதற்குசத்துருக்கமகாராசன் சொல்லுகிருர் வாருந்தம்பி குசலனே அயோத்தியாபுரி பட்டணத்தை பரிபாலனஞ்செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராமபத்திரசுவாது அஸ்வமேதயாகம் பண்ணவேண்டி குதிரையைவிட்டாரந்தஅஸ்வமானது இந்த வனத்திற்குவந்தது அதை உன்தம்பிலவன்கண்டுகுதிரையை பிடித்துக்கட்டி பின்வந்தசேனைகளையு மல்லோல கல்லோலப்படுத்தினபடியாம் நான்வந்து குதிரையை விடச்சொல்லிக்கேட்டால் என்னையும் உதாசினமாக தூ த்துப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணினுன் அந்தபாணங்களை யெல்லா மறுத்து மூர்ச்சையாக்கிப் பின்கட்டாகக்கட்டி போட்டோ மென்றுர்.

அவ்வார்த்தையை குசலராசன்கேட்டுஇரண்டு கண்களுஞ்சிவப்பேரஇரண்டு காதிலும்புகையெழும்ப, சரீரந்துடிக்க கைகளிரண்டும்பதைக்க அதிகோபாக்கினியுடன்சத்துருக்க மகாராசனைப்பார்த்துஇடி முழக்கத்தைப்போலே பல்லைநெறநெறவென்றுகடித்துஓ சத்துருக்கமகாராசனேஎன்ன வசனம்புகன்றுய்அயோத்தியாபுரியைபரிபாலனம்பண்ணப் பட்ட ஸ்ரீராமபிரான்விட்டகுதிரை அவர்பட்டணத்தைச்சுற்றிப்பிரதட்சணம்வரவேணுமேயல்லாமல்எங்கள்வனத்திற் அந்தகுதிரைவந்தபடியினுல்என்தம்பிலவன்பிடித்துக்கட்டினுன் ஆனு

லவனுடன் நீங்கள்வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துபிடித்து க
ட்டிக்கொண்டுபோக உங்களுக்கென்ன ஞாயமிருக்கிறதுசொ
ல்லென்றான் அப்படிகூறிய குசலவனுடைய வார்த்தையை
சத்துருக்கமகாராசன் கேட்டு சொல்லுகின்றார் வாருந்தம்பி
குசலராசனே ஆயிரத்தெட்டண்டங்களும் (உஉச) புவனமு
ம் சத்தசாகரமும் சூழ்ந்த ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் ஏகச
க்கிராதிபாளப்பட்ட இராவணேஸ்வரனை இராமபாணத்தை
விட்டு சங்கரித்து ஆயிரத்தெட்டண்டம் (உஉச) புவனமும்
சத்தசாகரமுஞ் சூழ்ந்த ஈரேழுபதினாலுலகத்தையும் நிலைநி
றுத்திய ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியாருக்குத் தன்பட்டணமென்
றும் உங்கள் வனமென்றும் மிருக்குதோ சிங்கத்துக்குதன்கா
டென்றும் புறங்காடென்று மிருக்குதோ அப்படிஅவர் விட்
ட குதிரை உங்கள் வனமொன்றும் எங்கள் வனமென்றும்
வேற்றுமையாயிராது கண்டாய், இப்போ உன் தமபி சேனை
யை வீணிலேகொன்றபடியினாலே நானவனைபிடித்து கட்ட
ஞாயமிருக்கிறது நீசிறுபிள்ளையானபடியினால் உனக்கிவ்வளவு
ஞாயந்தெரியாமல் என்னுடைய சேனையை முன்பின்பாராம
ல் அஸ்திரத்தைவிட்டுக் கொன்றுபோட்டாய் அந்தகுற்றத்
தைப்பாராட்டாமல் நீசிறுபிள்ளையென்று நான்மனம் பொ
றுத்தேன் வேறே எவர்களானாலும் என்குதிரையைப் பிடித்
துக்கட்டினதற்கு இந்நேரம் அவர்களை வானுலக மடையச்
செய்வேன் அன்றியும் உன்னுடைய உயிரைத் தப்பித்துக்
கொண்டு உன்தாயுடன் பிள்ளையாய்ப் போய்ச்சேரென்றார்.

அதனைக்கேட்ட குசலராசன் சத்துருக்க மகாராசனைப்
பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அடாசத்துருக்கனே என்ன வச
னம் புகன்றாய் சிங்கத்திற்கு தன்காடென்றும் பிறர்காடென்
றுமுண்டோ என்று சொல்லவந்தாய் நீயும் அந்த இராமனு
ம் இன்னம்சற்றுநேரத்தில் படப்போகின்றபாடு தெரியாமல்
என்னை யிகழ்ச்சியாகச் சொன்ன உன்னை யிதோ அரைசண
நேரத்திற்குள் உன்னுடைய மர்மசர்மமெல்லாம் வெளிப்படு
த்திவைக்கிறேன் பாரென்று பிரசண்டகோதண்டத்தைகுண
த்தொனி பண்ணி (கO) நாராசபாணங்களை யெடுத்து கோத
ண்டத்திற் சந்தித்து சத்துருக்கமகாராசன் பேரில் பிரயோக
ம்பண்ணினனப்த நாராசபாணங்களும் வில்லில் விடுபட்டு
நாகசற்பம்போற்சீறிக் கொண்டு வருகிறபோது சத்துருக்கம
காராசன் கண்டுபாலன் பாணமிஞ்சினதென்று (கO) நாராச
பாணமெடுத்து வில்லிற் சந்தித்து விடவே அந்தபாணங்க

ளானது அவயத்திலிருந்த நாகசர்ப்பம்போற் சீறிக் கொண்டு அதிவேகமாகபுறப்பட்டு குசலராசன் விட்ட நாராசபாணங்களின் பேரில் சடாலென்று வந்து பாய்ந்து ஒன்றோடொன்றுதாக்கி ஆகாசமார்க்கத்திலெழும்பி யுத்தங்கள் செய்து இருவருடைய பாணங்களும் கூர்மழுங்கிபூமியில் விழுந்து அவரவர்களுடைய அம்புறாப்பொதியில் வந்தடைந்தது, அதுகண்டு குசலராசன் கோபமாகி வில்லையெடுத்து அனேக அஸ்திரங்களைச் சந்தித்து வருஷகாலத்திற் சத்தமேகங்களும்வககாலத்தில் ஒன்றாகக்கூடி இடிமின்னல் குமுறலுடனே குமுகுமு வென்று ஓய்வொழிச்சலில்லாமல் இடைவெளியில்லாமல் சரவருஷம் பொழிந்தாலெப்படியோ அப்படியாக சரவருஷமாய் மிதமில்லாத பாணங்களைச் சொரிகிறபோது சத்துருக்க மகாராசன் கண்டு வில்லிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்து ஈசானிய மூலையிலிருந்து மேகமானது கெற்சித்தாலெப்படியோ, அவ்வாறு கெர்சித்து சரவருஷம் பொழிந்த குசலாஜனுடைய அஸ்திரங்களுடன் ஒன்றோடொன்று றாடு தாக்கி யுத்தங்கள் செய்து கூர்மடங்கி பூமியில்விழுந்து அம்புறாப்பொதியில் வந்தடைந்ததுகள் அதுகண்டு குசலராசன் கோதண்டத்தில் மோகனமான அஸ்திரங்களைச்சந்தித்துசத்துருக்க மகாராசன்பேரில் பிரயோகப்படுத்தினுனந்த திவ்வியாஸ்திரங்களும் வில்லில் விடுபட்டு ஒன்றோடொன்றுருய்ந்துக்கொண்டு நெறுப்புப் பொறிபறக்க வருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசன் கண்டு தானும் வில்லிலனேக திவ்வியாஸ்திரங்களைத் தொடுத்து பிரயோகம் பண்ணினுர். அந்த திவ்வியாஸ்திரம் அதிகவிரைவோடு அக்கினி பொறிகள் சிதறச்சென்று குசலராசன்விட்ட பாணங்களின்மீதுபாய்ந்து ஒன்றோடொன்று தாக்கி கூர்மடங்கி பூமியில் விழுந்து அவரவர்களுடைய அம்புறாப்பொதியில் வந்தடைந்தது. அதுகண்டு சத்துருக்கமகாராசர் பின்னும் (க00) சிங்கமுகாஸ்திரத்தை யெடுத்து பிரயோகம் பண்ணினுர்.

அந்த சிங்கமுகாஸ்திரம் வில்லில் விடுபட்டு உக்கிரசிங்கம்போல அக்கினிகளைக் கக்கிக்கொண்டு அதிகவேகத்துடனேவரும்போது குசலராசன் கண்டு தானும் நூறுசிங்கமுகாஸ்திரத்தை வில்லிற்சந்தித்து விடுத்தான். இப்படி யிருவர் விட்ட சிங்கமுகாஸ்திரங்களும் ஒன்றோடொன்றுடு தாக்கிமற்கட்டி யுத்தங்கள் செய்து கூர்மழுங்கி பூமியில்விழுந்து அவ

ரவர்களுடைய அம்புருவில் வந்தடைந்தது அதுகண்டுகுச லராசன சினங்கொண்டு ஒரு அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம் பண்ணினன்.

அந்த அக்கினியாஸ்திரமானது வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக் கொண்டு ஆலகால விஷத்தைபோற் சீறிக் கொண்டு அதிவேகத்துடன் வருகையிற் சத்துருக்க மகாராசன்கண்டு பிரமைகொண்டு மனம்விண்டு இந்த அக்கினியாஸ்திரம் மகாமகிமையுடன் வருகிறதென்றுதன் தமயன்கொடுத்த இராமபாணமாகிய அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம் பண்ணினாரந்த அக்கினியாஸ்திரமும் வில்லில் விடுபட்டு தகத்தகாயமாய் தங்கக்கட்டுகளுடன் அசுணபட்சி யிறகு பூண்ட அக்கினியாஸ்திரமானது ஆலகால விஷத்தைப்போல் வடவாமுகாக்கினி யை வாரியிறைத்துக் கொண்டு சடசட வென்கிற தொனிகளுடனே யுமதி சீக்கிரமாய் குசலராசன் விட்ட அக்கினியாஸ்திரத்தின் பேரில் சடாலென்று வந்து பாய்ந்து ஆகாயமார்க்கம் கிளம்பி ஒன்றோடொன் றாடுதாக்கி எதிர்த்து போராடி அக்கினிகளையுங் கக்கிக்கொண்டு யுத்தம் புரிகையில் தேவர்கள் கண்டு தியக்கங் கொண்டு அக்கினிசுவாலைகளை பொருக்கமாட்டாமல் மேலண்டத்திற் கோடிப்போனார்கள் அப்படி யிரண்டு அக்கினியாஸ்திரமும் ஒன்றுக்கொன்று தோர்வை யில்லாமல் யுத்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டதுகள் அதனைப்பார்த்த குசலராசனேதடாசத்துருக்கன்பலவானு யிருக்கிறான். நாம்விடப்பட்ட அஸ்திரத்துக் கெல்லாம் பதில்விட்டு யுத்தம் பண்ணுகிறான்இன்னம் அவனுடைய சமர்த்தை யாவோமென்று தன்தாயார் கொடுத்த இந்திரனுடைய வச்ருயுதத்தையும் யமனுடைய காலதண்டாயுதத்தையும் ஈசனுடைய சூலாயுதத்தையும் எடுத்து மந்திராபூதிகள்கொடுத்து ஒன்றின்மே லொன்றாக விட்டுவிட்டானந்த ஆயுதங்களும் குசலராசன் கையில்விடுபட்டு அண்டரண்ட பிர்மாண்டங்களும் நடுங்க அண்டகோளத்தையும் பற்றி எரிய அண்டச்சுவர்களும் நெக்குவிட, அண்டத்திலுள்ள தேவர்களும் பயந்தோட வருகிறபோது சத்துருக்கர் கண்டு ஏதடா குசலன் மகாபராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறானிவன்விட்ட யஸ்திரங்களு மகாமகிமையோடு மிருக்கின்றது. இவன் சிறுபிள்ளையாயிற்றே இவனுக்கிப்படிப்பட்ட அஸ்திரம் யார்கொடுத்தது எல்லாங்கண்டறிவோமென்று தம்முடைய ராமபாணமாகிய வச்சிராயுதமுந் தண்டாயுதமுஞ்சூ

லாயுதமு மெடுத்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்து ஒன்றின்மே லொன்ருய் குசலராசன் விட்ட ஆயுதத்தின்பேரில் விடுத்தா ரந்த மூன்ருயுதமும் சத்துருக்க மகாராசன் கையில் விடுபட் டுமும்மூர்த்திகளைப்போல் ஒருவரும் நிகரில்லாமல் அதிகவே கத்துடன் குசலராசன் விட்ட ஆயுதங்களின்பேரில் சடாலெ ன்று வந்து பாய்ந்து ஒன்றுக்கொன் ருடுதாக்கி ஆகாயமார் க்கஞ் சென்று இருவர்விட்ட அஸ்திரங்களும் யுத்தஞ்செய் துக்கொண்டிருக்கையில் குசலராசன் தன்தாயார் கொடுத்த நாராயணுஸ்திரத்தை யெடுத்து பூசைசெய்து வில்லில் சந்தி த்துப் பிரயோகம் பண்ணினுன்.

அந்த நாராயணுஸ்திரமு மண்டலங்குலுங்க அம்புவி கலங்க ஆவென்றுவாயைத்திறந்து அக்கினிபொறியை குபீ ல்குபீலென்று வாரியிறைத்துக் கொண்டு சத்துருக்க மகாரா சனெங்கே யெங்கேயென்று வரும்போது சத்துருக்க மகாரா சன் கண்டு தன்னுடைய நாராயணுஸ்திரத்தை யெடுத்து ரா மரைத்துதிசெய்து தூபதீப நைவேத்தியங்களுடன்பூசைசெ ய்து வில்லிற் சந்தித்து பிரயோகம் பண்ணினுனதுவும் வில் லைவிட்டு வெளிப்பட்டு ஆழிவானமம்புவிபரவ ஆவென்று வாயைத்திறந்துக்கொண்டு குசலராசன் விட்ட நாராயணுஸ திரத்தின்பேரிற் சடாலென்று வந்து பாய்ந்து ஒன்ருேடொ ன் றுடுதாக்கி ஆகாயவீதியிற்கிளம்பி ஒன்றுக்கொன்றுதோர் வையில்லாமல் யுத்தம்பண்ணுகிறபோது இருவருடைய அ ஸ்திரத்தினுல் தேவர்களுடய முகம்கருகி அப்போது தேவ ர்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிருர்கள். இது என்னசுப்பிரமணீ யரும் சூரபத்மனுடைய யுத்தத்திலும் நமக்கிப்படிப்பட்டது ன்பமும் வந்ததில்லையே நாம்வேடிக்கை பார்க்கவந்ததுபோ துமென்றுமேலண்டத்திற்கோடிப்போனுர்களப்போது இரு வர்விட்ட நாராயணுஸ்திரங்களும் ஒன்ருேடொன் றெதிர்த் துயுத்தம் பண்ணத்தலைப்பட்டது அதுகண்டு குசலராசன் கோபமாகி சக்கரத்தைக்கையி லெடுத்து மந்திராபூதிகளுடன் விட்டு விட்டானந்த சக்கரத்தாழ்வார் மந்திராபூதியை உட் கொண்டு குசலராசன் கையில்விடுபட்டு தகத்தகாயமாய்ப் பதி னறுகோடி சூரியனைப்போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு அண்ட ங்கள் யாவுங் குலுங்க அண்டமுகடு வரையிலும் பத்தியெறி யமூவர்கள்வாட தேவர்கள் பயந்தோட ஆலகால விஷ த்தைப்போற் சீறி எறியபுகை கருடன் சிட சிட பட பட

வென்ற சத்தத்துடன் சத்துருக்கனெங்கே என்றுவரும்போது சத்துருக்கமகாராசன் கண்டு ஏதடாசக்கரமானது மகாமகிமையுடன் வருகிறதென்று தன்தமையன் கொடுத்த ஸ்ரீராமபாணமாகிய சக்கரத்தைவிட இதுவிம் கைகொண்டு தகீத்தகாயமாய் இரவுபகலாய் பிரகாசித்துக்கொண்டு கீழேழுலகமும் ஒன்றுயுருவுகொண்டு வரும்போது அண்டத்திலுள்ள தேவர்களும் யாவரும் எங்கே நம்முடைய பேரில்சக்கரம் வருகிறதோவென்று பயந்தோட ஆர்ப்பரித்து குசலராசன் விட்ட சக்கரத்தின் பேரில் தடாலென்று மோதி ஒன்றோடொன்றூடு தாக்கி ஆகாயமேகிளம்பி ஒன்றுக்கொன்று தோர்வையில்லாமல்யுத்தம் பண்ணத்தலைப்பட்டதுகளதுகண்டு குசலராசன் தன்தாயார்கொடுத்த வேலாயுதத்தை எடுத்து மந்திராபூதியுடன் பூசைசெய்து சத்துருக்கமகாராசனுடைய மார்புக்குலக்குபார்த்து சத்துருக்கனை செயமடைந்துவாவென்று விட்டு விட்டானந்தவேலாயுதமானது குசலராசன் கையில் நின்றும் விடுபட்டு ஆகாயம்பூமியுமொன்றுகவாயைத்திறந்து வடவாமுகாக்கினியை வாறியிறைத்து அண்டகோளத்தையும் பற்றி எறிய அண்டமுகம் கிழியவருவதைச் சத்துருக்கமகாராசன் கண்டு இந்தவேலாயுதம் மகா உக்கிரத்துடன் வருகிறதென்று தன்தமையன்கொடுத்த உக்கிரவேலையெடுத்து மந்திராகர்வத்துடனே பூசைகள்செய்து குசலன்விட்டவேலாயுதத்தை செயம்பண்ணி வாவென்று விட்டுவிட்டார். அந்த வேலாயுதமும் விடுபட்டு அண்டம்படாலென்று வெடிக்கத்தக்கதாக அக்கினிப்பொறிகளெழும்ப கணகணவென் றதிவேகத்துடன் சடாலென்று வந்து குசலராஜன் வேலாயுதத்தின் பேரில் விழுந்துவேகமாய் ஒன்றோடொன்றூடு தாக்கி ஆகாயவீதியிற் கிளம்பி ஒன்றுக்கொன்று தோர்வையில்லாமல் பிரசண்டயுத்தம் பண்ணத்தலைப்பட்டதுகள்.

அதுகண்டு குசலராசன்கோபமாகி தன்தாயாரைத் துதிபண்ணி உக்கிரவீரசத்தியை எடுத்துமந்திராபூதிகளுடன் பூசைசெய்து சத்துருக்கனுடன் போய்போருடி ஜெயஞ் செய்து வாவென்றுவிட்டானந்தசத்தியானது விடுபட்டு ஆகாயம்பூமியுமொன்று யுருவிகொண்டு ஆவென்றுவாயைத் திறந்து அக்கினிகளைக் குபீல்குபீலென்று கக்கிக்கொண்டு அதிக உக்ராகாரத்துடன் உக்கிரவீரசத்தியானது வருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசன்கண்டு தன்தமையன் கொடுத்த ஸ்ரீராமபாணமாகிய சத்தியை பூசைசெய்துவிட்டுவிடவே அச்சத்தி

யும் அதிகஉக்ராகாரத்துடன்குசலராசன் விட்டசத்தியின்பேரில் சடாலென்று வந்துமோதி ஒன்றுக்கொன்று யுத்தங்கள் செய்து சத்துருக்கமகாராசன் விட்ட சத்தியை இரண்டு துண்டாகநறுக்கு பூமியிற்றள்ளிப்போட்டு உக்கிரவீரசத்தியானது வரும்போது சத்துருக்க மகாராசனும் வில்லையெடுத்து நிறுத்த் அனேகராமபாணங்களை வில்லிற்சந்தித்து நிமையோடு நிமைதட்டுமுன்னமே கோடிராமாபாணம் விட்டாரந்த ராமபாணங்களை யெல்லாம உக்கிரவீரசத்தியானது கமளீகரம்பண்ணிவிட்டு அதிவேகமாய் வருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசன் பல்லை நறநறவென்று கடிதது நிமையோடுதட்டுமுன்னமே தன்னுடைய முப்பத்திரண் டாயுதங்களையும் றிவ்றிவ்வென்று சத்தியின் பேரில் விட்டாரந்த உக்கிர வீரசத்தியானது முப்பத்திரண் டாயுதங்களையு கமளீகரம்பண்ணிக்கொண்டுவருகிறபோது சத்துருக்கமகாராசன் கோபித்துதன்தமையன்கொடுத்த மந்திரவாளையுருவி வீசிவெட்டினூர் அந்தவெட்டானது சத்தியின்பேரிற் படவேஇரண்டு துண்டாய்ப்பூமியில் விழுந்துஉடனேயுருவாகி அக்கினிக் கொழுந்துகளை விட்டு அதிவேகத்துடன் சத்துருக்க மகாராஜனுடைய மார்பிற் சடாலென்று வந்துபாய்ந்துஉருகமாட்டமல் முதுகிலுருகி திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானம்பண்ணி குசலராசனுடைய அம்புருப்பொதியில் வந்தடைந்தது அப்படி உக்கிர வீரசத்தி மார்பிற்பட்டுருகவே சத்துருக்கமகாராசன் கைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்து குருதிகள் பீரிடஸ்ரீராமபத்திரா ஸ்ரீராமபத்திரா ரகுநந்தனுவென்று தேரின்பேரில் விழுந்து மரணமூர்ச்சை யடைந்தார்.

அப்படி சத்துருக்க மகாராசர் தேரின்பேரில் விழவே தேவேந்திராதி தேவர்களெல்லாங் கண்டுதுக்காக்கிரந்தராய் ஸ்ரீராமாராமாவென்று விசனப்பட்டார்கள். அப்போது குசலராசன் 'மகாசந்தோஷமாய் பிரசண்டகோதண்டத்தை குமுகுமென்று குணத்தொனிபண்ணி குசலராசனுனவன் காலசித்தன் முப்பதினுயிரம் இராசகுமாரர்களும் ஐயாயிரம் மந்திரிப்பிரதானிகளும் முப்பதினுயிரங் காலக்கோடி படைத்தலைவர்களுஞ் சேனுதிபதிகளும் ஒன்றுய்க்கூடி குசலராசன் முன்னுக்கு இரதத்தை நடத்தி குசலராசனை வளைத்துக்கொண்டுயுத்தஞ்செய்திருந்தார்கள் அந்தச்சமயத்தில் இரண்டு இராட்சதர்ள் ஆகாய மார்க்கத்திலெழும்பி மனோவேகத்துக்கதிகமா

னவேகத்துடன் அயோத்தியா புரியில்வந்து குதித்து சகல ரோடுங்கொலுவாயிருக்குங் கொலுமண்டபம் வந்து ஸ்ரீராம க்கண்டடி பணிந்துமிருந்த வணக்கத்தோடுஞ் சொல்லுகிறு ர்கள்.

ஓ, சுவாமி, அயோத்தியாபுரியிலிருந்துநேர்வடக்காகத் திரும்பி பத்மாவதிபட்டணம்போய் அவ்விடத்திலிருந்துசே துபந்தம் ராமேஸ்வரம் வந்து அவ்விடத்திலிருந்து நேற் மேற்கிலிருக்கும் வால்மீகர் வனம்போய்ச்சேர்ந்துஅஸ்வமா னது மேய்ந்துக்கொண்டிருந்தது அதனை அவ்வனத்தில் ஒ ருசிறுபிள்ளை லவனென்னப்பட்டவன் பிடித்துக்கட்டி யுத்த ஞ்செய்தான் அதுகேட்டு சத்துருக்க மகாராசர்போய் யுத்தம் புரிந்து லவனை மூர்ச்சையாக்கி தம்முடைய இரதத்தின் குத் துக்காலில் பிடித்து கட்டிக்கொணடுவந்து விட்டார். அந்த சங்கதி அவன் தமையன் குசலன்கேட்டு ஓர் பெரியவில்லைக் கையில்பிடித்துக்கொண்டு வந்து நம்முடைய சேனைகளையெல் லாங்கொன்றுமூர்ச்சையடையவும்செய் துவிட்டான். அவனு க்குஎவ்வளவு பிரியவசனஞ்சொன்னலும்கேளாமல் சத்துருக் கமகாராசரோடும்எதிர்த்துயுத்தஞ்செய்து அவரையுமூர்ச்சை யடையச்செய்து விட்டான். அவர்களிருவருடைய வடிவும் அழகையும்பார்த்தால் தங்களைப்போலவே யிருக்கிறுர்களவர் களுடைய தாய் தந்தையின் பேரைக்கேட்டால் தாயார் பேர் சீதாலட்சுமியென்றும் ஐயர் பேர் வால்மீகரிஷியென்றும்சொ ல்லுகிறுர்கள் அவர்களைப்பார்த்தால் ஒட்டைசாணில்லைஅவ ர்கள் கைவில்லைப்பார்த்தால் ரணரங்கங்கண்டவில்லைப்போலி ருக்கின்றது அவர்களை மடக்கிக்கொண்டு சில இராட்சதர்க ளும் படைத்தலைவருஞ் சேனதிபதிகளும் மந்திரிமார்களும், இராசகுமாரர்களும் யுத்தஞ்செய்துக்கொண்டி ருந்தார்கள். அவர்களுமின்னேரம் மாண்டுபோயிருப்பார்களென்று தோ ற்றுகிற தென்றுர்கள்.

அது கேட்டு ராமபத்திரசுவாமியுந் தம்பிமார்களும் மந் திரி சுமந்திரரும் விபீஷணரும் அனுமார் அங்கதனும் சுக்ரீ வ ஷ்மயோசனையானர்கள் அப்போதுஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியா ருக்கு தம்முடைய துயரமனைத்தும் நீங்கிபிள்ளைகள் தம்மை ப்போலிருக்கிற தென்று சொல்லவே மிகவுஞ்சந்தோஷமாகி பரதலட்சுமணரே ஜானகியில்லாமல் நம்முடைய யாகத்திற்கு பின்னம்வந்து நேரிடும்போலிருக்கின்றது ஆகையால்ஜானகி

வால்மீகருடைய வனத்திற்றனிருக்கவேணும் அந்த இரண்டுபிள்ளைகளையும் கைப்பிடியாய்ப்பிடித்துவந்தால் பிள்ளைகளாலேஜானகி உயிருடனிருக்கிறதும் இறந்துபோனதுந் தெரிந்துக்கொள்ளலாமென்றார் அதற்கு பரதர் லட்சுமணர் சொல்லுகிறார்கள். அண்ணாவே, தங்களுடைய திருவுளப்படியாரை அனுப்புகிறீர்களோ அவர்கள் சென்று சிறுபிள்ளைகளுக்கு உயிர்ச்சேதம் வரவொட்டாமல் கைப்பிடியாய் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறோ மென்றார்கள்.

அப்போது ஸ்ரீராமர்இளையபெருமாளாகியஇலட்சுமணரையழைத்து நம்முடைய எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானராளையும் பயணப்படுத்தி அனுமார் அங்கதன் இருபத்துநான்குபடைத்தலைவர்களையும் இருபத்தைந்து வெள்ளம் இராட்சதர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அந்த சிறுபிள்ளைகள் இரண்டுபேரையும் உயிர்சேதம் வரவொட்டாமற் கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள் கையிலகப்படாமற்போனால் அஸ்திரங்களை விட்டாகிலும் மூர்ச்சையாக்கி இரதத்திற்கட்டிக்கொண்டு வாருந்தம்பி யென்று வில்லம்புங் கொடுத்தார். அதனை இலட்சுமணர் இரண்டு கரத்தாலும் வாங்கிக்கொண்டு சுவாமியையும் பரதரையுஞ்சேவித்து அவர்களிடத்திலாசீர்வாதம் பெற்று வெளியே புறப்பட்டார் இலட்சுமணரானவர் அதுகண்டு அனுமார் அங்கதனும் எழுந்திருந்துசுவாமியையும் பரதரையுஞ்சேவித்துநிற்க அவர்கட்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியார் அனுமார் அங்கதன் சாம்புவந்தரையு மழைத்துச்சொல்லுகிறார். நீங்களும் தம்பி இலட்சுமணன் பின்சென்று ஆலசியமில்லாமல்அந்த சிறுபிள்ளை குசலவர்களுடைய வாய்மொழியைக்கேட்டு கிட்டேநெருங்கி கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டுவந்தால் சீதை இறந்துபோனது மிருக்கிறது மறிந்துக்கொள்ளலாம் சீதையில்லாமல் யாகத்திற்கு பின்னம் வந்து நேர்ந்தது சீக்கிரமாய்தண்டு தளத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு நடவுங்களென்றார்.

அப்போது சாரதியானவன் இரதத்தைச் சிங்காரித்து ஆசாரவாசலின் முன்பாகக்கொண்டுவந்துநிறுத்தினான். அந்தஇரதத்தின்பேரில் இலட்சுமணரானவரேறி ஆரோகணித்துக்கொண்டார் அனுமார் அங்கதன் இருபத்து நான்குபடைத்தலைவர்களும் ரதமேறிபுறப்பட்டார்கள் அந்தச்சமயத்

தில் புறப்படவே,சர்பந்திபோஜனஞ்செய்யப்பட்ட ஐயாயிர ம்இராசகுமாரர்களும்;இரதமேறி புறப்பட்டார்கள். அப்போ துராயபேரி,வெங்கலபேரி,ரணபேரி, முரசு, வெண்கலமுரசு, டங்காவணி முரசு, மத்தளம், ருத்திரவீணை, கர்ணபூரி, தம் பட்டம், கைத்தாளம், குடமுழா, பஞ்சநாதம் என்று சொல் லப்பட்ட முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களும் தாம்தாமெ ன்றுமுழங்க, அரவக்கொடிபறக்க,அம்புவியிற்சிறக்க,அயோ த்தியைவிட்டு ஆறு, மடுவு, குளங்கள் தாண்டி, பாலவனம் வந்தார்கள். அப்போது பலபலவென்று பொழுது விடிந்த துசூரியபகவானும் இலட்சுமணருடைய யுத்தம் பார்க்கவந் தவரைப்போல உதயமாகவே, அவ்விடத்தில் தண்பொளைய மிறங்கினர்க ளப்போது இலட்சுமணர் தனுசையனுமார்கை யில்கொடுத்து அங்கதன்கையில் உடைவாளைக் கழட்டிக்கொ டுத்து தடாகத்திலிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்துநித்தியநேமநிஷ் டைகளை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

அப்போது குசலராசனவன் வில்லிலனேகபாணங்க ளைச்சந்தித்து இராட்சதாள்பேரிலும் குகன் காலசித்தன்பே ரில் விட்டு கொல்லுகிறபோது இராட்சதரும் இராசகுமாரர் களும் மந்திரபிரதானிகளும் குகன்காலசித்தனுந் தனுசில ஸ்திரங்களைப்பூட்டி மாரிபொழிவதுபோல் சரமாரியாய்க்குச லராசன்மீது பொழிகிறபோது குசலராசன் அகோரமானஅ ஸ்திரங்களைவிட்டு அவைகளையறுத்துத்தள்ளி தன்தாயார் கொடுத்த உக்ரவீரசத்தியை யெடுத்து பூசைசெய்து இராட்ச தாள் இராசகுமாரர்கள் மந்திரிபிரதானிகள் குகன் காலசித்த ன்பேரிலும் விட்டு விட்டான் அந்த உக்ரவீரசத்தியும் வெளி ப்பட்டு உக்காரகாரத்துடன் விண்மண்ணதிர ஆவென்றுவா யைத்திறந்து வடவாமுகாக்கினியைவாயிற் குபீல் குபீலென் றுகக்கிக்கொண்டு வருகிறபோது, காலசித்தன்கண்டு வில்லி ல்நாராயணஸ்திரத்தை யெடுத்து சந்தித்து மந்திரபூர்வகத் துடனே பூசைகள் செய்து குசலராசன் விட்டசத்தியின்பே ரில் பிரயோகப்படுத்தி சத்தி, வேல், சூலம், காலதெண்டாயுத மெடுத்து ஒன்றின்மேலொன்றாய் மந்திராபூதிகள்செய்து கு சலராசன்விட்ட சத்தியின்பேரில் பிரயோகப்படுத்தி விட்டுவி ட்டான். அந்த ஆயுத அஸ்திரங்களும் அண்டமாயிரத்தெ ட்டும் நடுங்க, ஆலகால விஷத்தைப்போல அக்கினிச்சுவா லைகளை வீசிக்கொண்டு அதிகவேகத்துடன் சடாலென்றுசத் தியின்பேரில் வந்து பாய்ந்து யுத்தஞ்செய்ததுகள், அப்போ

தந்த சந்தியானது அதிக உக்ராகாரத்துடன் ஆயுதாஸ்திரங்களை அடித்துப்பூமியிற் றள்ளிவிட்டு வருகிறபோது இராட்சதாள் விடப்பட்ட அஸ்திரங்களையும் சமளீகரம் பண்ணிவிட்டு இராட்சதாளுடைய மார்பிலும் குகன் காலசித்தன்மார்பிலும்பட்டு முதுகிலுருகி பால்சமுத்திரத்தில்ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டு குசலராசனுடைய அம்புருப்பொதியில் வந்தடைந்தது.

அதுகண்டு குசலராசன் மகா சந்தோஷத்துடனேகோதண்டத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, கொஞ்சந்தூரம் நடந்துபோய்ச் சத்துருக்க மகாராசனுடைய இரதத்தின் பேரிலேறித்தேர்க்காலுடன் கட்டியிருக்கிற லவனுடைய கட்டையவிழ்த்து விட்டு மூர்ச்சை தெளியவே, கண்ணைவிழித்துப்பார்த்து தன்தமயன் மூர்ச்சை தெளியவைத்தாரென்றுதெரிந்தவனுக வெழுந்திருந்து குசலராசனை சேவித்து நடந்த சமாச்சாரத்தை யெல்லாம் குசலராசனுக்குச்சொல்லி, சத்துருக்க மகா ராசர் மூர்ச்சையடைந்திருக்கிறதையுங்கண்டு, இரதத்தைவிட்டு இருவருங்கீழே குதித்து ஒருவர்க்கொருவர்சாமர்த்தியத்தை பேசிக்கொண்டு வருகிறபோது அஸ்வமேதக் குதிரையைக்காணுமல் ரணக்களத்தைவிட்டு புன்னைமரச்சோலையில் வருகிறபோது அவ்விடத்தில் ஒருமரத்திற்கட்டிவைத்து (க,ரு00) இராட்சதாள் அக்குதிரைக்கு காவலிருக்கிறதையுங்கண்டு அவ்விடம் வருகிறபோது இராட்சதாள் குசலவர்களைக்கண்டு அதிக கோபங்கொண்டுவில்லைவளைத்துஅஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து குசலவர்களைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்கள். அடா, சிறுபிள்ளைகளே, எங்கே வருகிறீர்கள் நில்லு நில்லுங்களென்று சொல்லிஅஸ்திரங்களைவிடுகிறபோது அதைக் குசலராசன்கண்டு தலையை யசைத்து குஞ்சிரிப்புகொண்டு அதிககோபமாகி வில்லில் (க00) திவ்வியாஸ்திரத்தையெடுத்து சந்தித்துவிட்டு இராட்சதாள்விடப்பட்டஅஸ்திரங்களனைத்தையு மறுத்து அதனமாக (கரு) திவ்வியாஸ்திரத்தையும் விட்டு (க,ரு000) இராட்சதாளையுஞ் சம்மாரம் பண்ணி அஸ்வமேதக் குதிரையைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு குதிரையினுடைய நெற்றியிற் கட்டியிருக்கிற பட்டத்தை வாசித்துப்பார்த்து தம்பியாகிய லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுன்.

அடா, தம்பிலவனே, நம்முடைய கையிலகப்பட்ட குதிரயைவிடுவிக்க சத்துருக்கன் தமயனைப்போலொத்த ராமன்

ன ஸ்ரீராமன் வந்தெதிர்த்தாலும்நம்முடையபாணத்தினலே
ன்ருய் பூசைசெய்தனுப்பலாம் நமதுகையிற் சிக்கினகுதி
ரையை விடுவித்துக்கொண்டு இராமன்கையினல் அவ்வமே
யாகம் பண்ணுகிறது ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கே தெரியவரும்
இன்னம் அந்தராமனுக்கு எவ்வளவு சேனை நானிருக்கின்ற
தாவருகிற சேனைகளுக்கெல்லாங் உன்கையஸ்திரமிருக்கை
யிற் பயமென்னவென்று அஸ்வத்தைக் கட்டவிழ்த்து அப்
பாற் கொண்டுபோய் சுதட்சணமரத்திற் கட்டி விட்டுசரஸ்வ
தியாற்றில் ஸ்நானம்பண்ணி நேமநிஷ்டைகளை முடித்துக்
கொண்டு ஒ தோப்படியில் வந்து காமதேனுவை நினைக்க
அக்காமதேனுவானது வந்து அமுதளிக்க இருவர்களும் பு
சித்து கைகாலலம்பிசற்றுநேரமிளப்பாறிக் கொண்டிருந்தா
ர்கள்.

அப்போது இலட்சுமணருடைய தண்டானது மண்ணை
திர விண்ணதிர டமாரபேரிகைவாத்தியங்கள் முழங்கபாலவ
னத்தை விட்டு புறப்பட்டு நமதுசேனைகளானது ஆரவாரத்
துடனே தண்டானது வருகிறபோது குசலவர்கள் அந்தசத்
தங்கேட்டு இன்னம் வெகுசேனைத்திரள் வருகிறதுபோலகா
ணுகிறதென்றிருவரும் அண்டகோளத்தை யளாவிநின்றசு
தட்சணமரத்திலேறி உச்சிக்கிளையினின்று இலட்சு மணரு
டைய தண்டின் பெருக்கத்தைப் பார்த்தார்கள் அதுகங்குக
ரை கொள்ளாதசேனைகளும் யானைகளும் இரதங்களும் குதி
ரைகளும் கண்ணுக்கெட்டாத தூலவில் வருகிறதைக்கண்டு
மரத்தை விட்டிறங்கி இருவரும் ரணக்களத்தைச்சுற்றிக்கொ
ண்டு வருகிறபோது லவனனவன் குசலராசனுடையபிரசண்
ட கோதண்டத்தையும் அம்புருப்பொதியையும்பார்த்துசொ
ல்லுகிருர்.

அண்ணவே, இந்தபெரியவில்லும் அம்புருப் பொதி
யையும் யாரளித்தது சொல்லுமென்ரு னதுகேட்டுகுசலராச
ன்லவனைபார்த்து சொல்லுகிருன். வாருந்தம்பி லவனே உ
ன்னுடன் சத்துருக்கமகாராசன் யுத்தஞ்செய்து உன்னைமூர்
ச்சையடையச் செய்து இரதத்திற் கட்டிக்கொண்டு போனு
ரென்று வனத்துப் பெண்கள் நமது தாயாருக்கு சொன்ன
தாய் நம்முடைய தாயார் நான்மறுவனம் வேட்டையாடி வ
ருகிறபோது அழுதுக் கொண்டிருக்கிற சத்தங்கேட்டு சீக்கிர
மாயோடி வந்துஅம்மா நாங்களிருக்கிறபோது இப்படிஉன

க்கு துக்கமுந் துயரமும்வருவானே னம்மா வென்றேன். அப்போது அம்மாள் வனத்துப் பெண்கள் சொன்னபடி சொல்லியழுது ஸ்ரீமந்நாராயணர் கையில்லும் இந்தஅஸ்திரமும் அம்புருப்பொதியு மழைப்பித்துக் கொடுத்து உன்தம்பிலவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போனவர்களை சம்மாரஞ்செய்து தம்பியை மீட்டுக்கொண்டுவா மகனேயென்று விடைகொடுத்தனுப்பினர்கள். அந்தப்படியேநான் அம்மாள் திருவாக்கைத்தள்ளாமல் வந்தெதிர்த்த இராசாக்களையுஞ் சம்மாரஞ் செய்து உன்னையு மூர்ச்சை தெளியவைத்தேன் தம்பிலவனே என்றான்.

அதுகேட்டு லவனனவன் நம்முடையவில்முறிந்துபோயிற்றே எதிரியினுடைய தண்டாலுல் நெருங்கி வந்து விட்டதே நமதுகையில் வில்லில்லாமற் போயிற்றே ஆகிலும்பெரிதல்லநமக்குஐயர்சொன்ன சூரியமந்திரமிருக்கின்றதல்லவா இப்போது அந்தமந்திர பலனையறியவேண்டு மென்றுதடாகக்கரையில் வந்து நின்று சூரியநமஸ்காரஞ் செய்துசூரியமந்திரத்தை யுச்சாடனஞ் செய்யவே, சூரியபகவானும்லவனுடைய மந்திரத்திலுந்நிய கோறிக்கையறிந்து லவன்முன்பிரசன்னமானர்; அப்படிசூரியபகவான்பிரசன்னமாகவே, லவனனவன் அதிகசந்தோஷத்துடனவரை நமஸ்கரித்தான் அந்த சூரியபகவான் லவனை ஆசீர்வதித்து நம்மை துதிசெய்துவருந்தியழைப்பித்த காரியத்தை சீக்கிரமாய்சொல்லுந்தம்பியென்றார்,

அப்போது லவனனவன் மிகவும்வணக்கத்துடன்சுவாமி அடியேனுக்கு ஒடியாதவில்லும் அம்புருத்தூணியும் மாளாத அஸ்திரமுந் தந்தருளவேண்டு மென்று கந்தமுறுஞ் சுந்திரவடியில் சேவிக்க சூரியபகவான் லவன்மனதில் நினைத்தபடியே தம்முடைய வில்லம்புருப் பொதியுங் கொடுத்து ஜெயமடையக் கடவதென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தனர். அதனைப்பெற்ற லவனனவன் சந்தோஷமாகி முதுகில் அம்புருப்பொதியுங்கட்டி கையில் வில்லைபிடித்துக்கொண்டு தடாகக்கரையை விட்டு வெளியில் வந்துதமையனுக்கு வில்லையும் அம்புருப் பொதியையுங் காண்பித்து சந்தோஷமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது இலட்சுமணருடைய தண்டானது சரஸ்வதியாறுதாண்டி ரணக்களம்வந்து இலட்சுமணர், அனுமார்

ங்கதன், சாம்புவந்தன், நீலன், குமுதன், மத்தகன், மக்க
சன்கெந்தபிரலன்,உல்முகன்,கும்பன்,சாம்பன்,சேகரி,இடும்
பராசன், எமுகன், கோமுகன், துய்யசாதனன், துற்சாவலி,
கன்மந்துவாதி, அகம்பன், அரக்கன், அலுவன் இப்படி
சால்லப்பட்ட (உச) படைத்தலைவர்களும் (எ௨) வெள்ளம்
ராட்சதாளும் (௫000)இராசகுமாரர்களுங் குசலவர்களைக்
ண்டு இந்தசிறுபிள்ளைகளாலே இவ்வளவு சேனைகள் மா
ண்டுபோயிற்றென்று மனங்கலங்கி எல்லாம் ஸ்ரீராமருடைய
ருளை என்றுமனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு ரணக்கள
வந்து சேனைகளைபவுஞ்சிட்டு நிறுத்தி இலட்சு மணரையு
அனுமாரையும் (௫000) இராசகுமாரர்களை நடுவணியில்
றுத்தி அங்கதனையும் சாம்புவந்தரையும் அதற்கு முன்ன
ணியில் நிறுத்தி (உ௫) வெள்ளம் இராட்சதாளையும்(உச000)
காடி இராட்சதப்படைத்தலைவர்களு மதற்குமுன்னணியில்
றுத்தி தான்முன்னின்று ராட்சதபேரிகை யரைவித்தான்
ானராள் தண்டிற்கு சேனுதிபதியான நீலனுனவன் அந்த
த்தங் குசலராசன்கேட்டு மகாசந்தோஷத்துடன் லவனைப்
ார்த்துக்குசலராசன் சொல்லுகிறுன்.

கேளுந்தம்பி லவனே? இந்த தண்டில் வந்திருக்கிறபிர
முகாள்பேரில் நான்யுத்தஞ்செய்கிறேன் நீஎன்னை விட்டுப்பி
யாமல் நின்றுக்கொண்டே சேனைகள் பேரில் யுத்தம்பண்
ணு இன்றையதினம் நல்லயுத்தம்போற் காண்கின்றது சாக்
ிரதையாயிருவென் றுத்தரவுசெய்தான் அவ்வாறே லவனு
ம் வில்லையதிக சீக்கிரத்தில் வளைத்து நாணிபிகிந்து கையிற்
பிடித்தானதுகண்டு குசலராசன் அட்டகாசஞ் செய்து கோத
ண்டத்தை அண்ட கடாகப்படவென்று வெடிக்க அண்டத்
திலுள்ள தேவர்களும் கிலிபிடிக்கநட்சத்திரங்கள்பலபலவெ
ன் றுதிர, பூமியானது நடுங்க ஆதிசேஷன் ரத்தங்களைகக்கிக்
கொண்டொடுங்க, அஷ்ட கெஜங்கள் வீறிட, அஷ்டதிக்கு
ம்அசைந்தாட, இராக்ஷதாளை வளைத்து நாணைசை கொ
ண்டான் அதைஇராக்ஷதாள் கேட்டு திடுக்கிட்டேங்கி சேனு
திபதியான நீலன் சாரதியை யெச்சரித்து இரதத்தை குசல
ராசன் முன்னுக்கு செலுத்தி நீயார் உன்பெயரென்னசொல்
லென்றுன்.

சேனாதிபதியான நீலன்பேரில்
குசலனும் லவனும் யுத்தம் புரிதல்

கலிவிருத்தம்.

விதிமுதலோர்புகழ்கானினுறைந்திடுஞ்சீதை
சதிறெடுத்த தனயருமாசியத்தோனும்
துதிபெருசபைகிணைக்கொருநிழல்சொற்சேனா
பதியெனுநீலனுறங்கொடுசமர்செயவந்தனனே.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட குசலராசனானவன் தம்பியாகிய லவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் அடா, தம்பிலவனே, குறங்கு சொன்னவார்த்தையை கேட்டாயோ குறங்குக்கோவில்லம்பில்லை இராஜாக்களைப்போல இரதமேறிக்கொண்டு நம்மைசட்டை பண்ணுமல் நம்முடைய தாய் தந்தைபேரையும் கேழ்க்கின்றது காட்டில் வாசஞ் செய்யுங்குரங்கு நம்முடைய பாஷையை கற்றுக்கொண்டு நமதுபேரிற் போர்புரிய தேரேறிநேராய் வந்து விட்டது இந்த குரங்குக்குநம்முடையதாய் தந்தைபேரையோ சொல்லுகிறதென்றான். அதுகேட்டு லவனானவன தமையனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அண்ணாவேகாட்டுக் கிழங்கை பிடுங்கிக்கடித்து சுனைநீரைக் குடித்து பாறைமீதுஞ் செடிமீதும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் வானரத்தை இராமன் பிடித்து கும்புகூட்டி சேகவத்திற்கு வைத்துக்கொண்டவனாகவேணும், இந்தகுரங்குகள் நம்மையென்ன செய்யக்கூடும், இந்த குரங்கை யொரு பொருட்டாக எண்ணி நாம் தாய் தந்தை பேரைச்சொல்லுகிறதோ முன்பின்பாராமல்பாணங்களை விட்டு யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைந்துநம்முடைய தாயாரிடஞ் சலுகையிற்போய் சேரவேணுமென்றான் லவனானவன். அப்படி கூறிய லவனுடைய வார்த்தையை குசலராசன்கேட்டு முன்பின் யோசனை பண்ணுமல் சிறுபிள்ளை புத்தியானபடியினால் அம்புருப்பொதியிற் கையை வைத்து நான்கு திவ்யாஸ்திரங்களெடுத்து கோதண்டத்திற் சந்தித்துக்கொண்டு நீலனைப்பார்த்து அடா, நீலனே, நீஎன்னவார்த்தை சொல்லுகிறாய் இராமன் உப்பைத்தின்று இராமனுக்குஷத்திரிகள் வந்து விளைத்துக்கொண்ட வேளையில் அவர்களுக்கு நீங்கள் பயந்து பிரியவசனஞ்சொல்லி உயிர் தப்பித்துக் கொள்ள என் தாய் தந்தைபேரை கேழ்க்கவந்தாயோ அப்படி தாய் தந்தையர் பேரை எனக்கு சமதையான பனிதருக்கல்லவோ நான் சொல்லவேண்டியது காட்டில் வாசம்பண்ணப்பட்ட குறங்குக்கோ நாம் சொல்லுகிறது அடா குரங்கே

யாவ்ஸதிரங்
வென்று அதிகோபாக்கினியுடன் நான்குதிவ்வியாவ்ஸ திரங்க
ளையும் விட்டுவிட்டான். அந்தநான்கு திவ்வியாவ்ஸ திரங்க
ளும் விடுபட்டு தகத்தகாயமாய் தங்கக்கட்டுகளுடன் பிண்ட
பட்சியிறகுபூண்டு ஒன்றோ டொன்றுராய்ந்துக் கொண்டு நெ
ருப்புப்பொறிபறக்க அதிவேகத்துடன் வருகிறபோது நீல
னைவன்கண்டு ஏதடாசிறுபிள்ளை புத்தியைக்காண் பித்தாய்
பார்த்தாயோ வென்று அதிகோபங்கொண்டு இரதத்தைவி
ட்டுக்குதித்து ஆகாயமளாவிய ஒரு ஆலவிருஷத்தின மேல்
பாய்ந்து மடமடவென்று வேருடன் பிடிங்கி அடியும் நுனி
யும்தரித்துபோட்டு தண்டாயுதம்போற்பிடித்து கரகரவென்
று குசலவாள்பேரில் வருகிற திவ்வியாவ்ஸதிரங்களைத் தடாய்
த்துக்கொள்ளவே குசலராசன் லவனைப்பார்த்து ஏதடா குர
ங்கு மகாபலவான்போல் காண்கிறதென்று கோபங் கொண்டு
இராக்ஷதசேனைகள் பேரில் லவனும் நீலன்போல் குசலரா
சனும் முனைந்து யுத்தஞ்செய்யத்தலைப் பட்டார்கள் அப்போ
து(உரு) வெள்ளம் இராட்சதாளும், இருபத்து நாலாயிரங்
கோடி படைத்தலைவர்களும் வில்லைவளைத்து அனேக அவ்ஸ
திரங்களை வாரிக்குசலவர்கள்பேரில் பாணம்விடுகிறபோதுஇ
ருபத்தைந்து வெள்ளம்இராட்சதாளும் இருபத்துநாலாயிர
ங்கோடிபடைத் தலைவர்களும் எத்தனைபாணம் விடவேணு
மோ அத்தனைபாணமென்று கணக்கறிந்துக் கொள்ளுங்கள்
ஒரு வருஷகாலத்தில் ஈசானிய மூலையிலிருந்து மேகமானது
விடுபட்டு இடிமின்னல் பெருங்காற்றுடன் குமுகுமுவென்று
சந்தித்து சந்துபிசகாமற் சரவருஷம் ஒண்ணரை நாழிகைப
ரியந்தம் பொழிந்தாலெப்படியிருக்குமோ அப்படியாக இரா
ட்சதாள் ஒய்வு ஒழிச்சலில்லாமல் குசலவர்கள்பேரிற் பொழி
கிறபோது குசலவர்கள் மிதமில்லாத பாணங்களை இராட்ச
தாள்விடப்பட்ட அவ்ஸதிரங்களின் மீதில்பிரயோகஞ்செய்து
விட்டறுத்து அதிகமாக ஆயிரந்திவ்வியாவ்ஸதிரங்களை யெடு
த்து வில்லிற்சந்தித்துப் பிரயோகப் படுத்தினார்கள்:

அந்த திவ்வியாவ்ஸதிரங்களானது வில்லில்விடுபட்டுஒன்
றோடொன் றுராய்ந்து நெருப்புபொறியை கக்கிக் கொண்டு
அதிவேகமாய் வருகிறபோது இரட்சதாள் அனேகபாணங்
களை மழைபொழிவதுபோல் குசலவர்கள் விட்ட பாணவ்ஸதி
ரத்தின் பேரில் விடடார்களது.வந்துபாய்ந்து குசலவர்கள்
விடட பாணங்களினலடிபட்டு பூமியில் விழுந்து போயிற்று

அப்போது குசலவர்களுடைய அஸ்திரமானது இராட்சதாள்விட்ட அஸ்திரங்களை எல்லாம் பரித்துக்கொண்டு இராட்சதகூட்டங்களில் விழுந்து அவர்களுடைய சிரசைக் கரகரவென்று பூமியிலறுத்துத் தள்ளிவிட்டது.

அதுகண்டு நீலனனவன் கண்களிரண்டுஞ்செவ்வானம் போற்சிவக்க, காதுகளிரண்டிலும் புகைகளெழும்ப அதிக கோபாக்கினியுடன் கையிற்பிடித்திருந்த ஆலவிருக்ஷத்தை திறுகிறென்று சுழட்டிக்குசலராசன் வில்லைப்பார்த்து விட்டெறிந்தான் அந்தவிருக்ஷமானது சுழன்றுகொண்டு வருகிறபோது குசலராசன்கண்டு நான்கு நாராசபாணத்தைவில்லிற் சந்தித்துப் பிரயோகப்படுத்திவருகிற ஆலவிருஷத்தை தூறுபத்தலாகப் பிள்ந்தெறிந்துப் போட்டான். அதுபோகவே நீலனனவன் கோபமாகி இறந்துகிடக்கிற இராட்சதாளுடைய இரும்புத்தண்டாயுதத்தைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டுஓட்டமாயோடி வருகிறபோது குசலராசன் (௧0) திவ்வியாஸ்திரத்தைவிட்டு நீலன்கையில் பிடித்திருந்த தண்டாயுதத்தையும் பஸ்மீகரம் பண்ணிவிட்டான் பின்னும் நீலனனவன் வால்மீகருடைய வனத்தில் அண்டகோளகை மட்டும்வளர்ந்திருக்கின்ற ஆல விருட்சங்களையும் அகில் விருட்சங்களையும் தேக்கு விருட்சங்களையும் மடமடவென்று பிடிங்கி குசலராசன்பேரில் விட்டெறிந்தான் அதுகள் புறப்படவே குசலராசன் கண்டு ஏதடாகுரங்காலல் நாம்விடப்பட்ட பாணங்களையு மறுத்துத்தள்ளி பலமான யுத்தம் பண்ணுகின்றது இந்த குறங்கை கொல்லவேணுமென்று அனேகபாணங்களை நீலன்பேரில் விடுத்து சரீரத்தை சல்லடைக்கண்களாக துளைத்துவிட்டான் அதனல் நீலனுடையசரீரங்களில் துளைபட்டு இரத்தங்கள் பீறிட்டு தாரைதாரையாய் வடியப் பின்னுந் தைரியம்விடாமல் மலைகளை எடுத்துவந்து போடத்தலைப்பட்டான் அம்மலைகளை எல்லாம் குசலன் அஸ்திரங்களினற்பொடி செய்துவிட்டான்.

அதுகண்டு நீலனனவன் ஏதடா நாம் ராவண கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து அதிகாயன் கும்பனிகும்பன் பர்வனன் என்று சொல்லப்பட்ட அதிவீரசூரபராக்ரமமுள்ள ராட்சத சிரேஷ்டர்களுடன் இண்டாயிரம் வெள்ள ராட்சதர் களுடன் யுத்தஞ்செய்தோம் அவர்களும் வரப்பெற்ற அஸ்திரங்களை எடுத்துவிடார்க ளவரிவர்கள் விட்ட அஸ்திரத்தினு

டைய சுறுக்கும் ...க்கிப்படி தைத்து உதிரம் பீறிட்டோடி
ன துமில்லேஇந்த...லனுடைய அவ் திரத்தி னுடையசுறுக்கு
சரீரமெல்லாத்து...பப்பட்டு ரத்தங்கள் பீறிட்டது பார்த்தா
யோவென்று கோபாவேசனுகி ஏிவ்வென்று ஆகாயமார்க்க
மாக கிளம்பி குசலராச னுடைய வில்வின்பேரில்வந்து குதித்
தானப்படி குதித்தவானரசேனுதிபதியான நீலனே குசலராச
னனவன் தனது வில்லினுலே தட்டினமாத்திரத்தில்(ா)யோ
சனே பதிங்காதவழி தூரத்திற்போய் விழுந்தான்.

அதுகண்டு குசலராசன் நகைபுரிந்து லவனேப்பார்த்து அடா தம்பிலவனே! குரங்கினுடைய சேஷ்டைபோ...மற் போய்விட்டது இப்படி துஷ்டத்தனமுள்ள குரங்குகள் எத் தனே குரங்கள் வந்திருக்கின்றதோ தெரியவராதென்று ஒரு வர்க்கொருவர்பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ராட்சதாளுடை யபடைததலேவர்கள் குசலவர்களே வளேத்து உள்ளே போட் டுக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கையில் சேனுதிபதியான நீலனுன வன்(ா)யோசனே பதிங்காதவழியிற்போய்த்திரும்பி அதிவே கமாய்ப்புறப்பட்டுகுசலராஜனேக்கொல்லவேணுமென்று பிர மாணட கெதியாயிருக்கப்பட்டபர்வதத்தை தூக்கிக்கொண்டு வந்து குசலராஜனேபார்த்துச்சொல்லுகிருன் அடா! குசல னே? என்கையிலிருக்கிறபர்வதத்தைபார்த்தாயோஇந்தபர்வ தத்தைவிட்டு உன்னேக்கொன்றுபோடுவேன் அப்படிவராமு ன்னம் அஸ்வத்தை விட்டு எங்களெஜமானுகிய இலட்சும ணப்பெருமாளே வணங்கிபபிழைத்தா லுன் னுயிர்தப்பித்தாயு டன்பிள்ளேயாய்போய்ச்சேர்வாய் இல்லே என்ருல் என்கையி லிருக்கிற பர்வதத்தை விட்டுக்கொன்றுபோடுவேன் பாரடா குசலனே என்ருன்.

அதுகேட்டு குசலராசன் கடிந்து சொல்லுகிருன். அடா! வானரனே? நல்லவசனங்கூறினுய், உன்னுடைய சேவகமும்பலமுமென்னுடைய கோதண்டத்தின் முன்னளவிற் கண்டுவிட்டேன் அப்போதில்லாதபலாபலன் இப்போதிந்த மலேயினளவில் உனக்குவந்துவிட்டதோ நீ போடப்பட்டம லேயை எதோபோடுபார்ப்போமென்ரு னப்படிச்சொன்னகுச லராஜனுடையவார்த்தையை நீலன்கேட்டுகடினகோபமுண் டாகிகையிலிருந்தபர்வதத்தை விட்டெறிந்தான. அந்தபர்வ தமானது சுழன்றுவருவதைக்குசலராஜன்கண்டு சீக்கிரமாய் தன்னுடையவில்லிலனேக திவ்யாஸ்திரங்களேச் சந்தித்துவ ருகிற பர்வத்தினபேரிற் பிரயோகம் பண்ணினுன் அந்ததிவ்

யாஸ்திரங்களும் விடுபட்டு வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறை த்துக்கொண்டு வந்து அப்பருவதத்தை தும்சம்பண்ணி யும் அப்பாணத்தின் வேகமடங்காமல் நீலனுடைய நெஞ்சு க்குழியிற்பட்டும். பிடரியிலுருகிப்போய்விட்டது அப்போது நீலனானவன் ஸ்ரீமந்நாராயணரை நினைத்து கண்ணீரானது இருபக்கத்திலும் ஆறுயோடவிட்டு பிராணனைவிட்டான்.

அப்போது இராட்சதப்படைத்தலைவர்கள் சினங்கொ ண்டு இந்திரபாணஞ் சந்திரபாணம் மேகபாணம் நாகபாண ம் என்றுசொல்லப்பட்டபாணங்களை மிதமில்லாமற் குசலரா ஜன்பேரில் மோகமாய்க் குடங்கொண்டு பொழிவதுபோல பொழியத்தலைப்பட்டார்கள் அந்தபாணங்களும் வில்லைவிட் டுஒன்றின்மேலொன்றாய்ச் சடசடவென்றெரிந்துக்கொண்டு வேகமாகவருகிறபோது குசலராஜன்கண்டு வாய்வாஸ்திரமு ம்வருணாஸ்திரம் பிரம்மாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம், சூரி யாஸ்திரம் எமனாஸ்திரம் என்றுசொல்லப்பட்ட அஸ்திரங்க ளையெடுத்து வில்லிற்றொடுத்துப்பிரயோகம்பண்ணினான். அ துகள் க௰௱௲ க0000 மாகியவடவாமுகாக்கினிக்கு சமதை யாய் நெருப்புகளை வாரியிறைத்துக்கொண்டு படபடவென்ற சத்தத்துடன் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு இராட்சதப்படைத் தலைவர்கள் விட்டபாணங்களை குசலராசன் முன்போகவொ ட்டாமல் வருகிற பாணங்களையெல்லாம் அறுத்துத்தள்ளிவி ட்டு இராட்சதப்படைத் தலைவர்கள்பிடித்திருந்தவில்லையு மா ர்பிலணிந்த கவசங்களையு மறுத்துவிட்டது. அதுகண்டு இ ராட்சதப் படைத்தலைவர்கள் மறுவில்லெடுத்துமகா உக்ராகா ரத்துடன் காளியாஸ்திரம், பர்வதாஸ்திரம் நாராயணாஸ்திர ம், சிங்கமுகாஸ்திரம், சண்முகாஸ்திரம், கமலாஸ்திரம், கருடாஸ்திர மென்று சொல்லப்பட்ட அஸ்திரங்களைவி ல்லிற் சந்தித்து மந்திராபூதிகள் செய்து குசலராஜனு டைய மார்பிற்கும், தோளிற்கும். தண்டகத்திற்கும் வில்லுக் கும் லக்குபார்த்துபிரயோகம்பண்ணிவிட்டார்கள்.

அப்படி (உ0சா)கோடி இராட்சதப்படைத் தலைவர்க ளும் விட்டபாணங்களானது அண்ட ரண்ட புவனங்களும அதிர ஆவென்று வாயைத்திறந்துகொண்டு அக்கினியைக்கு

பீல்குபிலெறு கர்கிக்கொண்டு குசலராசன் எங்கே எங்கேயெ
ன்று தேடிக்கொண்டு வருகிறபோது குசலராசன் கண்டுமகா
கோபங்கொண்டு தன்தாயார் கொடுத்தநாராயணுஸ்திரத்தை
எடுத்து பூசைசெய்து வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகம் பண்ணி
னன், அந்தநாராயணுஸ்திரமான து வில்லில்விடுபட்டுஅண்
டபகிரண்டம் ஆயிரத்தெட்டண்டங்களுந் துலுங்க, அண்ட
த்திலுள்ள தேவர்களும் பயந்தோட, அண்டகோளகையுந்
திகுதிகென்று பற்றி எறிய, அண்டச்சுவர்களும் வெடிக்க
ஆங்கார ஓங்காரத்துடன் அநேகமாயிரரூபங்கொண்டு இரா
க்ஷதப்படைத் தலைவர்கள்விட்ட அஸ்திரங்களுக்கெல்லாம்
பதிலஸ்திரங்களாக ஒன்றுக்கொன்று ஊடுதாக்கி கமளிகரம்
பண்ணிவிட்டு வில்லம்புபிடித்த (௨,000) கோடி இராக்ஷதப்
படைத்தலைவர்களையும் (௨௫,000) வெள்ளம் பரிசேனைகளை
யும் கரகரவென் றறுத்துத்தள்ளி திருப்பாற்கடலில் ஸ்நான
ம்பண்ணி குசலராஜனுடைய அம்புறுப்பொதியில் வந்தடை
ந்தது.

அப்படி (௨௫,000) வெள்ளம் யானைதேர் பரிசேனைகளு
ம்(௨௫,௲) கோடி படைத்தலைவர்களும் மாண்டுஉதிரவெள்
ளமானது (௨) பனைமரமுயரம் ஆறுபோலோடத் தலைப்பட்
டது. அந்த உதிரவெள்ளமானது ஆனைதேர் பரிசேனைகளை
புரட்டிக்கொண்டு போகையில் தலையில்லாத முண்டங்கள்
எழுந்துகூத்தாட, அந்தமுண்டங்கள்பேரிலேகழுகுகள் கூத்
தாடவும் டாகினி ஜாகினி, பூதப்பிசாசுகளும் பிணங்களைப்
பிடிங்கிப்புசித்து இராக்ஷதர்களுடைய டமாரபேரிகளை கழு
த்தில் மாட்டிக்கொண்டு உதிர வெள்ளத்தி லோடுகிறதையும்
இராக்ஷத சேனைகளும் படைத்தலைவர்களுமாண்டு தலைமாடு
கால்மாடு தெரியாமல் விழுந்துகிடப்பதைக்கண்ட வானரா
ளும் வானரப்படைத்தலைவர்களும் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்
அப்பப்பா இவனுடைய கரவேக சரவேகந்தானென்ன இவ
ன் வில்லின் பெருமைதானென்ன இவன் புஜபலபராக்ரமந்
தானென்ன இவனோ ஒட்டைசாணில்லை இவன் பிடித்திருக்
கிற வில்லைப்பார்க்கச்சே கெற்பங் கலங்குகிறது நாமோ? இரா
வணன், கும்பனிகும்பன், அதிகாயன், கும்பகர்னன் முதலா
னஇராக்ஷத சிரேஷ்டர்களோடு யுத்தஞ்செய்து செயங்கொ
ண்டோம் அந்த கூட்டத்திலேயும் இப்படிப்பட்ட கரவேக
சரவேகத்துடன் பாணந்தோடுப்பாரையுங் காணோம், இவன்
முன் சாம்புவந்தர் எப்படி நிர்வகிக்கப் போகிறாரென்றுயோ
சனையானார்க ளந்தசமயத்தில் (௨௫) வெள்ளம் வானராளும்

(உசா) படைத்தலைவர்களும் மலைவனங்களையும் விருக்ஷங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து குசலவர்கள்பேரில்யுத்தஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கையில் இரத்தமழைபெய்தது அதனைஇலக்ஷுமணர் அங்கதன்சாம்புவந்தர் முதலானவர்களுங்கண்டு திடுக்கிட்டார்கள் அப்போது இலட்சுமணரானவரனுமாரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். வாரும்அனுமாரே நாம்அனேக யுத்தங்களில் கைகண்டிருக்கிறோமந்த யுத்தங்களில் நமக்கிப்படிக்கொத்த அவசகுனங்கண்டதில்லை இப்போதிந்த குசலவர்கள் யுத்தத்தில் நமக்கு துன்பத்துக் கடையாளமான சகுணங்காணவேண்டிய தென்னசொல்லும் அனுமாரேயென்றார். அதற்காஞ்சநேயர் சொல்லுகிறார், வாரும் இளையபெருமாளே சதகண்டராவணன் முதலான மூவருடைய யுத்தத்திலேயும் நம்முடைய சேனைகள்பேரில் இப்படிக்கொத்த இரத்தமழை பேய்ந்ததில்லை மகாலக்ஷுமியில்லாதபடியால் ஸ்ரீராமருடையயாகத்திற்கு பின்னம்வந்தது யென்று மனங்கலங்கினவராய் திரிகாலங்களையும் உணர்ந்த அனுமார்சொன்னார்.

அதைக்கேட்ட இலட்சுமணர்பதிலுத்தரவுசொல்லாமல் மௌனமாயிருந்து விட்டாரப்போது குசலராசனனவன் பிரசண்ட கோதண்டத்தில் நாராசபாணங்களை மிதமில்லாமற் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டானந்த பாணங்களும் வில்லில்விடுபட்டு ய-ா-கூ-க௦.000-கோடிசங்கம் மகாசங்கமென்று சொல்லப்பட்ட கணக்கில்லாத பாணங்கள் பிறந்து நாகசற்பம் போற் சீறிக்கொண்டு வந்து வானரப் படைகளின் மீது விழுந்து கொல்லத் தலைப்பட்டது அப்போது வானரர்கள் கால்வேறு கைவேறு தலைவேறு உடல்வேறு, சதைவேறு, எலும்புவேறாக .விழுந்து, உதிரவெள்ளம் ஓடிற்று, இப்படி வானராள் மாண்டுபோகவே, குமுதன். ராம்பன், உல்முகன், கெந்தமாதனன், அரக்கன், மந்துவால், கேசரி, அகம்பன் யென்ற (அ) வானரபடைத்தலைவர்களும் மகா கோபத்துடனேபேருக்கொருமலையைப்பிடுங்கி குசலன் தலையைஉடைக்கிறோமென்று குசலவர்கள் முன்னின்றுக்கொண்டு அடா சிறுபிள்ளாய்பதராதே ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறோம் கேள் நீமகா சிறுபிள்ளை உன்னோடுயுத்தம்பண்ண எங்களுக்கு ஞாயமில்லை ஆகையால் எங்கள் அஸ்வத்தைவிட்டு இலட்சுமணப்பெருமாளை வணங்கி சேவித்துக் கொண்டால் தாயுடன் பிள்ளையா

ய்ப்போய்ச்சேருவீர்களென்று பிரியவசனத்தோடு சொன்னர் களதனைக்கேட்டகுசலராசன் அந்த(அ)வானரப்படைத்தலை வரைப்பார்த்து குலுங்கநகைத்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிரு ண்டா வானரங்களே, நல்லதந்திரஞ்சொல்லி தப்பித்துக்கொ ண்டுபோகவந்தீர்கள் நீங்களும் ஒருசேவகரென்று சேவகத் தில்வைத்துக்கொண்ட இராமன் உங்களிலும்பலவானயிருப் பானே நீங்கள் தப்பித்துக்கொண்டு போகிறேமென்றாலும் நான்விடுவேனென்று நம்பவேண்டாம் நீங்கள்ஒன்ருய்க்கூடி வந்துசபதவார்த்தையை பேசிக்கொண்டு மலையைப்போடுகி ரேமென்றீர்கள் அந்தமலையை எதோபோடுங்கள் வானரங் களேயென்ருன்.

அப்படிகூறிய குசலராசனுடையவார்த்தையைக்கேட்ட வானரவீராகள் மகாகோபங்கொண்டு அட்டகாசஞ்செய்துகு சலவன்பேரில் தங்கள்கையிலிருந்தமலைகளை விட்டெறிந்து விட்டு ஆகாயமளாவிய விருட்சங்களைபிடுங்கி அடியும் நுனி யுங்கொய்துநடுத்துணுக்கையைதண்டாயுதம்போலே கையிற் பிடித்துக்கொண்டுவருகுமுன்னமே கிறுகிறுவென்று சுழன் றுவரும்மலைகளைக்குசலராசன்பார்த்து (அ) திவ்வியாஸ்திர மெடுத்துவிடுத்து வருகிறமலையை துளிதப்படச்செய்துவிட்டு விவ்விலனேகபாணங்களை சந்தித்துவருகிற வானரவீரர்கள் பேரிலே ஐப்பசிகார்த்திகைமாதத்தில் யீசானியமூலையிலிருந் துவிடுபட்டு இடிமின்னல்குமுறலுடன் மழைபெய்தால்எப்ப டியோ, அப்படிபோலே பாணங்களைப் பொழிந்துவிட்டா ன துகளுங்காலகோடிவிஷம்போல் சீறிக்கொண்டுவந்து வா னரப்படைத்தலைவர்கையிலிருந்ததண்டாயுதத்தையும் பொடி யாக்கிவிட்டு அவர்கள்பேரிலுஞ் சுருக்குசுருக்கென்றுரைத்து குறுதிகள்பீறிட்டோடச்செய்தது அப்போதுவானரவீரர்க ள் அதுகளையெல்லாமுதறிப்போட்டு இறந்துகிடக்கிற இரா ட்சதாளுடைய கத்திகேடயங்களை எடுத்துக்கொண்டுவந்து முன்கந்துபின்கந்து முப்பத்திரண்டுகந்தும்பாய்ந்துகுசலரா சனைவெட்டவேணுமென்றுஓடிவரும்போதுகுசலராசன்கண் டுநாலிரண்டெட்டு கண்டங்கத்திரிபாணமெடுத்துவிடுத்துகத் திகேடயம் பிடித்திருந்தகையையறுத்துதள்ளினை. அவர் கைகள்பூமியில்விழவே(அ)வானரவீரரும் கோபங்கொண்ட வராயெழும்பி குசலராஜனை உதைத்துகொல்லவேணுமென் றுவருகிறதை குசலராசன்கண்டு இவர்களுடைய சாமர்த்திய ந்தானென்ன கையற்றுஞ் சரீரங்களெல்லாந் துளைப்பட்டுஞ்

சாகாதிருக்கிறார்கள் நல்லது ஆகட்டுமென்று நாலிரண்டெட்டுஅர்த்தசந்திராஸ்திர மெடுத்துவிட்டு வானரப்படைத்தலைவர்கள் சிரசுகளையறுத்துத்தள்ளினான். அவர்கள் மாண்டுபோகவே வானரதண்டில் கூக்குரலெழும்பத் தலைப்பட்டது.

அப்போது இடும்பன், பரசன், திருமுகன் மத்தகன், மக்கான், கும்பன், சரவலி, துன்முகன், முதலான படைத்தலைவர்களும், மகாகோபத்துடன் கடுகடுத்து பேருக்கொரு விருட்சங்களை பிடுங்கிக்கொண்டு அடியும்நுனியுந் தரித்துவிட்டு கையில்பிடித்துக்கொண்டு ஓடிவரும்போது குசலராசன்கண்டு அதிகோபங்கொண்டு வில்லை நிறுத்தி அனேகபாணங்களைச் சந்தித்து மாரிசொரிவதுபோல் ஓய்வில்லாமல் ஒருஜாமபரியந்தம் சரமாரியாய்பொழிகிறபோது வானரப்படைத்தலைவருடையசரீரமெல்லஞ் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைப்பட்டுகுருதிகள் தாரைதாரையாய் பீறிட்டோடிவழிந்து பூமியில்விழுந்தது அது எத்தன்மையாயிருந்ததென்றால். முன்னால் இந்திரசித்தனானவன் இராவணசம்மாரகாலத்தில்(உச) படைத்தலைவர்பேரிலுமனேந்துபாணங்களை விட்டுசரீரங்களைச்சல்லடைக்கண்களாக எப்படி துளைத்து விட்டானோ அத்தன்மையாயிருந்தது மேலும்குசலராசனுடைய அஸ்திரங்களினால் வுதையுண்டவானரப்படைத்தலைவர்களுடைய சரீரங்கள்தளர்ந்துகைகால்ஓய்ந்துநடக்கச் சீவனற்று சுவாசமின்றி ஸ்ரீராமா ராமா ரகுநந்தனாவென்று வாய்விட்டலறிசாவுக்குச் சமதையானவர்களாய் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார்கள்.

அதுகண்டு குசலராசன் சந்தோஷமாய்இன்னஞ்சிறிது வானரப்படைத்தலைவரும் வானராளுமிருக்கிறார்களவர்களையுங்கொன்று இராசாவாய் வந்திருக்கிற இலட்சுமணரையுங் கொன்று அஸ்வத்தைக்கொண்டுபோகவேணுமென்று மனதிலெண்ணினவனாய் முன்னணியில்வந்து நின்று வில்லிலனேகபாணங்களைசந்தித்துவிட்டு கொல்லுகிறபோதுவானரசேனைகள்கால்வேறு,கைவேறு, எலும்புவேறுவேறாகவிழுந்துஉதிரவெள்ளமானது ஆறுபோலஓடியது அப்போது ராமபாணங்களினால்காயம்பட்டுமுன்வைத்தகாலைபின்வைத்துஒருவ்ருடன்ஒருவர்சொல்லாமல்ஓடினார்கள் அவ்வேளையில்சிலது

வானரப்படைத்தலைவர் அவர்களை ஓடவொட்டாமல் மடக்கி
க்கொண்டு சொல்லுகிருர்கள்.

அப்பா வானரர்களே முன்னம் இராக்ஷதாளை செயித்து
பெற்ற கீர்த்தியை இன்றேயொழிந்து தேவர்கள் நகைக்க அப
கீர்த்திபெற்றேம், இப்போது குசலவரைஜெயிக்க சாமர்த்தி
யம் உங்களுக்கில்லையோ ரோஷபாஷந்தான் வுங்களுக்கில்லை
யோ நாமெல்லோரும் ஒருமுகமாய்கூடி குசலவர்களை ஜெயிக்
கக்கூடாதோவொடினலும் ஸ்ரீராமதுரோகம்விடாதேபயப்படா
தே நீங்கள்வாருங்களென்று ஒன்ருய்க்கூடி மலைகுன்றுவிரு
ட்சங்களைபிடுங்கிக்கொண்டு குசலன்பேரில் கரகரவென்றுசுழ
ட்டிவிட்டார்கள் அதனைக்கண்ட குசலராஜன் தனுசிலனேக
அஸ்திரங்களைச் சந்தித்து சரசரவென்றுவிட்டு மலைகுன்று
விருக்ஷங்களை தவிடுபொடியாக்கிவிட்டு அவர்களையுங்கொன்று
உதிர ஆரோடும்படிச் செய்துவிட்டான்.

அதனைக்கண்ட இளையபெருமாளாகியஇலட்சுமணர்சிந்
தாக்கிரந்தராய் மகாகோபத்தோடு செவ்வானம்போலிருகண்
களும்சிவக்க, கையிலிருந்த வில்லைவளைத்து நாணிபூட்டி
பல்லை நெறநெறவென்றுகடித்து மீசைபடபடவென்றுதுடி
க்க, உக்கிரத்துடன் சாரதியை அதட்டினமாத்திரத்தில் இர
தமானது குசலராஜன் முன்வந்துவிட்டதனைக்கண்ட வான
ரசிரேஷ்டர்களாகிய அனுமார், அங்கதன், சாம்புவந்தரும்
இலட்சுமணர்முன்னமேவந்தடிபணிந்துகைகட்டிவாய்பொ
த்திமிகுந்தவணக்கத்துடன் நின்றுசொல்லுகிருர்கள்கேளும்
இளையபெருமாளே தாங்களெல்லாமிருக்க எந்தப்படைமுழு
கிப்போச்சுதென்றுவில்லெடுத்தீர் பாலன்பயப்படுவான். வில்
நாணியைத்தளர்த்திவிடும், யெதிரிமீதில் இராமபாணந்தொ
டுத்தாப்போல் நாங்களிருக்க தாங்கள்போவது தகுதியல்ல
நில்லுஞ்சற்றுநேரம் தேவரீர் வேடிக்கைப்பார்த்துக்கொண்
டிருங்களென்று அனுமார் அங்கதன், சாம்புவந்தர்சொல்ல
இலட்சுமணர் கோபமடங்கி வில்நாணியைத் தளர்த்தினர்.

இவையெல்லாம் குசலராசன்கண்டு நல்லதாகட்டுமென்
றுபல்லை நெறநெறவென்றுகடித்து வில்லைக் குமுகுமென்று
குணத்தொனிபண்ணிநின்ருன். அந்தசத்தமானதை அனு
மார் அங்கதன் சாம்புவந்தன் முதல் சகல இராசாக்களும்மந்

திரி பிரதானிகளுங்கேட்டு மனது தியக்கங் கொண்டார்கள். இலட்சுமணரும் குணத்தொனிபண்ணின சத்தங்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு நமதுதமயனுடைய கோதண்டத்திற்கு நிகராமென்று அனுமார் அங்கதன்சாம்புவந்தருக்குக் காண்பித்து இந்தப்பிரசண்ட கோதண்டத்திற்குமுன்னே சூலபாணியாய் விளங்கப்பட்ட காலகண்ட திரிநேத்திரமுடையவர் பூதப்படைகளுடன் எதிர்வந்தாலும் இவன்முன்னின்றாலும் முன்னிற்க மாட்டார்கள். இதுமகாபலம்பொருந்திய வயிரகோதண்டம் இந்தக்கோதண்டத்தினுடைய பெருமையைச்சொல்லஎன்னால்முடியாது யுலக்முழுகிப்போகிற காலங்களிலேயும் இந்தப்பிரசண்ட கோதண்டத்தை எடுக்கிறதில்லை இப்போதிந்த பிரசண்ட கோதண்டத்தை யார்எடுத்து உலகத்தை முழுகப் பண்ணினார்களோ தெரியவராது இந்த பூலோகத்து நரஜென்மங்கள் என்னபாவம் பண்ணினார்களோ கடல்கொள்ளாதயானைதேர் பரிவாரங்களை க்ஷணநேரத்தில் உதிரவெள்ளத்தில் கலந்துவிட்டான்.

இவனுடைய சேவகந்தானென்ன, அந்தப்பரஞ்சுடராயிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமபிர்மத்திற்கு பிடிபடுமே யல்லாமல் மற்றபேர்கையில் பிடிக்கப்பலம்போருது இதிலேதெரிந்துக்கொள்ளும் அனுமாரேயென்றார் இலட்சுமணப் பெருமாளானவர். அதைக்கேட்டஅனுமார் அங்கதன்சாம்புவந்தர்முதலாகிய இராசாக்களும் மனதுதிடுக்கிட்டு முன்வைத்தகாலை பின்வைத்தார்கள். அதைக்கண்ட இலட்சுமணப்பெருமாள் தன்தமையனாகிய ஸ்ரீராமபிரமத்தைமனதிலெண்ணினவராய்மகாதைரியங்கொண்டு அனுமார் அங்கதன் சாம்புவந்தரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். வாரும், வானர சிரேஷ்டர்களேஸ்ரீராமாராமாவென்று துதிபண்ணி தைரியத்துடன் நின்று குசலவன்வில்லை லகுவிற் பிடித்துக்கொள்ளவேணும் அதற்குப்பின்சிறுபிள்ளையான லவனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ளவும் வேணும் அவனுக்கோ யானைதேர் பரிவாரங்களில்லை பாதசாரியாய் நின்றுயுத்தம்பண்ணுகிறான் அப்படிப்பண்ணுகிறவன்பேரில் வில்லெடுத்து யுத்தம் பண்ணினோமேயானால் தேவர்கள் நகைப்பார்கள் ஸ்ரீராமபிரமந்தான் என்ன சொல்லுவாரென்றார் அதைக்கேட்டு அதி வினயத்தோடு இலட்சுமணரைநோக்கி அனுமாரானவர் சொல்லுகிறார்.

கேளும், இளையபெருமாளே கின்னபாம்பானலும்பெரி யதடிகொண்டடிக்கவேண்டும் அவர்களைப்பார்த்தால் ஸ்ரீராம ரைப்போல வடிவழகும் நடையுமாயிருக்கிருர்கள் அந்தச்சி றுபிள்ளைகளினுடைய வாய்விசேஷத்தைக்கேட்டு யுத்தம்ப ண்ணுவோம் இனி ஒருக்ஷணப்பொழுதில் கண்டறிந்துவி டுகிறனென்று இலட்சுமணரைச்சேவித்து குசலராசன்முன் னுக்கு அங்கதன் சாம்பவந்தர் திரும்பினர்கள். அதைக்கண் டகுசலராசன் தம்பியாகிய லவனைநோக்கி ஒருவசனஞ்சொல் லுகிருன். வாருந்தம்பியவனே அதோவருகிற மூன்று குரங் குகளைப் பார்த்தாயோ இரதத்தை நடத்திவந்தராசனை முக் கேவைத்து மடக்கிக்கொண்டு இரண்டொரு விசேஷஞ்சொல் லிநிறுத்திப்போட்டுத்தாங்களே சாமர்த்தியரென்று அதிக வேகத்தோடு வருவதைப்பார்த்தால் நம்மையெதிர்த்துயுத்த ம்பண்ணிக்கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள் போற்காண்கிறது முன்வந்துயெதிர்த்து மாண்டுபோன குர ங்குகளுக்கெல்லாம் யெசமான்போற்காணுகின்றது இந்தமூ ன்றுகுரங்களுடனே நான்யுத்தம்பண்ணுகிறேன் பின்னேயி ருக்கிற இலட்சுமணன்பேரிலும்சேனைகளின்பேரிலும் நீயுத் தஞ்செய் இந்தவேளையென்னுடனின்றுயுத்தம் பண்ணவே ண்டாம் சலுதியில் இராட்சதப்படைகளை வெல்லவேண்டும் தம்பியென்றுசொல்லியவார்த்தை லவன்கேட்டுவாருமண்ண வே செங்குரங்கு கருங்குரங்கு ஒருகுட்டக் குரங்குமாக வருகி றதைப்பார்த்தால நீர்சொல்லியபடியே செய்வாற்போற்கா ணுகின்றதாகையால் தாங்கள் மிகுந்த சாக்கிரதையுடன் நி ன்றுயுததம்பண்ணு மண்ணவென்று சற்றிடைந்துபோய்யு த்தஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அனுமார், அங்கதன், சாம்புவந்தர், இம் மூவரும் அதிகவேகத்துடன் வந்தெதிரில் நின்று குசலவர்க ளைப்பார்த்து அனுமார் ஒருவசனஞ்சொல்லுகிருர். தம்பிசி றுபிள்ளைகளா காட்டுகிழங்குகளைத்தின்று சுனை நீர்குடித்துப் பாரைமேல் படுத்துகிடக்கிற குரங்குகள் உங்களை யென்னப ண்ணினதென்று இப்படிக்கொன்று பிணக்குவியலும் இரத் தப்பிரளயமுமாக்கிவிட்டீர்கள் அதிருக்கட்டும் நீங்கள்யார்உ ங்கள்பேரென்ன உங்கள் தாய்தந்தைபேரென்ன சொல்லுந் தம்பியென்று கேட்டதற்கு குசலராசன் தம்பிலவனை முகத் தையேரப்பார்த்தான். அச்சாடையறிந்தவனய் அருகில்நெ

ருங்கி அனுமாரைப் பார்த்தொரு வசனஞ் சொல்லுகிருன். அடா! குரங்கே யென்னவார்த்தைசொன்னுய், காட்டுகிழங்குகளைத்தின்று சுனைநீர் குடித்துப்பாறைமேல்படுத்து கிடக்கிறகுரங்குகள் யென்னை ண்ணிற்றென்றல்லவோகேட்டாய்,ஆனுல் சோல்லுகிறேன்கேள், அயோத்தியாபுரியை யாளப்பட்ட ஸ்ரீராமர் யாகம்பண்ணவேண்டி அஸ்வத்தை விட்டார் அந்த அஸவமானது எங்கள் வனத்தில் வந்தபடியால் அதைநான்பிடித்துக்கட்டினேன் அந்தச் சமாச்சாரங்கேட்டு சத்துருக்கன் தன்சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டுவந்து எங்களுடனே,யெதிர்த்து யுத்தம்புரிந்து அவனும் அவனுடைய சேனைகளும் மாண்டுபோய்விட்டார்கள்.

அந்தசமாச்சாரம் ஸ்ரீராமர்கேட்டு அவன்தம்பி இலட்சுமணனை அனுப்பினுனும் அவன்கையில் எங்கள் பிராணனையாலும் கொடுக்கிருேம் அல்லது எங்கள்கையில் அவனுகிலும்மிறக்கிருன். அப்படி ஞாயமிருக்க நீங்களார் உங்களையுத்தத்திற்கழைத்தவாகள்யாா சோளத்தட்டில் நெருப்புபற்றியெறிந்துவுதிர்த்தாப்போல் நீங்களேன் வீணில்வந்து மடிகிறீர்கள் இனியாகிலும் நீங்களிருக்கும் காட்டகத்தில் தப்பிப்பிழையுங்கள் எங்கள் முன்னில்லாதீர்கள் நின்றீர்களேயானுல் சிரசுபோய்விடும் காட்டில் வாசம்பண்ணப்பட்டகுரங்குக்கோ உங்கள் தாய்தந்தைபேரைச்சொல்லுகிறதுஎங்கள்பேர் குசலவர்களென்று சொன்னவிசேஷத்தைக்கேட்டஅநுமாருக்கு இரண்டுகாதிலும்புகைகளெழும்ப சரீரமாதியந்தமும் அக்கினிப்பற்றியெரிய அதிககோபத்தோடும் மண்டியிட்டுக்குசலவர்களைபார்த்துவொருவசனஞ்சொல்லுகிருா.

அடா குசலவர்களே? என்னையறிவீர்களோ நீககள்சிறுபிள்ளைகளானபடியினுல் அறியமாட்டீர்கள் அரிஹரப்பிரமாதிகளும் என்னைக்கண்டால் நடுங்குவார்கள் காலனுமொடுங்குவான் இந்திரனும் பயந்தோடுவான் அப்படிசகலதேவர்களும் வாய்வுபுத்திரன் ஸ்ரீராமருடைய சேவகன் அனுமந்தனென்றுமறிவார்கள். அப்படிப்பட்ட யென்னைச் சற்றுகிலும் யெண்ணுமல் சிரசைத்துணிப்பேனென்றுசொன்னவாயை கிழித்தெறிவேன் நீங்கள்சிறுபிள்ளைகளென்று மனம்பொறுத்தேன் வீணிலேன் ஆயுளைமுடித்துக்கொண்டிறந்துபோகிறீர்கள் உங்கள் தாய்தந்தைபேரைச்சொல்லிலகுவிறகுதிரையைவிட்டுவிட்டு இலட்சுமணப்பெருமாளை சரணமடை

த்தால் பிழைப்பீர்கள் இல்லாவிடில் என்கைக்குத்தினல் உங்களிருவருயிரையும் எமலோகமெட்டிப்பார்க்கச்செய்வேன் அப்படிவாராதபடிக்கு நடந்துகொள்ளுங்களென்று அஞ்சனாதேவிகுமாரன்சொல்லியவசனத்தைக்கேட்டகுசலராஜன்குலுங்கநகைத்துச்சொல்லுகிருன். ஓகோ அனுமந்தாகேளும், சூட்சமறியாதவனுக்கு மோட்சமில்லையென்பதுபோல காட்டில் வாசம்பண்ணப்பட்ட குரங்குகளுக்குத்திரிமூர்த்திகளும் பயந்து எதிர்நின்றுபோராடமாட்டாரென்றுசொல்லிச்சூட்சத்தில் வெல்லவந்தாயோ அப்படி திரிமூர்த்திகளை வென்ற சாமர்த்தியமுடையவன் நீயானல் என்பேரில் எதோகாட்டு பார்ப்போமென்ருன். அதனைக்கேட்ட அனுமார் சொல்லுகிருன். அடா? குசலனே! என்னைக்காட்டில் வாசம்பண்ணப்பட்டகுரங்கென்று பலத்தைகாட்டேனென்று மல்லவோசொல்லுகிருய் ஆனல் என்பலத்தைக்காட்டுகிறேன் அதோதெரிகிறஅந்தபர்வதத்தை நான் இங்கிருந்தபடியேயழைப்பிக்கிறேன்பாரென்று தன்னுடைய வாலைவளத்தி அந்தபர்வதத்தை மூன்றுசுற்ருகச்சுற்றி நெருக்கியிழுத்தமாத்திரத்தில் பர்வதம் அருகில்வந்தவுடனே தன்வாலை சுருக்கிக்கொண்டார்.

அதுகண்டு குசலராசன் தம்பிலவனைப்பார்த்துச்சொல்லுகிருன். இந்த அனுமான் ஜெகஜாலவித்தை கற்றவன் துலைவிலிருந்த மலையைவாலைவிட்டு நெருக்கியிழுத்ததை நாம் கண்ணிலேகண்டோம் நம்மையுமிப்படிதான் வாலைவிட்டியிழுப்பானே என்னமோ தெரியவில்லை முன்வந்த குரங்குகளிலேயும்இவன்மந்திரங்கற்றவனைப்போலுமிருக்கின்ருன். நாம் அசாக்கிரதையாயிருந்தால் வாலைவிடடுக்கட்டிக்கொண்டுபோவான்போற்காண்கின்றது பாணத்தை வில்லிலேபூட்டிக்கொள்ளுந்தம்பியென்ருன். அதுகேட்டு லவன்சொல்லுகிருன். வாரும் அண்ணவே அப்படி ஜெகஜாலவித்தைகற்றவன்என்னமோசம்பண்ணுவானே முன்பின்பாராமற் பாணப்பிரயோகம்பண்ணுகிறதே காரியமென்ருன்.

அதுகேட்டு அங்கதன்சொல்லுகிருன் வாருந்தம்பிகுசலனே? இளங்கன்று பயமறியாதென்பதுபோலப் பெரியோர்கள்சொன்னவார்த்தையைச் சிறியோர்களாயிருக்கப்பட்டவர்கள் கேழ்க்கவேணும் அவரூரென்று இப்படிச்சொல்லு

கிறீர் ஆயிரத்தெட்டண்டத்தையும் கவிழ்த்துப்போடவும் இந்தபூமியைப்பிடுங்கிச் சமுத்திரததிற் போடச் சொன்னாலும் போடுவார், இந்தலோகத்தையும் யெடுத்துச்சுழட்டியெறிவார்அவர்யாருக்கும்பயப்படார், ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் ஊழியன் அனுமார் அவர்எப்படிசொல்லுகிறரோ அப்படியே கேளுங்கள் தம்பி யென்றான்.

அதுகேட்டு குசலராஜன் நகைத்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறன் அடா வானரங்களே. தங்கள் பெருமையை தங்களுக்குள்ளே சொல்லிகொள்ளுகிறீர்கள் அந்தப்பெருமையும்பராக்கிரமும் யென்முன்னே சற்றுநேரங்காண்பிக்கலாகாதோ நீங்கள் சொல்லப்பட்ட விசேஷமெல்லாங் கூத்தாடிச் சிலம்புபோலாச்சுது இப்படிக்கொத்தசொற்களெல்லாங்உங்களுக்குயார் கற்பனைபண்ணினது ஆராகிலுந்தியாகங்கொடுக்கிறயிடத்தில் உங்கள்பெருமைகளையும்பிரதாபத்தையும்சொன்னல் தியாகங்கொடுப்பார்கள் உங்களில் கையூரல் தீரயுத்தம்பண்ணுவார் வொருவருமில்லையென்று குசலராசன் மொழிந்தான்.

அனுமாருக்கும் குசலராசனுக்கும் யுத்தம்.

சந்தவிருத்தம்.

கஞ்சமலர்க்காவேவகமதாய் மிருகானையாகித்
அஞ்சியநீலனைக்கண்டசொலத்தரு தேர்ப்பாகன்
வெஞ்சமர்பூமியைவிட்டு பதஞ்சலமேலோனும்
அஞ்சனைபாலனெனும் அனுமானும்கடந்தானே.

அதுகேட்டு அனுமாரும் சாம்புவந்தரும் அதிககோபமுண்டாகி அங்கதன் முகத்தைப்பார்த்தார். அதுகண்டு அங்கதன்அனுமார்பின்னுலிருந்த பர்வதத்தை செண்டுபோலெடுதது குசலன்பேரில் விட்டெறிந்தான். அந்தபர்வதமானது சுழன்றுவருமுன்னமே குசலராஜன் ஒருவச்சிராயுதத்தையெடுத்து விடுத்து அப்பர்வதத்தைபொடிபொடியாய் உடைத்து விட்டான். அதுகண்டு அனுமார்பூமியிலே கிடக்கிறதெண்டாயுதங்களையெல்லாம்பொறுக்கிதன்னிடத்திலொரு பர்வதம்போலக்குவித்துக்கொண்டார் அதுகண்டு அங்கதன்பிர்மாண்டகதியாயிருக்கப்பட்ட ஆலவிருட்சத்தைமடமடவென்று பிடுங்கி அடி நுணியையுங்கொய்து கையிலே பிடித்துக்கொண்டு கிறுகிறுவென்றுசுழட்டி குசலராசன்பேரில் விட்டெறி

ந்தான், அதுகண்டு குசலராஜன் நாலிரண்டெட்டு சூருவளி பாணம்விட்டு அதைத் தும்சம்பண்ணிப்போட்டான் அதுக ண்டு அங்கதன் லவன்பேரிலெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணிக் கொ ண்டிருந்தான்.

அப்போது அனுமார் இந்தக்குசலராசனுடையசாமார் த்தியத்தைப் பார்க்கவேணுமென்கிறதாய் தன்னண்டைபர்வ தம்போலக் குவித்திருக்கிற தெண்டாயுதங்களை யெடுத்து க-கூO-ஈ-க,000-கூO-000-சங்கம்மகாசங்கம் அற்புதம் நிற்புத மென்றுகண்ணிமையோடு நிமைகொட்டுமுன்னமே வாலினு லும்கையினுலும் வாரிவாரி குசலராசன்பேரில் விட்டெறிந் தான் அப்போது குசலன் க-ம-ஈ-க,000-இப்படியாகபாணங் கள்விட்டுவருகிற தண்டாயுதத்தையெல்லாம் உடைத்தெறிந் துஇடைவிடாமல் அஸ்திரங்களைவிட அனுமார் இவன்இந் திரசித்திலு மகாசாமர்த்தியனுயிருக்கிருன். அவன்மாய்கை சூதுதெரிந்தவன் இவனுக்குமாய்கை சூதுதெரியாது நிலை மையுடனே நின்றுயுத்தம் பண்ணுகிருன், இவனுடனே நா ம்கையூரல் நிரயுத்தம் பண்ணவேணுமென்று தன்பேரில்வந் துவிழுகிற பாணங்களையெல்லாம் ஒருநொடியி லுதறிவிட்டு குசலராசன் வில்லின்பேரில்வந்துபாய்ந்தார். அதுகண்டுகுச லராசன் அனுமாருடைய சிரசைப்பார்த்து வில்லினலடித் தான். அந்தஅடி அனுமாருடைய சிரசில்பட்டு கபாலந்திற ந்து உதிரவெள்ளமோட ஸ்ரீராமாராமாவென்று வாய்விட்ட லறி அடித்துமோதி பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார்.

சாம்புவந்தருக்கும் குசலராசனுக்கும்யுத்தம்

சந்த விருத்தம்.

அண்டமனைத்தும் அதிரிடவந்திடும் அனுமந்தனும்
கண்டகனுந்தியகணைவலியாற்கணை போட்டோய
விண்டுவெழுந்திடுபுவனென்றிடுவில்லோன் மீதர்
கொண்டெழுங்கணைபெய்துகொடுஞ்சமர்செய்தானே.

அதுகண்டு தேவர்களெல்லாம் துயரப்பட்டார்கள். சா ம்புவந்தர்கோபமாகி சேற்கெண்டைபாய்ந்து வருவதுபோல் கையைமுறித்துக் கொண்டோடிவந்தார். அவ்வேளையிற் குச லராஜன் இந்தக்கிழங்குரங்கினுடைய சாமர்த்தியத்தைப்பார் ப்போமென்று வில்லையெடுத்துப் பத்துநாராச பாணங்களைச்

சந்தித்துவிட்டு சாம்புவந்தரைநோகவெய்தான் அந்தநாரா சபாணங்களை சாம்புவந்தர்பிடுங்கி யெரிந்துப்போட்டு இற ந்துகிடக்கிற ராட்சதர்களுடைய சந்திராயுதத்தையெடுத்துக் கொண்டு குசலராசனையும் அவன்வில்லையும் ஒரேவீச்சினுலே வெட்டி யெறிந்து போடுகிறேனென்று மகாகோபத்துடனே ஓடிவருகிறபோது குசலராஜன்கண்டு ஏதடா குரங்கானுலுஞ் சந்திராயுதத்தை யுருவிக்கொண்டு ஓடிவருகிறதென்று மகா கோபாக்கினியுடனே நாலு திவ்யாஸ்திரங்களை யெடுத்து கடு கடுத்து வில்லில்தொடுத்து விடுத்துச் சந்திராயுதத்தை இர ண்டுதுண்டமாக வெட்டிப் போட்டான்.

அதுகண்டுசாம்புவந்தர் இரணக்களத்தில்புகுந்துஇரத ங்களைவாரி குசலராசன்பேரில் விட்டெறிந்தார். அப்போது குசலராசன் ஒருயிடியாஸ்திரம்விட்டு இரதங்களை யெல்லாஞ் சுக்கல்சுக்கலாய் உடைத்தெறிந்தான். அதன் பின்பு சாம்பு வந்தர் இறந்துகிடக்கிறயானை குதிரைகளைவாரிவாரிக் குசல ராசன்பேரிற்போடவே குசலராசன் (க௰) திவ்வியாஸ்திரங்க ளைவிட்டு துண்டுதுண்டாக யெறித்துவிட்டான். அதுபோக வேசாம்புவந்தர் இராட்சதப்பிணங்களை வாரிவாரிவிட்டெறி ந்தார் அதுகண்டுகுசலராசன் கோபங்கொண்டு வருகிற இரா ட்சதபிணங்களையெல்லாம் பாணங்களைவிட்டு அறுத்துப்போ ட்டு (௩) நாராசபாணங்களை யெடுத்துவில்லிலே சந்தித்துவி ட்டு சாம்புவந்தரைமிகவும் நோகச்செய்தான். அதனுலேசா ம்புவந்தர்நொந்துதன் திரேகத்தில்தைத்திருக்கும் (ய) நாரா சபாணங்களைக் கையினுற்பிடுங்கி குசலராசன்பேரில் விட்டெ றிந்தார். அதுகண்டு குசலராசன் ஏதடாகிழக்குரங்கு நாம் விடும்யாணத்தைபிடுங்கி நம்முடையபேரிலேவிட்டெறிந்தது நல்லதுஆகட்டுமென்று வில்லிலநேகபாணத்தைச்சந்தித்து ஒன்றின்மேலொன்ருய் மழைபொழிவதுபோற் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அந்தப்பாணங்கள் வில்லைவிடுபட்டு சட சடவென்கிற தொனிகளுடனேயும் அக்கினியானது பத்திக் கொண்டுவருவதுபோலும் அதி வேகமாய்வந்து சாம்புவந் தர் பேரில் பாய்ந்து சரீரத்தை இரத்தமய மாக்கிவிட்டது. அதனுலேசாம்புவந்தர் மிகவும்நொந்து கைகா லுதரிக்கொ ண்டு ஸ்ரீராமாராமாவென்று அடியற்ற மரம்போல் முடியற் றுப் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்.

அதுகண்டு குசலராஜன் கருங்குபங்கு செங்குரங்கும் மாண்டுபோயிற்றென்று அதிகசந்தோஷமடைந்து இராட்சதப்படைத்தலைவர்களின்போல் வருகிறபோது இலட்சுமணைக்கண்டு கண்கள் செவ்வானம்போற்சிவக்க, காதுகளில் புகைகளெழும்ப மீசைகள் துடிக்க, பல்லை நறநற வென்று கடித்து வில்லையெடுத்து நாணிபிகிந்து சிலபாணங்களைத்தொடுத்துசாரதியையதட்டி இரதத்தை குசலராசன் முன்னுக்குக்கொண்டு நிறுத்திகுசலராஜனுடைய முகத்தைப்பார்த்து இப்பிள்ளைதான்ஸ்ரீராமரைப்போலிருக்கிறதென்று அதிகசந்தோஷமாகி ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கினவராய் கையில்பிடித்திருந்தவில்லைத் தேரின்பேரில் வைத்துவிட்டுசும்மாயிருந்துவிட்டார்.

அப்போதுகுசலராஜன் ஏதடா இரதத்தைநடத்திக்கொண்டு நமதுமுன்வந்தஇராஜன் நம்மைக்கண்டுபயந்துவில்லை இரதத்தில் வைத்துவிட்டு சும்மாயிருந்தால் நாம் சும்மாவிடப்போமா நம்முடைய தாயார்சொன்னபடி வந்தபேரையெல்லாங்கொன்று ஜயங்கொண்டு போகவேணுமென்று மனதில் கருதினவனாக இலட்சுமணரைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான் ஓ இராசனே? என்னைக்கண்டவுடனே பயந்தது நீதியோ நான்சும்மாவிடுவேனோ இவ்வளவு சாமர்த்தியமில்லாதபேர்யாகஞ்செய்யக்குதிரையைவிடலாமாமுகத்திலேயிருப்பது மீசையல்லவோ நீபிடித்தது தனுசு அல்லவோ உனக்குசாமர்த்தியம் போதாதோ நீ க்ஷத்திரியனுனால் நான்சொல்லப்பட்ட விஷயம் உனக்குரோஷம் உண்டாக்கு மென்று சொல்லவே அதற்குஇலட்சுமணர்ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார்· யாருந்தம்பிசிறுபிள்ளாய், ஏன் அதிகவிசேஷத்தை மிஞ்சிப்பேசுகிறாய் நீயார்சிறுபிள்ளை உன்னுடைய தாய் தந்தை பேரைச்சொல்லும் அப்புரம் உன்னுடன் யுத்தம் பண்ணுகிறேனென்றார்.

அதுகேட்டுக்குசலன் இலட்சுமணரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான். ஓ இராஜனே? கேளும், என்பேர்குசலன், என்தம்பிபேர் லவன், என்தாய்பேர் ஜானகியம்மாள், எங்களையாபேர்வால்மீகரிஷிஇனிஎதோஉம்முடையசாமர்த்தியத்தைக்காட்டும்·பார்ப்போமென்று ஒரு அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தை யெடுத்துவில்லிற் சந்தித்து விட்டு விட்டானப்போது இலட்சுமணர்வில்லெடுக்க நேரமில்லாமல் மண்டியிட்டு தன்பலத்தையெல்லா முன்கையிலே கொண்டு பாயவந்த பாணத்தை ஒரு

அரைகொடுத்துவந்தவழிதெரியாமலோடவிட்டாரப்போது குசலராஜன் வில்லிலனேம பாணங்களைச்சந்தித்து அற்பிசி கார்த்திகைமாதத்தில் ஈசானியமூலையிலிருந்து மேகமானது விடுபட்டு இடி மின்னல் குமுறலுடன் ஓய்வில்லாமல் ஜலம் வருஷிப்பதுபோல பாணங்களைக் கட்டுகட்டாயுருவி விடுகிற போது இலட்சுமணரும்வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைப்பூட்டி மழைபொழிவதுபோல சரமாரியாய் பொழிந்துவருகிறஅஸ் திரங்களையெல்லாமறுத்து, மிதமில்லாதபாணங்களைஎடுத்து விடுகிறபோது பாணங்களானது ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பி ஒன்றுக் கொன்று தோர்வையில்லாமல் யுத்தங்கள் புரிந்துக் கொண்டிருக்க, அவ்வேளையி லனுமார் மூர்ச்சை தெளிந்து கண்ணைவிழித்துக் குசலவனெங்கே யிருக்குருனென்றுபார்த் தார். குசலன் வெகுதூலைவில் யுத்தம் பண்ணுகிருனென்றறி ந்துயெழுந்து சாம்புவரிடத்தில்வந்து அவர் மூர்ச்சையடை ந்திருப்பதைக்கண்டு அவ்விடம்விட்டு லவனிடத்தில் யுத்தம் புரிந்துக்கொண்டிருக்கும் நீலனைக்கண்டுஇவனுடனேயின்ன மென்னத்திற்குப் போராட்டம் ஒரேயறையிலே யமலோகம னுப்பிடுமென்று கூறியமொழியை லவனைவன்கேட்டு அதி கேகோபங்கொண்டு அனுமாரையுங் கூடவளைத்துக்கொண்டு யுத்தம் பண்ணும்போது சாம்புவந்தர் மூர்ச்சைதெளிந் தெ ழுந்திருந்து அனுமார் அங்கதன் யுத்தம்புரியுமிடம்வந்தார் அதுகண்டு லவன் சாம்புவந்தரை மடக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான், மூன்றுபேருங்கூடி அதிக உக்ராகாரத்துடன்தே வர்களும் நடுங்க யுத்தம் புரிந்தார்கள்.

அதெப்படியிருந்ததென்றால் அனுமார்பாய்ந்துபாணத் தையுடைத்தெறிந்துபோடுவார் சாம்புவந்தர்பேரில் பாணம் பட்டால்அங்கதனெழும்பிபாணத்தை உடைத்தெறிந்துபோ டுவான்இந்தப்படி லவனைவளைத்துக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணி னார்கள். இம்மூவரையும்இலேசாக யெண்ணவேண்டாம்மும் மூர்த்திக ளானுலும் இவர்களெதிர்நின்று நிர்வாகம் பண் ணூர்கள். இவர்கள் அனேகயுத்தங்களிற் கைகண்டு கீர்த்தி பெற்றவர்கள் லவனோவென்றால், இலட்சுமணப்பெருமாளுக் குசரிபலன் படைத்தவன், அவன் பாண மெடுக்கிறதுந் தொ டுக்கிறதும் இம்மூவருக்குந் தெரியவில்லை இவனுடைய கர வேகஞ்சரவேகந்தா னென்னமோ, கைதான்சலியாதோபுஜந் ந்தான் வலியாதோ, மண்டியிட்டகால் புரந்தானெறியாதோ

வென்று தேவர்கள் மெச்சும்படியாயுத்தம்புரிந்துக்கொண்டி ருந்தார்கள். அப்போது குசலராசனுடைய பாணமும், இல ட்சுமணருடையபாணமும், ஆகாயத்தில் யுத்தம்பண்ணுகிற போது, அதில் குசலராஜன்பாணமிஞ்சி இலட்சுமணருடை யபாணங்களை அதம்பண்ணிப்போட்டு அயபுருத்தாணியில் வந்தடைந்தது. அதுகண்டு இலட்சுமணர் மகாகோபாக்கி னியுடன் அதிகவிரைவில் நூறுதிவ்வியாஸ்திரமெடுத்துமந் திராபூதிகள் கொடுத்து வில்லேதொடுத்து பிரயோகஞ்செய் தார். அந்த நூறுதிவ்வியாஸ்திரங்களும் வில்வில்விடுபட்டு அவயத்திலிருந்த நாகசர்ப்பத்தைக்கோலால் தட்டினல் எப் படி சீறிக்கொண்டுவருமோ அப்படி சீறிக்கொண்டுவிஷாக் கினியுடனே வருகிறபோது குசலன்கண்டு நூறுதிவ்வியாஸ் திரமெடுத்து வில்லிலேசந்தித்துவிட்டு இலட்சுமணர்விட்ட நூறுதிவ்வியாஸ்திரத்தையுங்கண்டித்து அதனமாய் பத்து நாராசபாணங்களெடுத்து தனுசிற்றெடுத்துவிட்டான். அந் தநாராசபாணங்களும் அதிக உக்கிரத்துடன் வருகிறபோது இலட்சுமணர்கண்டு தன்தமயன் கொடுத்த ஸ்ரீராமபாணமாகி யஅன்பது நாராசபாணங்களெடுத்து பிரயோகஞ்செய்துஅ ந்தநூறு திவ்வியாஸ்திரங்களையுமறுத்தெறிந்து போட்டார்.

அதுகண்டு குசலராசன் நூறு அர்த்தசந்திராஸ்திரமெ டுத்துதூபதீபங்கொடுத்து இலட்சுமணர்பேரில் பிரயோகஞ் செய்தான். அதுகண்டு இலட்சுமணர் நூறு அர்த்த சந்திரா ஸ்திரத்தைவிட்டு அறுத்தெறிந்தார் அதுகண்டு குசலராச னுக்குகண்களிரண்டும் செவ்வானம்போல்சிவந்து, காதுக ளிரண்டும்புகைகளெழும்ப, அதிகரோஷத்துவேசனாய் அம் புருப்பொதியிற்கையைப்போட்டுஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம்கோடி சங்கம்மகாசங்கமென்று கணக்குமிதமில் லாதபாணங்களைமழைபொழிவதுபோல ஜாமபரியந்தம் சர மாரியாய்ப்பொழிந்துவிட்டான். அதுகண்டு இலட்சுமணர் தாமும் அப்படியேபாணங்களையெடுத்து விட்டறுத்துப்போ ட்டு நாலுசிங்கமுகாஸ்திரமெடுந்துவில்லிலே சந்தித்துவிட் டுகுசலராசனுடைய வில்நாணியை படீலென்றறுத்தெறிந்து விட்டார். வில்நாணி அறுபடவே, அண்டகடாகம் படீலெ ன்று வெடித்ததுபோலிருந்தது குசலராசனுந்திடுக்கிட்டுபயி திர்கலங்கி மனதைரியப்படுத்திக்கொண்டு அந்தநாணியை உ ருவப்பாத்தான் அது ஒன்றாய்க்கூடியதைக்கண்டு குசலராசன் சலுதியிலே நாணியைப்பிகிந்து பாணங்களைச்சங்கோபசங்க

மாய் வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு அதனமாயிரண்டுநாராசபாண ங்களெடுத்து இலட்சுமணருடைய வில்லுக்கு லக்குபார்த்து பாணத்தினுடைய சந்திலே விட்டுவிட்டான் குசலன்விடப் பட்டபாணங்களுக்கு பதில் பாணங்கள் விட்டறுத்துக்கொ ண்டேயிருந்தார்.

அந்தச்சமயத்தில் இரண்டு நாராசபாணங்களும் வந்து இலட்சுமணருடையகைவில்லை நாலுபத்தலாகக் கிழித்தெறி ந்துப்போட்டது அதுகண்டு இலட்சுமணர் குசலராஜனைமெ ச்சிபளாபளா நன்ருக்குது இராவணன், கும்பகர்னன். இந் திரசித்து அதிகாயன், கும்பநிகும்பன், இப்படிச்சொல்லப்ப ட்டபிரமுகாளிடத்திலேயும் இராட்சதாளுடனேயும் யுத்தம் பண்ணினேன் இதுவரையில் நம்முடையவில்லை யிப்படிபிள ந்தவர்களில்லை இவன்மகாபலவந்தனென்று சொல்லிக்கொ ண்டுவில்லை உருவப்பார்த்தார் ஒன்ருய்க்கூடிவிட்டது அப் போது இலட்சுமணரிவனைஜெயம்பண்ணிக்குதிரையை விடு விக்கவேணுமென்று அசாரிசமாய் இவனுடனேயுத்தம்பண் ணலாகாதென்றும் அப்படிப்பண்ணினால் கொன்றுவிடுவானெ ன்றும் மனதில்திடப்பட்டவராய் தன்னிடத்திலிருக்கப்பட்ட பாணங்களையெல்லாம் வில்லிலேசந்தித்து மந்திராபூதிகள் செய்து குசலவனுடையமார்புக்கும கண்டத்திற்கும் லக்குபா ர்த்துவிட்டுவிட்டார். அந்த இராமபாணங்களானது எடுக்க ச்சேஒன்று வில்லில்வைக்கச்சேபத்து தொடுக்கச்சே நூறுயி ழுக்கச்சே ஆயிம் விடுக்கச்சேபதினையிரம், புறப்படச்சே லட் சம் ஒருபாணமித்தனையானல்விடப்பட்ட இராமபாணத்துக் கெல்லாம் எத்தனையென்று கணக்குபார்த்துக்கொள்ளுங்கள அந்தபாணங்களானதுவிடுபட்டுதகத்தகாயமாய் தங்கக்கட்டு களுடனே பிண்டபட்சியிறகுபூண்ட வடவாமுகாக்கினிக்குச் சமதையான அக்கினிக்கொழுந்துகள்விட்டெறிந்துக்கொண் டுஅதிகவேகத்துடனேவருகிறபோது குசலராசன்கண்டு அ னேகபாணஸ்திரங்களைவாரி அபரிமிதமில்லாமல் பிரயோக ம்பண்ணி வருகிறஇராமபாணங்களையெல்லாம் அறுத்துப் போட்டான்.

அதுகண்டு இலட்சுமணர் முப்பத்திரண்டு சிங்கமுகாஸ் திரயெடுத்துவில்லில் சந்தித்து மந்திராபூதிகள் கொடுத்துபி ரயோகம்பண்ணிவிட்டார் அதுகண்டு குசலராசனறுபத்தின லுசிங்கமுகாஸ்திர மெடுத்துவில்லிற் சத்தித்து பிரயோகம்

பண்ணிவிட்டான் அதனமாய் அக்கினியாஸ்திரமெடுத்து அபிமந்திரித்துப் பிரயோகம் பண்ணினன். அதுவும் விடுபட்டு வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு கடகடவென்கிற தொனியுடனே காடுசெடிகள் பத்தியெறிய கரகரவென்று அதிகஉக்கிரத்துடன் வருவதை இலட்சுமணர்கண்டுதம்மிடஸ்ரீராமபாணமாகியஅக்கினியாஸ்திரமொன்றெடுத்து விடுத்தார். அதுவும்விடுபட்டு வடவாமுகாக்கினியை வாறியிறைத்துக்கொண்டுசடசடவென்கிற தொனிகளுடனேபுறப்பட்டு குசலராஜன் விட்ட அக்கினி யாஸ்திரத்தின் பேரில் தடாலென்றுவந்துமோதி ஒன்றுக்கொன்றுடுதாக்கி ஆகாயமேகிளம்பி யுத்தம்பண்ணத் தலைப்பட்டது

அதுகண்டுகுசலராசன் ஒருபர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிற்றொடுத்து மந்திராகூதிகள்செய்து விட்டு விட்டான். அந்தபர்வதாஸ்திரமானது வில்லில் விடுபட்டு அனேகபர்வதங்களாகவுருவுகொண்டுவருகிறபோது இலட்சுமணரானவர் அந்த பர்வதாஸ்திரங்களானது வருமுன்னம் தம்முடைய ஸ்ரீராமபாணமாகிய பர்வதாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து மனேபூசைகள்செய்து பிரயோகப்படுத்தினர் அந்தப் பர்வதாஸ்திரமும் ஆகாயமார்க்கங்கிளம்பிக் குசலராஜன்விட்டபர்வதாஸ்திரத்துடனெதிர்த்து ஒன்றோடொன்று கிட்டிமுட்டி கட்டிப் புரண்டு செயித்திடவேண்டுமென்று யுத்தம் பண்ணத் தலைப்பட்டது அதுகண்டு தேவர்களெல்லாம்நமது பேரிலெங்கேவந்து விழுகிறதோவென்று ஓரண்டமுயரமோடிப்போனர் அப்போது குசலராசன் பிரம்மாஸ்திரத்தையெத்துப்பூசை புரிந்து மந்திரஉச்சாடனங்களுடன்வில்லிற்சந்தித்துப்பிரயோகம் பண்ணினன் அந்த பிரமாஸ்திரமானது வெளிப்பட்டு அண்ட புவனங்களும் நடுங்க ஆலகாலவிஷம்போற்சீறிக்கொண்டு இலட்சுமணரெங்கே யெங்கே யென்று திருதிகென்றெறிந்துக்கொண்டு வருகிறபோது இலட்சுமணப்பெருமாளானவர்கண்டு நம்முடைய ராமபாணமாகியபிரமாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற்றொடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணிவிட்டார் அதுவும் வில்லில் விடுபட்டு தகத்தகாயமாய் தங்கக்கட்டுகளுடனே பிண்டபட்சி யிறகுபூண்ட பிர்மாஸ்திரமானது குசலராஜன் விடப்பட்ட பிரமாஸ்திரத்தின்பேரிற் பாய்ந்து இரண்டு பிரமாஸ்திர மானது சந்தித்து யுத்

நம்பண்ணத் தலைப்பட்டதுகள் அத்தருணத்தில் குசலராசன் ஏதடாஇலட்சுமணன் மகாபலசாலியாயிருக்கிறான் நாம்விடப் பட்ட அஸ்திரத்திற்கு பதிலஸ்திர விட்டுயுத்தம் பண்ணுகி றான் நம்முடைய அஸ்திரமோ வைகுந்தவாசகனாயிருக்கப்ப ட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய தாயிற்றே யிந்தலட்சுமணன் நரனுச்சுதே இவனுக்கேது பலம்பொருந்திய அஸ்திரம் நம் முடைய அஸ்திரமெல்லா மறுத்துவிடுகிறான் இவனோ புஜ பல பராக்கிரமசாலியாயிருக்கிறான். யுத்தங்களிற் கைகண்டவ ன்போலும் காணுது நாமசாரிசமா யிருந்தோமேயானுல்நம் மை யெமனுலக மனுப்பிவிடுவானென்று மனதிற்றிடங்கொ ண்டவனகத் தன்தாயார் கொடுத்த சக்கரத்தைக் கையிலேந் தினன் அதுகண்டு மண்ணுளோரும் யோசனைபண்ணிக்கண் ணனையெண்ணி துதிபண்ணி மனங்குண்ணி வாடிப்போனார்க ளப்போது குசலராசனனவன் சக்கரத்திற்குத்தக்க மந்திரா பூதிகள்செய்து தூபதீபநைவேத்தியங்களுடனே சோடசோ பசாரஞ்செய்து இலட்சுமணருடைய கண்டத்திற்கு லக்குபா ர்த்துவிட்டுவிட்டான். அந்தச்சக்கரமானது வெளிப்பட்டுகொ டுகள் யெரியத்தக்கதாக இலட்சுமணரைப்பட்சணஞ்செய்வே னென்று தேடியோடிவரும்போது அதுகண்டு இலட்சுமண ரானவர் நிமையோடு நிமைதட்டு முன்னமே கோடி ராமபா ணங்களைச் சக்கரத்தின்பேரில்விட்டார். கோடி ராமபாணங்க ளையுமறுத்து பூமிலற்றள்ளிவிட்டு இலட்சுமணர்பேரில் சக்க ரமானது வருகையில் இலட்சுமணர்பயந்து நாராசத்தையும் பாசுப தாஸ்திரத்தையும் சிவாஸ்திரத்தையுமெடுத்து விடுத் தார் அம்மூன்றஸ்திரங்களும் புறப்பட்டு சக்கரத்தின் பேரி லெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணத் தலைப்பட்டதுகள், அதுகண்டு குசலராஜன் தன்தாயார்கொடுத்த உக்கிரவீரசத்தியையெடுத்து கையிற்பிடித்து மந்திர உச்சாடனஞ் செய்யும்போது அனு மார்கண்டு ஏதடா குசலவன் உக்கிர வீரசத்தியை யெடுத்து உச்சாடனம் பண்ணுகிறான் இந்தச்சத்தி விட்டால் இலட்சு மணர் பிழையாரென்று திடுக்கிட்டு மனதுகலங்கி குசலனு டைய சத்தியை யொடித்தெறிந்துபோட வேணுமென்றும னதிலெண்ணி சத்தியின்பேரில் வந்துபாய்ந்தார் அதுகண்டு குசலராஜனேதடா செங்குரங்கு நமதுபேரில் வருகுதென்று பிரசண்ட கோதண்டத்தைச்சுழட்டியடித்தானவ்வடியானது

அனுமாற்மேற்படவே, கபாலந்திறந்து ஸ்ரீராமாராமாவென்றுவாய்விட்டலறி குப்புறபூமியில் விழுந்துவிட்டார்.

அந்தவேளையிற் குசலன் சத்தியையெடுத்து விட்டு விட்டான். அந்தசத்தியானது மேலுலகமேழுந் தத்தளிக்கமுயர் வாயெழும்பிதெந்தனம்பாடிக்கொண்டுவர இலட்சுமணர்கண்டுகோபமாகி அனேக இராமபாணங்களை கண்ணிமையோடு நிமைதட்டுமுன்னமேகட்டுகட்டாயுருவிவிட்டார். அந்த இராமபாணங்களையெல்லாஞ் சத்தியானது கமளீகரம் பண்ணிக்கொண்டு இலட்சுமணர் மீது வருகிறபோது அங்கதனேதடாநமது இலட்சுமணர் மீதுவருகின்றது இந்தசத்தி பட்டால் இலட்சுமணர் பிழையாரென்று கருடனனவன் நாகசர்ப்பத்தைலருவா யடித்துக்கொண்டு போவதெப்படியோ அவ்வாருக அங்கதனனவன் சத்தியைப் பிடிக்க வருகிறபோது குட்டிக்குரங்கின் சேஷ்டை காண்பிக்காமற் போகாதென்று நான்கு நாரரசபாணங்களை தொடுத்து அங்கதனுடையதிரேகமுழுதுஞ் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைசெய்தான் அதனலங்கதன் இரத்தங்களை க்கக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீராமா ராமாவென்றுவாய்விட்டலறி பூமியில்விழுந்தான்.

அந்தவேளையிற் சத்தியானதுமகாவுக்கிரத்துடன்வரும் போதுலட்சுமணர்கண்டு சத்திவேல் சூலம் இம்மூன்றையுஞ் சகிமேலெடுத்துவிட்டார் இம்மூன்றுயுதங்களுஞ்சத்தியின் பேரிலெதிர்த்து யுத்தம்பண்ணி சத்தியினலடிபட்டு பூமியில் விழுந்துபோயிற்று மேலுமந்த உக்கிர வீரசத்தியானது உகிரம்விடாமல் இலட்சுமணர்பேரில் வருகிறபோது இலட்சுமணர் மந்திரவாளை யெடுத்து உக்கிரவீரசத்தியை யிருதுண்டாக வெட்டினர். வெட்டவே துண்டமிரண்டாகி மறுபடியுமொன்றாய்க்கூடி இலட்சுமணருடைய மார்பிலே தடாலென்றுவந்துபாய்ந்து முதுகிலுருகிப் போய்விட்டது அதனல் இலட்சுமணர்ஸ்ரீமந்நாராயணவென்று தேர்தட்டில்விழுந்துவிட்டார். சாரதியானவன் குதித்தோடிப் போயினன் அந்தவாசிகள் சுந்தரம்பொருந்திய இலட்சுமணர்இறந்தாரென்று துயரமுற்றார்கள் அந்தவேளையிலுக்கிர வீரசத்தியானதுசமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அம்புறுத்தூணியில்வந்தடைந்தது. அதுகண்டு குசலராசன் சந்தோஷமாகி வில்நாணியைத் தளர்த்தினன் அப்போது லவனனவன் (நக) இராசரு.

மாரர்களுடனும் சாம்புவந்தனுடனும் யுத்தம்பண்ணிக் கொ
ண்டிருக்கிறபோது இராத்திரி பதினெட்டுநாழிகையாயிற்று.

அப்போதிரண்டு தூதர்கள் உச்சியின்மீது இரண்டுகை
களைக்கூப்பி திசைக்குகந்த இலட்சுமணர்செய்தியை இட்ச
ணம்சொல்ல வேண்டுமென்று கூவியழுதுக்கொண்டே ஆகா
யமார்க்கமாகச்சென்று ஆவிக்குநிய ஸ்ரீராமரைக் குறித்துத்
தொழுது குய்யோ முறையோவென் றவரிருக்குமிடந் தேடி
யோடி அயோத்தியைநாடி பலவாய்த்துதிகள்பாடி எங்களைக்
காக்கு மையனே தேசார்ந்தமெய்யனே கேட் டருள்வீர் இல
ட்சுமணப் பெருமாள் அனுமார் அங்கதன சகல வானரத்த
லைவர்களும் இராட்சதாளும் குசலவாள்பேரில் யுத்தஞ்செய்
துமாண்டார்கள் நாங்கள்மாத்திரந் தப்பியோடிவந்தோமென்
றார்கள், அதுகேட்டு இராமபத்திரர், இலட்சுமணர், அனு
மார், அங்கதன், இறந்தார்க ளென்றுசொல்லவே, ஆயாச
முற்று அருட்கண்ணீர்பெருகி அப்பாதம்பிஇலட்சுமணமுன்
னால் பரசுராமன் நமதுதந்தையாகிய தசரதமகாராஜரை மட
க்கிக்கொள்ள அந்தப்பரசுராமனை ஒரேபாணத்தினாற்கொன்று
விடுகிறேனென்று யுத்தரவுகொடு மென்றாயே அந்த தைரிய
முஞ் சவுரியம் பலாபலம் சிறுபிள்ளை குசலவாள்பேரில்காண்
பித்தால் பிள்ளைகள் பயப்படுவார்களென்று சிறுபிள்ளைகள்
பாணத்தினா லிறந்தாயோ கைகேசி யம்மன் சொற் பிரகாரம்
பதினாலு வருஷம் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னார்களே அப்
போதாசாரவாசலில் நீவந்து கைகேசியையும் தசரதனையும்
கொல்வேனென்று வில்லைகுணத்தொனிசெய்து ஆரவாரஞ்
செய்தாயே அதுவுமன்றி சீதையுடன் பஞ்சவடி தீர்த்தத்தி
லிருக்கிறபோது சூர்ப்பநகியானவள் வந்துஉன்னைத் தோத
கஞ்செய்யுமவளை மூன்றாக்கினைபுரிய அவளால் கரதூஷண
னுத்தத்திற்குவர அவனை நான்கொன்றேனே பின்னையுஞ்சுக்
ரீவன் வாலியைக் கொல்லவேணுமென்று விண்ணப்பஞ் செ
ய்ய நாமதற்கிசைய அப்போது சுக்ரீவன்சொன்ன துந்துபி
யெலும்பி மரா மராமு மிருக்கிறது அதையெய்தால் வா
லியைக் கொல்லத் தக்கின வர்களென்று சொன்னது
கேட்டு உன்னைக்கண்டு ஜாடைசெய்ய நீயதை யறிந்து
துந்துபியெலும்பை பெருவிரலினா லிரடிவிட்டாய் அது
யெந்த சமுத்திரம் போய் விழுந்ததோ தெரியாதே பின்னும்
என்னைக்காப்பாற்றவேணுமென்று பதினாறுவருஷம் அன்

ஞகார நித்திரையில்லாமலிருந்து இராவணசம்மார முடிப்பி த்துக்கொண்டு என்னைக்காத்தாயே அப்படிப்பட்ட உயிர்த் தோழனாகிய உன்னைவிட்டு யெப்படிப் பிரிந்திருப்பேன் தம்பி லட்சுமணா வென்று பிரலாபிக்கையில் பரதாழ்வா ரானவர் அண்ணாவே, அடியேனுக்கு திருவுளம்புரிந்தால் நம்முடை யதம்பிமார்களைக்கொன்றஇரண்டுபிள்ளைகளையுங்கண்டதுண் டப்பண்ணிசகலரையுமெழுப்பிக்கொண்டுவருகிறேனென்றார்

அதனைக்கேட்ட ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியானவர்சொல்லு கின்றார். வாராய்தம்பி பரதாழ்வாரே சிறுபிள்ளைக ளிருவரை யுங்கொன்றால் சீதையிருப்பிடமெவ்வாறறியலாம் சீதை யில் லாமல்யாகத்துக்கு பின்னம்வந்து சம்பவித்தது ஆகையால ந்தயிரண்டு பிள்ளைகளையுங் கொல்லாமல் கைபிடியாகப் பிடித் துவந்தால் அந்தச்சிறுவர்களால் சீதையிருக்குமிடங் கண்ட றியலாமென்று நூறுவெள்ளம் இராட்சதாளைக்கூட்டிக்கொ ண்டுபோயந்தப்பிள்ளைகளை எந்தவிதமாகினுங் கைப்பிடியாக ப்பிடித்துக் கொண்டுவாவென்று நாராயணாஸ்திரத்தை யெடு த்துக்கொடுத்து சிலராமபாணமும் சத்திவேல் சூலமுங்கொ டுத்து மந்திரங்களையுஞ் சொல்லியனுப்பினார்.

பரதமகாராஜன் யுத்தத்திற்கு புறப்படுதல்.

கலி விருத்தம்.

வாதமோங்கு குசலன்றன்வாளியாற்
றாதவமுனி கரியுந்துணிபட
விரதமோய்ந்து விலட்சுமணன்றனைப்
பரதன்கண்டு பரிந்துடன் வந்தனன்.

அப்படியேபரதாழ்வார் சகலமானசேனைகளையும்யானைக ளையும் காலாட்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு சர்வாடம்பரத்துட னே தேவசுந்தரன் ஒருயானையினமீது சிங்கக்கொடிபிடிக்க அயோத்தியைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். பொழுது விடிய இன்னமைந்து நாழிகையிருக்கின்றது அப்போது லவனென் வன் (௫௧) இராஜ குமாரர்களுடனும் மந்திரிபிரதானிகளுட னும்யுத்தம்பண்ணுகையில் சாம்புவந்தர்இறந்துகிடக்கின்ற இராட்சதப்பிரேதங்களை வாரிவாரி குசலன்பேரில் விட்டெறி ந்து யுத்தஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கையில் அனுமார் மூர்ச்

சைதெளிந்தெழுந்து இலட்சுமணர்சோகித்திருப்பதைக்கண்டு அதிககோபாக்கினியுடன் இரண்டுகண்களுஞ்செவ்வானம்போற்சிவக்க, மீசைபடபடவென்று துடிக்க, உக்கிரசிங்கம்போல்கியாவென்று அட்டகாசஞ்செய்தார். அந்த அட்டகாசத்தை தேவர்கள்கேட்டு நடுங்கவுங் குசலவர்களுங்கண்டுபயங்கொள்ளவும் வருகிறபோது ஏதடா செங்குரங்கு மகாபொல்லாததாய்க் காண்கிறது இந்தக்குரங்கை யெத்தனைதரங் கொன்றாலும் சற்றுநேரம்பொறுத்து சண்டைக்கு வருகிகிறது இந்தக்குரங்கை முன்னே கொல்லவேணுமென்று ஐம்பது நாராசபாணங்களையெடுத்து வில்லிற்பூட்டி அனுமார்பேரில் விட்டானந்தபாணமானது நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வருகிறபோது சாம்புவந்தர் ஆகாயமார்க்கங் கிளம்பிவந்து ஐம்பது நாராசபாணங்களையும் பிடித்தொடித்துப் போட்டாரதுகண்டு குசலன்நகைத்து இருபது திவ்யாஸ்திரத்தை யெடுத்து சாம்புவந்தர்பேரில் பிரயோகம் பண்ணினான் அதுகண்டு அனுமார்கெந்துபாய்ந்து இருபது திவ்வியாஸ்திரங்களையும் பிடித்து ஒடித்தெரிந்துபோட்டார். இந்தப்படியாய் குசலராஜன் விடப்பட்ட பாணங்களையெல்லாம் ஒடித்தெரிந்தார்கள்.

அப்போது குசலராஜன் அதிககோபாக்கினியுடன் அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற்சந்தித்து மந்திராபூதிகளுடனே அனுமார்பேரிற் பிரயோகம்பண்ணினான் அதுகண்டு அனுமார்வருகிற அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பிடித்து முறுக்கிப்பிழிந்துப்போட்டார். அதுபோகவே, குசலராஜன் ஒருவேலெடுத்து பூசைசெய்து அனுமார்மார்புக்குகுறிபார்த்துவிட்டான் அந்த வேலாயுதமோ சுப்பிரமணியருடையவேலாயுதம், அந்தவேல்லினால் சூரபதுமனைச் செயமடைந்தது. அப்படிப்பட்ட வேலாயுதத்தை மகாலட்சுமியான சீதையம்மன் வாங்கித் தன்பிள்ளை குசலனுக்குக்கொடுத்தாள். அதனை அனுமார்பேரில் விட்டபடியினால் அதுபுறப்பட்டாயிரத்தெட்டண்டமுநடுங்க ஆங்கார ஓங்கார ரீங்காரசத்தத்துடன் அக்கினிச்சுவாலைகள்சொலிக்கவருவதை சாம்புவந்தர்கண்டு இதென்ன யுகமுழுகிப் போவதுபோல வருகின்றதே இந்த வேலாயுதத்தைத் தடுக்கநம்மாலாகாது ஸ்ரீராமராண்டால் ஜயமென்ன குசலவனாண்டால் நஷ்டமென்னபோம்போம் அனுமாரேயென்று சாம்புவந்தர் பின்னிடைந்தார்.

அதுகண்டு அனுமார் நகைத்து அதிசீக்கிரமாய்விஸ்வ
ரூபத்துடன் முன்கையிற்பிடித்து அடிமானங்களுத்து, நுனி
மானஞ்சிவந்து, நடுமானமின்னல்மின்னி, உச்சியில்பேரிடி
யிடித்தாலெப்படியிருக்குமோ, அப்படியாக வேலாயுதத்தின்
பேரில்தபாலென்றொரு குத்தானதுவிட்டார் அப்போதந்த
வேலானது பின்னிடைந்து மறுபடியு முறுவுகொண்டு அனு
மார்பேரில் வருகிறபோது அனுமார் சற்றும் பயமில்லாமல்
ஸ்ரீராமாவென்று ஆகாயமெழும்பி வேலாயுதத்திற் குறுக்கே
பாய்ந்துவேலாயுதத்தைப்பிடித்து முழங்காலில்வைத்து இரு
துண்டாய் ஒடித்தெறிந்துபோட்டார். மறுபடியும் வேலாயுத
மானது இருதுண்டும் ஒன்றாய்க்கூடி மகா உக்கிரத்துடன்
அனுமாருடைய மார்பில்வந்துபாய்ந்து உருவமாட்டாமலு
ருவிப்போய் திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானம்பண்ணி குசலராச
னுடைய அம்புறாப்பொதியில் வந்தடைந்தது. அனுமாரா
னவர் ஸ்ரீராமாராமாவென்று வாய்விட்டலறி பர்வதம்போல
பூமியிற் சாய்ந்து விட்டார், அதனால் சுவர்க்கவாசிகள் துயர
மடைந்தார்கள். அப்போது சாம்புவந்தர் பசங்கள் கண்ணி
லகப்படலாகாதென்று பதுங்கி யொதுங்கிப்போகிறவரைகுச
லராஜனெதிரோடி வளைத்துக்கொண்டு பாணப்பிரயோகம்
பண்ணினன். அப்பாணங்கள் சாம்புவந்தர்மீதுவந்துதைக்
கவேசாம்புவந்தர் இந்தசண்டை நமக்குவேண்டாமென்று
போகிறவன்மீது வலியசரங்களை விடுகிறானே இந்தக்குசல
னுடைய ஆண்மைதானென்ன இவனுடைய புஜபலபராக்கி
ரமந்தானென்று இலட்சுமணர் அனுமார்முதலாயினோர்விழு
ந்துபோனார்கள், நாம்சும்மாபோகிறோமென்றாலும் பாணம்
விட்டுக் கொல்லுகிறான். இதற்கென்ன செய்வேன் ஓய் ஸ்ரீரா
மாராமா எங்களையிந்த பசங்கள்கையிற் காட்டிக்கொடுத்து
நீர் அயோத்தியில் இருக்கலாகுமோ ஸ்ரீராமா ராமாவென்று
கன்றைப்பிரிந்த பசுவைப்போல சாம்புவந்தர்கதறி. மூன்று
தரம் ராமநாமத்தைச்சொல்லவே சாம்புவந்தருக்கிரட்டிப்பு
பலமுண்டாகி தைரியமேலிட்டு தன்மேற்படிந்த அம்புகளை
யெல்லாம் பிடுங்கியெறிந்துவிட்டு குசலராசன் முன்னுக்குத்
திரும்பி இராக்ஷதாளேறிவந்த இரதங்களையெல்லாம் வாரி
குசலராசன் பேரில்விட்டெறிந்தார். அதுகண்டு குசலராஜன்
கோபமாகி ஐம்பது அர்த்த சந்திராஸ்திரத்தை யெடுத்து வி
ட்டுவருகிற இரதங்களை யெல்லாமறுத்து அதனமாய் நூறு

நாராசபாணங்களெடுத்து சாம்புவந்தர் பேரிலே பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அந்த ஆறு நாராசபாணங்களும் சாம்புவந்தர்பேரிலேவந்து பாய்ந்தது. அதனாலே சாம்புவந்தருக்குச் சரீரம்நொந்து கைகால்களை யுதறிக்கொண்டு ஸ்ரீராமாராமாவென்று பூமியிலே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார். பூமிவுண்டாகி மூன்றுநாட் பிறந்தவருகிய சாம்புவந்தரானவர்.

அப்போது (கOஉ) வெள்ளம்வானராளும் (உரு) வெள்ளம் இராட்சதாளும் ஐயாயிரம் இராஜகுமாரர்களும்மாண்டு, மந்திரி பிரதானிகளுமிறந்து இரத்தவெள்ளம் ஆருக ஓட அந்த இரத்தவெள்ளத்திலே தலையில்லாத முண்டங்களெழுந்துகூத்தாட, அந்தமுண்டங்கள் பேரிலே கழுகளேறிக் கூத்தாடிக்கொண்டுபோகடாகினி,ஜாகினி, பூதபைசாசங்கள் பிணங்களின்சதைகளைப் பிடுங்கித் தின்று, உதிரங்களைக் குடித்து, கழுத்தில்பேரிகைகளைமாட்டிக்கொண்டு அயோத்தியை நோக்கி இன்னஞ்சண்டை யுண்டோவென்று பேரிகை வாத்தியங்களை முழங்கிக்கொண்டு ஓடுகிற உதிர வெள்ளத்திலே ஓடுகின்றதும், அப்போது குசலவர்கள் வில்நாணியைத்தளர்த்தி ஒருவர்க் கொருவர் சாமர்த்திய வார்த்தைகளைப் பேசிக் கொண்டுசரஸ்வதியாற்றில் ஸ்நானஞ்செய்துநேமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு காமதேனுவால் பஞ்சகச்சாய வர்க்கங்களுஞ்சாப்பிட்டு கதம்பகஸ்தூரி பரிமளாதிகளையணிந்து ஒருலட்சண மரத்தடியில்கட்டியிருக்கின்ற அஸ்வத்தண்டையில்வந்துஉட்கார்ந்துக்கொண்டு அஸ்வத்தினுடைய இலட்சணத்தையும் சூறிகுணத்தையும் பார்த்துக் குசலன் சொல்லுகிருன். வாரும், தம்பிலவனே? அந்த அஸ்வத்தை நம்முடைய தாயாரிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் காண்பித்து நாமேறிக்கொண்டு திரிவோமென்முன் குசலராஜனனவன் அப்படி ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண் டிருக்கிறபோது பரதாழ்வாருடைய தண்டானது பாலவனங்கடந்து சரஸ்வதியாற்றின் சமீபத்தில்வந்துவிட்டது.

அதுகண்டு குசலன் தம்பிலவனைநோக்கிச் சொல்லுகிருன். வாருந்தம்பிலவனே ? இன்னம் ஸ்ரீராமபிரானுக் கெவ்வளவு சேனைத்திரள் தானிருக்கிறதோ தெரியவில்லை, ஆனாலும்இப்போது வெகுசேனைத்திரள் வருவதுபோற் காணுகின்றது இன்றைக்கு யுத்தத்திற்குவருகிறவன் நல்லபலவான் போற் காணுகின்றது நாம் ஜாக்ரதையுடனே யுத்தஞ்செய்ய

வேணுமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் பரதாழ்வாருடைய தண்டானது இரணக்களம்வந்து சூழ்ந்துக்கொண்டு குசலவர்களெங்கே யெங்கேயென்று தேடும்போது பொழுது விடிந்துசூரியபகவானும் பரதாழ்வாருடைய யுத்தத்தைப்பார்க்கவந்தவர்போல உதயகிரிபர்வதத்தில்வந்துஉதையமானார். அப்போது தேவசுந்தரன்யானைகள் ளொருபக்கத்திலும்இரதங்களை யொரு பக்கத்திலுஞ்சேனைகளை யொருபக்கத்திலும் இராசகுமாரர்களையும் பரதாழ்வாரையும் நடு அணியில் நிறுத்தி தானேயுத்த சன்னுத்தனுக இரதமேறி வில்லைவளைத்து குணத்தொனி பண்ணினான்.

அதுகண்டு குசலவர்கள் வில்லைவளைத்து நாணிபிகிந்து தண்டிருக்கு மிடமேவந்தார்கள். அப்போது தேவசுந்தரன் குசலவர்கள்முன்னுக்கு இரதத்தைநடத்தி குசலவர்களைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். வாருந்தம்பி சிறுபிள்ளைகளே இந்தப்படி ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியாருடைய தண்டுகளைகளை யேன் வீணிலே கொல்லுகிறீர் உங்களையென்னபண்ணினார்கள் நீங்கள் சிறுபிள்ளையென்று உங்களுக்குஞாயஞ் சொல்லவந்த பேரையெல்லாங்கொன்று போட்டீர்கள் ஸ்ரீராமபத்திர சுவாமியார் பாணப் பிரயோகம் பண்ணுமல் நீங்கள் தெய்வலோகம் பிரமலோகம் வைகுந்தம் போனாலும்விடாது விடாதேயென்றுசொல்லினான். அதுகேட்டு குசலராசன் கண்களிரண்டுஞ் செவ்வானம் போற்சிவந்து காதுகளிரண்டிலும் புகைகளெழும்பகைகளிரண்டும்பதைபதைக்ககால்களிரண்டுந் துடிதுடிக்கக்கோபமாகிதேவசுந்தரனைப்பார்த்து ஒருவிசேஷங்கள் சொல்லுகிறான் அடா! இராட்சதப்பட்டிமகனே, யென்னவார்த்தைசொன்னாய் ஞாயஞ்சொல்லவந்த பேரையெல்லாம் கொன்றதாயல்லவோ சொல்லுகிறாய் நீயாண்பிள்ளையானால் பாணத்தைவிட்டு யுத்தம்பண்ணி யென்னை ஜெயங்கொள்ளடா இராட்சதனேயென்று வில்லிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்துவிட்டு தேவசுந்தரன் இரதத்தைப் பத்தல் பத்தலாக உடைத்தெறிந்தான். உடனே தேவசுந்தரன் லகுவிற் குதித்து மறுதேரிலேறி வில்லைவளைத்து அனேக பாணங்களைப்பூட்டி மழைமாரிபொழிவதுபோற் பிரயோகம்பண்ணிவிட்டான அதுகண்டு குசலராசன் வில்லிலனேக பாணங்களைத் தொடுத்துவிட்டு தன்பேரில்வருகிற பாணங்களை யெல்லா மறுத்துவெட்டவெளியாக்கி அதிகமாய் நூறுபாணம்விட்டு தால்கைளா

டவொட்டாமலும் வில்லைப்பிடிக்க வொட்டாமலும், அஸ்தி ரங்களைப் பூட்டவொட்டாமலும், சாரதிரதத்தைநடத்தவொ ட்டாமலும் பிர்மிக்கச்செய்துவிட்டு இரதத்தையும் உடைத் தெரிந்தான்.

அப்போது தேவசுந்தரன் லகுவிற்குதித்து மறுதேரிலே றிக்கொண்டு இராட்சதாளை யேவிவிட்டுத்தானும்வில்லிலனே கபாணங்களைப்பூட்டி மழைமாரிசொரிவதுபோல பொழிந்து விட்டான் (கூஉ) வெள்ளம் இராட்சதாளும் ஆளொன்றுக்கு நூறுபாணப் பிரயோகம் பண்ணினார்கள் அதுகள் எத்தனை பாணங்களாகுமோ அத்தனை பாணங்களுக்குக் குசலவர்கள் பதிலஸ்திரங்கள் ஒன்றரைநாழிகை பரியந்தம்விட்டு அறுத் துத் தள்ளியும்மாளாமலும் பாணங்களானது சூரியனைமறை த்துக்கொண்டு காரிருள் சூழ்ந்துக்கொண்டது.

அவ்வேளையில் குசலவர்கள் அனேகபாணங்களைவிட்டு தங்கள்பேரில் அனேகமாய்வருகிறபாணங்களை யெல்லாமறு த்து வெட்ட வெளியாகக்கண்டு சற்றாகிலும் பயப்படாமலெ திர்த்துப்பாணங்களைவிட்டு இராட்சதாளைக்கொல்லுகிறபோ துஇராட்சதாள் கால்வேறு உடல்வேறு சதைவேறு வேறு வேறாக விழத்தலைப்பட்டார்கள் யானைகளோவென்றால் மத் தகம் பிளந்தும் காலருந்தும் வாலருந்தும், முகமறுந்தும் தும்பிக்கையறுந்தும் துடையறுந்தும் விழுந்ததுகள் குதி ரைகளோவென்றால் கால்வேறு, வால்வேறு, உடல்வேறு, தலைவேறு, இப்படி யறுந்துவிழுந்ததுகள். இரதங்களோ வென்றால், அச்சுமுறிந்தும், ஆணிகழன்றும், மச்சுமுறிந் தும், துஜமறுத்துஞ்சாரதிதலையறுந்துங் கொடையறுந்தும் இராஜமுடிகளறுந்துஞ் சவுடால்கள்முறிந்துங்கல்லணைகள் முறிந்தும். இந்தப்படி பத்துவெள்ளம் இராட்சதாள்மாண் டு இறந்தவெள்ள மோடிற்று மற்ற இராட்சதர்களோ வென் றால் உயிரிருந்தால் உப்புமாரிபிழைக்கலாம் இந்தச்சண்டை நமக்குவேண்டாமென்று ஓடத்தலைப்பட்டார்கள்.

அதுகண்டுதேவசுந்தரனைவன்இரதத்தைநடத்திஇரா ட்சதாள்மின் கொண்டுவந்து இராட்சதாளை யடக்கிக்கொண் டுஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான் அடா இராட்சதர்களே யேன் வோடுகிறீர் யிப்போதென்ன முழுகிப்போச்சுது நீங்கள்முன் னே நல்லயுத்தங்களிற் கைகண்டவர்களாச்சுதே உங்களையிப் போதேவர்கள்கண்டால் நகைப்பார்களே ஸ்ரீராமத்துரோகிக

ளாகவேண்டாம் ரோஷத்து வேஷத்தோடு நின்று யுத்தஞ் செய்யவேண்டும்வாங்களென்று ஒன்றாய்க்கூடி கத்திகேடயம் ஈட்டி எறிஈட்டியென்று சொல்லப்பட்ட (கூஉ) ஆயுதங்களுடன் குசலவர்களை வளைத்துக்கொண்டு நாலு பக்கத்திலும் குடைசூழ்ந்தாலெப்படியோ அப்படி அறுபது வெள்ளம் ராட்சதாளும் நிவ்றிவ்வென்று புற்றிலிருந்த ஈசல்கிளம்பினலெப்படியோ அப்படிபோல் ஆயுதங்களைசுழட்டி விட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது தேவசுந்தரனும் வில்லில் அனேகபாணங்களைச் சந்தித்துவிட்டானதுகண்டு குசலவாள் அதிககோபங்கொண்டு அனேக பாணங்களை எடுத்துக் கடுகடுத்து வில்லிற்றொடுத்துவிடுத்து தங்கள்பேரில்வருகிற ஆயுத அஸ்திரங்களையெல்லா மறுத்துத்தள்ளினதுமன்றி அன்பது வெள்ளம் இராட்சதாளையுங் கொன்றுபோட்டாரப்போதுஇரத்தாரோடத் தலைப்பட்டது அதுகண்டு தேவசுந்தரன் வில்லிலனேக பாணங்களைச் சந்தித்து விட்டான் அதுகண்டு குசலவாள் அதிககோபங்கொண்டு அனேகபாணங்களை எடுத்துக் கடுகடுத்து வில்லில்தொடுத்து விடுத்து தங்கள்பேரில்வருகிற ஆயுத அஸ்திரங்களை யெல்லாமறுத்துத தள்ளினதுமன்றி (ருo)வெள்ளம் இராட்சதாளையுங்கொன்றுபோட்டாரப்போதுரத்தாரோடத்தலைப்பட்டது அதுகண்டு தேவசுந்தரன்வில்லிலனேகபாணங்களைச் சந்தித்துவிட்டான் குசலராசன் நூறு அர்த்தசந்திரசாஸ்திரத்தை வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு தேவசுந்தரனுடைய ரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடனே தும்சம்பண்ணினன் அந்தச்சமயத்தில் குசலராசனனவன் இராட்சதப் படைத்தலைவர்பேரிலும் பாணப்பிரயோகம்பண்ணி கொல்லும்போது குசலன்கையில்நூறுவெள்ளம் இராட்சதர்களுள் சிலராட்சதப்படைத்தலைவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் லவன்கையில் மாண்டுபோனுர்கள் அப்போது இராட்சசதண்டில் பெரியசத்தமுண்டாயிற்று அத்தச்சத்தம் பரதாழ்வார்கேட்டு சாரதியைத்தட்டினர். உடனே இரதமுங் குசலராசன் முன்னுக்கு வந்துவிட்டது.

அப்போதனுமார்மூர்ச்சைதெளிந்து இராட்சதாள்யுத்தம் பண்ணுகிறதையும் பரதமகாராசன் வந்துவிட்டதையுங் கண்டுபெருஞ் சந்தோஷமடைந்தார் அத்தறியில் சாம்புவந்தர்மூர்ச்சைதெளிந்து குசலவர்களுக்குப்பயந்துசெத்துகிடக்கிற்பிணங்களை வாரிமேலே போட்டுக்கொண்டு கண்ணைமூடி

சுவாசத்தைப் பந்தனஞ்செய்துக் கொண்டிருப்பதை அனு
மாரறிந்து நகைபுரிந்துசொல்லுகிருர். ஐயா சாம்புவந்தரே
நீரிப்படிசெய்தால் மற்றவர்க ளெப்படிசெய்வார் பரதமகாரா
சனும் தண்டுடன் வந்துயுத்தம்பண்ணுகிருர் இந்தச்சமைய
த்தில்நாம் சும்மாயிருக்கப்போகாது இராமத்துரோகம்வந்து
சித்திக்குமென்றுசொல்லுகிற அனுமானரை சாம்புவந்தர்கண்
ணைத்திறந்து பார்த்துச் சொல்லுகிருர். இலட்சுமணரைப்பா
ர்க்கிலும் பரதமகாராசன் சாமர்த்தியனே எல்லாம் பொழுது
போனல்தெரியும் அந்தப்பசங்கள் நம்மைக்கண்டால் சும்மா
விடமாட்டார்கள் முன்பின்பாராமல் பாணம்விட்டு கொன்று
கொண்டேயிருக்கிருர்கள் நான்வரமாட்டேனென்றுன் அது
கேட்டு அனுமார் மனதிடஞ்சொல்லி கூட்டிக்கொண்டுபரத
மகாராசனைக் கண்டு சேவித்து ஆசீர்வாதங்கள்பெற்று ஒருவ
சனஞ்சொல்லுகிருர். கேளுமைய, பரத மகாராசனே ஸ்ரீராமரை
ப்போல அழகும் வடிவுமுள்ளவர்களா யிருக்கிருர்கள். நாம்
சந்துருஷ்டியுடனே அவர்களிடத்திற் போனல் உடனே பா
ணம்விட்டுக் கொல்லுகிருர்கள்.

அதைப்பரதாழ்வார் கேட்டுசொல்லுகிருர் அந்தசிறுபி
ள்ளைகளத்தனைசூரரோ அப்படிசூரரானல் தனுர்சாஸ்திரவி
திப்படி யுத்தம்பண்ணுவார்களல்லவோ அந்த சாமர்த்தியத்
தையொருக்கணநேரத்தி லறிகிறேன்பாரென்றுசொல்லி குச
லவாளைப்பார்த்து ஒருவசனம் சொல்லுகிருர் வாருந்தம்பிசி
றுபிள்ளைகளா உங்கள்தாய்தகப்பன் பேரென்ன உங்கள்குல
ம்யாதென்றுஎனக்குத்தெரியச்சொலலுந் தம்பியென்றுரதுகே
ட்டு குசலன்சொல்லுகிருன். ஓ, இராசனே, யுத்தத்திற்குவந்த
பேருக்கெல்லாம் என்தாய் தகப்பன்பேரையும் எங்கள்பேரை
யுஞ்சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதோ ஆனலுஞ்சொல்லுகிறே
ன்கேளும், என்தாய்பேர் சானகியம்மாள், எங்களையர்பேர்வா
ல்மீகரிஷி எங்கள்குலம் எனக்குத்தெரியவராது என்பேர்குச
லன், என்தம்பிபேர்லவன், என்று னதைக்கேட்ட பரதாழ்
வார்யோசனைபண்ணிச்சொல்லுகிருர். வாருந்தம்பிகுசலனே
உன்தாய்பேர்ஜானகியம்மாளென்று சொன்னபடியினலேஉங்
களுடனேயுத்தம்பண்ணமாட்டேன் என்னுடையசேனைகளை
யுஞ்சகோதரர்களையுமற்றுமுள்ளஉறவின் முறைகூட்டங்களை
யுமெழுப்பிக்கூட்டிக்கொண்டுபோயவ்ஸ்வத்தையழைத்துக்கொ
ண்டு அயோத்திக்குபோய் யாகஞ்செய்வித்துக்கொள்ளுகிறே

ன் நீங்களுந்தாயுடன் பிள்ளையாய்ப்போய்ச் சேருங்களென்றார். அதைக்கேட்ட குசலன் ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான் ஓ! இராஜனே? நல்லவிசேஷஞ் சொல்லவந்தாய், உன்தம்பி சத்துருக்கன் என்தம்பியை மூர்ச்சையாக்கி இரதத்திற் கட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான். அந்தச்சங்கதியென்தாயாரறிந்து என்னையழைத்துச் சொன்னது என்னவென்றால், உன் தம்பியையாரோ ஒருஅரசன் மூர்ச்சையாக்கி கட்டிக்கொண்டு போய் விட்டானும் அவனையுஞ்செயித்து அவனுக்குஉபபலமாகவருகிறவர்களையுஞ்செயித்து உன்தம்பியை விடுவித்துக்கொண்டு வாமகனேயென்று அனுப்பிவைத்த படியினாலே அந்தப்படியே நான் உன்தம்பிசத்துருக்கனை ஜெயித்துஅவனுக்கு உபபலமாய்வந்த இராஜாக்களையுஞ் சேனைகளையுங்கொன்றேன் உன்னையுங்கொன்று இன்னம் வரப்பட்டவர்களையுங்கொன்றுவிட்டுப்போவேனேயொழியமற்றப்படியோசிக்கவேண்டாமென்றான். அதைக்கேட்டபரதமகாராஜன்குலுங்க நகைத்துச்சொல்லுகிறார். வாருந்தம்பி குசலனே என்தமையனுத்தரவின்படி உன்னையும் உன்தம்பி லவனையும்கைப்பிடியாகப்பிடித்து வரச்சொன்னபடியினாலே நீங்கள தடையின்றி வந்தாலாச்சுது வராவிடில் எங்களை மூர்ச்சையாக்கிக்கொண்டுபோவேன் பாரென்றார்.

அதைக்கேட்ட குசலராஜனுக்கு அதிககோபமாகிபரதாழ்வானைநோக்கிஒருவசனம்சொல்லுகிறான். ஓஇராசனே நல்லவசனஞ் சொல்லவந்தாய் உன்தமையன் சொற்படிஎங்களைப்பிடிக்கவந்தபேரெல்லாம் உனக்குமுன் மாண்டு கிடப்பதை நீபார் க்கவில்லையோ உங்களுக்குச் சேனைகள் மிச்சமாயிருக்குதென்று ஒட்டைத்தப்பட்டைதமுக்குகளை யடித்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலோடிவருகிறதுஞ் சாகிறதும் உங்களுக்கொரு வீரியம்போற் காணுகிறதென்றான். அதைக்கேட்ட பரதாழ்வார் ஏதடாகுசலன்நம்மை யெண்ணமற்பேசுகிறான். இவனுடையஆண்மைதானென்னவென்று இவனைக்கொன்றாலுந் தோஷமில்லை அப்படிக்கொன்றால் நமது தமையன் மனதிற்கு ஆயாசம்வருமேயென்று யோசனைபண்ணி குசலனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார், அடா! குசலனே நாங்கள் ஒரு ஒட்டைத் தமுக்கை யடித்துக்கொண்டு ஓடிவருகிறதுஞ் சாகிறதும் எங்கள் சாமார்த்திய மென்றல்லவோ சொல்லுகிறாய், இப்போது உன்தம்பியைக் கூட்டிக்கொண்டு தாயுடன்

பிள்ளையாய்ப் போய்ச்சேர் இல்லாவிடிலுங்களை கொன்றுவிடுவேன் பாரென்றான்.

குசலராஜனுக்கும் பரதமகாராஜனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

மண்ணும்விண்ணுங் கலங்கவறிச்சிலை
எண்ணுதற்கரிய தாகவளைத்தலால்
கண்ணுதலி லெழுந்தகனலென
பண்ணுவர்களும் பார்த்துவெருண்டனர்.

அதைக்கேட்ட குசலராஜன் கண்களிரண்டுஞ்செவ்வானம்போற் சிவக்ககாலாக்கினி ருத்திரனைப்போலச்சீறி வில்லை வளைத்து நாணிபிகிந்து அனேக அஸ்திரங்களை யெடுத்து கடுகடுத்து வில்லிற்றொடுத்து விடுத்து பரதமகாராஜனைநோக வெய்தான், அதுகண்டு பரதாழ்வார் பாலன் பாணமிஞ்சினானென்றுவில்லையெடுத்து நிறுத்தி அனேகபாணங்களைச் சந்தித்து பிரயோகம் பண்ணினாரது அவயத்திலிருந்த நாகசற்பம்போற் சீறிக்கொண்டு வரும்போது குசலராஜன்கண்டு அதிகசீக்கிரத்தில் (௫௰) வாய்வாஸ்திரமெடுத்துவிட்டு பரதனுடைய அஸ்திரத்தை யறுத்துத்தள்ளி அதனமாக நூறுதிவ்யாஸ்திரத்தைவில்லிலே சந்தித்துப்பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அதுகண்டு பரதமகாராசன் மகாகோபமாகி (௧௫௰) திவ்வியாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லில் தொடுத்துவிடுத்துக் குசலராஜன்விடுத்த நூறுதிவ்யாஸ்திரங் களையுமறுத்து அதனமாய் (௲௰) திவ்யாஸ்திரமெடுத்து வில்லிற்சந்தித்துவிட்டு குசலராசன் கைகாலாடவொட்டாமலும், வில்லைபிடிக்க வொட்டாமலும், பாணங்களையெடுக்க வொட்டாமலும், அங்கே நிற்கவொட்டாமலும், இரண்டுநாழிகைபரியந்தம் பிரமிக்கப் பண்ணி பின்னையுமிரண்டு திவ்யாஸ்திரங்களைவிட்டு குசலராசனுடையசரீரங்களையெல்லாஞ் சல்லடைக்கண்களாகத்துளைத்துவிட்டு இரண்டு சிங்கமுகாஸ்திரத்தை யெடுத்து விட்டுவிட்டான். அந்த சிங்கமுகாஸ்திரங்கள் வில்லை விடுபட்டு சிங்கத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டு அதிக வேகத்துடனே வந்து குசலனுடைய வில்நாணியைப் படீலென் றறுத்து குசலனுடைய நெற்றியிற் பாய்ந்து உருகிப்போகவே உதி

ரவெள்ளம் ஆறுயோடிற்று, அப்போது குசலராசன்பாணம் பட்டு நிர்வாகம்பண்ணமாட்டாமல் வில்லை நழுகவிட்டு அம்மாசீதா சீதாவென்று புலம்பி பூமியில்விழுந்து மூர்ச்சைய டைந்தான்.

அதுகண்டு அனுமார், சாம்புவந்தர் முதலானபேர்க ளுந்துயரப்பட்டார்கள். பரதமகாசாசன் சந்தோஷமாயிருக் கிறதையொழித்து இரதத்தைவிட்டுக்கிழேகுதித்து வில்லையு ங்குசலனையுமெடுக்கவோடிவந்தார். அ தச்சமயத்தில் இரா ட்சதாளுடனேயுத்தபுரிந்துக்கொண்டிருக்கும் லவனவந்து பரதமகாராசனுங்குசலன் மூர்ச்சையடைந்திருக்கிற விடத்தி ற்குமத்தியில்சரக்கூடம்போட்டு பரதனைமடக்கிவிட்டு குசல னை யெடுத்து மூர்ச்சை தெளியவைத்தான். அதுகண்டு அனு மார், சாம்புவந்தர் இலட்சுமணருடைய பலாபலத்திற்கு பர தருடைய பலாபலமெவ்வளவென்றிருந்தோமே இப்போதி வருடைய பலாபல தெரியவந்தது பரதனுடைய பலாபலத் துக்கு குசலன்கூட எதிர்நின்றுபோராடமாட்டான்போற்கா ண்கின்றது எல்லாமின்னமறைநாழிகையிற் றெரியவரும நா ம் மௌனமாய் இப்போதிருக்கக்கூடாதென்று பரதருடனே கூடிக்கொண்டுபோனார்கள். அப்போது பரதமகாராசன்தே ரிலேறி வில்லிலனேக கடூரமான பாணங்களைசந்தித்துவிட் டுசரக்கூடத்தையறுத்தெரிந்தார். அதுகண்டுலவன் உக்கிரா காரத்துடன் வில்லையெடுத்து நிறுத்திக் குணத்தொனிபண் ணிவில்லிலனேக பாணங்களைப்பூட்டிபரதமகாராசருக்கும்அ னுமாருக்கும் சாம்புவந்தருக்கும் லக்குபார்த்துவிட்டுவிட்டா ன், உடனே பரதமகாராசன் சிலபாணங்களைவிட்டு தங்கள் மூவர்பேரிலேயும் வருகிறபாணத்தை யெல்லாமறுத்துபோட வே, அப்போதனுமாருஞ் சாம்புவந்தரும் பரதமகாராசனை மெச்சினார்கள்

அதுகண்டு லவன்பல்லை நெறநெறவென்றுகடித்து அ திககோபத்துடனே விலலில் க-கഗ-ஙா-கഗഗ-பதினாயிரம நூ றாயிரம்கோடிசங்கம் மகாசங்கம் அற்புதநிப்புதமென்று ஆ ச்சரியப்படத்தக்கதாக கணக்கிலடங்காத பாணங்களைச்சந்தி த்துவிட்டுவிட்டான் உடனே பரதமகாராசன் வில்லில்அனே கஸ்ரீராமபாணங்களைத்தொடுத்து அறுத்துப்போட்டு அதன மாய் ஐந்துபாணங்களைவிட்டு லவனபிடித்திருந்த கைவில்லை யுங்கணடித்துபத்தலாய்க்கிழித்துப்போட்டு லவனுடையர

ரமெல்லாஞ்சல்லடைக்கண்களாகத்துளைத்துவிட்டான் அத னாலே அவன்மிகவும்நெந்துதைரியம்விடாமல்மனதைத்தை ரியப்படுத்திக்கொண்டுவில்லிலே கடூரமாயிருக்கப்பட்ட பாண ங்களைச்சந்தித்துவிட்டுபரதமகாராசனைக்கைகாலாட வொட் டாமலும் வில்லைப்பிடிக்கவொட்டாமலும், வில்லில் பாணங் களைத்தொடுக்கவொட்டாமலும், செய்துவிட்டு பரதமகாராச னுடைய சரீரமெல்லாஞ்சல்லடைகண்களாகத்துளைத்துவிட் டானதனாலே பரதமகாராசன மிகவும் நொந்து தைரியம்வி டாமல் சிங்கமானது குகையிலிருந்து சீறிக்கொண்டுவந்தா லெப்படியோ அப்படிபோல அதிக உக்கிராகாரத்துடன்சீறி ஸ்ரீராமபாணங்களை வில்லில்தொடுத்துவிடுத்து லவனுடைய வில்லைஇரண்டு துண்டாய் உடைத்தெரிந்து அவன்மார்பை யும் பத்தலாய்க்கிழித்தெறிந்துபோட்டார் அப்போதுலவன் கைவில்லை நழுவவிட்டு அம்மா சீதா சீதா வென்று பூமியில் விழுந்துமூர்ச்சையடைந்தான், அதுகண்டு தேவர்களெல் லாம் துயரமானார்கள். பரதமகாராசன் சந்தோஷமாகினான் அனுமாரும், சாம்புவந்தரும், குசலன் மூர்ச்சைதெளிந்திருக் கிறான் எல்லாம் பொழுதுபோனால் தெரியவருமென்றுமவுன மாயிருந்து விட்டார்கள்.

அதுகண்டு குசலராசன் சீதாலட்சுமியுடைய பரமகிரு பையால் எழுந்து பிரசண்டகோதண்டத்தைக் கையிலெடுத் துகுமுகுமுவென்று குணத்தொனுபண்ணிவில்லிலே க-க0- க00-க,000 க0, 000-௱ கூ-கோடிசங்கம் மகாசங்கம் அற்புதம் நிற்புதமென்று சொல்லப்பட்ட கணக்கிலடங்காதபாணங்க ளைப்பூட்டி ஜாமம்வரையில் மழைகாலத்தில் மாரிபொழிவது போல்கட்டு கட்டாயுருவி கைசலியாமல் விட்டுவிட்டான. அ ந்தபாணங்கள் வில்லைவிடுபட்டுபுற்றி லிருந்து கிளம்புமீசலைப்போல் ஒன்றின்மேலொன்றாய் சிடசிடவென்கிறதொனி களுடனே அக்கினிப்பொறிகரு சிதறும்படியாய் அதிகவேக த்துடனேவந்து பரதமகாராஜன் தன்பேரில்வருகிற அஸ்தி ரங்களையெல்லாமறுத்து அதனமாய் ௫௱-பாணத்தையெடுத் துவிட்டான் அதுகண்டு குசலராசன் ௱-நாராசபாணங்களைவிட் டு அறுந்துத்தள்ளுஅதனமாம் ௱-அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிலேதொடுத்து கடுகடுத்துவிடுத்துகைகாலாட வொட்டாமலும் (க) நாழிகை பரியந்தம் பிரமிக்கச் செய் து அதனமாய்(உ)பாணம்விட்டுவிட்டான். அந்தபாணங்கள்

பாதருடைய நெற்றியில்பட்டு உதிரவெள்ளம் ஆறாயோடத் தலைப்பட்டது அதனாலே பரதர்மிகவாய்நொந்து கைவில்லை நழுகவிட்டு தேரில்விழுந்து ஸ்ரீராமா ராமாவென்றுமூர்ச்சையடைந்தார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் துயரமானார்கள் குசலராசன் அதிகசந்தோஷமுற்று தம்பிலவனை வாரியெடுத்து மூர்ச்சை தெளிவித்தான். லவனுஞ் சீதாலட்சுமியுடைய அபாரகிருபாகடாட்சத்தினாலே மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து இருவரும்இராட்சதாள்பேரில் பாணங்களைப்பிரயோகம்பண்ணினார்கள்.

அதுகண்டு அனுமார் சாம்புவந்தர் ஒருபெரிய ஆலவிருட்சத்தை மடமடவென்றுபிடுங்கி அடியும்நுனியும் தரித்துப்போட்டு நடுத்தண்டை தண்டாயுதமாக ஒருகையிற்பிடித்துக்கொண்டு குசலவர்கள் முன்னேவந்து நின்றுக்கொண்டு அனுமார் ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார் அடா! குசலவர்களே ஏன் தலைகிழாய் விழுந்துபோகிறீர்கள் கையிலாகாத சிலபேரைக்கொன்றோமென்று கெர்வம் வேண்டாம், அந்தந்துள்ளலை ஒரு க்ஷணநேரத்தில் காட்டுகிறேன்பாரடா, இதோ என்கையிலிருக்கிற விருட்சத்தைப்பார்த்தாயோ நாங்கள் எத்தனையாய்ச் சொன்னாலும்கேளோமென்கிறீர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணராய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீராமர் வரும்படியாய்ச் செய்கிறீர்கள் அவர் வந்தாரேயானால் அவர்முன்னின்று எதிர்த்துப்போராடமாட்டீர்கள் உங்களுடையபாணம் அவரை என்னசெய்யக்கூடும்ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது எங்கள் வார்த்தையைக் கடவாமல் அஸ்வமேதக்குதிரையைவிட்டால்நாங்கள்எங்களுடைய ஜனங்களை எழுப்பிக்கொண்டுபோகிறோம் இல்லாவிடில்ஸ்ரீராமரிவ்விடம் வருவார்நாங்களுங்களை ஜெயிக்கமாட்டோமென்றெண்ணாதீர்கள்.

அதுகேட்டு குசலராசன் லவனைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான், வாரும், தம்பிலவனே? செங்குரங்குங் கருங்குரங்குஞ் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டாயோ, நாம் எத்தனைபாணம் விட்டுக்கொன்றாலும் மறுபடியும்எழுந்துவந்து யுத்தம்பண்ணுகிறார்கள், இவர்களுக்குச் சாவுதானில்லையோ எண்ணுஞ் சிரஞ்சீவியோ தெரியவில்லையென்றான். அதுகேட்டு லவன்சொல்லுகிறான். வாரும் அண்ணாவே, காட்டிலே வாசம்பண்ணப்பட்ட குரங்குகளுக்கு எண்ணுஞ் சிரஞ்சீவியேது, காட்டிலேவாசம்பண்ணின வானரங்களுக்கு தலைமை

யான குரங்குகள் இதுகளுக்கு ஸ்ரீராமர் பாஷையைக்கற்றுக் கொடுத்து தன்னிடத்தில் சேவகத்துக்கு வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்போற் காண்கிற தென்றான், அதுகேட்டுகுசலராசன் சிறுபிள்ளையானபடியினாலே எத்தனை வேதசாஸ்திரங்களைப்படித்திருந்தாலுஞ் சிறுபிள்ளைகளுடைய பாலியபுத்தியினாலேஅநுமாரையும் சாம்புவந்தரையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறானடா வானரர்களே, கேளும் நாங்கள் பிடித்த குதிரையை விடுவிக்க அரியரபிர்மாதிகள் வந்தாலும் எதிர்த்து யுத்தம்பண்ணுவோம் தெரிந்துக்கொள்ளுங்கள், நான் உங்களை எத்தனை தரங்கொன்றாலும் உங்களுக்கு வெட்கமில்லாமல் எழுந்தெழுந்து யுத்தத்திற்கு ஓடிவருகிறீர்கள் நீங்கள் குரங்கென்றல்லவோ அசகாயமாய் விட்டு விட்டோம், முன்னே உங்களைக்கொன்று போட்டுபின்பு இராட்சதாளைக் கொன்று மேல்லோகமனுப்புகிறோம் பாரடாவென்றான்.

அதுகேட்டு அநுமார் குசலனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார். உன்னைப்போலும், உன்தம்பி லவனைப் போலும் (௲அ) குசலவாள் வநதாலும் எங்களிருவரையும் செயிக்கமாட்டார்கள். நாங்கள் வேணுமென்றால் நீங்கள்மிகவுஞ் சிறுபிள்ளைகளென்றும் ஸ்ரீராமருடைய வார்த்தைக்கஞ்சியிருக்கிறோம் இல்லாவிடில் ஒருகைகுத்தினால் உங்களை யமலோகமனுபபிவிடுவோமென்றா.அதற்குக்குசலராசன்தம்பிலவனை நோக்கி ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான் வாருந்தம்பிலவனேசெங்குரங்கு கருங்குரங்கும் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டாயோ நீ கருங்குரங்குடன் சாக்கிரதையா யுத்தயபண்ணி யமலோகமனுப்பிவிடும் நான்செங்குரங்குடன் யுத்தம்பண்ணுகிறேனென்று அதிககோபத்துடனே தன்விலலிலே அனேக நாராசபாணஞ்சந்தித்து விட்டுவிட்டான் அந்தநாராசபாணங்கள் வில்லைவிட்டு வெளிப்பட்டு காலக்கோடி விஷத்தைப் போல் சீறிக்கொணடு அதிகவேகத்துடனே அனுமார்பேரில் வருகிறபோது அநுமாரானவர் தன்கையிலிருக்கிற விருட்சத்தினாலே அடித்துப் பாணங்களை வந்தவழிபோனவழி தெரியாமலோட்டி விட்டார்ர்.

அதுகண்டு குசலராசன் கடுங்கோபங்கொண்டு (க0) திவ்யாஸ்திரத்தை யெடுத்துக்கடுகடுத்து வில்லிலே தொடுத்துவிடுத்து அநுமார்பிடித்திருந்த விருட்சத்தை தூள்தூளாக்கிப் போட்டுஅதனமாய்(ரு)நர்ராசபாணமெடுத்து அநுமார்மார்

புக்குலக்குபார்த்து விட்டுவிட்டான் அதுகண்டு அனுமார் கோபங்கொண்டு மார்யிற்பதிந்த அஸ்திரங்களைப் பிடுங்கிப் போட்டு யானைதேர்பரிசேனைகளை வாரிவாரி குசலராஜன்பேரி ல்விட்டெறிந்துக்கொண்டேயிருந்தார் அதுகண்டுகுசலராஜ ன் அனேகபாணங்களைவிட்டு அவைகளையெல்லாம் தும்சப்ப ண்ணிப்போட்டு ஒருசத்தியையெடுத்து பூசைநைவேத்தியங் கள்செய்துவிட்டுவிட்டான். அந்தசத்தியானது வில்லில்நின் றுவிடுபட்டு அண்டரண்டமதிர, அண்டத்திலுள்ள தேவர்க ளெல்லாம் நடுங்க, ஆலகாலவிஷத்தை குபீல்குபீலெனகக் கிக்கொண்டு அக்கினிரசுவாலையை எங்கும் வீசிக்கொண்டு அதிகவேகத்துடனே அனுமார் எங்கே யெங்கேயென்று வரு கிறபோது அனுமார்கண்டு ஏதடா நம்மைக்கொல்லவேசத் தியைவிட்டானென்றுமனதில் கருகினவராய் கையை ஆகா யத்திலே ஓங்கிக் கிறுகிறுவென்று சுழட்டி சத்தியின்பேரிலே ஒருகுத்துவிட்டார். அந்தசத்தியானது வந்தவழிதெரியாமல் அடிபட்டுமுறிந்துபோய் பின்னும் மந்திரத்தினாலே உருவா கிஅதிகவேகத்துடனே வந்து அனுமார் மார்பிலே தடாலெ ன்றுபாய்ந்து உருவமாட்டாமல் உருகிப்போய்விட்டதப்போ து அனுமார் ஸ்ரீராமாராமாவென்றுவாய்விட்டலறி பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்.

அதுகண்டு குசலராஜன் சந்தோஷமாகி சாம்புவந்தர் பேரிலே திரும்பிலவனுடனேகூடி பாணங்களைவிட்டு அடிக் கிறபோது சாம்புவந்தர் தாளமாட்டாமல் கையுதறிக்கொண் டுபூமியில்விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார். அப்போது குசல வாள்மிகுந்தசந்தோஷமடைந்து அனுமார் சாம்புவந்தர் இருவரையும் வந்துபார்த்து சுவாசம் இல்லாததைக்கண்டு இராட்சதாள்பேரிலேமுனைந்து யுத்தம்பண்ணுகிறபோதுஇ ராட்சதாளும், இராட்சதப்படைத்தலைவர்களும் முனைந்து, யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது இரண்டு இராக்ஷதாள் தலைமீதில் கையைவைத்துக்குய்யோமுறையோ வென்றழுதுக்கொண்டு அயோத்தியைநாடி அதிகவேகமா யோடி ஸ்ரீராமர்கொலுமண்டபந்தேடி அவரைக்கண்டு மிகவ ணக்கங்கொண்டு அவருடைய பாதத்தில் விழுந்துசேவித்து எழுந்துநின்று சொல்லுகிறார்கள். ஓ சுவாமி, பரதமகாராஜ னும் சேனைகளும் மூர்ச்சையாய்ப்போனார்கள் கொஞ்சம்இரா ட்சதாள் மாத்திரம் குசலவாளையடக்கிக்கொண்டு யுத்தம்பண்

ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அந்த(௨)சிறுபிள்ளைகளை ஜெயிக்க அரியரப்பிர்மாதிகளாலேயும் ஆகாதென்றார்கள்.

அதுகேட்டு ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமி அடித்துமோதி பூமியிலேவிழுந்து அலறியெழுந்து தம்பிபரதா இலட்சுமணனை ன்னைத்தனியேவிட்டு சிறுபிள்ளை குசலவர்களாலே மூர்ச்சையானீர்களோ உங்கள்கையில் பலமில்லாமற்போச்சுதோ உங்கள்புஜபலபராக்கிரமங்களைகாட்டினால் பாலர்கள் பயப்படுவார்களென்று அஞ்சியவர்கள் கையால் மூர்ச்சையானீர்களோ உங்கள்பலத்துக்கு அரியரப்பிர்மாதிகள்தா நீடோவென்று கன்றிழந்த பார்வைப்போலே கதறிக்கதறியழுதுக்கொண்டிருந்தார், அவர்யாரென்றால் பல்லாயிரங்கோடி அண்டத்தையும் கெற்பத்தில்வைத்து இரட்சிக்கப்படாநின்ற பரப்பிர்மமாய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீராமரானவர் அப்போது அவர்துக்கத்தை விபீஷணரும்சுக்ரீவனுமாற்றினார்கள் அந்தப்புறத்திலேகௌசலைகைசேசிசுமித்திரை சகலருங்கேட்டு பரதருக்கு துக்கங்கொண்டாடினார்கள். அந்தச்சமையத்தில் ஸ்ரீராமர்விபீஷணரையும் சுக்ரீவரையும்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார் விபீஷணரே சுக்ரீவரேகேளுங்கள், நாம் மூன்றுதம்பிமாருடன்பிறந்து விஸ்வாமித்திரருடையயாகத்தை அழித்து தாடகை சுவாகுவைக்கொன்று. மாரீசனை ஓட அடித்து,அகலிகைக்கு மோட்சங்கொடுத்து, ஜனகன்வைத்திருந்தஒருவராலும்வளைக்கப்படாதவில்லை உடைத்தெறிந்து. ஜானகியைமணம்புரிந்து, பரசுராமனைப்பங்கப்படுத்தி வில்லைப்பறித்துக்கொண்டு(௧௪)வருஷம் வனவாசஞ்செய்ய அவ்விடத்திலிருந்துபிறப்பட்டு பஞ்சவடியில்போயிருக்கச்சே என்தம்பி இலட்சுமணனை சூர்ப்பநகை தோதகம்பண்ண அந்த சூர்ப்பநகைக்கு மூன்ருக்கினையுஞ்செய்து, அவளாலே கரதூஷணனைக்கொன்று அப்புறம் லங்காதிபதியாகிய இராவணன் ஜானகியையெடுத்துக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்தில் வைத்திருக்கநானும் தம்பிஇலட்சுமணருஞ் சீதையைத்தேடிக்கொண்டுபோய் அனுமார் சுக்ரீவனைக் சினேகம் பண்ணிவாலியைக்கொன்று சமுத்திரத்தை நளனாலே யடைத்து (எ௨) வெள்ளம் வானரசேனையுடனே லங்கைக்குள் புகுந்து இராவணசம்மாரமுடிப்பித்து அதிகாயன் முதலான (௨௩) வெள்ளம் இராட்சதாளைக்கொன்று ஜானகியைசிறைமீட்டிஅயோத்திக்குவந்து பட்டாபிஷேகராய் பட்டந்தரித்துக்கொண்டு இரா

ஜரிகம்பண்ணுகிறபோது சதகண்டராவணனென்றும் (கஉ க)
வெள்ளம் இராட்சதாளுடனேவந்து யுத்தம்பண்ணினர்கள்
அவர்களை சானகிகொன்றுபோட்டு ஒருவரும் நீகரில்லாமல்
செயங்கொண்டாடி நமக்கு ஜானகிவனம்போகவே இவ்விட
த்தும்மாரி பொழியப்பட்ட மழையும் மட்டிட்டு விளைவுமில்
லாமல்குடிகளும் நொந்து மண்மாரிபொழிந்து பெருங்காற்
றடித்துஅரண்மனை ஆஸ்தானங்களுமிடிந்து யானைகுதிரை
சேனைமடிந்து வீதிகள்தோறும் பாழடைந்தது போதாமல்
அஸ்வமேதயாகம் பண்ணுகிறதற்கு குதிரையைவிட்டுபிரதட்
சணப்பண்ண அனுப்பிவைத்தோம் அந்தஅவ்ஸ்வத்தை (உ)
சிறுபிள்ளைகள் பிடித்துநம்முடைய சேனைகளையுந் தம்பிமார்
களையுங்கொன்று போட்டார்கள், இது நமக்கு அபசெயகால
மல்லவோவந்தது இப்போதிதற்கு என்னசெய்யலாம்விபீஷ
ணா சுக்ரீவாவென்றார்.

அதைக்கேட்ட விபீஷணருஞ்சுக்ரீவருஞ்சொல்லுகிறார்
கள் ஓய்சுவாமிமுன்னாலேசிதாலட்சுமியைஇராவணன்பர்ணக
சாலையோடு பேர்த்துக் கொண்டுபோய் அசோக வனத்தில்
வைக்கவே அந்த அம்மனழுத கண்ணீராலே லங்கை தீப்ப
ட்டுபோச்சு அந்தமகாலட்சுமியானசீதையம்மன்வனம்போய்
அழுதகண்ணீரால் அயோத்தியாபுரிபட்டணம் பாழடைந்து
பரதரும் இலட்சுமணரும் மாண்டுபோனார்களென்று அதிக
விசனத்துடனே சொன்னார்கள்.

அதுகேட்டு இராட்சத சிரேஷ்டனான மாலியவான்ஒரு
வசனஞ்சொல்லுகிறான். வாருஞ்சுவாமி பரப்பிர்மமயம் நீர்
யோகாநத்து மனிதரைபோல் இபபடி விசனப்படலாமோ கை
லாயத்தில் பார்வதிசமேதராக விளங்கப்படாநின்றகாளகண்
டதிரிசூல நேத்திரமுடையவர் நீரல்லவோ வைகுந்தத்தில்
மகாலட்சுமிசமேதராய் விளங்கப்படாநின்ற ஸ்ரீமந் நாராய
ணர் நீரல்லவோ பிரம்மலோகத்திலே சரஸ்வதி சமேதராய்
விளங்கப்படாநின்ற அந்தபிர்மதேவர் நீரல்லவோ அப்படி
யிருக்க உமக்கு பெண்சாதி பிள்ளைதானேது சகோதராள் தா
னேது தாய்தந்தைதானேது நீர் ஆணுக்கு ஆணுமல்லபெ
பெண்ணுக்கு பெண்ணுமல்ல அனுதரக்ஷகராய் விளங்கப்ப
ட்டபரஞ்சுடர் நீரல்லவோ தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்
கும் ராவணன் கும்பகர்னனிவர்களாலே உண்டாகிய துன்ப
த்தை நீக்கும்பொருட்டு தசரதமகாராஜனுடைய வயிற்றிலவ

தரித்த தீனதயாளரட்சகர் நீரல்லவோதேவர்கள், முனிவர்கள், இராட்சதாள்: மானிடர்கள், கண்ணைரக்கண்டுசேவித்து காட்சி காணக்கிடையாத திருப்பாதார விந்தத்தைக்காணும்படியாக கிருபை பெற்றநாங்கள் என்னபுண்ணியம் பண்ணினோமோசுவாமி இந்தலோகநடத்தைவிட்டுயாகம் நிறைவேறுங்காரியத்தைப்பாருஞ் சுவாமியென்றான். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமருக்கு பூர்வக்கியானம்வந்து இனிநடக்கப்போகிறகாரியங்களெல்லாந்தெரிந்தவராய் மனதிலதிகசந்தோஷமடைந்தார், உடனேபூர்வக்ஞானம் மறந்து விட்டது இப்பால்ஸ்ரீராமர்மாலியவானுக்கு கிருபைகூர்ந்துசுக்கிரீவனைப்பார்த்து வார்ாய் சுக்ரீவரே நம்முடைய தண்டுதளத்தையெல்லாம்தயார்பண்ணிபட்டணத்திலுண்டாகிய அறைஞாண்கயறுகட்டினபிள்ளைமுதல் வில்லெடுத்து யுத்தத்திற்கு வரும்படியாய் தண்டோருபோடும்சுக்ரீவராஜனேயென்று வுத்திரவுபண்ணினார்.

அப்படி திருவாய்மலர்ந்தருளியவுடனே சுக்ரீவனெழுந்து சுவாமியைச்சேவித்து மதனென்னப்பட்ட சேனாதிபதியையழைத்து அயோத்தியிலுள்ள அறைஞாண்கட்டினபிள்ளைமுதல் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வரும்படி தண்டோருபோட்டு வையுமென்று உத்தரவுபண்ணி இராஜதண்டிருக்குமிடம்போய் தண்டைவெளியே கொண்டுவந்து நிறுத்தி கன்னமதங் கபோலமதம் காடமதமென்று சொல்லப்பட்ட கன்னங்கரே லென்றிருக்கும் கருமலைக்கு கை கால் முளைத்து வந்ததைப்போலுள்ள யானைகள்பேரில் அம்பாரி சவுடால்கள் வைத்து யானைகளுக்கு எண்ணையிட்டு வர்ணந்தடவி சங்கிலி இருப்புலக்கைகள் கையிற்கொடுத்து இராஜமன்னர்கள ஆபரணம்பூண்டு யேறிக்கொண்டு வரிசை வரிசையாக பவுஞ்சிட்டு (௧0) வெள்ளம் இராஜ மன்னர்களும் இரதங்கள் அச்சுக்கு யெண்ணையிட்டு மச்சுக்குவர்ணந்தீர்த்து குத்துக்கால் கொடுங்கைசட்டம் பரப்பி குடைகொடி சிலைகளிட்டு டால் துவசங்கட்டி மேகமண்டலத்தை யளாவியிருக்கப்பட்ட இரதங்களின்பேரில் இராஜமன்னர்களேறி வில்லைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு (௧0) வெள்ளம் இராஜமன்னர்கள் புறப்படச்செய்தார். அதன் பின்னே குதிரைகளானது சூரியபகவானுடையஇரதத்திற்கட்டியபச்சைப்புரவிகளுக்கு மேலாகியும் வாய்வேகமனோவேகத்திலும் மிஞ்சினதாயிருக்கப்பட்ட புரவிகள் பேரிலே கல்லணைகள் வைத்து நல்ல

வீராயிருக்கப்பட்ட (௧அ0) வெள்ளம் இராட்சதாளெறிப் புறப்படச்செய்தான் அந்தவீரர்களானவர்களும் (௫௫0) சிங் கத்தினுடைய பலாபலம் பொருந்தினவர்களாய் அதன்பின் னேகால்பலமான (௬௨0) வெள்ளம்இராட்சதாளேயும் (௧௨) ஆயுதங்களேயும் பிடித்துக்கொண்டு புறப்படச்செய்தார்கள்.

அப்போது மதனென்னப்பட்ட சேனுதி பட்டணத்தி லுள்ள ஆண்பிள்ளேகளேயுந் தேர்பரிசேனேகளேயுந் தயார்படு த்திஇராட்சததண்டுடனே கொண்டுவந்துசேர்த்துவிட்டான் அந்தவ்வளவென்றால், இலட்சத்தி (௩,௯) அக்ரோணி சே னேகள் அதுவுமல்லாமல் அடிமானங்குமுறினுற்போல இரா யபேரி, ரணபேரி. வெங்கலபேரி, கர்ணுபூரி, தப்பட்டை, புள் ளாங்குழல், மத்தளம், ருத்திரவீணேயென்று சொல்லப்பட்ட (௯௨) சங்கிதவாத்தியங்களுந் தாம்தாமென்று முழங்கிக்கொ ண்டு, முன்னே ஒருயானேயின்பேரில் கருடக்கொடிபிடித்து சேனேகளானது புறப்பட்டசத்தங்கேட்டு ஸ்ரீராமபத்திரசுவா மிகிரீடந்தரித்து புஜகீர்த்தியணிந்து முதுகிலிரண்டுபக்கத்தி லும் அம்புருப்பொதிகட்டிகாதிலே கவசகுண்டலமணிந்து மார்புக்குமுத்துமாலே மோகனமாலேஇரத்தினபதக்கந்தரித்து பாதத்தில் வீரகண்டாமணியணிந்து மல்லிகைமுல்லே இரு வாட்சி பாதிரி புன்னேமருக்கொழுந்து, வெட்டிவேர், வில் வம் துளசிவெண்டாமரை அலரிபாரிசாதம் இப்படி சொல் லப்பட்ட வாசனேபொருந்திய புஷ்பங்களேக் கண்டமாலேயா கத்தரித்து கையில்கோதண்டத்தைப் பிடித்து (௱௲) கன்னி யர்புடைசூழ, மத்தளம் ருத்திரவீணே புள்ளாங்குழல் தப்பட் டை சங்கிதமேள வாத்தியங்கள்முழங்க, வேசியர்கள் நடன மாட, கவிவாணர்பாட, வித்துவான்கள்புகழ, கட்டியக்காரர் கட்டியங்கூற, பொற்பிரம்புக்காரர் பராமரிபண்ண திருச்சின் னம்பரிமாற, வெற்றிசங்குகளுங்குறிக்க, முத்துக்குடை ரத்தி னக்குடைகள்கவிய, ஆலவட்டம்வெண்சாமரைகள்வீச (௯௨) விருதுகளும்பிடிக்க, சகல ஆடம்பரத்துடனே அரண்மனே கோபுரவாசற்படி யேழுங்கடந்துவருகிறபோது சாரதியான வன் இரதத்தின் அச்சுக்கு எண்ணேயிட்டு மச்சுக்கு வர்ணந் தீர்த்து குத்துக்கால் கொடுங்கைசேர்த்து சட்டம்பரப்பிபூச்ச க்கிரக்குடைகளே•தி இருபக்கத்திலுங் கெருடக்கொடி அனு மக்கொடிபறக்க, மகாசிங்காரங்களுடனே நாலு குதிரைகள் பூட்டியலங்கரித்து முதல்தட்டிலே சாரதிகாந்தாரனென்னப்

பட்டவன் ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமியை இரதத்திலேற்றிதானும் முதல்தட்டிலே யுட்கார்ந்தான். அப்போது ஸ்ரீராமர் இரதத்தில்ஆரோகணித்துக்கொண்டார். அப்போதுவிபீஷணரும் மாலியவானும்சுக்ரீவனும் தங்கள்தங்கள் இரதமேறினார்கள்.

ஸ்ரீராமர் அயோத்தியைவிட்டு

யுத்தத்திற்குப்போகுதல்.

கலி விருத்தம்.

ஒருதனியாகிய சராசரமெங்கு முயர்சீலன்
திருமகள்மேவு மயோத்தியில்வாழ்தச ரதபாலன்
இருவினையாளர் தமக்கரியானெனு மெங்கோனும்
பொருரதமேறி படைத்திரள்சொண்டு புகுந்தனனே.

அப்போதுஸ்ரீராமர்சகலசேனைகளையுங்கூட்டிக்கொண்டு (௯உ) சங்கீதமேளவாத்தியங்களுந் தாம்தாமென்று முழங்க, அயோத்தியைவிட்டு புறப்பட்டு பாலைவனங்கடந்து வால்மீகிவனமெங்கே யெனச்சென்று அவ்வனம் புகுந்து போகிறபோதுரணக்களத்தில் குசலவர்கள் இராட்சதாள்படைத்தலைவர்களை வளைத்துக்கொண்டு யுத்தம்பண்ணுகிறபோது பரதர் மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து சாரதியைக்கொண்டு இரதத்தை நடத்தி குசலவாள் முன்னுக்குவந்ததை குசலன்கண்டு இராட்சதாளை விட்டுவிட்டு பரதமகாராஜன்பேரில் திரும்பி வில்லிலனேக பாணங்களைப்பூட்டி விட்டுவிட்டான். அந்தப்பாணங்களும் வில்லில் நின்றும் விடுபட்டு வருவதைப்பரதர்கண்டு வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச் சந்தித்துவிட்டு தன்பேரில் வருகிறபாணங்களை அறுத்து வெட்டவெளியாக்கிவிட்டார். அதுகண்டு குசலராசன் (௱) நாராசபாணங்களை யெடுத்து வில்லிலேதொடுத்துகடுகடுத்துவிடுத்துபரதமகாராஜனுடைய வில்லைக்கடித்து மார்பிலணிந்த கவசங்களையும் அறுத்துப் போட்டான். அதுகண்டு பரதமகாராஜன் கோபமாகி வேலாயுதத்தையெடுத்து மந்திராபூசை நைவேத்தியஞ்செய்து குசலராசனுடைய மார்புக்கு லக்குபார்த்து விட்டார்.

அந்தவேலாயுதமானது வில்லைவிட்டு விடுபட்டு அண்டரண்டபிர்மாண்டம் (௲அ) அண்டங்களும்நடுங்க, அண்டங்கள்வெடிக்க, அண்டத்திலுள்ள தேவர்க ளெல்லாங்கலங்கி நடுங்கிட ஒடுங்கிட, ஆவென்று வாயைத்திறந்து குபீல் குபீ

லென்று அக்கினிப்பொறிகளை யிறைத்துக்கொண்டு வருகிற போதுகுசலன்கண்டு தன்தாயார்கொடுத்தவேலாயுதத்தையெடுத்து பூசைசெய்துவிட்டுவிட்டான் அந்தவேலாயுதமும் புறப்பட்டு அக்கினிக்கொழுந்துகள் விட்டுக்கொண்டு அதிவேகத்துடன பரதராஜன்விட்ட வேலாயுதத்தின் பேரில் தடாலென்று பாய்ந்து ஆகாயத்தில் கிளம்பி ஒன்றுக் கொன்று யுத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அதுகண்டு பரதமகாராஜன் அதிக கோபமாகி ஸ்ரீராம பாண மாகிய சூலாயுதத்தை யெடுத்து மந்திரா பூசைசெய்து விட்டுவிட்டார். அந்தசூலாயுதமும் வருகிறபோது குசலராஜன் தன்தாயார்கொடுத்த சூலாயுதத்தைப் பிரயோகம் பண்ணிவிடவே, அந்தசூலாயுதமும் பரதமகாராஜன்விட்ட சூலாயுதத்தின்பேரில் வநதுபாய்ந்து ஆகாயவீதியில் கிளம்பிஒன்றுக்கொன்று யுத்தம்புரிந்துக் கொண்டிருந்ததுகள். அதுகண்டு பரதமகாராஜன் ஆக்கிரநிக்குரூதனுய் பல்லைப் படபடவென்று கடித்து ஒருசத்தியை யெடுத்துப் பூசைசெய்துவிட்டார்.

அந்தச்சத்தியானது அதிக உக்கிராகாரத்துடன்லோகாலோகங்கள் தடுமாறும்படியாய்ப் புறப்படவே, குசலராஜன் கண்டுதனக்கு வால்மீகர் கொடுத்திருந்த சத்தியை யெடுத்து பூசைசெய்து விட்டுவிட்டான். அந்தச்சத்தியானது ஆலகாலவிஷத்தைப்போலே சீறிக்கொண்டு பரதர்விட்ட சததியின் பேரில் சடாலென்றுவந்துபாய்ந்து ஆகாயத்திற்கிளம்பிஒன்றுக்கொன்றுயுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்ததுகள். அப்போதுகுசலராஜன் தாயார்கொடுத்த சக்கரத்தையெடுத்து பூசைசெய்து ஸ்ரீமந்நாராயணரைத் தோத்திரஞ்செய்து கிறுகிறுவென்று சுழட்டிவிட்டுவிட்டான் அதுகோடி சூரியப்பிரகாசமாய் புறப்பட்டுஅண்டரண்டம் ஆயியத்தெட்டண்டங்களும் நடுங்க, அண்டகோளகை பத்தியெறிய, அண்டத்திலுள்ள தேவர்களும்பயந்தோட குசலவனைக்கொண்டாட ஒருஅண்டமுயரம் பயந்துக்கொண்டாட, அதிவேகத்துடன் வருகிற போது பரதர் அதிக கோபமாகி பிரமாஸ்திரத்தையும் இன்னமதிக கொடிதாகிய பாணங்களையுமெடுத்து வில்லிலே சந்தித்து விட்டுவிட்டார். அப்போதுசக்கரமானதுபரதர்விட்ட சகல அஸ்திரங்களையு மருத்துத்தள்ளி பரதருடைய மகரகுண்டல கிரீடகேயூர அரமணிபதக்கங்களுடனே விளங்கப்பட்ட சிரசை கரகரவென்று அறுக்கிறபோது சரியாய் அறுபடாதபடியால் இவர்விராட சொருபமுள்ளவரென்று சக்கரத்

தாழ்வார் வெட்டி குசலராஜனிடமேபோய்ச் சேர்ந்தது. அப்போது பரதருக்குப் பாதிசிரசு அறுப்புண்டபடியால் தேர்தட்டிலே விழுந்து மூர்ச்சையானார்.

அதுகண்டு குசலராஜன்சந்தோஷமாகி லவனுடனேகூடிவில்லிலனேகபாணங்களைச்சந்தித்து இராட்சதாள்பேரிலும்யானைதேர் பரிசேனைகள் பேரிலும் விட்டுக்கொண்டு ரத்தாரோடச்செய்துவில்நாரியை தளர்த்திசாமர்த்தியங்கள் பேசிக்கொண்டுவந்து சரஸ்வதியாற்றிலே ஸ்நானஞ்செய்துநேமநிஷ்டைகள் முடித்துக்கொண்டு காமதேனுவால் பசியாறிஓருமரத்தடியில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறிக்கொண் டிருக்கும்போது சூரியபகவானும் ஸ்ரீராமர் குசலவன் யுத்தத்தைப்பார்க்கவந்த வரைப்போல் உதயகிரியி லுதயமானார் அப்போது ஸ்ரீராமர்தண்டானது சரஸ்வதியாற்றைக்கடந்து ரணக்களம்வந்துயானைகளை ஒருபக்கத்திலும் தேர்பரி சேனைகளைஒருபக்கத்திலும் நிறுத்தி தடம்போருமல் ரணக்களத்துக்கடுத்தஅடாதவெளியில் வந்துநிறுத்தி பவுஞ்சிட்டு சுக்ரீவன்தேரிலேறிக்கொண்டு முன்னின்றபோது மரத்தடியை விட்டெழுந்துவருகிற குசலவர்களைப்பார்த்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான். வாருந்தம்பிகுசலவர்களே? நீங்களா உங்கள்தாய்தந்தையர் பேரென்ன நீங்கள்சொல்லுங்கள் தம்பியென்றான் அடா! வானரனே? நீயோ எங்கள் தாய்தந்தை பேரைக்கேழ்க்கிறவன் அப்படிசொல்லமாட்டேன் இப்போது யுத்தம்பண்ணினுலாச்சுது இல்லையென்றால் ஒருபாணத்தினால் சிரசை வாங்கிவிடுவேன் தப்பியோடிப் பிழையடா வென்றான்.

அதைக்கேட்ட சுக்ரீவன் கடுஞ்சினமடைந்து இராட்சதாளைபபார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான் அடா! இராட்சதாளே? இவாள் சிறுபிள்ளைகளென்றும் ஸ்ரீராமரைப்போலவடிவுமழகுமா யிருக்கிறார்க ளென்றும யோசியாமல் நெருங்கிப்பிடியுங்களென்றான். அப்போது இராட்சதாள் ஒருபக்கமும் தேர்ஒருபக்கமும் சேனைக ளொருபக்கமும் இந்தப்படியாய் ச-பக்கமும் குடை கவிழ்ந்தாப்போலே நெருங்கிப் பிடிக்க வருவதைக் குசலவன்கண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வில்லிலனேகபாணங்களைத்தொடுத்து ச-மூலையுஞ்சுழன்று விடுத்து இராட்சதாளையும் யானைதேர் பரி சேனைகளையும் கொல்லுகிறபோது எப்படி விழுந்த தென்றால், கால்வேறு, கைவேறு குடைவேறு, தலைவேறு, அம்பாரி வேறாக இப்படி ருO-வெ

ள்ளம் ராட்சதர்களு மாண்டு இரத்தவெள்ள மோடினது அதைக்கண்ட சுக்ரீவன் பல்லே நறநறவென்று கடித்து இர தத்தைவிட்டுக் கீழேகுதித்து ஒரு இரும்பு தண்டாயுதத்தைக் கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு குசலவர்களை கொல்லவேணு மென்று ஓடிவருகிறதைக் குசலன்கண்டு அ-அர்த்த சந்திரா ஸ்திரம்விட்டுதெண்டாயுதத்தை யறுத்துசுக்ரீவராஜனுடை ய சிரசையுங் கரகரவென்றறுத்துப் போட்டான். அந்த சிர மானது ஸ்ரீராமா ராமாவென்று பூமியில் விழுந்தது அது கண்டு தேவர்களெல்லாம் துயரமானார்கள்.

அப்போது குசலன் தம்பிலவனோடு கூடிக்கொண்டுவில் லேவளைத்து நாணிபிகிந்து பவுஞ்சிட்டிருக்கும் யானைதேர்பரி சேனைகளின்பேரிலும் பாணங்களைக் கட்டுகட்டாயுருவி வில் லில்தொடுத்துக் கடுகடுத்து விடுத்துக் கொல்லுகிறபோதுவா னுகோபன் இராட்சதாளையேவி விட்டான். இராட்சதாளும் வில்லிலனேக பாணங்களைச்சந்தித்து சரமாரியாய்ப் பொழி ந்துகுசலவாள்விட்ட அஸ்திரங்களையெல்லா மறுத்துப்போ ட்டார்க ளதுகண்டு குசலவாள் கொடிதாகிய பாணங்களைச் சந்தித்து ஐப்பிசிகார்த்திகை மார்கழிமாதத்திலீசானியமூலே யிலிருந்து மேகமானது குமுகுமுவென்று கெர்ச்சனைசெய்து இடிமின்னல் குமுறல் பெருங்காற்றுடன் மழைபெய்தால்எப் படியோ அப்படிபோலேகட்டுகட்டாயுருவிவிட்டுபாணமழை யைப் பொழிந்துவிட்டார்கள். அப்போது ராட்சதாள் கால் வேறு கைவேறு தலேவேறு எலும்புவேறு சதைவேருகவும் யானைகள் தும்பிக்கையறுந்தும் கழுத்தறுந்தும் இரதங்கள் அச்சுமுறிந்தும் மச்சுமுறிந்தும் கொடிமுறிந்தும் குடைமுறி ந்தும் துவஜமறுந்தும் புரவிகள்வயிறுகிழிந்தும் எலும்பு ஒடிந்தும் தலேகிழிந்தும் குடல்சரிந்தும் இப்படியாக கரும வெள்ளம் ராட்சதாளும் யானை தேர் பரி சேனைகளுமாண்டு உதிரவெள்ளம் ஒருபனைமரமுயர மோடினது. அப்போது அந்த குசலராஜனுடைய கோதண்டத்தில் கட்டியிருக்கிற எ-தங்கமணியில் மூன்று தங்கமணிகள் ஒன்றறை நாழிபரிய ந்தம் கலகலவென்று அடிபட்டது அதுகண்டு குசலவர்களு ம் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அதென்னவென்றால் யானைகள் (க,0000) தேர் (க0,000) குதிரைகள் இலட்சம் காலால்கள் கோடி மாண்டால் தலேயில்லாத முண்டங்கள் யெழுந்து

கூத்தாடும் அந்த முண்டத்தின்பேரில் கழுகுகள்ஒருவெள்ளம் ஏறிக்கூத்தாடினால் கோதண்டத்திற் கட்டியிருக்கிறஒருதங்கமணிகலகலவென்றடிபடும் இப்படி ௯-தங்கமணிகளும் அடிபடுகிறதற்கு எவ்வளவு சேனைகள் மாளவேணுமோ அந்த கணக்கை புத்திமான்கள் உணர்ந்துக கொள்வீர்களாக.

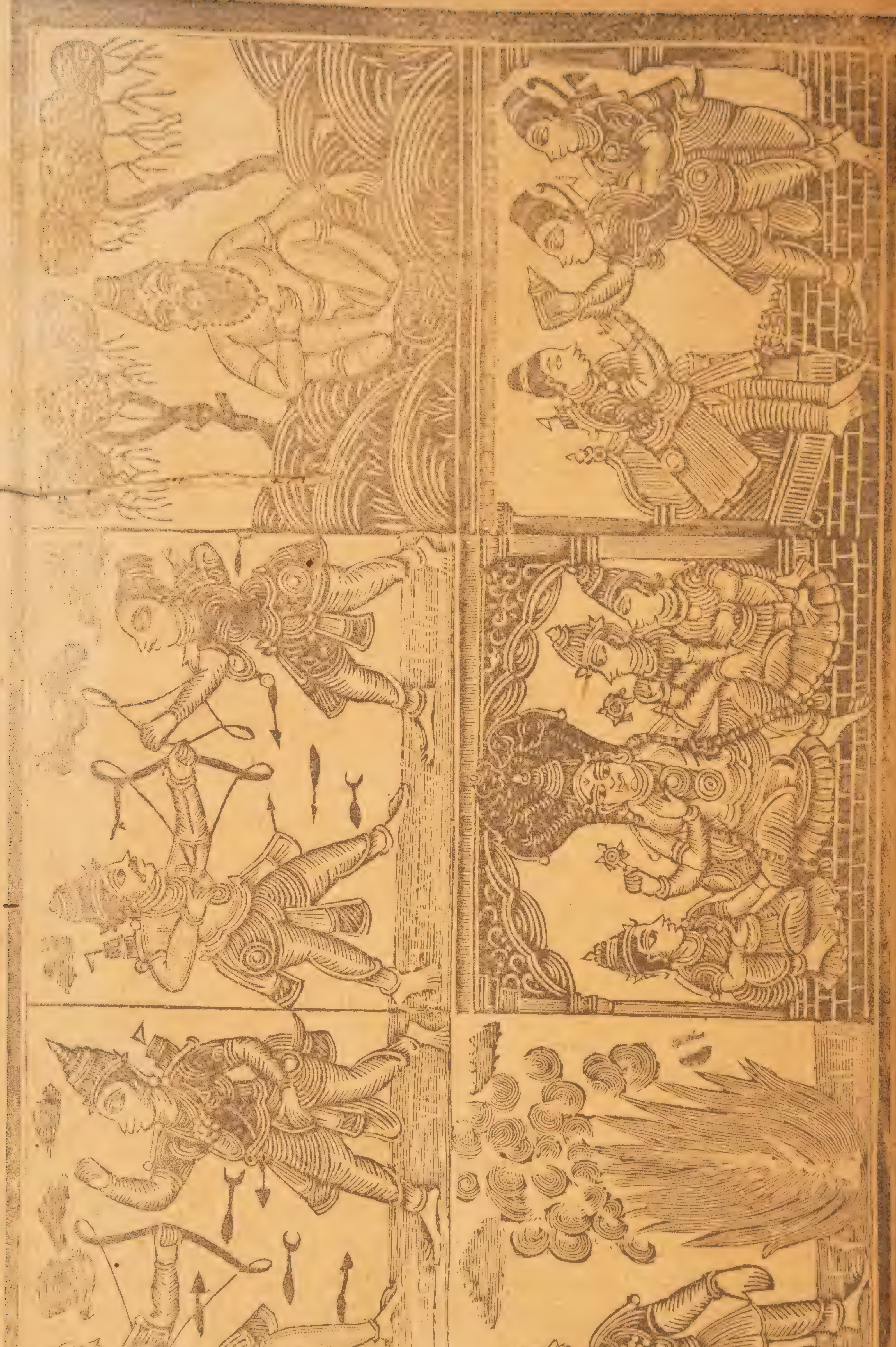
குசலராஜனுக்கும்

பானுகோபனுக்கும் யுத்தம்.

விருத்தம்.

வடகிரிநிழலோங்கு மாதவன்போலவாங்கு
கடகரிபோன்றசெல்வ காளையாங்குசலன்மீது
தடநெடுந்தேர்மீதேறித் தானவராணாதிப்
படைகொடுசமர்விளைக்க வானுகோபன்வந்தானால்.

அதுகண்டு வானுகோபன் கோபமாகி பல்லைநெறநெறவென்றுகடித்து இரதத்தை குசலன் முன்னுக்குநடத்தி வில்லைவளைத்து குழுங்குமென்று குணத்தொனிபண்ணி நல்லகூர்மையோடுங் கூடியிராநின்ற பாணங்களை வில்லிலேசந்தித்து பிரயோகம் பண்ணிவிட்டான். அப்போது குசலன் இராட்சதாளைவிட்டு வானுகோபன்பக்கந் திரும்பி (௬) திவ்வியாஸ்திரத்தையெடுத்து வில்லிலேதொட்டுவிட்டுபானுகோபன்விட்ட அஸ்திரங்களை யறுத்து அவனேறிவந்த இரதஞ்சாரதி குதிரைகளுடன் தும்சம்பண்ணிவிட்டான். அதுகண்டு பானுகோபன்மறுதேரிலேறி வில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச் சந்தித்துவிட்டுவிட்டான். அந்த அஸ்திரங்கள் வில்லைவிட்டுவிடுபட்டு நாகசர்ப்பம்போற் சீறிவருகிறபோது குசலராஜன்கண்டு திவ்வியாஸ்திரங்களை வில்லிற்சந்தித்து பிரயோகம்பண்ணி பானுகோபன்விட்ட பாணங்களையறுத்து அவனுடையசரீரங்களையுஞ் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து அதனமாய் ஒரு அக்கினியாஸ்திரம் எடுத்துவிட்டு பானுகோபனையும் இரதஞ்சாரதி குதிரைகளையும் யெரித்துப்போட்டான்.

குசலராஜனுக்கும்

பஞ்சகண்டனுக்கும் யுத்தம்.

கலி விருத்தம்.

பஞ்சபோலபானு கோபனெரிந்திடத்
அஞ்சலில்சகு மாரனையிக்கணம்
கெஞ்சடர்பத நித்தெரிப்பேனென
பஞ்சகண்டன் படைகொடுமீறினான்.

அதுகண்டு பஞ்சகண்டன் கோபமாகி வில்லிலே அநேகபாணங்களைப்பூட்டி குசலவன்மேல் விட்டுவிட்டான். அப்போது குசலவன் இவனார் (சுமி) சிரசும் (நு) கையில் வில்லுமுடையவனா யிருக்கிறான். இவன் சாமார்த்தியத்தைப் பார்ப்போமென்று (நு) திவ்வியாஸ்திரம் வில்லிலேதொடுத்து கடுகடுத்துவிடுத்து பஞ்சகண்டன்விட்ட அஸ்திரங்களையறுத்து அவன் பிடித்திருந்த (சுமி) வில்லையுங்கண்டித்து அவன்மார்பிலணிந்த கவசங்களையு மறுத்துப்போட்டான். அதுகண்டு பஞ்சகண்டன் மறுபடியும் (சுமி) வில்லைக்கையிலெடுத்துவளைத்து அதில் (ரு) நாராசபாணங்களைப்பூட்டி பிரயோகம்பண்ணிவிட்டான் அந்தநாராசபாணங்கள்வில்லில்விடுபட்டு ஆலகால விஷத்தைப்போல சீறிக்கொண்டு நாராசபாணங்களை வில்லிலே தொடுத்துவிட்டான் அதனாலே பஞ்சகண்டன் மிகவும்தொந்து மூர்ச்சையடைந்தான்.

அப்போது குசலராஜன் லவனுடன் கூடிக்கொண்டு ராட்சதாள்பேரில் கொடூபாணங்களைக் கட்டுகட்டாக விட்டுக்கொல்லுகிறபோது இராட்சதாள் தண்டிலே அதிககோஷ்டமுண்டாகி முன்வைத்தகாலை பின்வைத்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமபிரான் தண்டுகள் யோசனை தூரத்தில் வருகிறது முன்வந்த தண்டுகளெல்லாம் மாண்டுபோகப் படைத்தலைவருஞ் சேனாதிபதிகளுங்கண்டு இரதத்தை குசலன்முன்னுக்கு நடத்தவே குசலன் மடக்கிக்கொண்டு அநேக பாணங்களை விட்டு சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்துவிட்டான். அதுகண்டு படைத்தலைவருஞ் சேனாதிபதிகளும் தைரியம்விடாமல் அநேக அர்த்தசந்திராஸ்திரத்தைவில்லிலே தொடுத்துவிட்டார்கள் அப்போது குசலராஜன் அநேக சிங்கமுகாஸ்திரமெடுத்து அவர்கள்விட்ட அர்த்த சந்திராஸ்திரங்களையறுத்து அவர்களையும் மூர்ச்சையடையச்செய்துவிட்டான். அதுகண்டுமீதியான இராட்சதாள் கோபங்கொண்டு பாணங்களை சந்தித்து

விடுகிறபோது குசலன்விட்ட பாணங்களையறுத்துத் தள்ளினார்கள். அப்போது மீதியான இராட்சதாள்பேரில் அநேக பாணங்களைவிட்டுக் கொன்றுபோட்டான் அப்போது நாலு பனைமரமுயரம் உதிரவெள்ள மோடிற்று அதுகண்டு கற்கோடகனும் காந்தாரனும் குசலன்முன் ரதத்தைநடத்தி அநேக திவ்வியாஸ்திரங்களையெடுத்து வில்லிலேதொடுத்து விட்டுவிட்டார்கள். அப்போது குசலன் (ரு0) திவ்வியாஸ்திரங்களையெடுத்துகடுகடுத்து வில்லில்தொடுத்து அவர்களிருவர்விட்ட அஸ்திரங்களை [illegible]த்துத்தள்ளி அதனமாய் இரண்டு சிங்கமுகாஸ்திரம்விட்டு அவர்களிருவரையுங் கொன்றுபோட்டானப்போது அனுமார்மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து சாம்புவந்தரை கூட்டிக்கொண்டு குசலவாள்முன்னுக்குவந்நார் அதைக்கண்டகுசலன் அதிககோபங்கொண்டு வில்லில் (அ) சிங்கமுகாஸ்திரம் பூட்டிவிட்டானதுகள் அக்கினிக் கொழுந்துகளுடனேவந்து அனுமார் சாம்புவந்தர்பேரில் படவே ஸ்ரீராமராமாவென்று கீழ்விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்கள்.

அப்போது ஸ்ரீராமர் பின்தண்டானது சரஸ்வதியாற்றைக்கடந்து ரணக்களம்வந்து வெறுங்களமா யிருப்பதைக்கண்டு அதிகதுயரமுற்றார்கள் விபீஷணரோவென்றால் ராட்சதாளையும் யானை தேர் பரி சேனைகளையும் யூகம்வகுத்துநிறுத்தி தான்முன்னின்று குசலவனைப்பார்த்து ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார் வாருந்தம்பி சிறுவர்களே உங்கள்பேரென்னசொல்லுங்கள் தம்பியென்றார் அதைக்கேட்டலவன் குசலனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான் வாரும் அண்ணாவே வந்தபேருக்கெல்லாம் நம்முடைய தாய்தந்தைபேரைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் பொழுதுபோகிறது இவனையும் இரண்டொருபாணம்விட்டுக்கொல்லும் யூகம்வகுத்திருக்கிற இராட்சதாளுடனே நான் யுத்தம்பண்ணுகிறேன் அண்ணாவேயென்றான். அதைக்கேட்டகுசலன்மெய்தானென்று ஒருசுழற்பாணத்தையெடுத்து வில்லிலேதொடுத்துவிட்டான். அந்த சுழற்பாணம் விபீஷணர் இரதத்தின்பேரில் வந்துவிழுந்து ஆகாயத்திற்கிளப்பிவிட்டது அதுகண்டு விபீஷணர் சீக்கிரத்தில் கீழேகுதித்துவிட்டார். அப்போதந்தஇரதமானது மேகமண்டலம் வருணமண்டலம்வரையிற்சுழற்காற்றிலகப்பட்டு அச்சுவேறு ஆணிவேறு யொடித்துவிழுந்து சாரதிமாண்டான் அப்போது விபீஷணர் அதிக கோபங்கொண்டு வேறொரு இரதத்தி

லேதி வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணிபூகிந்து அதிகசீக்கிரமாய் நூ அநாராச பாணமெடுத்து வில்லிலே தொடுத்து விட்டுவிட்டார்.

அந்தநாராசபாணங்கள் வில்லைவிட்டுவிடுபட்டு அவயவத்திலிருக்கும் நாகம்எழுந்தாலெப்படியோ அப்படி போல சீறிக்கொண்டு வருகிறதைக் குசலன்கண்டு கடுஞ்சினங்கொண்டு (நுO) திவ்வியாஸ்திரமெடுத்து வில்லில்தொடுத்து அந்த (ஈ) நாராசபாணங்களையுமறுத்து அவன்கைவில்லையுமொடித்து அவன் மார்பிலணிந்த கவசங்[...]போட்டான் அப்போது விபீஷணரானவர் (ஈ) திவ்யாஸ்திரமவிட்டு குசலன் வில்நாரியை அறுத்துப்போட்டார் அந்த நாரி அறுபட்ட சத்தம் அண்டகடாகமும் படீலென்று வெடித்தது போலிருந்தது அது கண்டு குசலன் வில்நாரியை உருகப் பார்த்தவுடன் ஒன்றாய்க் கூடிவிட்டது அதுகண்டு குசலன் வில்நாரியைப்பூட்டிவில்லிலனேக அஸ்திரங்களைச்சந்தித்து மழைபொழிகிறதுபோல் பொழிந்து விபீஷணருடையமார்பை பத்தலாய்க் கிழித்துப்போட்டான். அப்போது விபீஷணர்தைரியம் விடாமல் அதிக கோபங்கொண்டு வில்லிலே அனேக சிங்கமுகாஸ்திரங்களைப் பூட்டிவிட்டார் அதுகண்டு குசலன் கடுஞ்சினங்கொண்டு (ஈ) சிங்கமுகாஸ்திரங்களையெடுத்து கடுகடுத்து வில்லிலே தொடுத்துவிடுத்து விபீஷணர்விட்ட சிங்கமுகாஸ்திரங்களையறுத்து சாரதி குதிரைகளையுங்கொன்று விபீஷணருடைய சரீரமாதியந்தமும் சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்துவிட்டான. அதனாலேவிபீஷணர்ஸ்ரீராமாவென்று தேர்தட்டில்விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தார்.

அதுகண்டுமாலியவான் கோபங்கொண்டு இரதத்தைகுசலராஜன் முன்னுக்குநடத்தி ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார் வாரும்தம்பிசிறுபிள்ளாய் யுத்தம்பண்ணிக் கொல்லுவாரு மூலகத்திலுண்டோ அப்படி உங்களுக்கு நேர்ந்தபகையென்ன சொல்லுந்தம்பி இவ்விடத்தில்சுவாமியும் வந்திருக்கிறார். அவர்திருப்பாதத்தண்டை உங்களைக்கொண்டுபோய் அவருக்கு மனமிறங்கும் படியாய்ச்சொல்லி சமாதானப்பண்ணி வைக்கிறேன் அவர் ஆரென்றிருக்கிறீர்கள் ஆதிகர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஒருகாரண நிமித்தமாய் தசரதமகாராஜனுடைய வயிற்றிலவதரித்திருக்கின்றார் அவர்முன்னுக்குஉங்கள்பாணங்கள் செல்லாது உங்கள் சாமார்த்தியங்களும் நட

வாது என் வார்த்தையைத் தள்ளாமல் நடத்தி கொள்ளுந்தம்பியென்றுன் அதைக்கேட்டு குசலன்கோபங்கொண்டு இந்த இராட்சதனுர் நம்மைவந்து வணங்கச் சொல்லுகிருனென்று இரண்டுபாணமெடுத்து வில்லிலே தொடுத்து விட அது மாலியவானைக்கண்டு சண்டமாருதம்வீசினுற்போல வந்து மாலியவான் இரதத்தைப்பத்துயோசனைதூரத்தில் கொண்டுபோய்விட்டது.

அப்போது குசலன்தம்பிலவனுடன்கூடி இராட்சதாள் பேரில்திரும்பி பாணங்களைவிட்டுக் கொல்லுகிறபோது மத[illegible]னபபட்ட சேனுதிபதிகண்டு கோபங்கொண்டு யானை தேர்பரிசேனைகளை குசலவாள்பேரில் யேவிதானுந்தன்னுடையவில்லைவளைத்து பாணங்களைச்சந்தித்துவிட்டு யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமர் ரணக்களஞ்சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ரணக்களமெப்படியிருக்கிறதென்றுல்செக்கச்செவேலென்று செம்மானம்போற்சிவந்து மாண்டுகிடக்கிற யானை தேர்பரிசேனைகளை உதிரவெள்ளத்தி லடித்துக்கொண்டு போகிறதைக்கண்டு சீதாலட்சுமி நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தபடியால் நம்முடையயாகத்திற்கு பின்னம்வந்தது இவ்விரண்டு பிள்ளைகளால் இப்படிநம்முடைய தண்டுதளத்தைக் கொள்வதாவது அவர்களைப்பார்ப்போமென்று வருகிறபோது அந்த ரணக்களத்தில் அனுமாரானவர் மகமேருகிரி பர்வதம்சாய்ந்தாற்போலே பூமியில்விழுந்துகிடப்பதைக்கண்டுஇராமர் இரதத்தைவிட்டுக்கீழேகுதித்துஅனுமார்பேரில்விழுந்து எப்படி புலம்புகிருரென்றுல், என்னையனே, என்னப்பனே, அனுமந்தா, என்னைத்தனியேவிட்டு நீ எப்படிபோவாய் உனக்கு அரியரப்பிரமாதிகள் தானீடோ, அந்தபராக்கிரமத்தையெங்கே யொளித்துப்போட்டாய் என் மகனே ஒரு அரியாத பாலன்கையில் உங்களைப்பரிகொடுத்துவிட்டு நான்யெப்படி அயோத்திக்குப்போவேன் மகனேஉன் தாய் சீதாதேவியைகண்டுபிடிக்க வேணுமென்றுலோகாலோகங்களைத் தேடிக்காணுமல் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிலங்கைக்குள் நுழைந்து சீதையைக்கண்டு அசோகவனத்தை யழித்து கும்பகர்ண்ணன், இந்திரசித்து, முதலானவர்களைக் கொன்றுசூடாமணிபுத்தகமுங் கணையாழிமோதிரமும் அடையாளமாக வாங்கிக்கொண்டு சமுத்திரந்தாண்டி என்னிடத்தில் வந்து சீதையைக் கண்டேன் கண்டேனென்று சூடாமணி புத்தகத்

தையும் கணையாழி மோதிரத்தையும் காண்பித்தாயே மகனே யென்று அனுமாருடைய பிரதாபத்தை யெல்லாஞ் சொல்லி கன்றைவிட்டுப் பிரிந்த பசுவைப்போல கதறிக்கதறி அழுது புலம்பி அப்புரம் கொஞ்ச தூரம் இரதமேறிப்போகிறபோது சாம்புவந்தர் மூர்ச்சைதெளிந்துஇறந்துகிடக்கிற யானைதேர் பரிசேனைகளை வாரிவாரி தன்பேரில் போட்டுக்கொண்டு பசங் கள் வரப்போறார்களென்று கண்ணைமூடிக்கொண் டிருப்பவ ரைப்பார்த்துக்கொண்டு அப்புறம் போகும்போது அங்கதன் இறந்துகிடப்பதைக்கண்டு இரதத்தைவிட்டு கீழேயிறங்கி அங்கதன்பேரில்விழுந்துஎப்படிசுவாமிபுலம்புகிறாரென்றால் ஐயோமகனே அங்கதாஉங்களை நம்பிஎன்னைத்தனியேவிட்டு உன்தகப்பனாகிய வாலியைக் காணப்போய்விட்டாயோ அடா மகனேயென்று சொல்லுதற்கரிய துயரத்தோடுபுலம்பிக்கதறி அழுதுக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அனுமார்மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்துசுவாமி புலம்புகிறதைக் கேட்டு சாம்புவந்தர் விழுந்து கிடக்குமிடந் தேடிப்போய் அவர்மூர்ச்சைதெளிந்து கண்ணைமூடிக்கொண் டு பிணங்களைவாரி தன்பேரிலே போட்டிருப்பதைக் கண்டு ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறார். வாருஞ்சாம்புவந்தரே? நல்லகா ரியம்பண்ணினீர், இப்படி பிணங்களைவாரி மேலே போட்டுக் கொண்டிருக்கலாமோ ஒளித்துக்கொண்டிருந்தால் ஸ்ரீராமத் ரோகஞ்சித்திக்கும்எழுந்திரும்சாம்புவந்தரேயென்றார். அது கேட்டு சாம்புவந்தர்வரும் விதிவந்தால் பட்டுத்தொலைக்கவே ணுமென்று கண்ணைத்திறந்து அனுமாரைப்பார்த்து ஒருவ சனஞ்சொல்லுகிறார் நான்தானே உன்கையிலகப்பட்டுக்கொ ண்டேன் தானே தள்ளாதபெரியமனுஷன், நீயோவாலிபன் உனக்கார்யீடு என்னை ஏன்வீணில் அந்தப் பசங்களிடத்தில் அடிபட்டு சாகப்பண்ணுகிறாயென்றார், அதைக்கேட்டு அ னுமார் இப்போது சுவாமி வந்திருக்கிறார் நீர் வராமற்போ னால் வருகிறதைப் பட்டுக்கொள் நான் போகிறேன் என்று புறப்பட்டார். அதுகண்டு சாம்புவந்தரும் புறப்பட்டு இரு வரும்வந்து சுவாமியைக்கண்டு வலம்புரி இடம்புரிவந்து சுவாமிபாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள் அவர்களைச் சுவாமி வாரியெடுத்து ஆசீர்வதித்து ஒருவசனஞ் சொல்லு கிறார். வாரும் என்னையனே, அப்பனே, அனுமந்தா, உன் னைப்போலபிள்ளை எனக்கு ஆர்கிடைப்பார்கள். உன்னாலே

யல்லவோ, சீதையிருக்குமிடமறிந்து இராவணசம்மார முடிப்பித்தேன் உன்னை நம்பியல்லவோ அஸ்வமேதயாகம்பண்ண குதிரையைவிட்டேன் என்னைத் தனியேவிட்டு நீ சிறுபிள்ளை கள்கையில் மாண்டுபோகலாமோ நீவேணுமென்றால் அவர்கள் எம்மாத்திரம் உனக்கும் சீதாலட்சுமிக்கும் இரண்டு சிறுபிள்ளைகளென்றும் யோசித்து அவர்கள்கையில் மாண்டீர்களோ யென்றழுதார்.

அப்படி புலம்பியழுகிற சுவாமியைச்சேவித்து அனுமார் ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார். ஓ கிருபைக்கடலே நீரிப்படி அடியேனை யொருபொருட்டாகயெண்ணி புகழலாமோவென்றார். அதைக்கேட்ட சுவாமியார் மிகவும் திருவுள மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்து ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார். சத்துருக்கனையும் இலட்சுமணரையும் பரதரையும் பார்க்கவேண்டும். அவர்களைக்கொண்டுவாரும் அனுமாரேயென்றார். உடனே அனுமாராணவீர்போய் சத்துருக்கர், இலட்சுமணர், பரதரையும்சுவாமி முன்னே கொண்டுவந்துவைத்து நமஸ்கரித்து பின்னிடைந்தார். அப்போது சுவாமியானவர் மூன்று தம்பிமாரையும் பார்த்து மேலேவிழுந்து புரண்டு அழுது புலம்புகிறபோது சுவாமியார் மூர்ச்சையாய்விட்டார்.

அதுகண்டு சாம்புவந்தரும், அனுமாருஞ் சுவாமியைக் கனையாற்றினார்கள், அப்போது சுவாமியார் தன்மூன்று தம்பிமாரையும்பார்த்து எப்படி புலம்பியழுகிறாரென்றால், ஐயோ, தம்பிமார்களே நானிருக்க என்னைத்தனியேவிட்டு நீங்கள்மாத்திரம்வைகுந்தப்போகலாமோ உங்களுடையபுஜபல பராக்கிரமங்களையுஞ் சுத்தவீரத்தன்மையையும் வில்பெருமையுங் காட்டினால் பாலர்கள் பயப்படுவார்களென்று அஞ்சி அவர்கள்கையால் மாண்டீர்களோ தம்பிமார்களேயென்றுகதறிக்கதறி யழுதுக்கொண்டிருப்பதை அனுமாரும் சாம்புவந்தரும் சுவாமிக்குத் தம்பிமார்களுடைய துயரத்தையாற்றினார்கள். அப்போது குசலவர்கள் மயனென்னப்பட்ட சேனாதிபதியின்பேரிலும் இராட்சதாள்பேரிலும் அனேகம் பாணங்களை, கட்டுகட்டாயுருவி, வில்லில் தொடுத்து வில்லில் தொடுத்து விடுத்துக்கொன்று கைசலியாமல் எங்கும் உதிரவெள்ளமாக்கிப்போட்டு இன்னம் சேனைகளுண்டோ வென்று இரணக்களத்தைசுற்றிக்கொண்டு வருகிறதைக்கண்ட ஸ்ரீராமர் தம்பிமார்களுடைய துயரத்தினாலே ஒன்றுந்தோன்றாமல் புலம்பிக்கொண்டே யிருந்துவிட்டார்.

குசலராஜன் ஸ்ரீராமர்பேரில்
யுத்தத்திற்குப் போகுதல்.

கலி விருத்தம்.

செய்யமேனிய னைக்குசலனும்
வையமுய்ய வெழுந்தமகிபனும்
மையனும்ராமச் சந்திரன்பினில்
லையர்போர்செய விண்டெழுதானரோ.

அதுகண்டு குசலராஜன் தம்பி! லவவனே? இரணக்களத்திலே செத்தபிணங்களை யெடுத்து வைத்துக் கொண்டு தான்சாகாப்பிணப்போலே யாரோஒருஇராஜன் அழுதுபுலம்புகிருன் அவனுக்கு குடைகளைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிருர்கள் அவன்தான் அவர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாயிருக்கப்பட்ட இராஜனுகயிருக்கவே ணுமென்று சிறுபிள்ளைகளுடையவிளையாட்டு புத்தியினுலே ஒரு அர்த்த சந்திராஸ்திரத்தை யெடுத்துவிட்டு சுவாமியாருக்குப்பிடித்திருந்த முத்துக்குடை இரத்தினக்குடைபூச்சக்கிரக்குடையையறுத்துப்போட்டான்; அது எத்தன்மையா யிருந்ததென்ருல், இராவணன் சுவாமியினுடையதண்டு பெருக்கத்தைப் பார்க்க வேணுமென்று (க0, க,000) கன்னியர்கள்புடைசூழ, முத்துக்குடைகள் இரத்தினக்குடைகள் பூச்சககிரக்குடைகள்கவிய சகலமேளவாத்தியங்கள்முழங்க கோபுரத்திலேறி பார்க்க வந்தவன்பேரில் சுவாமியார் ஸ்ரீராமபாணம் விட்டறுத்து எப்படி வெட்டவேவியாக்கினுரோ அபபடிபோலிருந்தது.

அப்போது ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமிக்கு கண்களிரண்டிலும் அக்கினிப்பொறிகளெழும்ப, காதுகளிரண்டிலும்புகைகளெழும்ப, முன்னே திரிபுரத்தையெரித்த கோபத்தைமனதில்வைத்து வாலியைக்கொன்ற ஸ்ரீராமபாணத்தையெடுத்து கையில் பிடித்து சாரதியைத்தட்டவே, உடனே இரதம் குசலவர்கள் முன்னுக்குவந்துவிட்டது அந்தச்சமயத்தில் ஜெனகமகாராஜனும் அக்ஷயமகாராஜனும் இரதமேறி சுவாமி பக்கத்தில் வந்துநின்ருர்கள். அப்போதுஸ்ரீராமர்பிள்ளைகளுடையவடிவையுமழகையும் அவர்கள் கைகோதண்டத்தையும் பார்த்து கோபத்தைப்பிள்ளைகள்முன் காட்டப்போகாதென்று கருதி இவர்கள் வாய்விசேஷத்தை யறியவேணுமென்று நினைத்து.

குசலவர்களைப்பார்த்து ஒருவசனங்கள்சொல்லுகிறார் வாருங் கள்தம்பி சிறுபிள்ளைகளே உங்கள் தாய்தந்தை பேரென்ன ஒளியாமற்சொல்லுங்கள் தம்பியென்றார் அதைக்கேட்டு குச லன்ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். இராஜனே! எங்கள்தாய்பேர் ஜானகியம்மாள். எங்களையர்பேர் வால்மீகரிஷி, என்பேர் குச லன் என் தம்பிபேர்லவன், எங்கள்குடும்ப மெங்களுக்குத் தெ ரியாதுஎன்றான். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமி இவ னென்ன ரிஷிபிள்ளையென்று சொல்லுகிறான். இவனுடைய வாய்விசேஷத்தை அறியவேணுமென்று மனதிலெண் ணி வாருந்தம்பி குசலவர்களே எங்களையர் வால்மீகரென்று சொல்லுகிறாயே உங்கள்தாயாரைப் பெற்றதகப்பனோ எனக் குத்தெளிவாய்சொல்லுந்தம்பியெனறார். அதனைக்கேட்டகுச லன் ஒருவசனஞ்சொல்லுகிறான். ஓ! இராஜரே? இப்படி யெ ல்லாங்கேட்டால் எங்களுக்குத்தெரியவராது. ஆனால் எங்க ளுக்குத் தாய்தந்தை குருதெய்வம் யாவும் வால்மீகரிஷி தவிர வேறொருவரில்லையென்றான். அதனைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் குசல னைநோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறார். நான் அஸ்வமேத யாகஞ் செய்யவிட்ட குதிரையை நீங்கள்பிடித்துக்கட்ட யெ ன்ன நியாயமுண்டென்றார்.

குசலன் ஸ்ரீராமர்பேரில் யுத்தம்பண்ணுதல்.

கலி விருத்தம்.

வெஞ்சினக்கணை தொட்டவிருவரும்
மிஞ்சுவைரமும் விண்ணுலகெங்கணும்
நஞ்சுவாணி யிறைந்தேகடுக்குறப்
பஞ்சுபோலப் பரக்கமெலிந்தனள்.

அதைக்கேட்டகுசலனனவன் சொல்லுகிறான். ஓ! இரா ஜனே? என்தம்பி சத்துருக்கன் என்தம்பி லவனைமூர்ச்சைசெய் துகட்டிக்கொண்டுவர என்ன நியாயமுண்டு அப்படிப்பட்ட அனியாயஞ்செய்தபடியால் உன்தம்பிமார் மூவர்களையுங் கொ ன்று அவர்களுக்கு சகாயமாகவந்த பேர்களையும், இராஜாக் களையும் இராட்சதர்களையும் யானை தேர்பரி சேனைகளையுங் கொன்றுபிறகு இரணக்களத்தையும் வெறுங்களமாக்கிவிட் டேன், இப்போதுஉம்மையுங்கொல்லுகிறேன் பாரென்றுவி ல்லிலேபாணங்களைச்சிந்தித்து விட்டுவிட்டான் அதுவல்லை

விட்டுவிடப்பட்டு அக்கினிக் கொழுந்துகளுடன் வருகிறதை சாரதிகண்டு சுவாமிக்குத் தெரிவித்தான். சுவாமி வருகிறபாணத்தை யெட்டிப்பார்த்தார் அதுதன்னுடைய சுயரூபத்தை யடக்கிக்கொண்டு சுவாமியை வலம்புரி யிடம்புரிவந்து அவருடைய அம்புருப்பொதியி லடைந்துவிட்டது.

அதுகண்டு குசலன் நாம்விட்ட பாணங்களைத் தடுக்க அரியரப் பிரமாதிகளாலேயு முடியாது. இந்த ஸ்ரீராமன் மந்திரங் கற்றவனைப்போற் காணுகிறதென்று பின்னையும் அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிட்டான். அந்த அக்கினியாஸ்திரம் வில்லில் விடுபட்டு அண்ட கடாகமூம்பத்தி யெரிவது போல வருவதைக்கண்டு ஸ்ரீராமர் வாரும் அக்கினியாஸ்திரமேயென அவரைச்சேவித்து அவருடைய அம்புருப்பொதியில் வந்தடைந்தது அதைக்கண்ட குசலன் தன்தம்பியை நோக்கி ஒருவசனஞ் சொல்லுகிறான். அடா! தம்பி லவனே ஸ்ரீராமன்செய்த மந்திரவித்தையைப் பார்த்தாயோ நாம்விடப்பட்ட பாணங்களையெல்லாம் தன்னுடைய அம்புருப்பொதியிலடையச் செய்கிறானென்றான். அப்போது லவன்சொல்லுகிறான், வாரும் அண்ணாவே பிரம்மாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம், சக்கரம், சூலம், வேல், சத்தி அவைகளைத்தடுக்க ஒருவராலுங்கூடாது அவைகளைப் பிரயோகம்பண்ணும் அண்ணாவேயென்றான். அதுகேட்டு குசலன் பிரம்மாஸ்திரத்தைவிட்டுவிட்டான் அது வில்லில்விடுபட்டு ஆலகால விஷத்தைப் போல் அண்டங்குலுங்கயாவருமொடுங்க வருகிறதைக்கண்டு ஸ்ரீராமர் வாரும் பிரமாஸ்திரமேயென அது உடனே சுவாமியை நமஸ்கரித்து சுடரையடக்கிக்கொண்டு சுவாமியினுடைய அம்புருப்பொதியில் வந்தடைந்தது அதுகண்டு குசலராஜன் நாராயணாஸ்திரத்தை எடுத்து பூசை புரிந்துவிட்டுவிட்டான்.

அந்த நாராயணாஸ்திரமும் வில்லில்விடுபட்டு தகத்தகாயமாய் மகாகாந்தியுடனே அண்டங்குலுங்க யாவருங்கலங்க அண்டகோளகை பத்தியெரியத்தக்கதாய் வருகிறதைக்கண்டு ஸ்ரீராமர் வரட்டுமென்று மௌனமா யிருந்துவிட்டார். அப்போது நாராயணாஸ்திரம் வலம்வந்து துளசிமாலையாக சுவாமிகழுத்தில் விழுந்தது. அதுகண்டு சகலதேவர்களும் சந்தோஷமானார்கள். குசலன் கண்டு கடுஞ்சினங்கொண்டு சக்கரத்தையெடுத்து பூசைசெய்து சுவாமியினுடைய கழுத்திற்கு

லக்குபார்த்து கிறுகிறென்றுசுழற்றிவிட்டுவிட்டான். அந்தச் சக்கரமானது கோடிசூரியப் பிரகாசமாய்ப் புறப்பட்டு அண்டம்நடுங்க,யாவருமொடுங்க அக்கினிபோலெரிந்துக்கொண்டு அண்டகோளகை பத்தியெரியத்தக்கதாய்வருகிறதைக்கண்ட சகலரும்பயந்து கலங்கினர்கள். அப்போதுசக்கரத்தாழ்வார் சுவாமி முகத்தைப்பார்த்து தன்சொரூபத்தையடக்கி சுவாமியினுடைய திருக்கரத்தில் நின்றுவிட்டார். அதுகண்டு குசலன் அதிககோபங்கொண்டு வேலாயுதத்தை யெடுத்து மந்திரபூசைசெய்து விட்டுவிட்டான். அந்தவேலாயுதமானது அண்டரண்டபிரம்மாண்டமுதல் ஆயிரத்தெட்டண்டங்களுநடுங்க, அண்டகோளகை பத்தியெறிய, அக்கினிச்சுடர்கள்வீசிக்கொண்டு சர்வலோகமுங்குலுங்க, யாவரும் கலங்க அண்டம்படிலென்று வெடிக்கத்தக்கதாய் வருகிறதை சாரதியான காந்தாரன்கண்டு சுவாமி எனக்கு மிகவும் பயமாயிருக்கிறதென்றுசொல்ல, சுவாமியானவர்இரதத்திலிருந்தபடியே கியாவென்று சிங்கநாதம்பண்ணினர். அந்தத்தொனியை வேலாயுதங் கேட்டு தன் ஆங்காரத்தை யடக்கிக்கொண்டு சுப்பிரமணியரிடம் போய்ச்சேர்ந்தது. அப்போது தேவர்களெல்லாங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு உளமகிழ்ந்தார்கள். அதுகண்டு குசலன் கோபங்கொண்டு, சிவன் கைசூலமெடுத்து பூசைசெய்து விட்டுவிட்டான். அந்தசூலமானது ஆயிரத்தெட்டண்டமுமொடுங்க, நடுக்கங்குலுங்க அதிக தீட்சண்யமான அக்கினிச்சுவாலையை வீசிக்கொண்டு அண்டகோளகை பத்தியெறிய, ஆகாயமும் பூமியுமொன்று யுருவிக்கொண்டு வடவாமுகாக்கினியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு வருவதைக்கண்ட சாரதி காந்தாரன் மெய்மறந்து போயினன்.

அப்போது சுவாமியார் இரதத்திலிருந்தபடியாய் ஒரு ஓங்காரசத்தம்போட்டார் அந்தசத்தங்கேட்டு சூலாயுதமும தன் ஆங்காரபலத்தை யடக்கிக்கொண்டு பரமசிவனிடம்போய்ச்சேர்ந்தது அதனைக் குசலன்கண்டு துயரமுற்று கடுஞ்சினங்கொண்டு தன்தாயார்கொடுத்த உக்கிரவீரசத்தியையெடுதது தன்தாயாரைத் தோத்திரஞ்செய்து விட்டுவிட்டான். அந்த சத்தியானது வில்லில்விடுபட்டு ஈரேழு பதினலுலோகமும் ஆயிரத்தெட்டண்டமும் நடுங்க, ஆலகாலவிஷத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டு ஆகாயம்பூமியு மொன்றுயுருவுண்டு வடவாமுகாக்கினியைக் குபீல்குபீலென்று கக்கி அண்டத்திலுள்ள தேவர்களுங் கலங்கிவாட குசலனைக்கொண்டாட, அக்கினிக்

கொழுந்துகளுடன் வருகையில சுவாமிக்கு பூர்வக்கியானம் வந்துபோய்விடவே,கனவுகண்டாற்போலாச்சு.நாம்அப்போ வுக்கிரவீரசத்தியானது சுவாமி திருமுகத்தைப்பார்த்து மார்பிலே தடாலென்று பாய்ந்து கூர்மூனை யழுந்தி உருவமாட்டாமல் வெட்கி குசலராஜன் அம்புறுப்பொதியில் வந்தடைந்தது அந்த உக்கிரவீர சத்திபட்ட அதிர்ச்சியிலே தேர்தட்டில் சாய்ந்து மூர்ச்சையடைந்தார். அந்த தெப்பை பரமசிவன் முதலானவர்களுக்கும் பட்டது.

அதுகண்டு குசலவாள் ஜனகம்காராஜனையும் அனுமாரையும், சாம்புவந்தரையும், படக்கிக்கொண்டுயுந்தம்பண்ணுகிறபோது அனுமார், சாம்புவந்தர், மாண்டுகிடக்கிற யானை தேர் பரிசேனைகளை வாரி வாரி குசலவன்பேரில் விட்டெறிந்தார்கள் சோமகாசமகாராஜனும் மாலியவானும் வில்லில் அனேகபாணங்களைச் சந்தித்து விட்டுவிட்டார்கள். அதுகண்டு குசலவர்கள் ஆள்ஒன்றிற்குயிரண்டு சிங்கமுகாஸ்திரமெடுத்து விட்டுவிட்டார்கள். அது ஆலகாலவிஷத்தைப்போலும்ஐந்துசிங்கங்கள் சிறிவருவதைப்போலும் வந்து இந்த ஐந்து பேரையும் பட்சணம்பண்ணித் தட்சணம்போய்விட்டது.

அதுகண்டுகுசலவர்கள் ஆனந்தக்களிப்படைந்துமாண்டுகிடக்கிற சேனாதிபதிகள் இராசசம்பந்தர்கள் இவர்களுடைய ஆபரணங்களையும் கிரீடங்களையும் கழட்டி மூட்டைகட்டி ஒருபக்கத்தில் வைத்துவிட்டு சத்துருக்கர், பரதர், இலட்சுமணர், இவர்களணிந்திரானின்ற ஆடையாபரணங்களையும் கிரீடங்களையுங்கழட்டி ஒருபக்கத்தில் வைத்து ஸ்ரீராமரணிந்திரானின்ற இரத்தினகிரீடத்தையும் ஆடையாபரணங்களையும் கழட்டி மூட்டைகள கட்டி வைத்துவிட்டு எதிர்ப்பாரில்லாமல்ரணக்களத்தைசுற்றி பார்த்துக்கொண்டுவருகிறபோது அனுமார் சாம்புவந்தார்கண்ணைவிழித்தும் பிணங்கள் கீழேயிருந்தபடியே எட்டியெட்டிப் பார்ப்பதை கண்ணுற்ற குசலவர்கள் ஓடி அனுமாரையும் சாம்புவந்தரையுந்தூக்கி அவர்கள் தலைமீதில்வைத்து அழைத்துக்கொண்டு அஸ்வமேதக்குதிரையின் கழுத்தில்கயிற்றைக்கட்டி யிழுத்துக்கொண்டுவால்மீக ராசிர்மம்வருகையில் சூரியபகவான் அஸ்தமிக்க ஒரு நாழிகைபொழுது இருந்தது அப்போது அனுமாரையும்சாம்புவந்தரையும் ஆசிர்மத்திற்கு வெளியேநிறுத்திப்போட்டு

குசலவர்கள்உள்ளேசென்றுதாயாரைக்கண்டுபாதத்தில்விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள் அப்படி நமஸ்கரித்தபிள்ளைகளை வாரியெடுத்து ஆசீர்வதிக்க ஆசீர்வதித்த தாயாருக்கு யுத்தத்திற்குவந்த இராசாக்களுடைய பேரையும் பலாபலத்தையும் சத்துருக்கர் இலட்சுமணர் பரதர் ஸ்ரீராமர்வந்து மூர்ச்சையடைந்ததையும் அவர்கள் ஆடையாபரணங்களைகழட்டி மூட்டையடைந்ததையும் அவர்கள் ஆடையா பரணங்களை கழட்டி மூட்டைகட்டிச் செங்குரங்குகருங்குரங்கு தலைமீதில்வைத்து அஸ்வமேதக்குதிரையுடன் வந்ததையும் விபரத்துடன்சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட சீதாலட்சுமியும் குடிகெட்டுதே மக்களாவென்று மோரியடித்து பூமியில் விழுந்து அலறியெழுந்து பிள்ளைகளைத் தூறிக்கொண்டு வெளியேவந்து அனுமாரையுஞ்சாம்பு வந்தரையும் அஸ்வமேதக் குதிரையையுங் கண்டு சொல்லரிய துயரங்கொண்டு மகனே அனுமந்தா ஐயோ சாம்புவந்தரே இந்த சிறுபிள்ளைகளுக்கு அவர்களுங்கள் தகப்பனென்று சொல்லப்போகா தோவென்று அழுகிறபோது குசலவர்கள் அம்மா நீங்களாகிலும் வால்மீகராகிலும் என் தகப்பன்மார் அயோத்தியி விருக்கிறார்களென்று சொன்னதில்லை அதனாலே தான் எங்களிடத்திற்கு யுத்தத்திற்கு வந்தவர்களெல்லாம் எங்கள் தாய் தகப்பன் பேரைக் கேட்டார்களென்று சொல்ல சீதை அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு ரணக்களம்வந்து அங்கதன் சுக்ரீவன்விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு அழுது அவர்கள் பிரதாபத்தைச்சொல்லிப்புலம்பி தன் தகப்பன் ஜெனகமகாராஜனும் சத்துருக்கர் பரதர் இலட்சுமணர் ராமபத்திரரும் மூர்ச்சையடைந் திருப்பதைக்கண்டு பூமியில் விழுந்தழுதுகண்ணீரைஆராகஓடவிட்டு அவர்களுடைய பிரதாபத்தைசொல்லி புலம்பிக்கொண்டிருக்க அவ்விடத்தி லயோத்தில் கௌசலை கைகேசிமுதலானவர்கள் அழுதுபுலம்புகிறதை கியான திருஷ்டியினாலறிந்து வசிஷ்டமகாமுனிவர் சிஷியர்களோடு யெழுந்தருளி அயோத்திக்குவந்து கௌசலைகைகேசிமுதலானவர்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். சீதாலட்சுமி வனம்போய்அழுதகண்ணீர் வீணாய்ப்போகாமலித் துன்பங்கள் நேரிட்டது இப்பவுமென்ன நாளையுதையத்திற்குச்சகலருமெழுந்து சீதாலட்சுமியையும் பிள்ளைகளையுங்கூட்டிக்கொண்டு வருவீர்களென்று ஆறுதல்சொல்லிப்போனார்.

அவைவயெல்லாம் அறிந்து நாரதமகாமுனிவர் பாதாள லோகத்தில் ஆதிசேஷனிடத்தில் யாகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற வால்மீக ரிடத்திற்குப் போய்ச்சொல்ல, வால்மீகர் கேட்டுத்திடுக்கிட்டு அவ்விடத்தில் நில்லாமல் பூலோகத்திற்கு நாரதமுனியுடன் ரணக்களம்வந்து யாவர்களையும் சீதா லட்சுமியையும் பிள்ளைகளையும் அனுமார்சாம்புவந்தரையும் ஆசிர்வதித்து வாயுதேவரையழைத்து கமண்டலத்திலுள்ள அமிர்தத்தையெடுத்து நாலுமூலையும் விசிறினமாத்திரத்தில் அந்த அமிர்தத்தினால் எலும்பு தோல் சிரசு உடல் கால் கைகள் ஒன்றாய்க் கூடி சகல யானை தேர் பரி சேனைகளுஞ் சத்துருக்கர் பரதர் இலட்சுமணர் ஸ்ரீராமபத்திரசுவாமிகளுஞ் சகல ராஜாக்களுமெழுந்தார்கள். அப்போது பரமசிவன்முதலான முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம்ரிஷிகளும் ரணக்களத்திற்குவந்து ஆனந்தக்களிப்புடனே புஷ்பமாரிபொழிந்தார்கள். அதுகண்டு ஸ்ரீராமர் தம்பிமாருடனே யெழுந்து வால்மீகருக்கும் நாரதருக்கும் சகலரும் அர்க்கிய பாத்தியங்கொடுத்து நின்றார்கள். அப்போது சகலரும் ஸ்ரீமந்நாராயணாவென்று ஸ்தவுத்தியம் பண்ணினார்கள் ஜானகியம்மாளும் பிள்ளைகளும் ஸ்ரீராமரை வலம்வந்துசேவித்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமா சிதையும் பிள்ளைகளையுங்கண்டு வெட்கி அம்மன்முகத்தைப் பாராமலும் பிள்ளைகளையெடுத்து ஆதரணைபண்ணாமலு மிருந்துவிடவே சகலதேவர்களும் முனிவர்களும் சுவாமியைநோக்கி சீதாதேவியின்பேரிலும் பிள்ளைகள் பேரிலும் கோபம்வேண்டாமென்று சொன்னார்கள். அதுகண்டு சுவாமி தேவர்களையும் முனிவர்களையும்நோக்கிச் சொல்லுகிறார். சீதாலட்சுமிக்கு இரண்டுபிள்ளைகள்வந்த காரணமென்னவென்று கேட்டதற்கு ஸ்திரீமந்நாராயணரை எப்போதும் தியானஞ் செய்யாநின்ற நாரதமகாமுனி சொல்லுகிறார். ஓசுவாமி, ரகுநந்தனா நீவண்ணான்பேரிலே போக்குக்காட்டி கர்ப்பவதியாகிய சீதாதேவியை லட்சுமணரைக்கொண்டு வால்மீகர் ஆசிரமத்துக் கடுத்தவனத்தில் விட்டுவிட்டார் அவ்விடத்தி லம்மன் அழுதுபுலம்புகிறபோது வால்மீகர் கண்டு அழைத்துக்கொண்டுபோய் தன் ஆசிரமத்தில்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறகாலத்தில் அம்மன் ஒருபிள்ளையைப்பெற்று ஆலவனென்று பேரிடப்பட்டு அந்தக்குழந்தையை வால்மீகர் சமீபத்திற் கொண்டுபோய் விட்டு பின்பு குழந்தையை எடுத்துவந்துவிட்டாள். ஐயர் ஜபத்தி லிருந்தார் அதன்பின் கண்ணை விழித்துப்பார்த்தார் குழந்தையில்லாமற் போகவே.

பயந்து ஒருதர்ப்பை புல்லைப்பிடிங்கி அந்தக்குழந்தைபோல சிருஷ்டித்தவுடனே அம்மனும்வந்துஇந்தபிள்ளைஎதென்று கேட்டதற்கு வால்மீகர்நடந்த காரியத்தைச்சொன்னார் அம்மனும் இதுவு மென்பாக்கியமென்று வளர்த்துக்கொண்ட பிள்ளை லவனென்றார். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் சந்தேகந் தெளிந்து வால்மீகர்முதலான முனிவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களையும்பெற்ற சீதாலட்சுமியையும் பிள்ளைகளையும் ஆசீர்வதித்து அங்கீகரித்து சகல யானை தேர் பரி சேனைகளையும் அஸ்வமேதக் குதிரையையுங் கூட்டிக்கொண்டு சகல ராஜாக்களையுந் தம்பிமாரையுஞ் சீதா லட்சுமியையும் பிள்ளைகளையும் இரதமேறச்செய்து தாமும் இரதமேறிச் சகலருடன் (கஉ) மேளவாத்தியங்களுடனேயும் முத்துக்குடைகள் பூச்சக்கரக் குடைகள் இரத்தினக் குடைகள் கவிய வெகு ஆடம்பரத்துடனே சகலவிருதுகளும்பிடிக்க, ஆலவட்டம்வெண்சாமரை வீச, தாம்தாமென்று அவ்விடம் விட்டு சகலரும் புறப்பட்டு வதிஷ்டரால் நியமிக்கப்பட்ட வனத்தில்வந்துசேர்ந்தார்கள். அப்போது இலட்சங்கன்னியர்கள் பவழங்களால் ஆலாத்தியெடுத்து வீதியில் கொண்டாடினர்கள் சுவாமியார் அஸ்வத்தைப்பார்த்து ஆனந்தக்களிப்புகொண்டு இராட்சதர்ளைப்பார்த்து அஸ்வத்தை லாயத்தில் கட்டிவையுங்களென்று உத்திரவுசெய்து ஸ்ரீராமரும் சீதையம்மனும் பின்னால் குசலவர்கள்நடக்க, அதன்பின்னே சத்துருக்கர் பரதர் இலட்சுமணர் நடக்க யாகசாலையினுள் வரும்போது கவுசலை கைகேசி சுமித்திரை முதலானவர்கள் பேரப்பிள்ளைகள் மருமகள்வருவதைக் கண்ணாரக்காட்சிகொண்டு எழுந்து நின்றார்கள்.

அவர்களை ஸ்ரீராமர் சீதா லட்சுமிபிள்ளைகள் பரதர் இலட்சுமணர் சத்துருக்கர் முதலானவர்கள்சேவித்து ஆசீர்வாதங்களைப்பெற்று யாகமண்டபத்தில் தம்பிமார்களும் சகலஇராஜாக்களும்மந்திரிப்பிரதானிகள்முதலான சகலரும்புடைசூழ்ந்து நவரத்தினங்களாலிழைத்த சிம்மாசனத்தின்பேரில் உட்கார்ந்தார் மற்றயாவரும் அவர்களுக்குத்தக்க பொற்பீடங்களின்மீதுட்கார்ந்தார்கள். அப்போது வதிஷ்டர் சகல ரிஷிகூட்டங்களுடனே கொலுமண்டபத்துக்கெழுந்தருளினர். அதைக் கண்டு ஸ்ரீராமரும் தம்பியார் முதலானவர்களுமெழுந்து எதிர்சென்று பயபக்தி வினயத்துடனழைத்துவந்து மான்தோல்

புலித்தோ லாசனங்களின்மீ துட்காரச்செய்து அவரவர்கள் ஆசனங்களிற்போய் உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீராம பத்திரசுவாமி சொல்லுகிறார் ஐயா, எங்கள் குருசிகாமணி யாகிய வசிஷ்டரே நான்செய்த பூஜாபலத்தினுற் சகலரும் வந்திருக்கிறார்கள். யாகத்துக்குவேண்டிய பூசாதிரவியங்களு ந் தயாராயிருக்கின்றது சித்திராபருவமும் வந்துவிட்டது. இனி யென்னதாமதம் யாகத்தை நிறைவேற்றும் மையா வென்றார்.

ஸ்ரீராமர் யாகஞ்செய்தது.

அப்போது வசிஷ்டர் சகல ரிஷிக்கூட்டங்களுடனே யாகசாலைக் கெழுந்தருளி அந்தயாகசாலையை அலங்காரஞ் செய்து காராம்பசுவின் சாணங்கொண்டு மெழுகி கோமயந் தெளித்து நவரத்தினங்களால் கோலமிட்டு தங்கத்தினுற் குந் தளமிழைத்து வாழைமரங்கள் நிறுத்தி சுற்றிலும் நீலக்கண் ணடிபதித்துக் கர்ப்பூரதீபங்களேற்றி அனுமார் அங்கதனுமல சகல பூஜா திரவியங்களு மண்ழப்பித்துக்கொண்டு வசிஷ்டர் பிரகஸ்பதி பகவானுடனேயும் கலைக்கோட்டுமகாரிஷியுடனே ஆலோசனைசெய்தகாலத்தில் ஸ்ரீராமருக்குஞ் சீதாலட்சுமிக் கும் ஸ்நானஞ்செய்விக்க அறுபது பிராமண ஸ்திரீகளையும் அனுப்பித்தங்கக்குடங்களில் சரஸ்வதிதீர்த்தங்கள் கொண்டு வரச்செய்து அந்தக்குடதீர்த்தங்களைவாங்கி மந்திராபூதிகள் செய்து யாகசாலைக்குள் கொண்டுவந்து நேம நியமத்துடன் சுவாமியையும் அம்மனையும் அத் தீர்த்தத்தினுல் ஸ்நானஞ் செய்து பீதாம்பரப்பட்டுகள் அணிந்துவரச்செய்தார். அப் படியேசுவாமியும் அம்மனும் ஸ்நானஞ்செய்து பீதாம்பரப் பட்டுகளுடுத்தி அலங்கிருதராய் யாகசாலையில்வந்துநின்றார் கள். அப்போது வசிஷ்டர் யாககுண்டத்தில் மந்திர பூர்வத் துடன் அக்கினிபகவானை யாககுண்டத்தில் நிறுத்தி அதில் நெய்களை யானைத்தும்பிக்கைபோல்சொரிந்து பஞ்சதிரவியங் கள்முதலானவைகளை அபரிமிதமாய்ப்போட்டு வேத கோஷ் டங்கள் பூமியுமாகாயமு மதிரத்தக்கதாகவும், அப்போதுவசி ஷ்டர் பிரகஸ்பதி பகவானையுஞ் சங்குவர்ணனையும் பிரபுக்க ளாக்வைத்து பிர்மரிஷிகளை நித்தசுத்த காரியரா யிருக்கச்செ ய்து சோமயாதிகளை யேற்படுத்தி தாம் புரோகிதராய் அகஸ் தியரோடு கூடவிருந்து சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் மந்திர

பூர்வகத்துடன் ஓமம்வளர்க்கவே அந்த அக்கினிபகவானிட த்திலுண்டாகிய புகை மேகமண்டலஞ் சொர்க்கம்வரையில் போய் கப்பிக்கொண்டது அதைக்கண்ட பரமசிவன்பார்வதி சமேதராய் .ரிஷபவாகனரூடராயும், பிர்மதேவர் சரஸ்வதி சமேதராய் அன்னவாகன ரூடராயும், தேவேந்திர னிந்திரா ணிசமேதராய் விமானமேறிச் சகல தேவர்களும் புடைசூழ, எழுந்தருளி ஸ்திரீராமர் யாகமண்டபத்துக்குநேராய் ஆகாய வீதியில்வந்து நிறைந்தார்கள். அதுகண்டு (ச,அ,ம,000) ரிஷிகளும் சகலருமெழுந்துசேவித்து யாகத்திலுட்கார்ந்தார் கள் அப்போது யாகமண்டபமுழுமையும் முனிவர்கள் இரா ஜாக்கள் ராட்சதாள் வானராள் முதலானவர்கள் நிறைந்து இடம்போதாமல் இருந்தது.

ஸ்ரீராமர் சீதையம்மனை

இரண்டாவது சபதஞ் செய்யெனல்.

கலி விருத்தம்.

இங்கிதமாதுசீதைக்கு யிமையனுமிராமச்சந்திரன்
அங்கமாம்யாகந்தன்னை தூயதாரன்புரிகித்தே
சங்கைமேற்கொண்டுவோங்கு சதியனன்வதனநோக்கி
மங்கைநீயெனக்குசத்திய மகமதிற்செய்வாயென்றார்.

அப்படியிருக்கிற சமயத்தில் அயோத்தியில் ரசகனுகிய வண்ணான்சொன்ன விசேஷம் ஸ்திரீராமருக்கு கியாபகம் வந்துஇதற்கெனனசெய்யலாமென்று வால்மீகரைப்பார்த்து சொல்லுகிறார் கேளும் வால்மீகரே முன்னால் இராவணன் சம்மாரமுடிந்தவுடன் நமதுசீதையை சத்தியஞ் செய்யும்படி யாகச்சொன்னோம். அவளுமப்படியே தேவர்களறியச் சத்தி யஞ்செய்தாள் அதை யன்பத்தாறுதேசத்து இராஜாக்களும் மற்ற சகலரும் அறியமாட்டார்கள். ஆகையால் இப்போது சகலதேசத்து ராஜாக்களும் ரிஷிகூட்டங்களும் பந்துவர்க்க ங்களும் இராட்சதாளும் வானராளும் இன்னு மற்றுமுள்ள சகலவித ஜெனங்களும் நிறைந்த யாகசாலையில் லோக அப வாதந்தீர சீதைமாதை இரண்டாஞ்சத்தியஞ் செய்யச்செய் தால் அதன்பின்பு இந்த ஈரேழுபதினாலு லோகத்திலும் நம் மையொருவரும் இகழ்ச்சிசொல்ல மாட்டார்களென்று ஸ்ரீரா மர்சொன்னார். அப்படிச்சொன்ன ஸ்திரீ ராமருடைய விசே

ஷத்தை யாகசாலைக்குநேராக ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்திருக்கும் பிரம்மதேவர் முப்பத்து முக்கோடிதேவர் கின்னரர், கிம்புருடர், காந்தருவர், சித்த வித்தியாதரர்முதல் சகல தேவர்களுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் லோகப்பிராட்டியாராகிய சீதையம்மனவள் ஸ்ரீராம சொன்ன வாக்கியத்தையெல்லாம் தன்னிரண்டுகாதுங்குளிரக்கேட்டு அந்த யாகசாலையில் ஸ்திரீராமருக்கெதிராக சத்தியத்தைச்செய்து பிறகு பூமிதேவியைப் பார்த்து தனக்கு யிடந்தர வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறுள். அதெப்படியெனில், ஓ அம்மா; பூமிதேவி நான்பூமியின்கண் மிதுலாபுரிபட்டணத்தைப்பரிபாலனஞ்செய்யும் ஜனகமகாராஜனிடம் பிறந்து அயோத்தியாபுரியையாளும் தசரத மகாராஜனுடைய குமார ஸ்திரீராமருக்கு நான் மணமாலை சூட்டினது உண்மையானல் இந்த ஸ்திரீராமமூர்த்தியை எதுவேளையும் என்மனதிலுங் கனவிலும் நினைத்திருக்கிறது மெய்யானலும் கற்புடைய பெண்களுக்கு தங்கள் மனக்காவலல்லாமல் பெரியமதிற் காவல்வைத்தாற் பிரயோஜனமென்ன அந்தப்போலஎனதுமனதிலிந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியே பத்தாவாக திரிகாலத்திலும்நினைத்திருப்பது நிச்சயமாயிருந்தால் அட்டியில்லாமல்வந்து இடந்தரவேண்டும் பூமாதேவியேயென்று அனேகவிதமாகக்கேட்கிறபோது அவ்விடத்தில் பூமியானது இரண்டாகவெடித்து அதனிடத்தில் ஒருபெரிய பிலத்துவாரமுண்டாகி அதிலிருந்து சங்கீத மேள வாத்தியங்கள் முழங்க, குடை கொடிச்சீலைகள் முதல் (௩உ) விருதுகள் நாககன்னியர்கள்பிடிக்க ஆலவட்டம்மயில் விசிறி வெண்சாமரைவீச, நாககன்னியர்கள் நடனமபுரிய, ஆதிசேஷன் பராமரிக்கைபண்ண திருதராட்டிரன் ஜனகமகாராசன், கார்க்கோடகன், தட்சகன், இன்னம் சகலமான மந்திரிகள் பொற்பிரம்பு வெள்ளித்தடியெடுத்துவர சிலநாக கன்னியர்கள் நவரத்தினங்களிழைத்த ஒருசிம்மாதனமெடுத்துவர, பூமிதேவியானவள் அனேக ஆடையாபரணங்களெடுத்துக்கொண்டு பிலத்துவாரத்தைவிட்டு சகலரும் வெளியில் வரப் பூமிதேவியானவள் சீதையம்மனருகில்வந்து அம்மனுக்கு அனேகவிதத்தில் தேறுதலைசொல்லித் தானகொண்டு வந்த ஆடையாபரணங்களாலலங்கிர்தஞ்செய்து நவரத்தின சிம்மாதனத்தில் யேறிக்கொண்டு சகல மேளவாத்தியங்கள் முழங்க, இதுகளெல்லாம் ஆகாயத்திலிருக்கும் தேவர்கள் பார்த்து, புஷ்பமாரிபொழிய சகல வைபவத்துடன் பூமா

தேவியானவள் சீதையம்மனுடன் பிலத்துவாரத்தின்வழியாய்ப் பாதாளலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள் பிலத்துவாரமும் பூமியளவும் எப்போதும்போல மூடிக்கொண்டது.

அதன்பிறகு ஸ்ரீராமரானவர் ஒன்றுந் தோன்றாமல் மயங்கி சீதையம்மன் பிரிவினாலுண்டான வருத்தத்தினால் அநேகவிதமாக புலம்பி மறுபடியுந் தானே மனதைத் திடப்படுத்தி அதிககோபமீறிக் கண்கள் சிவக்க, மீசைகள் படபடவென்று துடிக்க பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து எழுந்திருந்து அண்டையிலிருப்பவர்களைத் தூறி இந்த பூமாதேவிக்கு இத்தனைகர்வமா நானுஞ்சீதையும் வந்திருக்கும்போது அச்சம் பயமில்லாமலும் சீதையை அழைத்துக்கொண்டு போனாளே அந்த பூமாதேவியையும் அண்டரண்டங்களையும் இதோ ஒரேபாணத்தினால் பேர்த்து சமுத்திரத்தில் தள்ளி விடுகிறேன் பாருங்களென்று அதிஉக்ராகாரமாய் இலட்சுமணனுடைய கையிலிருக்கும் வில்லை வெடுக்கென்று பிடுங்கி குமுகுமுகுமுவெனக் குணத்தொனிசெய்து இராமபாணத்தையெடுத்து வில்லிற்சந்தித்தார். அதை ஆகாயத்திலிருக்கும் பிரமன்பார்த்து இதேது யுகமுடிவுகாலம் வந்ததுபோலிருக்கிறதென்று அதிசீக்கிரமாய் ஸ்ரீராமருக்கு முன்னேகுதித்து அவருடைய இரண்டுகையையும்பிடித்துக்கொண்டு ஓசுவாமி தாங்களே இப்படி கோபித்துக்கொண்டால் தங்கள் கோபத்தை யார் தணிக்கவல்லவர் தாங்கள் ஆக்கியாபித்த பிரகாரம் நடந்ததேயொழிய வேறில்லை நான்தங்களுடைய உந்திக்கமலத்திற்பிறந்த பிரமன் தாங்கள் இராவண சம்மாரமுடித்து சகலகாரியங்களும் நிறைவேற்றினது ஆதியில்தாங்கள் ஆக்யாபித்தபிரகாரம் சீதையம்மனும் வைகுந்தத்திற்போய் தங்கள்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால் தாங்கள் லோகநடத்தையைவிட்டு கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும் இதுவல்லாமல் வால்மீகர் உத்தரகாண்டமுழுதும் குசலவர்களுக்கு கற்பித்திருக்கிறார். அதைப்போலநடந்து காத்துரக்ஷிக்கவேண்டும்சுவாமிஎன்று பிரமதேவன்சொல்லராமருங் கோபந்தணிந்தார்பிரமன் ஆகாயவீதியில் அவர்களுடன்போய்ச்சேர்ந்தார் இவரும்வில்லைலட்சுமணர்கையில்கொடுத்துவிட்டதிகசந்தோஷத்துடன் தர்ப்பாசனத்தின் பேரில் உட்கார்ந்தார் அப்போதுவசிஷ்டருத்தரவுபடி இராமர்லட்சுமணரைக்

கொண்டு அஸ்வமேதக்குதிரையை யழைப்பித்துகாட்டு முரு க்கமரத்தில் தன்ருயிழைத்து அமைத்தயாக குண்டத்துக்குக் கிழக்கேதிறுத்தி புட்பம்தாம்பூலங்கள்வைத்து பூசைசெய்து கொள்ளுகிருர். ஓ! உத்தம அஸ்வமேதாங்கள் கீர்த்திப் பிர தாபத்தையடையும்பொருட்டு இத்த அஸ்வமேதயாகம் பண் ணுகிரும் நீ தயவுசெய்து உன்சரீரத்தை இந்தயாககுண்ட லத்தில் விட்டுதிவ்விய சரீரந்தரித்து சுவர்க்கலோகம்போய்ச் சேரென்ருர் அப்போதுவதிஷ்டர் அந்தக் குதிரையை தூப தீபங்களினுலே பூசைபண்ணி தோத்திரங்கள் செய்து இலட் சுமணரைநோக்கிகுதிரையைக்கண்டியுமென்ருர் அதுகேட்டு உடனே இலட்சுமணர் சிரசறுத்து உதிரமில்லாம லமிர்தம் தாரை தாரையாகசொரிய சிவ்வென்று கேசரிமார்க்கத்தி லெ ழுந்து ஸ்ரீமந் நாராயணரை தோத்திரப்பண்ணி சூரியபகவா னுடன் கலந்துவிட்டது அப்போது இலட்சுமணர் அஸ்வ த்திலுள்ள மாமிசத்தை வச்சிரம்போலும் பவளம்போலும் தரித்து ஸ்ரீராமர் கையில்கொடுக்க ஸ்ரீராமர்வாங்கி வதிஷ்டர் சொல்லுகிற மந்திராபூர்வகத்துடன் யாககுண்டத்திற் பேர அக்கினிபகவானும் பிரியத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு தன்பக் கத்தில் சேர்த்து வைத்தார் அப்போது வதிஷ்டர் இராமர் கையில் பரமசிவன் பிரம்மதேவர் முதலான தேவர்களுக்குந் தேவரிஷிகளுக்கும் யாகபாசத்தை யெடுத்துக்கொடுக்க அவ ரவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு ஆசிர்வாதங்க ளளித்துப் போயி னர் இப்பால்பிரம்மரிஷிகளுக்கு யாகபாகத்துடன் ஆனைகள் (அ0) குதிரைகள் (ஈ) (உ, 00) பாரந்தங்கமுங்கொடுத்து ஆ சீர்வாதம்பெற்று இப்படியே சகல பிராமணுளுக்கும் ஏழை பரதேசிகளுக்கும்அளவற்றதிரவியங்களை அவரவர்கள்விகித ப்படிக்குக்கொடுக்க அவர்கள்வாங்கிக்கொண்டுதங்கள்தங்களி ருப்பிடம்போய்ச்சேர்ந்தார்கள்இப்பால்ஸ்ரீராமரானவர்கிராம ப்பிரதிஷ்டைசெய்யும்படி நினைத்து அங்கிருக்கும்இராசாக்க ளையும் சேனைகளையும் புறப்படும்படியாய் உத்தரவுசெய்து சந் தன மகாராசன்முதலான ஸ்திரீசெனங்களெல்லாரும் நவர த்தினமயமான இரதங்களிலேறி நடக்கவும் குசலவர்முதலா ன இராஜகுமாரர்களெல்லோரும் குதிரைகளின் பேரிலேறிக் கொண்டு ஆயுதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வரிசையாக நடக் கவும், இப்படி சகல ஆடம்பரத்துடன் ஸ்ரீராமரானவர் விபீ ஷணர், சுக்ரீவர், தம்பிமாருடனும் ரதாருடராய்ப்புறப்பட்டு அநுமார், அங்கதன் முதலானவர்களும் புடைசூழ்ந்து வர.

த்தக்கதாக தண்டுவிட்டு நடக்கும்போது பதினெட்டு வாத்தி யங்களும் தாம்தாமென்றுமுழங்கவும் அனேகமாயிரம் நாடகப்பெணகள்விநயத்துடன் பரதநாட்டியங்களைச்செய்துகொண்டுவரவும் திருச்சின்னங் களினுடைய ஓசைகளானது பூர்வத்தில் தசரதமகாராசனுடைய வாக்கியந்தப்பாமல் பதினுன்கு வருஷம்வனவாசஞ்செய்யபஞ்சவடி தீர்த்தத்தில்வந்து கரதூஷணரைக்கொன்றுமாரீசனை வதைத்து சீதையையிழந்து வாலியைச்சங்கரித்து சமுத்திரத்தில் அணைகட்டி இராவணன், கும்பகர்னன், இந்திரசித்து, அதிகாயம், கும்பநிகும்பன், இப்பேற்பட்ட இராட்சதாளைத் தும்சம்பண்ணிசீதையம்மனைச்சிறைமீட்டிஅயோத்தியில்வந்து பட்டாபிஷேகராய்குசலவர்களையும்பெற்று அஸ்வமேதயாகஞ் செய்து முடித்து பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசியசூத்திரர்களாகிய நான்குவருணத்தார்களுக்கும் ஆசையடங்கத்தக்க தட்சணைகள் கொடுத்து அன்னதானம், சுவர்ணதானம், வஸ்திரதானமுதலான சோடச மகாதானங்கள்செய்து ஈரேழுபதினலு லோகத்திலும் கீர்த்திப் பிரதிஷ்டைபெற்று தருமசொரூபனுகி அயோத்தியாபுரியைப் பரிபாலனம்பண்ணுகிற ஸ்ரீராமமூர்த்தி வருகிருரென்றூதவும் அனேகவீரர் வெற்றிச் சங்குகளை குறிக்கவும் பொற்பிரம்புக்காரர்சேனைகளுக்குமுன்னே நின்று மகாமகிமை பொருந்திய ஸ்ரீராமமூர்த்தி பவனிவருகிருர் விலகி நில்லுங் கோளென்று சந்தடி விலக்கிவரவும் இரண்டுபக்கத்திலும் ஆயிரம்பேர்கள் கற்பூர தீவட்டிகள் பிடித்துக்கொண்டு வரிசை வரிசையாய்வரவும், ஆகாயத்திலிருக்கும் தேவர்கள்பாரிஜாத புட்பங்களைசலசலவென்று வருஷிக்கவும்இப்படிப்பட்டவை பவத்துடனேஇராமமூர்த்தியானவர் நகர்பிரதிஷ்டைசெய்து மறுபடியும்நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில்திரும்பி அயோத்தியாபுரியில் பிரவேசித்து அரண்மனைவாசலில்வந்து இரதத்தைவிட்டிறங்கிசகல ஆடம்பரங்களையும் நிறுத்தி அவர்களையனுப்பிவிட்டு அனுமார், சாம்புவந்தர், விபீஷணர், சுக்ரீவன், சந்தனமகாராசன்முதலான இராசாக்களுக்கும் வெவ்வேறுவிடுதிகளமர்த்திவைத்து தம்பிமார்களுடனும்குசலவர்களுடனும் கௌசலை, கைகேசி, சுமித்திரை முதலான வர்களுடனும் அரண்மனைக்குள்பிரவேசித்து யிருந்துமறு நாளுதயத்தில் ஸ்ரீராம மூர்த்தியானவர் எழுந்திருந்து காலோசிதமான கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு சர்வாலங்கிருதரா

ய்ப்புறப்பட்டு தம்பிமார்கள் குமாரர்கள் மந்திரிசாமந்திரிகள் பிரதானியர்கள் புடைசூழ்ந்துவரக் கொலுமண்டபத்திறகு வந்துநவரத்தின சிம்மாதனத்தின்பேரிலுட்கார்ந்து கொலுவாயிருந்தார். அப்போதுவிபீஷணர்முதல் சகல இராசாக்களும்வந்து நமஸ்கரித்து அவரவர்களுக்கும் தகுந்த ஆசனத்திலுட்கார்ந்தார்கள்.

அப்போதுவிபீஷணர்முதல்சகல இராசாக்களும்சுவாமியை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள் ஓ! சுவாமி தங்கள் அநுக்கிரகத்தினால் யாகதரிசனம்பண்ணினோ மிதுவரையில் எங்களுடையதேசமெல்லாம் எப்படியிருக்கிறதோ ஆதலால் நாங்கள்போய் வருகிறோம் எங்களுக்குச் செலவுகொடுத்து அனுப்புங்களென்று பிரார்த்திக்க ஸ்ரீராமரும் மெய்தானென்றுஅவரவர்களுக்குத் தக்கபடியானை தேர்பரிசேனை தங்கம் இவைகளெல்லாம் வெகுமதியாகக்கொடுத்து பரதசத்துக்கரால் அவர்களுக்கு வழிபடும்படிசெய்து பிறகுதம்பிமார் குசலவர் அனுமார்மந்திரி பிரதானிகளுடனும் இராஜநீதிதவறாமல் மாதமும்மாரிபொழிய நித்தியமங்கலசுபசோபனங்களுடனே தானதருமங்களைச்செய்து அயோத்தியாபுரிபட்டணத்தைபரிபாலனஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தார் இந்த அஸ்வமேதயாகத்தைபயபக்தியுடன் யார்படித்தாலும் எழுதினாலும் காதுகுளிரக்கேட்டாலும் அவர்கள்செய்த மகா பாதகங்களெல்லாம் நீங்கி இம்மையில் சகலபோக பாக்கியத்தையு மனுபவித்து மறுமையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியின்பாதாரவிந்தமாகிச் சாயுச்சிய பதவியைப் பெறுவார்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

மகாவிந்தம்.

வெண்பா.

சீர்திருச்சிற்றம்பலப்பர் செய்துஞ்செய்யாமல்விட்ட
ஓர்திருச்சரித்திரத்தி லோதுமிகுஞ்—சார்வாத
வேண்டியெழுதினதை மெய்ந்நூல்வல்லோர்பொறுக்க
வேண்டிமிகவணங்கு வேன்

கலி விருத்தம்.

கனைகடலுலகெலாங் கடகடன்னுடன்
துணைபரிவுல்லியுந் துயன்றுநீற்குண
இணையநாளாண்டர சியற்றிச்செலவிழி
மனைகழலிராகவன் மகிழ்ந்திருந்தனன்.

விருத்தம்.

வானவர்துயரைப்போக்க வன்மைசேரயோத்திவந்த
போனமாய்வஸ்துவாய ஞுவுலகளந்தமாயன்
வானவர்தமையொழித்துத் தகைபெரும்பவியீந்தது
மாநிலத்தோர்களேத்த வைகுந்தமேவினனே.

பிர்மதேவனேவலாலே யமதருமராசன் அக்காலத்திலே தன்வடிவுமாறி அயோத்திமாநகரத்தில் மலைப்போல் நிலைகொண்டதான அரண்மனைவாசலில் முன்னேதகுந்த ஒரு முனிவடிவுகொண்டுவந்து அங்கேவளர்ந்த கரடிகளுடனே அங்கதர்இடிபோல முழங்குஞ்சொற்களை யுடையவர்களாகையினாலே பிரம்புங்கொண்டு வரிந்து கச்சையுடனே அங்கீகரித்துச் சிங்கங்கள்போல்நிற்கிற வாயில்காக்கு மிலேச்சர்களைப் பார்த்துநான்வுள்ளேபோய் மூறம்போலுங்காதுகளையுடைய சத்துரு சஞ்சயமென்னும் பட்டத்துயானைமேல் வரத்தக்க

ஸ்ரீராம மூர்த்தியைக் காணவேணும், நீங்கள் போய் ஒரு தவமுனிவந்து உம்முடைய கடைவாசலில் நிற்கிருரென்று சொல்லுங்களென்று மிகவும் வேண்ட அப்போது கோபமில்லாதபோதும் அக்கினிபோற்கொதிக்குங் கண்களையுடைய வாயில்காப்பவர்களில் ஒருவன் முப்புரி நூலணிந்த முனிவரே நன்றென்று வணங்கிக்கொண்டுபோய் இராமமூர்த்தியைக்கண்டுவணங்கி துதிசெய்து சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுனசுவாமி சந்நியாசி வேடத்தைக்கொண்ட ஒருவைதிகமுனிவர் வந்து நம்முடைய மணிமதில்சூழ்ந்த கோயிலின் முன்னேகட்டிய கோபுர வாசலில் நிற்கின்ருர் உம்மை காணுதற்கென்றுஞ் சொல்ல அதுகேட்டு மழைப்பொழிகின்ற மலைபோலும் யானைமேல் அலங்கிருதராய்ப் பவனிவந்து உலகையாண்டுரட்சிக்கின்ற இராமமூர்த்தியானவர் அந்தவாயல்காக்கும்வீரனைப்பார்த்து நான்முநிவர்கள்மேல் நீங்காத்தயவு கொண்டுஉலகத்திலே தகாதசெய்கைகள்செய்கிற அசுரர்களை வேரறுக்கிறதேயெனக்கு விரதமானபடியினுலே அந்தமுனிவர் எந்தகாரணத்தினுலே வந்தாரோ தெரியவில்லை நீங்கள் எவ்வளவுந்தடைசெய்யாமல் அவரை இங்கழைத்து வாருங்களென்று அருளிச்செய்தவுடனே வாயில்காப்பவன்விரைவாயோடிவந்து முனிவரைக்கண்டுவணங்கி ஓ! சுவாமி? ஸ்ரீராம மூர்த்தியின் னேமனமாயிற்று தாங்களினித் தடையின்றி உள்ளேபோய் சபாமண்டபத்தில் காணலாமென்றபோது உலகமெல்லாம் ஆள்கின்றஇராமமூர்த்தியை முனிவேடங்கொண்ட யாதருமராஜன் வாசல்கடை நீங்கிவந்து காணலாயிற்று ஆதலாலே கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலுள்ளவர்க்கெல்லாம் யமன் தப்பாமல் வந்து உயிர்கொள்வானென்று பயந்து நல்லதவங்கள் செய்யவேணும் இன்னமும் பரமோத்தமரான இராமசுவாமியின் உயிர்கொள்ள உலகிலேகண்ணுக்குத் தோற்றவந்த தவமுனிவடிவைஸ்ரீராமர்கண்டு ஐயாமுனிவனிவரே நீர்வேண்டுவதையில்லையென்பேனென்று வேருெருவரைப்போல் என்னை யிகழவேண்டாம் நீர் என்னை கேழ்க்கத்தக்கது ஆலோசிக்கும்போது உம்மையொப்பானவர்களொருவருமில்லை கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலே நான்கண்டதேயில்லை ஆகையால் உங்களையெல்லாம் நன்ருகசிருஷ்டிக்கின்ற உந்திக்கமலத்தில் பிறந்த பிரமதேவனைப்போலும் பெருமையையுடைய நீர்வேண்டி வந்ததைச்சொல்லுமென்று இராம கேட்க அதற்குமுனிவேடங்கொண்ட யெமன் சொல்லுகிருர் கேளும்அரசனே நான்

ருகூஅ ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம்.

அந்தமகா விஷ்ணுவினுடைய அம்சத்தினிடத்தில் ஜெயசி
லனாகியபெரியமுனிவன் ஓய்செவ்வைக்குணத்தினரே தேனொ
ழுகின்ற மலர்மேற்கடவுளான நான்முகன்எனக்குவிடைகொ
டுத்தபடியே செய்யவந்தவன் யானென்று எடுத்துச் சொல்ல
த்தொடங்கினான் கேளுநுஞ் சக்ரவர்த்தித் திருமகனே நான்
சொல்லுவதொன்றுண்டு அதாவது நாமிருவரும் இவ்விடத்
தேதனியேயிருந்துபேசவேண்டும் தாம்தனித்துப்பேசிக்கொ
ண்டிருக்கும்போது யாராகிலுஞ்சரியே இங்கே நம்முடைய
ரகசியம் தெரியவருவார்களேயானால் அவர்கள்மேல் தாட்ச
ணியஞ்செய்யாமல் அவர்களை நீக்கிவிடவேண்டுமென்ன அ
துகேட்டு இராமன் இப்படிக் கேட்டுக்கொண்ட அந்தவை
திகமுனிவருக்குஞ் சம்மதித்துக் கூடியிருந்த இளையபெருமா
ளான இலட்சுமணரைப்பார்த்து தம்பிஇலட்சுமணாஉன்னைப்
போலே யார்வந்தாலும் உள்ளேவிடாமல் ஜெயபேரிகைமுழ
ங்குகின்ற அழகான நம்முடைய கடைவாசலுக்குப் போய்க்
காத்துக்கொண்டிருவென்று தம்பிக்குவிடைகொடுத்துவிட்ட
பின்பு இதழ்கள்விரியமுறுக்குடைந் தொழுகின்ற மலராகிய
மாலையணிந்த ஸ்ரீரகுவீரன் ஓய்முனிவரே இனிநீர்உம்முடை
யமனமகிழ்ச்சியுடனே சொல்லுமென்றுகேட்க, அப்போ ரக
சியமான பழையகீர்வாணபாஷையில் வழங்குகின்றஅந்தவை
திகமுனிவர் சக்ரவர்த்தித் திருமுகனாரைநோக்கி மூன்றுலகங்
களையு முடிவுசெய்யவேண்டினாலும் செய்யவல்லவனெவ்வித
த்திலும்சநர்த்தனான எமதருமன் நானென்று சொல்லத்தொ
டங்கினான். எப்படியென்றால் முடிவைசொல்வதானகற்பனெ
ன்னும்வாழ்நாளையுடையநான்முகனானபிரம்மதேவன்முறை
யே நாலாயிரப் பிரபந்தம்போல பழையதான நான்குவேதங்
களையும் பாடுவனாய் திருமாலுந்திக்க மலத்திலேபிறந்துபிரம
தேவராகவந்து இந்தவேழுலகங்களையும் சிருஷ்டித்தநான்மு
கக்கடவுளாலேசொல்லிய முடிவான நீ விசேஷத்தை கேட்
பாயாக முன்னேஎன்னாலும் தேவர்கள் கூட்டத்தாலும் வெ
ல்லக் கூடாதவனாய் சடாதாரனாகிய சிவன் பொருந்துகின்ற
கைலாய மலையையுமெடுத்த ஒப்பற்ற பெரியபலமுள்ளவன் இ
ன்னமும் வாளியைப்பெற்றவன் சூரியனுஞ் சந்திரனும் ஒது
ங்கிச்செல்லத்தக்க இலங்கைத்தீவிலுள்ளவர்க்குஅரசனானவ
ன் பின்னும்மல் யுத்தத்தினாலே நிறைந்தபெரிய புஜவலிமை
யையுடையவனும்தேவர்களிலேசிறந்தவர்களான ; வராலும்

தொலையாத மூக்கோடியென்னும் அளவையுடைய ஆயுசுள்ளவன் இன்னும் கொன்றைமாலை விளங்குகின்ற சிவந்த சடையையுடைய சிவனிடத்தில் மிகுந்த வலிவு பொருந்திய வாளாயுதம்பெற்றவன் மிறவைப்போலக் கருத்த நிறமுடைய இராவணனென்றபெயர் நான் குதிக்கிலும் ஜெயம்பெற்றராவணனுடைய வுயிரைக்கொல்வதற்காகத் திருவவதாரஞ் செய்கிறேனென்று தேவருக்கு வரந்தந்த கூரிய வேலைக்கொண்ட இராமனென்னும் பிரபுவே? சூரியனுடைய பெரியரதம் வருகின்றகுலத்திலே பள்ளிகொண்ட சற்பசயனமும் திருப்பாற்கடலும்விட்டு இந்தத்திருவயோத்தியிலேபிறந்தாய் அப்படி அவதாரமானகாரணத்தை முடிவு செய்தாய் இனிஉன்னுடைய மெய்யான மேன்மையைக்கொண்ட பரமபதத்துக் கெழுந்தருளவேண்டும் யென்பதாக இப்படிச்சொன்னதுமன்றி தாமதம்பண்ணமல் நான்சொன்ன யிந்தப்படியேசெய்யக்கடவா யென்று சொல்லுமளவில்நவரத்தின மாளிகையினைச்சூழ்ந்த வாலியன்முன்னே எரிகின்ற சிவந்த மூன்று தீயும் வளர்த்து வேள்வி செய்கின்ற அத்திரிமகாமுனிவருடைய பெரியபுத்திரனாக விளங்குகின்ற முப்புரிநூலணிந்த துருவாசமுனிவன் வந்து ஒருவராலும் வளைக்கக்கூடாத நீண்டவில்லைக் கையிலேகொண்ட இலட்சுமணப் பெருமாளே? வேலாயுதங்கொண்ட ரகுவீரனிடத்தில் நான் கருதியுள்ளதான ஒருவார்த்தை சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால், துருவாசமுனிவன் வந்து வெளிவாசலில் நிற்கிறானென்று ஸ்ரீராமரிடத்தில் சொல்லவேண்டிய துனக்குக்கடவனென்று நான்குவேதங்களுணர்ந்த முனிவன் சொல்ல அந்தவார்த்தையை இலட்சுமணர் கேட்டு வெண்புரிநூலணிந்த பழையவைதிகரே நீ சொன்னபடியே உமக்கு யாதொருகுறைவுமில்லாமல் உம்முடையகாரியத்தை முடித்துத்தருவேன்.

அந்தவார்த்தையைச் சொல்லவேணுமென்று இளைய பெருமாள் மிகவும் வணங்கிக்கேட்க உடனே அந்தமுனிவர் மனதிலே மிகவுங்கோபங்கொண்டு நீ உன் தமையனுக்கு இப்படியாக யென்வரவைச் சொல்லுகிறையா அல்லது இப்பொழுது உங்களுடைய படைமுழுதும் அழிவதான அப்படிப்பட்ட ஒருசாபத்தைக் கொடுப்பேனென்று சொல்ல, அப்படி உதார்ந்தோடுகூறிய பெரியவேதங்களுக்குத்தலைவரான முனிசிரேஷ்டர் சொல்லைக்கேட்டு இளையபெருமாள் திடுக்கிட்டவராய் விசனத்துடனே ஆலோசித்து யிவரிடுஞ் சாபமானது

நம்முயிற்கு நேருமேயென்று பெரியவேலைக் கைக்கொண்டவராயும் பயந்து நடுநடுங்கி இளைய பெருமாளும் விரைந்துசென்று தன்குறைதீர ஸ்ரீராமரைப்போய்க்கண்டு சுவாமிமிகுந்த பெருமையையுடைய அத்திரி மகாமுனிவர் புத்திரனாகிய ஞானத்தில் மிகுந்த தூருவாசமுனிவர் வாசலில் வந்திருக்கின்றார் ஏதோவிசேஷந் தங்களைக்கண்டு பேசவேணுமென்று பாதங்களில்வணங்கிச்சொல்ல அதைக் கருங்கொம்பும்நெருப்பைச்சிந்துகின்ற கண்களுங்கொண்ட எருமைக்கடாவாகனத்தில் நன்றாக மகிழ்ந்தேறுகின்றவரும் கண்ணுக்குத்தோன்றாதவருமாகிய யமனைநோக்கிவந்த தூருவாசமகாமுனிவரை உபசரித்து போகச்செய்து பின்னரங்கே வருகிறோமென்று தீர உறுதியான வார்த்தைசொல்லி யனுப்பிவிட்டு தன்னிடத்தில்வந்துசொன்ன தம்பியுடனே நிலையானபெரியவேதங்களெல்லாந்தெரிந்த தூருவாசமகாமுனிவரை வரவழைத்து, அவர்வந்தபின்பு பாதங்களைவணங்கிச் சதுர்வேத முனிவரே நீரென்னிடத்தில்வந்தது என்னகாரியமென்று கேட்க அதற்கு தூருவாசமகாமுனிவர் கேளும் ஸ்ரீராமா உங்கள்குலத்து முன்னோர்கள்முறையே முடிசூட்டி அரசாளுகிற அக்காலந்தொடங்கி ஆயிரவருஷத்திற்கொருதரம் நான் ஒருநாள்வந்து உங்களிடத்திலேபோசனஞ்செய்துக்கொள்ளுகிறதாகிய அந்தனுளின்றாகையால் நான் போசனஞ்செய்ய வேணுமென்று வந்தேனென்றுசொன்னார். அதுகேட்டவுடனே எட்டுத் திக்கிலும் யாகஞ்செய்வதினாலேயே கீர்த்திச்செலுத்தவல்லவனும் அமுதுபாக்கியரான முப்புரி நூலணிந்த மார்பினராய் அரசர்களுக்குத் தகுந்தமனமும் நிழலும்போல்வரான சுயம்பாகிகளைத் தகுந்தபடியே அழையுங்களென்று உத்திரவு பண்ணினார்.

வெற்றிமாலை யணிந்த இலட்சுமணராலே வரப்பட்ட தூதர்கள் வாயுவேக மனோவேகமா யோடி ஒரு நொடிக்குள்ளே சுயம்பாகியைக் கண்டு விரைவிலோடி ஸ்ரீராமர் சபாமண்டபத்தினருகேவரும்படி கூட்டிவர அமுதுசெய்பவனும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடம்வந்துவணங்கி நின்றான். அவனைக்கண்ட ஸ்ரீராமர் சொல்லுகிறார். கேளும் சுயம்பாகியே இந்தப் பெரியோருக்குத் திருப்தியாகும்படியான அறுசுவையோடுங்கூடின உண்டி சமையல் சீக்கிரமாக வேணுமென்று கட்டளையிட்டார். அந்தப்படியே செய்கிறோமென்று ஒருவன் பொன்னிலும் வெள்ளியிலும் இருக்கும் பாத்திரங்களை யெல்லாம்

துலக்கி இரத்தின குடங்களில் நீர்கொண்டுவைத்துக்கொண்டேயிருந்தான் மற்றொருவன் சாதஞ்சமைத்துக்கொண்டேயிருந்தான். அதெப்படியெனில் மிகுந்தசந்தனகட்டைகளாலுமெங்கும்வைத்து அந்தப்பானைகளெல்லாம் நல்லவஸ்திரத்தாலே மூட மற்றபேர்கள் வந்து அவர்களுடைய திருமடப்பள்ளியில் வெந்தவெள்ளை சாதங்களை வீரர்களாலே அடுப்பெரியமாட்டி கொடியதோய்களில்லாமல் நல்லமூனை தெரியாதபுழுகுசம்பா அரிசி ஆயிரம்படி யரிசியை உலையில்பெய்து பொன்துடுப்பிநாலே துழாவிபதயாகவடித்து வகைவகையாயிறக்கி அறுசுவையோடுகூடிய கறிவகைகளைச் சமைத்து அதற்குப்பின் நன்றாகத் தாளிதஞ்செய்து வைத்துப் பசுவிநெய்யை பதமாகக் காய்ச்சிமுதிர்ந்த பசுமையுள்ள மூக்கனிகளுடனே குழம்புபால்களுங்காய்ச்சி இன்னும் பலவகைகளெல்லாஞ் செய்து வைக்கும் போது வந்திருக்கிற தூறுவாசமகா முனிவரைப் பார்த்து ஐயா முனிவரே நீர் கேட்ட போஜனம் உண்டருளுமென்று வண்டுகள்இன்னிசை ராகங்களையெடுத்து இறைத்துப்பாடுகிற மாலையணிந்த ஸ்ரீராமன் சொல்லதிருமாளிகையிலே ஆசனமிட்டு ஒருபொன்பாத்திரத்தில் நீர்கொண்டுவந்துகொடுக்க அந்தமுனிவர்கள் கழுவிவந்தபின்புபலவகைகறிகளுடனே நல்ல திருவமுது படைத்து தின்றார்கள். அப்போதுதூறு வாசமகாமுனிவர் மெய்யான மந்திர விதிப்படி நல்லதினத்தில் குற்றமற்றதீயினால் சுற்றின கையிலேகொண்ட நீரைபானஞ்செய்துஅன்புடனேஐவகை மந்திரத்தினாலே அமுதருந்தி பாலாக்கினி பால் தேன் நிலாவைப்போல் விளங்குகின்ற மலைக்கொப்பாகக் குவித்தவெண்சோறுஇவைகளைவிள்ள உலாவித்திரிகின்றஉதராக்கினிஅடகவிலா பக்கத்திலுள்ள பள்ளங்களெல்லாம் நிறம்பவுண்டு அவர் கையிலேகொண்ட நீருங்குடித்து வேதத்திலே சிறந்த முனிவர் உயர்ந்தபெரிய ரத்தினக் கிரீடங்களணிந்தபரிசுத்தரான அரசர்தங்கள் சிவந்தையினாலேயே பொன்னாகியகோம்பிலே கொண்டுவந்த கங்காசலத்தினாலே சிவந்தகைகள் கழுவிக்கொண்டு நாவிலே அறுசுவையும்பெருகி சர்க்கரைப் பாலுஞ் சோறுமான பாயாசமுஞ்சாப்பிட்டு எட்டுத்திக்கிலுமிப்படிப்பட்ட சாப்பாடுசெய்து படைப்போர் கிடைக்க மாட்டார்களென்று சமையல் செய்தவரிற் சிறந்தவரைக் கொண்டாடி மகிழும்போது ஸ்ரீராமர் இந்த அமுது செய்தவ

ர்கள் யோக்கியமான குலத்தினரே யென்று அவர்கள் குலமா பும்தமக்குறவானதையுந் தெரியச்சொல்ல அதுகேட்டு தூறு வாசமகாமுனிவர்மகிழ்ந்து தமக்கிஷ்டமான திக்கைநோக்கிச் சென்றனர் பின்பு ரகுநந்தரானவர் மகரகேயூர கங்கணங்களணிந்த எமதருமன்சொன்னஉறுதி வார்த்தையையெண்ணிப் பார்க்கும்போது தம்மோடு கூடிப்பிரியா திருக்கிற இளையபெருமாள் இனிப்பிரிகிறதற் கிடமாயிற்றே யென்று நைந்துநைந்து துன்பத்திலே முழுகியிருப்பதைக் கண்ட இளையபெருமாள் ஓ! சுவாமி, நீர்வளம்பொருந்திய கேகய தேசத்தரசன் மகளுக்கு வரங்கொடுத்து உமதுயிரை எமனுக்குகொடுக்க நிச்சயத்திருக்கும் நீரெனக்காகத் துக்கிக்கவேண்டாம் வெற்றி லையணிந்தவேலாயுதங்கொண்ட இராமாவென றுபாதத்திலே விழுந்து சேவித்துசுவாமி உம்மாலேநமது பிதாவானவர் தம்முடைய வாக்கை நிலைசெய்துக் கொண்டதினுலே அவர் பொய்சொல்லாதவரென்று உலகத்திலே அக்காலந் துடங்கி நிலை பெருகலாயிற்று அப்படி நம்முடைய தாய்மார்கள்வரங் கொடுத்து நிலைசெய்ததினுல் உமக்குக் கீர்த்தியும் புகழுமுண்டாயிற்று அதுபோலவே இக்காலத்திலும் எமனுக்குச் சம்மதமான வரங்களைக்கொடுத்தருளும் எனக்குஅவ்வரம் நிறைவேற விடையுங் கொடுமென்றுமிகவும் வேண்டித்தளர்வு கொள்ள அதுகேட்ட ஸ்ரீராமன் தன்னிரண்டு கண்களிலும் அருவி போல நீரொழுகி மார்பிலேவழியத் தன்னைவிட்டு நீங்காத தமது நிலையான நிழல்போன்றவனுகிய இளையவன்பிரிவுக்கஞ்சி மிகவும்வருந்துதலாய்மிகுந்ததேனொழுகுகின்றதுளசிமாலை யணிந்தபராபரரான ஸ்ரீராமன் தூதர்களைநோக்கி ஓ? தூதர்களே, நம்முடைய வளமைபொருந்திய பட்டணத்து சனங்களை வசிஷ்ட குருவுடனே கூடிவாருங்க ளென்றனுப்ப அந்தப்படியே சென்று தூதர்சொன்ன வாய்மொழியானதைக்கேட்டபின்பு பெரியபட்டணத்துசனங்களும் வசிஷ்டரும்வந்து அரசஞ்சிய தம்மைக்கண்ட பின் ஸ்ரீராமர் நிறைந்தப்பெரிய சபையாரையும் வசிஷ்டரையும் பார்த்து எமதருமராஜன்வந்து தம்மிடத்தில்வரங் கேட்டுக் கொண்டதும் அத்திரி புத்திரரான தூறுவாசனேவுதலாலே வாசல்கார்க்கின்ற தம்பி தம்மிடத்தில்வந்ததும் தெரியச்சொன்னுர்.

அதுகேட்டு வசிஷ்டர்ராமனைப்பார்த்துக் கேளும்ராமா உமதுதகப்பனுர்தானே தாவுகின்ற குதிரைகட்டிய பலமான

தேர்மேல்வருகிற தசரதன் அவரிடத்தில் ஒருநாள்வந்த அத்
திரிபுத்திரனை துருவாசர் பாதங்களில் வணங்கித்துதித்து
நுபாஎன்னுடைய ராசாங்கத்துக்குத்தக்க புத்திரர்களில்லா
திருக்கிறேன் அதற்கு நான்செய்யத்தக்கது யென்னவென்று
மிகவும் வருத்திக்கேட்டார் அதற்குத் துருவாசர் பெரிதான
அஸ்வமேதயாகஞ் செய்தீரானல் அறிவுள்ள நான்கு புத்தி
ரர்களைப்பெறுவீர் ஆனல் அந்தப்பிள்ளைகளில் ஒருவரிறந்தா
ல்மற்றமூவரும் இறந்துபோவார்க ளென்றுசொல்லிய துரு
வாசர்மொழிப் பிசகமாட்டாதுஎன்று வசிஷ்டர்சொன்னதை
தான்கேட்டு மிகவும்வெகுண்டு ஆனல்விதியைவெல்ல ஒருவ
ராலுமுடியாது என்றுதேறியிருக்க இனிநீர் தம்பிக்காக விச
னப்படவேண்டாமென் றிப்படிச் சொலலும்போது இளைய
பெருமாள் கேட்டீரோசுவாமி நமது குலகுருவானவசிஷ்டர்
சொன்னதை இனியெனக்கு விடையருள வேண்டுமென்று
சிவந்த திருவடிகளில்விழுந்து சேவிக்கக்கண்ட ஸ்ரீராமன்
தருமத்தின் கன்றுபோன்றதம்பி பிரியவல்லவ கள் நெஞ்சை
ப்பிளக்கிறதினலே மலர்போலுங் கண்களிலே யருவிசோர
விதியின்முடிவை ஆலோசித்துவொன்றும்பேசாமல் நினைவு
மூச்சுமில்லாமல் மௌனமாயிருக்கும்போது இளையபெருமா
ள் மரப்பாவைப்போல் பதில்வார்த்தை வொன்றும்பேசா
திருக்கிற ஸ்ரீராமனுடைய பாதங்களை வணங்கித் துதித்துப்
பேசாதிருக்கிறதே விடையென் றெண்ணிக்கொண்டு அங்கே
நில்லாமல்அந்தப்பட்டணத்தைவிட்டுப்போகும்போதுசிலர்
தன்னைநம்பின நான்மறையோருக்கெல்லாம் உபசாரஞ் செய்
துக்கொண்டுபோவதனல் இதையோசித்தால் தேவர்கள்சொ
ன்னவார்த்தை உலகத்திலே பிசகுமோயென்பார்கள் சிலர்
மனம்நடுங்குகிறது முடிவுகாலம் வந்ததென்பார்கள் சிலர்தம்
பியைப்பிரிந்து தமயன் உயிர்நிற்குமா வென்பார்கள். சிலர்
வீரத்தன்மைபொருந்திய யரசாட்சியைக் கொண்டு அயோத்
திமாநகரத் தரசர்களுக்கு வரங்கொடுத்து உயிரை விடுகிறது
குலசுபாவமே யென்பார்கள் சிலர் இந்தஅரசர்களுயிரைவிடு
கிறது குலசுபாவமே யென்பார்கள் சிலர் இந்த அரசர்களுயி
ரை யமன்தானவது கொள்ளத்தகுவானே வென்பார்கள்.
சிலர் இந்தஅயோத்தியாபுரியில் துன்பப்படாமல்சுகமடைவ
துண்டாவென்பார்கள் சிலர் இலட்சுமணர் பிராணனைவிடுவா
ரானல் நாமினிப் பிராணனோ டிருப்போமா வென்பார்கள்.
இப்படி அயோத்தியாபுரி வாசிகள் நைந்துநைந்து கரை
ந்துகரைந்து துக்கித்துவருந்த இளையபெருமாள் அந்தப்

பட்டணத்து வாயிலை நீங்கி நவமணிகளைக்கொழித்து முத்துகளைப்பொன்னுடனே வாரிக்கொண்டு எவ்விடத்தும் ஜலப்பிரவாகமாகி தனக்குச்சரியான நதியொன்றுமில்லை என்ன உலகங்கொண்டாடும்படியான சரயுநதிக்கு வந்துசேர்ந்தார் வந்தபின்பு குற்றமில்லாமணிகள்பதித்த மதில்சூழ்ந்த அயோத்தியாபுரியில் வாசஞ்செய்கின்ற வெகு ஜனங்களும் துன்பத்தினால்வருந்தவும் பெண்கள் செந்தீயில்மூழ்கவும் பாசபந்தத்தில்அகப்படாத பரதமகாராஜன் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கவும் இளையபெருமாள் சரயுநதியில்மூழ்கினர். அப்படிமுழுகிவரா கவதாரத்தில் அதனுடைய நீண்டகொம்பினாலே பொறுக்கப்பட்ட துன்பத்தைத்தீர்த்து கடலிலமுந்தின உலகையாண்ட மகாவீரனான சூரியகுலத்து இராமருடைய முதிர்ந்த பிணி நோய்கள்முதலான பெரியபிறவிக்கடலின் கரையேறுதற்கு அந்தப்பெரிய நதிக்கரைமேலேறினன். அப்படியேறினபின் காமக்குரோத லோபமோக மதமாச்சரியமான பகைகளைவிளைக்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்களையும் உள்ளேயடக்கி வெண்மையான சங்குகள்மேய்கின்ற பெரிய மணற்கரைமேலே குத்துகின்றவேலையுடைய இளையபெருமாள் யாகஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கையில் தேவேந்திரன் ஆகாயத்தில்விளங்குகின்ற செம்பொன் விமானத்தின் மேலேவந்து தன்னை யுத்தஞ்செய்து கொன்ற பெருமையுள்ள இளையபெருமாளைச் சொல்லுதற்கரிதான விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டுபோக பெரியவுலகத்தாரெல்லாரும் அயோத்தியாபுரிவாசிகளுடனே புலம்பியழ வெற்றிவேலைக்கொண்ட இளையபெருமாள் பொந்தியுடனே தேவலோகத்துக்குப்போய் அங்கேயிருந்து திவ்விய தேகத்தைக்கொண்டு நித்தியசூரியர்கள் சூழ்ந்துவரவைகுந்தம்போய்ச் சேர்ந்தருளினர்.

ஸ்ரீ ரா ம ர்

இலட்சுமணனைப் பார்த்துப் புலம்பல்.

விருத்தம்.

ஏங்கிப்பெருமரமிவ்வீழ்ந் திடியிடித்தது போலெண்ணி
தாங்கியேமனந்தளர்ந்து சத்ருப்பரதனையும்பார்த்து

பாக்குள தம்பியேநீ பட்டணமாள்வாய்காணும்
நீக்இயேபோறேனென்று நிலைதளர்ந்துருகுவாரே.

அப்பால் நடந்ததைச்சொல்லுகிறோம்எப்படியென்றால் இங்கே எப்போது தன்னைவிட்டு நீங்காததம்பியை நினைத்து மிகவும்வருந்துகின்ற துன்பத்துக்கிடமாகிய இராமன் தனக்குள்ளேமெலிந்து நாலுதிக்கிலும் பார்த்து தம்பியைக்காணுமல்மனந்துடித்து வேர்த்துத் திருமேனியெல்லா மெலிந்து நினைத்து நெடுங்காலமெல்லா மென்னைக்கைவிடாமல் காத்ததம்பி இப்போ தன்னைக் கைவிட்டு போனுயோவேன்றுதாமரைப்போலும் கண்களிலே நீராகப்புலம்பத் தொடங்கிவெறறிக்குடைகொண் மேகநாதனை இந்திரசித்தைஒரு அம்பினலே கொன்று அரியாதபாவியான எனக்கு ஜெயமுண்டாகச்செய்த என்னுயிரை திவ்வியபரிமள மாலையணிந்த தசரதசக்ரவர்த்தி புத்திரனே புத்தியில்லாதவனுக்குத் துணையான தம்பி இனிநான்வுலகத்திலே நிலை கொள்ளேன் நிலை தொள்ளமாட்டேன் ஓ, ஓ, நான்பொறுத்திருப்பேனே என்னரசசிங்கமே யடைக்கலம் புகுந்த விபீஷணர் முன்னே யவன்வந்துசேராதபடிகாத்துப் பகையான இராவணன்விட்டவேல் முன்னேசென்று மலைப்போல் மார்பிலேதாங்கின என்தம்பி இலட்சுமணு என்னுயிரே இனிநானென்னசெய்வே னென்றிப்படி பலவகை நினைத்து பிரலாபித்து பொன்னுலும் இரத்தினங்களினுலும் அலங்கிருதமான மலைபோலேமழைவிழுவதுபோலவும் அருவிவொழுகுவதுபோலவும் கண்ணீர் பெருக அழுதுபிரலாபித்தார் அப்படிதன்செவந்த திருவடிகளையே எல்லோருக்குந் தந்துரட்சிக்கும் ஸ்ரீராமர் அழும்போது அவர் நிறத்தைக்கொண்ட மலைகளும் அழுதன பெரியதிக்குயானைகளு மழுதன ஆகாயமும் பெரிய திக்கும்வுலகங்களும் அழுதன இப்படி நினைத்து யெண்ணியெண்ணிக் கரைந்து நையாத பொருள்க ளொன்று மில்லை பின்னையும் ஸ்ரீராமர் யென் னுடையஇனிதானவுயிர்போனல் பொய்யானயென் னுடம்பு நிற்குமோ ஆகையாலே இனியெனக்கிளையவன்போன வழியே நானும்போகக்கடவேனேயென்று ரத்னங்கள்பதித்தராஜமுடியை நீ சூட்டிக்கொள்ளென்று எல்லாம் துதிக்கத்தக்க யானையைப்பார்க்க அப்படிப்பார்த்தவுடனே பரதன் விரைவிலே தமதுகைகளைத் தலைமேலே குவித்துக்கொண் டெதிர்நிற்க அவரைக்கண்டு வாசமிருந்த மாலையணிந்தஸ்ரீராம

ரானவர் ஓ, தம்பிபரதா, இனி உலகை காத்தல் உனக்கேகட னென்று சொல்ல அதுகேட்டுப்பரதன்மிகவுந்துக்கித்துஇரா மர் பாதத்தின் கீழேசெத்தவன் போலேவிழுந்து ஐயையோ இந்த ராமர்விளங்குகின்ற இராஜமுடியையசூட்டிக் கொள் ளென்று எவ்வளவுந்துன்பங்கொள்ளாமற்சொன்ன தகப்ப னிடந்திலே பெருமைகொண்ட கேகயராஜன்பெற்றகைகேசி பெற்றுக்கொண்ட வரத்திலும் கெட்டதாயிருக்கிறதென்று சுவாமி நீர் அரசாட்சி செய்கின்றவுலகத்தை ஆலோசித்து என்னிடத்தே கொடுக்கிறது தெய்வத்தன்மையைக் கொண்ட தாங்கள் தாங்குகின்ற இந்தநால்வகையான வுலகத்தை இந் தவுலகத்திலே திரிகிறபாம்பைத் தாங்களென்று சொல்வதி லுஞ் சிறந்ததேயின்னும் மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி செந்நெல் லுக்கொப்பாகுமாஞலும் மின்மினிப்பூச்சி ஞெளிசூரியனுக் கொப்பாமோ ஆனுலும் வுமக்கொப்பாக நானிருந்தரசாளு கிறது உள்ளுக்குகுற்றமேயாம் ஆனதால் முன்னேஉம்மைப் போலே ஆண்மைத்தொழிலைக் கொண்டவர்கள் தன்பின்னு ம்நில்லயாக இந்த வுலகத்தை நடத்தவல்லவர்கள் யாரென் ருல் குற்றமில்லாமல் உதாரகுணங்களுடைய குசல வர்களுக் கு நீர்உம்முடைய வொளிபொருந்திய முடியைச்சூட்டுமே ன்றுசொல்லிபரதன் வணங்கினுன்.

குசலவர்களுக்கு முடி சூட்டல்.

விருத்தம்.

துங்கமுறு முத்துநவ ரத்தினத்தாலுஞ்
　சொல்லரிய மரகதமா ணிக்கத்தாலும்
பொங்கமுறு ச்நூர்ப்பந்த லமைத்து விண்ணேர்
　புளகமுற மேதினியோர் வியப்பதாகத்
திங்கள்நிகர் குசலவர்க்கு மகுடஞ் சூட்டச்
　செய்திகேட் டரசர்களுஞ் சேரவந்து
தங்கடங்கள் காணிக்கை கப்பணமுங் கட்டி
　சார்ந்திட்டார் மனக்களிப்பு கூர்ந்திட்டாரே.

அப்போது இராஜாதிராஜஞன ஸ்ரீராமன் மனமகிழ்ந்து அவ்விடத்தே கொல்லனுற்செய்த கொலைவேலைக் கொண்டு நிற்கிற குசலவர்களுக்கு அப்பொழுதுதானே முடி சூட்டு தற்கேற்றகாப்புங் கட்டிஉயர்ந்த பெரிதானமதயானை மேல்

வருகின்ற அரசர்களுங் கூடி பிராமணர்கள் சூழ்ந்து பேரிகைகள் முழங்க, சங்குகள் முழங்க, வாசனைப் பொருந்திய பூவை யணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் விளக்குகள் தாங்க பெரிய யானையின்மேலே நூற்றெட்டுத் தங்கக் குடங்களின் வாய்திறம்ப கங்காஜலங் கொண்டுவரச் செய்து உலகநாதனை நீங்கின ஸ்ரீராமர் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு மகிழ்வுடனே பட்டாபிஷேகம்பண்ணி பெரிய வேதங்களிலே சொல்லியபடி ஆராய்ந்து நல்லநாளிலே பொன்னாலாகிய சிங்காதனத்தின்மேலேற்றி பொன்னுடையணிந்த யானை வீரர்களெல்லாந் தங்கள் அழகியகைகளை தலைமேல்கூடக் குசலருக்கும் பெரியராஜமுடி சூட்டியருளிய பச்சிலையுடைய பழுத்த குலைகளைக் கொண்ட வாழைமரங்கள் குற்றமற்ற பெண்கள் துடையிலே நீண்டுவளர்கின்ற அந்த கோசலநாட்டிலே குசலவதியென்று ஒருகுற்ற நீண்ட மதில்சூழ்ந்த பெரிய ஒருபட்டணம் வுண்டுபண்ணி தகுதியான நால்வகைச் சேனைகளும் அதற்குத்தகுந்த செல்வமும் வகைவகையாகவைத்து கொத்துகளோடு மலர்ந்த மாலையணிந்த குசலவனென்பவனை அந்தப்பெரிய பட்டணத்திலே அரசாளவைத்து கிரீடமணிந்த அரசர்க்கரசனாகிய ஸ்ரீராமர் பின்னும் உத்தரகோசமென்று விளங்குகின்ற திருநாட்டில் அதிகவிசித்திரமான க்ஷீராப்தியென்கிற வொருசிறந்தநகரத்தில் வரிசையாக ரத்னங்களால் பதித்து உயர்ந்த ராஜதானியான மாளிகையொன்றுகட்டி தமமுடைய சதுரங்கசேனைகளும் நிலைபெற்ற செல்வமும் நன்றாகக் கொடுத்துப் பொன்னாலாகிய கீர்த்தியைக்கொண்ட மதில்சூழ்ந்த சிறந்த அந்தநகரத்திலே லவனை அரசாளவைத்துப பின்பு அன்னாள்கடந்த மறுநாளையதினம் இலட்சுமணர் போனபடி நானும்போய்ச் சேரவேணும் சத்துருக்கருக்கும் நீங்கள்போய் சொல்லுங்களென்று வண்டுகள் தேனைக்குடித்துப்பாடுகின்ற மாலையணிந்த ஸ்ரீராமர் தூதரை பனுப்பிவிட்டார்கள் சத்துருக்கமகாராஜனுடைய அதிருங்கழல்களை வணங்கி அயோத்தியாபுரியிலே விசேஷ முண்டானதும் பின்புநடந்த சமாச்சாரமும் விரைவிற்சொன்னார்கள். வாயுகதியாகவந்தவர் அப்படி ஓட்டத்துடனேவந்து சொன்னவர்கள் வார்த்தை விசேஷங்களையெல்லாஞ் செவிகொடுத்துக் கேட்டு மெலிந்தநெஞ்சுடனே கண்களில் நீரொழுக உடம்பெல்லாம் நடுங்கி மலை போன்றதோள் மிகவு மெலிந்து சோர தனக்கொப்பில்லாத மாலையணிந்த ஸ்ரீராமனுடைய பொன்னடிகளை இனிவணங்கி

வுச்சீவிக்கப்போகிறேன் நீங்கள் இந்ப்பட்டணத்தையாண் டுக்கொண்டு சுகமாயிருங்களென்று தன்னுடைய பிள்ளைக்கு இராஜமுடிசூட்டிப் பின்பு சந்திரன் தழுகின்ற மாலையுடைய மதிற்புறத்திலே விதிப்படி க்ஷீராதியென்று மிருதியைக் கொண்ட புதிதான ஒருமண்டபத்தை யுண்டுபண்ணித் தன் புத்திரர்களை அந்தப்பட்டணத்திலே யிருக்கச்செய்து பின்பு பாதுகையணிந்த சிற்றடியும் பவளம்போலும் சிவந்தவாயும் கங்கணங்க ளணிந்த கைகளையுடைய பெண்கள் வருந்திச் சோ வடைய பெரிய மாடமாளிகையுடைய மதுரைமாநகரத் தைவிட்டு சொர்ணமதில்கள்சூழ்ந் அயோத்தியாபுரிக்குவந் து ஸ்ரீராமருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கிய தன் புத்திரர்களுக்குப் பொன்முடிசூடினதும் குதிரையானை தேர்க ளாகிய இவைகளைக் கொடுத்தது முதலாகத் தெரியச்சொன் ஞன்; அதெல்லாங்கேட்டபின்பு அருவிப்போல் நீர்ஒழுகுங் கண்களையுடைய தனக்கொப்பில்லாத வெற்றிமாலையை யணி ந்த ஸ்ரீராமர் முந்தின நாளில் தன்னைவிட்டுப்பிரிந்த பெரிய தோள்களையுடைய இளையபெருமாள்போன நல்லவழியே செல்ல ஆலோசிக்கும்போது சந்திரனைவொப்பாக வெள்ளை யானை முத்துக்குடை ஆகாயத்தின்மேலே அழகுகாட்ட கட் டுத்தறியை முறிக்கப்பட்ட மும்மதங்களைக்கொண்ட வெவ்வி தானபகைகள்முனைகின்ற யானைமேலேவிபீஷணனென்னும் மெய்ஞ்ஞானி யானவன் பின்பு யெல்லோரும் அஞ்சத்தக்க இராவணனுடைய பெரிதான பத்துமகுடங்களிலும் விளங்கு கின்ற இரத்தினங்களையும் பார்த்துக்கொண்டுவந்த தமயனைப் போல்சஞ்சரிக்கின்ற ஏழுகுதிரைகட்டிய தேரின்மேலே எட்டு திக்கும் விளங்குகின்ற சூரியகுமாரனென்னுஞ் சுக்ரீவனும் வந்துசேர்ந்தான்: அவனுடனே மகிழ்ந்து உதயமாகின்ற சூரியபகவானை ஒருபழுத்த சிவந்த கனியென்று முறையுடை யவனுகக் கோபித்துவந்து உலகமெல்லாம் மோதுகின்ற பெ ரிய வாயுபுத்திரனும்வந்துகூடினுன் அனேகமலைகளைப்பலங் கொண்டு போகப்போக ஒருகையாலே வாங்கி அவ்வானவர் மேலே கர்ச்சித்துமோதுகின்ற கடலைஅணைகட்டினநளனும் வந்துசேர்ந்தான்: பின்பு குரங்குடனே யுத்தஞ்செய்ய யிதுதா னென்றெண்ணங்கொண்டு தன் பாணஸ்திரங்களால் யுத்தம் பண்ணிவருகிற ராட்சதசேனைகளை கைகளாலும் கால்களா லும் மலைகளாலும் பிரயாசியானின்ற வெண்மையான பரவை களாகப் பிறந்தவர்களும் மற்றஅரசர்களும் வந்துகூடினுர்.

ஆகையாலே முன்னேபோன இளைய பெருமாளுடனே கூடிப் பெருமைபொருந்திய மலர்போலும் பாதத்தைவணங்கினபேர்களுக்கெல்லாந் தேன்பொருந்திய மாலையணிந்த ஸ்ரீராமர் தெரியச்சொல்லி முன்னே விபீஷணரைப் பார்த்து மின்னுகின்ற வேலைக்கொண்ட நீண்ட கைகளையுடைய விபீஷணா நீஉன்னுடைய பொன்மயமான இலங்கைக்குப்போய் உலகத்திலுள்ள சீவகோடிகளுள்ளளவும் வாழ்ந்திருக்கக்கடவை போவென்று அன்புடனே விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு சுக்ரீவனைப்பார்க்க அது தெரிந்து சூரியகுமாரனான சுக்ரீவன் தனக்கும் விடைகொடுத்தனுப்புவாரென்று பயந்து சுவாமி இராகவா அங்கதனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி அங்கேவைத்துச் சிலருடனே இங்கேகூட வருகிறதற்காகவந்தேன் என்றுவணங்கினான். அப்படிவணங்கி வேலைக் கையிலேகொண்ட ஸ்ரீராமர்பின்னே சூரியகுமாரன் சுக்ரீவன்வருவது தெரிந்து ஸ்ரீராமரானவர் ஓ சுக்ரீவா நிறைந்த குணத்துடையவர்களானால் திரிலோகத்திலே யுள்ளவர்கள் யாராலும் ஒருவர்செய்த நன்றியை மறக்கமாட்டுவார்களோவென்று வாய்வுபுத்திரனான அனுமாரை மிகவும் மகிமையுடனேபார்த்து முன்னே நான்சொன்னதெல்லாம் கேட்டாயல்லவோ இனி வுலகத்திலே வாழ்ந்திருப்பது உன்கருத்துடனே கூடினதாதலால் பொன்மலைபோ லுயர்ந்த தோள்களையுடைய அனுமாரே சுகமாயிருக்கக்கடவீரென்று சொல்லிக்கொண்டேபோக அது கண்டசூரியகுமாரனான சுக்ரீவன் சாம்புவந்தர் வணக்கத்தையுடைய குமுதன் அரக்கரைக் கொலைசெய்த சுமிந்தன் மகாவிவேகியர் ரணரங்கன் நீலன்மற்றுமுள்ள வானரவீராள் உலகத்தரசர்கள் முதலிய யாவரும் ராமனுடைய வுத்தரவினாலே விலகிநில்லாதவர்களாய் அவர்களுடனே தோளணங்கட்டியும் பெரிய அயோத்தியாபுரியி லுள்ளவர்கள் அழகுமிக்க பெண்களும் வேதங்கள் நான்குமுணர்ந்த பிராமணர்களும் ஒரேமனதான அன்பினாலே பிரியமாட்டாதவர்களாய் ஸ்ரீராமருடைய நிலையான திருவடிகளிலேகொண்ட பக்தியினாலே அந்தப்பழையதான பட்டணமெல்லாம் பாழாகவிறைந்து சூழ்ந்துவர அவர்கள் கோட்டைவாசலைவிட்டுக் கடந்துபோனார்கள். அப்படியாகும்போது இராமனிடத்தேகொண்ட பக்தியினாலே உலகத்தாசையை வெறுத்தவர்களாய் சொல்லுதலாலே அவர்கள்பிறந்தநாள் முதலுள்ள அயோத்தியானது

முத்தமிழிலுள்ளவரான அகத்தியமுனிவர்கையிலே மொண்டுகுடித்த முன்னாளிலே வற்றியகாரணமிருந்தமணலையுடைய கடலைப்போலிருந்தது பின்பு ஸ்ரீராமருடனேகூடி பெருகி வருகிற நதியிலேபோய்த் தீர்த்தமாடுகிறவிடத்திலே நீராடி வெளியே கரையிலேறினவுடனே பூவிலிருக்கின்றநான்முகக் கடவுள மகாவேதத்தில்மிகுந்து அனேகபிரகாசத்தையுடைய விமானங்களுடனே அழகியதான ஆகாசமுகட்டிலேவந்து தோன்றி அய்யனே மெய்யனே துய்யவே விளங்கும் விண்ணோர் கையனே இனி உம்முடைய திவ்விய தேகத்துடனே வந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கிச்சொல்ல அதுகேட்டு ஸ்ரீராமரானவர் முன்னே தன்னைச் சரணாகதிபண்ணுந்தேவர்கள் துன்பத்தை நோக்குதற்காக உலகத்திலே நிலையாகப்பிறந்தவகையை நினைந்து அங்கே தனக்கு நேரில்லாத அந்த சரயுநதியிலே கழித்துவிட்டு தம்முடைய தம்பிமாருடனே பரிசுத்தமான சரயுநதியைவிட்டுப் பின்பு ஒருதன்மையாய்ச் சேரும்போது சம்பந்தாதிகளைவென்ற வேலாயுதத்தைக்கொண்ட சோமகாச மகாராஜனாலே காவல் செய்யப்பட்ட பிரதானசேவகர்கள் அப்பியாசிக்கின்ற நான்கு வேதங்களுந் தங்களுடைய நாலுருவும் ஒருவடிவுகொண்டதுபோலாகப் பின்பு செழுமையையுடைய முத்துகளைப்பழிக்கப்பட்ட சரயுநதிதீரத்திலே சகலரும் குளிர்ச்சியாகக் கொண்டவர்களாய் முழுகிக் கூடி நெருங்கினபின்பு பிரியமாட்டாத விசனத்துடன்வந்த வானரவீரர்களெல்லாம் பழைய தங்கள் தெய்வலோகத்தைக் கண்டுநிற்க ஸ்ரீராமர்கண்டு தம்மைவணங்கு நான்முகக் கடவுளைப்பார்த்து மேகங்கள்மோதுகின்ற கொடிகள்கட்டின அயோத்திமா நகரத்திலே கூட்டங்கள்கொண்டு வாசஞ்செய்தவர்களெல்லாரும் அன்புடனே வாழ்ந்திருக்கத்தக்க வீடுகளடைக்கவேண்டுமென்ன நீலமேக நிறங்கொண்டு விளங்காநின்ற திவ்விய சரீரத்தைக்கொண்ட சக்கிரவர்த்தித்திருமகன் அருளிச்செய்வதைக் கேட்டு வீணாநாதத்தைச்செய்யும் வண்டுகள்மொய்த்த செந்தாமரை மலரின்மேவிய பிரமதேவன் எல்லாத் தருமங்களும் விளங்குகின்ற கிருபைக் கடலானவர் அருளிச் செய்தபடியே அயோத்தியாபுரி வாசிகளுக்கெல்லாம் விளங்காநின்ற சந்தானமென்னும் வொருபெரிய பட்டணத்தையுண்டுபண்ணினான். அப்படியே அமலனானகடவுள் அங்கே அவர்களிருக்கப் பட்டணம் வுண்டுபண்ணி பின்பு அயோத்தியாபுரியி லுள்ளவர்களெல்லாம் தவமணிபோல்

திறங்கொண்டு தெளிந்தநீரையுடைய சரயுவென்கிறநதியிலே
மூழ்கி தேவவடிவுகொண்டு கணக்கில்லாமல் வந்து வுலாவுகி
ன்றசெம்பொன்னாலாகிய விமானத்தின்மேலேற்றிக்கொண்டு
போய்விசாலமாகவிளங்குகின்ற சந்தணமென்னும் பட்டண
த்திலே நிலைகொண்டு வந்தார்கள்பின்பு திருவாழியைக்கையி
லேகொண்ட சுவாமியானவர் அதிகமகிழ்ச்சியுடனே பூவின்
மேககடவுள் நாம்பிரமதேவன் வேதங்களைக் கொண்டு வாழ்
ந்தமுகடா மாணிக்கமாலை மேற்கொண்ட இந்திரன் துதிசெ
ய்து வாழ்த்தினவுடன் சிவகணமெல்லாம் போற்றதேவர்கள்
வாழி சோபனங்கள்சொல்ல ஸ்ரீராமர் வைகுந்தமடைந்தார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கலைமறைமுனிவர்வாழ்த்தக் காரிகையாகங்கூற
நிலைபெறமன்னர்செங்கோ னீணிலந்தன்னில்வாழ்க
அலைகடலிலங்கைமூது ராக்கரைவேறறுத்த
சிலைதொடுவெல்வதாகச் செந்தமிழ்வாழவன்றே.

இனியவர்காதைமுற்று மெழுதினோர்வியந்தோர்கற்றோர்
அனையதனதனைச்சொல்வோர்க்கரும்பொருள்கொடுத்துகேட்போர்
கனயகற்புவியின்மீதே காவலர்புகழத்தாழ்ந்து
வினையையுமறுத்துமேலை விண்ணவர்பதத்துச்சேர்தார்.

மகா விந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

சக்ரவர்த்தி திருமகனார் திருவடிகளே சரணம்.

உ

கடவுள் துணை.

புதியபதிப்பு.

1911-௵த்து கார்நேஷன் தமிழ்ப்பெயரகராதி.

அருந்தமிழ்ப்புலவ ரனைவர்கட்கும்

ஓர் முக்கிய விண்ணப்பம்.

அஃதாவது,

இதுகாறும் வெளிப்போந்துள்ள பற்பல அகராதிகளைக் கண்ணுற்றிருப்பீர்கள். "தான்றற்புகழ்தல் தகுதியன்றே" என்னு மொழிக்கிணங்கத் தற்புகழ்ச்சியினை மேற்கொண்டு கூறவந்ததன்று. கண்ணுற்ற பின்னர் இப் புதுவகராதியினுக்கும் வேறு அகராதிகளுக்குமுள்ள தாரதம்மியம் சொல்லாமலே யமையும். ஆயினும் இரண்டொன்று கூறுதும். பற்பல பாஷைகளிற்சிதைவுற்று வழங்கும் தமிழ்ச் சொற்களையும், அங்ஙனமே அந்தப் பாஷைகளினின்று தமிழில்வழங்கும் சொற்களையும், வடசொல் திரிசொற்களையும், ஐயாயிரக் கணக்காயுள்ள புதிய சொற்களையும், சிந்தாமணிமுதலிய பஞ்சவிலக்கியங்களினும் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களினும் உரிச்சொல் நிகண்டு முதலியவைகளினுமுள்ள அரும்பதங்களையும் ஆய்ந்தெடுத்து உலக வழக்கில்லாத சிலவா கவிகளாற் பாடியருளிய பாக்களிலிருக்கும் அரிய பிரயோகங்களையுங் கோப்புற்றுத் திருத்தமான பதிப்பாக நா. கதிரைவேற் பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு 1901௵த்தில் 1-ம் பதிப்பும் 1905௵த்தில் 2ம் பதிப்பும் 1336 பக்கமாக முன் அச்சிட்டிருப்பதைக் கற்றோரும் மற்றோரும் பார்த்தும் வாங்கியும் கையாண்டுமிருக்கலாம் அதுவும் நன்றே. அப்புத்தகத்ததைப் பார்க்கினும் இப்போது அனேக கல்வியிற் சிறந்தவர்களைக் கொண்டு விசேடமாய் எண்ணிறந்த சொற்களைச்சேர்த்து 1712 பக்கமுள்ளதாய் மூன்றும் பதிப்பு பதிப்பித்து மகா மாட்சிமை தங்கிய இந்தியா சக்கிரவர்த்தி படத்துடன் அழகிய உயர்ந்த தோல் பயிண்டு செய்து பொன்னூற் சித்திரக்கிலிட்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. அகராதி [illegible]னும் ஒன்று. இதனை ஒவ்வொருவரும் வாங்கிவைப்பது முக்கிய கடமையாம் இத்தகைய அரிய பெரிய நூலுக்கு விலை ரூபா. 4—0—0.

கம்பராமாயணக் கவி.

மேற்படியாரால் அச்சிட்ட கம்பராமாயணம் ஏழு காண்டங்களுக்குப் ஆங்காங்கு அரும்பதவுரை எழுதி உயர்ந்தகடிததத்தில் அச்சிட்டது.
இரண்டுவாலியம்கொண்ட செட் 1-க்கு விலை ரூபா. 6—0—0.

இப்படிக்கு,

பி. வே. நமசிவாய முதலியார்.

நிரஞ்சன விலாசம்பிரஸ், நெ-88. பாப்பையர்ரோட், சூளை மதராஸ்.